

கும்பகுந்தன் சிவமயம்
யா. எ. டி. ஆலோஸ் இ.
அனைத்தின் சிவமயம்

கம்பராமாயணம் — யுத்தகாண்டம்

கும்பகுந்தன் வதைப் படலம்

(1 முதல் 170 பாட்டுக்கள்)

விளக்க வுரை

யாழில்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால்

தமது

சைவப் பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

உரையாசிரியர்

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப் புலவர்

க. வேந்தனர் அவர்கள்

(தமிழ் விரிவுரையாளர், பரமேஸ்வரக்கல்லூரி)

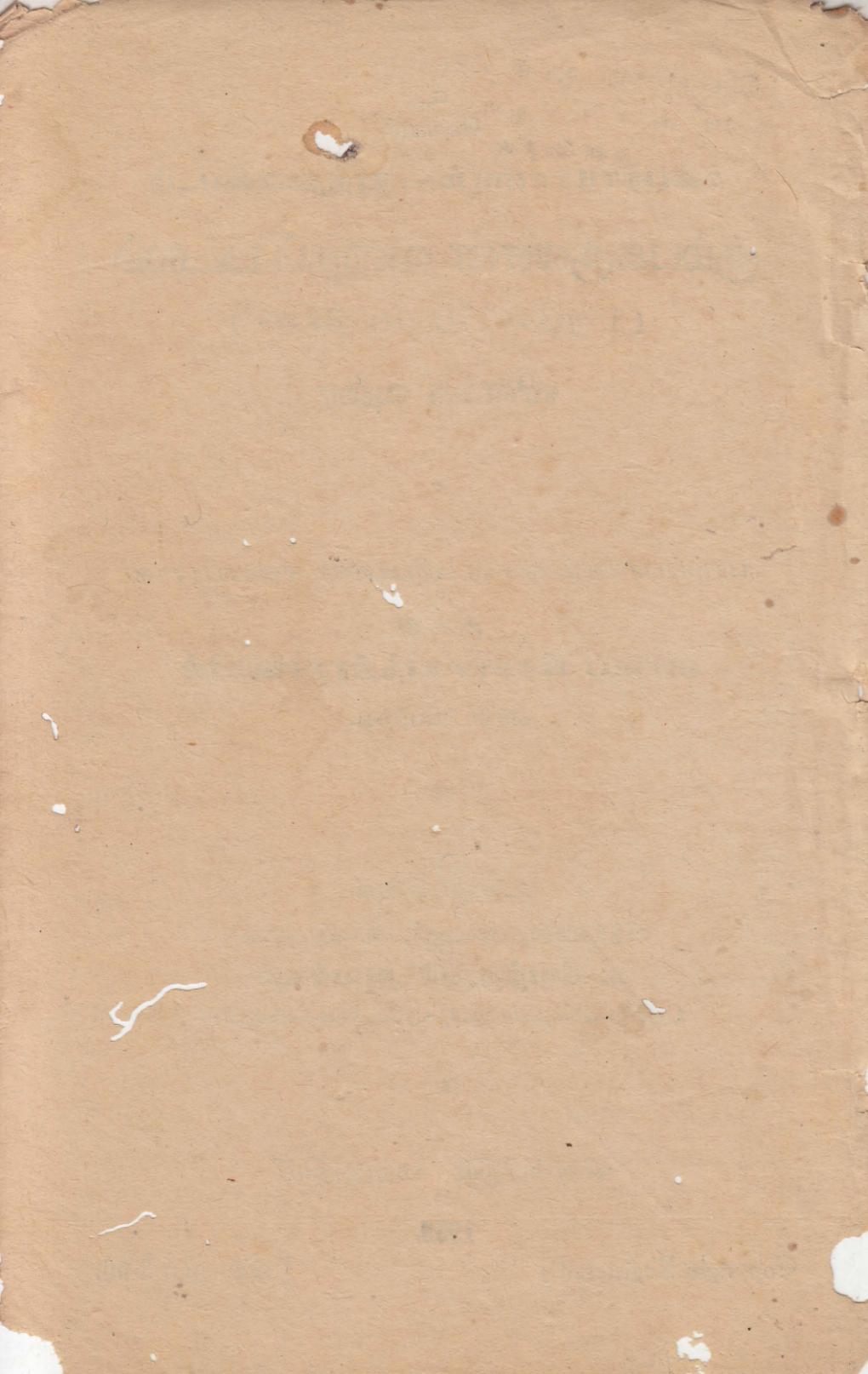

விளம்பிலூ வைகாசிமீ'

1959.

Copyright Registered]

[வீலை ரூபா 3.00.

பதிப்புரை

கம்பராமாயணம் - கும்பகர்ணன் வதைப் படலம் 1—170
 பாக்கானும் 1957 - 1960-ம் ஆண்டுகளில் நிகழவிருக்கும் கல்விப்
 போதுத் தராதரப் பத்தீரத் (G. C. E.) தேர்விற்குரிய இலக்கிய
 பாடமாக இருக்கின்றன. இந்த இலக்கிய நாலுக்குச் சீறங்த புதிய
 முறையில் ஓர் விளக்கவுரை எழுதி, மாணவர் உள்ளத்தில் இலக்கிய
 உணர்ச்சியைப் பெருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எமக்குத்
 தோன்றியது. இந்த எண்ணத்தை ஏற்றுப் பரமேஸ்வரக் கல்லூரித்
 தமிழ் விவிவரயாளர், வித்துவான், பண்டிதர், சைவப் புலவர்,
 திரு. க. வேந்தலூர் அவர்கள், நனிசீராந்த விளக்கவுரை ஒன்றினை
 எழுதி உதவினார்கள். இலக்கிய உணர்ச்சியும், கவிதை வளமும்
 நிறமிய வித்துவான் அவர்களின் உள்ளத்திலே நின்று சுரந்த
 விளக்கவுரையை, இலக்கிய உலகுக்கோர் புது விருந்தாக வேளியிட
 டுள்ளோம்.

ஓவ்வொரு செய்யுளுக்கும், கொண்டுகூட்டு, பொருள், பொழிப்பு,
 விளக்கம், குறிப்பு என்னும் உறுப்புகள் அமைய உரை எழுதப்பட்ட
 டுள்ளது. விளக்கத்தில் செய்யுள் நயம் விரிக்கப்படுகின்றது.
 செய்யுள்களை, நுகர்ந்து நுகர்ந்து தீட்டிய செய்யுள்நயம் மாணவர்க்கு
 இலக்கிய நயப்பை அளிக்கும் இனிய விருந்தாகும். உவமான
 உவமேய விளக்கம் மாணவர் உள்ளத்தில் பதியக்கூடிய முறையில்
 தரப்பட்டுள்ளது. குறிப்பில் இலக்கண முடிவுகள் கூறப்படுகின்றன,
 இவற்றுடன், 170 பாக்களையும் அவற்றின் போருள்களிலிக்கேற்பப்
 பத்தோன்பது பிரிவுகளாக வகுத்து, அப் பிரிவுகள் ஓவ்வொன்றிற்
 கும், தனித் தனி தலையங்கங்கள் கோடுத்துப் பின் ஓவ்வொரு
 பிரிவுகளின்கீழ் உள்ள பாக்களைப் போருளையும் தோகுத்துத்
 தேளிவான் உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனால் மாண
 வர்கள் மிக எளிதாகப் பாட்டின் போருளை விளங்கிக்கொள்
 வார்கள்.

இப்புதிய விளக்க உரையினை, ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் மிக ஆர்வத்துடன் வரவேற்று, எம்மை ஆதரித்து எம்மை ஊக்கு வார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றோம். தேர்வு வினாக்களும் ஈற்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந் நூலைப் பதிப்பிக்கும்பொழுது அச்சுப் பிழைகளைத் திருத்தவதில் பேரிதும் உதவிபுரிந்த விந்துவான் செல்வி மகேசவரி சம்பந்தர் அவர்களுக்கும் எமது நன்றியை உரித்தாக்கு கின்றோம்.

விரைந்து பதித்தமையால் சில எழுத்துப் பிழைகள் இடம் பெற்றுவிட்டன. அவற்றை அடுத்த பதிப்பில் தீருத்தி வெளி யிடுவோம்.

வண்ணார்பண்ணை, }
15-8-56. }

இங்ஙனம்,
யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையார்.

கோ
ஷோ

கடவுள் வாழ்த்து

ஒன்றே என்னின் ஒன்றேயாம் பலவென் ரூரைக்கிற பலவேயாம் அன்றே என்னின் அன்றேயாம் ஆமென் ரூரைக்கின் ஆமேயாம் இன்றே என்னின் இன்றேயாம் உளதென் ரூரைக்கின் உளதோயாம் நன்றே நம்பி குடிவரப்பகை நமக்கிங் கென்றே பிழைப்பம்மா.

பொருள்:- ஒன்றே என்னின் - கடவுள் ஒரு பொருளே என்று சொல்வோர்க்கு, ஒன்றேயாம் - ஒரு பொருளாகவே தோன்றும், பல என்று - பல பொருள் என்று சொல்வோர்க்குப், பலவேயாம் - பல பொருளாகவே தோன்றும், அன்றே என்னின் - (கடவுள்) காணப்படுகின்ற எப் பொருளையும் ஒத்தவன் அன்று என மறுத்துச் சொல்லும் போது, அன்றேயாம் - அவைபோன்றவன் அல்லவென் றும் மறுக்கப்படுதலால் காண்டற் கரிய பொருளாகவும் தோன்றும், ஆமென்று உரைக்கின் - இத் தன்மையனும் இருக்கின்றனன்று அனுமானிக்கும்போது, ஆமேயாம் - சிந்தித்து உணரப்படுதலால், உண்மைப் பொருளாகவும் தோன்றும். இன்றே எனின் - கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுவோருக்கும், இன்றேயாம் - இல்லை யென்னும் பொருளுக்குக்கருத்தாவாகனிற்றலால் இன்மைப் பொருளாக வந்தோன்றும், உளது என்று உரைக்கின்-மெய் யுணர்ச்சி யினால் தெளிந்து கடவுள் உள் பொருள் என்று கண்டோர்க்கு, உளதோயாம் - வெளிப்பட்டுக் காட்சி கொடுத்தலால், உள்பொருளாகவும் தோன்றும், நம்பி - இங்ஙன மெல்லாம் மாறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற கடவுளினது, குடி வாழ்க்கை - சிலைபெற்ற அருள்நெறி, நன்றே - மிகவும் நன்றாய் இருக்கின்றது. நமக்கு - உலகப்பற்றில் மூழ்கிக்

கிடக்கின்ற எங்களால், மெய்யுணர்ந்தவரால் அறியக்கூடிய கடவுளின் தன்மையை அறியமுடியாமையால், பிழைப்பு - இப்பிறவியில் நின்று உய்யும் திறன், என்றே - எங்ஙனம் அமையப்போகின்றதோ? அமையாதென்பதாம்.

விளக்கம்:- இந்தப் பாட்டிலே முழுமுத விறைவனின் தன்மையைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். ஒன்றாயும் உடனாயும் நிற்கின்ற முழுமுதவிறைவனின் வரம்பில் ஆற்றலை எம்மால் அறியமுடியாதென்பதாம். கம்பர் இராமபிரானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதி வாழ்த்துகின்றார். இராமபிரானின் கடவுட்டனமை யுத்த காண்டத்திலேயே நன்கு புலப்படுகின்ற பொருத்தம் நோக்கி, இங்ஙனம் கம்பர் வாழ்த்தினு ரெனக் கொள்ளலாம்.

கம்பர் வாலாறும் காவியப் பண்பும்

கம்பர் சோழநாட்டிலே உள்ள திருவழுங்குதாரில் பிறங்கார். வெண்ணெய் நல்லாரில் வாழ்ந்த வேளாளர் பெருங்காலையாராகிய சடையப்ப வள்ளலார், கம்பரை வளர்த்தார். சடையப்ப வள்ளலாரின், அன்பும் ஆதரவும், கம்பரைத் தமிழ்நாட்டிற்குத் தந்தன; கம்பர் வாழ்ந்த கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு, தமிழர் வரலாற்றில் சிறந்தகாலம். இக்காலத்திலேதான், சோழப் பெருமன்னர்கள், தமிழ்நாட்டை ஆண்டார்கள். ஆட்சித் திறமையில், ஆண்மையும் நிரம்பிய சோழரின் காலத்திலே தமிழ்நாட்டின் பெருமை வெளிநாடெல்லாம் பரவியது; கங்கையைக்கொண்டும், கடாரத்தை வென்றும், புகழீட்டிய சோழப் - பெருமன்னர்களால் தமிழ்நாடு தழைத்தது. செல்வத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்கியது. இங்ஙனம் தமிழர்கள் உயர்ந்து வாழ்ந்த உரிமை நிழவிலே, கம்பர் உலாவினர். கம்பரின் புலமை உள்ளடி, சோழப் பெருமன்னர்களின், வெற்றித் திருவாலும், சடையப்ப வள்ளலாரின் வண்மைத் திருவாலும், வளம்படைத்து மலர்ந்தது. புலமைச் செல்வம் வாய்ந்த கம்பர், பொதுமக்கள் வாழ்க்கையை நோக்கினர். சோழர் காலத்திலே தமிழ்மக்கள் வடமொழியை விரும்பிக் கற்றார்கள். வான்மீக முனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய இராமாயண வரலாற்றைத் தமிழிற்பாடக் கம்பர் விரும்பினார். கம்பரின் புலமை ஆற்றலை உணர்ந்த, சடையப்ப வள்ளலாரும், சோழப் பெருவேந்தனுகிய மூன்றாம் குலோத்துங்கனும் கம்பரை ஊக்கி, இராமாயணத்தைப் பாடும் வண்ணம் அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டார்கள். கம்பர் வான்மீக முனிவரின் இராமாயண வரலாற்றை மாற்றியும், புதுக்கீடும், தமிழர் பண்பாட்டிற்குப் பொருந்திய பெருங்காப்பியமாகத் தமிழிலே பாடினார். வடமொழி வான்மீகத் தில் உள்ள, வரலாறுகள் சிலவற்றையும், பாத்திரங்களின் பெயர்களையும்விட மற்றைய பகுதிகளை யெல்லாம், கம்பர் தமிழ்க் கோலம் செய்துவிட்டார். தாம் வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டையும், அங்கு வாழ்ந்த, தமிழ் மக்களின் பண்பும் வெண்டிக்கொண்டார்கள்.

பாட்டையுமே கம்பர் தாம் பாடிய இராமாயணத்தில் காணகின்றார். தமிழ் மரபிலே ஊறிச் செழித்த கம்பர், ஆக்கிய இராமாயணம், தமிழ் நாட்டுக் காவியமாகவே விளங்குகின்றது.

வான்மீக முனிவரின் உள்ளொளியுடன் கம்பரின் உள்ளங்கலங்து சுரந்த கம்பராமாயணத்தால் தமிழ்மொழி, புதிய வாழ்வு பெற்றது. அறத்தின் சிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே கம்பர் தமது காவியத்தை நடத்துகின்றார். ஆற்றலும் ஆண்மையும், அழியாத தவப்பேறு களும் அறத்தை மறந்தால் அழிந்தபோகும், என்பதைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். கற்பினேளி கம்பரின் புலமை ஒளியுடன் ஒன்றுபட்டுப் பெருகுகின்ற சிறப்பைக் கம்பராமாயணத்தில் காணவாம். உடன் ஏறந்தாரின் உண்மை அன்பும் நன்றியுணர்ச்சியும், அறத்தைத் தழுவி மலர்கின்ற ஆண்மையும், கம்பரின் கவிதைகளிலே அலையெயறி கின்றன. பற்பல நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழர் இனத்திலே ஊறிக்கிடந்த பண்பாடுகள் கபபர் பெருமானல், உருப்பெற்று இராமாயணப் பெருங் காப்பியமாக விளங்குகின்றன. மக்களின் உள்ளத்திலே தோளறுகின்ற பல வேறுவகையான உணர்ச்சிகளையும், வேறுவேறான பாத்திரங்களின் வாயிலாகக் காட்டுகின்ற கற்பணை ஆற்றல், கம்பஞக்கே உரிய தனிப் பண்பாகும். தன்னிகர் இல்லாத தலைவனுகிய, இராமபிராஜைப் படைத்து, அறத்தின் வெற்றியை, வாழ்வித்தற்காகக் கம்பர் தமது வாழ்நாட்களில், பெரும்பகுதியைச் செவிட்டுள்ளார் என்பது தெளிவாகும். இராமாயணத்திலே, உலகம் உள்ளளவும், நிலைபெறக்கூடிய உயர்ந்த கொள்கைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கம்பரின் அழுத்தமான புலமையும், பரந்துபட்டகலையுணர்ச்சியும் இராமாயணத்தில் பெருகிப் பாய்கின்றன.

கம்பரின் செய்யுள் நடை எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கேற்ற இயற்கையுடன் தொடர்ந்து செல்லும் திறம் வாய்ந்தது. சொல்லின்பம், தொடையின்பம், பொருளின்பம், ஒசையின்பம் என்னும் இவற்றைத் தாங்கிப் பெருமிதத்

துடன் கற்பவர் உள்ளத்தை அள்ளி உலாவுகின்ற எழுச்சி யைக் கம்பரின் கவிதையிலே காணலாம். இங்னனம் பல நலங்களும் பொருந்திய இராமாயணத்தால், தமிழ் இக்கியம், பெரும் மதிப்பைப் பெற்றுவிட்டது. கம்பர் தாம் பாடிய இராமாயணத்தைப், பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிங்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்தகாண்டம் என ஆறு காண்டங்களாகப் பாடியுள்ளார். ஒட்டக்கூத்தர் உத்தர காண்டத்தைப் பாடினார். கும்பகருணன் வதைப்படலம், யுத்த காண்டத்தில் உள்ள ஓர் பகுதியாகும்.

சீதையை இராவணன் சிறையிலே வைத்திருக்கின்றன் என்பதை அறிந்த இராமன், வானாஸ் பெரும்படையுடன் சென்று, இலங்கைமாநகரை வலைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது இராவணன் தம்பியாகிய விபீடனன், அறத்துக்கு மாற்கச் சீதையைச் சிறையிலே வைத்திருத்தலால், நேரப்போகும் அல்லல்களை எல்லாம் இராவணனிடம் சொன்னான். இராவணன் உறுதி உரைத்த விபீடனை வெறுத்து அவனின் உள்ளம் உடையும்வண்ணம் வைதான். விபீடனன் அறத்தை மறந்த இராவணை விட்டு நீங்கி, இராமனிடம் அடைக்கலம் புதுந்தான். அதன்பின், இராமனின் விருப்பப்படி தூதாகச் சென்ற அங்கதன் இராவண னுக்குப் பல நீதிகளை எடுத்துச் சொன்னான். இராவணன் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் இகழுங்குதுரைத்தான். உடனே போர் முண்டது. முதல்காள் போரிலே மூவுலகை யும் வென்ற இராவணன் இராமனுக்குத் தோற்று விட்டான். தோற்றம் இராவணன் மானத்தால் உள்ளம் துடித்தான்; தான் போரில் தோற்ற வடுவைப் போக்கத் தன் வீரத்தம்பி ஆகிய கும்பகருணை இராவணன் போருக்குப் போக்கிய செயல்கள் யாவும் இப்படலத்திலே கூறப்படுகின்றன. அறமும், பாவமும், நன்றியும் கடமையும் கம்பரின் புலமையுடன் கலந்து வாழ்கின்ற வகையை இப்படலத்திற் காண்போம்.

கும்பகருணன் வதைப்படலம்

[விளக்கவுரை]

1. இராவணனின் மானமும் நாணமும் (1—11 பாக்கள்)

பின் வருகின்ற பதினெடு பாக்களிலும் தோல்வி யடைந்த இராவணனின் மனங்கிலே சொல்லப்படுகின்றது. தோல்வியை அறியாத இராவணன், இலங்கைமா நகரில் முதல்நாள் நிகழ்ந்த பெரும் போரிலே, இராமனுக்குத் தோற்றுவிட்டான். வானவர் கண்டு நகைக்க மானுடனுகிய இராமனுக்குத் தோற்றுவிட்டேனே என்ற மானம் இராவணனின் உயிரை வாட்டியது. தனர், கார்த்தவீரிய னிடத்திலும், வாவியிடத்திலும் தான் அடைந்த தோல்வி களைத் தோல்விகளாக இராவணன் கொள்ளவில்லை. அந்தத் தோல்விகள் தேவரின் சாபத்தால் நேர்ந்தவையென்றே தெளிந்தான். கொச்சை மானுடன் எனத் தான் கருதிய இராமன், வெற்றி வீரங்க விளங்கியதைக் கண்ட இராவணன் மிகக் கலங்கிவிட்டான். எட்டுத்திக்கு யானைகளையும் போரில் வென்றேன் என்றும், வெள்ளி மால்வரையை வேரோடும் வாங்கி அள்ளி எடுத்தேன் என்றும் உள்ளம் தருக்கிய இராவணன் ஒடுங்கிவிட்டான். நாரத முனிவன் போலப் பேசுகின்ற இராவணனின் நாவும் அடங்கிவிட்டது. இராவணனின் மணிமுடிகள் பத்தும் வள்ளல் இராமனின் வாளிகளால் மண்ணில் உருண்டுவிட்டன. ஈசன் இடத்தில் தான் பெற்ற வாட்படையும் இராமனின் ஆற்றலைக் கடக்காதென்பதை இராவணன் உணர்ந்துவிட்டான். திக்கோடு உலகெல்லாம் செருக்கடந்த தன் வீரப் பண்பும் இராமனுல் அழிக்கப்பட்டதை இராவணன் கண்டான். “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா” என்று இராமன் கூறியதைக் கேட்டதும், இராவணன் மானத் தால் உள்ளாந் துடித்தான். வெற்றியோடு மீள்வேன் என்று எண்ணிய இராவணன், தொடர்ந்துபோம் பழியினேடும் தாங்கிய கைகளோடும் நடந்துபோய் நகரம் புக்கான்.

நடந்துபோய்த் தன்கரம் புகுந்த இராவணன் நிலத் தையே நோக்கியவண்ணம் போனன். “வரவேற்க வந்த மந்திரிமார்களையும் மக்களையும் அவன் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை” ஒருவருடனும் பேசாமல் உள்ளஞ்சோர்ந்த வண்ணம் தன் அரண்மனையுள் சென்றான். சென்றவன் உள்ளத்தில் சிற்றம் பொங்கியது. போரில் தோற்ற வடுவைப் போக்கவேண்டுமென்ற மானவனர்ச்சி தலையெடுத் தது. பக்கத்தில் நின்ற ஒற்றரைக் கூவிப் பகடகளைத் திரட்டும்படி பணித்தான். இங்ஙனம் மானத்தால் துடித்த இராவணனின் உள்ளத்தில் சிதையின் எண்ணம் தோன்றி யது. மானத்தை மறந்தான்; நாணங்கொண்டான். போருக்குப் போகமுன்னம் இராவணனின் உள்ளத்திலே சிதையைப்பற்றிட எண்ணம்தான் இருந்தது. போரிலே தேரற்றவுடன் மாற்றுக்கா வெல்லவேண்டுமென்ற மானம் தோன்றியது. தோன்றிய மானம் தொடர்ந்து நிற்கவில்லை. தான் இராமனுல் தோல்வியடைந்ததை எண்ணி வானவர் சிரிப்பார்கள், மண்ணுலக மக்கள் சிரிப்பார்கள், தன்னால் தோல்வியடைந்த பகைவர்கள் சிரிப்பார்கள் என்ற மானம், சிதை தன் தோல்வியை அறிந்தவுடன் சிரிப்பாளே என்ற நாணத்தினால் விழுங்கப்பட்டுவிட்டது. சிதை சிரிப்பாளே என்று எண்ண எண்ண இராவணனின் உள்ளம் செயலற்றுவிட்டது. இவ்வகை மானத்தினாலும் நாணத்தி வரவும் மாறி மாறி அலைக்கப்படுகின்ற இலங்கை வேந்தனின் இயல்பைக் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

1. வாரணம் பொருத மார்பன்

வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோனும்
நாரத முலிவற் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்
தாரணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வானும்
வீரமுங் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோ டிலங்கை புக்காள்.

கொண்டுகூட்டு: (இராவணன்) வாரணம்பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோனும், நாரதமுனிவற்கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும், தாரணி மவுலி பத்தும், சங்கரன் கொடுத்த வானுப, வீரமும் (ஆகிய இவற்றைக்) களத்தே போட்டு, வெறுங்கையோடு, இலங்கை புக்காள்.

பொருள்: வாரணம் - தீக்குயானைகள், போருத - (எதிர்த்துத் தங்சள் தந்தங்களால் குத்திப்) போர்செய்த, மார்பும் - மார்பையும், வரையினை - ஈசன் வீற்றிருக்கும் வேள்ளி மலையை, எடுத்த - (வேரோடு) பெயர்த்துத் தூக்கிய, தோனும் - வீரத் தோளையும், நாரத முனிவற்கு - இசையில் வல்ல நாரத முனிவரும், ஏற்ப - (மிகவும் நல்லதென்று) ஓப்புக்கோள்ளும்வண்ணம், நயம்பட - இனிமை தோன்ற, பாடிய - 'சாமவேதத்தை' ப் பாடிய, நாவும் - நாவையும், தார் அணி - மாலையை அணிந்த. மவுசி பத்தும் - பத்து (மணி) முடிகளையும், சங்கரன் - சீவபெருமான். கோடுத்த - (தவத் தீற்கு வந்து) கோடுத்தருளிய, வானும் - வாட்படையையும், வீர மும் - (தனக்கே சிறப்பாக உடைய) வீரப்பன்பையும், களத்தீத் - (இராமஞேடு போர்புந்த) போக்களத்திலேயே, போட்டு - (மீண்டு வராவகை) இழந்து, வெறுங்கையோடு - (வில் முதலான படைக் கலங்களையும் ஆற்றலையும் இழந்து) சேயற்ற கைகளூடனே (இராவணன்) இலங்கை புக்கான் - இலங்கையை அடைந்தான்,

போழிப்பு: இராவணன் திக்கு யானைகளோடு போர் செய்த மார்பையும், இறைவன் உறையும் திருக்கயிலாய மலையை எடுத்த தோளையும், நாரதமுனிவரும் போற்றச் சாமவேதம் பாடிய நாவையும், மாலை அணிந்த மணிமுடிகள் பத்தையும், ஈசன் அளித்த இணையில்லா வாளையும், எவராலும் வெல்லமுடியாத வீரப் பண்பையும் போர்க்களத் திலேபோட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கையை அடைந்தான்.

விளக்கம்: இசெய்யுளால் இராவணன் தன் ஆற்றல் முழுவதும் அழிந்து சென்ற நிலைமை கூறப்படுகின்றது. மார்பு, தோன், நா, வீரம் என்பன, இராவணனை விட்டுப் பிரியாத பொருள்கள். இவற்றை இராவணன் போர்க்களத்திலேயே போட்டுச் சென்றுள்ள எனக் கம்பர் கூறுகின்ற கருத்துச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

வாரணம் போநத மார்பு: இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணன் திக்குவிசயம் செய்த காலத்திலே திக்குயானைகளுடன் போர்செய்தான். திக்கு யானைகள் சினங்கொண்டு, இராவணனின் மார்பைப் பிளக்க எண்ணித் தந்தங்களால் இடித்தன. இடித்த யானைகளின் தந்தங்கள், இராவணனின் வலிய மார்பை ஊடுருவிச் செல்ல வலியற்றனவாய் ஒடிந்துவிட்டன. ஒடிந்த தந்தங்களில் பொன்னும் மணியும் புனைந்து, தன் மார்புக்கோர் அணியாக இராவணன் வைத்திருந்தான்.

“ திசையானே விசைகலங்கச் செருச்செய்து மருப்பொசித்த
திசையாலே நிறைந்த புயத்து இராவணனவோ ”

என்ற தொடர் இதனை விளக்குகின்றது. இங்ஙனம் திசையானைகளை
தீலைகலங்கவைத்த இராவணனின் மார்பு, முதனுள் போரிலே ஆண்மை
மிக்க அனுமானின் குத்தினால் ஆற்றல் அழிந்துவிட்டது. வாரணத்தை
வென்ற வலிய மார்பு, வானர வீரனின் குத்தால் வலியிழந்தமையை
மனதில் கொண்ட கம்பர், வாரணம் பொருத மார்பை, இராவணன்
களத்திலே இழந்து சென்றுன் என இயம்பினார். மார்பின் வலிமை
தொலைந்ததென்பதே கருத்தாகும்.

வரராயினே எடுத்த தோள்: இராவணன் வான்வழியாக வான
ஞாதியில் சென்றுன். இராவணன் ஏறிச்சென்ற வானஞாதியை ஈசன்
இருக்கும் வெள்ளிமால்வரை தடுத்தது. தடுத்த மலையை இராவணன்
தன் தடந்தோள் கொண்டு பெயர்த்தான். மலையின்மேல் இருந்த
வானவரும் மாதவரும் அஞ்சினார்கள். ஈசனின் இடப்பாகத்திலே
இருக்கும் இறைவியும் நடுங்கிடை ஈசன் இராவணன் எடுத்த மலை
யைத் தன் திருவடிப் பெருவிரலால் ஊன்றிப் பழமைபோல நிலவச்
செய்தார். இராவணன் ஈசனிவேண்டி இசை பாடினான். இராவணன்
மேல் இரக்கங்கொண்ட ஈசன், அவனை உய்வித்து, முடியா நாளும்
ஒடியா வாளும் உதவினார். இராவணன், வெள்ளிமால்வரையைத்
தூக்கிய வீரன் என்ற புகழ் விண்ணும் மன்னும் நிறைந்தது.

“ புள்ளிமான் உரி ஆடையன் உடைமொயாடும் புணர்ந்த
வெள்ளியம் பெருந் தடங்கிரி வேரொடும் வாங்கி
அள்ளி விண்ணதொட எடுத்தனன் ”

என்றும் பாராட்டப்பெற்றுன்.

இங்ஙனம் வெள்ளிமால்வரையை வேரொடும் பெயர்த்த இலங்கை
வேந்தனின் வீரத் தோள்கள், இலக்குமணைனத் தூக்கி எடுக்க முடியா
மல் இளைத்தது. முதல்நாள் போரில், இலக்குமணைன இராவணன்
வேலால் ஏறிந்து வீழ்த்தினான். இலக்குமணைன வேலால் தாக்குண்டு
வீழ்ந்தும் இரக்கவில்லை என்பதை இராவணன் உணர்ந்தான். மயங்கிக்
கிடக்கின்ற இலக்குமணைன வாரித்தூக்க இராவணன் முயன்றுன்.
இருபது கைகளாலும் இலக்குமணைனத் தூக்கி எடுக்க முடியாமல்
இராவணன் ஏங்கினான். வெள்ளிமலையைத் தூக்கிய வீரனின் தோள்,
இலக்குமணைனத் தூக்க முடியாமல் இளைத்தமையால், வரராயினே
எடுத்த தோளையும் போர்க்களத்திலே போட்டுச் சென்றுன் என்று,
கம்பர் கூறினார். எனவே முதனுள்போரில் இராவணனின் தோள்
வலியும் தொலைந்துவிட்டதென்பதே கருத்தாகும்.

நாரத முனிவர்கேற்ப நயம்பட உதைத்த நா: நாரதமுனிவன் இசைப்புலமையும் பேச்சுவன்மையும் வாய்ந்தவன், இராவணனும் மாற்றாரும் மதிக்கத்தக்க பேச்சுவன்மையும் இசைநாற் புலமையும் நிரம்பியவன்.

“ நீ அயன் முதற்குலம் இதற்கு ஒருவன் நின்றாய்
ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்து அறிவு அமைந்தாய் ”

எனப் பாராட்டப்படுகின்றன. இங்ஙனம், ஆயிரம் மறைப்பொருள் அறிந்து, அறிவு அமைந்த இராவணன், முதல் நாள் போரில் படைக் கலங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து, நிலத்தை நோக்கியவன்னைம் இராமனுக்கு முன்னே நிற்கின்றன. அப்பொழுது இராமன், இராவணனை நோக்கி “இன்று போய்ப் போர்க்கு நானை வாவென்று” கூறினான். அதற்கு இராவணன் ஒன்றும் சொல்லாமல் நாவடங்கி நின்றன. படையிழந்து நான்மும் மான்மும் கொண்ட உளத்துடன் இராவணன் இராமன் கூறியவற்றிற்கு, மறு மாற்றஞ் சொல்லாமல் நின்றமையால், கம்பர்

நாரத முனிவர்கேற்ப நயம்பட உரைக்கும் நாவும்,
களத்தே போட்டுப் போனேன் எனக் கூறினார்.

தாரணி மவுலி பத்து: இராவணன் அணிந்த மணிமுடிகள் பத்தையும் இராமன் அம்பினாலே வீழ்த்தினமையால் தாரணி மவுலி பத்தையும் களத்திலே போட்டுச் சென்றன என்று, கம்பர் கூறினார்.

சங்கரன் கோடுத்த வாள்: ஈசனிடத்தில் பெற்ற வாள் இனையில்லாத ஆற்றல் உடையது. தான் விடுத்த தெய்வப் படைகளையெல்லாம் இராமன் சிதைத்தமையைக் கண்ட இராவணன், ஈசன் அருளிய வாட்படையை எடுத்து இராமனுடன் போர்தொடுக்க அஞ்சினான். ஈசன் அருளிய வாட்படையையும் இராமன் அழித்துவிடுவானே என்ற ஜயத்தினால் எடுத்துப் போரில் பயன்படுத்தாமல் அரையில் கட்டியபடியே இராவணன் கொண்டு சென்றுவிட்டான். போரில் பயன்படாமல் இராவணனால் போற்றப்பட்ட வாள், பயனில்லாமல் இருந்தமையால் “சங்கரன் கொடுத்த வாளையும் போர்க்களத்திலே போட்டுச் சென்ற வென்று கம்பர் கூறினார். முதன்தேபோரிலே பயன்படாமல் பேடிகை, வாள்போல, இராவணன் ஈசனிடத்திலே பெற்ற வாள் இருந்த தென்படே கருத்தாகும்.

வீரப்: இராவணன் திக்கோடு உலகைனத்தும் வென்ற வீரன், முக்கோடி வானுளும் முயன்றுடைய பெருந்தவமும் உடையவன். மூவரையும் தேவரையும் வென்று, மூவுலகும் ஏவல் கேட்க முதன்மையுடன் வீற்றிருந்தவன்,

கும்பகருணன் வதைப் படலம்

“ சினத்தொடு கொற்றம் முற்றி
இந்திரச் செல்வம் மேவி
திணைத்தது முடித்து நின்றேன் ”

என்று, இராவணன் தனினைப்பற்றிச் சாற்றுகின்ற உரைகளே அவனின் வீரத்திற்குச் சான்றாகும்.

இங்குனம் பேராற்றல் நிரம்பிய இராவணனை இராமன் முதல்நாள் போரிலே தோற்கடித்து, இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா என விடுத்த செயலினால், இராவணனின் வீரப்பண்பு வீழ்ந்துவிட்டது. வீரப் பண்பும் மானமும் அழிய வெறுங்கையோடு இலங்கைபுக்க இராவணன், தான் ஈட்டிவைத்த வீரத்தையும் போர்க்களத்திலே போட்டுச் சென்றான் என்று கம்பர் புகலகின்றார்.

குறிப்பு: இராவணன் (தோன்று) எழுவாய். புக்கான் (அடைந்தான்) பயனிலை. இலங்கை—செயப்படுபொருள்.

2. நடந்துபோய் நகரம் புக்கான்

கிடந்தபேர் வலியார் மாட்டே கெடாதவா எவரை எல்லாம்
கடந்துபோய் உலகம் முன்றுங் காக்கின்ற காவ ஸளன்
தொடர்ந்துபோம் பழியி ஒடும் தூங்கிய கரங்க னோடும்
நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் அருக்கனும் நாகம் சேர்ந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: போர்க்கிடந்த வலியார்மாட்டே (எதிர்த் துக்) கெடாத வானவரை எல்லாம் போய், கடந்து உலகம் மூன்றுங் காக்கின்ற, காவலாளன் (ஆகிய இராவணன்) தொடர்ந்துபோம் பழியின் ஒடும் தூங்கிய, கரங்கள் ஒடும், நடந்துபோய் நகரம் புக்கான், அருக்கனும் நாகம் புக்கான்.

பொருள்: போர் - போர்த்தீற்மை, க்டந்த (இயல்பாகவே) நிலைபெற்ற, வலியார்மாட்டே - வலிமை உடையோரிடத்திலும். கெடாத - (எதிர்த்துப் போர்செய்தும்) தோற்காத, வானவரை யெல்லாம் - தேவர்களையெல்லாம், போய் - (அவர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்குப் படை எடுத்துச்) சென்று, கடந்து - (அவர்களைப் போரிலே) வேன்று, உலகம் முன்றும் - விண்ணஞ்சலகம் மண்ணஞ்சலகம் பாதாள உலகம் என்னும் முன்றிணையும், காக்கின்ற - (தனது ஆணையால்) பாதுகாக்கின்ற, காவலன் - அரசனுகிய இராவணன், தொடர்ந்து போம் - (தனினை) விடாது பின்பற்றிச் செல்கின்ற, பழியினேடும் - (போரிலே தோற்று) வசையுடனும், தூங்கிய - (ஆற்றல் அழிந்தமையால் செயலற்றத்) தூங்குகின்ற, கரங்க

நோடும் - கைகளுடனும், நடந்து போய் - (எறிச் செல்லுதற்கு ஒன்றும் கிடைபாமல் தன்னுடன் வந்த நாற்பேரும் படைகளையும் போர்க்களத்தில் இழந்து, முடிமன்னாகிய இராவணன் வறியோர் போல) நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் - இலங்கை நகரை அடைந்தான். அருக்கனும் - (அவ்வமையம்) தூரியனும், நாகம் - மேற்குப் பக்க மலையை, புக்கான் - அடைந்தான்.

பொறிப்பு: போர்த் திறமை பொருங்கிய வலியோகரையெல்லாம் போரில் வென்ற வானவரை,ப் போரினிலே வென்று, மூவுலகங்களையும் காவல்புரிகின்ற இராவணன், போரில் தோற்ற பழியுடனும் ஆற்றல் அழிந்து தூங்கிய கைகளுடனும் நடந்துபோய் நகரை அடைந்தான். அவ்வமையம் சூரியனும் மேற்குப்பக்க மலையை அடைந்தான்.

விளக்கம் : தேவரை வென்ற இராவணன் இராமனால் தோல்வி யடைந்து சென்ற நிலைமையை இச்செய்யுன் கூறுகின்றது. சீதையைச் சிறையில் வைத்த பழி முன்னமே இராவணனைத் தொடர்ந்துவிட்டது. அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையானை விரும்பியபோதே இராவணனின் ஆற்றல் குறைந்துவிட்டது. அறத்தை மறந்து பழியைத் தேடிய இராவணன், ஆண்மையையும் இழந்து புதிய பழியையும் தேடிக்கொண்டான் என்பதை வலியுறுத்தத் தொடர்ந்துபோம் பழியினேடும் என்று கூறினார். சீதையைச் சிறைவைத்த பழியுடன் போர்க்களம் புகுந்த இராவணன், ஆண்மையைப் பறிகொடுத்த பழியையும் ஈட்டிக்கொண்டு இலங்கையைப் படைந்தான் என்பதாம். அறத்தை மறந்த இராவணன் ஆண்மையும் இழந்துவிட்டான் என்பதை அறி கின்றோம். இருபது கைகளையுடையவனுய் இருந்தும், இரண்டு கைகளை உடைய இராமனால் வெல்லப்பட்ட எளிமை தோற்றத் தூங்கிய கைகள் என்றார். ஆலம் விழுதுபோல அடுக்கியிருந்த கைகளால் பயனில்லை என்பது கருத்து. மூவுலகும் வணங்கும் முதன்மை வாய்ந்த இராவணன், நாற்பெரும் படைகளையும் தான் வைத்திருந்த படைக்கலங்களையும் இழந்து, நடந்து சென்றுன் என்பதை உணர்த்த நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் என்றார். அறத்தை மறந்ததினால் இராவணன் அடைந்த அல்லை, இரக்கக் குறிப்புடன் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். நடந்துபோய் நகரை அடையவேண்டிய நிலைமை இராவணனுக்கும் வந்துவிட்டதே எனக் கம்பர் நெஞ்சம் உருகிக் கூறுவது போன்ற ஒலி, “நடந்துபோய் நகரம் புக்கான்” என்ற அடியில் அமைந்துள்ளது.

குறிப்பு: “கடந்து போய்” என்பதைப் போய்க் கடந்து, எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. திக்கு விசயஞ்செய்த இராவணன் தேவர்களை அவர்கள் வீற்றிருக்கின்ற இடங்கள் தோறும் சென்று, போர்க்கறை கூவிப் பொருது வென்ற செயலைக் கருதிப் போய்க் கடந்து, எனப் பொருந்திப் பொருள் கொள்ளப் பட்டதென்க.

இராவணன் எழுவாய், புக்கான் (அடைந்தான்) பயணிலே. நகராம் செய்ப்படு பொருள். அருக்கன், குரியன், நாகம், மலை, ஈண்டு மலையென்றது குரியன் சென்று மறைகின்ற மேற்குமலையைக் குறிக்கின்றது. குரியன் மறைகின்ற மலையை வடமொழி யில், “அஸ்த்தமனாகி” என்று சொல்வார்கள்.

3. பூதலத்தை நோக்கியவன்னம் போனான்

● மாதிரம் எவ்வும் நோக்கான், வளங்கர் நோக்கான் வந்த காதலர் தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான் தாதவிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானப் பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்.

கொண்டுகூட்டு: (இராவணன் போரிலே தோற்ற நாணத்தினால்) மாதிரம் எவ்வும் நோக்கான் வளங்கர் நோக்கான், (தன்னை வரவேற்க வந்த) காதலர் தம்மை நோக்கான், கடற்பெருஞ் தானை நோக்கான் ஆகித்) தாதவிழ் கூந்தன் மாதர் (தன்னைத்) தனித்தனி நோக்கி (நிற்க)த் தான் அப்பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கியவன்னம் நகர வீதியைக்கடந்து தன் அரண்மனை புக்கான்.

போருள்: (நகரில் புகுந்த இராவணன், போரில் தோற்ற, நாணத்தினால்,) மாதிரம் எவ்வும் - தீக்குகள் எவற்றையும், நோக்கான் - பாராமலும், வளங்கர் - (தான் ஆட்சிபுரிகின்ற) நகரின் வளப்பத்தை, நோக்கான் - பாராமலும், வந்து - (தன்னைக் காண) வந்த, காதலர் தம்மை - (தன் அன்புக்குரிய) புதல்வர்களைப் பாரா மலும், கடற் பேரும் - (தன்னை வரவேற்க வந்த) கடல் போன்ற பேரிய, சேனை நோக்கான் - (தன்) படையீனைப் பாராமலும், (சேல் கின்ற இராவணன்) தாது அவிழ் - (தான் போர் வெற்றியுடன் மீண்டு வருவதைக் காண வீரும்பி நகரின் வீதிகள் தோறும் நோருங்கி நின்ற) மகரந்தப் போடி சிந்துகின்ற (மலர் மாலையை யணிந்த) கூந்தன் மாதர் - கூந்தலையுடைய பேணகள், தனித்தனி - (வீயப்பினால் ஒரு வரை ஒருவர் மறந்து) தனித்தனியாகப் பிரிந்து, நோக்கி ஸிற்க - பார்த்துக்கோண்டு ஸிற்க தான் எவரையும் பாராதவனுய அப்பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே - பூமிதேவியாகிய பேண்ணையே, நோக்கி பார்த்தவன்னமாய், புக்கான் - (நகர வீதியைக் கடந்து) அரண்மனையை அடைந்தான்,

பொறிப்பு: இராவணன் போரில் தோற்ற நாணத்தினால் திக்குகளையும் நகரத்தின் வளத்தையும் வரவேற்க வந்த மைந்தர்களையும், சேனைகளையும் நோக்காதவனும் நகரவீதிகளில் நின்ற பெண்கள் வியப்பினால் தனித்தனி தன்னையே நோக்கிக்கொண்டு நிற்க தான் நிலத்தையே குனிந்து பார்த்தவன்னம் நகரவீதியைக் கடந்து அரண்மனையை அடைந்தான்.

விளக்கம்: இப்பாட்டு இராவணன் போரில் தோற்ற நாணத்தினால் நகரவீதியிற் சென்ற தன்மையைக் கூறுகின்றது. இராவணன் போரில் வென்று வருவான் என்ற துணிவினால் மைந்தர்களும், மாபெருஞ் சேனை வீரர்களும் அவனை வரவேற்கும் வண்ணம் நகரவாயில் நின்றனர். தோற்று வந்த நாணத்தினால் இராவணன் அவர்களை நோக்காது செல்கின்றன. நகரவீதியில் வெற்றியுடன் வருகின்ற தங்கள் வீர மன்னை வரவேற்பதற்காகப் பெண்கள் கூடி நின்றார்கள். இராவணனன் தூங்கிய கைகளோடு நடந்துபோய் நகரவீதியில் புகுந்ததைக் கண்ட பெண்கள் வியப்பினால் தம்மை மறந்து விட்டார்கள். தோல்வியை அறியாத இராவணன் போரில் தோற்று விட்டான் என்பதை என்னி என்னி ஏங்கிவிட்டார்கள். இந்த ஏக்கத்தினால் தங்களை மறந்து தனித்தனியே பிரிந்து இராவணனைப் பார்க்கின்றார்கள். இதனைக் கம்பர் ‘தாதவிழி கூந்தல் மாந்தர் தனித்தனி நோக்க’—என்னுந் தொடரால் அறிவிக்கின்றார்.

வரவேற்க வந்த மைந்தர்களையும் மாபெருஞ் சேனைக் கடல்களையும் கடந்து வந்த இராவணன் நகரவீதிகள்தோறும் பெண்கள் நின்று தன்னைப் பார்த்ததும் மிகமிக நாணிவிட்டான். பிறன் மனையை விரும்பி சிறைவைத்த சிறுமையால் தானடைந்த தோல்வியை இலங்கைமா நகரப் பெண்கள் கண்டு விட்டார்களே என்ற எண்ணம் இராவணன் உள்ளத்தை வருத்தியது. அவன் பெண்கள் கூட்டத்தைக் கண்டதும் நாணமிகுதியால் நிலத்தையே நோக்கிசென்ற நிலைமையை ‘தாதவிழி கூந்தல் மாந்தர் தனித்தனி நோக்க’ தானப்—பூதல் மென்னும் மங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான் என்ற தொடர்களால் கம்பர் இனிது விளக்குகின்றார். வெற்றியோடு வரும் வேந்தனைக் கண்டு மகிழும்வண்ணம் அவன் நாட்டு மாதர்கள் நகரவீதிகள் தோறும் வந்து கூடி நிற்பதாகக் கூறுதல் கவி மரபு.

குறிப்பு: கடற் பெருஞ் சேனை என்பதில் கடல் ச-வமானம்; சேனை உவமேயும், எல்லையின்றிப் பரந்து கிடத்தல் பொதுத்தன்மை. இராவணனின் சேனைகள் கடல்போலப் பரந்து கிடந்தன என்பதே கருத்தாகும். கடலில் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அறிய முடியாததுபோல இராவணன் படைகளின் தொகையையும் ஆற்றலையும் அறியமுடியாதன்பதே உவமைப் பொருளாகும். இராவணன் - எழுவாய், புக்கான் அடைந்தான்) - பயனிலை, அரண்மனை - செயப்படுபொருள்.

4. அரண்மனை அடைந்த இராவணனின் உள்ளம்

நாளோத்த நலின மன்ன முகத்தியர் நயன மெல்லாம்
வாளோத்த மைந்தர் வார்த்தை யிராகவன் வாளி யோத்த
கோளோத்த சிறைவைத் (து) ஆண்ட கொற்றவர் (து) அற்றை நாள்தன்
தோளோத்த துளைமென் கொங்கை நோக்கங்குத் தோடர்கிலாமை.

கோண்டுகூட்டு: அற்றைநாள் கோளோத்த சிறைவைத்
தாண்ட கொற்றவற்கு தன் தோளோத்த துளைமென்
கொங்கை நோக்கு அங்குத் தோடர்பிலாமை (ஆல்)
நாளோத்த நளினாமன்ன முகத்தியர் நயனமெல்லாம்
வாளோத்த, மைந்தர் வார்த்தை இராகவன் வாளி ஒத்த.

பொருள்: அற்றைநாள் - (இராவணன் போரில் தோற்று
வந்த) அன்றைய நாளில், கோள் - நவக்கிரகங்கள் யாவற்றை
யும், ஒத்த சிறைவைத்த - ஒருசேர சிறையிலே வைத்த (அடிமைப்
படுத்திய), கொற்றவற்கு-வேற்றி போருந்திய இராவணனுக்கு, தன்
தோளோத்த - தன் வீரத் தோள்களிலேயே போருந்தி வீற்றிருந்த,
துளை மென் கொங்கை - இரட்டையாகிய மேல்லிய கொங்கைகளை
யுடைய, வீரமகளின் - (வீரலக்குமியின்,) நோக்கம் - அருட்பார்வை,
அங்கு - (இராமஞேடு போர்புரிந்த) போர்க்களத்தின் கண்ணே,
தோடர்கிலாமை - இராவணனுக்கு வெற்றிவாத்தக்கதாக) அவனிடம்
செல்லாமையால் (தோற்றுவந்த, இராவணனுக்கு), நாளோத்த - பகற்
போழுதில் ஒருசேர மலர்ந்த, நள்ளம் அன்ன - தாமரை மலரைப்
போன்ற, முகத்தியர் - முகத்தையுடைய (அவன் மனைவியராகிய)
பேண்களின், நயனமெல்லாம் - (காதல் கனிந்த) கண்களோல்லாம்,
வாளோத்த - வாட்படையைப்போன்று வருத்தத்தைக் கோடுத்தன.
மைந்தர்கள் - (அவனின்) புதல்வர்கள். வார்த்தை - (கூறுகின்ற ஆறு
தல்) மொழிகளோல்லாம். இராகவன் - இராமபிரானுடைய, வாளி
ஒத்த - அம்புகளைப்போலத் துன்பத்தைக் கோடுத்தன.

பொறிப்பு: வீரமகளின் அருளைப் பறிகொடுத்ததினால்
இராமனால் தோல்வியடைந்த இராவணன் உள்ளம் கவலை
யால் நிறைந்துவிட்டது. அவனின் காதல் மனைவிமாரின்
பார்வைகள், வாள்போல அவன் உள்ளத்தை வருத்துகின்
றன். அன்புப் புதல்வரின் ஆறுதல் உரைகள் இராமனின்
அம்புகள்போல, அவன் உள்ளத்தைத் துளைக்கின்றன.

போது ரன் நூல் திலையா

விளக்கவரை ॥ அறுவடிவதம்

11

அன்றைவு

விளக்கம் : அரண்மனை புதுந்த இராவணனை, அவனின் அருமை மனைவிமார் நோக்கினார். அவர்களின் பார்வை இராமனுல் தோல்வி யடைந்து வருந்துகின்ற இராவணன் உள்ளத்தை வாட்டப்படையால் வெட்டுவதுபோல மீண்டும் வருத்தினா. போரில் தோற்ற கவலையால் அழகு நிறைந்த மனைவிமாரின் காதல் நோக்கும், இராவணன் உள்ளத்தில் வெறுப்பை விளைத்தது. தோல்வியடைந்த இராவணனுக்கு அவன் வீரப் புதல்வர் சூருகின்ற ஆறுதல் மொழிகள் இராமபிரானின் கூரிய அம்புகளைப் போல அவன் சிந்தையைக் குடைந்தன. வீரமகள் அறத்தை நீங்கீய இராவணனை வெறுத்துவிட்டாள். இராவணனின் தோள்களில் பிரியாமல் உறைந்த வீரங்கள் இராமனேடு இராவணன் போர்செய்யும்போது பிரிந்துவிட்டாள். வீரமகளின் நோக்கமில்லாமை யால் வெற்றி வீரங்கீய இராவணன், வெறுங் கையோடு இலங்கை புக்கான் என்பதை, கம்பர் மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றார். கற்பின் செல்வியைச் சிறைவைத்த இராவணனை விட்டு, வெற்றிச் செல்வி விலகீய செயலைத் ‘தோளொத்த துணைமென கொங்கை நோக்கங்குத் தொடர்க்கிலாமை’ என்ற தொடரால் கம்பர் விளக்குகின்றார்.

குறிப்பு: துணை மென் கொங்கை என்பது ஆகுபெயராய் கொங்கையையுடைய வீரமகளை உணர்த்துகின்றது. பெண்களின் கண்கள், வாள்போலவும், மைந்தளின் மொழிகள், இராமன் பாணம்போலவும் இராவணனின் சிந்தையைக் கலக்குகின்ற தென்ற குறிப்பு. இன்னும் இராவணனுக்கு இராமபிரானுல் அடிப்பட்ட அச்சம் தீர வில்லை என்பதைக் காட்டுவின்றது.

5. இராவணன் எவரும் இன்றித் தனியே கோயில் சேர்தல்

மந்திரச் சுற்றாரும் வானுதற் சுற்றார் தாரும்
தந்திரச் சுற்றாருந் தன்கிளைச் சுற்றார் தாரும்
எந்திரப் பொறியிலிற்ப யாவரு மின்றித் தானேர்
சிந்துரக் களிறுகூடம் புக்கெனக் கோயில் சேர்ந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: இராவணன் தன்னைச் சூழ்ந்த மந்திரச் சுற்றாரும் வானுதற் சுற்றாரும் தந்திரச் சுற்றார் தாரும் (ஆகீய இவர்கள் செயலற்று) எந்திரப் பொறியில் நிற்ப எவருமின்றித் தான் (தனியனும்) ஓர் சிக்துரக் களிறுகூடம் புக்கெனக் கோயில் சேர்ந்தான்.

பொருள்: மந்திரச் சுற்றாரும் - (இராவணனின்) ஆலோ சனைக்குத் துணையான அமைச்சர்களும், வானுதற் சுற்றாரும் - ஒளிபோருந்திய நேற்றியையுடைய (இராவணன்) மனைவியர்களும், தந்திரச் சுற்றாரும் - படைத் தலைவர்களும், தன்கிளைச் சுற்றா

தாரும் - தனக்குக் கிட்டிய உறவினர்களும் (இராவணன் தோற்று வந்த நிலையைக் கண்டு) எந்தீரப் போறியில் நிற்ப - எந்தீரத்தின் துணையால் இயங்குகின்ற பாவை எந்தீரம் பழுதடைய இயங்காமல் நிற்பதைப்போலச் (செயலற்று) நிற்க, யாவரும் இன்றி - ஒருவரையும் துணையாய்க்கொள்ளாமல், தான் - தானே ஒருவனும், சிந்துரக்களிறு - சிந்திரத்திலகம் தீட்டிய (சிந்தீரப் போடி அப்பிய). ஓர்களிறு - ஒப்பற்ற யானை, கூடம் புக்கேன - (தான் தங்குகின்ற) கோட்டாரத்தை அடைவதுபோல, கோயில் புக்கான் - (இராவணன்) அரண்மனைக்குச் சென்றுன்.

போறிப்பு: இராவணனின் அமைச்சர்களும் காதல் மனைவிமாரும் சேனைத் தலைவரும் உறவினரும், அவன் அடைந்த தோல்வியை என்னி எந்திரத்தின் துணையால் இயங்குகின்ற பாவை, எந்தீரம் விழச் செயலற்றுக் கிடப் பது போல நிற்க, சிந்துரத் திலகம் தீட்டிய யானை கொட்டாரத்திற் போவதுபோல, இராவணன் தன் அரண்மனையை அடைந்தான்.

விளக்கம்: எந்தீரம் - உவமானம், இராவணன் - உவமேயம், பாவை - உவமானம், மந்திரச் சுற்றத்தார் முதலிய நான்கு கூட்டத் தினரும் - உவமேயம். இராவணனுகிய எந்தீரம் (போரில் தோற்று) பழுதடைந்தமையால் அந்த எந்திரத்தால் இயக்கப்படுகின்ற மந்திரச் சுற்றம் முதலிய பாவைகள் நான்கும் செயலற்றுவிட்டன என்பது கருத்து. தலைவருகிய இராவணன் தன்னிலை அழிந்து தளர்ந்த தன்மையைக் கண்ட மந்திரச் சுற்றம் முதலானேர் செயலற்றுர்க ளென்பதைக் கம்பர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இராவணன் முதல்நாட் போரில் அடைந்த தோல்வியினால் அரக்கர் குலம் அழியும் என்ற உண்மையை இந்த உவமானம் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது. சிந்துரத் திலகம் தீட்டப்பட்ட யானையை, இராமன் அம்புகளால் அடிப்படுக்கு கருதி சரந்தவன்னைம் வந்த இராவணனுக்கு உவமானமாகக் காட்டிய பொருத்தம் போற்றற்குரியது. அரிமாவினால் தோல்வியடைந்த யானை, மற்றைய யானைகளுக்கு முன்செல்ல நானி, விலகிப்போவது போல இராவணனும் இராமனுக்குத் தோல்வியடைந்த நான்ததால் மந்திரச் சுற்றத்தார் முதலியோருடன் கலந்துரையாடக் கருத்தில்லா மல் தனியாக ஒதுங்கிச் சென்றுன் என்பதை, இந்த உவமானம் விளக்குகின்றது. களிறு - உவமானம், இராவணன் - உவமேயம். களிற்றின் நெற்றியிலே தீட்டிய சிந்துரத் திலகம் - உவமானம். இரா

வணனின் முகத்திலும் மார்பிலும் தோளிலும் வழிகின்ற குருதி (இரத்தம்) - உவமேயம். உருவப் பொலிவும் தோல்வி யடைந்தபின் இனத்தைப் பிரிந்து செல்லுதலும் யானைக்கும் இராவணனுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகள். சிந்துரத்திற்கும் குருதிக்கும் செம்மை நிறம் பொதுத் தன்மையாக உள்ளது.

6 கோயில் புகுந்த இராவணனின் மான உணர்ச்சி

ஆண்டோரு செம்பொற் பிடத் திருந்துதன் வருத்த மாறி
நீண்டுயர் நினைப்ப ஒகிக் கஞ்சகி அயல்நின் ரூணை
சண்டுநந் தூதர் தம்மை யிவ்வழித் தருதி யென்றான்
பூண்டதோர் பணியின் வல்லை நால்வரைக் கொண்டு புக்கான்.

கொண்டுகூட்டு: (இங்ஙனம் தனியனுய்ச் சென்ற இராவணன்) ஆண்டு ஒரு செம்பொற் பிடத்து இருந்து தன் வருத்தம் ஆறி நீண்டுயர் நினைப்பனுகிக் கஞ்சகி அயல் நின்றுணை ஈண்டு நம் தூதர் தம்மை இவ்வழித் தகுதியென்றன. (அந்தக் கஞ்சகியும்) பூண்டதோர் பணியின் வல்லை நால்வரைக்கொண்டு புக்கான்.

போருள்: (இராவணன் அரண்மனையில் புகுந்து) ஆண்டோரு - அந்த அரண்மனையில் உள்ள ஒரு, செம்பொற் பிடத்து - சீவந்த போன்னிறை சேய்யப்பட்ட பீடத்தின்கண்ணே இருந்து, தன் வருத்தம் ஆறி - போர்க்களத்திலே இராமனுடைய பாணங்களால் அடிப்பட்ட தன் வருத்தம் சிறிது ஆறியபின்பு (மனங் தேளிந்து), நீண்டுயர் - மிகவும் பேரிதான, நினைப்பனுகி - சீந்தனையை உடையவனுகி, கஞ்சகி அயல் நீண்றுணை - தன் பக்கத்திலே ரீந்றவனுன சட்டையிட்ட மேய்காப்பாளையினப் பார்த்து, ஈண்டு - இப்பொழுதே, நம் தூதர்தம்மை - நமது (கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்ற) தூதுவரை, இவ்வழி - (நான் இருக்கின்ற) இவ்விடத்திற்கு, தருதி யேன்றுள்-அழைத்து வருவாயாக என்று கூறினான். (உடனே அந்த மேய்காப்பாளனும்) பூண்டதோர் பணியின்-தான் ஏற்றுக்கோண்ட அந்தக் கட்டளையினுலே, வல்லை - விரைவாக, நால்வரை-வினை வல்லவராகிய (சேயல் தீற்ம் வாய்ந்த) நான்கு தூதுவரை, கொண்டு புக்கான் - அழைத்துக்கோண்டு (இராவணனிடம்) அடைந்தான்.

போறிப்பு: தன் அரண்மனையிற் புகுந்த இராவணன் ஒரு செம்பொற் பிடத்தில் அமர்ந்திருந்து, போரிலே புண்

பட்ட வருத்தம் சிறிது ஆறினவுடன் மிகுந்த சிந்தனை யுடையவனுகிப் பக்கத்திலே நின்ற மெய்காப்பாளனை நோக்கிச் செயல்திறம் வல்ல நமது தூதுவரில் நால்வரை அழைத்து வா என்று கூறினான். மெய்காப்பாளன், தூது வரை அழைத்துக்கொண்டு இராவணனிடம் சென்றான்.

குறிப்பு: கஞ்சகி மெய்காப்பாளன், இவன் மெய்காப்பாளன் என்பதை அறிதற் காக ஒரு அடையாளச் சட்டை அணிந்திருப்பான். அதனால் அவன் கஞ்சகி என்னும் காரணப் பெயரைப் பெற்றான். கஞ்சகம் - சட்டை, போரில்தோற்றுவந்த இராவணன் இனிமேல் போரை வெல்லுந் திறத்தைச் சிந்திப்பதாரினான் என்பதை உணர்த்த, 'நீண்டுயர் நினைப்பனுகி' என்றார். நான்தநுடன் வந்த இராவணன், போரில்தோற்று வடுவைப் போக்கவேண்டுமென்று மான உணர்ச்சிகொண்ட செயலை இச் செய்யுளால் அறிகின்றோம்.

7. படைகளைத் தொட்டும் வண்ணம் பணித்தல்

மனகதி வாடு வேகன் மருத்தன்மா மேக னேன்றில்
வினையறி தொழிலர் முன்று வாயிரர் விளவி ஏறர
நினைவதன் முன்னம் நீர்போய் நெடுந்திசை யெட்டும் நீந்திக்
களைகழு ஸரக்கர் தானை கொணருதிர் கடிதி னென்றான்.

கொண்டுகூட்டு: (இராவணன்) மனகதி, வாடுவேகன், மருத்தன், மாமேகன், என்றில் வினையறி தொழிலர் (நால்வரையும்) முன்னை ஆயிரர் விரவினுரை (நோக்கி) நீர் நினைவதன் முன்னம் நெடுந்திசை யெட்டும் நீந்திப்போய் களைகழும் அரக்கர் தானை(யைக) கொணருதிர் கடிதி னென்றான்.

பொருள்: (இராவணன்) மனகதி, வாடுவேகன், மருத்தன், மாமேசன் என்றில் (என்று சோல்லப்படுகின்ற இவ்) வினையறி - (தாம் செய்யவேண்டிய) கருமங்களை நன்றாகத் தேரிந்த, தொழிலர்-வினாத்திறம் வாய்ந்த இவர்கள், முன்னு - முதலாக, ஆயிரர் - ஆயிரக்கணக்காக, விரவினுரை (வந்து) - கூடிய தூதுவர்களை, (நோக்கி) நினைவதன் முன்னர் - மனத்தால் நினைக்கின்ற காலத் திலும் வீரவாக, நீர் போய் - நீங்கள் சென்று நெடுந்திசை எட்டும் நீந்தி - நீண்ட எட்டுத் திக்குகளையும் கடந்து, களைகழல் - ஓழிக் கின்ற வீரக் கழல்களை அணிந்த, அரக்கர் தானை - அரக்கரின் படைகளை, கடிதின் - வீரவாக, கொணருதிர் - கூட்டிக்கோண்டு வாருங்கள் என்றான்,

போற்பு: இராவணன் தன் கட்டளையின்படி வந்து கூடிய செயல் திறம் வாய்ந்த ஒற்றர்களை நோக்கி, நீங்கள் மன வேகத்திலும் விரைவாகச் சென்று எட்டுத் திக்கு கஞ்சு அப்பாலுள்ள அரக்கர் சேனைகளை, அழைத்து வாருங்கள் என்றுன்.

விளக்கம்: இச் செய்யுளில் இராவணனின் மான உணர்ச்சியின் நுடிப்புப் புலனைகின்றது. மாற்றரை எதுவுகையிலும் வென்று வாகை குடவேண்டுமென்ற என்னைம் இராவணன் உள்ளத்தில் நிலைத்து விட்டது. இராவணனின் மான உணர்ச்சியை,

“ நினைவதன் முன்னம் நீர் போய் நெடுந்திரை யெட்டு நீந்திக் கணகழ ஸரக்கர் தானை கொணருதிர் கடிதி னென்றான்.”

என்று கம்பர் காட்டுகின்றார். இச் செய்யுள் அடிகளில் மானத்தோடு கலந்த இராவணனின் கோபக்குரல் அப்படியே கேட்கின்றது.

மனகதி, வாயுவேகன், மருத்தன், மாமேகன் என்றும் நால் வரும் தூதுவர்களில் சிறந்தவர்கள் என்பதை விளக்க, அவர்களின் பெயர்களை எடுத்துக் கூறினார். மனவிகாயும், காற்றின் விரையும், வாயுதேவனின் வஸ்வமையும், மேகத்தின் வஸ்வமையும் கொண்ட காரணத்தால், “ மனகதி, முதலான பெயர்களை அத்தூதுவர் பெற றனர் என்றால் கொள்ளலாம்.” வினைஅறி தொழிலர் என்பதால், தூதுவர்க்கமைய வேண்டிய செயல் திறங்கள் எல்லாம் ஒருங்கமைந்த தூதுவர்கள் என்பதை உணர்கின்றோம்.

“ கடனறிந்து காலங்கருதி இடனறிந்து என்னி உரைப்பான் தலை,”

என வள்ளுவரும், தூதுவர்க்கமைய வேண்டிய செயல் திறங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

குறிபு: வினையறி தொழிலர் என்பதை வினையறு தொழிலர் எனப் பாடங் கொண்டு குற்றமற்ற தொழிலை யுடையவரெனவுங் கூறலாம். குற்றம் - வஞ்சகம், தம் தலைவனுகிய மன்னனுக்கு மாறுசெய்யாத வாய்மையுடையவர் என்பது கருத்து.

8. அரக்கர் வாழுமிடங்களுக்குத் தூதுவரை அனுப்புதல்

ஏழ்பெருங் கடலுஞ் தூழ்ந்த வேழ்பெருங் தீவும் என்னில் பாறியம் பொருப்புங் கீழ்ப்பா எடுத்தபா தாளத் துள்ளும் ஆழியங் கிரியின் பேறு மரக்கரா னவரை யெல்லாந் தாழ்விலிர் கொண்டதி ரென்று வைரது தலைமேற் கொண்டார்.

கொண்டுகூட்டு: ஏழ்பெருங் கடலுஞ் சூழ்ந்த ஏழ்பெருங் தீவும் எண்ணில் பாழியம் பொருப்பும், கீழ்பாலுத்த பாதாளத்துள்ளும் ஆழியங் கிரியின் மேலும் (உள்ள) அரக்கரானவரை எல்லாம் தாழ்விலிர் கொணர்திர் என்றுன். அவர் அது தலைமேற் கொண்டார்.

பொருள்: ஏழ் பெருங் கடலுஞ் சூழ்ந்த - ஏழு பேரிய கடல் களாலும் சூழப்பட்ட, ஏழ் பெருங் தீவும் - ஏழு பேரிய தீவுகளின் கண்ணும், எண்ணில் (நிலவுலகத்திலேயுள்ள) - அளவில்லாத பாழியம் - வல்லமையையுடைய அழகான, போருப்பும் - மலைகளின் கண்ணும், கீழ்பாலடுத்த - நிலத்தின் கீழ்ப்பறத்திலே இருக்கின்ற, பாதாளத்துள்ளும் - பாதாள உலகத்தின் கண்ணும், ஆழி அம் கிரியின் மேலும் - அழகிய சக்கரவாள மலையின் கண்ணும் உள்ள, அரக்கர் ஆனவரை எல்லாம் - அரக்கர் கூட்டத்தினரா எல்லாம், தூழ்வீரிஸ் - காலத்தைத் தாழ்த்தாமல் நீவிர் சென்று, கொணர்தீர் என்றுன் - அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று (இராவணன்) ஆணை செய்தான், அவர் - அந்தத் தூதுவர்களும், அது-(இராவணன் கூறிய) அந்தக் கட்டளையை, தலைமேற் கொண்டார் - மேலாக மதித்து ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

பொறிப்பு: இராவணன் தூதுவரை கோக்கி ‘ஏழு பெரிய தீவுகளிலும், எண்ணில்லாத மலைகளிலும், பாதாள உலகத்திலும், சிறப்புப் பொருந்திய சக்கரவாள மலையிலும் தங்கி வாழ்கின்ற அரக்கர் கூட்டத்தை விரைவாக அழைத்து வாருங்கள்’ என்று விளம்பினான்.

விளக்கம்: ஏழ்பெருங் கடல்கள் : உப்புக்கடல், தேங்கடல், கருப் பஞ்சாற்றுக் கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், பாற்படல், நன்னீர்க் கடல் எனப்பன. ஏழ்பெருங் தீவுகள் : நாவலித்தீவு, இறவித்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, குசைத்தீவு, இலவந்தீவு, நெங்குத்தீவு, புட்காதீவு என்பன.

“அரக்கர் ஆனவரை எல்லாம் ; தாழ்விலிர், கொணர்தீர்.”

என்ற தொடர்களால், இராவணனின் சினததோடு கலந்த மானத் தையும், செயல் விரைவையும் உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: ‘எண்ணில் பாழியம் பொருப்புக்கள்’ என்ற தொடரில் சக்கரவாள கிரியம் அடங்குமென்றாலும் அதன் சிறப்புநேருக்கிப் பாழியம் பொருப்பென வேருகச் சிறந்தெடுத்துக் கூறினார். பணி தலைமேற் கொண்டார் என்பது, தலைவன் சொன்ன கட்டளையைத் தட்டாது வணக்கத்துடன் ஏற்றலைக் குறிக்கின்றது.

9. மலர்ப்படுக்கை சேர்ந்த மன்னன்

முவகை யிலகு ஓராகும் முறையில் நின்று ஏவல் செய்வார் பாவகம் இன்ன(து) என்று தெரிகிலர் பதைத்து விம்மத் தூவகலாத வைவாய் எஃகு(உ)றத் தொளைக்க யானை சேவகஞ் சேர்ந்து(து) என்னச் செறிமலர் அமளி சேர்ந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: (இராவணன் இட்ட கட்டளைகளை) முறையில் நின்று ஏவல் செய்வார் (ஆகிய) முவகை உலகில் உள்ளோரும் (இராவணனின்) பாவகம் இன்னதென்று தெரிகிலர் (ஆகிப்) பதைத்து விம்ம (இராவணன்)தூ அகலாத வைவாய் எஃகு உறத் தொளைக்க (அதனால் வருந்திய) யானை, சேவகம் சேர்ந்தது என்ன, செறிமலர் அமளி சேர்ந்தான்.

பொருள்: முறையில் நின்று - (வீதித்த) முறைப்படி நின்று, ஏவல் செய்வார் - (இராவணன்) இட்ட கட்டளையைத் தட்டாமல் சேப்கின்றவர்களாகிய, முவகை உலகில் உள்ளோரும் - மண், விண், பாதாளம் என முன்றுவகைப்பட்ட உலகத்தீவுள்ளவர்களும், பாவகம் (போரில் தோற்று வருந்துகின்ற இராவணனுடைய) - கருத்தை, இன்னதென்று - எதுவாய் இருக்குமென்று, தேரிகிலர் - அறியாதவராகி, பதைத்து விம்ம - [மனம்] வருந்தித் தூடிக்க, (இராவணன்) தூ அகலாத - புலால் (மாயிஶம்) நீங்காத, வை வாய்-கூரிய முனையையுடைய எஃகு; வேற்படை, (தன்னை) உறத் தொளைக்க - மிக ஆழமாக (ஊடுருவி) தொளைத்தலால், [அதனால் வருந்திய] யானை யானையானது, சேவகம் - தான் படுக்கின்ற இடத்தை, சேர்ந்ததென - அடைந்ததுபோல, செறிமலர் - நெருக்கமாகப் பூக்கள் பரப்பிய, அணி சேர்ந்தான் - மலர்ப் படுக்கையிலே சேர்ந்தான்,

பொறிப்பு: இராவணனின் கட்டளைப்படி ஏவல்செய் கின்ற முவகைத்தார்களும், போரில் தோற்ற இராவணன் கருத்தை இன்னது என்று அறிய முடியாதவராய்க் கவலை கொள்ள, இராவணன் புலால்மணம் வீசுகின்ற கூரிய வேற் படையால் தொளைக்கப்பட்ட யானை வருந்தித் தான் படுக்கின்ற இடத்தைச் சேர்ந்ததுபோல மலர்ப் படுக்கையில் சேர்ந்தான்.

விளக்கம் : இச் செய்யுளில் மாணத்தால் உள்ளு சோர்ந்த இராவணனின் தன்மை கூறப்படுகின்றது. இராவணன் ஆட்சிக்கூட்டப்பட்ட மூவுலகத்தினரும், தோல்வியை அறியாத இராவணன் தோல்வி அடைந்த அவமானத்தால் சினங்கொண்டு என்ன என்ன இன்னல் களைத் தமக்கு இயற்றுவாலே என அஞ்சுகிறார்கள். இதனைக் கம்பர் மூவகை யுல குள்ளாரும் முறையினில்லை எவ்வ செயவார், பாவகம் இன்னதென்று தெரிகிலார் பதைத்து விமம்' என்னும் தொடர்களால் அறிவிக்கின்றார். இராவணனினை அன்னமக்கடங்கி சுடிமைப்பட்ட மூவுலக மக்களும், அவளை இராமனிடம் தோல்வி யடைந்தபின்பும் அஞ்சி அயர்கிணறு செய்கி, அவர்களினாலு அடிமை வாழ்வின தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

வேல் தொளைத்தலால் வருந்திய படுக்குமிடத்தைச் சேர்ந்த யானையை, இராமனிடம் தோற்றுவிட்டேனே என்ற அவமானத்தினால் தொளைக்கப்பட்டு நெஞ்சு வருந்தி மஸர்ப் படுக்கையைச் சேர்ந்த இராவணனுக்கு ஒப்பாகக் கம்பர் கூறுகிறார். வேலினால் தனது உடம்பு தொளைப்பட்ட வருத்தத்தோடு தான் வேலால் தொளைக்கப்பட்ட வடுவைக் கண்டால், மற்றைய யானைகள், இகழுமே என்ற நாணத்தினாலும் தாக்குண்ட யானை தனியிடஞ் சேர்ந்து தங்குதல்போலப் போரில் தோல்வியடைந்த மானத்தோடு பிறர் தனினை இகழுவார்களே என்ற நாணத்தினாலும் தாக்குண்ட இராவணனும் தனியொருவனும் மஸர்ப் படுக்கை சேர்ந்தானென்ற உவமைப் பொருத்தம் பாராட்டற்குரியது. வேலால் தொளைப்பட்ட யானை - உவமானம் போரில் தோற்ற அவமானத்தால் வருந்துகிற இராவணன் - உவமேயம். உருவுப் பொலிவும், தனியிடஞ் சேர்தலும், மனம் வருந்துதலும் பொதுத் தன்மைகள். யானை புண் ஆறியதும் தன்மேல் வேல் ஏற்றந்தானைத் தாக்க நினைப் பதுபோல இராவணனும் தோல்வியடைந்த வருத்தம் ஆறியதும், மாற்றுரைத் தாக்க முனைவானென்பது குறிப்புப் பொருள். மண்ணாலுக்கமும் பாதாள உலகமும் விண்ணாலுக்கமும் வேறு வேறு தன்மை களையுடையனவாதலால் மூவகையுலகமென்றார். என்ன - உவய உருபு.

குறிப்பு: இராவணன் - எழுவாய். சேர்ந்தான் - பயனிகூ. அமளியை - செயப் படுபொருள். வை - கூர்மை, எஃகு - வேல். தூ - இறைச்சி; பகைவர்மீது எறிந்து கொல்வதினால் அவர்களின் உடம்பிலேயுள்ள இறைச்சி நீங்காது ஒட்டியிருக்கின்ற வேல் என்றதை விளக்க தாவகலாத வை வாய் எஃகென்றார். இதனால் இராவணன் மேல் தைத்த இராமனின் அம்புகள் தப்பாது பகைவரைக் கொன்று வெற்றியீட்டிய மேன்மையுபையன, என்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

10. நாணத்தால் நலிகின்ற இலங்கை வேந்தன்

பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்ப் பைந்தொடிச் சீதை என்னும் பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சில் நாணத்தை கொண்ட பின்னர்க் கண்ணிறை கோடல் செய்யான் கையறு கவலை சுற்ற உண்ணிறை மானந் தன்னை உமிழ்ந்து) ஏரி உயிர்ப்பு தானுள்.

கொண்டுகூட்டு: பண்ணிறை, பவளச் செவ்வாய்ப் பைங் தொடிச் சிதை, என்னும், பெண்ணிறை கொண்ட (இராவண னுடைய, நெஞ்சில், நாண்ணிறை கொண்ட பின்னர் (அவனைக்) கவலை சுற்ற (அதனால்) கண்ணிறை கோடல் செய்யான் (செய்யாதவனும்) உள்ளிறை மானங் தன்னை உழிழ்ந்து, எரி உயிர்ப்பதானுன்.

பேருள்: பண் - பண்ணீனது இனிமை, ஸிறை - ஸிரம்பிய (கனிந்த) மோழிகளைப் பேசுகின்ற, பவளச் செவ்வாய் - செம்பவ ளத்தைப் போன்ற சேந்நிறமான வாயையும், பைங் தொடி - பசும் போன்னால் செய்யப்பட்ட (கை) வளையல்களையும் உடைய, சிதை யேன்னும் - சிதையேன்று சோல்லப்படுகின்ற, பெண் - பெண்ணீல் கொண்ட காதலே (ஆசை), ஸிறைகொண்ட - ஸிரம்பியிருக்கின்ற, நெஞ்சில் - (இராவணனுடைய) நெஞ்சின்கண்ணே, நாண் - (போரிலே தோற்றுதிலை உண்டான) வெட்கம், ஸிறைகொண்ட - ஸிறையப்பேற்ற, பின்னர் - பின்பு, அவனைக் கையறு - செயல் அற்று இருத்தற்குக் காரணமான, கவலை - துங்பம், சுற்று - சூழ்ந்துகொள்ள, அதனால் கண் - கண்களை, இறை - சிறிதாவது, (சிறிது நேரமாவது) கோடல் செய்யான் - மூழித் துயில் கோள்ளா தவறைய, உள்ளிறை - போரில் தோற்றுதிலை மனத்தின்கண்ணே ஸிறைந்துள்ள, மானந்தன்னை - அவமானத்தை, உழிழ்ந்து - (தாங்க மாட்டாமல்) வேளியே விட்டு (கக்குதல்போல). எரி - நெருப்புப் போலச் சூடாக, உயிர்ப்பதானுன் - பேருமுச்ச விடலானுன்.

போழிப்பு: இனிய மொழியைப் பேசுகின்றவனும், சிவங்க வாயை உடையவனும், பொன் வளையல்களை அஸிர்தவனுமாகிய, சிதைதேவிமேல் வைத்த ஆசை, நிரப்பிய இராவணன் செஞ்சிலே, போரில் தோற்றுதிலை உண்டான, நாணம், ஸிரம்பியது நாணம் ஸிரம்பியஉடன் அவன் செயலற்றக் கவலைகொண்டு கண்ணுறங்காமல், நெருப்பாக நெஞ்சுச்செறிந்து வருந்தினுன்.

விளக்கம்: மானத்கால பொங்கிப் போர்ப்படை திரட்டத் தூது வரைப் போக்கிய இராவணன் மீண்டும் நானத்தால் விழுங்கப்பட்டு நவிவைதை இப்பாட்டுக் கூறுகிறது. இராமனுக்குத் தோற்றுவந்த பின்பும் சிதையின்மேல் வைத்த காதலை விடாமல் இராவணன் எண்ணி இரங்குகிற இயல்லை உணர்ந்த கம்பர்,

“ பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்ப் பைந்தொடிச் சீதை யென்னும் பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சில்.”

எனக் கூறினார். தான் பெற்ற வரங்களையும், ஆற்றிய வீரச் செயல் களையும் தன் குலத்துக்கு வந்துள்ள பெரும பழியையும் பொருட் படுத்தாமல் சீதையைப்பற்றியே எண்ணி, எண்ணிச் செயலற்று வருந்து கின்ற இராவணனது நெஞ்சைப் “ பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சு” எனக் கம்பர் கூறிய பொருத்தம் போற்றத்தக்கது.

மலர்ப்படுக்கையிலே சேர்ந்த இராவணனது மான உணர்ச்சியைச் சீதைமேற் கொண்ட காம உணர்ச்சி மறைத்துவிட்டது. சீதையைச் சிந்தையிலே வைத்த இராவணன், தான் போரில் தோற்று வந்த செய்தியைக் கேட்டால், சீதை சிரிப்பாளே என்றெண்ணி நாணங் கொண்டான், மானம் போன நெஞ்சிலே சீதை நிறைந்தான். சீதை நிறைந்த நெஞ்சிலே, சீதை சிரிப்பாளே என்ற நாணம் நிறைந்தது. சீதை சிரிப்பாளே, என்று எண்ணியவுடன் இராவணன் செயலற்று விட்டான். செயலற்ற இராவணன் செய்வதின்னெதனத் தெரியாமல் கவலைகொண்டு, கண் துயில் மறந்தான். நெருப்பாக நெடுமூச் செறிந்தான். இங்ஙனம் காமமும் நாணமும் இராவணனின் மானத்தை விழுங்கி வருத்துகின்ற தன்மையை,

பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சில் நாண்நிறை கொண்ட பின்னர்க் கண்ணிறை கோடல் செய்யான் கையறு கவலை சுற்ற உண்ணிறை மானந் தன்னை உமிழ்ந்து ஏரி உயிர்ப்பதானான்.

என்னுந் தொடர்களால் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

இராவணன் சீதையின் வெளியழகிலே மயங்கி, அவளின் அக அழகாக விளங்குகின்ற கற்பென்னும் திண்மையை, அறியாமல் அல்லறபட்டு அழியப்போகின்ற ணென்பதை,

“ பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்ப்
பைந்தொடிச் சீதை யென்னும்
பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சில்.”

என்ற அடிகளில் சீதைக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழிகளாற் கம்பர் அறிவிக்கின்றார். சீதை இராவணன் உள்ளத்தில், இனிய மொழியும் பவள வாயும், பொன் வளையல்களும் உடைய சிறு பெண்ணைகவே காட்சியளிக்கின்றன. அறத்தை மறந்த இராவணன் உள்ளத்தில் சீதையின் கற்பைப்பற்றிய சிந்தனை தோன்ற இடமில்லை என்பதே கம்பரின் கருத்தாகும்.

குறிப்பு - பெண்ணிறை கொண்ட நெஞ்சில் என்பதற்குப் பெண் தன் ஆன்தன்மையைக் கைப்பற்றிய நெஞ்சில் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். நிறை - ஆண்தன்மை. நிறை, பொறை, ஓர்பு, கடைப்பிடி, என்னும் நான்கினையும் ஆண்தன்மைகளைன்று அறிஞர் கூறுவார். அவற்றுள், நிறையென்பது, காப்பது காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். இராவணன் அறத்தைத் தவறி அயலான் மஜைவே மேல் ஆடைகொண்டவனுதலினால் அவனிடம் நிறை இல்லையாயிற்று. சீதையின் மேல் வைத்த (கம) காமம், இராவணனின் ஆண்மைக் குணமாகிய நிறையை அழித்துவிட்ட தெள்பது கருத்தாகும்.

11. சிதை சிரிப்பாளே என்று சிந்தை வருந்துதல்

வாக்கும் மண்ணு மெல்லா(ம்) நகும் நெடு வயிரத் தோளான் நான்கு பகைவர் எல்லா(ம்) நகுவர் என்று) அதற்கு நானுன் ஹேவாகு நெடுங்க(ட்)ன் செவ்வாய் மெல்லியல் மிதிலை வந்த ச ஈகி நகுவள் என்றே நானத்தால் சாம்பு கின்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: நெடுவயிரத் தோளான், (ஆகிய இரா வணன் தான் போரில் தோற்றுதை எண்ணி) வான் நகும், மண்ணுலகம் எல்லாம் நகும், நான் நகும் பகைவர் எல்லாம் நகுவர் என்று அதற்கு(ச் சிறிதும் நானுன். வேல் நகும், நெடுங்கண் செவ்வாய், மெல்லியல் மிதிலைவந்த சானகி (தன் தோல்வியை அறிந்தால்) நகுவள் என்றே, நானத்தால் சாம்புகின்றுன்.

பொருள்: நெடுவயிரத் தோளான் - (வயிர நெடுங் தோளான்)- வயிரம் போருந்திய (உறுதியான) நீண்ட தோள்களை உடையவ ஞகிய இராவணன், வான் நகும் - (தானடைந்த தோல்வியை எண்ணி) வானுலகத்தில் உள்ள தேவர்கள் சிரிப்பார்கள், மண்ணும் எல்லாம் நகும் - மண்ணுலகத்தில் உள்ள மக்கள் எல்லாரும் சிரிப் பார்கள், (இத்துடன்) நான் நகும் - நான் (பல போர்களிலும்) வேன்று பழித்துரைத்த, பகைவர்கள் எல்லாம் நகுவர் - பகைவர்கள் எல்லாரும் சிரிப்பார்கள், என்று - என்பதை எண்ணி (நானாங் கோள்ள வேண்டியவன்), நானுன் - நானங் கோள்ளாதவனுய், வேல் நகும் - வேற்படையை (வேன்று) பழிக்கின்ற நெடும் கண் - (காதளாவு) நீண்ட கண்களையும், செவ்வாய் - செங்கிறமான வாயினையும், மெல்லிய - மேன்மையான தன்மையினையும் உடைய, மிதிலை வந்த - மிதிலையில் தோன்றிய, சானகி - (கனகராசனின் புதல்ஷி யாகிய) சிதை, நகுவள் என்றே - (தன்னைச்) சிரிப்பாள் என்பது கருதியே; நானத்தால் - வேட்கத்தினால், சாம்புகின்றுன் - வாடுவா ணயினுன்.

பொழிப்பு: வைரத்தோளை யுடையவனை இராவணன், தான் தோற்றுதை எண்ணித் தேவர்கள் சிரிப்பார்கள், மண்ணுலக மக்கள் சிரிப்பார்கள், நான் போரில் வென்று இகழ்ந்த பகைவர் சிரிப்பார்கள் என்பதைப்பற்றி நானங் கொள்ளாதவனுய், வேலை வென்ற நெடுங் கண்ணையும்,

சிவந்த வாயையும், மென்மையான இயல்பையும் உடைய சீதை சிரிப்பாளே என்று எண்ணி நானைத்தினால் மனம் வாடினான்.

விளக்கம் : முந்திய பாட்டில் கூறிய இராவணனின் நானை எதனால் உண்டாகியதென்பதை இப்பாட்டு விளக்குகின்றது. வின்னை வரும், மண்ணவரும் தன்னால் வெல்லப்பட்ட வேறு பகைவர்களும் தன் தோல்வியை எண்ணி நகைப்பார்களே என்ற நானை, இராவணன் உள்ளத்தில் தோன்றவில்லை என்பதைக் கம்பர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். பகைவர் நகைப்பார்களே என்ற நானைந் தோன்றுத உள்ளத்தில் மானமும் தோன்றுது. பகைவரை வெல்லவேண்டுமென்ற ஊக்கமும் தோன்றுது. இதனால் இராவணன் மாற்றுரை வெல்லும் வலிமை இழந்து சீதைமேற் கொண்ட காதலால் ஆற்றுமை அடைந்து அல்லற்படுவதை அறிகின்றோம்.

“வானரு மண்ணு மெல்லாம் நகும் நெடு வயிரத்தோளான் நான்கு பகைவ ரெல்லாய் நகுவரென்று அதற்கு நானைன்.”

என்ற தொடர்களால் இராவணன் மானத்தையும் வீரத்தையும் பறி கொடுத்து வாழ்கின்றன என்பதை அறிகின்றோம். தன் மானத்தை யும், வீரத்தையும் மாதவஞ் செய்துபெற்ற வரங்களையும், சீதைக்கே தானம்புரிந்து இராவணன் செயலற்றிருக்கின்றன. பகைவர் கூறும் பழிக்கு நானுமல் சீதை சிரிப்பாளே என்று எண்ணி, நானைமடைந்து வாடுகின்ற இராவணன் நிலையை,

“வேலநகும் நெடுங்கண் செவ்வாய் மெல்லியள் மிதிலை வந்த சானகி நகுவளென்றே நானத்தால் சாம்புகின்றன்.”

என்னும் தொடர்கள் எமக்குக் காட்டுகின்றன.

போரிலே தோற்ற வருவைப் போக்க எண்ணுமல சீதை சிரிப்பாளே என்று சிந்தை வருந்துகின்ற இராவணனின் பண்பு, தனக்குத் தானே அழிவைத் தேடுகின்றன என்பதைக் காட்டுகின்றது. சீதையின் வேலை வெற்ற கண்களும் சிவந்த வாய்ம், மென்மையும் இராவணன் உள்ளத்தில் இடம்பெற்றனவேயன்றி இராமனை வெல்லவேண்டுமென்ற ஊக்கம் இடம்பெறவில்லை. ‘சானகி நகுவளென்றே நானத்தால் சாம்புகின்றன்’ என்ற அடியைப் படிக்கும் போது எழுகின்ற ஒசை இராவணனின் இயல்பை அப்படியே காட்டுகின்றது.

இராவணன் சீதையைப்பற்றி எண்ணுகின்றன என்றதைச் சொல்ல வந்த கம்பர் “மிதிலைவந்த ஜானகி” என்ற தொடராற் கூறிய

கருத்துச் சிந்திக்கத் தக்கதாகும். சீதைமேற் கொண்ட காதல் மிகுதி யால் சீதையை இராமனின் மனைவி எனக்கூற மனமில்லாத இராவனன் அவனை, மனஞ்செய்யாத கண்ணிப்பெண்போலக் கருதி மிதிலை வந்த ஜானகி எனக் கூறினான். இதனால் சீதை தனக்கே யுரியவள் என்ற எண்ணத்துடன் இராவனன் இன்னும் இருக்கிறான் என்பதை அறிகின்றோம். இராமனை வெல்ல முடியாத நிலையிலிருந்தும் சீதையைத் தனக்குரியவளாகச் சிந்திக்கின்ற இராவனன் செயல் காமமயக்கத்தால் நிலை தளர்ந்துவிட்டான் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு: வான், மன் என்பன இடவாகுபெயராய் நின்று முறையே வானத் தில் வாழும் தேவர்களையும், மன்னில் வாழும் மக்களையும் உணர்த்தின். ‘வேல் நகும்’ என்பதில் நகும் என்பதை உவம உருபாகக்கொண்டு வேலைப்போன்ற கண் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். இனி வேலை வென்ற கண் என்பதன் கருத்து வீரர்களையில் இருக்கும் வேல் மாற்றுர் உடலில் பாய்ந்துதான் அவர்களை வருத்தும். பெண்களின் கண்கள் தம்மீது காதல்கொண்டு தம்மை அடையப்பெறுத காதலரைத் தீண்டாமலே அவர்கள் உள்ளத்தை வருத்தும் என்பதாம். இதனால் வேலின் செயலைக் கண்ணின் செயல் வென்றுவிட்டதை அறிந்தோம்.

2. மாவியவான் வருகை

(12 — 14)

போரிலே தோற்ற இராவனன் மானமும் நாணமும், காமமும் மாறிமாறி எழுகின்ற மனத்துடன் மாளிகையில் இருந்தான். அவ்வமையம் இராவனனின் பாட்டங்கிய மாவியவான் அவனைக் காண வந்தான். வெள்ளிமால் வரையை எடுத்த வீரத் தோள்களும், திசை யானைகளை வென்ற மார்பும், மாற்றுரின் அம்புகளால் அடிப்பட்ட வடுக்களுடன் அயர்ந்திருக்கின்ற இராவனை, மாவியவான் கண்டான். இராவனன் அறத்தை மறந்து அல்லற்படுகின்றான் என்பதை எண்ணிய மாவியவான் உள்ளமதுடித்தான். அரக்கர் குலத்தின் மாண்பு அழியுங் காலம் நெருங்கிவிட்டதென்பதை அறிந்த மாவியவான், அன்பும் உரிமையும் நிரம்பிய குலால் இராவனை விழித்து, இன்று நீ போரில் தோற்றுவிட்டனையோ என்று கேட்டான். மாவியவான் இரக்கமுடன் இராவனைக் கேட்கின்ற இயல்பைப் பின்வரும் இரண்டு பாக்களினால் கம்பர்காட்டுகின்றார்.

12. மன்னை அடைந்த மாலியவான்

ஆங்கவன் தன்மு தாதை யாகிய மூப்பிள் யாக்கை வாங்கிய வரிவி ஸன் மாலியவா னென் ரேதும் பூங்கழி ஸர்க்கன் வந்து பொலங்கழி லிலங்கை வேந்தைத் தாங்கிய வம்வி மாட்டுஒர் தவிச்செப் பிடஞ் சார்ந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: ஆங்கு அவன் மூதாதையாகிய வாங்கிய வரிவில் அன்னாமூப்பின் யாக்கை மாலியவான் என்று ஒதும் பூங்கழல் அரக்கன்வந்து பொலங்கழல் ஜிலங்கை வேந்தைத் தாங்கிய அயளிமாட்டு ஓர் தவிச்செப் பிடஞ் சார்ந்தான்.

பொருள்: ஆங்கு-இராவணன் நாணத்தால் வருந்திக்கொண்டிருந்த) அப்போது, அவன் மூதாதையாகிய - அந்த இராவணனின் பாட்டஞராகிய, வாங்கிய - வளைந்த, வரிவில் அன்ன - வரிந்து கட்டிய வில்லைப்போன்ற, மூப்பின் யாக்கை - மூப்பினுலே வளைந்த உடம்பை உடையவனும் ஆகிட, மாலியவான் என்றேதும் - மாலியவான் என்று சோல்லப்படுகின்ற, பூங்கழல் அரக்கன் வந்து - அழகான வீரக்கழல்ச்சளை அணிந்த இராக்கதன் வந்து, போலங்கழல் - போன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழலைப் பூண்ட, இலங்கை வேந்தை - இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணைனை, தாங்கிய அமளி மாட்டு - தாங்கிக் கொண்டுள்ள படுக்கையின் பக்கத்தில் !உள்ள), ஓர் தவிச்செப்பீடம் - ஒரு மெத்தை இட்ட ஆசனத்திலே, சார்ந்தான் - இருந்தான்.

பொறிப்பு: இராவணன் நாணத்தினால் மனம் சோர்ந்து கிடக்கும்போது, அவன் பாட்டஞகிய வளைந்த உடம்பை யுடைய மாலியவான் என்னும் அரக்கன், போருக்குச் சென்று வந்த இராவணைனைக் காண விரும்பியவனும் அவ்விடம் வந்து, இராவணன் சோர்ந்துகிடக்கும் மலர்ப் படுக்கையின் பக்கத்திலேயுள்ள ஒரு மெத்தையுள்ள ஆசனத்தில் இருந்தான்.

விளக்கம்: ஒருவரும் போக முடியாத இராவணனின் படுக்கை அறைக்கு அவன் பாட்டஞகிய மாலியவான் உரிமைபற்றிச் சென்றுன் என்பதை இச்செய்யுளால் உணர்கின்றோம். இதனால் மாலியவான் இடத்தில் இராவணன் வைத்திருந்த மதிப்பும், அன்பும் குலஞ்

கின்றன. முதுமையால் வளைந்த யாக்கையை யுடைய மாலியவான் உள்ளத்தில், தன் குலத் தோன்றலாகிய இராவணன்மேல் உள்ள அன்பையும் இதனால் அறிகின்றோம்.

குறிப்பு: தசீச - மெத்தை. வளைந்த வில்லு - உவமானம்; முப்பினால் வளைந்த மாலியவானின் உடம்பு - உவமேயம். வளை - பொதுத்தன்மை. மூப்பினால் வளைந்த யாக்கை யுடையவனுயிருந்தும் மாலியவானின் ஆற்றல் அழியவில்லை என்பதை வாங்கிய வரிவில் எனக் கூறியதால் அறிகின்றோம். வரிவில் - கட்டமைந்த வில். பீடம் ஆசனம்.

13. வருந்திய மாலியவான் நிகழ்ந்ததைக் கேட்டல்

இருந்தவ விலங்கை வேந்த வியற்கையை யெய்த நோக்கிப் பொருந்தவந் துற்ற போரில் தோற்றனை போலு மென்று வருந்தினை மனமுந் தோனும் வாடினை நானும் வாடாப் பெருந்தவ முடைய ஜூயா வென்றுற்ற பெற்றி யென்றுள்.

கொண்டுகூட்டு: இருந்தனன் (இருந்தவனுகிய மாலிய வான்) இலங்கை வேந்தன் இயற்கையை எய்த நோக்கிப் பெருந்தவமுடைய ஜூயா பொருந்த வந்துற்ற போரில் தோற்றனை போலும் என்னு (என்று கருதும்படி) வருந்தினை மனமும் தோனும் வாடினை உற்ற பெற்றி என்ன என்றுன்.

பொருள்: இருந்தவன் (பீடத்தில் வந்து) இருந்தவனுகிய மாலியவான், இலங்கை வேந்தன் - இலங்கைக்கு அரசனுகிய இரா வனைன, இயற்கையை - அடைந்துள்ள தன்மையை (நிலைமையை), எய்த நோக்கி - (மிக விழிப்பாக) உற்றுப் பார்த்து, (தெளிந்த பின்பு) என்றும் வாடா - ஒருபோழுதும் அழியாத. பேரும் தவம் உடைய - பேரிய தவப்பயனை உடைய, ஜூயா - தலைவனே!, பொருந்த வந்து - நெருங்கி வங்து, உற்ற - நிகழ்ந்த, போரில் - போரின்கண்ணே (மாற்றுருக்கு), தோற்றனைபோலும் - தோல்விடை அடைந்தாய் போலும், என்னு - என்று சோலலத்தக்கதாக வருந்தினை - வருத்தத்தை உடையவனுய், மனமும் - (என்றும் நிலை குலையாத உன்) உளமும், தோனும் - (ஆற்றல் ஸிறைந்த) தோள் களும், வாடினை - சோர்வுற்றனை, உற்ற பெற்றி - நிகழ்ந்த சேயல், என் - யாது, என்றுன் - என்று கேட்டான்.

பொழிப்பு: இராவணனுக்குப் பக்கத்திலே கிடங்த ஆசனத்தில் இருந்த மாலியவான் அவனை உற்று நோக்கி

னன். நோக்கியவன் இராவணன் நிலைமையை உணர்ந்தான். உடனே அவன் இராவணைன் நோக்கி, பெருந்தவழுடையோய் நி, இன்று போரில் தோற்றறணேயோ என்று எண்ணத்தக்கதாக வருத்தத்தோடு இருக்கின்றோய், உனது கலங்காத மனம் வாடியிருக்கின்றது. வீரத்தோள் கஞம் சோர்ந்துவிட்டன. போர்க்களத்தில் என்ன நிகழ்ந்தது. கூறுவாயாக என்று கேட்டான்.

விளக்கம்: உளமும் தோஞும் சோர்ந்தவனுய் ஊக்கங் குன்றி இருந்த இராவணனின் நிலைமையை இச்செய்யுளில் காண்கின்றோம். இராவணைன், நேரே போரில் தோற்றுவிட்டனேயோ என்று கேளாமல் உன்னைப் பார்த்தால் போரில் தோால்வியுற்றனேயோ என்று எண்ணத்தக்கதாக இருக்கின்றது என மாலியவான் கேட்கும் ஒழுங்கு பாராட்டற்குரியது. இராவணனின் உள்ளத்தில் சினம் மூனாத வகையில் மிக நாகரிகமாகக் கேட்ட மாலியவானின் சிந்தனைத் திறனை,

“பொருந்த வந்துற்ற போரிற் ரேற்றறணை போலு மென்னு
வந்ததினை மனமுந் தோஞும் வாடினை நானும் வாடாப்
பெருந்தவ முடைய ஜூயா என்னுற்ற பெற்றி யென்றுன்”

எனவரும் செய்யுட்பகுதி எமக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

‘நானும் வாடாப் பெருந்தவ முடைய ஜூய’ என இராவணைன் அழைத்து அவன் வெறுப்புக் கொள்ளாவண்ணம் ‘பொருந்த வந்துற்ற போரில் தோற்றறணை போலுமென’ இரக்கங் கலந்த அங்கு மொழிகளால் மாலியவான் கேட்கின்றன. இங்ஙனம் நேரம் அறிந்து அதற்கு ஏற்றதாகப் பேசுகின்ற வல்லமையும் சொல்லாற்றலும் மாலியவானிடத்தில் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன.

குறிப்பு: இருந்தவனை - சினையால் அணையும் பெயர். மனமும் தோஞும் வாடினை என்பதில் மனம் தோள் என்னும் சினைகளுக்குரிய வாட்டத்தை. அச் சினை களின் முதலாகிய இராவணன்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. மனமும் தோஞும் வாடினை என்று சினைகளின்மேல் வைத்துக் கூறவேண்டியதைச் சினைக்கும் முதலுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை கருதி “மனமும் தோஞும் வாடினை” என முதலின் தொழிலாகச் சொல்லுதலும் ஓர் நயமாகும்.

3. இராம இலக்குமணர் ஆற்றலை இராவணன் வியத்தல்

(14 — 31)

போரில் தோற்றனையோ என்று மாலியவான் கேட்டவுடன் இராவணன் உள்ளத்தில் மானமும், சினமும் கவலையும் மாறி மாறி எழுந்தன. மாற்றுராகிய இராம இலக்குமணரின் போர் ஆற்றலை இராவணனால் மறக்க முடியவில்லை. அன்புக் குரலால் தன்னை ஆதரித்துப் பேசிய பாட்டனுக்கு இராம இலக்குமணரின் ஆண்மையைப் பாராட்டி உரைக்க இராவணன் என்னிடுன். மாலிய வானைக் கண்டவுடன் பகைவரின் சிறப்பைப் பாராட்டி உரைக்கக்கூடிய ஆராய்ச்சியும், பண்பும், இராவணன் உள்ளத்தில் அமைந்தன. அவன் பாட்டனை நோக்கிப் பின்வருமாறு பகர்கின்றன. “பெரியோயி! இராம இலக்கு மணர்கள் வில்லாற்றலும், வெற்றிச் செல்வமும் நிறைந்த வர்கள். அவர்களுடன் போர்செய்து, அரக்கர் குலத்துக்கு அழியாத பழியைத் தேடிவிட்டேன். இளையவனுகிய இலக்கு மணன் ஒருவனே என் பெருஞ் சேணைகள் முழுவதையும் அழிக்கக்கூடிய ஆற்றலோடு விளங்குகின்றன. வீரத்தில் மிக்கவனென்று என்னால் மதிக்கப்பெற்ற காத்தவீரியன் இலக்குமணனின் கால் துகளுக்கும் ஒப்பாகமாட்டான். இனி இராமனின் பேராற்றலை என்னென்று எடுத்துரைப் பேன். எனக்குத் துணையாக வந்த என்னில்லாத அரக்கரின் ஆவியைப் பறித்ததும், என் ஆற்றலை அழித்ததும் இராமனுக்கு விளையாட்டாகவே இருந்தன. இளவுடைய பருவத்தில் கூனியின் கூனுக்குக் குறி வைத்து அட்டு செலுத்தி விளையாடியது போலவே இன்று, இராமன் என்னேடு போர் புரிந்தான். போருக்கேற்ற கோபக்குறி இராமன் முகத்திலே கிடையாது. இராமனின் அம்புகள் உலகெல்லாம் நிறைந்தன. அந்த அம்புகள் ஊழித்தீயையும் உறிஞ்சிக் குடிக்கக்கூடியன. மாமேரு மலையையும் பிளக்கக்கூடியன. கடலை எரித்கக்கூடியன. இராமன்

வில்லை வளைப்பதையும், நான் ஏற்றுவதையும், அம்பைத் தொடுப்பதையும் அமரரும் அறியமுடியாது.

சிறந்த புலவர்களின் கவிதைகளிலே நிறைந்து கிடக்கின்ற பல நயங்களைப்போல இராமனின் அம்புகள் விளங்குகின்றன. புலவரின் கருத்துக்களை ஆராய ஆராயப் புதுப்புது நயங்கள் தோன்றுவதுபோல, இராமனுடைய வில்லி விருந்து புறப்பட்ட அம்புகள் பலவகையான அற்புதச் செயல்களை ஆயிரம் ஆயிரமாக ஆற்றுகின்றன. வானவர் கோன் வச்சிரப் படையையும், இறைவனின் சூலப்படையையும், திருமாவின் சக்கரப் படையையும், பொருட்படுத்தாமல் தாங்கிய யான், இராமபிரான் செலுத்திய அபபுகளின் ஆற்றலைத் தாங்கமுடியாமல் சலித்தேன் என்றால் வேறு யார்தான் அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியும். முப்புரத்தைச் சுட்ட ஈசன் வில்லை இராமன் வில்லுக்கு விநோதமாகவும் ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியாது வேதம் பொய்த்தாலும் இராமன் வில்லிலே நின்று வெளிப்படுகின்ற பாணம் பொய்யாது. வானவரையும் தானவரையும் வென்ற தருக்குடன் விளங்கிய என்னையும். அல்லறபடுத்தி அடக்கிய இராமன் அம்புகளின் ஆற்றலை ஆரால் அளவிடமுடியும். இராமனின் அழகையும், ஆண்மையையும் கண்ட சிஹை என்னை நாய் எனவும் மதிக்கமாட்டாள். என்னால் தோற்கடிக்கப்பட்ட இந்திரன், திருமால், ஈசன் என்னும் இவர்களால், என் ஆண்மை அடக்கப்படுமானால், நான் அதற்கு நானுவேன். அவ்வாறன்றி எனக்கு நீசகாலம் வந்து கிட்டியபோது, நல்ல வீரனுகிய இராமனைப் பக்கவஞ்கப் பெற்றேன். (இன்று நான் போர்க்களத்தில் பெற்ற இன்பம் இது ஒன்றுதான். என்றான்) இங்ஙனம் இராவனன் கூறியதைக் கேட்ட மாலியவான் வியப்பினால் தன்னை மறந்துவிட்டான். அறத்தைக் கைவிட்ட இராவனன் இராமனுக்குத் தோற்றபின்பு, அறத்தைத்தழுவி வாழ்வாலே? என்ற என்னைம் மாலியவான் மனத்தில் தோன்றியது. மாற்றுரை மதித்து இராவனன் கூறிய வாய்மை மொழிகளைக் கேட்ட மாலியவான், தன்னுள்ள மகிழ்ந்தான். இங்ஙனம் மாற்றுரை வியந்து கூறும் வாய்மை

மொழிகளைக் கேட்ட மாலியவான், தன்னுள் மகிழ்ந்தான். மாற்றுரை வியந்து கூறும் வாய்மை உரைகளை இனிக் காண்போம்.

14. உற்றுது கூறும் கொற்றவள் தன்மை

கவையுறு நெஞ்சன் காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன் பத்துச் சிகையின் வாய்என்னச் செந்தீ உயிர்ப்புறத் திறந்த முக்கன் நவையறு பாகை அன்றி அழுதினை நக்கி ஒழும் சுவையறப் புலந்த நாவான் இனையன சொல்லல் உற்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: (போரிலே தோல்வி யடைந்ததை எண்ணிக்) கவையுறு நெஞ்சன் : காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன், சிகையின் வாய்என்னச் செந்தீ உயிர்ப்புறத் திறந்த பத்துமுக்கன். நவையறு பாகையன்றி அழுதினை நக்கினாலும், சுவைஅறப் புலந்த நாவான் (ஆதிய இராவணன்) இனையன சொல்லல் உற்றுன்.

பொருள்: கவைஉறு - துன்பம் போருந்திய, மனத்தன் - மனத்தை உடையவனும், காந்திக் கனல்கின்ற - பற்றி எரிகின்ற, கண்ணன் - கண்களை உடையவனும். சிகையின் வாய்என்ன - துருத்தியின் வாயைப்போல, செந்தீ - சிவந்த நெருப்பை, உயிர்ப்புற வெளிப்படுத்துகின்ற பேருமுச்சுக்கார்றுத் தோன்றும், திறந்த-திறந்த, பத்து முக்கன் - பத்து முக்குகளை யுடையவனும். நவையறு - குற்றமில்லாத, பாகை - வெல்லப்பாகினையே, அன்றி - அல்லாமல், அழுதினை - தேவாயிரத்தையே, நக்கினாலும் - (நக்கிச்) சுவைத்தாலும், சுவையற - சுவையுணர்ச்சி தோன்றுதபடி, புலர்ந்த நாவான் - ஈரம் வற்றிய நாவை யுடையவனும் ஆன (இராவணன்), இனையன - (பின்வருகின்ற) இவ்வாருன சோற்களை, சோல்ல வூற்றுன் - சோல்லலானான்.

பொழிப்பு: (மாலியவான் கேட்ட வினாவுக்கு) துன்பம் மிகுந்த மனத்தையுடையவனும், நெருப்புப் பறக்கின்ற கண்களை யுடையவனும், சிவந்த நெருப்புப்போலப் பெருமுச்ச விடுகின்றவனும், பாகையும் அழுதையும் சுவைத்தாலும், அவற்றின் இனிமையை அறியமுடியாமல் ஈரம்

வற்றிய நாவை யுடையவனுமாகிய இராவணன் பின்வருமாறு சொல்வானுமின்று.

விளக்கம்: இச்செய்யுளில் போரில் தோற்ற இராவணன் கோபத் தோடு பொருந்தி மிருக்கும் மனதிலைமை கூறப்படுகின்றது. மாலிய வான் கேட்ட வினாவுக்கு விடையாகத் தன்னைவென்ற இராமனின் தனியற்றலைக் கூறப்படுகுந்த இராவணன், தன்மனத்தில் தோன்றிய கோபக்குறிப்பை விடாதிருக்கின்ற பன்பை அறிகின்றோம். வென்றவன் மேன்மையைக் கூறப் புகும்போதும் தோற்று விட்டேனே என்ற துடிப்பு இராவணன் உள்ளத்தைச் சுடுகின்றது.

கொல்லன் ஊதுந் துருத்தியிலிருந்து சிவந்த நெருப்பு வெளிப் படுவதுபோல இராவணனின் பத்து மூக்குகளிலுமிருந்து வருகின்ற பெருமூச்சு வெப்பமாக இருக்கிறது என்று கூறிய உவமப் பொருத் தத்தைக் காண்க. துருத்தி-உவமானம், இராவணனின் மூக்கு-உவமேயம். துருத்தி வாயிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற செந்தெருப்பு-உவமானம். இராவணனின் மூக்குத் துவாரங்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற மூச்சு-உவமேயம்.

15. குலம்பழி வந்ததென்று கூறல்

சங்கம்வந் துற்ற கொற்றத் தாபதர் தம்மோ டெம்மோடு
அங்கம்வந் துற்ற தாக அமர்வந் துற்று ரஸ்ரே
கங்கம்வந் துற்ற செய்ய களத்துநங் குலத்துக் கொவ்வாப்
பங்கம்வந் துற்ற தன்றிப் பழியும்வந் துற்ற தென்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: சங்கம் வந்துற்ற கொற்றத் தாபதர் தம்மோடு எம்மோடு (எமக்கும்) அங்கம் வந்து உற்றதாக (உடனே போரைப் பார்க்க) அமரர் வந்துற்றூர் அன்றே (போர்க்களத்தில் இரத்தங் குடிப்பதற்காக) கங்கம் வந்துற்ற செய்யகளத்து (போரில் நான் தோற்றுகின்ற) நம்குலத்துக்கு ஒவ்வாப்பங்கம் வந்துற்றது அன்றி (அல்லாமல்) பழியும் வந்துற்றது என்றான்.

பொருள்: சங்கம் வந்துற்ற - (செய்த பலபோர்களிலும்) கூட்டமாக வந்து பொருந்திய, கொற்றத்தாபதர் - வெற்றிகளைப் பெற்ற தவக்கோலத்தையுடைய இராம இலக்குமணரோடும், எம்மோடும் - எமக்கும், அங்கம்வந்து - போர்வந்து, உற்றதாக -

முண்டதாக (முண்டபோமுது), அமராம் - (எனக்கு அஞ்சி ஒளித்து) தேவர்களும் என்னேடு ஆற்றுகின்ற போரைக்காண, வந்துற்றூர் - வந்து சேர்ந்தார்கள், அன்றே - அப்பொழுதே, (போரில் குருதி ஊன் முதலான உணவுகள் கிடைக்குமேன்ற எண்ணத்தோடு) கங்கம் - பருந்துகள், வந்து உற்ற - வந்து (போர்க்களத்தில்) சேருங்கின, செய்ய களத்து - (மாண்ட வீரர்களின் குருதி படிந்து) செங்கிறமான போர்க் களத்தின்கண்ணே, நம் குலத்துக்கு - நம் முடைய (அரக்கர்) குலத்துக்கு, வெவ்வா - தகாத (ஏற்காத), பங்கம் வந்துற்று - தோல்வி ஏற்பட்டது, அன்றி - அல்லாமல் (அவ்வள வோடு ஸிற்காமல்), (மானிடரிடத்தும் தோல்வியடைந்தோ மென்ற), பழியும் - தீராத வசையும் (எமக்கு), வந்து உற்றுது - வந்துசேர்ந்து விட்டதே, என்றுன் - என்று இராவணன் சொன்னான்.

பொறிப்பு: முன்னரே பல வெற்றிகளைப் பெற்ற இராம இலக்குமணர் முதலியோர்க்கும் எனக்கும் போர் முண்டது என்று அறிந்தவுடன் தேவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கத் திரண்டுவிட்டார்கள். போர்க்களத்திலே பருந்து களும் வந்து சேர்ந்தன. போர் நிகழ்ந்தபொழுது நான் அவர்களுக்குத் தோற்றேன். இதனால் எங்கள் குலத்துக்கு ஏற்காத வசை வந்து சேர்ந்தது. இத்துடன் மானுடர்க்குத் தோற்றேன் என்ற பழியும் வந்துவிட்டதே என்று, இராவணன் சொன்னான்.

விளக்கம்: இராம இலக்குமணர் பகவரோடு ஆற்றிய போர் களினெல்லாம் அடுக்கடுக்காக வெற்றி பெற்றார்கள் என்பதை அறிந்த இராவணன் ‘சங்கம் வந்துற்ற கோற்றத் தாபதீ’ என்று கூறினான். தாடகையைக் கொன்றும் சீதைத்திருமணத்தில் சிவன் பிடித்த வில்லை முறித்தும், பரசுராமனை வென்றும், காட்டிலே கரண் முதலியோர்களை அழித்தும், வாலியைக் கொன்றும், இராமன் ஈட்டிய வெற்றிகளை எல்லாம் முன் விப்பனை கூறக்கேட்ட இராவணன் தான் இராம னுக்குத் தோற்றபின் அவற்றை ஒப்புக்கொள்கின்றான் என்பதை இதனால் அறிகின்றோம். தனக்கு அஞ்சி ஏவல் செய்த தேவர்கள் இராமனின் ஆண்மையால் தான் அடக்கப்படுதலை உணர்ந்து, தனினை மதியாமல் போர்ச் சிறப்புக்காண வந்து சேர்ந்துவிட்டார்களே என்ற உண்மையை ‘அங்கம் வந்துற்றாக அமர் வந்துற்றோ’ எனக் கூறி இராவணன் வருந்துகின்றான். தான் அடைந்த தோல்வியால் தன் குலமே அழியும் என்பதை அறிந்த இராவணன் ‘நம் குலத்துக்

கோவீரப் பங்கம் வந்துற்றதன்றிப் பழியும் வந்துற்று' என்று கூறினான்.

குறிப்பு: அங்கம் என்பது பேர்க்கு அங்கமாகிய யானை, தேர், குதிரை, காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளையும் குறித்து நிற்குஞ் சொல். அது இங்கு ஆகு பெயராய் அப் படைகளால் (சதுரங்கப் படைகளால்) செய்யப்படும் போரைக் குறித்து நிற்கின்றது. (மரவுரி உடுத்து சடைமுடி கட்டிய இராம இலக்குமணரைத் தாபதர் என இராவணன் இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகக் கூறினான். தாபதர் - தவக்கோலத்தை உடையவர்.

16. இளையவன் ஆற்றலை இராவணன் வியத்தல்

முளையமை திங்கள் சூடு முக்கணுள் முதல்வ ராகக்
கிளையமை புவன மூன்றும் வந்துடன் கிடைத்த வேணும்
வளையமை வரிவில் வாளி மெய்யுற வழங்கு மாயின்
இளையவன் தனக்கு மாற்று தென்பெருஞ் சேனை நம்ப.

கொண்டுகூட்டு: நம்ப! என் பெருஞ் சேனை(க்குப்)
பாதுகாவலாக முளையகை திங்கள் சூடும் முக்கணுன்
முதல்வராக கிளையமை புவனம் மூன்றும் வந்துடன்
கிடைத்த வேணும் இளையவன் வளையமை வரிவில் வாளி
மெய்யுற வழங்குமாயின் அவன் தனக்கு ஆற்றகு (அழியும்).

பொருள்: நம்ப! என் பேருஞ்சேனை - எனது பேரிய சேனைக்
து(ப் பாதுகாவலராக) முளையமை - முளைத்தல் போருந்திய, (பிறை
வழிவமான) தீங்கள் சூடும் - சந்திரனைத் தீருமுடியிலே சூடிய,
முக்கணுன் - மூன்று கண்களையடைய சீவபெருமானை, முதல்வ
ராக - தலைவராகக் கொண்டு. கிளையமை - மேலும் மேலும் பெருகு
கின்ற (தன்மையை உடைய), புவனம் மூன்றும் - மூன்று உலகத்தீ
லுள்ளவர்களும், வந்துடன் கிடைத்த வேணும் (உடன் வந்து
கிடைத்த வேணும்) - ஒன்றாகச் சேர்ந்து பக்கபலமாய் நின்றுவும்,
இளையவன் - இராமனின் தம்பியாகிப் பீலக்குமணன் (சினாநது).
வளையமை - வளைதல் கொண்ட, வரிவில் - கட்டமைந்த தனது
வில்லில் நின்று (வெளிப்படுத்துகின்ற), வாளி - அம்புகளை, மெய்யுற-
எனது படை வீரர்களின் உடலின்மீது தாக்குமாறு, வழங்குமாயின் -
விடுவானாலும், அவன் தனக்கு - அங்குணம் அம்புகளை விடுத்த
இலக்குமணனைன் ஆற்றலுக்கு, ஆற்று - எதிர்த்து ஸ்ரீகமாட்டார்கள்
(அழிந்து போவார்கள்).

பொழிப்பு: பெரியோய்! எனது படைகளுக்குக் காவலாகத் திருமுடியிலே திங்களைச் சூடிய சிவபெருமானைத் தலைவராகக் கொண்டு, முவலகத்திலுள்ளவர் எல்லாம் சேர்ந்து நின்றாலும் இலக்குமணன் தனது வில்லை வளைத்து என் சேனையின்மேல் அம்புகளைச் சொரிவான் ஆனால், அவன் ஆற்றலுக்கு முன்னிற்க முடியாமல் அச்சேனைகள் எல்லாம் அழிந்துபோகும், (என்று இராவணன் கூறினான்.)

விளக்கம்: இளையவனுகிய இலக்குமணனின் வீரத்தை இங்ஙனம் விதந்து கூறி, அவன் முன்னேனுகிய இராமனின் வீரத்தையும் இராவணன் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றான். திங்களைச் சூடிய சிவதேவே மூவுலகத்திலுள்ளோரும் தன படைகளுக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்தாலும் இளையோனுகிய இலக்குமணன், அவர்களை யெல்லாம் வென்று தனபடைகளையும் அழிப்பான் என்று கூறுகின்ற இராவணன், மாற்றுரை மதிக்குப் வாய்மையாளனாக விளங்குகின்றான். “இளையவன், தனக்கு மாற்று தேன்பேநுஞ் சேனை நம்ப” எனக் கூறுகின்ற இராவணன் குரலிலே வியப்பும் அச்சாகும் கலந்து விளங்குகின்றன.

குறிப்பு: முளையமை திங்கள் வளரத்தொடங்குகின்ற பிறைச் சந்திரன் புவனம் மூன்று என்பது இடவாகுபெயராய் மூவுலகத்திலுள்ளவரை உணர்த்துகின்றது.

17. கோபமில்லாப் போர்

எறித்தபோ ராவி யெண்ணிலர் மெள்ள மஞ்சப்
பற்றதபோ(து) என்னை யந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப்
பொறித்தபோ(து) அன்று வந்தக் கூடனிகூன் போக வுண்டை
தெறித்தபோ(து) ஒத்த தல்றிச் சினமுண்மை தெரிந்த தில்லை.

கொண்டுகூட்டு: எறித்த போரில் அன்னன் (அந்த இராமன்) அரக்கர் ஆவி எண்ணிலா வெள்ளா எஞ்சப் பறித்த போது(ம்) என்னை அந்தப் பரிபவப முதுகில் பற்றப் பொறித்தபோதும் (ஆற்றிய போரின் தன்மை) அந்தக் கூடனி கூன்போக உண்டை தெறித்தபோது (ஆற்றிய விளையாட்டை) ஒத்ததன்றி சினம் உண்மை தெரிந்ததில்லை.

பொருள்: அன்னன் - அந்த இராமன், எறித்த போர் - படைக் கலங்களை (வீசி) யெறியப்பெற்ற போரில், எண்ணிலா வேள்ளாம் - அளவிடப்படாத வெள்ளாக்கணக்கான, அரக்கர் ஆவி - அரக்கர்

களின் உயிர்களை (தனது அம்புகளால்) கவர்ந்தபோதும், என்னை - (இணையில்லாத வீரன் நானே என்று இறுமாப்படைந்த) என்னையும் (எனக்கும்), அந்தப் பரிபவம் - (அன்று போர்க்களத்திலே நான் என்றுமடையாத) அப்படிப்பட்ட அவமானம், முதுகில் பற்ற - என் பிடரியிலே தங்கும்படி (தன் பாணங்களைக்கொண்டு), போறித்த போதும் - பதியச் செய்தபோதும் (அந்த இராமனுக்கு), கூனி - கூனியினுடைய, கூன் போக - கூனிலே பொருந்தும்படி (போகும்படி), உண்டையை - (வில்லீனின்று) மன் உருண்டையை, தேறித்தபோதும் - செலுத்தியபோது (இருந்த தன்மையை), ஒத்த தன்றி - ஒத்திருந்ததல்லாமல், சினமுன்மை (போர் செய்யும்போது தோன்றுகின்ற) - கோபக்குணம் (உடைய தன்மை) தெரிந்ததில்லை - தோன்றவில்லை.

பொழிப்பு: படைகளை வீசி ஆற்றுகின்ற போரிலே அளவில்லாத அரக்கரின் ஆவியைத் தன் அம்புகளால் கவர்ந்தபோதும், என்னை வென்று அவமானத்தால் யான் துடிக்கும்வண்ணம் என் பிடரியில் அம்புகளைப் பதித்த போதும், இராமன் ஆற்றிய போர்ச் செயல்கள், அவனுக் கோர் விளையாட்டாகவே இருந்தன. கூனியின் கூனிலே படும்படி மண்திரளைத் தன் வில்லிலே வைத்துச் செலுத்தி விளையாடியது போலவே இராமன் எம்முடன் போர்புரிந்தான். போருக்குரிய கோபக்குறிப்பு, இராமன் முகத்தினில் தோன்றவில்லை.

விளக்கம்: இச்செய்யுளில் இராமனின் போராற்றலை இராவணன் புகழ்கின்றான். அளவில்லாத அரக்கரைக் கொன்று தன் ஆண்மையையும் அழித்த இராமனின் போராற்றலை மிகசூர்வத்தோடு இராவணன் எடுத்துச் சொல்கின்றான். தன்னை வென்ற செயல் இராமனுக்கோர் விளையாட்டாகவே இருந்ததென்பதை இராவணன் விளக்கமாகக் கூறுகின்றான்,

“ என்னிலா அரக்கர் ஆவிபறித்த போதும்
என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகில் பற்றப்
பொறித்த போதும் அன்னன்கூனி கூன்போக
உண்டை செறித்த போதொத்த தன்றிச்
சினமுன்மை தெரிந்த தில்லை ”

இந்த அடிகளிலே இராவணனின் உள்ளத்தை அப்படியே கம்பர் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். கூனியின் கூனுக்கு, மன் உண்

டையை எய்து விலையாடியதைப்போல மிக எளிதாகத் தன்னை, இராமன் வென்றுவிட்டானென்று கூறுகின்ற இராவணன், அறத்தை உய்வடையப் போகின்றாலே என்று என்னைத்தக்கதாக மாறிவிட்டான். இந்த மாற்றம் இராவணன் உள்ளத்தில் நிலைபெறுமானால் இராமர யண வரலாறே மாறியிருக்கும். ஆனால், தற்பெருமையினாலும், காமத் தினாலும் அலைக்கப்படுகின்ற இராவணன், அடிக்கடி மாறி அறத்தை மறந்து விடுகின்றான். ‘சினமுன்னை தேந்ததில்லை’—என்ற தொடரால் இராமனின் போர்த்தலை மிக விளக்கமாக இராவணன் கூறுகின்றான். சினமில்லாமல் இராமன் ஆற்றியபோரைத் தடுக்க முடியாமல் தோற்ற இராவணன், சினங்கொண்டு இராமன் போர் ஆற்றுவானால் தவறுமல் அழிந்துவிடுவான் என்பதைக் குறிப்பாக அறிகின்றோம்

குறிப்பு: உண்டை தெறித்தபோது என்பதில் வருகின்ற தெறித்த என்னுஞ்சொல் துள்ளிய என்னுங் கருத்தைத் தருகின்றது, வில்லிருந்து விசையாக வெளிப்படுதலைத் தெறித்த எனக் குறிக்கின்றார். பரிபவம் - அவமானம், அந்த என்ற சுட்டு, போர்க்களத்தில் ஏற்பட்ட தோல்வியைக் குறித்து நிற்கின்றது.

18. இராமபாணத்தின் ஏற்றம்

மலையுறப் பெரிய ராய வாளையிற் நாக்கர் தானை
நிலையுரச் செறிந்த வெள்ளம் நூற்றிரண் டெளினும் நேரே
குலையுறக் குளித்த வாளி குதிரையைக் களிற்றை ஆளைத்
தலையுறப் பட்ட தல்லால் உடல்களில் தங்கிற் ஜுன்டோ.

கொண்டுகூட்டு: மலையுறப் பெரியர் ஆய வாள் எயிற்று அரக்கர் தானை. நிலையுறச் செறிந்த வெள்ள நூற்றிரண்டு எனினும், (இராமபிரானால் செலுத்தப்பட்டு) நேரே குஜை யுறக் குளித்த வாளி (போர்க் களத்திலேயுள்ள) குதிரையைக் களிற்றை, ஆளைத் தலையுறப்பட்டதல்லால் உடல் களில் தங்கிற்றுன்டோ (இல்லை).

போருள்: மலையுற - மலையைப்போல, பேரியர் ஆய - பேரிய உருவத்தையும், வாளேயிற்று - வாள்போலக் கூரிய பற்களையும் உடைய, அக்கர் தானை - அரக்கரின் சேனை, நிலையுற - நிலையாக (ஒன்றே டோன்றுகூடி), செறிந்த - நேருங்கியுள்ள, (தோகை) வெள்ளம் நூற்றிரண்டு எனினும் - நூற்றிரண்டு வெள்ளம் என்று கூறும் அளவை உடையதாயினும், நேரே - (இராமனால் செலுத்தப்பட்டு) குறித்தவறுமல், குலையுற - கூட்டமாக(ப்பொருந்தி)க், குளித்த

வாளி - (சேனைகளின் உடம்பிலே) பாய்ந்த, அம்புகள் (எல்லாம்), குதிரையை - குதிரைப் படைகளையும், களிற்றை - யானைப் படைகளையும், ஆளை - ஆட்படைகளையும், தலை யூற்பட்டதல்லால் - தலைகளை வேட்டி (நீலத்தில்) விழுச் செய்த தல்லது, உடல்களில் தங்கிற்றுண்டோ - அந்த முவகைப் படைகளின் உடம்புகளிலே தடைபட்டு நின்றதுண்டோ? (இல்லை).

பொழிப்பு: மலையினும் பெரியவர்களான நூற்றிரண்டு வெள்ள அரக்கர்களையும். அவர்களின் குதிரை, தேர், களிறு, காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளையும், இராமனின் அப்புள் அழிவு செய்தன. குதிரை, யானை, காலாட்படை என்பவற்றின் மேல் பாய்ந்த அப்புகள் அவைகளின் உடல்களில் தங்காது தலைகளை அறுத்துச் சென்றன.

விளக்கம்: இச்செய்யிலில் இராமனுடைய அம்புகள் விரைந்து குறிதவருமல் பாய்ந்து சேனைகளை அழிக்கிற செயல் கூறப்படுகின்றது. மலையினும் பெரிய உருவத்தை யுடையவரும், நூற்றிரண்டு வெள்ளத்தின் அளவு கொண்டவருமாகிய அரக்கர்களையும் அவர்களுக்குத் துணையாக நின்ற குதிரைப்படை, யானைப்படை, காலாட்படை என்பவற்றையும் இராமனின் அம்புகள் குறி தவறுமற் பாய்ந்து கொண்ற திறத்தை இராவணனால் மறக்க முடியவில்லை.

குறிப்பு: நூற்றிரண்டு வெள்ளத்தாலை யுடைய ‘மலையூறுப் பெரியராய வாளையிற் றரக்கர் தானை’ என்றதில் தேர்ப்படை சேர்ந்துவிட்டது, எனவே, அரக்கர் தலைவர்களையும், அவர்களின் படைகளான யானை, தேர், குதிரை, காலாள் என்பவற்றையும் இராமன் அம்புகள் அழித்துவிட்டன என்பதை அறிக். தேரில் ஏறிய வீரர் அழியந் தேர்ப்படையும் அழியும் ஆதலால் அதனை வேறு கூருராயினர்.

19. இராம பாணத்தின் எழுச்சியும் வெம்மையும்

போயின் அவன்கை வாளி யுலகேலாம் புகுவ தல்லால் ஓயுமென் றுரைக் லாமோ ஊழிசென் ரூலும் ஊழித் தீயையுந் தீய்க்கும் செல்லுந் தீசையையுந் தீய்க்கும் செப்பும் வாயையுந் தீய்க்கும் முன்னின் மனத்தையுந் தீக்கு மன்றே.

கொண்டுகூட்டு: அவன் கைவாளி போயின் உலகு எலாம் புகுவது அல்லால் (இடையில் விசை குறைந்து) ஓயுமென்று உரைக்கலாமோ (அம்புகள் புறப்பட்டு) ஊழி சென்றாலும் (அந்த அம்புகள்) ஊழித் தீயையும் தீய்க்கும்,

செல்லும் திசையையும் தீய்க்கும் (அவற்றை இகழ்ந்து) செப்பும் வாயையும் தீய்க்கும். (இகழ்ந்து எண்ணினால்) முன்னின் மனத்தையும் தீய்க்கும்.

பொருள்: அவன் - அந்த இராம பிரான்து, கை - வீல்லை வளைத்துத் தோடுகின்ற) கையின் நின்று, வாளி - அம்பு, போய் பின் - வேளிப்படத் தோடங்கிய பின், உலகேலாம் - மூவுலகங்கள்லும், (அந்த அம்புகள்) புகுவது அல்லால் - புகுந்து செல்வது அல்லாமல், ஊழிக் காலம் சென்றிலும் - (அம்புகள் செலுத்தப்பட்டு?) ஊழிக்காலம் சழிந்தாலும், ஒடுமை என்று - (விசையில் குறைந்து) ஓய்ந்து விடுமேன்று, உரைக்கலாமோ - உரைத்தற்கு முடியுமோ) (முடியாது), (அவனுடைய அம்புகள்) ஊழித்தீயையும் தீய்க்கும் - (ஊழிக்கால முடிவிலே) உலகத்தை அழிக்கத் தோன்றுகின்ற கொடிய நேருட்பையும் (தன் வெப்பத்தினால்) தீய்த்துவிடும், செல்லும் திசையையும் - (தாம்) செல்லுகின்ற தீக்குகளை எல்லாம், தீய்க்கும் - தீய்த்துவிடும் (எரித்துவிடும்), செப்பும் வாயையும் தீய்க்கும் - (அந்த அம்புகளை இகழ்ந்து ஏதேனும் மாருகச்) சோல்லுகின்ற வாயையும் தீய்த்துவிடும், முன்னின் - (மனத்தில் இகழ்ச்சியாக) எண்ணினால், (அவ்வாறு எண்ணுகின்ற) மனத்தையும் தீய்க்கும் (மன்னும் ஓவு அதை).

பொறிப்பு: இராமனுடைய அம்புகள் அவனால் செலுத்தப்பட்ட பின்பு மூவுலகங்களிலும் புகுந்து உலாவுமல்லாமல் ஊழிக்காலம் சென்றிலும் விசை குறைந்து ஒடுமைன்று சொல்லமுடியாது. உலகத்தை அழிக்கும் ஊழித்தீயையும் அந்த அம்புகள் தீய்த்துவிடும், தாம் செல்கின்ற திசைகளையும் அந்த அம்புகள் எரித்துவிடும். தம்மை இகழ்ந்து சொல்கின்றவர்களுடைய வாயையும், இகழ்ந்து எண்ணுகின்றவர்களுடைய மனத்தையும் தீய்த்துவிடும்.

விளக்கம்: இந்தச் செய்யிலில் இராம பாணங்களின் எல்லையில்லாத எழுச்சியும் அழிப்புத் திஜனும் கூறப்படுகின்றன. ஊழித்தீயையும் தீய்க்கும். செல்லுந் திசையையுந் தீய்க்கும். செப்பும் வாயையுந் தீய்க்கும். முன்னின் மனத்தையும் தீய்க்கும் என்ற தொடர்களில் அமைந்துள்ள சொற்கள் இராமன் அம்பு சமால்வது போன்ற உணர்ச்சியை எமது உள்ளத்தில் எழுப்புகின்றன. இராம

பாணத்தின் கொடுமையை, அருவப் பொருளாகிய மனத்தையும் தீயக்கு மென்றதனால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

20. எல்லையில்லா ஆற்றல் நிறைந்த இராமபாணங்கள் மேருவைப் பிளக்க வென்றால் விண்கடந் தேக வென்றால் பாரினை பூருவ வென்றால் கடல்களைப் பருக வென்றால் ஆருமே யவற்றி ஒற்றல் ஆற்றுமேல் அனந்த கோடி மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் வேண்டு மன்றே.

கொண்டுகூட்டு: (அந்த இராம பாணங்களை) மேருவைப் பிளக்கவென்றால் விண்கடந்து ஏகவென்றால் பாரினை உருவ என்றால் கடல்களைப் பருக என்றால் (இச் செயல்களை) அவற்றின் ஆற்றல் (ஆற்றலுக்கு) ஆற்றுமேல் அனந்த கோடி மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் (அவற்றிற்கு) வேண்டும்.

பொருள்: மேருவைப் பிளக்க என்றால் - மகாமேரு மலையை இரண்டாகப் பிளக்க என்று சொன்னாலும், விண்கடந்து ஏக என்றால் - ஆகாயத்தைக் கடந்து அதற்கு அப்பால் செல்லுக என்றாலும், பாரினை உருவ என்றால் - நீலவுலகத்தை ஊடுருவிச் செல்லுக என்றாலும், கடல்களைப் பருக என்றால் - ஏழ் கடல்களிலு மூளை நீரைக் குடிக்குக என்றாலும், அவற்றின் ஆற்றல் - (அந்த இராம பிரானது) அம்புகளின் தீற்மைக்கு, ஆருமே - நிறைந்த (போதுமான) செயல்களாக இருக்குமோ(இல்லை), ஆற்றுமேல்-(இராம பிரான் செலுத்துகின்ற அம்புகளின் விசையைத்) தாங்குவது என்றால், (அதற்கு) அனந்தகோடி மேருவும் - (ஒவ்வொன்றன்றி) பல கோடிக் கணக்கான மேருமலைகளும், விண்ணும் - ஆகாயமும், மண்ணும் - மண்ணுலகங்களும், கடல்களும் வேண்டும்.

பொழிப்பு: இராம பாணங்களை மகாமேரு மலையைப் பிளக்க என்று ஏவினாலும், ஆகாயத்தைக் கடக்குக என்று ஏவினாலும், மண்ணுலகத்தை ஊடுருவிச் செல்க என்று ஏவினாலும், இச் செயல்கள் அவைகளின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதாயிருக்குமோ, அந்த அம்புகளின் விசையைத் தாங்கி நிற்பதென்றால் பல கோடிக்கணக்கான மேருமலைகளும், விண்ணுலகங்களும், மண்ணுலகங்களும், கடல்களும் வேண்டு மென்பதாம்.

வினாக்கம் : இச் செய்யுளில் இராமபாணங்களின் எல்லையில்லா ஆற்றல் இயம்பப்படுகின்றது. மகாமேரு மலையைப் பின்ததலும் வின்னுலகத்தைக் கடத்தலும் மன்னுலகத்தை ஊடுருவிச் செல்லுதலும் அப் பாணங்களின் ஆற்றலுக்குப் போதுமானதல்ல. அவற்றின் உண்மையான முழுவிசையையும் தாங்கவென்றால், “அனந்தகோடி மேருவும் வின்னும் மன்னும் கடல்களும் வேண்டுமென்றே” என இராவணனே கூறுகின்றன. அவன் கூறுகின்ற குரலிலே கலந்திருக்கின்ற அச்சமும் வியப்பும் எமக்கும் அப்படியே தோன்றுகின்றன.

21. அம்புகளைச் செலுத்துகின்ற அருந் தீர்மை

வரிசிலை நாணில்கோத்து வாங்குதல் விடுதல் ஒன்றும் தெரிகிலர் அமர்ரேயும் ஆரவன் செய்கை தேர்வார் பொருசினத்து (து) அரக்கர்ஜுவி போக்கிய போக வென்று கருதவே உலகமெங்கும் சரங்களாய்க் காட்டு மன்றே.

கொண்டுகூட்டு : (இராமன்) வரிசிலை நாணில் கோத்து வாங்குதல் ஒன்றும் அமர்ரேயும் தெரிகிலர் (என்றால்) அவன் செய்கை தேர்வார் ஆர். (இராமன்) பொருசினத்து அரக்கர் ஆவி போக்கிய (போக்கும்படி) போக என்று (தன் மனத்தில்) கருதவே உலகம் எல்லாம் சரங்களாய்க் காட்டும் அன்றே.

பொருள் : (இராமன்) வரிசிலை - கட்டடஸமந்த வில்லை, நாணில் கோத்து - (நாண் ஏற்றி) நாணிலே தோடுத்து, வாங்குதல் - வளைத்தலையும், விடுதல் - (வளைத்த வில்லை அம்புகளைத் தோடுத்து) செலுத்துதலையும், ஒன்றும் - (ஆகிய இவற்றில்) ஒன்றையும், அமர்ரேயும் - கண்ணிமைக்காமல் பார்க்கின்ற) தேவர்களும், தெரிகிலர் - அறியமுடியாதவரானார், (என்றால்) அவன் செய்கை - அந்த இராமன் (வில்லை அம்பைத் தோடுத்து விடுகின்ற) செய்கைகளை, தேர்வார் - ஆராய்ந்து அறியக்கூடியவர்கள், ஆர் - வேறு யார் (இருக்கின்றார்கள்), பொரு சினத்து - போர் செய்கின்ற தன்மையையும் கோபத் தையும் (இயல்பாகவே உடைய), அரக்கர் ஆவி - அரக்கரின் உயிர், போக என்று - போகும்படி செல்க என்று. கருதவே - (இராமன் தன் அம்புகளைக் குறித்து) சினைத்த மாத்தீரத்திலே, உலகம் எங்கும் - உலகம் முழுவதும், சரங்களாக - அம்புமயமாகவே, காட்டும் - (சிறைந்து) காணக்கிடக்கும்,

பொழிப்பு: இராமன் வில்லிலே நானை ஏற்றி வளைத்து அம்புகளைச் செலுத்துகின்ற செயல்களைக் கண்ணியைக் காமற் பார்க்கும் தன்மை வாய்ந்த தேவர்களாலும், காண முடியாதென்றால் வேறு எவராற் காணமுடியும். அவன் இயல்பாகவே போர்செய்யும் தன்மையும் சினமும் பொருந்திய அரக்கரின் ஆவியைப் போக்கவேண்டுமென்று நினைக்கவே உலகமெல்லாம் அம்புகளாக நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

விளக்கம்: இந்தச் செய்யிலிலே இராமன் அம்புகளை விடுகின்ற விரைவு கூறப்படுகின்றது. கண்ணியையாமல் பார்க்கின்ற வாய்ப்புடன் அஞ்சாமல் பக்கத்திலே நின்று இராமனின் போர்செயல்களைப் பார்க்கின்ற வாய்ப்பும் தேவர்களுக்கே உரிமை. அங்குனம் உரிமையுடைய தேவர்களாலும் இராமன் வில்லிலே நானை ஏற்றி வளைத்து அம்புகளைத் தொடுத்துச் செலுத்துகின்ற செயல்களை அறிய முடியவில்லை என இராவனன் பாராட்டுகின்றன. இராமனின் என்னத்திற்கு முன்பே செயல் நிகழ்வதுபோல அம்புகள் பறந்து அரக்கர் ஆவியைப் பறித்து உலகமெல்லாம் நிறைகின்றன என்பதை நேரில்கண்ட இராவனன்,

“ பொருளீனத்து அரக்கர் ஆவிபோக்கிய போகவென்று
கருதவே உலகமெல்லாம் சரங்களாய்க் காட்டும் ”

எனத் தெவிவாகக் கூறுகின்றன.

குறிப்பு: சரங்கள் அம்புகள். அன்றே அசை. தேவர்கள் கண்ணியையாமல் பார்ப்பவர். இதனால் இயையவர், என்ற பெயரும் தேவர்களுக்கு உண்டு.

22. கவிதைப் பண்பும் காருத்தன் அம்பும்

நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள்குறித்து) அமர்ந்த நாமச் சொல்லெனச் செய்யுள் கொண்ட தொடையெனத் தொடையைநீக்கி எல்லையில் செல்வந்தீரா இசையெனப் பழுதி ஸா பல்லைங் காரப் பண்பே காருத்தன் பகுறி மாதோ.

கொண்டுகூட்டு: காருத்தன் (செலுத்துகின்ற) பகுறி, நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள் குறித்து, அமர்ந்த நாமச் சொல் எனச் செய்யுள் கொண்ட தொடையெனத் தொடையை நீக்கி, எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதிலாத பல்லைங்காரப் பண்பே (பண்பை உடையது.)

பொருள் : காகுத்தன் - (காகுத்தன் மரபிலே தோன்றிய) இராமனின், பகழி - அம்புகள், நல்லியல் (நல்ல புலமைப் பண்பு நிரம்பிய) நல்ல தன்மையுடைய, கவிஞர் - புலவரின், நாவில்- (செங்) நாவின்கண்ணே, பொருள்குறித்து- (அப்புலவர்கள் என்னிய) கருத்துக்களைத் (தேளிவாகப்) புலப்படுத்தி (தாங்கி), அமர்ந்த - (புது ஆற்றலோடு பொருந்திய, நாமச் சோல்லென - (வழுவில்லாத) சிறந்த சோல்லைப் போலவும், செய்யுள் - (அந்தச் செஞ்சோற்களால் இயற்றப்பட்ட) பாட்டினிடத்தே, கோண்ட - தங்கிய (அமைந்துள்ள), தோடையேன - எதுகை, மோஜை முதலான தோடைகளைப் போலவும், தோடையை நீக்கி - (அந்தப் பாட்டிலே அமைந்துள்ள) தோடைகளை விட்டு (நீற்கின்ற), எல்லையில் - அளவு சோல்லமுடியாத, செல்வம் - (புலவன் உள்ளத்திலே தோன்றி உலாவுகின்ற உணர்ச்சிச்) செல்வத்தைச் (சிறப்பை), தீரா - (விட்டுப்) பிரியாது, இசையேன - ஒசை எழுச்சியைப் போலவும், பழுதிலா - (அந்த ஒசை எழுச்சியோடு நின்று புலவனின் கருத்தை வளம்படுத்துகின்ற) குற்றம் (சிறிதும்) இல்லாத, பல்லவங்காரப் பண்பே - (உவமை முதலான) பல அலங்காரங்களீன் குணத்தையுங் கொண்டதே (காகுத்தன் பகழி யென்க),

பொழிப்பு: இராமனுடைய அம்புகள், நல்ல புலமை நிரம்பிய புலவரின் மனத்திலே தோன்றிய கருத்தினைத் தாங்கி, அவன் செங்நாவிலே தவழ்ந்த சிறப்புப் பொருந்திய சொல்லைப்போலவும், அந்தச் சொற்களாலே ஆக்கப்பட்ட செய்யுளிலே அமைந்து கிடக்கின்ற தொடைகளைப் போலவும், அந்தத் தொடைகளைவிட்டு வேறுக நின்றெலிக்கின்ற ஒசையைப் போலவும், ஒசையுடன் கலந்து கிடக்கின்ற புலவனின் உணர்ச்சியைப் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தில் பதிக்கின்ற அணிகளைப்போன்ற பண்பைக் கொண்டன.

விளக்கம் : இந்தச் செய்யுள், இராவனன் கலை உணர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. இராவனன் இயல்பாகவே கலையுணர்ச்சி வாய்ந்தவன். இசைக் கலையிலே இராவனனுக்கிருந்த புலமை மிக உயர்ந்தது. மூவுலகங்களையும் வென்ற இராவனன் தன் வெற்றிக் கொடியிலே வீணையை எழுதிய செயல் ஒன்றே அவனின் கலை உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது. இசைக் கலையிலே ஈடுபாடு நிரம்பிய இராவனன், இலக்கியக் கலையிலும்

ஈடுபாடு உடையவனென்பதைக் கம்பர் இச் செய்யுளால் காட்டுகின்றார். இராவணன் சிறந்த கலைஞன் என்பதைக் காட்டுதற்காகவே கம்பர் முயல்கின்றார். முறையல்லா வழியாலே அயலான் மனைவிமேல் ஆசை வைத்து, அழிகின்ற இராவணன், அழகையும் இன்பத்தையும் நயந்து நயந்து தன்னை மறக்கும் தனிப்பண்பு வாய்ந்தவனென்பதை இச் செய்புளால் அறிகின்றோம்.

கவிதைப் பண்பு (உவமானச் சீறப்பு)

நல்ல கவிஞரின் உள்ளத்திலே, தோன்றுகின்ற கருத்துக்களைத் தாங்கி, அவர்களின் செந்நாவிலே தவழ்ந்து, ஒளிபெற்ற சொற்கள் புதுப் பிறப்பெடுகின்றன. புலவன் நாவிலே திகழ்கின்ற சொற்கள் ஏனைய சொற்களிலும் பார்க்க நீண்டகாலம் வாழ்கின்றன. புலவனின் உள்ளக்கருத்தை அப்படியே தருகின்ற இயல்புதான், அச் சொற்கள் பெற்ற சிறப்புக்குக் காரணமாகும். இதனை,

“ நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள் குறித்து
அமர்ந்த நாமச் சொல்லென ”

என்ற தொடரால் கம்பர் விளக்குகின்றார்.

II

இங்ஙனம் புலவன் உள்ளத்திலே தோன்றிய எண்ணங்களைத் தாங்கிய சொற்களெல்லாம், ஒழுங்காகப் பொருள்வளன் சுரக்கத் தொடர்ந்து எதுகை மோனை, முதலான தொடைகளாக அமைந்து, செய்யுளிலே கூடகின்றன. இதனை,

“ செய்யுட் கொண்ட தொடையென ”

என்னுத் தொடரால் கம்பர் கூறுகின்றார்.

III

இனிப் புலவன் கருதிய எண்ணங்கள் செய்யுள் அளவிலேயே, கட்டுப்பட்டு நில்லாமல், வெளிப்பட்டு, ஒசை உருவமாக உலாவிப் பாடிய புலவனின் உள்ளப்பன்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. செய்யுளைப் படிக் கும்போது, எழுகின்ற ஒசையிலேதான் புலவனின் உள்ளத்துடிப்பையும் மெய்ப்பாட்டையும் காணலாம். பாடிய புலவனின் உயிர்ச்சாயல் சொற்களையும், சொற்களால் ஆகிய தொடைகளையும்விட்டு, அப்பாலுக்கப்பாலாய்ப்பரந்து, பாட்டின் ஒசையிலே கலந்து, உணர்ச்சியைத் தூண்டும், இதனை,

“ தொடையை நீக்கி எல்லையில் சௌல்வந்
ஶீரா இசையென ”

என்னுந் தொடரால் கம்பர் சூறுகின்றார். புலவனின் உணர்ச்சியை விடாமல், படிக்கின்றவர் உள்ளத்திலே புதியவைப்பது, ஒசையாதலால், அதனை, “எல்லையில் செல்வந்தோ இசையென்றார்” எல்லையில் செல்வம் - புலவனின் உணர்ச்சி (மெய்ப்பாடு).

IV

இனி, இங்ஙனம் பாட்டிலே ஒசைஷருவாக நின்று பாடிய புலவனின் உணர்ச்சியை அள்ளி வீசுகின்ற மெய்ப்பாடுகள், அப்பாடியே படிக்கின்றவர் உள்ளத்திலும் புதியக்கூடியதான் கவர்ச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் ஊட்டிப் பாட்டிலேக்கலந்து நிற்பன, உவமையனி முதலான பல அணிகள் (அலங்காரங்கள்) ஆகும். இதனை,

“பழுதிலாத பல்லவங்காரப். பண்பே காருத்தன் பகழி”

என்ற தொடரால் கம்பர் சூறுகின்றார்.

எனவே புதவனின் எண்ணம் சொல்லிலே நிறைந்து, தொடைகளாகத் தெருப்பதை, செய்யுளாக உருப்பெற்று, ஒசையாக உலாவி அணிகளோடு கலந்து வாழ்கின்றன என்பதைக் கண்டோம்.

காருத்தன் பகழியின் பண்பு (உவமேயச் சிறப்பு)

சிறந்த வீரனுகிய இராமனின் வில்லிலேநின்று வெளிப்படுகின்ற அம்புகள், அந்த இராமன் எண்ணிய இலக்கைவிட்டுத் தவறுமல் செல்கின்றன. இராமனுடைய வில்லிலே தொடுக்கக்கூடிய சிறப்பைப் பெற்ற தனால் அந்தஅம்புகள் நீண்டவாழ்வையும் புகழையும் பெறுகின்றன. நல்லகவிழுனின் கருத்தைத்தழுவி அவனுடைய நாவிலே தவழ்ந்த சோற்கள் — உவமானாம்.

இராமனின் வில்லிலே தோடுக்கப்பட்டு, இராமன் எண்ணிய இலக்கைவிட்டுத் தவறுத் அம்புகள் — உவமேயம்.

நீண்ட வாழ்வும் புகழும் அம்புகளுக்கும் சொற்களுக்கும் உள்ள பொதுத் தன்மைகள்.

II

இங்ஙனம் இராமனின் வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்ட அம்புகள், ஒன்றே டொன்று தொடர்ந்து விரைந்து வரிசை தவறுமல் சென்று இராமன் கருதிய செயலை ஆற்றுகின்றன.

நல்ல கவிஞரின் கருத்தைத் தாங்கிய சோற்கள், ஒன்றேடோன்று போந்தபேர்நுத்தமாகத் தோடர்ந்து, தோடையாகச் சேய்யிலே கிடந்து புலவன் கருத்தை விளக்குகின்ற சேயல் — உவமானாம்.

இராமனின் வில்லிலே நீஞ்று, இராமன் என்னிய இலக்கை நோக்கி வெளிப்பட்ட அம்புகள் ஓன்றேபோன்று சேர்ந்து வரிசையாகச் சேன்று மாற்றுரைத் தாக்குகின்ற சேயல் — உவமேயம்.

ஓன்று சேர்ந்து செல்லுதலும், செயல் ஆற்றுதலும் செய்யுள் கொண்ட தொடைகளுக்கும், இராமன்விட்ட அம்புகளின் தொடர்ந்த செலவுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகளாகும்.

III

இங்ஙனம் ஓன்றேபோன்று தொடர்ந்து கூட்டமாகச் சென்று எதிரிகளைத் தாக்கிய இராமபாணங்கள், இடையிலே புதிய ஆற்றலைப் பெற்று, மாற்றுர் வியக்கத்தக்க முறையில் முன்னையிலும் பல மடங்கான அழிவைச் செய்கின்றன.

புலவனின் எண்ணத்தைத் தாங்கிய சோற்கள் தோடர்ந்து செய்யுளாக நீஞ்று புலவனின் கருத்தைத் தேரிவித்ததிலும் பார்க்கப் பாட்டிலே அமைந்த தோடைகளிலே அடங்காமல் வேளிப்பட்ட ஒசை, புலவனின் உணர்ச்சியை அள்ளிப் படிக்கின்றவர் உள்ளத்திலே பதித்தல் — உவமானம்,

இராமன் விட்ட அம்புகள், தோடர்ந்து கூட்டமாகச் சேன்றதனுல்: ஓர் புதிய ஆற்றலை இடையிலே பேற்று, முன்னையிலும் வேகமாகப் பகைவர்களை அழித்தல்—உவமேயம்.

புதிய ஆற்றலைப் பெறுதல் இரண்டிற்கும் உள்ள போதுத்தன்மை.

IV

இனி, இராமனின் அம்புகள் இலக்குத் தவறுமல் தொடர்ந்து, புதிய ஆற்றலைப் பெற்று, பகைவர்களை அளிக்கின்ற செயலைப் பார்க்கும் போது, போரில் நாட்டம் இல்லாதவர்களும் புதிய ஆற்றலையும் ஆர்வத் தையும் பெற்று, மேலும் மேலும் போர்ச்செயலில் ஈடுபட முயல்வார்கள்.

சொற்கள், புலவனின் எண்ணத்தைத் தாங்கித் தொடர்ந்து, செய்யுளாகி, ஒசை எழுச்சியால் உணர்ச்சியை அள்ளி வீசிப் படிக்கின்ற வர்களை ஊக்கி விடுவதுடன் அமையாது, பாட்டிலே விருப்பமில்லாதவர் களும் விரும்பிப் படிக்கக்கூடியதாகக் பலதிறப்பட்ட அணிகளை (அலங்காரங்களை) யும் தாங்கி நிற்றல்—உவமானம்.

இராமனின் அம்புகள் குறித்த இலக்கைவிட்டுத் தவறுமல் தொடர்ந்து சென்று, புதிய புதிய ஆற்றல்களை மீண்டும்மீண்டும் பெற்று,

பகைவரைத் தாக்கி அழிக்கின்ற நுட்பமான போரின் அழகு. (இலக்கணம்) — உவமேயம்.

இரண்டிற்கும் பொதுத்தன்மை அழகு (இலக்கணம்).

தோகுப்பு: நல்ல புலவனின் உள்ளத்திலே தோன்றிய கருத்தைத் தாங்கி அவனின் செந்நாவிலே தவழ்ந்த சிறப்புடன் பொருந்திய சொற்கள், ஒன்றேரூடொன்று தொடர்ந்து தொடைகளாகி, செய்யுளின் கண்ணே கிடந்து, ஒசை எழுச்சியுடன் கலந்து, புலவனின் உணர்ச்சியை அள்ளி வீசி, படிக்கின்றவர்களின் உள்ளத்திலே பதியத்தக்கதாகப் பல அணிகளுடன் விளங்குவதுபோல, இராமனின் வில்லிலே நின்று வெளிப்பட்ட அம்புகள், அவன் கருதிய இலக்கை விடாமல் ஒன்றேரூடொன்று தொடர்ந்து வரிசையாகச் சென்று, மாற்றுரைத் தாக்கி, பின்னும் புதிய ஆற்றலைப் பெற்று, பகைவர்கள் அஞ்சத்தக்கதாக அழிவுகளைச் செய்து, பார்க்கின்றவர்களின் கண்ணையும் கருத்தையும், கவரத்தக்கதான் முறையில் உலாவித் திரிகின்றன என்பதாம்.

குறிப்பு: செய்யுளின் ஒசையால் தோன்றுகின்ற புலவனின் உணர்ச்சிகளை, மெய்ப்பாடு என்று சொல்லுவார்கள். நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமத்தும், வெகுளி, உவகை என மெய்ப்பாடு எட்டு வகைப்படும். காருத்தன் - இராமன். காருத்தன் மரபிலே தோன்றியவளென்னும் உரிமைபற்றி, இராமளைக்காருத்தன் என்று கூறினார்.

23. தேவர் படைகளிலும் சிறந்த இராமாணங்கள்

இந்திரன் குலிச வேலும் ஈசன்கை இலைசூன் றென்னும் மந்திர அயிலும் மாயோன் வளையெஃகின் வரவுங் கண்மேன் அந்தரம் நீளி தம்மா தாபத னம்புக் காற்று நொந்தனன் யான ஸதார் ஆரவை நோக்க கிற்பார்.

கொண்டுகூட்டு: (யான் திக்கு விசயங்கெய்தகாலத்தில்) இந்திரன் குலிச வேலும், ஈசன் கை இலை மூன்று என்னும் மந்திர அயிலும், மாயோன் வளை எஃகின் வரவும் கண்டேன். (அவற்றுக்கும் இராமன் அம்புகளுக்கும்) அந்தரம் நீளிது அம்மா (யான்) தாபதன் அம்புக்கு ஆற்றுது நொந்தனன், மான் அல்லாதார் ஆர் அவை நோக்க கிற்பார்.

பொருள்: இந்திரன் குலிச வேலும் - இந்திரனுடைய வச்சிரப் படையும், ஈசன் கை - சிவபெருமானின் கையிலேயுள்ள, இலை மூன்று என்னும் - மூன்று இலைகளைப்போல் வழவு கோண்ட, மந்திர அயிலும் - (பிற்ரால் அறிய முடியாத) மந்திர ஆற்றல் (சத்தி)

போருந்திய சூலப்படையும், மாயோன் - (மாயைப் பண்பு ஸிரம்பிய) தீருமாளின் வளை, எஃகின் - வட்ட வழவுமான சக்கரப் படையும், (ஆகிய இவற்றின்) வரவுங் கண்டேன் - (எதிர்த்துத் தாக்க வருகின்ற) வருகையையுங் கண்டுள்ளேன், (அந்த மூவர் படைகளுக்கும் இராமன் அம்புகளுக்கும் உள்ள) அந்தாம - வேறு பாடு, (பேதம்) நீளிது - மிகுதியாக உள்ளது, யான் - (இந்திரன், ஈசன், தீருமால் என்னும் மூவர் படைகளையும் போருட்படுத்தாமல் தாங்கிய) யான், தாபதன் அம்புக்கு - இராமனுடைய அம்பின் ஆற்றலுக்கு. (ஆற்றலே) ஆற்றுது - பொறுக்கமாட்டாது, நோந்தனன் - வருத்த மடைக்டேன் (என்றால்), யான் அல்லாதார் - என்னை ஒழிந்த மற்றையோரில், யார் - எவர்கள், அவை நோக்க கிற்பார் - அந்த அம்புகளை (அஞ்சாமல்) கண்ணேடுத்துப் பார்க்க வல்லமை யுடையவராவர் (ஒரு வரும் இல்லை என்றவாறு).

பொறிப்பு: (நான் திக்கு விசய காலத்தில்) இந்திரனின் வச்சிரப்படை, ஈசனின் சூலப்படை, மாயோனின் சக்கரப் படை என்னும் இவற்றின் வரவையுங் கண்டுள்ளேன். அந்தப் படைகளுக்கும், இராமனின் அம்புகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிக மிகப் பெரியதாகும். இந்திரன், ஈசன், மாயோன் என்னும் இவர்களின் படைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் மார்பிலே ஏற்று நின்ற யான், இராமனின் அம்புகளால் தளர்ந்துவிட்டே ரென்றால், என்னை யல்லாத வேறு எவரால் அந்த அம்புகளைக் கண்ணேடுத்துப் பார்க்க முடியும் (முடியாதென்பதாம்),

விளக்கம்: இந்திரன், ஈசன், தீருமால் என்னும் மூவரோடும் திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்தில் இராவணன் போர்புரிந்தான். அம்பொழுது அவர்கள் சினங்கொண்டு செலுத்திய வச்சிரப்படை, சூலப்படை, சக்கரப்படை என்பவற்றை இராவணன் பொருட்படுத்தாமல் தன் மார்பிலே தாங்கி அவர்களை வென்றான். அந்த மூவர் படைகளிலும் பார்க்க இராமனின் அம்புகள் மிக வேகமும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவை. அவற்றால் தாக்கப்பட்ட இராவணன் மிக வருந்தினான். அவனின் உள்ளத்தில் இராம பாணத்துக்குப், இந்திரன் முதலியோர் படைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகப் பெரிதாகத் தோன்றியது. இதனை, “அந்தரம் நீளித்தும்மா தாபதன் அம்புக் காற்றுத் நோந்தனன்” என இராவணன் வியப்பும் வெறுப்பும் நிறைந்த குரலாற் கூறுகின்றன்.

குறிப்பு : அம்மா - அசை. அந்தரம் - வேறுபாடு (தாரதம்மியா), மந்திர அயில் - மந்திர சக்தியோ என்று பிறர் வியக்கத்தக்கதாக. மிக ஆற்றலோடு மாற்று ரைத் தாக்குவின்ற குலம். எஃகு - சக்கரம்.

24. தேவர் வஸ்லமையிலும் சிறந்த இராமன் ஆற்றல்

பேயிருங் கணங்க ளோடு சுடுகளத் துறையும் பெற்றி ஏயவன் தோள்க ளெட்டும் இந்திரன் இரண்டு தோரும் மாயிரு ஞாலம் முற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன் ஆயிரங் தோரும் அன்றன் விரலொன்றின் ஆற்றல் ஆற்று.

கொண்டுகூட்டு : அன்னன் விரலொன்றின் ஆற்றல் (ஆற்றலை) பேயிருங் கணங்களோடு) கடுகளத்து உறையும் பெற்றி ஏயவன் தோள்கள் எட்டும், இந்திரன் இரண்டு தோரும், மாயிரு ஞாலம் முற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன் ஆயிரங் தோரும் ஆயிரங் தோரும் ஆற்று.

பொருள் : அன்னன் விரல் ஒன்றின் - அந்த இராமபிரா னுடைய ஒரு விரலின் கண்ணேயுள்ள, ஆற்றல் - வஸ்லமையை (வஸ்லமைக்குமுன்), பேய்திரும் கணங்களோடு - பேய்களீன் பேரிய கூட்டத்தோடு, சுடுகளத்து - (பிணங்களைச் சுடுகின்ற இடமாகிய) சுடலையின் கண்ணே, உறையும் பெற்றி - வாழ்கின்ற தன்மையை (இயல்பாகவே), ஏயவன் - போருந்தியவனுடைய சீவபெருமானது, தோள்கள் எட்டும் - எட்டுத் தோள்களும், இந்திரன்-இந்திரனுடைய இரண்டு தோரும் - இரண்டு (ஒப்பற்ற) தோள்களும், மா இரு ஞாலம் முற்றும் - மிகப் பேரிய நில உலகம் முழுவதையும், வயிற்றிடை வைத்த - வயிற்றின்கண்ணே (அடக்கி) வைத்த, மாயன் - திருமாலின், ஆயிரம் தோரும் - ஆயிரம் தோள்களும், ஆற்று - தாங்கமாட்டாதனவாய் தாழும், (வலிமை அழியும்).

பொழிப்பு : இராமனுடைய ஒரு விரலின் ஆற்றலை, பேய்களோடு கூடிச் சுடுகாட்டிலே வாழ்கின்ற ஈசனின் எட்டுத் தோள்களும், தேவர்க்கரசனைகிய இந்திரனின் இரண்டு தோள்களும், பெரிய நிலவுலகத்தை வயிற்றி ஸ்டக்கிய மாயனின் ஆயிரம் தோள்களும், தாங்கமுடியாதன வாய், தங்கள் வலிமை அழிந்துவிடும் என்பதாம்.

விளக்கம் : இந்தப் பாட்டில் இராமனின் உடல்வலிமை கூறப்படுகின்றது. ஈசன் தோள்களும், இந்திரன் தோள்களும், திருமாலின்

தோள்களும், இராமன் காலிலேயுள்ள ஒருவிரலின் ஆற்றலைக் கடக்க முடியாதவை என்று கூறுகின்ற இராவணன், இராமனின் ஆண்மையை மிக நுட்பமாக ஆராய்கின்றன என்பதை அறிகின்றோம்.

25. இலக்குமணனின் போராற்றல்

சீர்த்தவீ ரியராய் உள்ளார் செங்கண் மாலைனினும் யான்அக் கார்த்தவீ ரியனை நேர்வார் உளரேங்க கருத காற்றேன்
பார்த்தபோ தவனும் மற்றுஅத் தாபதன் தம்பி பாதத்து
ஆர்த்ததோர் துகளுக் கொவ்வான் ஆரவற் காற்ற கிற்பார்.

கொண்டுகூட்டு: (உலகத்திலே) சீர்த்தவீரியராய் உள்ளார் செங்கண்மால் எனினும், யான் அக்கார்த்தவீரியனை நேர்வார் (அவனின் வீரத்துக்கு ஒப்பாவார்) உளர் என (என்று)க் கருதலாற்றேன். (இப்பொழுது யான் சிந்தித்துப்) பார்த்தபோது அவனும் (மற்று) அத்தாபதன் தம்பி பாதத்து, ஆர்த்த ஓர் துகளுக்கு ஒவ்வான் (என்றால்) அவற்கு (இராமனுக்கு) ஆர் ஆற்றகிப்பார்.

பொருள்: சீர்த்த வீரியராயுள்ளார் - (உலகத்திலேயுள்ள வீரர்களில்) மிகச் சிறந்த வீரமுள்ளவரா யிருப்பவர். செங்கண்மால் எனினும் - சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலேயாக இருந்தாலும், யான் - நான், அக்கார்த்தவீரியனை நேர்வார் - அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சனைனை ஒத்தவீரர்கள், உளர் என - இருப்பார்கள் என்று கருதல், ஆற்றேன் - எண்ணுதலைச் செய்யேன் (எண்ணமாட்டேன்), பார்த்தபோது - (இலக்குமணன் என்னேடு ஆற்றிய போர் வல்ல மையை) சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, அத்தாபதன் தம்பி - அந்தத் தவக்கோலத்தையுடைய இராமனின் தம்பியாகிய இலக்குமணனின், பாதத்து - காலின்கண்ணே, ஆர்த்த - ஒட்டியுள்ள, ஓர் துகளுக்கு-ஒரு தூசுக்கு, ஒவ்வான் - அந்தக் கார்த்தவீரியன் ஒப்பாகமாட்டான், (என்றால்), அவற்கு - (இலக்குமணனைன் முன்னேஞ்சிய) அந்த இராமனுக்கு முன், ஆர் ஆற்றகிப்பார் - எவர் (எதிர்த்து) நிற்கவல்லார் ஒருவருமில்லை என்பதாம்.

போழிப்பு: உலகத்திலே சிறந்த வீரராக மதிக்கப் படுபவர் திருமாலேயாக இருந்தாலும், நான் கார்த்தவீரியார்ச்சனைனை ஒத்த வீரர்கள் ஒருவரும் உலகத்தில் இல்லை என்றே இவ்வளவுகாலமும் எண்ணியிருந்தேன். சிந்தித்துப்

பார்க்கும்போது அந்தக் கார்த்த வீரியார்ச்சனன், இராமனின் தம்பியாகிய இலக்குமணனின் கால் தூசுக்கும் ஒப்பாகமாட்டான் என்றால், இராமனின் ஆற்றலை எவரால் கடக்க முடியும் என்பதாம்.

விளக்கம் : இராவணன் கார்த்தவீரியார்ச்சனனேடு போர்ப்புரிந்து அவனுல் சிறை செய்யப்பட்டவன். திக்குவிசயத்தில் தேவரை எல்லாம் வென்று இறுமாந்த இராவணன், செருக்கு மிகுதியால் கார்த்த வீரியனைத் தேடிச் சென்று போர் தொடுத்தான். அப்பொழுது கார்த்த வீரியன் இவைன மிக எளிதாக வென்று, உயிருடன் பிடித்துக் கட்டிச் சிறையில் வைத்தான். இங்ஙனம் சிறையில் வைத்த கார்த்த வீரியன், சிறிது காலஞ் செல்லச் சினம் தீர்ந்து, இராவணனை இலங்கைக்கு ஏகவிடுத்தான், அன்றுதொட்டு இராவணன் உலகத்தில் பெரிய வீரன் கார்த்த வீரியார்ச்சனனே என்று கருதியிருந்தான். அங்ஙனம் தான் பெரும் வீரனுக்கக் கருதிய கார்த்தவீரியனின் வீரத்தை, இலக்குமணனின் வீரத்தோடு ஒப்பிடமுடியாத நிலைமையை இராவணன் உணர்ந்தான். இலக்குமணனின் வீரமே இத்துணைப் பெரிதாக இருந்தால், இராமனின் வீரத்தைப்பற்றி யாரால் அளவிடமுடியும் என்று இராவணன் என்னுடையுள்ளது.

“கார்த்த வீரியனை ஒப்பார் உள்ளெனக் கருதலாற்றேன்
பார்த்தபோது அவனும் தாபதன் தம்பி பாதத்து
ஆர்த்ததோர் துகளுக் கொவ்வான்”

என்னும் தொடர்களில் இராவணனின் மனநிலையும் சிந்தனையும் கலந்து நிற்றலைக் காணகின்றோம்.

குறிப்பு : மற்று - அசை. தாபதன் - தவக்கோலத்தை யுடைய இராமன். நேர் - உவமையுருபு. துகள் - தூகூ.

26. வேதம் பொய்ப்பினும் பொய்யாத இராமபாணங்கள்

முப்புரம் ஒருங்கச் சுட்ட மூரிவெஞ் சிலையும் வீரன் அற்புத வில்லுக் கைய வம்பெனக் கொள்ளும் ஆகா ஒப்புவே யுரைக்க லாவ தொருபொரு வில்லை வேந்த தப்பின போஜும் அன்றுள் தனுவுமிழ் சரங்கள் தப்பா.

கொண்டுகூட்டு : ஐயி முப்புரம் ஒருங்கச் சுட்ட மூரிவெம் சிலையும், வீரன் அற்புத வில்லுக்கு வம்பெனக் கொள்ளும் ஆகா. (ஆனபடியால் அந்த வில்லுக்கு) ஒப்பு வேறு உரைக்கலாவது ஒரு பொருளில்லை, வேதம் தப்பின

போதும், அன்னன் (அந்த இராமனுடைய) தனு உமிழ் சரங்கள் தப்பா.

பொருள் : ஜெ! - தலைவனே!, முப்புரம் - (வெள்ளி, போன் இரும்பு என்னும் முன்றினாலும் ஆகிய). முன்று புரங்களையும் (மதில் களையும்) ஒருங்கச் சுட்ட - முழுவதும் அழியும்படி ஏரித்தபோது (சிவபேருமான் கையிலே தாங்கி வளைத்த மகாமேருமலை ஆகிய), மூரி வேம் சிலையும் - வலிமை பொருந்திய கொடிய வில்லும், வீரன்-வீரம் மிகுந்த இராமபிரானுடைய, அற்புத வில்லுக்கு - கண்டோர் வியக்கும் அதிசயத் தன்மைவாய்ந்த வில்லுக்கு முன்னே, வம்பு என - வினோதமாக (புதுமைபற்றிய விளையாட்டுக்காக) ஒப்பிட்டு, கொள்ளும் ஆகா - கோள்ளுதற்கும் உதவாது, [போருந்தாது], ஒப்பு வேறுரைக்க - (ஆகவே இராமனுடைய வில்லுக்கு) ஒப்பாக வேறேன்றை எடுத்துச் சோல்லுதற்கு, ஆவது - பொருத்தமான, ஒரு பொருளில்லை - ஒருபொருளும் (உலகத்திலே) கிடையாது, வேதம் தப்பினபோதும் - வேதம் (நான்கு) வேதங்கள் கூறுகின்ற மேய்ப்பொருளும், தப்பினபோதும் - போய்த்துப் போவதாயினும்; அன்னன் - அந்த இராமபிரானுடைய, வில் - கோதண்டம் என்னும் வில்லில் இருந்து, உமிழ் சரங்கள் - வெளிப்படுகின்ற அம்புகள், தப்பா - (இராமன் எண்ணீய செயலைச் செய்வதற்குத்) தப்பமாட்டா.

பொறிப்பு: தலைவனே! முப்புரங்களை ஏரித்த ஈச னுடைய வில், இராமபிரானுடைய வில்லுடன் வினோதத் துக்காக ஒப்பிட்டுக் கூறவும் தகுதியற்றது. இராமனுடைய வில்லுடன் ஒப்பாகக் கூறக்கூடிய தகுதிவாய்ந்த பொருள் இந்த உலகத்தில் வேறொன்றும் இல்லை. வேதங்கள் கூறுகின்ற உண்மைப் பொருள் பொய்த்தாலும், இராமனுடைய வில்லுகளிலே யிருந்து வெளிப்படுகின்ற அம்புகள் ஒரு பொழுதும் தவறாது.

விளக்கம்: இந்தச் செய்யுளில் இராமபிரானுடைய வில்லின் ஆற்றல் சொல்லப்படுகின்றது. முப்புரத்தை எரிக்க ஈசன் வில்லாகக் கொண்ட மகாமேருமலையும், இராமன் வில்லுக்கு ஒப்பாகதென்று இராவணன் கூறுகின்றன.

“ முப்புரம் ஒருங்கச் சுட்ட மூரிவெஞ் சிலையும்வீரன் அற்புத வில்லுக்கைய வம்பெனக் கொள்ளுமாகா ”

என்ற தொடரில் வருகின்ற “வீரன் அம்புத வில்லு” என்பதில் இராவணன் இராமனுடைய வில்லின் ஆற்றலை வியந்து கூறும் தன்மையைக் காணுகின்றோம். “ஒப்புவேறு உரைக்கலாவது ஒந்போநளில்லை” என இராவணன் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்ற குரலில், அவன் அடைந்த வியப்பும், திகைப்பும் கலந்து தோன்றுகின்றன. இனி இராமனின் அம்புகள், அவன் குறித்த செயலைத் தவறாது ஆற்றும் என்பதை, இராவணன் மிகமிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறான். “வேதந் தப்பின போதும் அன்னன் தனு உமிழ் சரங்கள் தப்பா” — என்ற தொடரில் வேதத்தோடு இராமன் அம்புகளை ஒப்பிட்டு இராவணன் கூறுகின்றான். இராவணன் வேதநாற்பொருளை நன்கு தெரிந்தவன். சாமபேதம் பாடியவன். இதனை “நீ அபன் முதற்குலம் இதற்கோருவன் நின்றுயி, ஆயிரம் மறைப்போருளுணர்ந்து அறிவு அமைந்தாய்” என, மந்திரப் படலத்தில் கும்பகர்ணன் இராவணைனே நோக்கிச் சொல்வதால் அறியலாம். “தன்னேந் சறிவது போய்யற்க” என்பதற்கிணங்க இராவணன் தானிறிந்த வேதஉண்மையுடன், இராமன் அம்புகளை ஒப்பிட்டுக் கூறும் செயல் பாராட்டற்குரியது. வேதங்கள் கூறுகின்ற மெய்ப்பொருள் ஒரு காலமும் ஒருபோதும் பொய்க்காது. அந்த மெய்ப்பொருள்தான் பொய்த்தாலும், இராமன் விடுகின்ற அம்புகள் அவன் எண்ணிய செயல்களைச் செய்யத் தவறாதெனக் கூறுகின்றான்.

வேதம் - உவமானம், இராமன் அம்புகள் - உவமேயம். வேதப் பெரருஞும், இராமன் அம்புகளின் செயலும் தவறாது நிற்றல் பொதுத் தன்மை. வேதம் பொய்ப்பினும் இராமன் அம்புகள் பொய்யாதென, இராமன் அம்புகளின் செயலை வியந்து கூறினான் என்க.

குறிப்பு: வம்பு - விநோதம் (புதுமை). இதனை அம்பு எனப் பாடங்கொண்டு முப்பும் ஏரித்த வில் இராமன் வில்லுக்கு அம்பாகக் கொள்ளவும் தகுதியில்லாதது எனவுக் கொள்ளலாம். வேதம் என்பது ஆகுபெயராய் வேதம் கூறுகின்ற மெய்ப் பொருளை உணர்த்துகின்றது. வேதம் - இருக்கு, யகர், சாமம், அதர்வணம் என நால்வகைப்படும்,

27. இராமபாணங்களின் செயல் திறன்

உற்பத்தி யயனே யொக்கும் ஒடும்போ தரியே யொக்கும் கற்பத்தின் அரனே யொக்கும் பகைஞரைக் கலந்த காலீச் சிற்பத்தின் நம்மாற் பேசச் சிறியவோ என்னைத் தீராத தற்பத்தைத் தடைத்த என்றாற் பிறிதொரு சான்றும் உண்டோ!

கொண்டுகூட்டு: இராம பாணங்கள், உற்பத்தி அயனே ஒக்கும், ஒடும்போது அரியே ஒக்கும், பகைவரைக் கலந்த

காலை கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும் (அவைகளின்) சிற்பத் தின் நம்மால் பேசச் சிறியவோ? என்னைத் தீராத் தற்பத்தை, அந்தப் பாணங்கள் துடைத்தது என்றால் பிறிது ஒருசான்று முண்டோ.

பொருள் : (இராமனது அம்புகள்) உற்பத்தி - தோன்றும் போது (வில்லிருந்து வெளிப்படும்போது), அயனே ஒக்கும் - (படைப்புக் கடவுளாகிய நான்கு முகங்களையுடைய) பிரமதேவனையே ஒத்திருக்கும், ஓடும்போது - (பகைவரராக்கிச்) செல்லும்போது, அரியே ஒக்கும் - (காவற் கடவுளாகிய ஆயிரம் முகங்களை உடைய) திருமாலையே ஒத்திருக்கும், பகைவரர் - பகைவர்களை (அழிக்கும் வண்ணம்), கலந்தகாலை - சேர்ந்த நேரத்தில், கற்பத்தின் - (உலகம் அழிக்கின்ற) ஊழி (யுகாந்த) காலத்தில் தோன்றுகின்ற, அரனே ஒக்கும் - கால உருத்திரமுர்த்தியையே ஒத்திருக்கும், சிற்பத்தின் - (அந்த அம்புகள் ஆற்றுகின்ற) தோழில் திறமையில், நம்மாற் பேச - எங்களால் எடுத்துப் பேசும்படி, சிறியனவோ! - சிறுமை யுடையனவோ! (அற்பமானவைபோ), என்னைத் தீரா - (அந்த அம்புகள்) என்னைவிட்டு (ஒருபோதும்) நீங்காத, தற்பத்தை - (நானே பேரிய வீரன் என்று எண்ணிய) செருக்கை, துடைத்த என்றால் - அழிந்தன என்றால் - (அவற்றின் ஆற்றலுக்கு) பிறதோரு சான்று முண்டோ - வேறொரு சாட்சியும் வேண்டுமோ (வேண்டாம் என்பதாம்).

பொழிப்பு: இராம பாணங்கள் வெளிப்படும்பொழுது நான்கு முகங்களையுடைய பிரம்மாவைப்போலவும், பகை வரர நோக்கிச் செல்லும்போது ஆயிரம் முகங்களையுடைய திருமாலைப்போலவும், பகைவரர அழிக்கும்பொழுது, ஊழி காலத்தில் உலகங்களை எல்லாம் அழிக்கும் உருத்திரணிப் போலவும் விளங்குகின்றன. அந்தப் பாணங்களின் செயல் திறன் எங்களால் அளவிட் உரைக்கக் கூடியன அல்ல. நானே வீரனென்று எண்ணிய என் செருக்கையும் அந்த அம்புகள் அழித்தன என்றால், அவற்றின் ஆற்றலை அளக்க வேறொரு சாட்சியும் வேண்டுமோ?

விளக்கம் : இராம பாணங்கள் வில்லிவிருந்து வெளிப்படும் பொழுது சிலவாயிருக்கும் என்பதை விளக்க ‘உற்பத்தி’ அயனே டக்கு’

மென்றும், வெளிப்பட்ட பாணங்கள், பகைவரை நோக்கிச் செல்லும் போது பல ஆயிரம் ஆகப் பெருகும் என்பதை உணர்த்த ‘இடுமீபோது அரியே ஒக்கு’ மென்றும், பகைவரை நோக்கிச் சென்ற பாணங்கள், அவர்களை முற்றுக அழிக்கும் என்பதை உணர்ந்த, ‘பகைவரைக் கலந்தகாலை கற்பத்தின் அரனே யோக்கும்’ என்றுங் கூறினார். இதனால் இராமனின் அம்புகள் தோன்றி, உலகத்தைக் காத்துத் தீயோரை அழிக்குமென்பதையும் சுறிப்பாக உணர்கின்றோம். இராவணன் உள்ளத் தில் நீண்டகாலம் நிலைபெற்ற செருக்கை இராமபாணமே அழித்தது என்றால் அதனின் ஆற்றலே அளவிடவே முடியாது. இதனை இராவணை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றன. ‘என்னைத் தீராத் தற்பத்தைத் துடைத்த தேன்றல் வேறேந சான்றுமுன்டோ’ என இராவணன் கூறுகின்ற குரவில் எழுகின்ற ஓசை, இராவணன் உலக மக்களைக் கூவி உண்மையை உரைப்பதுபோல இருக்கின்றது. ‘வேறேந சான்றுமுன்டோ’ என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஓசை இல்லை இல்லை என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றது.

குறிப்பு : கற்பம் - உலகம் முடியும்காலம். கற்பம் - செருக்கு. துடைத்தது - முற்றுக அழித்தது. சிற்பத்தின் - செயல் திறத்தில் (தொழில் திறமை)

28. திசையெல்லாம் திரிந்து போர்செய்யும் திறமை

குடக்கதோ குணக்க தேயோ கோணத்தின் பாலதேயோ
தடத்தபேர் உலகத் தேயோ விசும்பதோ எங்குந் தானே
வடக்கதோ தெற்க தோவென் றுணர்ந்திலன் மனிதன் வல்வில்
இடத்ததோ வலத்த தோவென் றுணர்ந்திலேன் யானுமின்னும்.

கோண்டுகூட்டு : மனிதன் வல்வில், குடக்கதோ குணத்த தேயோ, கோணத்தின் பாலதேயோ, தடத்தபேருல கத்தேயோ விசும்பதோ? வடக்கதோ? தெற்கதோ? அல்லது எங்குந்தானே உணர்ந்திலன் (அன்றியும் அந்த வில்) இடத்ததோ வலத்ததோ என்று யானும் இன்னும் உணர்ந்திலேன்.

பொருள் : மனிதன் வல்வில் - மனிதனை இராமன் தாங்கி யுள்ள வலிய வில், குடக்கதோ - மேற்குப் பக்கத்ததோ, குணக்க தேயோ - கீழ்க்குப்புறத்ததோ. கோணத்தின் பாலதேயோ - மூலைத் திசைகளிலுள்ளதோ? தடத்த பேருலகத்தேயோ-அகன்ற பேரிய ஸில வுலகத்திலுள்ளதோ, விசும்பதோ - வானத்திலுள்ளதோ, வடக்கதோ - வடக்குப்புறத்திலுள்ளதோ, தெற்கதோ - தெற்குப்புறத்திலுள்ளதோ,

எங்குந்தானே - (அல்லது) எல்லாப் பக்கங்களிலு முள்ளதோ, உணர்ந்திலன் - அறிந்தேனில்லை. (இதுவுமன்றி அந்த வில் இராம னுடைய) இடத்ததோ - இடப்புறத்திலுள்ளதோ, வலத்ததோ - வலப் புறத்திலுள்ளதோ என்று, யான் - நானும்: இன்னும் உணர்ந்திலேன் - (இராமனாகு எதிர்த்துப் போர் செய்தேயென்றும்) இன்னும் அறிய முடியாதவனுயினேன்.

பொழிப்பு: இராம பாணங்கள் மேற்குத் திசையிலுள்ளனவோ? கிழக்குத் திசையிலுள்ளனவோ? மூலைத்திசைகளிலுள்ளனவோ? பெரிய உலகத்திலுள்ளனவோ? வானத்திலுள்ளனவோ? வடக்குத் திசையிலுள்ளனவோ? தெற்குத் திசையிலுள்ளனவோ? அல்லது எல்லாத் திசைகளிலும் மூன்றாவோ? என்று என்னால் அறியமுடியவில்லை. இதுவுமன்றி இராமனின் வில் அவனுக்கு இடப்பாகத்திலுள்ளதோ வலப்புறத்திலுள்ளதோ என்பதைக்கூட இன்னும் என்னால் அறிய முடியவில்லை.

வீளக்கம்: இச் செய்யுளில் இராமன், பலவகைச் சாரிகையுடன் சென்று அம்புகளை அங்கங்கு செலுத்துகின்ற செயல் கூறப்படுகின்றது. ஜிடிடத்தில் இல்லாமல் எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று சென்று இராமன் அம்புகளைச் செலுத்துகின்றன என்பது கருத்தாகும். பாட்டிலே அமைந்திருக்கின்ற ஒசை இராமன் எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடி ஓடி அம்புகளைச் செலுத்துவது போன்ற உணர்ச்சியை எமக்குத் தருகின்றது. இங்ஙனம் எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று போர் ஆற்றலைச் சாரிகை வருதல் என்று சொல்லுவார்கள்.

29. அனுமனின் ஆற்றல்

ஏற்றமொன்று இல்லை என்பது ஏழையைப் பால தன்றே ஆற்றல்சால் கலும் னோதன் ஆற்றுமே அமரின் ஆற்றல் காற்றையே மேற்கொண் டானே கனலையே கடாவி ஞானே கூற்றையே ஊர்கின் ரூனே குருங்கின்மேற் கொண்டு நின்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: (இராமன்) காற்றையே மேற்கொண்டானே (அல்லது) கனலையே கடாவி ஞானே, கூற்றையே ஊர்கிறானே (இவையொன்றையும் அவன் தான் ஏறிச் செல்லும் வாகனமாகக் கொள்ளாமல்) குரங்கின் மேற் கொண்டு நின்றுன். (அந்தக் குரங்கின் வீரச் செயல்களை)

அமரின் ஆற்றல் (ஐ) ஆற்றல்சால் கலுமனேதான், ஆற்றுமே. அந்தக் குரங்கை இகழ்ந்து) ஏற்ற மொன்று. இல்லை என்பது ஏழைமைப்பாலதன்றே.

பொருள்: இராமபிரான் தான் ஏறி இருந்து போர்செய்தற்குக்) காற்றையே - காற்றினையே, மேற்கொண்டானே - வாகனமாகக் கொண்டுள்ளானே, கனலையே - நோடுப்பினையே, கடாவினானே - (வாகனமாகக் கொண்டு) ஏறிச் செலுத்தினானே, கூற்றையே - கோல்லும் கோடிய யமனையே, ஊர்கின்றானே - வாகனமாகக் கொண்டு செல்கின்றானே, (இவற்றுள் ஒன்றையும் அவன் வாகன மாகக் கொண்டிலன்) குரங்கின்மேல் - ஒரு குரங்கின்மேலேதான், கொண்டு சின்றுன் - ஏறி இருக்கின்றுன் (போர் செய்கின்றுன்). அமரின் ஆற்றல் - (அந்தக் குரங்கு) போரிலே செய்கின்ற (வீரச்) செயல்களை, ஆற்றல் சால் - (இயல்பாகவே) வலிமை கூடிய, கலுமனேதான் - கருடனும்தான், ஆற்றுமே - செய்ய வல்லதோ, (இல்லை), ஏற்றம் ஒன்று - (இங்ஙனம் ஆண்மை நிரம்பிய குரங்கை இகழ்ந்து) வீரம் (உயர்ச்சி) ஒன்றும், இல்லையேன்று - இல்லாதது என இகழ்ந்து சொல்லுதல், ஏழைமைப்பாலதன்றே - அறியாமையின்பாற் பட்டதாகும், அன்றே - என்பதாம்.

பொழிப்பு: இராமபிரான் தான் ஏறிப் போர்செய்தற்கு வாகனமாகக் காற்றையும் மேற்கொள்ளவில்லை, கனலையும் மேற்கொண்டு செலுத்தவும் இல்லை. கொல்லுங் கொடிய கூற்றுவனையும் கொள்ளவில்லை. ஒரு குரங்கின்மேலேதான் ஏறிக்கொண்டான். அந்தக் குரங்கு போரிலே ஆற்றுகின்ற வீரச் செயல்களை ஆற்றல் நிரம்பிய கருடனாலும் ஆற்ற முடியாது. இவ்வளவு சிறந்த வீரம்வாய்ந்த குரங்கினைப் பழித்துச் சொல்லுதல், அறியாமையான செயலாகும்.

விளக்கம்: இச் செய்யிலில் இராமனை, தனது வீரத் தோள்களில் வைத்துச் சுமந்து, போர்க்களமெங்கும் திரிகின்ற அனுமானின் ஆற்றல் பாராட்டப்படுகின்றது. திருமாலைத் தாங்கிச் செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்த கருடனினும், இராமனைத் தாங்கிச் செல்லும் அனுமானின் ஆற்றல், மிகக்கெதன்பதை இதனால் அறிகின்றோம். திக்கு விசயம் செய்தபேரது, திருமாலைத் தாங்கிய கருடனின் ஆற்றலை அறிந்த இராவணன், அனுமானின் ஆற்றலை அதனுடன் ஒப்பிட்டு உண்மையை உரைக்கின்றன.

“ கூட்டது (குரங்கு) எரி குறை ஆடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் ”

என முன்னர் அனுமானைச் சிறிய குரங்கென என்னி உரைத்த இராவணன், அவனின் ஆற்றலைப் போர்க்களத்திலே நேரிற் கண்டறிந்தபின் வியந்துரைக்கின்றன.

குறிப்பு : கலுமின் - கருடன், ஏழைமை - அறியாமை,

30. சைத என்னை நாய்போல் மதிப்பான்

போயினித் தெரிவ தென்னே பொறையிலுல் உலகம் போலும்
வேயெனத் தகைய தோழி, இராகவன் மேனி நோக்கித்
தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாயெனத் தகுதும் அன்றே காமனும் நாழும் எல்லாம்.

கொண்டுகூட்டு : (நாங்கள் போருக்குப்) போயினித்
தெரிவது என்னே, பொறையிலுல் உலகம்போலும்,
(போன்றவளும்) வேயெனத் தகையதோளி (யும் ஆகிய
சீதை) இராகவன் மேனி நோக்கித் தீயெனக் கொடிய
(அவனது) சேவகச் செய்கை கண்டால், (கண்டவளுக்கு)
காமனும், நாழும் நாய் எனத் தகுதும் அன்றே.

பொருள் : இனிப் போய்ப் - (நாங்கள்) இங்ஙனம் இராமாலை
தோல்வியடைந்த பின்பும் (அவனுடன்மீண்டும்) போருக்குச் சென்று,
தேரிவது என்னே - தேரிந்துகோள்ள வேண்டியது (புதுமையாக)
என்ன இருக்கின்றது, (இராமனை வேல்ல முடியாது என்பதாம்)
பொறையிலுல் - பொறுமையிலுல், உலகம்போலும் - நிலை லக்த்தை
(பூமியை)ப் போன்றவளும், வேயேன - முங்கீல் என்று, தகைய -
சோல்லத்தக்க, தோளி - தோளை உடையவளுமான சீதை, இராக
வன் - இராமபிரானுடைய மேனினோக்கி (அழகு ஸிரம்பீய) உடம்
பைப் பார்த்து, (அத்துடன்) தீயெனக் கொடிய - நேருப்புப்போல (ச்
சினங்கெழுந்து மாற்றுரைத் தாக்குகின்ற) கோடுமையான, (அவனது)
வீர - வீரம்போருந்திய, சேவகச் செய்கை - போர்ச் செயலையும்,
கண்டால் - (முன்னமே) கண்டிருந்தாளானால் (கண்டிருப்பாள்
என்பதே கருத்து), காமனும் - அழகிற் சீறந்த மன்மதனும், நாழும் -
ஆண்மையிற் சீறந்தோமென்று இறுமாப்புக்கொண்ட நாங்களும்
(அந்தச் சீதையின் மனத்திலே), நாய் என - நாய்போலத், தகுதும்
அன்றே - (இழிவாக மதிக்கப்படும்) தகுதியை அடைவோம் அன்றே.

பொறிப்பு: இனிமேல் நாங்கள் போர்க்களத்திலே சென்று போர்புரிந்து அறியவேண்டிய தொன்றும் இல்லை. நிலம் போன்ற பொறுமையையும், முங்கில் போன்ற தோள்களையும் உடையவளாகிய சீதை, இராமனுடைய அழகையும், நெருப்பினும் கொடிய வீரச் செயல்களையும் அறிந்திருப்பாளாதலால், அழகில் சிறந்த மன்மதனையும், ஆண்மையில் சிறந்தோமென் றிருந்த எம்மையும் நாய் போலவே மதிப்பாள்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளில் இராமனின் அழகும் ஆண்மையும் பாராட்டப்படுகின்றன. இராமனின் பேராற்றல்களைத் தன் பாட்டனுக்குக் கூறி வியந்த இராவணனின் உள்ளத்திலே, திடீரெனச் சீதையின் நினைவு தோன்றிவிட்டது. அறத்தைத் தழுவவான்போல மாற்றுரின் ஆற்றலை மதித்துப் பேசிய இராவணன் அறத்தை மறந்தான். சீதை முன்னமே இராமனின் அழகையும் ஆண்மையையும் அறிந்திருப்பாள். அவளின் உள்ளத்திலே இராமனிடம் தோற்றுவந்த தன்னைப்பற்றி மிக இழிவான கருத்திருக்குமே என்பதை இராவணன் எடுத்துச் சொல்கின்றன. தன் அழகிலும் ஆண்மையிலும் இராமனின் அழகும் ஆண்மையும் மிகக்கவல என்பதை இராவணனே ஒப்புக்கொள்கின்றன, தன்னிலும் மன்மதன் அழகிலே கூடியவன் என்று என்னைய் இராவணன் நெஞ்சிலே இருந்தபடியால் இராமனின் அழகு மன்மதனின் அழகிலும் மேலானது என்று விளம்புகின்றன.

“இராகவன் மேனி நோக்கித்
தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச்
செய்கை கண்டால்
காமனும் நாமும் நாயெனத்
தகுதுமன்றே”

என்ற தொடர்களிலே இராவணனின் முடிவான கருத்துக் காணப்படுகின்றது. மேனியின் அழகுக்குக் காமனும் வீரச் செய்கைக்கு, நாமும் தோற்றபடியால், சீதையின் உள்ளத்திலே நாயாகத் தோற்று வோம் என்பதாம். அழகிலே தன்னிலும் காமன் சிறந்தவன் என்பதையும், ஆண்மையிலே தன்னிலும் சிறந்தவர்கள் இராமனை விடவேரூருவரும் இல்லையென்பதையும், இராவணன் குறிப்பாகக் கூறுகின்றன.

இராவணன் தன்னைமட்டும் சுட்டி “நானும் எனச் சொல்லாமல் நாமும் எனச் சொல்லி, தன் குலத்தில் உள்ளேளாரையும் தழுவிக் கொண்டான். மானமின்றிப் போரிலே தோற்றுவந்த தன்னையும் ஒரு

பொருளாக மதித்து, இராமனின் ஆண்மையைக் கண்ட சீதை ஆதரிக்கமாட்டாளென்பதை இராவணன் அறிந்துவிட்டான். இதனை, “நாயெனத்தகுதும் அன்றே” என்று அவன் கூறுவதால் அறியலாம். எனவே, இனிமேல் இராவணன் இராமனுடன் போராற்ற எண்ணுவது, சீதையைப் பெறுவதற்காகவல்ல, தன் மானத்தைக் காப்பாற்றவே என்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: வேய் - முங்கில். தோளி - தோளை உடையவள். சினையால் வந்த பெயர். முங்கில் உவமானம். சீதையின் தோள் உவமேயம். தோளுக்கும் முங்கிலுக்கும். தீரடியிம் அழகும் பொதுத்தன்மைகள். பூமி உவமானம். சீதையின் பொறுமை உவமேயம். பூமி தன்னை வெட்டி அகழ்கிளின்றவரையும் தாங்கி நிற்றல்போலச் சீதையும் தனக்கு வந்த துண்பங்களைப் பொறுத்திருத்தல் பொதுத்தன்மை, தீ உவமானம். இராமன் தன் பகைவரை அழிக்கின்ற வீரச் செயல். உவமேயம் தீ. தன்னைத் தீண்டிய பொருள்களை எரித்து முற்குக அழித்தல்போல இராமனும் தன் பகைவர்களை வேரோடு அழித்தல் பொதுத்தன்மை.

31. நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்.

வாசவன் மாயன் மற்றை மலருளோன் மழுவாள் அங்கை ஈசன் என்று (இளைய தன்மை இளிவரும் இவரால் அன்றி நாசம்வந் துற்ற போது நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன் பூசல்வன்) உறையுந் தாராய் இதுஇங்குப் புகுந்த(து) என்றுள்.

கொண்டுகூட்டு: பூசல்வன்டு உறையுந் தாராய். (யான்) வாசவன், மாயன் மற்றை மலருளோன், மழுவாள், அங்கை, ஈசன் என்று இளையதன்மை இளிவரும் (எனக்குத் தோற்ற) இவரால் அன்றி, நாசம்வந்து, உற்றபோது (என்னுல் மதிக்கத்தக்க) நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன். இது, இங்குப் போந்தது என்றுள் (இராவணன் மாலியவானிடம் சொன்னான்).

பொருள்: பூசல் - ஆரவாரிக்கின்ற, வண்டு - வண்டுகள், (தேஜைக் குடித்தற்காக) உறையும் - தங்குகின்ற, தாராய் - மாலையை உடையவனே, (யான்) வாசவன் - இந்தீரன், மாயன் - தீருமால், மற்றை - மற்றும் உள்ளவரான, மலர் உளோன் - செந்தாரைப்பூஸில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன், மழுவாள் - மழுப்படையின, அங்கை - அழிய கையிலே தூங்கிய, ஈசன் - சீவபெருமான், என்று - என்று சொல்லப்படுகின்ற, இளைய - இத்தன்மையான (இப்படிப்பட்ட), இளிவரும் - (எனக்குத் தோற்று) அவமானத்தைப்பெற்ற, இவரால் அன்றி - இந்தத் தேவர்களாலே அல்லாமல் (இந்தத் தேவர்களாலே

தோல்வி: அடைந்தேன் என்ற வசையைப் பேருமல்). நாசம் - எனக்கு அழிவு, வந்து உற்றபோது - வந்து சோந்த காலத்தில், நல்லதோர் - என்னால் நன்கு மதிக்கத்தக்க சிறந்த ஒரு பகையைப் பேற்றேன் - எதிரியை (இராமணைப்) பேற்றுவிட்டேன், இது - இந்தச் செயலே. இங்கு - இவ்விடத்தில் (இங்குள்ள போர்க்களத்தில்), நிகழ்ந்த - நடந்த நிகழ்ச்சியாகும், என்றான் - என்று இராவணன் மாலியவானிடத்தில் கூறினான்,

பொறிப்பு: மாலை அணிந்த மார்க்க உடையவனே! இந்திரன், திருமால், பிரமன், ஈசன் என்னும் இவர்கள், போரிலே எனக்குத் தோற்றவர்கள். இவர்களால் எனக்கு, அழிவு நேர்ந்தால் அது எனக்குப் பெரிய இழிவாகும். எனக்கு அழிவுவந்து பொருந்திய இப்பொழுது நல்ல வீரனுகிய இராமணையே பகைவனுகப் பெற்றேன். இதுவே இங்கு நிகழ்ந்த போரில் வந்துற்ற நிலையாகுமென்று இராவணன் (மாலியவானுக்குச்) சொன்னான்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளில், தனக்கு அழிவு நேரிடும் என்று அறிந்தபோதும். அந்த அழிவிலுமோர் உயர்ச்சியைக் கண்ட, இராவணனின் மனநிலை கூறப்படுகின்றது. திக்குவிசயஞ் செய்தபொழுது இந்திரன், திருமால், பிரமன், ஈசன் என்னும் இவர்களை எல்லாம் இராவணன் போரில் வென்றுவிட்டான். தன்னால் வெல்லப்பட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் தனக்கு அழிவு நேராமல் தன்னிலும் பார்க்க அண்மை மிகுந்த இராமனால் அழிவு நேர இருப்பதை எண்ணி எண்ணி இராவணன் மகிழ்கின்றான். “நாகம்வந் துற்றகாலை நல்ல தோர் பகையைப் பேற்றேன்” என இராவணன் கூறுகின்ற குரலிலே பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் கலந்து அலையெறிகின்றன. தோலியிலும் வெற்றியைக் கண்டு மகிழ்கின்ற பண்பு இராவணனுக்கே உரியதாகும்.

“இனத்தொடும் கொற்றம் முற்றி இந்திரன் செல்லும் மேவி நினைத்தது முடித்து நின்றேன்.”

எனத் தன் ஆண்மையைத் தானே உயர்த்திக் கூறிய இராவணன், இராமன் தன்னிலும் ஆற்றல் மிககான் என ஒப்புக்கொண்டு, “நாசம் வந்துற்றகாலை நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்.”-எனக் கூறுகின்ற செயல் உண்மை வீரனுக்குரிய சிறப்பை உணர்த்துகின்றது. “நன்றான்று வீரத்தினும் ஓரத்தேபுதல்” என்ற உரைக்கிணங்க இராவணன் தூய பண்பாளனாக நின்று பகைவனை வியக்கின்றான். “நல்லதோர் பகையைப் பேற்றேன்” என்ற தொடரை ஒசையுடன் படிக்கும்

பொழுது எழுகின்ற உணர்ச்சியும், பெருமிதமும் எங்கள் உள்ளத் தைக் கவரிகின்றன. இமயமலையில் ஏற்றின்று உரைப்பது போன்ற எழுச்சி இந்தப் பாட்டடியில் அமைந்திருக்கின்றது.

குறிப்பு : இனிவரும் - இகழ்ச்சியை உடையவராகப் பெற்ற, மாலியவான் அணிந்திருந்த மாலை தேன் அரூத் பூக்களால் தொடுக்கப்பட்டமையால் வண்டுகள் தேனைக் குடித்தற்கா அந்த மாலையிலிருந்து ஒவிக்கின்றன என்பதை உணர்த்த பூசல் வண்டு உறையுந் தாராய்" எனக் கூறினார். மாலையிலேயுள்ள தேன், அற்ற பின்பு வண்டுகள் மாலையை விட்டு அகலுதல்போல நாசகாலம் வந்தபோது நம்மிடத்திலே யுள்ள தவவளிமை யெல்லாம் அகன்றுவிடும் என்பதையும் இராவணன் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன.

4. அறம் நிறைந்த மாலியவானின் அறிவுரைகள்

(32—33)

மாற்றுராகிய இராம இலக்குமணனரின் ஆற்றலை மதித்து, இராவணன் கூறிய உரைகளைக் கேட்ட மாலிய வான் மகிழ்ந்தான். அறத்தைத் தழுவி வாழக்கூடிய பண்பை, இராவணன் அடைந்து விட்டானேன்று அவன் கருதினான். கருதிய மாலியவான் கனிந்த அன்புடன் இராவணை நோக்கிக் கூறுகின்றன.

இராமன் அறந் தவரூதவன், ஆற்றல் நிரம்பியவன், அவனுடன் பகைத்தால் நீ அழிந்து விடுவாய் என்றெல்லாம் யான் உனக்குச் சொல்லிய உரைகளை இகழ்ந்தாய். உன் அருமைத் தம்பியும், அறிவிற் சிறந்தவனுமாகிய விரீடனை எடுத்து விளம்பிய இன்னுரைகளை எட்டுக்கொய்யும் பொருட் படுத்தாமல் வெறுத்தாய், இங்ஙனம் உன் அன்புக்குரிய உறவினர்கள், உணர்ந்து கூறிய உறுதி உரைகளைக் கொள்ளாமல் போருக்குச் சென்று குலப்பழியைத் தேடிக் கொண்டாய். இனி இராமனுடைய ஆற்றலால் நம் குலத் தவரும், நாங்கள் ஈட்டிய வெற்றியும், நட்பும், செல்வமும், கல்வியும், பகைவரால் வெல்லமுடியாத பெருஞ் சேஜைகளும் அழிந்து போவதை நீ காண்பாய்; இங்ஙனம் நாங்கள் குலத்தோடு அழிந்துபோகும் நிலைமையை உணர்ந்து ஆக வேண்டியவற்றை ஆராய்வுடன் செய்யவேண்டும் என (மாலியவான்) கூறினான்.

32. முன் உரைத்த என்னை முனிந்தாய்

முன்னுரைத் தேனை வாளா முனிந்தனை முனியா உம்பி
இன்னுரைப் பொருளுங் கோய் ஏதுவுண் டெனினும் ஓராய்
நின்னுரைக் குரைவே ருண்டோ நெருப்புரைத் தாலும் நீண்ட
மின்னுரைத் தாலும் ஓவ்வா விளங்கொளி அலங்கல் வேலோய்.

கொண்டுகூட்டு: நெருப்புரைத்தாலும் நீண்ட மின் உரைத்தாலும், ஓவ்வா விளங்கொளி அலங்கல் வேலோய் (இராவணனின் ஆற்றலைப்பற்றி) என் உரைத்தேனை, வாளா முனிந்தனை முனியா உம்பி இன் உரைப்பொருளுங் கோய், ஏது உண்டெனினும் ஓராய், நின் உரைக்கு வேறு உரை உண்டோ.

பொருள்: (இங்ஙனம் இராவணன் கூறியதைக் கேட்ட மாலீயவான் அவனை நோக்கி) நெருப்புரைத்தாலும் - நெருப்பை உரையிலிட்டு (ஓளியை மிகுதிப்படுத்தி)ப் பார்த்தாலும், நீண்ட மின்உரைத்தாலும் - பெரிய மின்னலை உரையிலிட்டு (ஓளியை மிகுதிப்படுத்திப் பார்த்தாலும்). ஓவ்வா - (அந்த நெருப்பின் ஓளி யோடும் மின்னலென் ஓளியோடும்) ஒப்பிட்டுச் சோல்வதற்குமுடியாத. விளங்கோளி - பேரோளியைக் கொண்ட, அலங்கல் - (வெற்றி) மாலை சூழிய, வேலோய்! - வேற்படையைத் தாங்கியோனே!, முன்- (நீ இராமனுடன் போர் தொடங்குதற்கு) முன்னமே, உரைத்தேனை- (இராமனுடைய பேராற்றலை எடுத்துச்) சோன்ன என்னை, வாளா முனிந்தனை - (பயனின்றி) வீணைக்கக் கோபித்தாய், (இதுவுமன்றி) முனியா - கோபித்தல் என்ற குணமேயில்லாத, உம்பி - உன் தம்பி யாகிய வீரிடனை கூறிய, இன்னுரைப் போருளும் - (உறுதி பயக்கும்) இனிய (அறநூற்) போருள்களையும், கோளாய் - கோளமல் இகழ்ந்தாய், ஏது - (நாங்கள் இவ்வாறேல்லாம் சோல்வதற்கு ஏற்ற) காரணங்கள், உண்டெனினும் - (வெளிப்படையாக) இருந்தாலும், ஓராய் - ஆராயாது விட்டாய், நின் உரைக்கு - (இங்ஙன மேல்லாம்) கூறிய எங்கள் கருத்தை ஆதரியாமல் சொன்ன உன்னுடைய சோற்களுக்கு, உரை வேறு உண்டோ? - மாருன உரைகளும் உண்டோ? ஒருவரும் மறுத்துச் சோல்லார்கள் என்பதாம்.

பொறிப்பு: நெருப்பையும், மின்னலையும் உரைத்து ஒளி கொடுத்தாலும், அவற்றின் ஓளிகளுடன் ஒப்பிட்டுச்

சொல்லமுடியாத பேரோளியை யுடையதும், வெற்றிமாலை குட்டியதுமான வேற்படையை யுடையவனே! நான் இராமனைப்பற்றி முன் உனக்குக் கூறியவற்றை யெல்லாம் இகழ்ந்துவிட்டாய். கோப உணர்ச்சியே இல்லாத உன் தம்பியாகிய விபீடனை எடுத்துக் கூறிய உறுதி உரை களையும் கேளாது இகழ்ந்தாய். இங்கும் நாங்களெல்லாம் கூறுவதற்கு ஏற்ற நல்ல காரணங்களிருந்தும். நீ அவற்றை ஆராயாது விட்டாய். என்மீதும் கோபங்கொண்டாய்; நீ உரைத்த சொல்லை மறுத்து மாருகக் கூற யார் வல்லவர்.

விளக்கம் : இசெசய்யுவில் மாலியவான் இராவணனிடம், தன் கருத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றான் என்பதைக் காணகின்றோம். அவன் இராவணனுடன் உரையாடத் தொடங்கும்பொழுதே, இராவணனின் வெற்றி வேற்படையைப் பாராட்டி உரைக்கின்றான். பல போர்களில் மாற்றுரின் மார்பைப் பின்து, அவர்களின் குருதியிலே படிந்து புதிய ஒளியைப் பெற்று விளங்குதல் இராவணனின் வேற்படைக்குரிய மேன்மையாகும். இந்த மேன்மை இராமனுல் அழிக்கப்பட்டதென் பதைக் குறிப்பாக இகழ்ந்து “நேருப்புரைத்தாலும் நீண்ட மீண்ணுரைத் தாலும் ஓவ்வா விளங்கோளி அலங்கல் வேலோய்” என மாலிய வான் இராவணை அழைக்கின்றான். தான், இராமனைப்பற்றிப் போர் தொடங்குமுன் கூறியவற்றை யெல்லாம் இகழ்ந்துரைத்த இராவணன் இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம் தானே ஒப்புக்கொண்டு உரைக்கின்ற நிலைமையை எண்ணிய மாலியவான் ‘மீண்ணுரைத்தேன வாள முனீந்தனே’ – என்றான். விபீடனை அறநெறியைத் தழுவி ஆராய்ச்சியுடன் கூறிய இன்னுரைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அவனை இகழ்ந்துரைத்து, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகும்படி செய்த இராவணன் அறியாமையை மீண்டும் நினைவுட்டுதற்காக ‘முனியா உம்பி இன்னுரைப் போருஞ்சு கேளாய்’ எனவுங் கூறினான். இராமன் ஆற்றவில் மிகுந்தவன் என்பதற்குச் சான்றாக வாலியைக் கொண்ற செயலை எடுத்துக் காட்டவும், அதனைப் பொருட்படுத்தாது இராமனுடன் போருக்குச் சென்று, தோல்வியடைந்த இராவணனின் ஆராய்வில்லாத பண்பை விளக்க ‘ஏது வுண்டேனும் ஓராய்’ என்றுங் கூறினான். மற்றவர் கூறுகின்ற கருத்துக்களை ஏற்காமல் தான் எண்ணியபடியே எதையும் செய்கின்ற இராவணனின் தன்மைதான் அவனின் தோல் விக்குக் காரணம் என்பதை விளக்க, ‘நீண்ணுரைக்கு உரை வேறுண்டோ’ என்றும் கூறினான். இவற்றால் இராவணன் தோல்விக்கு இராமனே காரணம் என்பதை மாலியவான் தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக் கூறுகின்றான் என்பதை அறியலாம்.

குறிப்பு: பொன் வெள்ளி என்பவற்றை உரைத்து அவற்றின் மாற்றை உணர்கின்ற செயலை, நெருப்புக்கும் மின்னலுக்கும் ஒளியை உடையன என்னும் தொர்பால் ஏற்றிக் கூறினார். நெருப்பையும் மின்னலையும் விட ஒளியிற் கூடியது இராவனனின் வேற்படை என்பதே கருத்தாகும். (வேலோம்) நீ· எழுவாய். முனிந்தனை - பயனிலை. என்னை - செய்ப்படு பொருள்.

33. உற்றவர் சொன்ன உறுதியுரைகளை இகழ்ந்தாய்.

உளைவன எனினும் மெய்மை யுற்றவர் முற்றும் ஓர்ந்தார் விளைவன சொன்ன போதுங் கொள்கிலாய் விடுதல் கண்டாய் கிளைதரு சுற்றும் வெற்றி கேண்மைங்க கல்வி செல்வங் களைவரு தானே யோடுங் கழிவது காண்டி யென்றான்.

கொண்டுகூட்டு : (உனக்குக் கேட்கும் பொழுது) உளைவன எனினும், அதனை வெறுக்காமல் மெய்மை யுற்றவர் முற்று மேர்ந்தார் விளைவன சொன்னபோதும் கொள்கிலாய் (அவற்றை ஏற்காமல்) விடுதல் கண்டாய் (இதனல்) கிளைதரு சுற்றும் - வெற்றி, கேண்மை, நம் கல்வி செல்வம், களையரும் தானேயோடும் (இனிக்) கழிவது காண்டி என்றான்.

பொருள் : (கேட்கும்போழுது) உளைவன எனினும் - (மனத்துக்கு) வருத்தத்தைத் தருவனவாய் இருந்தாலும், மெய்மை - உண்மையான, உற்றவர் - (உன் ஆக்கத்தையே கருதுகின்ற) உறவினர்கள், முழுதும் - உன்வசி, மாற்றுங்வசி என்னும் இரண்டினையும்) முற்றுக. ஓர்ந்தார் - ஆராய்ந்து தேளிந்தவராய், விளைவன- (நீ இராமனுடன் போர் செய்தால் அதனல்) விளையப் போகின்ற வற்றை, சொன்ன போதும் - (ஆராய்ந்து) கூறிய போழுதும், கோள்கிலாய் - அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது, விடுதல் கண்டாய் - விட்டிடுதலைச் செய்தாய், (இங்கும் நீ செய்த காரியத்தால்) கிளைதரும் - (மேலும் மேலும் எள்ளந்து) பேருகி வருகின்ற (தோகுதியாயுள்ள), சுற்றும் - உறவினர்களும், வெற்றி - (எமக்கே சிறப்பாக உள்ள) வெற்றிகளும், கேண்மை - நண்பர்களும், நம் கல்வி - (நாங்கள் சிறப்பாக ஆராய்ந்து கற்ற) நம் கல்வியறிவும், செல்வம் - தவத்தினால் பேற்ற நாங்கேல்வமும், களைய அரும் - மாற்றுரால் (போரில்) வெல்ல முடியாத, தானேயோடும் - பெருஞ் சேஜைகளோடு. கழிவது - அழிந்து போவதை, காண்டி - (நீ இனிக்) காண்பாயாக, என்றான் - என்று மாலியவான் சொன்னான்.

போழிப்பு : உனக்குக் கேட்கும்பொழுது வருத்தத்தைத் தருவதாக இருந்தாலும், உன் உறுதியை எண்ணி முற்றுக ஆராய்ந்து நீ இராமனேடு போர் தொடுத்தால் விளையப் போகும் தீமைகளைச் சொன்னபோதும், அவற்றையெல் லாம் ஏற்காமல் இகழ்ந்தாய்; இங்ஙனம் நீ இகழ்ந்து போர் புரியச் சென்றதனால் பெருகி வருகின்ற எங்கள் சுற்றத் தோரும், நாங்கள் பெற்ற வெற்றிகளும், எங்கள் நண்பர் களும், நாங்கள் கற்ற கல்வியும், பெற்ற செல்வமும் பிறரால் வெல்லமுடியாத சேனைகளோடு (இராமனால்) இனி அழிந்து படுவதை நீ காண்பாயாக என்றான்.

விளக்கம் : இச்செய்யில் இராவணன் விட்டபிழைகளை அடுக்குக்காக மாலியவான் எடுத்துக் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். ஓர் அரசன் அறத்தை விட்டு விலகி தீயசெயல்களை ஆற்றப் புகும்பொழுது அவனைத் தடுத்து நல்லதெறியில் ஒழுகச்செய்தல் அமைச்சர்கள் கட ஞாகும். அங்ஙனம் மன்னவன் ஆற்றமுற்பட்ட தீயசெயல்களை, அமைச்சர்கள் தடுத்து அவனைப் பாதுகாவாது விட்டால் அழிந்துபோவான். இராவணனின் அமைச்சர்கள், அவன் சென்ற வழியே சென்று அறத்தை அழிக்கும் அறிவிலிகள் இதனை,

கடிக்கும்வல் அரவும் கேட்கும் மந்திரம், களிக்கின்றோயை
அடுக்கும் ஈ(து) அடாதீதென்ற எதுவோடு அறிவு காட்டி
இடிக்குந் இல்லை, உள்ளார் என்னியது என்னி உள்ளை
முடிக்குந் என்ற போது முடிவள்றி முடிவு துண்டோ? —[நிந்தனை: 59]

என வரும் செய்யுளால் அறியலாம். இங்ஙனம் அமைச்சரால் இடித் துரைத்து அறவழியாற் செலுத்தப்படாத இராவணனை அவனின் நல்வாழ்வை விரும்பிய உண்மை உறவினர்கள் இடித்துரைத்தார்கள். அவர்களுள் விப்பனை, கும்பகரணன், மாலியவான் என்னும் மூவர் களுமே சிறந்தவர்கள். இவர்கள் தங்கள் வாழ்விலும், இராவணன் வாழ்வையே விரும்பிக் கூறிய உறுதி உரைகளை, என்னளவும் இராவணன் ஏற்காமல் அழிவைத் தேடிக்கொண்டான். இந்த உண்மையை, ‘உளைவன் என்றும் மேய்ம்மை யுற்றவர் முற்று மோரிந்தார், விளைவன் சோன்னபோதும் கோள்கிலரிய்’ — என மாலியவான் எடுத்துக் கூறுகின்றான். ஓர் அரசன் தீயவழியில் செல்கின்றபொழுது மற்றவர்கள் அதனைத் தடுத்துக் கூறுகின்ற காரணங்கள் அவனுக்கு வெறுப்பைத் தருவதாய் இருந்தாலும், அவன் அவற்றை ஏற்று ஆராயவேண்டு மென்பதே அறிஞர் முடிபு.

“ செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு”

என்பது திருக்குறள். இராவணன் இந்த உண்மையை உணராமல் தனக்கு உறுதி கூறிய உறவினரை யெல்லாம் வெறுத்தான் என்பதை விளக்கம் ‘உலோவன எனினு.....கேள்ளாய்’ என்றுங் கூறினான்.

அறத்தை விட்டு விவகையிப்படியால், எங்கள் பெருஞ் சுற்றுத் தோரும் நாங்கள் தவத்தினாற் பெற்ற வெற்றி, நன்பு, கல்வி, செல்வம் பெருஞ்சேனை என்பன எல்லாம் உண்கண் முன்னேயே அழிந்துபடும் என்பதை வற்புறுத்த கிளைதரு சுற்றிம் வேற்றி கேள்வமை நங்கல்வி சேல்வம், களைவந் தாளையோடும் கழிவது காண்டி எனக் கூறினான்.

குறிப்பு : “களைய அரும்” என்பதைத் தாளைக்கு அடையாகக்கொண்டு மாற்று ரால் வெல்ல முடியாத தாளையென அதன் சிறப்புக் கூறியவாறு. ‘களைய அரு’ என்பது தொகுத்தல் விகாரமாய் களைவரு என நின்றது, ‘களைதரு’ என்பதை சுற்றாம், வெற்றி, கேள்வமை, நம்கல்வி, செல்வம் என்பவற்றே தனித்தனி கூட்டி கிளைதரு சுற்றாம், கிளைதரு கேள்வமை கிளைதரு நம் கல்வி, கிளைதரும் செல்வம் எனவும் கூறலாம்; தவத்தினால் சுற்றாம் முதலியன மீண்டும் மீண்டும் வளர்கின்றன என்பது கருத்தாரும். அறத்தை மறந்த நீ தவத்தின் பேருகள் அழிந்துபடுவதைக் கண்டு வருந்துவாய் என்பதாம். காண்டி இரா ஈற்று ஏவல் வியங்கோள் காண்பாயாக என வரும்.

5. அறத்தை மறந்த மகோதரவின் ஆண்மை உரைகள்

[34—42]

மாலியவானின் அறவரைகளால் இராவணன் மனம் திருந்துகின்ற அமையத்தில், மாண்யகள் பலவும் வல்ல வனும், இராவணனின் முதல் அமைச்சனுமாகிய மகோதரன், அங்கு வந்து சேர்ந்தான். மாலியவான் இராவண னுக்குக் கூறுகின்ற அறவரைகளைக் கேட்ட மகோதரன், மானத்தால் துடித்தான். மாலியவானைச் சினாந்து வைதான். மானமற்ற பேடி உரைகளைக் கூறி, மன்னாவன் மனத்தை மாற்ற முனைந்துவிட்டாயோ என அதட்டினேன். போரில் தோற்ற இராவண னுக்குப் புதிய உணர்ச்சியுட்ட விரும்பிய மகோதரன், இராவணை கோக்கிக் கூறுகின்றன்.

உயர்ந்த வீரர்கள் ஒரு பொருளைப் பெற விரும்பி அதற்கு முயன்றால், அதில் தமக்கு வெற்றி கிடைத்தாலும், அல்லது தோற்று உயிர் விடவேண்டி நேர்ந்தாலும், உள்ளாம் உலையமாட்டார்கள். ஒரே கொள்கையில் நின்று உறுதி குலையாமல் உழைப்பார்கள், தோல்வியைக் கண்ட வடன் தாம் தொடங்கிய செயல்களைக் கைவிட்டு ஏங்கு கின்றவர்களை உகைம் இகழும். வேந்தனே! வென்றவர் தோற்பதும், தோற்றவர் வெல்வதும்; உயர்ந்தவர் தாழ் வதும், தாழ்ந்தவர் உயர்வதும் உலக இயற்கை. ஒருவன் ஆற்றலுக்கு எல்லை காணமுடியாது. திரிபுரமெரித்த ஈசனும் செங்கண்மாலுங் உன்னுடன் போர்செய்து, புறங்கொடுத் தார்கள். அங்ஙனம் அவர்களை எல்லாம் வென்ற நீ, இன்று சிறிய மானிடரின் போருக்கஞ்சி அவர்களைப் பாராட்டுவதா? கண்டவர் அஞ்சத்தக்கதாகக் கைலைமலையைத் தூக்கிய நீ, இன்று மனங் கலங்கலாமா? நீ இன்று போரிலே அந்தச் சிறிய மானுடருக்குத் தோற்றதினால் இனிமேல் வெல்ல முடியாதென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும். இராமனின் போருக்கஞ்சி, அவனின் தேவியை விடுதலை செய்வாயானால் உன்னுடைய வெற்றித்திறல் எல்லாம் நீங்கிவிடும். இங்ஙனம் சீதையை விட்டுத் திறல் அழிவதிலும் பார்க்க ஆவியை விடுவதே மேலானது. இதல்லாமல் வேறென்ன இருக்கின்றது செயலற்று உள்ளாம் திகைக் கின்ற கவலையை இனி நீ விடுவாயாக. இனி ஒரு கண் ணிமைப்பொழுதும் காலங் தாழ்த்தாமல் போர்க்கெழுதல் வேண்டும். காலங் தாழ்த்தினால் இலங்கையையும் எம்மையும் வானரக் கூட்டங்கள், பழங்களையுடைய மரங்களாக நினைத்துப் பாழாக்கிவிடும். உன் சேஜை கடல்போன்றது. அதில் ஒரு பகுதிதான் போரில் அழிந்தது. இன்னும் பெரும்பகுதி சேஜை இருக்க, நீ என் போருக்கு அஞ்சுகின்றாய். மூவரையும் தேவரையும் வென்று மூவலகும் ஏவல் செய்ய வாழ்கின்ற நீ, புல்வின் நுணியிலே அழைந்த சிறு பனித்துளிபோன்ற புல்விய மனிதரை ஒரு பொருளாக எண்ணி உன்னுயிர்த் தமிழீர்க்கிய கும்பகருணையும் மறங்குவிட்டாய். இப்பொழுதே கும்பகருணை அழைத் துப் போருக்குப் போகவிடு. மலையைப் போன்ற அவன்

உருவத்தைக் கண்டவுடனேயே, மானுடரும் வானரச் சேனைகளும் அஞ்சி ஒழிப்பார்கள். கும்பகருணன் கொதித் தெழுந்து தவக்கோலங் தாங்கிய இராம இலக்குமண்ரை வென்று மீஞ்வான் என்றான். மதோதரன் கூறிய உரை களால் இராவணன் மீண்டும் தன்னைப் பேரிதாக மதித்து, இராம இலக்குமண்ரை வெல்லாமென என்னிடன். மதோதரன் கூறிய மாற்றங்கள் அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியையும், மானத்தையும் மலர்த்தின. வருகின்ற பாட்டுக்களில் மதோதரன் கூறுகின்ற மான உரைகளைக் கம்பர் தருகின்றார்.

34. மாலியவானைக் கடிந்த மதோதரன்

ஆயவன் உரைத்த லோடும் அப்புறத் திருந்த ஆன்ற மாயைகள் பலவும் வல்ல மதோதரன் கடிதின் வந்து தீயேழ நோக்கி என்இச் சிறுமை செப்பிற் ரென்ன ஒய்வுறு சிந்தை யானுக்கு உருதபேர் உறுதி சொன்னான்.

கொண்டுகூட்டு: ஆயவன் உரைத்தலோடும் (இராவணன் இருந்த மாளிகைக்கு) அப்புறத் திருந்த(வனும்) ஆன்ற மாயைகள் பலவும் வல்ல(வனுமாகிய) மதோதரன் கடிதின் வந்து (அந்த மாலியவானைத் தன் கண்ணிலே) தீயேழ நோக்கி என் இச் சிறுமை நீ செப்பிற்று என்ன அவனை அதட்டி ஒய்வுறு சிந்தையானுக்கு (இராவணனுக்கு) உறுத பேர் உறுதி சொன்னான்.

போருள்: ஆயவன் - அந்த மாலியவான், உரைத்தலோடும் - (அற நீதிகளை எடுத்து இராவணனுக்குச்) சொன்ன உடனே அப்புறத்து - இராவணன் இருந்த மாளிகைக்குப் பக்கத்திலே, இருந்த - இருந்தவனை, ஆன்ற மாயைகள் - (நுட்பமான) சிறந்த மாயைச் செயல்கள், பலவும் வல்ல - பலவற்றிலும் வல்லவனை, மதோதரன் - மதோதரன் என்னும் பேயாறையடைய அரக்கன், (இராவணனும் மாலியவானும் இருந்து உரையாடிய மாளிகைக்கு) கடிதின் வந்து - மிக விரைவாக வந்து, தீயேழ. (கோப மிகுதியினாலே கண்களிலிருந்து) நேருப்புப் போறி பறக்க, கோக்கி - (அந்த மாலியவானைப்) பார்த்து, என் - என், இச்சிறுமை இந்தச் சிறுமை தருகின்ற மோழிகளை, நீ செப்பிற்று என்ன - நீ

(இராவணனுக்குச்) சோன்னுய் என்று (அவனை அதட்டி) ஓய்வறு - (போரிலே தோற்றுவிட்டேனே என்று) சோர்வடைந்த, சீங்கை யானுக்கு - மனத்தை யுடையவனு இராவணனுக்கு, உருத் - (கேட்கும்போது இனிதாக இருந்தாலும் சோலில்) நன்மையைத் தரமாட்டாத, பேருறுதி - பேரிய உறுதி மோழிகளை, சோன்னுன் - (மகோதரன்) சொல்வானுயினான்.

போறிப்பு : இங்ஙனம் மாவியவான் அறத்தின் மேம் பாட்டை எடுத்து இராவணனுக்குக் கூறுகின்ற நேரத்தில், இராவணன், மாளிகைக்குப் பக்கத்திலே யிருந்தவனும், மாயைகள் பலவற்றில் வல்லவனுமாகிய மகோதரன் அவ்விடம் வந்தான். அறமுரைத்த மாவியவானை நெருப்புப் பறக்க விழித்துப் பார்த்து, நீ என் இச்சிறுமை உரைகளைச் சொல்கின்றுய் எனச் சீரி அதட்டினான். போரில் தோற்ற நாணத்தினால் உளம் சோர்ந்த இராவணைனை நோக்கி அவனுக்கு நன்மை தராத உறுதி உரைகளை மகோதரன் கூறுத் தொடங்கினான்.

வளக்கம் : இச்செய்யுளில் அறத்தின் மேம்பாட்டைச் சொல்ல வந்த மாவியவானின் உரைகளால், அறத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்த இராவணனின் உள்ளத்தை, மாற்றத் தொடங்கிய மகோதரனின் பண்பை உணர்கின்றோம். மகோதரன் மாயை வல்லபமும் பேராற்றலும் படைத்தவன். இராவணனால் நன்கு மதிக்கப்படுவன். அவன் அறம் உரைத்த மாவியவானை அதட்டி இராவணைநை தீய வழியிற் செலுத்த முனைகின்றுள்ளென்பதைக் கம்பர் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார். இதனை, ‘ஓய்வறு சீங்கையானுக்கு உறுத பேருறுதி சோன்னுன்’ — என்னுந் தொடரால் அறியலாம். அறத்தை மறந்த இராவணன் மாவியவான் இடித்துரைத்த மொழிகளால் மீண்டும் மனம் அயர்ந்துவிட்டான். மகோதரன் வரும்பொழுது இராவணன் இருந்த நிலையை ‘ஓய்வறு சீங்கையான்’ எனக் கம்பர் உரைக்கின்றார். இங்குளம் மனம் சோர்ந்து செயலற்ற நிலையிலிருந்த இராவணனுக்கு, அளவற்ற வெற்றிகளைத் தருவனபோல மகோதரன் கூறிய ஆரவார உரைகள், கேட்ட அந்த நேரத்தில் எழுங்கியையும் மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தாலும் பின்னர் அழிவுக்கே வழி செய்வதினால் ‘உறுத பேருறுதி சோன்னுன்’ எனவுங் கூறினார்.

குறிப்பு : மகோதரன் - எழுவாய், உறுதி - செய்ப்படுபொருள். சோன்னுன் - பூதுளிலே, உருத் - எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். இனி ‘உறுத பேருறுதி’ என்பதற்கு,

சோர்வடைத் த இராவணனின் உள்ளம் சோர்வுறுமைக்குக் காரணமாகிய உறுதி யென்றும் சொல்லலாம். மாணய - வஞ்சனை, சிறுமை - இராவணனின் பெருமைக்குப் பொருத்தமில்லாத சிறு செயல்.

35. உத்தமர்க்குரிய கொள்கை

நன்றியி தென்று கொண்டால் நயத்தினை நயந்து வேறு வென்றியே யாக மற்றுத் தோற்று உயிர் விடுதலாக ஒன்றிலே நிற்றல் போலாம் உத்தமர்க்கு உரியது ஒல்கிப் பின்றுமேல் அவனுக் கள்ரே பழியோடு நரகம் பின்னை.

கொண்டுகூட்டு: (ஒருவன் தனக்கு) நயத்தினை நயந்து, நன்றி ஈது என்று கொண்டால் (செயலைத் தொடங்கினால் வருவது) வேறு (தோல்வியில்லாத) வென்றியேஆக, மற்றுத் தோற்று உயிர் விடுவது ஆக (தோல்வியால் மனம் மாருமல்) ஒன்றிலே நிற்றல், உத்தமர்க்கு உரியது, (அங்குன மன்றி எடுத்த செயலை ஆற்ற) ஒல்கிப் பின்றுமேல், பின்னை அவனுக்கு, அன்றே, பழியோடு, நரகம் (விளையும்).

போருள் : நயத்தினை - (ஒருவன் தனக்கு) இனியதென்று கருதியதை, நயந்து - (பெற) விரும்பி, நன்றி ஈது என்று - (எனக்கு) நன்மையைத் தருவது இப்போருள் என்று, (அதனைப் பெற) கொண்டால் - (ஒரு செயலை) மேற்கொண்டால், வேறு - (அந்தச் செயல்களை) பிறர் ஒருவராலும் பெறமுடியாது, (உயர்ந்த) வென்றியே - வேற்றியே, ஆக - உண்டாக்கட்டும், மற்று - அங்குனம் வேற்றியை அடையாமல், தோற்று - தோல்வியடைந்து, உயிர் - (எல்லாவற்றினுஞ் சீற்றந்த) தம் உயிரையே, விடுவது - விடுகின்ற நிலைமை, ஆக - உண்டாக்கட்டும், (தோல்வியைக் கண்டதும் மனம் மாருமல்) ஒன்றிலே - (தான் தோடங்கிய) ஒரு செயலையே (கடைசி வரையும் ஆற்றவேன் என்ற) உறுதியுடன், நிற்றல் - நிலைகளங் காமல் நிற்பதே, உத்தமர்க்கு - (உயர்ந்த கொள்கை வாய்ந்த) மேலோர்களுக்கே (வீரர்களுக்கே), உரியது - (என்றும்) உரிய செயலாகும். ஒல்கி - மனம் தளர்ந்து (நிலைமாறி), பின்றுமேல் - (தான் எடுத்துக்கொண்ட செயலை ஆற்றப்) பின் நிற்பானேயானால், பின்னை - (அதன்) பிறகு, அவனுக்கு அன்றே - அங்குனம் செயலாற்றப் பின் வாங்குசின்றவனுக்குத்தான், பழியோடு - (என்றும் அழியாத) வசையடனே, நரகம் - நரகத் துன்பமும் (விளையும்) உளவாகும்.

பொழிப்பு: இன்பமானதென்று என்னியதைப் பெற விரும்பி. முயற்சியை மேற்கொண்டால், அம் முயற்சியால் பிறர் ஒருவரும் பெறமுடியாத உயர்ந்த வெற்றி ஏற்பட லாம். அல்லது உயிரையே விடக்கூடிய படுதோல்வி ஏற்படலாம். இங்ஙனம் வெற்றியின்றித் தோல்வி வந்த வுடனே மனம் தளர்ந்துபோகாமல், எடுத்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்கின்ற திறம், மேலோர்க்கே உரியதாகும். செயலை மேற்கொண்டபின் தோல்வியால் மனம் மாறிப் பின் வாங்குவானே ஆலல், அவனுக்குப் பழியும் நரகத் துன்பமும் உளவாகும்.

விளக்கம்: இந்தச் செய்யுளிலே மகோதரனின் மானவுரைகளைக் கேட்கின்றோம். சிறந்த வீரர்கள், தாம் ஒருபொருளைப் பெற விரும்பிய போரை மேற்கொண்டால் அந்தப் போரிலே உயர்ந்த வெற்றியைப் பெற்றுலும், அல்லது உயிரையே விடத்தக்க தோல்வியைப் பெற்றுலும், மனங் குலையார்கள். தோல்வியைக் கண்டு அஞ்சி எடுத்தசெயலை விடு கின்ற பண்பு கிறந்த வீரர்களிடம் கிடையாது. கடைசிவரையும் ஒரே உறுதியாக நின்று போரை ஆற்றுவார்கள். இங்ஙனம் வெற்றியையும் தோல்வியையும் ஒன்றுக மதித்துச் செயலாற்றுகின்ற திறமை இரா வண்ணிடம் இல்லையென மகோதரன் எண்ணினால். எண்ணிய மகோதரன் தோல்வியைக் கண்டு சோர்ந்த இராவணன் உள்ளத்திலே எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தற்காக உயர்ந்த வீரர்களின் பண்புகளை எடுத்துரைக்கின்றார்கள்:

“ நன்றி ஈது என்று கொண்டால்
வென்றியே ஆகவேறு தோற்றுயிர் விடுவதாக
ஒன்றிலே நிற்றல் போலாம் உத்தமர்க்குரியது ”

என்பனவே மகோதரனின் மானவுரைகள். இதில் வேறு வென்றியேயாக என்னும் தொடர்களால்’ உயர்ந்த வெற்றியினை உணர்த்துகின்றார். வேறுவென்றி—வேறான வென்றி—பிறர் ஒருவரும் பெற்றிராத முழுவெற்றியையும் பெறலாமென எடுத்துக்கூறிய மகோதரன், அதனை அடுத்துற் ‘தோற்றுயிர் விடுதலாக’—என்ற தொடர்களால் உயிரையே விடக்கூடிய படுதோல்வியையும் உயர்ந்தவீரன் பெறலாம் என்பதையும் கூறுகின்றார்கள்.

இராவணன் உயர்ந்த வெற்றியைப் பெறவில்லை. உயிரையே விடத்தக்க படுதோல்வியையே பெற்றுள்ளார்கள். இராமன் உயர்ந்த வெற்றியைப் பெற்றுள்ளார்கள். மூவுலகையும் வென்றடிப்படுத்திய இராவணனை ‘இன்று போய்ப் போக்கு நாளோவா’—எனக் கூறிவிடுத்த வெற்றியை மனத்

தில் எண்ணிய மகோதரன், வேறு வெற்றியே ஆக என்று கூறினான். இங்ஙனம் இராமன் பெற்ற உயர்ந்த வெற்றியைப் பாராட்டி உரைத்த இராவணைன மீண்டும் போருக்குப் போக்க எண்ணிய மகோதரன் தோற் றுயிரவிடுவதையும், உயர்ந்த பண்பாக உரைக்கின்றான். உயர்ந்த வீரன் தோற்று உயிர் விட்டாலும் அதுவுஞ் சிறந்த செயலாகும் என்பதை இராவணன் உள்ளத்தில் பதிய வைக்கின்றான். உயர்ந்த வீரன் தோற்று உயிர் விடுதலைச் சிறந்ததாகக் கொள்ளாமல், மாற்றுனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து மானமழிந்து மீனா நரகத் துயரத்தை அடைய விரும்பான். இதனை, “ஒல்கிப் பிள்ளை மேல் அவனுக்கன்றே பழியோடு நரகம்” மகோதரன் கூறுகின்றான். தோல்வியும் வெற்றிதான் என்ற உணர்ச்சி இராவணன் உள்ளத்தில் பதியும்வண்ணம் உரைத்த மகோதரனின் சொல்லாற்றல் பாராட்டற்குரியது.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் நாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.”

என்பது திருக்குறள்.

மகோதரன் சொல்லப்படுவனவற்றை நன்கு ஒழுங்குபடுத்தி, இனி தாகவும் பொருத்தமாகவும், சொல்வதில் வல்லமை வாய்ந்தவன் என்பதை அறிகின்றோம். போரில் தோற்றுச் சோர்ந்த இராவணன், தோல்வியையும் வெற்றியாக எண்ணித் துடிக்கின்ற உள்ளத்தைப் பெற்றான்.

குறிப்பு; போலாம் - உரையசை. ‘வேறு வென்றியே ஆக’ என்பதற்கு தோல் விக்கு வேருன வெற்றியென்று கிலர் உரை கூறுகின்றார்கள். இரண்டாமடியில் தோற்றுயிர் விடுவதாக எனத் தோல்வி குறிக்கப்படுதலால் அந்த உரை பொருந்தாது, வேறு வெற்றியே ஆக என்பதில் ‘வேறு’ எனும் சொல் வெற்றியை விசேஷித்து நின்றது. பிறர் ஒருவராலும் அடையமுடியாத உயர்ந்த வெற்றி என்பது கருத்தாகும். முதனால் போரில் இராமன் பெற்ற, அறநெறி மாருத வெற்றியையே இத்தொடர் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது.

மற்று என்னும் இடைச்சொல் விளைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது. பின்னை என்பதில் ஜ சாரியை. வென்றி - வெற்றி என மெலித்தல் விகாரம்,

36, மனிதர்களின் ஆற்றலை மதியாதே.

திரிபுர மெரிய ஆங்கோர் தனிச்சரந் துரந்த செல்வன், ஒருவனிப் புவன மூன்றும் ஓரடி ஒடுக்கிக் கொண்டோன், பொருதுளக் குடைந்து போனார்; மாளிடர் பொருத் போக்கு வெருவதி போலும்! மன்ன! கயிலையை வெருவல் கண்டாய்.

கொண்டுகூட்டு: மன்ன! கயிலையை வெருவல் கண்டாய் (அத்துடன் அமையாது) திரிபுரமெரிய ஆங்கு ஓர் தனிச் 6

சரங் துரந்த செல்வன் ஒருவன் இப் புவனம் மூன்றும் ஓரடி ஒடுக்கிக் கொண்டோன். (உன்னுடன்) பொருது பொருது உனக்கு உடைந்து போனார், மானிடர் பொருது போருக்கு வெருவதி போலும்.

போருள்: மன்னா - மன்னவனே, கயிலையை - கயிலாயமலையை, வெருவல் கண்டாய் - கண்டோர் அஞ்சத்தக்கதாகத் தூக்கீ எடுத்த வனே (அசைத்தவனே), தீரிபூம் ஏரிய - மூன்று புரங்களும் ஏரிந்து அழியும்படி, ஆங்கு - (போர்புரிந்த) அவ்விடத்தில், ஓர் தனிச்சரம - ஒரு ஒப்பற்ற அம்பினை, துரந்த செல்வன் - செலுத்திய எட்டுவகைச் செல்வங்களையுடைய ஈசனும், ஒருவன் - தானே ஒருவருகை (ரின்று), இப்புவனம் மூன்றும் - இந்த மூன்று உலகங்களையும், ஓரடி ஒடுக்கிக் கொண்டோன் - தனது ஓர் அடியிலே அடங்கச் செய்த திருமாலும், போருது - (உன்னுடன்) போர்செய்து, உனக்கு உடைந்து போனார் - உன் வல்லமையைத் தாங்க முடியாமல் தோற்றுப் போனார்கள், (அப்படி இருக்க), மானிடர் - மனிதர்கள், போருது போருக்கு - ஆற்றிய இந்தப் போருக்கு, (தோற்றுவிட்டேனேன்று) வெருவதி போலும் - நீ அஞ்சகின்றுப் போலும்

பொழிப்பு: அரசனே, நீயோ பிறர் அஞ்சம்படி கையிலைமலையை அசைத்த வீரன். முப்புரங்களை ஏரித்த ஈசனும் தானே ஒருவனும் நின்று தன் ஓரடியால் மூவல கையும் அளந்த திருமாலும், உன்னுடன் போர் புரிந்து ஆற்றுமல் புறங்கொடுத்துப் போனார்கள். இன்று மனிதர் களாகிய இராம இலக்குமணருடன், ஆற்றிய போரில் ஏற்பட்ட தோல்விக்காக அச்சமடைந்து விட்டனயோ? என்று மகோதரன் சொன்னான். மானிடர் போருக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை யென்பது பொருளாகும்.

விளாக்கம்: உயர்ந்த வெற்றியும், உயிரையே விடக்கூடிய தோல்வியும், சிறந்த வீரர்கள் பெறக்கூடியவை என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, இராவணனின் மனத்திலே போர் வேட்கையை எழுப்பிய மகோதரன். மீண்டும் அவனைப் புகழிந்துரைக்கின்றான். முப்புரங்களை ஏரித்த சிவனையும், மூவுகையும் ஓரடியால் அளந்த திருமாலையும், இராவணன் போரிலே வென்ற பழஞ் செய்தியை மகோதரன் நினை ஒட்டுகின்றான். இராவணன் தான் முன்னர் ஆற்றிய வீரசெயல்களில் நிரம்பிய நம்பிக்கையுடையவன் என்பதை மகோதரன் நன்கு தெளிந்

தவன். இராம இலக்குமணர்கள், மனிதர்கள்தானே என்ற உணர்ச்சி இராவணன் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்துவிட்டது. வானவரை வென்ற எண்ணை, மனிதர்கள் எவ்விதம் வெல்வார்களென்று அவன் எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணம் முதல்நாள் போரிலே இராமனுக்குத் தோற்றபின்பு, இராவணன் மனத்தைவிட்டு நீங்கியது. அங்ஙனம் நீங்கினாலும் மிக அழுத்தமாக எண்ணியிய எண்ணமானபடியால், மீண்டும் அதனைத் தோற்றுவிக்க மகோதரன் முயல்கின்றான். அங்ஙனம் முயல்கின்ற மகோதரன், திருமாலையும் சிவனையும் வென்ற செயலை எடுத்துக்கூறி மனிதர்களாகிய இராம இலக்குமணரை எளிதில் போரிலே வெல்லலாம் என்றெண்ணைத்தை, இராவணன் உள்ளத்தில், எழுப்புகின்றான். அத்துடன் கைலைமலையைத் தூக்கியசெயலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றான். “மானிடர் போருத் போருக்கு வெநுவுத்தோலும் கைலையை வெநுவல் கண்டாய்” சிவனும் திருமாலும் பொருதுனக்குடைந்து போனார் என, அடுக்குடுக்காக எடுத்துக் கூறுகின்றான். இங்ஙனம் பழம் வெற்றிகளிலே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்ட, இராவணனின் உள்ள நிலையை உணர்ந்து பேசுகின்ற, மகோதரனின் நுட்பமதி போற்றற்குரியதாகும். “போருதுனக்குடைந்து போனார் மானிடர் போருத் போருக்கு வெநுவுத் தோலும்” என்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை இராவணன் உள்ளத்தில் பெருமித்தையும், மானுணர்ச்சியையும் எழுப்பக் கூடியன.

இராமனிடத்தில் படுதோல்வி யடைந்த இராவணைன், இங்ஙனம் பழம்பெருமை பேசி இராமன் மனிதன்தானே என்று எண்ணும்படி மகோதரன் செய்யத்தக்க அளவுக்கு, அவனின் உள்ளாம் ஆராய்ச்சி இன்றி இருந்தது என்பதை அறிகின்றோம்,

“ வினை வளியுந் தன்வளியும் மாற்றுன் வளியுந்

துணை வளியுந் தாக்கிச் செயல்.”

—திருக்குறான்,

என்பதை இராவணன் முற்றுக மறந்துவிட்டான். தன்வளியை வியந்து வியந்து சொல்லி மாற்றுன் வளியை மறந்துவிடுகின்ற பண்பே, இராவணன் தோல்விக்குக் காரணமாகும்.

குறிப்பு : மன்னா! - வினி. கண்டாய் - வினையால்ஜையும் பெயர். ஓர் தனி. ஒரு பொருப் பன்மொழி.

37. புந்தவர் போரைப் புகழ்த்தியோ?

வென்றவர் தோற்பர்; தோற்றேர் வெஞ்குவர்; எவர்க்கும் மேறைய் நின்றவர் தாழ்வர்; தாழ்ந்தேர் உயர்குவர்; நெறியு மஃதே என்றனர் அறிஞர் அன்றே; ஆற்றலுக் கெல்லை யுண்டோ? புந்றவர் இருவர் போரைப் புகழ்த்தியோ புகழ்க்கு மேலோய்!

கொண்டுகூட்டு : போரிலே வென்றவர் (பின் தோற்பார்) தோற்றேர் வெல்குவர் (ஒருகாலத்தில்) எவர்க்கும் மேலாய் நின்றவர் தாழ்வர். தாழ்ந்தோர் உயர்குவர். (உலகத்திலே நடக்கும்) நெறியும் அஃதே என்றனர் அறிஞர் அன்றே. ஒருவரின் ஆற்றலுக்கு எல்லையுண்டோ? (இங்ஙனம் உலகியல் இருக்க) புன்றவர் இருவர் போரை புகழ்தியோ புகழ்க்கு மேலோய்.

பொருள் : வென்றவர் - (போரிலே) வெற்றி யடைந்தவர்கள், தோற்பார் - தோல்வியும் அடைவார்கள், தோற்றேர் - போரிலே தோற்றவர், வெல்குவர் - வெற்றியையும் அடைவார்கள், எவர்க்கும் மேலாய் நின்றவர் - எல்லோரிலும் மேலான மதிப்புடன் வாழ்ந்த வர்கள், தாழ்வர் - தாழ்வையும் அடைவார்கள், தாழ்ந்தோர் - மிகவுங் குறைந்த நிலையில் இருந்தவர்கள், உயர்குவர் - மேலான நிலையையும் அடைவார்கள், நேறியும் அஃதே - (உலகத்திலே இயல்பாகநடக்கும்) முறையும் அதுவேதான், அறிஞர் - (யாவற்றையும்) அறிந்தவர்கள், அன்றே என்றனர் - அவ்வாறே கூறினார்கள் அல்லரோ? ஆற்றலுக்கு - (ஒருவனீன்) வல்லமைக்கு, எல்லையுண்டோ- (இவ்வளவுதான் என்று அளவிட்டுக் கூறக்கூடிய) ஓர் எல்லையுண்டோ?, புன்தவர் இருவர் - சிறிய தவத்தையுடைய (இராம இலக்குமணர் என்னும்) இருவரும், போரை - ஆற்றிய போரினை, புகழ்தியோ - நீ புகழ்கின்றுயோ?, புகழ்க்கு மேலோய் - (உலகிலே மற்றவர்கள் பேற்ற) புகழ்ச்சிகளையும் வேன்றவனே (புகழ்ச்சிக்கும் அப்பாற்பட்டவனே) நீ புல்லிய மனிதரைப் புகழ்வது பொருந்தாது என்பதாம்,

பொழிப்பு : வெற்றி யடைந்தவர்கள் தோற்பதும், தோல்வியடைந்தவர்கள் வெல்வதும், உலகத்திலே எல்லோரிலும் மேலாக வாழ்ந்தவர் தாழ்வதும், தாழ்ந்தவர் உயர்வதும், உலக வழக்கமென்றே அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஒருவரின் ஆற்றலை இவ்வளவுதான் என்று அளவிட்டுக் கூறமுடியுமோ? சிறிய தவத்தையுடைய இராம இலக்குமணரின் போர்த் திறத்தை, நீ புகழ்வது பொருந்துமா? மற்றவர் எவரும்பெருத பெரும் புகழ்ச் செயல்களை ஆற்றிய மேலோன் நீ அல்லவா?

விளக்கம்: இதில் வெற்றியும் தோல்வியும் நிலையானவை அல்ல என்பதை, இராவணனுக்கு மகோதரன் விளக்கிக் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். வென்றவர் தோற்பர், தோற்றவர் வெல்வர் என்ற முடிவுகள் ஒத்த பலமுடைய வீரர்களுக்கே பொருந்துவதாகும். இராமன் இராவணனிலும் கூடிய ஆற்றல் நிரம்பியவன். முதல்நாட் போரிலே இந்த உண்மை வெளியாகிவிட்டது. இராவணனே தன்னால் இராமனை வெல்ல முடியாதென்பதை ஒப்புக்கொண்டான். இதனை ‘நாகம் வந்துற்காலை நல்லதோர் பக்கயைப் பேற்றேன்’ — என்று கூறுகின்ற இராவணனின் கருத்தால் அறியலாம். இங்ஙனம் வெல்ல முடியாத வீரம் நிரம்பிய இராமனைத் தோற்கச் செய்யலாம் என்ற எண்ணம், இராவணன் உள்ளத்திலே தோன்றும் வண்ணம் மகோதரன் உரைக் கின்றன். அவன் மிக விழிப்புடனும், சிந்தனையுடனும் இராவணன் உள்ளத்தை மாற்ற முயல்கின்றன: வேங்றவர் தோற்பர், தோற்றவர் வேல்துவுரென்றும், ஆற்றுக்கு எல்லையுண்டோ என்றும், அடுத்துத்துக் கூறி இராமன் ஆற்றலிலும் இராவணன் ஆற்றல் குறைந்த தல்ல என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. புன்றவர் இருவர்பேரைப்புக்குத் தீயோ புகழ்க்கு மேலோய்’ என்ற தொடர்களால் இராம இலக்கு மணர்களை இகழ்ந்து இராவணனைப் புகழ்ந்து கூறுகின்ற மகோதரனின், ஆற்றலைக் காணகின்றோம். இராம இலக்குமணர்கள் சிறிய தவத்தை யுடையவரென்றும், இராவணன் பெரியதவத்தை யுடையவரென்றும், குறிப்பாகக் கூறுகின்றன. இராவணன் எல்லை இல்லாத புகழை உடையவன் என்பதை எடுத்து மகோதரன் அவனுக்குக் கூறுகின்றன,

தீசையானோ விசைகலங்கச் செருச் செய்து மருப் பொசித்த
இசையாலே நிறைந்த புயத்து இராவணவோ! இராவணவோ!

எனவருஞ் செய்யுட் பகுதியால் இராவணனின் புகழை அறிகின்றோம்.

இங்ஙனம் தன்னைப் பிறர் புகழ்ந்து கூறுவதைக் கேட்டு, தான் அடைந்த இகழ்ச்சிகளை மறந்துபோகின்ற பண்பு, இராவணனுக்கே சிறப்பாக உரியதாகும்.

பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யனியுமாந் தன்னை வியந்து.

என்பதுபோலத் தன்னை வியக்கின்ற சிறுமைக்குணம் இராவணனிடம் அமைந்திருந்தது என்பதை அறிகின்றோம்.

குறிப்பு: புன் தவர் (புன்றவர்) - பண்புத்தொகை, அது புன்மையாகிய தவத் தினையுடையவர் என விரியும். வென்றவர் தோற்பர் என்றும், தோற்றவர் வெல்குவரென்றும், தாழ்த்தோர் உயர்வரென்றும். உயர்ந்தோர் தாழ்வரென்றும் மாருன பொருள்கொண்ட சொற்கள் இணைந்து நிற்கின்றன. இங்ஙனம் இணைந்துவிற்கும் அமைப்பை முரண் தொடை என்று சொல்வார்கள்; (முரண் - மாறுபாடு)

38. ஆவியை விட்டாலும் சிதையை விடாதே.

தேவியை விடுதி யாயின் தீற்றது தீரும் அன்றே;
ஆவியை விடுதல் அன்றி அல்லதோன் ரூப துண்டோ?
தாவரும் பெருமை யம்மா நீயினித் தாழ்த்த தென்னே?
காவல! விடுதி யின்றிக் கையறு கவலை நொய்தின்.

கொண்டுகூட்டு : காவல! (நீ) தேவியை விடுதியாயின் தீற்றது தீரும் அன்றே. (அங்ஙனம் தேவியை விடாவிட்டால்) ஆவியை விடுதலென்றி அல்லது ஒன்று ஆவது உண்டோ? (இதுவரையில்) தாவரும் பெருமை நீ இனித் தாழ்த்ததென்னே (ஆதலால்) இக்கையறு கவலை நொய்தின் இன்று விடுதி.

பொருள் : காவல! - அரசனே!.. தேவியை - (இராமனேடு செய்த போரினால் மனமுடைந்து) சீதாதேவியை, விடுதியாயின் - சிறை விடுவாயானால், தீற்றது - உனது வல்லமைப் பாடானது, தீரும் அன்றே - நீங்கும் அல்லவா?, (அவ்வாறு விடாவிடின் ரேர்க் கூடியது) ஆவியை விடுதல் அன்றி - (போர்க்களத்தில் உன்) உயிரை விடுவதல்லாமல், அல்லது ஒன்று - வேறு ஒன்று, ஆவதுண்டோ - நடக்கப்போவது உண்டோ?, (இதனை உணராமல்) தாவரும் - (இவ்வளவுகாலமும்) அழியாமல் நிலைபெற்ற, (உன்) பெருமை - (உன்னுடைய) மேன்மையை, நீ இனித் தாழ்த்தது என்னே - நீ இப்பொழுது குறைவாக மதித்து (தாழ்த்தி) கோல்லிக் கொண்டதன் காரணம் என்ன, (ஆதலால்) இக்கையறு கவலை - (இங்ஙனம் நீ கோண்டிருக்கின்ற) சேயலழிதற்குக் காரணமான கவலையை, ரோய்தின் இன்று விடுதி - விரைவாக இன்றைக்கே விடுவாயாக, (இனிக் கவலை கோள்ளவேண்டாம் என்பதாம்),

பொறிப்பு : அரசனே! சிதையை விடுவாயானால் நீ இவ்வளவு காலமும் ஈட்டிய வெற்றிப்புகழ் ஒழிந்துபோகும். சிதையை விடாமல் இராமனுடன் போர்ப்புரிந்தால், ஆவியை விடுதலல்லாமல் அடையக்கூடிய பேறு வேறென்றுமில்லை. உலகம் உள்ளளவும் அழியாது நிலைபெறக்கூடிய உன்புகழை நீயே குறைத்துக் கூறுவதென்ன. இங்ஙனம் உள்ளம் சோர்ந்து, செயலற்று வருந்துகின்ற, கவலையை இன்றைக்கே நீக்கி விடுவாயாக,

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே சிதையைச் சிறைவிடுவதிலும் உன் ஆவியை விடுதலே ஆண்மையாகும் என மகோதரன் இராவணனுக்குக் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். இராமனின் போராற்றலுக்கு அஞ்சி இராவணன் சிதையைச் சிறைவிட்டு வாழ்க்கருதுவானே என்ற எண்ணாம் மகோதரன் மனதைவாட்டுகின்றது. மூவுலகையும் வென்று இராவணன் ஈட்டிய வெற்றித்திரு! சிதையை விடுவதால் நீங்கிவிடும் என்பதை மகோதரன் வற்புறுத்துகின்றன,

‘தேவியை விடுதியாயின் திறலது தீருமன்றே’

என மகோதரன் கூறுகின்ற குரவில் இரக்கமுங் மாணமுங் கலந்து கிடக்கின்றன. ஆண்மையை விட்டு வாழ்வதிலும் ஆவியை விடுதல் மேலானதென்பதை இராவணன் உணரும்வண்ணாம் மகோதரன் யிக் உணர்ச்சியாக உரைக்கின்றன.

‘ஆவியை விடுதலன்றி அல்லது ஒன்று ஆவதுண்டோ’

என மகோதரன் கூறுகின்ற குரவிலே,

மருந்தோமற் றுனேமுபும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.

என்ற குறவின் கருத்தும் கலந்து நிற்கின்றது. ஆவியை விடுத்து மாணங்காப்பது அன்றிச் சிதையை விடுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வரத்தக்கதாக மகோதரன், இராவணன் உள்ளத்தை மாற்றி விட்டான். ‘காவல விடுதி யின்றிக் கையறு கவலை நோய்தீன்’ என்ற தொடரில் எழுகின்ற பெருமித உணர்ச்சி அப்படியே இராவணன் உள்ளத்தை அள்ளிவிட்டது.

இங்கும் மகோதரன் எழுப்பிய மானுணர்ச்சியால் அள்ளுப் பட்ட இராவணன் உள்ளத்திலே சிதைமேற்கொண்ட காம உணர்ச்சி வாழ முடியாமல் மடக்கிவிட்டது, இதனை

“மீதெழு மொக்குள் அன்ன யாக்கையை விடுவதல்லால்
சிதையை விடுவதுண்டோ இருபது திரள் தோனுண்டால்.”

என இராவணன் தன் மெந்தனைக்கை மேகநாதனிடம் கூறுவதால் அறியாலாம். மகோதரன் ஊட்டிய மானவுணர்ச்சி இராவணனை மாற்றிப் படைத்துவிட்டது.

குறிப்பு: அம்மா - வியப்பிடைச் சொல். நோய்தீன் - விரைவில் கையறு என்பது செயல்ருதல் என்னும் பொருளைத் தரும் ஒரு சொல்.

39. குங்குக் கூட்டம் எங்களைக் கொன்றுவிடும்

இனியிறை தாழ்த்தி யாயின் இலங்கையும் யாழும் எல்லாம் தனியுடை மரங்க ளாகக் கவிக்குலம் கடக்கும் காண்டி;

பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகினன் பரிதி என்னத்
துனியுழந் தயர்வ தென்றே துறத்தியால் துன்பம் மன்றே !

கோண்டுகூட்டு: (நீ) இனி இறை (போர் புரியாமல்) தாழ்த்தியாயின் இலங்கையும் யாழும் எல்லாம், கனியுடை மரங்களாகக் கவிக்குலம் கடக்கும் காண்டி (இராமனுல் உனது படையின் ஓர் சிறு பகுதி அழிந்தமை குறித்து) பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகினன் பரிதி என்ன (என்று) துனியுழந்து அயர்வது என்றே துன்பம் துறத்தியால்.

பொருள்: இனி இறை - (நீ) இனி ஒரு நோடிப்பொழுதேனும் (போர்புரியச் செல்லாது), தாழ்த்தியாயின் - காலத்தைத் தாழ்க்கத்திக் கோண்டு இருப்பாயானால், இலங்கையும் - இந்த இலங்கைமாநகரமும், யாழும் எல்லாம் - (வாழ்கினறு) நாங்கள் எல்லாரும், கனியுடை - பழங்களைக் கொண்ட, மரங்களாக - மரங்கள்போல் ஆகும் படி, கவிக்குலம் - குரங்குக் கூட்டங்கள், கடக்கும் - எங்களை வெற்றிகொள்ளும் (வெற்றிகொண்டு களிக்கும்) காண்டி - இதைன் நீ காண்பாயாக, பனி உடை - குளிர்ச்சி போருந்திய, வேலைச் சீன்னீர் - கடலின் சிறிதளவு நீரை, பரிதி - தூரியன், பருகினன் என்ன - குடித்துவிட்டான் என்று வருந்துவதுபோல, (உன் பெருந் தீரளான சேகையின் ஒரு பகுதியை இராமன் அழித்தற்காக) துனி உழுந்து - நடுக்கம் அடைந்து, அயர்வது - மனம் சோாந்துவிடுவது, என்றே - என்ன காரணம், துன்பம் - (இங்வனம் வருந்துகின்ற) கவலையை, துறத்தியால் - நீக்குவாயாக.

பொழிப்பு: நீ இப்பொழுதே போருக்குச் செல்லாமல் இன்னும் காலம் தாழ்த்துவாயானால் இராமனுடைய வானரப் படைகள் எங்கள் எல்லோரையும், நாங்கள் வாழ் சின்ற இலங்கையையும், பழங்களையுடைய மரங்களை அழித் தல்போல எளிதாக அழித்துவிடும். குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரிய கடலிலேயுள்ள நீரிற் சிறு பகுதியைச் சூரியன் குடித்தான் என்பதற்கு வருந்துவதுபோல, (உன் பெரும் படைகளில்) ஒரு சிறு பகுதியை, இராமன் அழித்ததற்காக ஏன் நடுக்கங்கொண்டு வருந்துகின்றாய். துன்பத்தை இப் பொழுதே விடுவாயாக,

விளக்கம் : இசெசய்யிலே மகோதரன் விரைந்து போருக்குப் போகுமாறு இராவணனைத் தூண்டி ஊக்கப்படுத்துவதை உணருகின் ரேம். போரில் தோற்றுவந்த இராவணன், விரைந்து போருக்குச் செல்லாவிட்டால், இராமனின் வானரப் படைகள் அச்சமின்றி இலங்கை நகருட் புகுந்து, அழிவுசெய்யுமென்பதை என்னி மகோதரன் ஏங்கு கிண்றன்.

“இனியிறை தாழ்த்தியாயின் இலங்கையும் யாழும் எல்லாம் கனியுடை மரங்களாகக் கவிக்குலம் கடக்கும்.”

என மகோதரன் கூறுகின்ற குரலிலேயே அவன் உள்ளத்தில் கிடக்கும் அச்சம் புலனுகின்றது. குரங்குகள் பழங்களையுடைய மரங்களின் மேல் பாய்ந்து பாய்ந்து, பழங்களை அருந்தியஅளவில் நில்லாது, பழத்தின் சுவையால் களிப்பு மிகுந்து, அப்பழங்களைக் கொண்ட மரங்களையும் அழித்து விடும் பண்பையுடையன இங்ஙனம் குரங்குகளுக்குரிய பரம்பரைக் குணத்தைக் கைவிடாமல், இராமன் படையிலேயுள்ள குரங்குகளும் அரக்கர் கூட்டமாகிய எங்களை அழித்தகோடு நில்லாமல், எக்களை அழித்த களிப்பு மிகுதியால், நாங்கள் இனிதூ வாழ்ந்த இலங்கைமா நகரையும் அழித்துவிடும் என, மகோதரன் கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டிய உவமான உவமேயைத் திறம் வியக்கத்தக்கதாகும்.

மரங்களிலேயுள்ள பழங்கள் உவமானம். இலங்கையிலே வாழும் அரக்கர் உவமேயம். பழங்களைக்கொண்ட மரங்கள் உவமானம். அரக்கர் வாழுதற்கு இடமாகிய இலங்கை உவமேயம். மரத்திலேயுள்ள பழங்களையுண்ட குரங்குகள், களிப்பு மிகுதியால் மரத்தையும் அழித்தல் போல, இலங்கையிலே வாழ்ந்த அரக்கரை வென்ற வானரப்படைகள், வெற்றிக் களிப்பினால், இலங்கையை அழித்தல், இவற்றின் பொதுத் தன்மையாகும்.

“பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகினன் பரிதி என்ன துணி யூழ்ந்து அயர்வது என்னே,”

என மகோதரன் கூறுகின்ற உரைகளால், இராவணனின் படைப் பெருக்கை அறிகின்றோம். விரைந்து போருக்கு ஏகுமாறு இராவண இனத் தூண்டிய மகோதரன், இராமன் அழித்தத்தினும் பார்க்க ஆயிரம் மடங்கான பெரும்படை துணையாக இருக்கிறதென்பதை அறிவிக்கிறான்.

பரிதி (-குரியன்)	— உவமானம்
இராமன்	— உவமேயம்
கடலில் உள்ள நீர்	— உவமானம்
இராவணனின் படைகள்	— உவமேயம்.

கடவிலுள்ள நீரில் சிறுபகுதியைக் குரியன் குடித்தல்போல, இராவணனிடத்திலுள்ள சேனைகளில் இராமனால் அழிக்கப்பட்டவை, மிகச் சிறிய பகுதியாகும் என்பதாம். குரியன் கடவிலேயுள்ள நீரில் சிறுபகுதியைக் குடித்ததிற்குக் கவலைப்படுவதுபோல, கடல்போன்ற பெருஞ்சேனையில் ஒரு சிறு பகுதியை இராமன் அழித்ததற்காக இராவணன் கவலை கொள்ளுதல் பொருந்தாதென்பதாம்.

குரியன் கடவிலேயுள்ள நீரில் சிறுபகுதியைக் குடித்தவினால், கடல்நீர் குறையாததுபோல, இராவணனுடைய பெருஞ்சேனையில் இராமன், ஒரு பகுதியை அழித்ததினால் அவனின் படைப்பலம் குறையாதென்பதை இந்த உவமானம் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு - குரியன் கடவிலே குடித்த நீர் - உவமானம். இராமனால் அழிக்கப்பட்ட சிறுசேனை - உவமேயம், சின்னீர் - பண்புத்தொகை (சின்மை + நீர் = சிலவாகிய நீர் என விரியும்.

40. உனக்கிளைய கும்பகருணனை ஏன் மறந்தாய்

முன்னுளக் கிறைவ ரான மூவருந் தோற்றூர்; தேவர் மின்னுளக் கேவல் செய்ய உலகொரு மூன்றும் பெற்றூய் புன்னுளைப் பணிநீர் அன்ன மனிதரைப் பொருளேன் மூன்னி என்னுளக் கிளைய கும்ப கருணனை இகழ்ந்தது) எந்தாய்!

கொண்டுகூட்டு : எந்தாய்! இறைவரான மூவரும் உனக்கு முன் தோற்றூர் பின் தேவர் உனக்கு ஏவல்செய்ய உலகு ஒரு மூன்றும் பெற்றூய் (இங்ஙனம் சிறப்பைப் பெற்ற நீ இப்பொழுது) புல்துளைப் பணிநீரன் மனிதரைப் பொருளேன்றுண்ணி உனக்கு இளைய கும்பகருணனை இகழ்ந்தது என்.

பொருள் : எந்தாய்! - எங்கள் குலத்துக்குத் தந்தைபோன்ற வனே!, இறைவரான மூவரும் - கடவுளர்களான பிரமா, தீருமால், சிவன் என்ற மூவரும், முன் - முன்பு, உனக்குத் தோற்றூர் - (திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்தில்) உனக்குத் தோற்றுப் போயினர், பின் - (உனக்குப்) பின்னே நின்று, தேவர் உனக்கு ஏவல் செய்ய - தேவர்கள் நீ இடுகீன்ற பணிகளைச் செய்ய, உலகு ஒரு மூன்றும் - மூன்று உலகங்களையும், பேற்றூய் - (உன் ஆஜையின்கீழ் அடங்கத்தக்கதாகப்) பேற்றுள்ளாய் (இங்ஙன மெல்லாம் வேற்றித்திருந்தியீய நீ இப்பொழுது) புல்நுளை - புல்லின் நூனியிலே ஒட்டியுள்ள,

பனிநீர்அண்ண - பனித்துளியைப் போன்ற, மனிதரை - மனிதர்களாகிய இராம இலக்தமணர்களை, பொருளென்று - ஒருபொருளாக, உன்னி - (மதித்து) நினைத்து, உனக்கு இளைய - உனக்குத் தம்பியாகவுள்ள (எல்லோரையும் வெல்லத்தக்கவனைசிய) கும்பகர்ணனை. இகழ்ந்தது என் - (நீ மனத்தில் நினையாமல்) இகழ்ந்திருந்தது என்ன காரணம்.

பொழிப்பு: என் குலத்திற்குத் தந்தை போன்றவனே. திருமால், சிவன், பிரமன் என்னும் மூவரும் உனக்குப் போரிலே தோற்றுவிட்டார்கள். தேவர்கள் எல்லாரும் உனக்குப் பின்னே திரிந்து நீ ஏவிய பணிகளைச் செய்கின்றார்கள். மூவுலகங்களும் உனது ஆணைக்குள் அடங்கி நிற்கின்றன. இங்ஙனமெல்லாம் பெரும் வெற்றிப் புகழை ஏட்டிய நீ, புல்லின் நுனியில் ஏட்டிய சிறு பனித்துளி போன்ற மனிதரை, ஒரு பொருளாக மதித்து, எல்லோரையும் வெல்லவல்ல உன் தம்ரியாகிய கும்பகருணனையும், போருக்குப் போகும்படி கேட்காமல் மறந்திருந்தது என்ன காரணம்.

விளக்கம்: இச் செய்யுளில் முவரை வென்று, தேவரை ஏவல் கொண்டு மூவுலகையும் அடிப்படுத்திய இராவணனின், வெற்றிப்புகழை மீண்டும் மகோதரன் கூறுகின்றான். அங்ஙனம் கூறும்போது இராம இலக்குமணரை “பூல்துணைப் பனிநீரன் மனிதர்” என இகழ்ந்தும் உரைக்கின்றான். தேவரை வென்ற எனக்கு மனிதரை வெல்ல முடியாதா, என்ற நம்பிக்கையை, இராவணன் சொன்னாம் வண்ணம் மகோதரன் வல்லமையாகப் பேசுகின்றான். எவ்வளவு ஊக்கம் ஊட்டினாலும் தோற்றுவந்த இராவணன் உடனே போர்க்களாஞ் செல்லான் என்பதை உணர்ந்த மகோதரன், மிக விழிப்பாகக் கும்பகருணனை நினைவுட்டுகிறான்.

‘பூல்துணைப் பனிநீரன் மனிதரைப் பொருளென் ருண்ணி என் உனக்கு இளைய கும்பகருணனை இகழ்ந்தது’

என இடையீடில்லாமல் தொடுத்துக் கூறிச் சிந்திக்க இடங்கொடாமல் இராவணனை மயக்குகிறான். கும்பகருணனை நினைந்தவுடன், இராவணன் தான் அடைந்த தோல்வியை மறந்துவிட்டான்.

புல்லின் நுனியிலே ஏட்டிய பனித்துளி, சூரியன் தோன்றியடைநே மறைதல்போல, இலங்கைமா நகரின் மதிற்புறத்திலே குழந்துள்ள

இராம இலக்குமணரும், வானர வீரர்களும். கும்பகருணனைக் கண்ட வுடன் அச்சத்தினால் அழிந்து போவார்கள் என்பதைக் குறிப்பாக மகோதரன் கூறுகின்றன.

குறிப்பு: புல் நுளைப் பனிநீர் - உவமானம்.

இராம இலக்குமணர் - உவமேயம்.

போரில் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் என்பது, பொதுத் தன்மை. இராம இலக்குமணரைப் புல் நுளைப் பனிநீர் என்று கூறவே, அவர்களை அழிக்கப் போகின்ற கும்பகருணன் குரியனுக்கு ஒப்பாகக் கொள்ளப்படுவான்.

41. மனம் மாறிய மன்னன்

ஆங்கவன் தன்னைக் கூவி ஏவதி என்னில் ஜெ !

ஒங்கலே போல்வான் மேனி காணவே ஒளிப்பர் அன்றே ;
தாங்குவர் செருமுன் என்னில் தாபதர் உயிரைத் தானே
வாங்கும் ; என்றைய சொன்னுன் ; அவன் அது மனத்துட் கொண்டான்.

கொண்டுகூட்டு: ஜெ ! ஆங்கவன் தன்னைக் கூவி (போருக்கு) ஏவதி என்னின், ஒங்கலே போல்வான் மேனி காணவே (பனைவர்) ஒளிப்பர் அன்றே (அங்குனம் ஒளியாமல்) செருமுன் தாங்குவர் என்னில் தாபதர் உயிரை தானே வாங்கும் என்று இனைய (மகோதான்) சொன்னுன். அவன் (இராவணன்) அது மனத்துட் கொண்டான்.

பொருள்: ஜெ - தலைவனே. அவன் தன்னைக் கூவி - (உன் தம்பியாகிய) அந்தக் கும்பகருணனை வரவழைத்து, ஏவதி என்னின் - போருக்குச் செல்லுமாறு விடுவையே ஆனால், ஒங்கலே போல்வான்மேனி - மலையைப் போன்றவனு கும்பகருணனைன் உடம்பை, காணவே ஒளிப்பர் அன்றே - (பகைவர்கள்) கண்ட வடனேயே (அஞ்சீ) ஒளிப்பார்கள் அல்லவா, செருமுன் - (அங்குனம் ஒளியாமல்) போர்க்களத்திலே முன்னால், தாங்குவர் என்னில் - எதிர்த்துங்கின்று தாக்குவாராயின், தாபதர் - தவத்தை யடைய இராம இலக்குமணர்களின், உயிரைத் தானே வாங்கும் - உயிரைத் தானே ஒருவனுகை நின்று அழித்துவிடுவான், என்று இனைய சொன்னான் - என்று இப்படிப்பட்ட ஶோற்களை (மகோதான்) கூறினான், அவன் - அந்த இராவணன், (அது மகோதரன் கூறிய) அச்சோற்களை மனத்துள் - மனத்தின்கண்ணே, கொண்டான் - ஏற்றுக்கொண்டான் (மனதில் அழுத்தமாகப் பதித்துக் கொண்டான்.)

பொறிப்பு: தலைவனே அந்தக் கும்பகருணைக் கூவிப் போருக்கு அனுப்புவாயால் மலைபோன்ற அவைக் கண்டவுடனேயே மாற்றூர்கள் அஞ்சி ஒளித்துவிடுவார்கள். அங்கும் அஞ்சி ஒளிக்காமல் நேரில்வந்து குப்பகருணை எதிர்ப்பார்களானால், தவக்கோலத்தைத் தாங்கிய இராம இலக்குமணர்களின் உயிரை அவன் அழித்து விடுவான் ; என்று இவ்வாரூன உறுதி மொழிகளை மகோதரன் சொன்னான். இராவணன் அவன் கூறிய உறுதி மொழிகளை மனத்துள் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டான்.

விளக்கம்: முதல்நாட் போரில் இராமனுக்குத் தோற்ற இராவணன் உள்ளும் தெளிந்து வல்லமையடையக்கூடியதான் வழியோன்றை, மகோதரன் காட்டுகின்றன. கும்பகருணைப் போருக்கு ஏவினால் அவனின் உருவப் பொலிவைக் கண்டே மாற்றூர் அஞ்சி, ஒளித்து விடுவார்கள் என்று மகோதரன் கூறிய மாற்றத்தை, இராவணன் மிக மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறான். தன்னால் வெல்லமுடியாத இராமன் தம் தமிழின் உருவப் பொலிவைக் கண்டவுடன், ஒளித்து ஓடிவிடுவாரென்று கருதுகின்ற இராவணனின் உள்ளத்தில், ஆராய்ச்சி இல்லையென்பதை அறிக்கிறோம். ஒளித்தோடாமல் கும்பகருணை எதிர்த்து இராம இலக்குமணர் போர் புரிவானால் அவர்களைக் கும்பகருணை அழித்துவிடுவான் என்பதையும், இராவணன் ஒப்புக்கொண்டான். இதனை ‘அவன் அது மனத்துட் கோண்டான்’ எனக் கம்பர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். உறுதியில்லாத மொழிகளை உறுதியாகக் கொண்டு இராவணன் செயலாற்ற முற்படுகின்றான் என்பதை இதனால் உணருகின்றோம்.

குறிப்பு: ஓங்கல் (மலை) - உவமானம்.
கும்பகருணன் உடல் - உவமேயம்.

வன்மையும் உருவப் பொலிவும் மலைக்கும், கும்பகருணன் உடலுக்குமுரிய பொதுத் தன்மைகளாகும். ஆங்கு - அசை.

42. அழிய வழி தேடுகின்ற இராவணன்.

பெறுதியே எவையுஞ் செல்வம் பேரறி வாள! சீரிற்று
அறிதியே என்பால் வைத்த அன்பினுக் கவதி யுண்டோ?
உறுதியே சொன்னுய் ; என்று உள்ளமும் வேறு பட்டான் ;
இறுதியே இயைவ தானுல் இடையொன்றுல் தடையுண் டாமோ?

கொண்டுகூட்டு : (இராவணன் மகோதரைப் பார்த்து)
பேரறிவாள! (ஏ) செல்வம் எவையும் பெறுதியே சீரிற்று

அறுதியே என்பால் வைத்த அன்பி னுக்கு அவதியுண்டோ? உறுதியே சொன்னும் என்ன (என்று சொல்லி) உள்ளமும் வேறுபட்டான் (ஒருவன் வாழ்நாளுக்கு) இறுதியே இயைவதானால் இடையொன்றுல் தடையுண்டாமோ?

போருள்: பேரறிவாள்! - சிறந்த அறிவையுடையவனே! செல்வம் எவ்வயும் - (உலகத்திலே அடையக்கூடிய) செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும், பேற்றியே - அடைதற்குரிய தகுதி வாய்ந்தவன் நீயே, (இதுவுமல்லாமல்) சீர்ற்று - சிறந்த (மேலான) செயல்களை, அறிதியே - அறிந்தும் இருக்கின்றாய், என்பால் வைத்த - நீ என் னிடத்தில் வைத்திருக்கின்ற, அன்பினுக்கு - (பயன் கருதாத) அன் புக்கு, அவதியுண்டோ?- (ஒரு குறித்த) எல்லை யுண்டோ?, உறுதியே சோன்னும் - (நீ ஒருவனே நான் சிறந்து வாழுதற் கேற்ற) உறுதி மோழிகளைக் கூற்றாய், என்ன - என்று இங்ஙனம் (மகோதரனைப் பலவாறு புகழ்ந்து) கூறி, உள்ளமும் - (இராவணன் தன்) மனசிலை யிலும், வேறுபட்டான்-மாற்றமடைந்தான், இறுதியே- (ஒருவன் வாழ்நாளுக்கு) முடிவுகாலம், இயைவது ஆகுல் - வந்து சேருவது ஆகுல், இடை ஒன்றால் - (அங்குவனம் வந்து சேர இருந்த அழிவு) நடவிலே வந்த வேறு ஒரு செயலால், தடை உண்டாமோ? - தடை பட்டு நிற்குமோ? (இல்லை என்பதாய்.)

பொழிப்பு: சிறந்த அறிவாளனே! எல்லாவகையான செல்வங்களையும் அடையக்கூடியவன் நீ ஒருவனேன. சிறந்த செயல்களை எல்லாம் அறிந்திருக்கின்றாய். என்னிடத்திலே நீ வைத்த பயன் கருதாத அன்புக்கு ஓர் எல்லை சொல்ல முடியுமோ? நான் சிறந்து வாழுதற்கேற்ற உறுதிமொழி களை எனக்குக் கூறினும் என்று பலவாறு மகோதரனைப் புகழ்ந்த இராவணன் மனம் வேறுபட்டான். ஒருவன் வாழ்வுக்கு அழிவு காலம் நெருங்கி வரும்பொழுது, அதனை வேறொரு செயலால் இடையிலே தடைப்படுத்த முடியுமோ?

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே இராவணனின் மன மாற்றத்தைக் கம்பர் அறிவிக்கின்றார். கேட்பதற்கு உறுதியாக, இருந்தாலும், செயலில் அழிவைத் தருவனவாகிய எண்ணங்களை இராவணன் ஆராயாது ஒப்புக் கொள்கின்றான். மகோதரனைத் தன்னிலும் மேலாக இராவணன் மதிக்கின்றான். முதல் போரிலேயே இராமனின் ஆற்றலை அறிந்து பாராட்டிய இராவணன், மகோதரனின் வல்லமையான பேச

சினால் மனம் மாறிவிட்டான். இராமன் மனிதன்தானே என்ற எண்ணம் மீண்டும் இராவணன் மனத்தில் ஊன்றிவிட்டது. ஆற்றுமையால் அலைபட்ட உள்ளத்தோடு செயலற்றிருந்த இராவணனுக்கு, மகோதரன் கூறிய மாற்றங்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும், மான உணர்ச்சியையும் கொடுத்துவிட்டன. இதனை, ‘என்பால் வைத்த அன்பினுக்கவதியுண்டோ பேற்வாள உறுதியே சோன்னும்’ என இராவணன், மகோதரனைப் பாராட்டுகின்ற உரைகளால் அறிகின்றோம். அன்பி ஆக்கு எல்லையுண்டோ? என்ற குரலால் மகோதரனைப்போலத் தன் மேல் உண்மையான அங்பு கொண்டவர்கள் வேறு ஒருவருமில்லை என அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றன.

இங்நனம் மகோதரன் மாற்றங்களால் மனம் மாறிய இராவணன், அழிவுக்கே வழிதேடுகிறான் என்பதைக் கம்பர், மிக விளக்கமாக அறி விக்கின்றார், ‘உள்ளமும் வேறுபட்டான்’ என்ற சிறப்புப்பொருளை, இறுதியே இயைவதானால் இடையெண்றால் தடை உண்டாமோ என்னும் பொதுப்பொருள் தெளிவாக்குகின்றது. இங்நனம் சிறப்புப் பொருளைப் பொதுப் பொருளாலும், பொதுப் பொருளைச் சிறப்புப்பொருளாலும் விளக்குதல், வேற்றுப் பொருள் வைப்பு என்னும் அணியாகும். கம்பர் தனது கருத்தை வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியாக உலகுக்கு உணர்த்துகின்றார். மகோதரனின் சூழ்சியால் இராவணன் அழியப் போகின்றன.

குறிப்பு : “ஆர வடமும் அதிதீத சந்தனமும்
அர நிலவு மெரிவிரியும் — பாரில்
துதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவுந் தத்தம்
விதி வகையான் வேறு படும்.”

இச் செய்யுளும் வேற்றுப் பொருள் வைப்பு என்னும் அணிக்கு உதாரணமாகும். இதில் குளிர்ந்த முத்துமாலையும், சந்தனமும், குளிர்ந்த நிலவும் காதல் நோடை, உடையவர்களுக்கு நெருப்பாகச் சுடுகின்றன என்பது சிறப்புப் பொருள். அதனை விளக்குதற்காக இந்த உலகத்திலே மக்கள் அநுபவிக்கின்ற போகப் பொருள்களும் அவர் அவர்களின் விதியின் தன்மைக்கேற்ப வேறுபடும் என்னும் பொதுப்பொருள் கூறப்படுகின்றது.

இயல்பாகவே குளிர்க்கியையுடைய முத்துமாலையும் நிலவும் காதலைப் பிரிந்திருக்கும் காதலிக்கு நெருப்பைப்போல இருக்கின்றன என்பது சிறப்புப் பொருள். உலகத்திலே வாழுகின்ற மக்கள் அநுபவிக்கின்ற போகப் பொருள்கள் அவரவர் விளைப்பயனுக்கேற்ப வேறுபடுகின்றன என்பது பொதுப்பொருள்.

6. உறங்குகின்ற கும்பகருணனை எழுப்புதல்

[43 — 56]

மகோதரன் கூறிய உறுதிமொழிகளால் மனமுச்சி கொண்ட இராவணன், கும்பகருணனைக் கூப்பிட்டுப் போருக்கு விடத் துணிந்தான். துணிந்த இராவணன் தூதுவர் நால்வரரைக் கூவி, மிக விரைந்து கும்பகருணனை அழைத்துவருமாறு ஆணையிட்டான். காலதூதுவர் தேடிச் செல்வதுபோலச் சென்ற தூதுவர் நால்வரும் கும்பகருணன் உறையும் மாளிகையை அடைந்தார்கள், கும்பகருணன் நீண்ட உறக்கமாகக் கிடந்தான், தூதுவர்கள் தங்கள் கைகளிலேயுள்ள இரும்புத் துண்களால் அவனின் தலையிலும். செவிகளிலும் அடித்துத் தூக்கத்தைத் தொலைக்க முயன்றார்கள். இரும்புத் துண்களால் அடித்தும் எழுந்திராத கும்பகருணனைத் தூதுவர்கள் வெறுத்தார்கள்.

உறங்குகின்ற கும்பகருணனே ! உங்களுடைய மாய வாழ்வெல்லாம் இறங்குகின்ற காலம் நெருங்கிவிட்டது. விரைந்து எழுந்திடுவாய். காற்றுடிபோலச் சமூல்கின்ற வில்லைத் தாங்கிய காலதூதர் கையிலேதான் நீ கிடந்து உறங்க வேண்டும். என்றும் அழியாத இன்பவாழ்விலே இருக்கின்றேமென அரக்கர் குலம் கொண்ட இறுமாப்பு அழிதற்கேற்ற தீமையை உன் அண்ணாகிய இராவணன் தேடிவிட்டான். நீ, இன்றைக்கே இறக்கப்போகின்றுய் என்றெல்லாம் கூறி அவனை எழுப்பினார்கள். அவன் எழுந் திருக்கவில்லை. ஏவ்வளவோ முயன்றும் கும்பகருணனை எழுப்ப முடியாமல் அலுத்த தூதுவர், இராவணனிடஞ் சென்று முறையிட்டார்கள். இராவணன் ஆயிரங் குதிரைகளையும், ஆயிரம் யாளிகளையும், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவனின் உடம்பிலே ஏற்றி நடத்துமாறு கூறினான். அவர்கள் ஆளிகளையும், குதிரைகளையும் கும்பகருணன் மேல் ஏற்றி உழக்குவித்தார்கள். அவன் எழும்பவில்லை. மீண்டும் தூதுவர்கள் இராவணனிடஞ் சென்று முறையிட

டார்கள். அதனைக் கேட்ட இராவணன், ஆண்மையிக்க ஆபிரம் மல்லர்களை அழைத்து, நீங்கள் உங்கள் சேனைகளோடு சென்று கும்பகருணனை எழுப்புங்கள் என்று கூறினான். அவர்கள் இன்றே கும்பகருணன் ஒழிவான் என்ற உள்ளத்துடன் சென்று அவனை எழுப்பத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது எண்ணுத வகையில் அந்த மல்லர்கள், கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக் காற்றிலே அகப்படடுக் கொண்டார்கள். அவன் மூச்சை உள்ளே இழுக்கும் பொழுது மூன்றுக்குத் தள்ளப்படுவதும், வெளியில் விடும் பொழுது பின்னுக்குத் தள்ளப்படுவதுமாக நின்று நெடு நேரம் ஊஞ்சலாடினார்கள். பின், அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பற்றிக்கொண்டு, தங்கள் அரக்கர்க்குல வல்லமையால் மூச்சவரும் எதிர்வாயிலைவிட்டு, மறுவாயிலுக்குச் சென்றார்கள். அங்ஙனம் சென்று தப்பிய மல்லர்கள், கும்பகருணன், காதிலே, சங்கு, தாரை, சின்னம் முதலிய ஊதுகருவிகளைப் பொருத்தி ஊதினார்கள். தண்டம், சம்மட்டி, ஈட்டி என்னும் படைகளாற் தாக்கிப் போராற்றிய தமது வலிய கைகளால், பல முறை கும்பகருணனை அடித்தார்கள். அதனாலும் பயனில்லை. அதன்பின்பு கடிவாளம் பூட்டிய குதிரைகளைக் கும்பகருணன் மார்பிலேவிட்டு, வரிசையாக ஓட்டி நடத்திப் பலமுறை சாரியை (சவாரி) செய்தார்கள், இங்ஙனம் குதிரைகள் பலமுறை ஓடி மார்பிலே மிதித்த செயல், உறக்கத்திலிருந்த கும்பகருணனுக்குத் தொடையைத் தட்டிக்கொடுத்தாற்போல இன்பமாக இருந்ததலை அவன் பெருங் தூக்கங்கொள்ளத் தொடங்கினான். இதன்மேல் மல்லர்கள் மனம் அலுத்து இராவணனிடஞ் சென்று வணங்கி, ஐயனே! கும்பகருணனை எழுப்ப இனி எங்களால் முடியாது, எங்களால் என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அவ்வளவுஞ் செய்துவிட்டோம். எங்கள் கைகளிலேயுள்ள வலிமையெல்லாம் ஒடுங்கிவிட்டன. குதிரைகளின் கால்களின் வல்லமையும் ஓய்ந்துவிட்டன. இதன்மேல் செய்யக்கூடிய செயல் வேறுஎன்ன இருக்கின்றது; கட்டளை இநீவீர் என்று. கவலையுடன் கூறினார்கள். உடனே இராவணன் அவர்களை நோக்கி, என்னை விட்டுப் பிரியாத என்னருமைத் தம்பியும், பெருங் தேர்ப்படைகளைக் கண்டும்

உள்ளங்திடுக்கிடாத ஆண்மையாள னும், தொடர்ந்து துயில் கின்ற பண்புடையவனுமான கும்பகருணனை, இன்மேல் சூலம், மழு, வாள் முதலிய படைக்கலங்களைக்கொண்டு தாக்கியேனும் எழுப்புங்கள் என்று கூறினன். உடனே ஆயிரம் அரக்கர்கள் இராவணைனை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, கும்பகருணன் உறங்கும் அறைக்குச் சென்றார்கள். சென்றவர்கள், கும்பகருணனின் பக்கத்திலே நெருங்கி நின்று, அவனுடைய இரண்டு கண்ணங்களிலும் நீண்ட இருப்புலக்கைக்களிலும் அடித்தார்கள். உடனே கும்பகருணன் இறந்தவன் எழுந்ததுபோல் உறக்கத்தி விருந்து விழித்தான்.

43. காலதூதர்போல நால்வர் சென்றார்

நன்றிது கரும மென்று நம்பியை நனுக வோடிச் சென்றிவன் தருதீர் என்றார்; என்றலும் நால்வர் சென்றார்;
தென்றிசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் செல்வர் என்னக் குன்றிலும் உயர்ந்த தோளான் கொற்றமாக கோயில் புக்கார்.

கொண்டுகூட்டு: இது கருமம் நன்றென (என்று) நம பியை நனுக ஓடிச்சென்று (அவனை) இவண் கருதீர் என்றான்(என்று இராவணன் சொன்னான்) என்றலும் நால்வர் (தூதுவர்) தென்திசைக் கிழவர் தூதர் தேடினர் செல்வார் என்னச் சென்றார்; குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கொற்றமாக கோயிற் புக்கார்.

பொருள்: (கும்பகருணனைப் போருக்குச் செல்ல விடுதலாகிய) இது - இச் சேயல், நன்று என்ன - நல்ல சேயலே என்று வோல்லி, (தூதரை நோக்கி) நம்பியை - சீறந்த கும்பகருணனை, இவன் தருதீர் - இங்கே (வருமாறு) அழைத்து வாருங்கள், என்றான் - என்று (இராவணன்) கட்டளை யிட்டான, என்றலும் - இங்கும் இராவணன் கட்டளை யிடுதலும், நால்வர் நான்கு தூதர்கள், தென் திசை - தேற்குத் திசைக்கு, கீழவன் - (உரிய) தலைவனுடைய இயம னுடைய, தூதர் - தூதுவர்கள், தேடினர் - (கும்பகருணனைன் உயிரைத்) தேடிக்கொண்டு செல்வதுபோல. (அந்தத் தூதுவர்கள் நால்வரும்) சென்று குன்றினும் - மலையைப் பார்ஸ்கிலும், உயர்ந்த தோளான் - உயர்ந்த (வலை) தோள்களை யுடையவனுடைய கும்ப

கருணனது, கோற்றம்-வேற்றி போருந்திய, மா - பேரிய, கோயில் - அரண்மனையில், சென்றூர் - புகுந்தார்கள்.

பொழிப்பு: இங்னம் மகோதரன் கூறியதால் மனம் மாறிய இராவணன், கும்பகருணனைப் போருக்குச் செல்ல விடுதல் நல்ல செயலே ஆகுமென்று சொல்லித் தூதுவர் களைப்பார்த்து நீங்கள் விரைந்து சென்று, சிறந்தோனுகிய கும்பகருணனை, இங்கே அழைத்து வாருங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். அந்தத் தூதுவர்கள் நால்வரும் தென்திசைக்குத் தலைவனுகிய கூற்றுவனின் தூதுவர்கள் கும்பகருணனைத் தேடிச் செல்வது போலச் சென்று அவனின் வெற்றி பொருந்திய அரண்மனை வாயிலை அடைந் தார்கள்.

விளக்கம்: தோல்வியடைந்த இராவணனின் உள்ளம் கும்பகருணனை விரைந்து போருக்கனுப்பத் துடிக்கின்றது. இதனை 'ஷதிச் சேனி றிவன் தநுதி' என அவன் கூறுகின்ற விரைவு மொழிகளால் அறியலாம். போர்க்களத்தில் கும்பகருணன் தவறுது இறப்பான் என்பதைக் காட்ட விரும்பிய கம்பர், அவனிடஞ் சென்ற தூதுவரை 'தென்திசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் சேல்வார் என்னக் குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோற்றமாக் கோயில் புக்கார்' எனக் கூறுகின்றார். தென்றிசைக் கிழவர் தூதர் (இயமதூதர்) - உவமானம். கும்பகருணனை எழுப்பச் சென்ற தூதர் - உவமேயம். இயமதூதர்கள் ஒருவனிடம் சென்றால், தவறுமல் அவனின் உயிரைக் கவர்ந்திடுதல் போலக் கும்பகருணனை எழுப்பச் செல்லும் தூதரும், தவறுமல் போரிலே அவனின் உயிரைப் போக்க வழிசெய்தல் பொதுத்தன்மையாகும். 'குன்றினு முயர்ந்த தோளான்' என்பது அந்தத் தோளின் வலி அழியப் போகின்ற தென்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு: கோயில்புக்கார் - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. நம்பி ஆண்களில் சிறந்தோனைக் குறிக்கும் பெயர். என்ன செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு விளை எச்சம். சென்றூர், தேடினர் முற்றெங்கங்கள்.

44. இரும்புத் தானுல் தாக்கியும் எழும்பாத கும்பகருணன் கிங்கர் நால்வர் சென்றக் கிரியனுள் கிடந்த கோயில் மங்குல்தோய் வாயில் சார்ந்து, 'மன்னை யுணர்தி', என்ன தங்கையின் எழுவினுலே தலைசெவி தாக்கப் பின்னும் வெங்கனுர் துயில்கிள் ரூஜை வெகுளியால் இனைய சொன்னார்.

கோண்டுகூட்டு: நால்வர் கிங்கரர் சென்று அக்கிரிய னன் கிடந்த கோயில் (கோயில்லேயுள்ள) மங்குலதோய் வாயில் சார்ந்து, (கும்பகருணன் பக்கத்திலே சென்று) மன்ன நீ உணர்தி என்ன, தங்கையின் எழுவினாலே (கும்ப கருணனின்) தலை செவி தாக்கப் பின்னும் துயில்கின்றுளை அந்தச் செங்கணை வெகுளியால் இனைய சொன்னார்,

போருள்: நால்வர் கிங்கரர் - நான்கு ஏவலாளர்கள், சென்று-இராவணனுடைய கட்டளைப்படி) போய், அ, கிரி அனுண் - அந்த மலையைப் போன்றவனுடைய கும்பகருணன், கிடந்த கோயில் - படுத்து (உறங்கி)க் கிடந்த அரண்மனையில், மங்குலதோய் - மலை முகில்கள் வந்து படிகின்ற, வாயில் சார்ந்து - வாயிலைச் சேர்ந்து, மன்ன நீ - (கும்பகருணனைப் பார்த்து) தலைவனே நீ, உணர்தி - துயில் நீங்கு வாயாக, என்ன - என்று சோல்லி, (அந்தத் தூதுவர்கள்) தம கையின - தங்கள் தங்கள் கைகளிலேயுள்ள, எழுவினாலே - இரும் புத் தூண்களினாலே, (கும்பகருணனின்) தலை, செவி தாக்க - தலையிலும் காதுகளிலும் மோதவும், பின்னும் - அங்குனம் மோதீய பின்பும், துயில்கின்றுளை - உறங்குகின்றவனுடைய கும்பகருணனை, வேங்களை - (கும்பகருணன் எழுந்திராமையால் சினங் கோண்டு) சிவந்த கண்களையுடைய பணியாளர்கள், வேகுளியால் - கோபத் தீஞல், இனைய சோன்னார் - பின்வருமாறு கும்பகருணனை வெறுத் துச் சோன்னார்கள்.

போழிப்பு: இராவணன் கட்டளையை ஏற்ற நான்கு தூதுவர்களும் மலைபோன்ற உருவத்தையுழடைய கும்பகருணன் உறங்கிக்கிடந்த அரண்மனையிலுள்ள, மலைமுகில் தவழ்கின்ற வாயிலை அடைந்து, கும்பகருணனைப் பார்த்து தலைவனே! நீ விழித்து எழுவாயாக என்றுகூறித் தங்கள் தங்கள் கைகளிலே தாங்கிய இரும்புத் தூண்களால் அவனின் தலையிலும், செவிகளிலும் அடித்தார்கள்; அடிக்கவும் எழும்பாமல் தூங்குகின்ற கும்பகருணன்மேல் வெறுப் புக் கொண்டவருஞ் சிவந்த கண்களையுடையவருமான அத்தூதுவர்கள் சினத்தினால் பின்வருமாறு கும்பகருணனை வைதார்கள்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளில் கும்பகருணனின் உடல்வலியும், உருவப்பொலியும்; அவனின் நீண்ட உறக்கமும் சொல்லப்படுகின்றன.

மலையைப்போல விளங்கும் உருவப் பொலிவைப் பெற்றிருந்தும் நீண்ட உறக்கம் கொள்வதினால், வாழ நாளை வீண் நாள் ஆக்குகின்றுன் என்பதை அறிகின்றோம். இனி இங்ஙனம் மலையைப்போன்ற சூழப் பகுணங்கள் மனித உருவங்கொண்ட சிறிய இராமங்கல் மாளப்போகின்றன என்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். ‘உஞ்சு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உஞ்சு பேநுங் தேநுக் கச்சாணியன்னுர் உடைத்து’ – என்பதுபோலக் கொள்க.

தூதுவர்கள் தங்கள் கைகளிலேயுள்ள இரும்புத்தூண்களினால் அடிக்கவும் எழுந்திராமை கும்பகருணங்கின் உடல்விழையையும் நீண்ட உறக்கத்தையும் காட்டுகின்றது. தூதுவரைச் செங்கனார் என்றது, கோபிக்கவேண்டிய செயல் இன்றியே கோபங் கொண்டவர்களென, அவர்களின் இரக்கமில்லாத நிலையைக் காட்டுதற்கு என்க. மலை (கிரி) – உவமானம், கும்பகருணன் – உவமேயம்.

எல்லாராலும் அறியப்படுதலும், உருவப் பொலிவும், சலியாமையும், கும்பகருணனுக்கும் மலைக்குமுள்ள பொதுத்தன்மைகளாகும்.

குறிப்பு: வெம்மை + கண்ணார் = வெங்கணை, பன்புத்தொகை, வெம்மையாகிய கண்களை உடையாரென விரியும். துயில்கின்றுளை என்பது. துயிலாகிய விளையால் கும்பகருணனுக்கு வந்த பெயர்; இதனை விளையால்ஜெயும் பெயர் என்று சொல்வார்கள். மங்குல் தோய் வாயில் என்பதில் தோய்வாயில், விளைத்தொகை. செங்கனார் - எழுவாய், சொன்னார் பயனிலை, இனைய (இனையவற்றை) - செயப்படுபொருள்.

45. கிங்கோர் கூறும் வஞ்சின உரைகள்

உறங்குகின்ற கும்ப கண்ண உங்கள் மாய வாழ்வெலாம் இறங்கு கின்ற(து) இன்று காண் எழுந்திராய் எழுந்திராய் கறங்கு போல விற்பிடித்த கால தூதர் கையிலே உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக் கிடந்து உறங்குவாய்.

கொண்டுகூட்டு: உறங்குகின்ற கும்பகன்ன உங்கள் மாயவாழ்வு எல்லாம், இன்று இறங்குகின்றது. (நீ) காண் எழுந்திராய் எழுந்திராய், கறங்குபோல விற்பிடித்த கால தூதர் கையிலே, இனிக் கிடந்து உறங்குவாய், உறங்குவாய் உறங்குவாய்.

பொருள்: உறங்குகின்ற - துயில் கொள்ளுகின்ற, கும்ப கண்ண - கும்பகருணனே, உங்கள் - (அரக்கர்களாசிய) உங்களுடைய, மாய வாழ்வு - போய் ஆகிய வாழ்வு, எல்லாம் - முழுவதும், இன்று - இன்றைய நாளில் இருந்தே, இறங்குகின்றது - வீழ்ச்சி

அடையத் தொடங்கிவிட்டது. காண - நி, இதனைக் கண்டுகொள் வாயாக, எழுந்திராய் எழுந்திராய் - எழுந்திருப்பாயாக, கறங்கு போல - காற்றுழயைப்போல (திரிகின்றவரும்), விற்பிழத்த - வில் லீத் தாங்கியவருமாகிய, காலதூதர் - இயம் தூதரின். கையிலே - கையின்கண்ணே, இனிக்கிடந்து - இனி அகப்பட்டுக் கிடந்து, உறங்குவாய் உறங்குவாய் உறங்குவாய் - எழுந்திடாமல் ஒரே உறக்கமாய்க் கிடந்து உறங்குவாயாக.

பொழிப்பு: உறங்குகின்ற கும்பகருணனே! உங்கள் குலத்தோரின் பொய்மையான வாழ்வெல்லாம் இன்று தொடக்கம் கீழ் நிலை அடையத் தொடங்கிவிட்டது. எழுந்திருப்பாய், நி இனிக் காற்றுழபோலச் சுழன்று திரிகின்றவரும், வில்லேந்தியவருமாகிய இயம் தூதரின் கையிலே அகப்பட்டுக் கிடந்து உறங்குகின்றவனுவாய்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே அரக்கர் வாழ்வில் அழிவு நெருங்கி விட்டதென்பதை அறிகின்றோம். அரக்கரின் வாழ்வு பிறரை மயக்கி வஞ்சிக்கும் வல்லமை உடையதென்பதை விளக்க மாயவாழ்வு என்றார். பொய்யான வாழ்வு என்றங் கூறலாம். இராவணன் முதலநாட போரிலே இராமனுக்குத் தோற்ற அன்றுதொட்டே அரக்கர் வாழ்வு இறங்கத் தொடங்கிவிட்டது. இதனை,

“உறங்குகின்ற கும்பகன்
உங்கள் மாய வாழ்வெலாம்
இறங்குகின்றது. இன்று”

எனவருந் தொடர்களால் அறியலாம். இதில் “இன்று” எனச் சுட்டி யது, இராவணன் தோல்வியடைந்த நாளென்க. கும்பகருணனும் கட்டாயம் இராமபிரானால் கொல்லப்படுவான் என்பதை,

“கறங்கு போல விற்பிழத்த காலதூதர் கையிலே
உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக்கிடந்து உறங்குவாய்”

எனத் தூதுவர் கூறுகின்றனர். இந்தப் பாட்டடிகளைப் படிக்கின்ற பொழுது, எழுகின்ற ஓசை, கும்பகருணன், காலதூதர் கையிலே அகப் பட்டுக் கிடந்து அல்லறபடுகின்ற நிலைமையை எமக்கு அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கும்பகருணன் விழித்தவுடன் போர்க்களஞ் சென்று இறக்கப்போகின்றன.

“உறங்குவது போலும் சாக்காடு, உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு”

என்பது திருக்குறள். உறக்கமும் விழிப்பும் போல, இறப்பும் பிறப்பும் மாறிமாறி வருவன என்பதாம் சூம்பகருணனுக்கும் உறக்கமும் விழிப்பும், இனி இறப்பும் பிறப்புமாக அமையப்போகின்றன.

சூம்பகருணன்மேல் கிங்கரர் கொண்ட வெறுப்பினாலே, அவன் தாங்கள் சொல்வதை உறக்க மிகுதியினால் உணர்மாண்டான் என்ற எண்ததுடன், இங்னும் உரைத்தார்கள். பாட்டின் ஒசை உறக்கத் திலே கிடப்போரைத் தாலாட்டுதல் போல அமைந்திருக்கின்றது. சூம்பகருணன் அழிவிவதுடன் அரக்கர் சூட்டுமும் அழியப்போகின்ற தென்பதை உணர்ந்த “உங்கள் வரிமீவேலாம் இங்குக்கிறது” எனவும் கூறினார்.

குறிப்பு: எழுந்திராய் எழுந்திராய் என இரண்டு சொற்கள் விரைவைக் காட்டு தற்காக அடுக்கி வந்தன. விரைவாக எழுந்திடல் வேண்டுமென்ற கட்டாயத்தைக் காட்டுகின்றன. உறங்குவாய், உறங்குவாய், உறங்குவாய் என்ற அடுக்குமொழிகள், இனிமேல் நீ இப்படிக் கிடந்து உறங்கமாட்டாய்; விரைவில் அழியப்போகின்றும் என எதிர்மறைப் பொருளில் வந்திருக்கின்றன, எனவே இந்த அடுக்கு மொழிகள் கும்பகருணன் கவரும் அழிவான் என்றும் துணிவெப்பறி மும்முறை அடுக்கி நிற்கின்றன, மாயவாழ்வு - இரண்டாம் வேற்றுமை உருவும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை அது. மாயையை உடைய வாழ்வு என விரியும், எழுந்திராய், உறங்குவாய் என்பன முன்னிலை ஒருமை எதிர்கால விளை முற்றுக்கள்.

46. இறத்தல் திண்ணம் எழுந்திரு

என்றும் ஈறிலா அரக்கர் இன்ப மாய வாழ்வேலாம்
சென்றுதிய நூம்மு ஞேந்தெ ரிந்து தீமை தேடினுன்
இன்று) இறத்தல் திண்ணமாக இன்னம் உன்னு றக்கமே
அன்று) அலைத்த செங்கை யால்அ லைத்த லைத்து, உணர்த்தினுர்.

கொண்டுகூட்டு: என்றும் ஈறு இலாத அரக்கர் (உடைய) இன்ப மாயவாழ்வு எல்லாம் (இனிமேல்) சென்று தீய, நுழமுன்னேன் (இராவணன்) தெரிந்து தீமை தேடி னன், (சீ) இன்று இறத்தல் திண்ணமாக, (இருக்கவும்) இன்னம் உன உறக்கமே. (என்றுகூறி) அன்று அலைத்த செங்கையால் (மீண்டும் அந்தக் கிங்கரர்கள் சூம்பகருணனை) அலைத்து, அலைத்து உணர்த்தினார்.

பொருள்: என்றும் - ஒருபோழுதும் (என்றைக்கும்), ஈறு இலா - அழுவு இல்லாதவர் என்பதுபோல, இருந்த - (என்னை) இருந்த, அரக்கர் - அரக்கருடைய, இன்பம் - இன்பம் (நிறைந்த) உள்ள, மாயவாழ்வு எலாம் - போப்யான வாழ்க்கை எல்லாம்,

சென்றுதீய - (சுவடும் இல்லாமல்) போய்தழிய, நும் முன்னேன் - உன் தமயனுகிய இராவணன், தெரிந்து - (தான் ஆற்றுகின்ற சேயலால் அழிவு வரும் என்று) தெரிந்துகோண்டே, தீமை - (இரா மன் மனைவியைச் சிறையிடுதலாகிய) தீமையை, தேடிஞ்ண - (தானுகவே) தேடிக்கோண்டான், இன்று - அந்தக் தீமையின் பயனுக, நீ இன்றைக்கே இறத்தல் - (இராமன் அமபினால்) இறந்துபடுதல், தீண்ணம் ஆக - உறுதியாக இருக்கவும், இன்னம்-இனியும், உன் - உனக்கு, உறக்கமே - தூக்கமா (என்று சொல்லி), அன்று - அன்றைக்கே (அப்பொழுதே), அலைத்த - (கும்பகருணனை எழுப்பி) வருத்தங்கோண்ட, தம்செங்கையால் - தமது சிவந்த கை களினால், அலைத்து அலைத்து - (அந்தக் கிங்கரர்கள்) அடித்து அடித்து, உனர்த்தினார் - (மீண்டும்) எழுப்பினார்கள்,

பொழிப்பு: ஒருகாலமும் தமக்கு அழிவென்பதே இல்லை யென்ற எண்ணத்துடன் இருந்த அரக்கருடைய, இன்ப மான பொய்வாழ்வு முழுவதும், அழிந்துபோகும் நிலைமை, தான் செய்கின்ற தீமையால் வரப்போவதை உன் அண்ண கூகிய இராவணன் அறிந்திருந்தும், அதனைப் பொருட் படுத்தாமல், தானுகவே தீமையைத் தேடிக்கொண்டான். அவன் தேடிய தீவினையின் செயலால் இன்று நீயும் தவறுமல் இறக்கப்போகின்றாய். இனி மேலும் நீ ஏன் உறங்குகின்றாய்? என்று சொல்லி முன்னமே அடித்து எழுப்பி வருந்திய தமது கைகளால் மீண்டும் அடித்து அடித்து எழுப்பினார்கள்..

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே இராவணன் தேடிய தீமையினால் அரக்கர் வாழ்வு அழியப்போகின்றதென்பதைச் சொல்லிச் சொல்லி, கிங்கரர்கள் கும்பகருணனை எழுப்புகிறார்கள் என்பதை அறிகின்றோம். இராவணன் ஆற்றிய தவத்தின் பெருமையால் “இந்திரப் பேஞ்சுப்பதம்” எய்தி வாழ்ந்தான். இங்ஙனம் இராவணன் படைத்த பேராற்றலால் அரக்கர்களும் தலை எடுத்தது என்றும், அழிவில்லாத இன்பவாழ்வைப் பெற்றுவிட்டோமென்றும் கொண்ட இறுமாப்புடன் இருந்தார்கள். இதனை, இலங்கையிலே சென்று அரக்கரின் வாழ்வை நேரில் கண்ட அனுமானே ஒப்புக்கொள்கின்றான்.

பளிங்கு மாளிகைத் தலந்தொறும் இடந்தொறும் பசந்தேன் துளிக்கும் கற்பகத் தண்ணறஞ் சோலைகள் தோறும், அளிக்கும் தேறல் உண்டு. ஆடுந் பாடுநர் ஆகிக் தளிக்கின் ரூரை அல்லால் கவல்வின் ரூரைக் காணேன்.

என்பது அனுமனின் உரை. இலங்கைமா நகாத்திலே “களிக்கின்ற வர்களை அல்லாமல் கவலைப்படுகின்றவர் ஒருவரையேனும் அனுமானால் காண முடியவில்லையாம்” இங்ஙனம் சிறந்த வாழ்வையே

“என்றும் ஈறிலா அரக்கர் இன்பமாய வாழ்வெலாம்”

எனக் கிங்கிரார் கூறுகின்றார்.

இனி இராவணன் சிதையைச் சிறைவைத்த செயலால் தீமை வரு மென்பதை முன்னமே அறிந்திருந்தான். இராவணனின் தம்பியாகிய விபீடனை, இராவணை நோக்கி, நீ சிதையைச் சிறைவிடாமல் இராம னுடன் போருக்குச் செல்வாயானால், இப்பொழுது வீற்றிருக்கின்ற இந்திரப் பெரும்பத்தை இழப்பாய் எனப் பலமுறை இடித்துக் கற்றனன்.

இசையும் செய்கையும் உயர்குலத்து இயற்கையும் எஞ்ச வசையும் கீழ்க்கையும் மீக்கொள்க கிணையொடும் முடியாது அசைவில் கற்பினவ் அணங்கை விட்டருளுதி இதன்மேல் விசையம் இல்ளாச் சொல்லினன் அறிஞரின் மேலோன்.

என்பது விபீடனை அறிவுரைகளாகும். இவற்றை எல்லாம் அறிந்திருந்தும் இராவணன் சிதையைச் சிறைவிட எண்ணுமல்போரைத் தொடங்கினால் என்பதை வற்புறுத்தி,

“அரக்கர் இன்ப மாய வாழ்வெலாம்
சென்று தீய நும் முன்னேன் தெரிந்து
தீமை தேடினான்.”

எனவும் கூறினார்.

இங்ஙனம் இராவணன் அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையாலோ அல்லற்படுத்திய தீமை, அவனையன்றி, அவனைச் சேர்ந்தோரையும் அழிக்கும் ஆதலால், கும்பகருணன் மிக்க ஆற்றலை உடையவனாலும் கட்டாயம் இராமான் அழிவான் எனபதை உணர்ந்து, “இன்று இறத்தல் தீண்ணமாக, இன்னம் உன் உறக்கமே” என்றங் கூறினார்கள்.

குறிப்பு: செங்கை பண்புத் தொகை. செம்மையாகிய கை என விரியும், (செம்மை + கை) ஈறிலா என்பதில், ஈறிலாத என நிற்கவேண்டியது, சுற்றிலே உள்ள “த்” கெட்டு, ஈறிலா என நின்றது. எனவே, ஈறிலா என்பதை ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் எனக் கூறலாம். அரக்கர் என்ற பெயரைக் கொண்டு முடியும்.

47. குதிரை யானி முதலியவற்றுல் கும்பகருணை எழுப்ப
இராவணன் ஏவதுல்

என்று சொல்ல அன்னவன் எழுந்திராமை கண்டுபோய்
மன்றல் தங்கு மாலை மார்ப வன்றுயில் எழுப்பலம்

அன்று கொள்கை கேண்மின் என்று மாவோ(டு)ஆளி ஏவினுன் ஒன்றன் மேலோ ராயிரம் உழுக்கிலிட் டெழுப்புசீர்.

கொண்டுகூட்டு: என்று (கிங்கரர்) சொல்ல அன்னவன் எழுங்கு, இராகம கண்டு இராவணனிடம், போய், மன்றல் தங்கு மாலை மார்ப, (நாங்கள் கும்பகருணனின்) வன்துயில் எழுப்பலம், (என்றூர்கள்) அன்று (இராவணன் அவர்களை நோக்கி) கொள்கை கேண்மின், (இனிக் கும்பகருணன் மேல்; மாவோடு, ஆளி ஒன்றன் மேல் ஓர் ஆயிரம் உழுக்கி விட்டு எழுப்புவீர் என்று ஏவினுன்.

பொருள்: என்று சொல்ல - என்று மேற் கூறியவா ஹெல்லாம் கிங்கரர் சொல்லி எழுப்பவும், அன்னவன் - அந்தக் கும்பகருணன், எழுந்திராமை - எழுந்திருக்காமையை, கண்டு - நோக்கி, போய் - (அங்கு நின்றும்) போய், (இராவணனைக் கண்டு) மன்றல் தங்கு - மணம் போருந்திய, மாலை - மாலையை அணிந்த, மார்ப - மார்பை உடையவனே, வன்துயில் - (இனி நாங்கள் கும்பகருணனை) வலிய துயிலில் நின்று, எழுப்பலம் - எழுப்புவதற்கு வல்லமை இல்லாதவ ராணும், (என்றனர்) அன்று - அப்பொழுது, (இராவணன் அந்தக் கிங்கரர்களை நோக்கி) கொள்கை - (இனி ஆக வேண்டியது) என்றுடைய கருத்தான செயலை, கேண்மின் - (நீங்கள்) கேளுங்கள், மாவோடு - யானைகளுடனே, ஆளி - சிங்கங்களையும், ஒன்றன் மேல் - ஒன்றன்பின் ஒன்றுக, ஓர் ஆயிரம் - வெவ்வொன்றிலும் ஆயிரம் (அவன் மேல்) விட்டு, உழுக்கிலிட்டு - மிதிக்கச்செய்து, எழுப்புவீர் - எழுப்புவீர்களாக, என்று - என்று சொல்லி (அந்த விலங்குகளுடன் கிங்கரர்களையும்), ஏவினுன் - போகவிட்டான்.

பொறிப்பு: கிங்கரர்கள் பல வஞ்சின மொழிகளைக் கூறி எழுப்பவும், கும்பகருணன் எழுந்திராமையால், இராவணனிடஞ் சென்று, மாலையை அணிந்த மர்பை உடைய வனே! இனி நாங்கள் குபகருணனை எழுப்ப வலிமை இவ்லாதவர்களானும் என்று முறையிட்டார்கள். அப் பொழுது இராவணன் அவர்களை நோக்கி ஆயிரம் யானை களையும், ஆயிரம் சிங்கங்களையும், ஒன்றன்பின் ஒன்றுக விட்டுக் கும்பகருணன் உடலை மிதிக்கச்செய்து எழுப் புங்கள். இதுவே என் கருத்தாகும் எனக்கூறி, அந்த விலங்குகளையும் அவர்களுடன் அனுப்பிவைத்தான்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே கும்பகருணனின் ஆற்றலுடன் அவனின் நீண்ட உறக்கழும் கூறப்படுகின்றன. ஆற்றல் நிரம்பிய கிங்கரர்களும், ஆற்றல் அழிந்து அல்லறபடத்தக்க உடல் வலிமை யுடைய கும்பகருணன், இராவனால் மிகளளிதில் அழியப்போகின்றுள்ளனப்பதையும் குறிப்பால் உணர்கின்றோம். ‘மாலை மார்பு?’ என இந்த இடத்தில் கிங்கரர் இராவணைன விலிப்பதால் அவன் அணிந்துள்ள மாலை வாடழும்னமே அவனுடைய அருமைத் தம்பியாகிய கும்பகருணன் மாளப்போகின்றுள்ள என்பதையும் குறிப்பாக உணரலாம். இனி இந்த மாலைமார்பு மன்னிலேபட விழுந்து புலம்பப் போகின்றுள்ள என்பதையும் காட்டும், இத்துடன் போரில் தோற்றபின்பும் மானமில்லாமல் மாலையனிந்த மார்புடன் உலாவித் திரிகின்றோம் என, இகழுந்துரைத்தாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது சீதைமேற் கொண்ட காதலால் மாலையனிந்து நாணமில்லாமல் இருக்கின்றோம் என இகழுந்ததாகவும் கூறலாம். போரில் தோற்றுவந்த இராவணன் போர்க் கோலந்தாங்கி மாற்றுரை வெல்ல எண்ணுமல்ல, தார்கோல மார்பனும் இருந்த நிலைமையைக் கிங்கரர்கள் குறிப்பாக இகழுந்துரைக்கின்றார்களென்பதையே கம்பர் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: “மாவோடு ஆளி என்பதில் “மா” என்பது யானையைக் குறிக்கின்றது. கிங்கத்தோடு யானையைச் சேர்த்துக் கூறுதலே மாடு. எழுப்பலம் - தன்மைப் பண்மை இறந்தகால எதிர்மறை விளைமுற்று, எழுந்திராமை - எதிர்மறைத்தொழிற் பெயர். கேண்மின் - வியங்கோள் விளைமுற்று. கேட்பிராக எனவரும், வன்மை + துயில் வன்துயில் என விரியும், எழுப்புவீர் - ஏவல் விளைமுற்று.

48. ஆயிரம் மல்லரை இராவணன் ஏவுதல்

அனையதானை அன்று செல்ல ஆண்டு நின்று பேர்ந்திலன் இனையசேனை மீண்ட நென்று (யு) இராவனர்வி யம்பலும் வினையம்வல்ல நீங்கள் உங்கள் தானையோடு செல்மின் என்று இனையமல்லர் ஆயி ராரை ஏவி நின்று இயப்பினுன்.

கொண்டுகூட்டு: அனைய தானை அன்று (கும்பகருணனை மிதித்துச்) செல்ல, ஆண்டு நின்று பேர்ந்திலன். இனையசேனை (எழுப்ப முடியாமல்) மீண்டது என்று, இராவணர்க்கு இயம்பலும், வினையம் வல்ல நீங்கள், உங்கள் தானை ஒடு செல்மின் என்று (இராவணன் சொல்லி) இனையமல்லர் ஆயிராசை, ஏவி சின்று இயப்பினுன்.

பொருள்: அனைய தானை - அத்தகைய (யானைகளும் சிங்கங்களும் கொண்ட) சேனைகள், அன்று செல்ல - அப்போது (கும்ப

கருணை மிதித்துச்) செல்லவும், ஒன்று - (தான் படுத் திருந்த) அவ்விடத்தில் நின்றும், பேர்ந்திலன் - அசைந்தானில்லை, இனைய சேனை - (யாளிகளும் யானைகளும் ஆகிய) இத்தகைய (பேரிய) சேனைகளும். மீண்டது - கும்பகருணை எழுப்ப முடியாமல்) தீரும்பி வந்துவிட்டன, என்று - என்று (ஏவளாளர்), இராவனர்கு - இராவனனுக்கு, இயம்பலும் - எடுத்துச் சொல்லுதலும், வினையம் வல்ல - தொழில் திறமை வாய்ந்த நீங்கள், உங்கள் - உங்களுடைய, தானையோடு - படைகளுடனே (கும்பகருணை எழுப்புதற்குச்), சென்மின் என்று - செல்லுங்கள் என்று (சொல்லி), இனையமல்லர் - இத்தகைய மல்லீர்கள், ஆயிராரை - ஆயிரம் பேர்களை, ஏவி நீங்று - ஏவீக்கோண்டு நீங்று (போகும்படி ஏவி), இயம்பினான் - (இராவனன்) கூறினான்,

பொழிப்பு: சிங்கர்கள் சிங்கங்களையும், யானைகளையும் கும்பகருணன் மேல் ஏற்றி மிதிக்கச் செய்தபின்பும், அவன் எழுங்கிராமமையைக் கண்டு, இராவனனிடம் சென்று சிங்கங்களும் யானைகளும் எழுப்ப முடியாமல் மீண்டு வந்துவிட்டன என்று சொன்னார்கள். அப்போது இராவனன் தொழிற்றிறம் வாய்ந்த ஆயிரம் மல்லர்களை, அவரவர்கள் படைகளோடு சென்று எழுப்பும் வண்ணம் கட்டளை செய்தான்.

விளக்கம்: யானைகளையும் சிங்கங்களையும் ஏற்றி மிதிக்கச் செய்தும் விழித்தெழுநாத கும்பகருணரையின் உடல்வலிமையும், உறக்கத்தின் மிகுதி யும் இச்செய்யுளில் கூறப்படுகின்றன. யாளிகளும் யானைகளும் மிதித்து எழும்பாத கும்பகருணை எழுப்பச் செல்கின்ற ஆயிரம் மல்லர்களின் வலிமையையும் இச்செய்யுள் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

“வினையம் வல்ல நீங்கள்” என்று இராவனன் மல்லர்களைப் பாராட்டி ஊக்குகின்றான். எதுவகையிலும் கும்பகருணை எழும்பிப் போருக்குப் போக்கவேண்டுமென்ற வேட்கை, இராவனை ஆட்டி வைக்கின்றது.

குறிப்பு: ஆயிரவர் - ஆயிரம்பேர், “ஆர்” விகுதிபெற்ற பன்மை எண்ணுப் பெயர். வினையம் - தொழில் நுட்பம். இனைய - இத்தகைய, அண்மைச்சட்டு.

49. ஆயிரம் மல்லர் அரண்மனை அடைதல்.

சென்றவர் பத்து நூற்றுச் சீரிய வீரர் ஓடு மன்றலம் தொங்க லாஞ்தன், மனந்தனில் வருத்தம் மாற

இன்றிவன் முடிக்கும் என்னு, எண்ணினர் எண்ணி ஈண்டக் குள்றென உயர்ந்த தோளான், கொற்றமாக் கோயில் புக்கார்.

கொண்டுகூட்டு: பத்து நாற்றுச் சீரிய வீரர், மன்றல் அம் தொங்கலான் (ஆகிய இராவணன்) தன் மனத்தினில் வருத்தம் மாற, இன்று இவன் (இந்தக் கும்பகருணன்) முடிக்கும் என்னு, எண்ணினர், எண்ணிச் சென்று, ஈண்ட குன்று என உயர்ந்த தோளான் கொற்ற மா கோயில் புக்கார்.

போருள் : பத்து நாற்று - ஆயிரம், சீரிய - சிறந்த, வீரர் - வீரர்களும், மன்றல் - மனை கமழ்கின்ற, அம் - அழகான, தொங்கலான் - மலர் மாலையை அணிந்த இராவணனுடைய, மனத்தினில்- மனத்திலே உள்ள, வருத்தம் - (முதல் நாள் போரிலே தோற்று) கவலை, மாற - நிங்கும்படி, இன்று - இப்போது (விழித்து எழுதலால்), இவன் - இந்தக் கும்பகருணன், முடிக்கும் - முடிப்பான் (பகைவரை வேல்வான்), என்னு - என்று, எண்ணினர் - கருதினவர்களாய் எண்ணீ, (அவ்வாறே உறுதியாக) நினைத்துக்கோண்டு, ஈண்ட - (மிக) வீரவாக, குன்று என - மலையைப்போல, உயர்ந்த தோளான் - தோள்களை உடைய கும்பகருணனது, கோற்றம் - வேற்றி போருந்திய, மா - பேரிய, கோயில் - அரண்மனைக்குள், புக்கார் - போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

போழிப்பு : இராவணன் கட்டளைப்படி சென்ற ஆயிரம் மல்லர்களும், விரைவாக ஒடிச் சென்று கும்பகருணன் இன்று மலர்மாலையை அணிந்த இராவணனின் மனத் திலே உள்ள வருத்தத்தை மாற்றுவான், என்று எண்ணிய யவர்களாய் மலையை ஒத்த தோள்களை உடையவாக்கிய கும்பகருணனின் வெற்றி பொருந்திய பெரிய அரண் மனையை அடைந்தார்கள்.

விளக்கம்: ஆயிரம் மல்லர்களையும் இராவணன் “வினையம் வல்ல நீங்கள்” எனப் பாராட்டி வழிவிடுத்ததினால், அவர்கள் இராவணன் கருத்தை முற்றுவிக்க வேண்டுமென ஊக்கத்துடன் சென்றார்கள். முதல்நாள் போரிலே இராமபிரானால் தோல்வி யடைந்த இராவணனின் வருத்தத்தை உணர்ந்த மல்லர்கள், கும்பகருணால் அந்த வருத்தம் நீங்கவேண்டு மென்று நினைக்கின்றார்கள். இதனை,

“மன்றலம் தொங்க லாள்தன் மனந்தனில் வருத்தம் மாற இன்றிவன் முடிக்கும் என்னு எண்ணினர்.”

எனக் கம்பர் விளக்குகின்றார். இராவணனிடத்தில் கொண்ட அன்பி னாலே மல்லர் கும்பகருணன் வெல்வான்னை என்னுகின்றார்கள். “மன்றலம் தோங்கலான்” என, இராவணன் மாலைஅணிந்த கோலத் துடன் இருப்பதை இப்பாட்டிலும் கம்பர் நினைவுட்டுகின்றார். மாற்ற னுடன் போர்புரிந்து தோற்றுவந்த பின்பும் மாலையணிந்த மார் பனுய மற்றவர்களைப் போருக்குப் போக்க முயல்கின்றன என்ற எண்ணம், கம்பருடைய மனத்தை உறுததுகின்றது. தன்னால் வெல்ல முடியாத இராமனை வெல்லும்படி தன்தம்பியைப் போக்க முயலுதல் இராவணனின் இரக்கமின்மையைக் காட்டுகின்ற தென்பதே கம்பரின் கருத்தாகும். “துன்றினும் உயர்ந்த தோளான்” எனக் கும்பகருணனைக் கம்பர் சிறப்பித்துக்கூறி, அவனின் தோள்வலி தொலையைப் போகின்ற தென்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: எண்ணினர், சென்றனர், முற்றெச்சங்கள். கோயில், கோ + இல். அரசன் இல்லம் எனப் பொருள்படும். காலப்போக்கில் கோயில் என்பது சிறப்பாக இறைவன் எழுந்தருளுகின்ற இல்லங்கதைக் குறிப்பதாயிற்று. பத்து நூறு - பண்புத் தொகை பத்தாகிய நூறு என விரியும். இன்று - இப்பொழுது, என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. வீரர் - எழுவாய். புக்கார் - பயனிலை.

50. மல்லர்கள் பட்ட அல்லல்

திண்திறல் வீரன் வாயில் திறத்தலும் சுவாத வாதம்
மண்டுற வீர் எல்லாம் வருவது போவ தாகிக்
கொண்டுறு தடக்கை பற்றிக் குலமுடை வலியி னுலே
கண்துயில் எழுப்ப எண்ணிக் கடிதொரு வாயில் புக்கார்.

கொண்டுகூட்டு: (அந்த மல்லர்கள்) கண்துயில் எழுப்ப எண்ணிரி, திண்திறல் வீரன் (ஆகிய கும்பகருணன் உறங்குகின்ற அறையின்) வாயில் திறத்தலும், சுவாத வாதம், மண்டுறு, வீரர் எல்லாம் (கும்பகருணனின் மூச்சக்காற் றிலே அகப்பட்டு) வருவது போவது ஆகிப் (பின் தங்க ஞடைய) தடக்கை பற்றிக்கொண்டு, உறுகுலம் உடை வலியினுலே (விலகி) கடிது ஒரு வாயில் புக்கார்.

பொருள்: கண்துயில் - (கும்பகருணனை) தூக்கத்தில் நின்றும், எழுப்ப - எழுப்புதற்கு, கருதி - எண்ணி அந்த ஆயிரம் மல்லர் களும் சென்று) திண்திறல் - மிக வலிமையை உடைய, வீரன்-வீரஞ்ஜிய கும்பகருணன், வாயில் - (உறங்குகின்ற) அரண்மனை

யின் வாயிலை, திறத்தலும் - திறந்த உடனே, சுவாத வாதம் - (கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக் காற்றானது, மண்டுற - மிகுத்தியாக வருதலால், (மிகுத்து வீச) வீர் எல்லாம் - (அந்த) மல்லர்கள் எல் ஸோரும், வருவது - கும்பகருணனின் மூச்சுக் காற்றிலே அகப்பட்டு) வெளியே தள்ளப்படுவதும், போவது - உள்ளே இழுக்கப்படுவதும், ஆகி - ஆகிய இச்சேயல்களால் (தடுமாற்றம் அடைந்துவருந்தி, தடக்கை - தத்தும் பேரிய கைகளை, பற்றிக்கொண்டு - (ஒருவரையொருவர் விடாமல்) பிடித்துக்கொண்டு, உறுகுலம்) மிகவும் ஓன்றுபட்ட (தங்கள் கூட்டத்தில்), உடை வலியினுலே - போருந்திய வல்லமையாலே, கடிது - மிக விரைவாக (விலகிச்சென்று), ஒரு வாயில் - வேறேரூ வாயில் வழியாக, புக்கார் - (மல்லர்கள்) போன்றார்கள்.

போழிப்பு: மிகுந்த வலிமை படைத்த கும்பகருணனை எழுப்ப எண்ணிச் சென்ற மல்லர்கள், அவன் உறங்குகின்ற அரண்மனை வாயிலைத் திறக்கார்கள் ; திறங்கவுடனே கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக் காற்றிலே அந்த மல்லர்கள் அகப்பட்டு, உள்ளே இழுக்கப்படுவதும், வெளியே தள்ளப்படுவதுமாக அலைந்து தடுமாற்றம் அடைந்தார்கள். அவர்கள் வலிமை மிகுந்த தம் கைகளால் ஒருவரையொருவர் உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, தங்கள் கூட்டத்தின் வலிமையினால் மூச்சுக் காற்றை விட்டுவிலகி விரைவாக வேறேரூ வாயிலை அடைந்தார்கள்.

விளக்கம்: இச்செய்யவிலே கும்பகருணனை எழுப்பச் சென்ற ஆயிரம் மல்லர்களும் அவளின் மூச்சுக்காற்றினால் தாக்குண்டு, போவதும் வருவதுமாக அல்லறபட்ட செயல் சொல்லப்படுகின்றது. இராவணனால் “வினாயம் வஸ்ல நீங்கள்” என்று பாராட்டப்பட்ட மல்லர்கள் ஆயிரம்பேரும் கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக் காற்றிற்கே ஆற்றுத் தூற்றல் அழிந்தார்களென்றால், அவனின் வல்லமை, எல்லைகாண முடியா தெப்பதை அறிகின்றோம்.

“சுவாத வாதம் மண்டுறவீர் எல்லாம்
வருவது போவது ஆகி”

எனக் கமார் கூறுகின்றசெய்தி நகைச்சுவை தருவதாகும். கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக்காற்றிலே அகப்பட்டு, வெளியே தள்ளப்பட்டும் உள்ளே இழுக்கப்பட்டும் இடையிலே நின்று ஊஞ்சல் ஆடிய மல்லர்களைப்பற்றி எண்ணினால் எவருக்கும் நகைப்புத் தோன்றும் எனக்,

தீர்ச்சுழியில் அகப்பட்டவர்கள் சிந்தனையுடன் ஒருவரை யொருவர் பற்றிக்கொண்டு, நீர்ச்சுழியின் ஆற்றலை மெல்ல மெல்ல வென்று விலகி மற்றொரு திசையில். சென்று தப்புவதுபோல, மல்லர்களும் ஒருவரை யொருவர் பற்றிக்கொண்டு, கும்பகருணன் விடுக்கின்ற மூச்சுக் காற்றின் தாக்குதலை மெல்லவென்று வேறொரு திசையாக விரைந்து வெளியேறினார்கள் என அறிகின்றோம். இதனால் கும்பகருணன் விட்ட மூச்சுக் காற்றின் ஆற்றலும் விரைவும் புலனுகின்றன.

குறிப்பு: தின்திறல், ஒருபொருட் பன்மொழி, “தின்மை என்ற பொருளையே” திறல் என்பதும் தருகின்றது. இங்ஙன் ஒருபொருள் குறித்த இரு சொற்களைச் சேர்த்துச் சொல்வதால் பொருள் சிறப்படைகின்றது. மிகக் கவிமை என்பது கருத்தாகும், வருவது, போவது, என்பன தொழிற்பெயர்கள்.

மல்லர்கள் கண்ட காட்சி,

(இச் சேய்யுள் சீல பதிப்புகளில் மட்டும் காணப்படுகின்றது.)

ஒதநீர் விரிந்த தென்ன உறங்குவான் நாசிக் காற்றுல்
கோதில் மலைகள் கூடி வருவது போவது ஆக
ஈதெலாங் கண்ட வீரர் ஏங்கினர் நுணுக்கம் உற்றுர்
போதுவான் அருகு செல்லப் பயந்தனர் பொறிகொள் கண்ணார்.

கொண்டுகூட்டு: பொறிகொள் கண்ணார், ஒதநீர் விரிந்தது என்ன உறங்குவான், உறங்குகின்ற கும்பகருணனின் நாசிக் காற்றுல், கோதில் மலைகள் கூடிப் போவது வருவது ஆக, ஈது எலாம் கண்ட வீரர், ஏங்கினர் துணுக்கம் உற்றுர், போதுவான் அருகு செல்லப் பயந்தனார்.

பொருள்: போறிகோள் - (சினத்தினால்) நேருப்புப் போறி பறக்கின்ற, கண்ணார் - கண்களை உடைய மல்லர்கள், ஒத் நீர் - ஓலியை உடைய கடலின் நீர், விரிந்தது என்ன - பரந்து எங்கும் பேருகுவது போல, உறங்குவான் - உறக்கத்திலே கிடக்கின்ற கும்பகருணனது, நாசிக் காற்றுல் - மூச்சுக் காற்றினால், கோதில்-குற்றட இல்லாத, (மிகச் சிறந்த), மலைகள் கூடி - மலைகள் எல்லாம் பேயர்ந்து, வருவது - (முச்சை அவன் இழுக்கும்பொழுது இழுபட்டு) வருவதும், போவது ஆக - (முச்சை அவன் வெளியிடும் போழுது தள்ளப்பட்டுச்) செல்வதும் ஆக இருக்க, ஈதெலாம் - இங்ஙனம் மலைகள் மூச்சுக் காற்றினால் சுழல்கின்ற செயல்களை யேல்லாம். கண்ட வீரர்-பார்த்த மல்லர்கள், ஏங்கினர் - (கும்பகருணனின் வலிமையை என்னை) ஏக்கங்கொண்டு, துணுக்கம் உற்றுர்-

நடுக்கம் உடையவர்களாய், போதுவான் - (கும்பகருணைனை எழுப்பப்) போதற்கு, அருகு செல்ல - பக்கத்திலே செல்லவும், அஞ்சினர் - அச்சங்கோண்டார்கள்:

பொறிப்பு: கடல்நீர் எங்கும் பரந்தாற்போலக் கிடந்து உறங்குகின்ற கும்பகருணன் விடுகின்ற மூச்சுக் காற்றிலே மிகச் சிறந்த மலைகள் கூட்டமாக அகப்பட்டு, மூச்சை உள்ளே இழுக்க வருவதும், வெளியே விட, போவதும் ஆகி அலைகின்ற தன்மையைக்கண்ட மல்லர்கள், எங்ஙனம் கும்பகருணைனை எழுப்பலாமெனத் திகைத்து நடுக்கங் கொண்டார்கள். இயல்பாகவே நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற கண்களை உடைய அந்தமல்லர்கள் கும்பகருணனின் பக்கத்திலே செல்லவும் அஞ்சினர்கள்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே கும்பகருணனின் ஆற்றலைக் கண்டு, அவனை எழுப்பசென்ற மல்லர்கள் அஞ்சி அயர்வதை அறிகின்றோம். சிறந்த பெரியமலைகள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கும்பகருணனின் மூச்சுக் காற்றினால் அலைக்கப்படுவதைக் கண்ட மல்லர்கள், அவன் பக்கத் திலே போகவும் அஞ்சுகின்றார்கள். அங்ஙனம் அஞ்சுகின்ற மல்லர்கள் சிறந்த வீரர்கள். இயல்பாகவே கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப்பார்கின்றவர்கள். இதனை,

“பொறிகொள் கண்ணினர் போதுவான்
அருகு செல்லப் பயந்தனர்”

எனக் கம்பர் கூறுகின்றார். இச்செய்யுளிலே கும்பகருணனின் ஆற்றலை வியந்து மல்லர் அயர்கின்ற செயல் கூறப்படுதலால் வியப்பணி அமைந்திருக்கின்றது.

கும்பகருணன் உறங்கிக் கிடந்த தோற்றம் பெருங்கடல் எங்கும் பரந்து கிடப்பதுபோலக் காணப்பட்டது. எங்கும் பரந்து கிடக்கின்ற கடல் உவமானம். தன்உருவப் பொலிவுடன் நீண்டு நிமிஸ்ந்து உறங்குகின்ற கும்பகருணன்-உவமேயம்.

கருமைநிறமும், அளவிடப்படாத ஆற்றலும் பொதுத்தன்மைகள். இத்துடன், கும்பகருணனின் மூச்சுக்காற்றின் ஒலியைப்போலப் பெருங்கடல் அலைநிறத் தூர்த்தலையும் பொதுத்தன்மையாகக் கொள்ளலாம்.

குறிப்பு: எங்கினர், உற்றூர் என்பன. முற்றுச் சொற்களாக நின்று எச்சப் பொருளாத் தருவதால் முற்றெச்சங்கள். கண்களிலே நெருப்புப்பொறி பறத்தல் சிறந்த வீரர்களுக்கே உரியகுணம். இதனை,

“ கழிலாக் காலும் காந்தும்
அயில் இலாக் கையும்
அழல் இவாக் கண்ணும்
இல்லா ஆடவர் இல்லை ”

என அனுமான் இங்கைவீரரின் இயல்பைக் கூறுவதால் அறியலர்ம்.

51. அஞ்சிய மஸ்லர் ஆற்றுகின்ற செயல்

இங்கிவன் தன்னை யாம்கிள்ளு (று) எழுப்பலாம் வகையேது என்று துங்கபேற் வாயும் மூக்கும் கண்டுமெய்ய நுணுக்கம் உற்றுர் அங்கைகள் தீண்ட அஞ்சி ஆழ்செவி அதனின் ஊடு சங்கோடு தாரை சின்னம் சமைவறச் சாற்றல் உற்றுர்.

கோண்டுகூட்டு: இன்று, இங்கு இவன் தன்னையாம் எழுப்பலாம் வகை ஏதுன்று (சிந்தித்த மல்லர்கள் கும்பகருணனின்) துங்க பேழு வாயும், மூக்கும் கண்டு மெய்ய நுணுக்கம் உற்றிர். (அவனுடைய) அம் கைகள் தீண்ட அஞ்சி, ஆழ்செவி அதனின் ஊடு, சங்குஞ்சு, தாரை, சின்னக், சமைவு உறப் (பொருத்திச்) சாற்றல் உற்றிர்.

போருள்: இன்று-இப்போது இங்கு-இவ்விடத்திலே, (கட்டாயம் எழுப்பவேண்டிய ரிஹைமை ஏற்பட்ட இடத்திலே) இவன் தன்னை-இந்தக் கும்பகருணனை, யாம்-நாங்கள் (தூக்கத்தில் நின்றும்), எழுப்பலாம்-எழுப்புதலுக்கான, வகை-வழி, ஏது என்று-என்னவென்று சிந்தித்து. (அக்கும்பகருணனுடைய) துங்க-அகன்ற (உயர்ந்த), பேழுவாயும்-பிளந்த வாயையும், மூக்கும் கண்டு-(பேரிய புயல் காற்றை எழுப்புகின்ற) மூக்கினையும் பார்த்து, மேய்-உடல், துணுக்கம் உற்றிர்-நடுக்கங் கோண்டவர்களாய்; அம் கைகள்- (கும்பகருணனுடைய) அழகிய கைகளைத்தானும், தீண்ட-தோடு தற்கும், அஞ்சி-அர்சங்கோண்டு: ஆழ்செவி - ஆழமான (தோளை களை உடைய) செவிகளின், ஊடு-நடு இடத்திலே; சங்கோடு - சங்குகளோடு: தாரை-நீண்ட ஊது சுருவிகளையும்; சின்னம்-சின் னங்களையும் (கோண்டு); சமைவு உற- (அவன் காதில்) நுழையக் கூடியதாகப் (போருந்தும் வண்ணம்; சாற்றல் உற்றிர் - பேரோ லீயை எழுப்பத் தோடங்கினார்கள்-

பொறிப்பு: கும்பகருணனை இப்பொழுது எங்கனம் இவ்விடத்திலே எழுப்பலாம் எனச் சிந்தித்த மல்லர்கள்,

அவனுடைய பிளங்த பெரிய வாயையும் மூக்கினையும் கண்டு உடல் நடுக்கங் கொண்டவர்களாய், அவனுடைய அழகிய கையைத்தானும் தொடுதற்கும் அச்சமுற்றுப் பள்ளமான, உள் தொளைகள் பொருந்திய அவனின், காதுகளிலே சென்று பொருந்தும் வண்ணம், சங்கு தாரை சின்னம் என்னும் கருவிகளைக்கொண்டு பேரோவி எழுப்பினார்கள்.

விளக்கம் : இச்செய்யுளிலே கும்பகருணைனத் தீண்டவும் அஞ்சிய மல்லர்களின் செயல் கூறப்படுகின்றது. சங்கு தாரை சின்னம் முதலிய கருவிகளைக்கொண்டு பேரோவி செய்வதால் கும்பகருணை எழுப்ப வாமென அவர்கள் எண்ணிய காரணம் அச்சமேயாம். உடலைத்தீண்டி யானைகளும் சிங்கங்களும் மிதித்தபோதும் எழும்பாத கும்பகருணன், வெறும் ஒசைகளை எழுப்புவதால் துயில் நீங்கமாட்டான் என்பது வெளிப்படை. இங்ஙனம் தீண்டவும் அஞ்சி ஒலி எழுப்புகின்ற மல்லர்கள் சிறந்த வீரர்கள் என்பதை “‘வினையம் வல்லவர்’” என முன்னமே கம்பர் கூறியிருக்கின்றார்.

இனி, கும்பகருணன், போரிலே பல படைகளையும் செலுத்திய தினால் ஏற்பட்ட வடுக்கள் அவன் கைளுக்கோர் அழகாக அமைந்து விளங்குகின்றன என்பதைக் காட்ட “அம் கைகள் தீண்ட அஞ்சி” எனக் கம்பர் அடை கொடுத்துக் கூறினார். வீரரின் கைகளுக்கு அழகு, படைகளைச் செலுத்திய வடுக்களே ஆகும். கும்பகருணனுடைய படைத் தழும்பு பதிந்த கைகளைக் கண்ட மல்லர்கள் மிகவும் அஞ்சினார்கள் என்பது கருத்தாகும். கும்பகருணனின் வாயையும் மூக்கையும் அச்சுப் பொருளாகக் காட்டிய கம்பர் அவனின் கைகளை, அழகுப் பொருளாகக் காட்டிச் சிறந்த வீரன் என்பதை விளக்குகின்றார். படைக் கலப் பயிற்சி நிரம்பிய கும்பகருணன் செலுத்துகின்ற படைகளைத் தாங்க வலியற்றவர்களாய் வானர வீரர்கள் எல்லோரும் தோற்றுப் போவார்கள் என்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: ஆழ் - பள்ளமான, துங்கம் - உயர்ச்சி, ஊடு - நடுவு, காதின் உள்ளிடம். வெவ்வாய் (வெம்மை + வாய்) பண்புத்தொகை. ஆழ் செவி - வினாத்தொகை.

52. வாடிய மல்லர்கள்

கோடிகல் தண்டு கூடம் குந்தம் வல்லோர்கள் கூடி தாடைகள் சந்து மார்பு தலையெலும் இவற்றில் தாக்கி வாடிய கையர் ஆகி மன்னவற்கு) உரைப்பப் பின்னும் நீடிய பரிகள் எல்லாம் நிரப்பிடும் விரைவில் என்றான்.

கொண்டுகூட்டு: கோடுஇகல் தண்டு கூட்டம் குந்தகம் வல்லோர்கள் கூடித் (கும்பகருணனின் தாடைகள் சந்து, மார்பு, தலை எனும் இவற்றில் தாக்கி வாடிய கையர் ஆகி, (சென்று) மன்னவற்கு உரைப்ப (அவன்) பின்னும் நீட்டிய பரிகள் எல்லாம் விரைவில் (கும்பகருணன்மேல்) நிரப்பிடும் என்றான்.

பொருள்: கோடு இகல் - மலையின் உச்சியை ஒத்த, தண்டம் - தண்டாயுதம், கூடம் - சம்மட்டி, குந்தம் - ஈட்டி, (எனும் இப்படைகளைச் செலுத்தத்தில்), வல்லோர் - வல்லமை வாய்ந்த வீரர்கள், கூடி - ஓன்று சேர்ந்து, (அக் கும்பகருணனுடைய), தாடைகள் - கன்னங்கள், சந்து - உடல் முட்டுக்கள் (பொருத்தீடங்கள்), மார்பு, தலை எனும் - எங்கின்ற, இவற்றில் - இவ்வுறுப்புக்களிலே, தாக்கி - (மேற்கூறிய படைகளால்) மோதி அடித்து, வாடிய - ஓய்ந்த, கையர் ஆகி - கைகளை உடையவர்களாகி, மன்னவற்கு - (தங்கள்) அரசனுகைய இராவணனிடம், உரைப்ப - (போய்ச்) சொல்ல, பின்னும் - (அதனைக்கேட்ட இராவணன்) இன்னும், நீடிய - (தோகையிலும் வர்த்தமையிலும்) மிகுந்த, பரிகள் எல்லாம் - குதிரைகளை எல்லாம் (கொண்டுபோய்), விரைவில் - மிக விரைவாக, ஸிரப்பிடும் - (அவன்மேல் விட்டு) ஸிரப்புங்கள், என்றான் - என்று (இராவணன்) கட்டளை யிட்டான்.

பொழிப்பு: மலர்கள் மலையின் உச்சியை யொத்த தண்டாயுதம், சம்மட்டி ஈட்டி யென்னும் படைகளால் கும்பகருணனின் கன்னங்கள் உடற்பொருத்துக்கள். மார்பு, தலை என்னும் உறுப்புக்களில் எல்லாம் மோதி அடித்துக்கை சோர்ந்தவர்களாய்த், தங்கள் அரசனுகைய இராவணனிடஞ் சென்று, தங்களால் எழுப்ப முடியாதென்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட இராணன் மீண்டும் வலிமை வாய்ந்த பெருங்தோகையான குதிரைகளைக் கும்பகருணன் மேல் விட்டு மிதிக்கச் செய்து எழுப்புங்கள் எனக்கட்டளை செய்தான்.

விளக்கம்: தண்டாயுதம் முதலான படைகளைச் செலுத்தித் தேர்ச்சி பெற்றவீரர்கள் ஓன்றுசேர்ந்து, தங்கள் தங்கள் படைகளால் கும்பகருணனைத் தாக்கியும் எழுப்ப முடியாதவர்களாய்க் கை சோர்ந்து

தார்கள் என்ற செய்தி பெரும் வியப்பைத் தருவதாகும். கும்பகருணைனின் பேராற்றல் இதனால் புலனுகின்றது.

“கழிந்த தீயொடு காலையும், பிழிந்து சாறுகொள் பெற்றியான்”

என, இவனின் வலிமையை விபீடனானும் புகழிந்து உரைக்கின்றான். கோடு (மலை) உவமானம். தண்டு - உவமேயம். திண்மையும் பருமையும் பொதுத்தன்மைகள்.

குறிப்பு: இகல் இங்கே உவம உருவாக நிற்கின்றது, கோடு - மலை, வாடியகை, செயலற் கைகள். வல்லோர்கள் - குறிப்புவினையால் அணையும் பெயர். நீடியரிகள் - குறிப்புப் பெயசெச்சத்தொடர்.

53. குதிரைகள் மிதிக்கக்கூடிய உறக்கம்

கட்டுறு கவன மாவோர் ஆயிரங் கடிதின் வந்து
மட்டற உறங்கு வரந்தன் மார்பிடை மாலை மான
விட்டுற நடத்தி ஓட்டி விரைவுள் சாரி வந்தார்
தட்டுறு குறங்கு போலத் தடந்துயில் கொள்வதானுன்.

கொண்டுகூட்டு: மட்டற உறங்குவான் தன் மார்பு இடை மாலை மானக் கட்டுறு கவன மா ஓர் ஆயிரம் கடிதின் வந்து (சேர அவற்றைக் கும்பகருணைன் மேல்) விட்டு உற நடத்தி ஓட்டி விரைவு உள் சாரி (யையாக மல்லர்கள்) வந்தார். தட்டு, உறு குறங்குபோல (கும்பகருணைன்) தடம் துயில் கொள்வது, ஆனான்.

பொருள்: மட்டற - அளவில்லாமல், உறங்குவான் தன் - துயில் கொள்கின்ற கும்பகருணது, மார்பிடை - மார்பினிடத்தே, மாலை மான - மாலையைப்போலத் தோன்றும் வள்ளனம், கட்டுறு - (கடிவாளம் முதலியன) பூட்டப் பேற்ற, கவனமா - விரைந்து செல்லும் தன்மையை உடைய குதிரைகள், ஓர் ஆயிரம் - ஆயி ரத்தை, (அவ்விடத்துக்கு) கடிதின் வந்து - விரைவாக வந்து, சேர விட்டு - போகும்படியாக ஏவி, உற நடத்தி - (அக்குதிரைகளை அவன் மார்பிலே) போருந்தும்படி நடக்கச் செய்தும், ஓட்டி - (பின்) ஓடச்சேய்தும், விரைவுளா - விரைவை யுடைய, சாரி வந்தார் - சாரிகையாகச் சுற்றிவந்தார்கள், தட்டுறு - (இச்சேயலால் உறங்கிக் கிடக்கின்ற கும்பகருணன்) தட்டிக்கோடுக்கின்ற குறங்கு போல - தோடைப் பக்கத்தை உடைய சிறுகுழந்தைபோல, தடந் துயில் - பெரியஉறக்கம், கொள்வது ஆனான் - கொள்வானுயினான்.

பொழிப்பு: அளவுகடந்த தூக்கத்திலே கிடக்கின்றவ ஒகிய கும்பகருணது மார்பிலே கடிவாளம் முதலியன ழுட்டப்பட்ட ஆயிரம் குதிரைகளை மாலையைப்போல (வரி சையாக) நிரைத்து, விரைவிற் கொண்டுவந்து, அவனை மிதிக்குப்படி விட்டு நடத்தி, மிக விரைவுடன் சாரியாக (சுற்றிச் சுற்றி) வந்தார்கள், இச்செயல் தூங்குகின்ற கும்பகருணனுக்கு அவனுடைய தொடையிலே தட்டிக் கொடுப்பதுபோல இருந்த படியால், அவன் முன்னையிலும் பெருந்தூக்கங் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்: இச் செய்யுளிலே கும்பகருணனை உறக்கத்தினின்று எழுப்புதற்காகச் செய்த செயல் அவனை மீண்டும் நல்லாக உறங்க வைத்த நிலைமையை அறிகின்றோம். ஆயிரம் குதிரைகளை உறங்குகின்ற கும்பகருணனது மார்பிலே ஏற்றி, இட சாரி வல சாரியாக விரைந்து செலுத்திய வீரர்களின் செயல், உறங்குகின்ற சிறு ஆழந்தையைத் தொடையிலேதட்டி உறங்கவைப்பதுபோல கும்பகருணனுக்கு மிக இன்பமாக இருந்தது என்பதைக் கம்பர் மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றார். இதனால் கும்பகருணனது உடல் வலிமையும், உறக்கத்தின் தன்மையும் தோன்றுகின்றன.

நீறிப்பு: கும்பகருணன் மார்பிலே குதிரைகள் வட்டமாக நின்றுஒடுகின்ற காட்சி அவன் மார்பிலே மாலை அணிந்து இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. மாலை - உவமாளம். குதிரைகள் வட்டமாக ஓடுகின்ற காட்சி - உவமேயம். வட்டமாக விளங்குதலும். வரிசையாக நிரைத்து நிற்றலும் மாலைக்கும் குதிரைகளுக்கும் உள்ள பொதுத் தன்மைகள். மட்டு - எல்லை. சாரி - வட்டமாக ஒடுதல். உறங்குவான் வினையாலஜையும் பெயர். மாலை மான என்பதில் 'மான' உவமவருபு. கவனமா - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்கதொகை.

५१. எழுப்புதற்கு இன்னும் ஏதும் வழியுண்டோ!

கொய்ம்மலர்த் தொங்க ஸான்றன் குரைகழல் வணங்கி, “ஜய, உய்யலாம் வகைகள் என்றங்கு) எழுப்பலாம் வகையே செய்தும், கையெலாம் வலியு மோய்ந்த; கவனம்மாக காலு மோய்ந்த செய்யலாம் வகைவே றுண்டோ செப்புதி”, தெரிய என்றார்.

கொண்டுகூட்டு: (பணியாளர்) கொய்ம்மலர்த் தொங்க ஸான்தன் குரைகழல் வணங்கி, ஜய உய்யல் ஆம் வகைகள் என்று (நாங்கள்) அங்கு (கும்பகருணை) எழுப்பலாம் வகையே செய்தும் கை ஸலாம் வலியும் ஓய்ந்த கவனம் மா காலும் ஓய்ந்த செய்யல் ஆம் வகைவேறு உண்டோ? தெரியச் செப்புதி என்றார்.

பொருள்: கோய்மலர் - கோய்யப்பட்ட மலர்களால் தோடுத்த, தோங்கலான்தன் - மாலையை அணிந்த இராவணனுடைய, குரைகழல் - ஒலிக்சின்ற வீரக்கழல்களை அணிந்த கால்களில் வணங்கி (விழுந்து வணக்கங்கூடியது), ஜய - தலைவனே, உய்யலாம் - (அரக்கர் குலம் கும்பகருணனை எழுப்பதலால்) பிழைப்பதற்கு, வகைகள் என்று - வழியாகும் என்று எண்ணி, அங்கு - அவ்விடத்தில், எழுப்பலாம் - (அவனை) எழுப்பக்கூடிய, வகைகள் செய்தும் - முறைகள் எல்லாவற்றையும் விடாமற் செய்தும், கை எலாம் - (அவனை எழுப்ப முடியாமல்) எங்கள் கைகளிலே இருந்த, வலியும் ஓய்ந்த - வல்லமைகள் எல்லாம் ஒடுங்கிப் போயின். கவனம் மா - விரைவாகச் செல்லக் கூடிய குதிரைகளின், காலும் ஓய்ந்த - கால் களிலேயுள்ள வலிமை எல்லாம் ஒடுங்கிப் போயின, செய்யலாம் வகை - இனிமேல் எங்களால் செய்யக்கூடிய முறைகள் (உபாயங்கள்), வேறு உண்டோ - வேறு எவையேனும் இருக்கின்றதோ, தேரியச் செப்பதி - (அங்ஙனம் இருக்குமானால் நாங்கள்) அறியக் கூறுவாயாக, என்றார் - என்று ஏவலாளர் கூறினார்கள்.

பொறிப்பு: குதிரைகளைக் கும்பகருணன் மேல் நடத்தி யும் அவன் எழுந்திராமையைக்கண்ட ஏவலாளர்கள் புதிய மலர்மாலையை அணிந்த இராவணனிடஞ் சென்று, அவன் கால்களில் விழுந்து வணங்கி, தலைவனே! அரக்கர் குலம் முழுவதும் பிழைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால், கும்பகருணனை எழுப்புதற்காக முனைந்து எங்களால் செய்யக் கூடிய வழிகளை எல்லாம் செய்துவிட்டோம். வலிமை பொருந்திய எங்களின் கைகளும் செயலற்று விட்டன. கும்பகருணன் மேல் நடத்திய குதிரைகளின் கால்களும் ஓய்ந்துவிட்டன. இனிக் கும்பகருணனை எழுப்புதற்காகச் செய்யக்கூடிய புது வழிகள் (தந்திரங்கள்) யாதேனும் உள்ளதோ? இருந்தால் நாங்கள் அறியும்படி கூறவேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.

விளக்கம்: இராவணன் கட்டனையை நிறைவேற்றச் சென்ற ஏவலாளர்கள் கூலிக்கு மாரடிப்பதுபோல வேண்டாவெறுப்பாய்க் கும்பகருணனை எழுப்பாமல், தங்கள் அரக்கர்குலம் வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் மிக ஊக்கத்துடன் தங்களால் இயன்ற அவை முயற்சி செய்தார்கள் என்பதை “உய்யலாம் வகைகள் என்று அங்கு எழுப்பலாம்

வகையே சேய்தும்” என்ற தொடர்களால் கம்பர் காட்டுகின்றார். கும்பகருணன் எழுந்திராமையால் எழுப்பச் சென்ற ஏவலாளர் உள்ளாம் ஏங்கி, இனி அரக்கர்குலம் அழியப்போகின்றதேயென இரங்குகின்றார்க வென்பதை “சேய்யலாம் வகைவேறுவீடோ சேப்புதி” என்ற தொடரால் அறிகின்றோம். அவர்கள் குரலிலே கலந்து ஒலிக்கின்ற ஆற்று மையும் இரக்கமும், கும்பகருணன் எழும்பவேண்டுமேயென்ற ஆரா மையைக் காட்டுகின்றன. இச்செய்யுளிலும் ‘கோய்ம் மலர்த் தோங்க ஸ்ரீனி’ என இராவணன் மாலை அணிந்த மார்போடிக்ருப்பதைக் கம்பர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இதனால் இராவணனின் உள்ளிலையையும், ஊக்கக் குறைவையும் குறிப்பாக உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: கொய்மலர், குரைகழல் என்பன — விளைத்தொகை, தொங்கல்—மாலை வளன் மா காலும் ஓய்ந்த என்பதில் முதல் விளை சினை விளை கொண்டு முடிந்தது. முதல் - குதிரை, சினை - கால், சினையின் விளை - ஓய்தல் அது குதிரையின் விளையாகக் கூறப்பட்டது, செப்புதி - வியங்கோள் விளைமுற்று அது செப்புவாயாக என வரும்.

55. சூலம் மழு முதலியன் கொண்டுள்ளிந்தாவது எழுப்புக் எனல்
 “இடைபேரா இளையானை, இளையாழி மணி தெடுந்தேர்
 படைபேரா வரும்போதும் பதையாத உடம்பானை,
 மடைபேராச் சூலத்தான் மழுவாட்கொண் டெறிந்தானும்
 தொடை பேராத் துயிலானைத் துயிலெழுப்பிக் கொணர்க்கென்றான்.

கொண்டுகூட்டு: இனை யாழி மணி நெடுங்தேர் படைபேரா வரும்போதும் பதையாத உடம்பானை, இடைபேரா இளையானை தொடைபேராத் துயிலானை, (இனிமேல் மடைபேராச் சூலத்தான் மழு வாள் கொண்டு ஏறிந்தானும், துயில் எழுப்பிக் கொணர்க என்றான்.

போருள்: இளையாழி - போருத்தப்பட்ட உருளைகளையடைய, மணி நெடுங்தேர் - அழகிய பேரிய தேரும், (தேர்ப்படையும்), படை - (எனைய யானை, குதிரை, காலாள் முதலான) படைகளும், பேரா வரும்போதும் - (தன்னை எதிர்த்து) புடை பேயர்க்கு வருகின்ற காலத்திலும், பதையாத - (அதனைக்கண்டு) நடுங்காத, உடம்பானை - உடம்பை உடையவனை, இடைபேரா - (தான் துயில் கோள்ளாமல் இருக்கின்ற காலத்தில் எல்லாம் என்னைவிட்டுப்) பிரியாது இருக்கின்ற, இளையானை - எனக்கு நேரே இளைய தம்பியாகிய கும்பகருணனை, தொடைபேரா - இடைவிடாத, துயில்லானை - தூக்கத்தை உடைய

வைன, மட்டபேரா - போருத்தவாய் கலையாத, சூலத்தால் - சூலத் தையும், மழு - மழுவையும், வாள் - வாளையும், கோண்டு எறிந்தா னும் - கொண்டுபோய்த் தாக்கி ஆசிலுவா, துயில் எழுப்பி - (அவனின்) துயிலைக் கலைத்து எழுப்பி, கோணர்க - அழைத்துக் கோண்டு வருவீர்களாக, என்றான் - என்று இராவணன் கட்டளை இட்டான்,

பொழிப்பு: தேர், யாஜை, சூதிரை, காலாள் என்னும் நாற்பெரும் படைகளும் ஒன்றுகூடித் தன்னை எதிர்க்க வந்தபோதும் அச்சத்தினால் நடுங்காத உட்லையுடையவனும், உறங்குகின்ற காலத்திலன்றி ஏனைய காலத்தில் என்னை விட்டுப் பிரியாதவனும் எனக்கு நேரே இளையவனுமான தம்பியும், இடைவிடாது உறங்கங் கொள்கின்றவனுமாகிய கும்பகருணனை இனிமேல் சூலம், மழு, வாள் முதலிய படைகளைக்கொண்டு தாக்கி ஆசிலும், தூக்கத்தைக் கலைத்து எழுப்பிக்கொண்டு வாருங்கள், என்று இராவணன் கட்டளை இட்டான்.

விளக்கம்: இச் செய்யுளால் இராவணன் கும்பகருணனிடத்தில் வைத்த மேலான மதிப்பை அறிகின்றோம். தனைனவிட்டுப் பிரிந்து மாற்றுர் பக்கத்திற் சேர்ந்த விபீடனைனப்போலக் கும்பகருணன் ஒரு காலமும் பிரியான் என்பதை இராவணன் என்னுகின்றான். கும்பகருணனைக்கொண்டே தனது பகைவரை வெல்லவேண்டுமென்ற மன எழுச்சியால் துரண்டப்பட்டபொழுதும், தனை விட்டுப் பிரியாத தம் பியைப் படைகளால் தாக்கி எழுப்பிப் போருக்குப் போக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதை என்னும் பொழுது இராவணனது உள்ளத்தில் இரக்க உணர்ச்சி தோன்றுகின்றது. இதனை ‘இடைபேர் இளையாளை’ என இராவணன் கூறுகின்ற மொழிகளால் அறிகின்றோம்.

இனி இங்ஙனம் இரக்க உணர்ச்சி கொண்ட இராவணன், மாற்று ரால் தன் தமிழ் கொல்லப்படமாட்டான் எனத் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொள்கின்றான். நாற்பெரும் படைகள் வந்து தாக்கும் போதும் அஞ்சி நடுங்காத ஆண்மையான கும்பகருணன் என்பதை இராவணன் என்னுகின்றான். ‘இளையாழி மணிநேடுங் தேர் படைபோ வநும்போதும் பதையாத உடம்பாளை’ என்னும் தொடர்களால் இதனை அறிகின்றோம். இடைபேரா இளையான ஆசிய கும்பகருணன் இன்று பிரிந்து கென்று போரில் மாளப்போகின்றான் என்பதை, இராவணன் கூற்றில் வைத்தே கம்பர் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: 'மடைபேராச் சூலத்தான்' எனப் பாடங்கொண்டு பொருத்துவாய் குலையாத குலத்தையுடைய சிவபெருமான் எனப் பாருள்கூறி அச்சிவபெருமான் கைக் கொண்ட மழுப்படைகொண்டு அடித்தாவது துயிலை எழுப்புங்கள் என இராவணன் கட்டளை இட்டான் எனவங் கொள்ளலாம். பேரா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை யெசுசம். இணையாழி - வினைத்தொகை, அது இணைத்த ஆழியென விரியும். நெடுந்தேர் பண்புத்தொகை. (நெடுமைத் தேர்) நெடுமையாகிய தேர் என விரியும். தேர், படை, மழு, வாள் என்பன உம்மைத் தொகைகள். அவை தேரும் படையும் மழுவும் வாழுமென விரியும்.

58. விழித்தெழுந்த கும்பகருணன்

என்றலுமே அடிவணங்கி யிரைஞ்ஞாற்(ஹ) இராக்கதர்கள் வன்றெழுமிலால் துயில்கின்ற மன்னவன்தன் மாடனுமி, நின்றிரகூடு கதுப்புமுற நெடுமுசலம் கொண்டிடிப்பப் போன்றினவன் எழுந்தாற்போல், புடைபேயர்த்தங் கெழுந்திருந்தான்.

நொண்டுகூட்டு: என்றலுமே ஈர் ஜஞ்ஞாறு இராக்கதர்கள் (இராவணனின் அடிவணங்கி) துயில்கின்ற மன்னவன் தன் மாடு அனுகி நின்று வன் தொழிலால் இரண்டு கதுப்பு முற, நெடு முசலங் கொண்டு அடிப்ப, அந்த அடியைப்பட்ட கும்பகருணன், பொன்றினவன் எழுந்தாற்போல புடை பெயர்ந்து எழுந்திருந்தான்.

பொருள்: என்றலுமே - இராவணன் இங்ஙனம்) கட்டளை இட்ட உடனே, ஈர் ஜஞ்ஞாற்று இராக்கதர்கள் - ஆயிரம் அரக்காகள், அடி வணங்கி - (இராவணன்) கால்களிலே வீழுந்து பணிந்து, துயில்கின்ற - உறங்குகின்ற, மன்னவன் தன் - அரசனுள் கும்பகருணனுடைய, மாடு அனுகி நின்று - பக்கத்தே வந்து நின்று, வன் தொழிலால் - தம்முடைய வீடிமை மிகுந்த செயலால், இன்டு கதுப்பும் - (கும்பகருணனுடைய) இரண்டு கன்னங்களிலும், உற - போருந்த, நெடுமுசலம் - நீண்ட உலக்கைகளை, கோண்டு அடிப்ப - (கைகளிலே) கோண்டு மோத, பொன்றினவன் - (அப்போழுது கும்பகருணன்) இறந்துபோன ஒருவன், எழுந்தாற்போல் - எழுந்திருந்த தன்மையைப் போல, புடை பெயர்ந்து - படுத்திருந்த இடத்தைவிட்டு) அசைந்து கோடுத்து, அங்கு எழுந்திருந்தான் - அவ்விடத்தே எழுந்திருப்பதாயினுன்.

பொழிப்பு: இராவணன் கட்டளைப்படி சென்ற ஆயிரம் அரக்காகளும், உறங்குகின்ற கும்பகருணனின் பக்கத்திலே

நெருங்கி நின்று, அவனுடைய இரண்டு கண்ணங்களிலும் நீண்ட உலக்கைகளைக் கொண்டு அடித்தார்கள் அந்த அடியைப்பட்ட கும்பகருணன், இறந்தவன் எழுந்ததுபோல அசைந்து எழுந்திருந்தான்.

விளக்கம்: இந்தச் செய்யுளால் கும்பகருணன் விழித்தெழுந் தான் என்பதை உணர்கின்றோம். இரக்கம் என்பது எள்ளளவும் இல்லாத அரக்கர் ஆயிரம்பேரை இராவணன் ஏவினான் என்பதை வலியுறுத்த அந்த அரக்கரை ‘வன் தோழிலார்’ எனக் கம்பர் கூறுகின்றார். கும்பகருணன் இறந்தாலும் இறந்து போகட்டும் என்ற உள்ளத் துடன் அரக்கர்கள் அடித்தார்கள் என்றதை ‘வன்தோழிலார் நேடு முசலங் கோண்டடிப்பு’ என்ற கொடர் உணர்த்துகிறது. கும்பகருணன் விழித்தெழுந்த செயிலத் கூறவங்க கம்பர் ‘போன்றினவன் எழுந்தாற்போல்’ என உவமானங் காட்டுகின்றார். போன்றினவன் எழுதல் - உவமானம். கும்பகருணன் எழுதல் - உவமேயம் உணர்ச்சி யின்றிக் கிடத்தல் பொன்றினவனுக்கும் கும்பகருணனுக்குமின்ன பொதுத்தன்மையாகும். தவறுமல் கும்பகருணன் போர்க்களத்தில் சாவான் என்பதைக் கூறவிரும்பிய கம்பர் ‘போன்றினவன்’ என்ற சொல்லை எழுந்திருந்த கும்பகருணக்கு அடையாகக் கொடுத்தார். இங்ஙனம் குறிப்புப் பொருந்திய சொற்களைக் கம்பர் பொருத்திச் சொல் வதில் மிக வல்லவர்.

குறிப்பு: மாடு - பக்கம். புடைபெயர்தல் - அசைந்து கொடுத்தல். பொன்றினவன் - வினையாலினையும் பெயர். கதுப்பு - கண்ணம்.

7. விழித்தெழுந்த வீரன்

(57—65)

இராவணன் ஏவவின்படி ஆயிரம் அரக்கர்கள் ஒன்று கூடிப், பெரிய உலக்கைகளால் கும்பகருணனின் கண்ணங்களிலே அடித்தார்கள், அந்த அடியின் அதிர்ச்சியால், இறந்தவன் உயிர்பெற்று எழுந்தாற்போலக் கும்பகருணன் எழுந்தான், விழித்தெழுந்த கும்பகருணன், ஓராடியால் உலகை அளந்த திருமாலைப்போல விளங்கினான். அவனின் முடிவானத்தைத் தீண்டியது. உடல் வானாம் முழுவதையும் மறைத்தது. கண்கள் கடலினும் பெரியனவாகக்

காட்சி அளித்தன. இங்னனம் கும்பகருணன் விழுஞ் தெழுந்ததைக் கண்டதும், மூவுகைத்தினரும் அஞ்சினர் திசையாணிகளும் தம் நிலைகளங்கினா. சூரியனும் அச்சங்களை கொண்டான், மூவரும் தேவரும் நடுங்கினார்கள்.

உறக்கத்தில் நின்று எழுஞ்ச கும்பகருணன், வறுத்த இறைச்சியுடன் கள்ளிறைஞ்ச குடங்களையும் காணுதவனுய் தன் வாயை நாக்கால் நக்கினன். எழுஞ்சவுடன், உண்ண இறைச்சியும் குடிக்கக் கள்ளும் கொடுக்கப்படாமையால், உள்ளம் கொதித்த கும்பகருணன், அறுநாறு வண்டிச் சோற்றையும் உண்டு, பல நாற்றுக்கணக்கான குடங்களிலே நிரம்பிய கள்ளையும் குடித்தான். பசி அடங்கவில்லை. பசி தீரக்கூடிய உணவைப் பின்பு உண்ணலாமென எண்ணியவனுய் ஆபிரத்து அறுநாறு ஆண் எருமைகளைச் சிற்றுண்டியாகத் தின்று, சிறிது பசி ஆறினுன். அவன் இடியைக் கசக்கிப் பொறியை உண்டாக்கக்கூடிய ஆற்றல் நிரம்பியவன். கும்பகருணன் இருக்கும்போது காணப்படுகின்ற தோற்றப் பொலிவு, இராவணன் எழுஞ்சு நிற்கும் பொழுது காணப்படுகின்ற தோற்றம்போல விளங்கும். அவனுடைய புருவங்கள் கடவின் அலைபோன்றவை. அவன் உறங்கும் பொழுது, உண்ட இறைச்சியின் உதிரம் வாயாலே பெருகி ஓடும். உண்ணும்பொழுது இரத்தமும், இறைச்சியும், எலும்பும் தோலும் எங்கும் சிதறிக் கிடக்கும்.

வாட் படையையும், தண்டத்தையும் தாங்கிய வலிமையான கைகளை உடையவன். நிலவைப்போல ஒளி விடுகின்ற, வயிரமணிகள் பதித்த வீரக்கழல்களை அணிந்த கால்களை உடையவன். தான் வைத்திருக்கின்ற உருக்குப் படைகளையும், இரும்புப் படைகளையும் பசி வந்தபொழுது கடித்துத் தின்னும் பற்களை உடையவன். தன்னை எதிர்த்து வந்த யானைகளை அருந்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன், சூலப் படையைப் பிடித்த கையை உடையவன், மழைக் கருக்கொண்ட மேகம்போல் விளங்குகின்ற நிறம் பொருந்தியவன், காலனுடனும் போருக்கேகும் கடுங்திறல் படைத்தவன், தலையின் மேலே. கூட்டமான செம்பட்டை மயிரைத் தாங்கியவன், திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்திலே

இந்திரன் பற்களைத் தன் கையால் சிதறடித்த திறலாளன், வானுலக மதிலைபும் கையால் நொறுக்கிய வல்லமை மிக்கவன், வேற்படை விளங்குகின்ற கையான். சிங்கத்தின் இறைச்சியைத் தின்னும் ஆகையாற் திறந்தவாயை உடையவன், இவனின் உடல் நிலத்திலே கிடத்தலைக் கண்டாலும் தேவர்கள் ஆவி விடுகின்றவர்போல அஞ்சிநடுங்குவார்கள். திலத்திலே கிடக்கின்ற கடல் நிமிர்து நிற்க அதன்மேல் வடவைக்கனல் மூண்டெழுந்தாற் போல விளங்குகின்ற செம்பட்டமயிரை உடையவன், எட்டுத் திசைகளையும் வென்ற இராவணனின் சினத்துக் கஞ்சிய நெருப்பும், சூரியனும் ஒடி ஒளித்த மேருமலைக் குகைபோன்ற கண்களை உடையவன், யானைகள் அருந்திப் பசி ஆறுகின்ற மூங்கில்கள் நிறைந்துள்ள மலையிலே உள்ள குகையைப்போல-உயர்ந்த மூக்கை உடையவன், பாம்புகள் பற்றித் தூங்கக்கூடிய பரந்த செவித் தொளைகளை உடையவன். இங்ஙனமெல்லாம் பல பண்புகள் கொண்ட கும்பகருணனைப் படம் பிடித்துக் கம்பர் எமக்குக் காட்டுகின்றார்.

57. மாலைப்போல வளர்ந்து நின்றுன்

விண்ணிலை இடறும் மேவி விசும்பினை நிறைக்கும் மேனி கண்ணொலும் அவையி ரண்டும் கடல்களில் பெரிய வாரும் எண்ணிலும் பெரிய துளை இலங்கையர் வேந்தன் பின்னேன் மண்ணிலை அளந்து நின்ற மாலென வளர்ந்து நின்றுன்.

கொண்டுகொட்டு: எண்ணிலும் பெரியனை இலங்கையர் வேந்தன், பின்னேன், மண்ணிலை அளந்துநின்ற மாலென வளர்ந்து நின்றுன், (அங்ஙனம் எழுந்து நின்ற குபகருணனின்) மோவி விண்ணிலை இடறும், மேனி விசும்பிலை நிறைக்கும். கண்ணனும் அவை இரண்டும், கடல்களில் பெரிய ஆகும்.

போருள்: எண்ணிலும் - மனத்தால் நீணத்தாலும் (நீணக்க முடியாத அளவு) பேரியன் ஆன-பேரியவனுய் விளங்குகின்ற வனும், இலங்கையர்-இலங்கையில் வாழ்கின்ற அரக்கருக்கேல்லாம், வேந்தன்-அரசனுமாசிய இராவணனின், பின்னேன்-பின் பிறந்தவ

ஞீய கும்பகருணன், மண்ணினை-நிலவுலகத்தை, அளந்து நின்ற-அளந்துகொண்டு நின்ற “குறள்” வழிவங்கோண்டு வளர்ந்த) மால் என - திருமாலைப்போல, வளர்ந்து நின்றுன் - உயர்ந்து (நிமிர்ந்து) நின்றுன், (அங்குனம் நின்றபோது) மோலி (அந்தக் கும்பகருணன் தலையில் அணிந்த) முடியானது, விண்ணினை-வானத்தை, இடறும் - முட்டும், மேனி-உடலானது, விசுப்பினை-வானவெளியை நிறைக்கும், மறைக்கும், கண் எனும் - (அவனுடைய) கண்கள் என்று சோல்லப்படுகின்ற, அவை இரண்டும்-அவைகள் இரண்டும், கடல்களில்-ஏழு கடல்களிலும், பேரிய ஆகும் - பேரியனவாக இருக்கும்

பேரியப்பு: மனத்தால் எண்ணவும் முடியாத ஆற்றல் வாய்க்கத பெரியோனும் விளங்குகின்ற இராவணனின் தம்பியாகிய கும்பகருணன், எழுந்து நின்றுன். அவன் எழுந்துநின்ற தோற்றம் உலகத்தை எல்லாம் அளந்து நிமிர்ந்த நெடியோனுகிய திருமாலின் தோற்றத்தை ஒத்திருந்தது. அவனின் முடிவானத்தில் முட்டியது. உடல் வானவெளியை மறைத்தது. கண்கள் கடல்களிலும் பெரியனவாய் விளங்கின.

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலே கும்பகருணன் எழுந்துநின்ற தோற்றத்தை உலகை அனந்த திருமாலின் தோற்றத்துடன் ஒப்பிடடுக்கூறப்படுகின்றது. திருமால் குறள் வடிவமாக நின்று பின் வளர்ந்தார். கும்பகருணன் உறங்கிக் கிடந்து, எழுந்து நின்றுன்.

திருமால் உவமானம், கும்பகருணன் உவமேயம் உருவப் பொலிவும் மண்ணில் நின்று விண்தொட நிமிரதலும் பொதுத்தன்மைகள்.

இனி, இராவணனை “என்னினும் பேரியனு இலங்கையர் வேந்தன்” எனக் கம்பர் சிறப்பிக்கின்றார் இன்று உறக்கத்தில் நின்று விழித்து எழுகின்ற கும்பகருணன்பெற்ற வெற்றிப் புகழிலும் மேலாக இராவணனின் தமிழி எனபதினால் பெற்றபுகழ் பெரிதென்பதைக் கம்பர் குறிப்பாகக் கூறுகின்றார், இராவணனின் தவ வலிமையும் வெள்ளிமாலவரை எடுத்தல் முதலான வீரசெயல்களும், மனத் தினால் எண்ணவும் முடியாத ஏற்றம் உடையவை என்பதைக் கம்பர் பாராட்டுகின்றார். “என்னினும் பேரியன் ஆன இலங்கையர் வேந்தன்” என்ற அடியைப் படிக்கும்பொழுது எழுகின்ற ஒசை, இராவணனின்

எல்லையில்லாத ஆற்றலை எண்ணிக் கம்பர் வியக்கின்ற தண்மையைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனமெல்லாம் வீரப்புகழ் நிரம்பிய இராவணனின் பெருமை இராமனால் முதல்நாட் போரிலேயே போக கப்பட்டதைக் கும்பகருணன் அறிந்து வருந்துவான் என்பதையுங் கம்பர் நினைவூட்டுகின்றார்.

“இராவணன் என்னும் குற்றுலப்பினும் உலப்பிலாத் தோளினுன்”

“வலிய நெடும் புலவியினும் வணங்காத மனி முடிகள்”

இங்ஙனம் இராவணன் பெற்ற பெருந்தலைமையைக் கம்பர் பல இடங்களிலும் அடிக்கடி எடுத்துக்கூறி எம்மைச் சிந்திக்கச் செய்கின்றார். இவ்வளவு ஆற்றல்களைப் பெற்றிருந்தும் அறத்தை மறந்தமையால் இராவணன் அழிந்தான் என்பதையே அடிக்கடி கம்பர் அறிவிக்கின்றார்,

“அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கழும் இல்லை அதனை மறத்தலின் ஊங்கில்லைக் கேடு”
என்பது திருக்குறளா.

குறிப்பு: கடல்களில் பெரியவாகும் கண்கள் என்றது. கண்களின் அகலத்தை விளக்குதற்கென்க, பின்னேன், குறிப்புவிளையால் அணையும் பெயர். மால் என, என்பதில் ‘என’ உவமங்கு.

53. எல்லோரும் அஞ்ச எழுந்த வீரன்

முவகை உலகும் உட்க முரண்திசைப் பணைக்கை யானைத் தாவரும் திசையில் நின்று சலித்திடக் கதிரும் உட்சுப் பூவுளான் புணரி மேலான் பொருப்பினுன் முதல்வ ராய யாவரும் துனுக்குற்று) ஏங்க எளிதினில் எழுந்தான் வீரன்.

கோண்டுகூட்டு: முவகை உலகும் உட்க. முரண் திசைப் பணைக்கையானை, தாவரும் திசையில் நின்று (அச்சத்தினால்) சலித்திடக் கதிரும் உட்க,ப் பூவுளான், புணரி மேலான், பொருப்பினுன், முதல்வர் ஆய, யாவரும் துனுக்கு, உற்று, ஏங்க, வீரன் எளிதினில், எழுந்தான்.

போருள்: முவகை - முன்று வகைப்பட்ட, உலகும் - உலகத்திலே உள்ளவர்களும், உட்க - அச்சங்கோள்ளும்படியாகவும், முரண் - வலிமைகோண்ட, திசை - எட்டுத் தீக்குகளிலும் உள்ள, பணைக்கை - (பணைபோலப்) பருத்த துதிக்கைகளை உடைய, யானை - யானைகள், தா அரும் - (தாம்) ஒருகாலமும் நீங்குதல் இல்லாத,

திசையில் நின்று - (தத்தமக்கே உரிய) திசைகளில் இருந்து, சலித் தீட - அச்சத்தினால்) நிலைபெயரவும் கதிரும் - சூரியனும் சந்திரனும், உட்க - அச்சங்கோளாவும், பூ உளான் - தாமரைப் பூவில் வீற் றிருக்கின்ற பிரமாவும், புனீமோலான் - தீருப்பாற்கடல்லே, அறி துயில் கோள்கின்ற தீருமாலும், போருப்பினை - கயிலைமலையிலே ஷீற்றிருக்கின்ற சீவனும், முதல்வர் ஆய - முதலாக உள்ள, யாவ ரும் - தேவர்கள் எல்லோரும், துணுக்கு உற்று - நடுக்கங் கொண்டு, ஏங்க - (மனத்தில்) ஏக்கம் அடையவும், வீரன் - வீர ஞகிய கும்பகருணன், எளிதில் - மிக எளிதாக (இலகுவாக) எழுந் தன் - எழுந்து நின்றுன்.

போழிப்பு: மூன்று உலகத்தில் உள்ளவர்களும் கண்டு அச்சங் கொள்ளவே, திசையானைகள் அஞ்சி நிலைபெயர வும், சூரிய சந்திரர்கள் அச்சம் அடையவும், நான்முகன் தீருமால் சிவன் எனும் மூவரும், ஏனைய தேவர்களும், நடுங்கி ஏங்கவும், வீரனுகிய கும்பகருணன் மிக எளிதாக விழித்தெழுந்தான்.

விளக்கம்: இசெய்யுளிலே கும்பகருணனின் ஆற்றலைக் கம்பர் வியந்துரைக்கின்றார். கும்பகருணனால் முன்னர் அல்லறப்பட்ட மூவுல கத்தில் உள்ளவர்களும் அவன் விழித்தெழுந்ததமை கண்டு அஞ்சி னார்கள், உலகிருளை ஓட்டும் சூரியனும் சந்திரனும் தம்மையும் கும்பகருணன் சினந்து சிதைப்பானே என்ற எண்ணத்தினால் அஞ்சி னார்கள். திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்தில் கும்பகருணனின் ஆற்றலை அறிந்த மூவரும், தேவரும், அவன் விழித்தெழுந்ததைக் கண்டதும், மீண்டும் தம்மேல் சினங்கொண்டு வருவானே என்ற எண்ணத்தினால் அஞ்சினார்கள். இங்ஙனமெல்லாம் மூவரும் தேவரும் மற்றும் யாவ ரும் அஞ்சி நடுங்கத்தக்க ஆண்மையாளனுகிய கும்பகருணன், இராம பிரானால் அழியப்போகின்றன் எனபதையும் கம்பர் கூறுமற் கூறுகின்றார்.

“வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ முகுந்ததோ பொன்றும் காலமே”

எனக் கும்பகருணனே தானும் தனினைச் சேர்ந்த மற்றையோரும் அழியுங்காலம் நெருங்கிவிட்ட தென்பதைக் கூறுகின்றன்.

குறிப்பு: “கதிரும் உட்க” என்பதில் உலகிருளை ஓட்டுகின்ற தொடர்புமற்றிக் குரியனுடன் சந்திரனையும் சேர்த்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. சனித்தல் • நிலை

பெயர்தல், எளிதில் - இலகுவாக, விரைவாக என்றும் கொள்ளலாம். உட்டக, சலித் தீட, எங்க என்பன விளையெச்சங்கள். அவை எழுந்தான் எனும் விளையைக்கொண்டு முடிந்தன. பூவுளாள்; புணரிமேலாள் என்பன ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகைகள். அவை பூவின்கண் உளாள், புணரியின்கண் உளாள் எனவிடியும். பொருப்பினுன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை பொருப்பினை உடையாள் என விடியும்.

59. இறைச்சியையும் கள்ளையும் எண்ணி வாய் ஊறினுன்

உறக்கம் அவ்வழி நீங்கி உணத்தகும்
வறைக் கமைந்தன ஊறேடு வாக்கிய
நறைக்கு டங்கள் பெருன் கடை நக்குவாள்
இறக்க நின்ற முகத்தினை எய்துவான்.

கொண்டுகூட்டு: அவ்வழி, (கும்பகருணன்) உறக்கம் நீங்கி, உணத்தகும், வறைக்கு அமைந்தன ஊன் ஒடு, வாக்கிய, நறைக்குடம் பெருன், கடை நக்குவான் (ஆகி) இறக்க நின்ற முகத்தினை எய்தினுன்.

போருன்: அவ்வழி - அப்போது, உறக்கம் நீங்கி - தூக்கத்தில் நின்று நீங்கப்பெற்று, உணத்தகும் - (தான் வழக்கமாக) உண்ணுதற்கு உரிய, வறைக்கு அமைந்தன - வறுத்தலீக் கோண்டனவாகிய, ஊன்ஒடு - புலால்உடனே, வாக்கிய - நீறைக்கப்பட்ட (வார்க்கப்பெற்ற), நறைக்குடங்கள் - கள்ளுக் குடங்களையும், பேருன் - கிடைக்கப் பெறுதவனும், கடை - (தன்) கடைவாயை, (உணவு வேட்கையால்) நக்குவான் - நாவால் நக்குகின்றவனுகி, (கவலையால்) இறக்க நின்ற - சாகும்தன்மை போருந்திய, முகத்தினை - (போலிவு இழந்த) முகத்தை, எய்துவான் - உடையவனுயினுன் (அடைந்தவனுயினுன்).

பொழிப்பு: விழித்தெழுஞ்ச கும்பகருணன், தான் எழுஞ்சவுடன் வழக்கமாக உண்ணுகின்ற புலா ஆடன் குடிக்கின்ற கள்ளும் கிடைக்கப் பெறுதவனுய்த் தன் கடை வாயை நாக்கினுலே நக்கியவண்ணம் இறக்கின்ற நிலையில் இருக்கின்ற முகத்தை உடையவனும் நின்றுன்.

விளக்கம்: கும்பகருணனுக்குச் சாமிகக் கிட்டிவிட்டபடியால் அவனின் முகத்திலே உள்ள ஒளி குறைந்துவிட்டதென்பதை நினைவுட்ட விரும்பிய கம்பர், “இறக்க நின்ற முகத்தினை எய்துவான்” எனக் கூறி னார். உறக்கத்திலே கிடந்த கும்பகருணன் எழுந்தவுடனே, தான்

வழக்கமாக உண்கின்ற இறைச்சியையும், குடிக்கின்ற கள்ளையும் என்னினான். அங்ஙனம் எண்ணினைடனே முன் உண்ட உணவினாகவை உணர்ச்சி தோற்றவே அவன் தன் நாக்கினால் கடைவாயினை நக்கினான் என்பதைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். உண்டு சுவையுணர்ந்த உணவை நினைத்தவுடன் வாழுறுதல் இயல்பாகவே நிகழ்வதொன்றாகும். இங்ஙனம் உறக்கத்திலும் ஊனிலுமே கும்பகருணனின் வாழ்நாட்கள் கழிந்தன என்பதையும் குறிப்பாகக் கம்பர் கூறுகின்றார். இதனை,

“இளமையம் வநிதே ஏக
உறங்கினா என்ப தல்லால்
உற்றது ஒன்று உள்தோ”

என விப்டனைன் கும்பகருணனுக்குக் கூறுவதாக வரும் பகுதியில் கம்பர் மீண்டும் நினைவுட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: வார்க்குதல் - பெய்து வைத்தல், இறக்க நின்ற முகம் - சாழுஞ்சி, பெருள், நக்குவான், என்பன முற்றெச்சங்கள், வறை - முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

60. பற்றுத உணவுண்டு பசியை எழுப்பினான்

ஆறு நூறு சுகடத்(து) அடிசிலும்
நூறு நூறு குடங்களும் நுங்கிலுள்
ஏறு கின்ற பசியை எழுப்பினான்
சீறு கின்ற முகத்திரு செங்கனுள்.

கோண்டுகூட்டு: சீறுகின்ற முகத்து இரு செங்கண் னைன் ஆறு நூறு சுகடத்து அடிசிலும், நூறு நூறு (கள்ளுக்கு) குடங்களும் நுங்கினைன், (இவை பற்றுமையால்) ஏறுகின்ற பசியை எழுப்பினான்.

பொருள்: சீறுகின்ற - கோபம் மிகுந்து தோன்றுகின்ற, முகத்து - முகத்தின் கண்ணே, இரு செங்கண்னைன் - (அக்கோபத் தின் தன்மையை விளக்கும்) இரண்டு சீவந்த கண்களை உடையவ னை கும்பகருணன், ஆறு நூறு - அறுநூறு, சுகடத்து - வண்டி களிலே உள்ள, அடிசிலும் - சோற்றையும், நூறு நூறு - நூற்றுக் கணக்கான, குடங்களும் - கள் சிரம்பிய குடங்களையும், நுங்கினைன் - உட்கோண்டான், (இவை போதாமையால்) ஏறுகின்ற - (மீண்டும் மீண்டும்) மிகுந்து வளர்கின்ற, பசியை எழுப்பினான் - பசியை உண்டாக்கினைன்.

போழிப்பு: கோபக்கணலை வீசுகின்ற கண்களை உடைய கும்பகருணன், அறுநூறு வண்டில்களிலே நிரப்பிய

சோற்றையும், பல நூற்றுக்கணக்கான குடங்களிலே நிரம் பிய கள்ளையும் உட்கொண்டும் பசி ஆறப் பெறுமையால் மீண்டும் மிகுந்த பசியை (உடையவனுயினன்) வருவித்துக் கொண்டான்.

விளக்கம்: அறுநூறு வண்டிகளில் நிரம்பிய சோறும் நூற்றுக்கணக்கான குடங்களிலே நிரம்பிய கள்ளும் கும்பகருணைனின் பசியை நீக்கப் போதாமையால், அவன் மீண்டும் பசியை உடையவனுன். பெரும் பசி உடையவர்கள், சிறிய உணவை உட்கொண்டால், அவர்களின் பசி முன்னையிலும் மிகுதல் இயற்கையாகும். இயல்பாகவே சினம் பொருந்திய கும்பகருணன், பசி மிகுதியால் பெரும் கோபத்தை உடையவனுன். என்பதை விளங்கச் “சீறுகின்ற முகத்திரு சேங்கண்ண்” எனக் கூறினார்.

ஞநிப்பு: “நூறு நூறு குடங்கள்” என்பதற்குப் பதினையிரம் குடங்கள் நிரம்பிய கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சகடம் வண்டி, நூறுநூறு. அடுக்குத்தொடர். ஆறு நூறு செங்கணை, என்பன பண்புத் தொகைகள். அவை ஆருகிய நூறு, செம்மையாகிய கண் என விரியும்.

61. இடியைக் கசக்கும் வலிமையாளன்

எருமை யேற்றை ஓர் ஸர் அறு நூற்றையும்
அருமை இன்றியே தின்றிறை ஆறினுன்
பெருமை ஏற்றது கோடுமென் ரேபிறங்கு)
உருமை ஏற்றைப் பிசைந்து) எரி ஊதுவாள்.

கொண்டுகூட்டு: பெருமை ஏற்றது கோடும் என்றே பிறங்கு, உருமை ஏற்றைப் பிசைந்து, எரி ஊதுவான் (ஆகிய கும்பகருணன்) எருமை ஏற்றை ஓர் ஸர் அறுநூற்றையும் அருமை இன்றியே தின்று (பசி) இறை ஆறினுன்.

பொருள்: பெருமை - (தங்கள் குலத்தின்) தகுதிக்கு, ஏற்றது-போருத்தமான காரியத்தையே, கோடும் - செய்ய முற்படவேண்டும், என்றே - என்னும் என்னைத்தையே உடையவனுயே, (போர் செய்யாதகாலத்திலே) பிறங்கு - (வானத்திலே) விளங்குகின்ற, ஜி - வியப்புக்குரிய, உரும் ஏற்றை - இடு ஏற்றை (இடியை), பிசைந்து - (தன் கைகளால்) கசக்க (அதிலே உள்ள), எரி - நெருப்பை, ஊதுவான் - ஊதுகின்ற வல்லமை உடையவனுகிய கும்பகருணன், எருமை ஏற்றை - எருமைக் கடாக்களில், ஓர் - ஒப்பற்ற, ஸர் ஆறு நூற்றையும் - ஆயிரத்து இருநூற்றையும், அருமை இன்றியே.

(ஒரு சிறிதும்) வருத்தம் இல்லாமல், (மிக எளிதாகத்) தின்று - (அந்த ஏருமைகள் எல்லாவற்றையும்) உட்கொண்டு, இறை - சிறிது, பசி ஆறினுன் - பசி தணிந்தான்.

போயிப்பு: தங்கள் குலத்தின் பெருமைக்கேற்ற செயல் களையே ஆற்றவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை உடைய என்று (போர் செய்யாத காலத்திலே) இடியைக் கசக்கி அதிலே தோன்றுகின்ற நெருப்பை ஊதும் ஆற்றல் வாய்ந்தவனுகிய கும்பகருணன், ஆயிரத்து இருநூறு ஏருமைக் கடாக்களையாதொரு வருத்தமும் இல்லாமல் மிக எளிதாகத் தின்று, சிறிது பசி ஆறினுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் வீரச் செயலும் அவன் உட்கொள்ளும் உணவின் மிகுதியும் சொல்லப்படுகின்றன. கும்பகருணன் தன் குலத்தின் பெருமைக்கு, இழுக்குத் தோமல் வாழ விரும்புகின்றவன் என்பதைக் கூறுகின்றார்.

“பெருமை ஏற்றது கோடுமென்றே பிறங்கு
உருமை ஏற்றைப் பிசைந்து எரி ஊதுவான்”

என்ற தொடரால் இதனை அறிகின்றோம், விளையாட்டாகச் செய்கின்ற செயலிலுங்கூடத் தங்கள் குலப்பெருமைக்குக் குறைவு வரப்படாதென்ற விழிப்புடன், கும்பகருணன் பாதுகாக்கிறான் என்பதால் அவனின் மானைணர்ச்சியை உணர்கின்றோம். இடியைக் கசக்கி அதிலே தோன்றுகின்ற நெருப்பை ஊதும் செயல், கும்பகருணனின் ஓய்வுநேர விளையாட்டாகும் என்றால், அவனின் வீரத்தை எங்குனம் அளவிட்டுக் கூறமுடியும் என்பதைக் கம்பர் குறிப்பாகக் கூறுகின்றார். கும்பகருணன் தன் குலப்பெருமையைப் பேணுவதில் ஊக்கம் உடையவன் என்பதை,

“புலத்தியன் வழி முதல் வந்த
பொய்யறு குலத்தியல்பு அழிந்தது”

என அவன் கூறுவதாலும் அறியலாம்.

இனி, ஆயிரத்து இருநூறு ஏருமைக் கடாக்களை உண்டபின்பும் கும்பகருணனின் பசி முற்றுந் தனியிலிலை என்பதால், அவன் உண்கின்ற உணவின் அளவை அறிவிக்கின்றார். அளவில்லாத உணவை உண்டு, அளவில்லாத ஆற்றலைப் படைத்தவன் என்பதாம்.

குறிப்பு: ஏற்றை-ஏறு, விலங்கினங்களில் ஆணை ஏற்றை என்று சொல்வது மாடு, இடியை - இடியேறு என்று சொல்லும் வழக்கத்தை ஆதரித்து “உரும் ஏற்றை” என்று கூறினார் ‘ஐ’ வியப்பு, இடியின் ஆற்றல் - வியத்தற்குரிய தென்படேத் கருத்தாகும். இறை - சிறிது.

62. தோற்றமும் செயலும்

இருந்த போதும் இராவணன் நின்றெளத்
தெரிந்த மேனியன், திண்கட விண்திரை
தெரிந்த தன்ன புருவத்து நெற்றியான்
சொரிந்த சோரிதன் வாய்வரத் தூங்குவான்.

கொண்டுகூட்டு: திண்கடவின் திரை நெரிந்தது, அன்ன புருவத்து நெற்றியான், சொரிந்த சோரிதன், வாய்வரத் தூங்குவான். (ஆகிய கும்பகருணன்) இந்தபோதும் இராவணன் நின்றெளத் தெரிந்த மேனியன்.

பொருள்: திண்கடவின் - வலிமை போருந்திய கடலின், திரை - அலைகள், நேரிந்தது அன்ன - வளைந்து தோன்றுவதைப் போன்ற, புருவத்து - புருவத்தைக்கொண்ட, நேற்றியன் - நேற்டுயை உடையவனும், சோரிந்த - தான் அருந்திய இறைச்சியில் இருந்து) வெளிவந்த (வழிகின்ற), சோரி - இரத்தமானது, தன் வாய்வர - தன் வாயின் வழியாகப் (பேருகி) வரத், தூங்குவான் - தூங்குகின்றவனுமாகிய கும்பகருணன், இருந்தபோதும் - (எழுந்து) இருக்கும் சிலையிலும், இராவணன் ஸின்று அன்ன - இராவணன் ஸிற்கின்ற அளவு என்று சோல்லும்படி, தெரிந்த - தோற்றுத்தைக் காட்டுகின்ற, மேனியன் - (பேரிய) உடம்பை உடையவன்.

பொறிப்பு: கடலின் அலைகள் வளைந்து தோன்றுவது போன்ற புருவம் பொருந்திய நெற்றியை உடையவனும், தின்ற இறைச்சியில் சின்று வழிகின்ற இரத்தம், வாயின் வழியாக வெளிப்படும் வண்ணம் தூங்குகின்றவனுமாகிய கும்பகருணன், (எழுந்து) இருக்கின்றபோதும், இராவணன் நிற்கின்றபொழுது காணப்படுகின்ற தோற்றுத்தை உடையவனும் விளங்கினன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் தோற்றப் பொலி வடன் அவனின் வேறு பண்புகளும் கூறப்படுகின்றன. கடலின் அலைகளைப்போல வளைந்த புருவங்களையடையவன் என்பதால், அவனுடைய கண்கள் கடலைப்போன்றவைகள் என முன்கூறியதை நினைவுட்டுகின்றார்.

“கண்ணொனும் அவை இரண்டும் கடலினும் பெரிய வாகும்”

எனக் கண்களைக் கடவினும் பெரியவெனக் கூறிய பொருத்தங் கருதிக் கண்ணை அடுத்துள்ள புருவங்களைக் கடவின் அலைகளாகக் கூறினார். இதனால் அவனுடைய நெற்றியின் அகலத்தையும் உணர்த்திவிட்டார்.

கடவின் அலைகள் — உவமானம். கும்பகருணனின் புருவங்கள் - உவமேயம். வளைவும் நிறமும் பொதுத்தன்மைகள். சினத்தின் மிகுதியைக் காட்டுவதில் புருவம் சிறந்தவோர் உறுப்பாதலால் அதனைச் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

இனி, இராவணனின் தோற்றத்திலும் கும்பகருணனின் தோற்றம் பெரிதெனக் கூறிக் கும்பகருணனின் உடல்வளிமை இராவணனின் உடல்வளிமையிலும் கூடியதென்பதையும் பெற வைக்கிறீர். இதனை,

“என்னை வென்றுளர் எனில் இலங்கை காவலுள்ளை வென்று உயருதல் உண்மை”

எனக் கும்பகருணன் இராவணனுக்குக் கூறுகின்ற உறுப்பி மொழிகளால் உணரலாம்.

குறிப்பு: அன்ன - உவம உருடு. தூங்குவான் - வினையால் அணையும் பெயர். கும்பகருணன் ஏனையோர் தூங்குவதிலும் மிகக் கூடிய காலத்தைத் தூக்கத்திலேயே போக்குவின்ற வினையால் (தொழிலால்) அவனுக்குத் தூங்குவான் என்னும் பெயர் வந்தது.

63. உணவும் உருபும்

உதிர வாருயொடு, ஊனைடு எலும்புதோல்
உதிர வாரி நுகர்வதோர் ஊனிலுன்
கதிர வாள்வயி ரப்பணைக் கையிலுன்
கதிர வாள்வயி ரக்கழற் காலிலுன்.

கொண்டுகொட்டு: உதிர வாரி ஒடு, ஊன் ஒடு, எலும்பு(ம்) தோல்(உம்) உதிர வாரி நுகர்வது ஓர், ஊனிலுன் கதிர வாள் வழிரப் பணைக் கையிலுன், கதிரவாள்வயி ரக்கழற் காலிலுன்.

பொருள்: உதிர வாரி ஒடு - (அக்கும்பகருணன்) இரத்தப் பேருக்குடனும், ஊன் ஒடு - இறைச்சி ஒடும், எலும்பு - எலும்பு களும், தோல் - தோலும், உதிர - (உண்ணும்போழுது) வேள்யே சிந்தி வீழும்வண்ணம், வாரி - (அவற்றை) ஒன்றுக்க் கோர்த்து அள்ளி, நுகர்வது - உண்ணுகின்ற, ஓர் - ஏப்பு இல்லாத, ஊனி ருன் - உணவை உட்கோள்கின்றவன், கதிர - நேற்கத்திர்களை

ஒத்து, வாள் - (வளைந்து தோன்றுகின்ற) வாளையும், வயிரம் - தண்டத்தையும் கொண்ட, பஜைக் கையினுண் - உறுதியான (பருத்த) கைகளை உடையவன், கதீர் - (ஒளியைப் பரப்புகின்ற) சூரிய சந்திரர்களின் ஒளியைப்போன்ற, வாள் - ஒளியை உடைய, வயிர் - வயிரக்கற்கள் பதித்த, கழல் - வீரக்கழலை அணிந்த, காலினுண் - கால்களை உடையவன்.

பொழிப்பு: இரத்தமும், இறைச்சியும், எலும்பும், தோலும் எங்கும் சிந்திக்கிடக்கும் வண்ணம், அவற்றையெல்லாம் அள்ளி உணவாக உண்கின்றவன். நெற்கதிர் போன்ற வாட்படையையும் தண்டாயுதத்தையும் தாங்கிய வலிய கைகளை உடையவன். சந்திர சூரியர்களைப்போல ஒளி வீசுகின்ற வயிரமணிகளால் ஆக்கிய வீரக்கழல்களை அணிந்த கால்களை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே அடிமடக்கு என்னும் அணி அமைந்துள்ளது. முன்வந்த சொற்கள் மீண்டும்வருதலே மடக்காகும். முதல் இரண்டு அடிகளிலும் அமைந்துள்ள சொற்களை நோக்குக. முதல் அடியில் வருகின்ற, உதிரவாரி - இரத்தப் பெருக்கு என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. இரண்டாம் அடியில் வருகின்ற, ‘உதிரவாரி’ என்பது சிந்துமபடி அள்ளி என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. இங்ஙனம் முதலடியில் வந்த சொற்களே திரும்பி இரண்டாம் அடியிலும் வந்து நிற்கின்றபடியால் இதனை அடிமடக்கு என்று சொல்வார்கள். இந்த மடக்கணி, அடுத்துவருகின்ற மூன்று பாட்டுக்களிலும் அமைந்துள்ளது. இங்ஙனம் மடக்குப் பாட்டுக்களிலே வருவதால் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தில் புதிய சிந்தனையைத் தோற்றுவித்து மசிழ்சியையும் அளிக்கின்றது.

இன்னும் இப்பாட்டிலே கூறப்படுகின்ற கும்பகருணனின் பண்புகள், படிக்கின்றவர் உள்ளத்தில் கும்பகருணனை அப்படியே பதித்து விடுகின்றன. பாட்டின்ஒருக்கையும் துள்ளித் துள்ளிச்சென்று உள்ளத்தில் புதிய ஏழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இங்ஙனம் பாத்திரப்பண்பும் பாட்டின ஒரையும் ஒன்றையொன்று தழுவிச்செல்லும் திறத்தை அடுத்து வருகின்ற எட்டுப் பாட்டுக்களிலும் காணலாம். கும்பகருணனின் உணவையும், பிறபண்புகளையும் உரைக்கும்போதும் கம்பர் தமது புலமை ஆற்றலால் எம்மை இழுத்து விடுகின்றார்.

61. இரும்பும் களிறும் அருந்தும் வீரன்

இரும்ப சிக்கு மருந்தென, எஃகிலேடு

இரும்ப சிக்கு மருந்தும் எயிற்றினுள்

வருங்க விற்றினைத் தின்றனன் மாற்று
வருங்க விற்றிரி கின்றதோர் ஆசையான்.

கொண்டுகூட்டு: (கும்பகருணன் தன்) இரும்பசிக்கு, மருந்து, என எஃகின் ஒடு இரும்பும், அருந்தும் (அங்கனம் அருந்தியயின் அந்தப் படைகளை) அசிக்கும், எயிற்றினுன், வரும் களிற்றினை, தின்றனன், மால்அரு (மல்) அரும் க(ள்)ரில் திரிகின்ற, ஓர் ஆசையான்.

பொருள்: (அக்கும்பகருணன் தன்) இரும்பசிக்கு - பெரிய பசியை நீக்குதற்கு, மருந்து என - மருந்துபோல எண்ணீ, எஃகின் ஒடு - (தன் கைப்படைகளான) உருக்குடனே, இரும்பு - இரும்பையும் (உருக்கினாலும் இரும்பினாலும் செய்யப்பட்டவற்றை), அருந்தும்-கடித்துத்தின்று, அசிக்கும் - (அந்தப் படைகளை வலிமை அற்றனவேன்று) இகழும், எயிற்றினுன் - (வலிய) பற்களை உடையவன், வரும் - தன்னை நோக்கி (எத்தர்த்து) வருகின்ற யானைகளை, தின்றனன் - (பிடித்து) உண்டு, மால் அரு - (அந்த யானை இறைச்சியுடன்) மயக்கங் தீராத, அரும் - நல்ல, கள்ளின்மேலே, தீரிகின்ற - செல்கின்ற, ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆசையான் - விருப்பத்தை யுடையவன்,

பொழிப்பு: கும்பகருணன் தன்னுடைய பெரும்பசியைத் தீர்க்கின்ற மருந்துபோல எண்ணீத் தான் போரில் பயன்படுத்துகின்ற உருக்குப் படைகளையும் இரும்புப் படைகளையும், கடித்துத்தின்று, அப்படைகளின் வலி மையை இகழ்கின்ற பற்களை உடையவன். தன்னை நோக்கி வருகின்ற யானைகளைப் பிடித்துத் தின்று, அத் துடன் மயக்கத்தைத் தருகின்ற கள்ளின்மேல் செல்கின்ற விருப்பத்தை உடையவன்.

விளக்கம்: இப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் மிகப் பெரிய உணவும் கள்ளின்மேல் உள்ள விருப்பமும், பல்வின் ஆற்றலும் சொல்லப்படுகின்றன. பசிவந்தவடன் உள்ளன உணவு கிடைக்காவிட்டால், தான் போரில் செலுத்த வைத்திருக்கின்ற வாள், ஈட்டி முதலான படைகளையே தின்றும் கும்பகருணன் பசியை நீக்குவான் என்று கம்பர் கூறுகின்ற செய்தியால் போர்க்களத்தில் கும்பகருணன் உணவைப் பெறுவான் என்பதையும் அறிகின்றோம்,

இனித் தன்னை எதிர்த்து வருகின்ற யானைகளையே உணவாகக் கொள்ளும் வல்லமையாளுகிய கும்பகருணனுக்குப் போர்க்களமே பெரிய உணவு நிலையமாக உதவும் என்பதையும் உணர்கின்றோம். யானையையும் இரும்பையும் உண்ணுகின்ற கும்பகருணனுக்குக் குரங்குப் படைகள் இனிய உணவாக உதவும் என்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

இனிக் கள்ளுண்ணுதலினும் மிக விருப்பமுள்ளவனுகவும் கும்பகருணன் இருக்கின்றன என்பதைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். இங்ஙனம் கும்பகருணன் கள்ளும் புலாலும் உண்டு களிக்கின்றவனாக இருந்தாலும் அறத்தை மறவாத் அரும் பண்புடையவ ஜென்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. “அறம் உணக்கு அஞ்சிந்தீரு ஓளித்தது” என, இராவண னுக்குக் கும்பகரணன் அறத்தின் மாண்பை எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

குறிப்பு: எஃகு - இரும்பு என்பன ஆகபெயராய் அவற்றினுலே செய்யப்பட்ட படைகளை உணர்த்துகின்றன. தின்றனன் முற்றொக்கம். இரும்பசி (இருமை + பசி) பண்புத்தொகை. இச்செய்யுளிலும் அடிமடக்கு எண்ணும் அணி வந்துள்ளது.

65. கோலைம் தாங்கிய சூலமும்

துல மேகந் திருத்திய தோளினுன்
துல மேக மெவப்பொலி தோற்றத்தான்
காலன் மேளியிர் மத்தன் கழற்பொரு
காலன் மேளியிர் செம்மயிர்க் கற்றையான்.

கொண்டுகூட்டு: சூலமே கந்து இருத்திய தோளினுன், சூலமேகம் எனப்பொலி தோற்றத்தான், காலன் மேல் நிமிர் மத்தன், கழல் பொரு காலன், மேல் நிமிர், செயமயிர்க் கற்றையான்.

பொருள்: சூலமே - சூலப்படையை, கந்து - (அதன்) கழுத் தீல் இருத்திய - பிடித்துக் கொண்ட, தோளினுன் - கையை உடைய வன், சூல - கருக்கொண்ட, மேகம் என்ன - (மழை) முக்கீலைப்போல, போலி - விளங்குகின்ற, தோற்றத்தான் - உடற்சாட்சியை (தோற்றப் பொலிவை) உடையவன், காலன் மேல் - கால முடிவை அறிந்து உயிர்களை அவற்றின் உடற்பில் நின்று பிரிக்கின்ற) இயமன் உடனும், நிமிர் - (அஞ்சாது) போருக்குச் சேல்கின்ற, மத்தன் - (உடற்கொழுப்பு மிகுந்த பொர்) வெறியுடையவன், கழல்பொரு - வீரச்கழல்கள் (கீடங்கு ஒன்றேடோன்று) மேமாதுகின்ற, காலீனுன் - கால்களை உடையவன் மேல் ஸமிர் - மேலாக நின்ற வளருகின்ற, மயிர்க்கற்றையான் - செழிப்பட்ட மயிர்த் தோகுதியை உடையவன்,

பொழிப்பு: (கும்பகருணன்) சூலப்படையை அதன் அடிக்கழுத்தில் பிடித்த கையை உடையவன், மழைக் கருக் கொண்ட கார் மேகத்தைப்போல் விளங்குகின்ற தோற் றத்தை உடையவன், உயிர்களின் வாழ்நாள் எல்லையை அறிந்து அவற்றைக் கொல்லுகின்ற இயமனுடனும் போருக்குச் செல்லும் செருக்கை உடையவன், வீரக் கழல்கள் நிவாரத் கால்களை உடையவன். தலையின்மேலே வளர்ந்திருக்கின்ற, செம்பட்டை மயிர்த் தொகுதியை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் கைப்படையும் அவனின் நிறம், தோற்றம், ஆற்றல், உருவம் என்பனவும் கூறப்படுகின்றன. கும்பகருணனுக்கு வெற்றியை ஈட்டிக் கொடுக்கும் படை சூலமேயாதலால், அப்படையைத் தாங்கிய செயலைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினார். அவனின் தோற்றம் மாற்றுரை அஞ்சச்செய்யு மென்பதை அறிவிக்கச் “குலமேகம் எனப்போலி தோற்றுத்தான்” எனக் கூறினார். மழைக் கருக்கொண்ட மேகம் மலையிலே படிந்து மழையைக் கொட்டு தலபோலப் பெரிய தோற்றப் பொலிவைக்கொண்ட கும்பகருணனும் போர்க்களத்திலே தங்கி மழைபோலப் படைகளைச் சொரிவானென்றுங் குறிப்புப் பொருளுந் தோன்றுகின்றது. மழைக்கருக்கொண்ட முகில் - உவமானம். கும்பகருணனின் தோற்றம் உவமேயம். கருநிறம், மழையைக் கொட்டுதல்போலப் பெரிய தோற்றப் பொலிவைக்கொண்ட கும்பகருணனும் போர்க்களத்திலே தங்கி மழைபோலப் படைகளைச் சொரிவான் என்றுங் குறிப்புப் பொருளுந் தோன்றுகின்றது. மழைக் கருக்கொண்ட முகில் - உவமானம். கும்பகருணனின் தோற்றம் - உவமேயம். கருநிறம், மழையைப் பொழிதல், அம்புகளைப் பொழிதல், என்பன பொதுத்தன்மைகள். இது, நிறமும் விண்ணியும்பற்றிய உவமை.

இனிக் “காலன்மேல் நிமிஸ் மத்தனி” என்பதினால் கும்பகருணனின் போராற்றல் கூறப்படுகின்றது. கும்பகருணன் முன் ஒருநாள் ஆற்றிய போரில் இயமைன்யும் வென்றவன், இதனைக்

“கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான், கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்”

எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற மான உரைகளால் உணரலாம். ஒங்கி வளர்ந்த செம்பட்டை பியிரக்கட்டம் அவனின் தலைமேலே காட்சி அளிப்பதையுங் கம்பர் நினைவுட்கூகின்றார். இங்ஙனந் தோற்றம் முழுவதையும் நிழற்படம் பிடிப்பதுபோலக் கம்பர் கூறி வங்கள் மனக்கண்ணின் முன்னே கும்பகருணனைக் கொண்டுவெந்து நிறுத்துகின்றார்.

வீரக்கழல் நீங்காத கால்களை உடையவன் என்பதைப் பல இடங்களில் கமபர் எடுத்துக் கூறுவதன் குழுத்தை நா முனைவேண்டும். வைனை அணிகளைப் பார்க்கிலும் வீரக்கழலிலேயே கும்பகருணன் யிக விருப்ப முடையவன் என்பதை யறிவதுடன், அவனின் போர் வேட்கையையு மிதனால் அறியலாம். இந்தப் பாட்டிலும் அடி மடக்கு அமைந்துள்ளது.

குறிப்பு: தோற்றத்தான் கற்றையான் என்பன வினையால் அணையும் பெயர்கள். பொருகாலன் - வினைத்தொகை.

66. கையும் வாயும்

எயிற ஜத்த கரதலத் திந்திரன்
எயிற ஜத்த கரதலத் தெற்றினுன்
அயிற ஜத்தொடர் அங்கையன் சிங்க ஊன்
அயிற ஜத்தொடர் ரங்ககல் வாயினுன்.

கொண்டுகூட்டு: தலத்து, இந்திரன் எயிறு அலைத்த கரதலத்து, (கையினால்) எயில் தலை தகர, ஏற்றினன். அயில் தலை, தொடர், அம் கையன். சிங்க ஊன், அயிறல், ஜி. தொடர், அங்கு அகல், வாயினான்.

பொருள்: (கும்பகருணன் தீக்கு விசுங் செய்தபொழுது) தலத்து - ஷண்ணுலகத்தில், இந்தீரன் - இந்தீரனுடைய, எயிறு - பற்களை, அலைத்து - உதிர்த்த, கரதலத்து - கையினுலே, (ஷண்ணுலகத்தின்) எயில் - மதிலின், தலை - உச்சியானது, தகர - உடையும் வண்ணம். ஏற்றினன் - மோதியவன், அயில் - வேற்படையினேயே, தலை தோடர் - முதன்மையாக (எப்பொழுதும்) கொண்ட, அங்கையன் - அழகான கையை உடையவன், சிங்க ஊன் - சிங்கத்தினது இறைச்சியை, அயிறலை - உண்ணுதலை, தோடர் - (தவருமல்) மேற்கொண்டவனும், அங்கு - அவ்விடத்தே, அகல் - வாயினான் - பிளங்கு (தீரந்த) வாயை உடையவன்,

பொறிப்பு: விண்ணுலகத்திலே இந்திரனுடன் போர் புரிந்து, அவனுடைய பற்களை உதிர்த்த கையினால், விண்ணுலகத்தின் மதில் உச்சியும் உடைந்து, சிதறும்வண்ணம் மோதியவன். வேற்படையை முதன்மையாகக் கொண்ட அழகிய கையை உடையவன். சிங்கத்தின் இறைச்சியைத் தின்பதை மேற்கொண்டு (இறைச்சி வரமுனனமே சுவை உணர்ச்சியால்) திறந்த அகன்ற வாயினை உடையவன்,

விளக்கம்: இந்திரன் பற்களைத் தன் கையால் அடித்து உதிர்த்திய ஆண்மையாளன் கும்பகருணன் என்பதைக் கம்பர் அறிவிக்கின்றார். இந்திரனை இவ்வளவு எளிதாக வென்ற கும்பகருணன் இனி வரும் போரில், மனிதனுக்கூட இராமங்கல் மாஸப்போகின்றன என்பதையுங் கம்பர் நினைவூட்டுகின்றார் இந்திரனுடன் கும்பகருணனுக்கு உள்ள பகை மிகப் பெரிதாகும். அதை.

"கொடுத்தனை இந்திரங்கு உலகும் கொற்றமும்"

(83)

எனக் கும்பகருணன் இராவணனிடங் கூறுவதாலும் மறியலாம். இராவணன் இராமங்கல் இறந்தவுடன் ஏற்றம் பெறுவோன, இந்திரன் என்பதைக் கும்பகருணன் என்னிட வருந்துகின்றன. இந்தப் பாட்டி இலும் அடி மடக்கு அமைந்துள்ளது.

குறிப்பு: சிங்க ஊன் - ஆரூம் வேற்றுமைத் தொகை. சிங்கத்தினாலே ஊன் என விரியும். முதலாம் அடியிலே "வயிற்ஹீத்த" என்பது எமிறு + அலைத்த எனவும், இரண்டாம் அடியிலே எல்லை + அலைத்த எனவும், முன்றாம் அடியிலே, அயில் + தலை. எனவும், நான்காம் அடியிலே அயிறல் + ஜ, எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அயிறல் - தொழிற்பெயர்.

67. உம்பர்கள் அஞ்சும் உடல்

உடர்கி டந்துமி உம்பர்க்கும் உற்றுயிர்க்
குடர்கி டந்தடங் காநெடுங் கோளினுன்
கடர்கி டந்தது, நின்றதன் மேற்கதற்
படர்க டுங்கனல் போன்மயிர்ப் பங்கியான்,

கொண்டுகூட்டு; (கும்பகருணனின்) உட(ல்)ர், கிடந்த,
உழி, உம்பர்க்கும், முற்று உயிர், குட(ல்)ர் கிடந்து அடங்கா,
நெடுங் கோளினுன். கட(ல்)ர் கிடந்தது, நின்று அதன்
மேல், படர்கடுங் கனல்போல் மயிர்ப் பங்கியான்.

பொருள்: உட(ல்)ர் - (கும்பகருணனது) உடம்பானது,
(படுத்து) கிடந்த உழி - கிடந்தவிடத்தும் (அதைக்கண்டு) உம்பர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், (அச்சக்தினால்) முற்று-(போக நுகர்ச்சியால் யாதோரு குறைவும் இன்றி) நிறைந்த, உயிர் - உயிரானது, குட(ல்)ர் கிடந்து-அடங்கா உடம்பின்உள்ளே தங்கி நிற்காத தன்மையைச் செய்கின்ற, நெடும்-நீண்ட, கோளினுன்-வலீமை போருந்தியவன், கட(ல்)ர் கிடந்தது - ஸிலத்திலே படிந்து கிடந்த கடலானது, நின்று - (எழுந்து) நிற்க, அதன்மேல் - அந்தக் கடலின்மேலே, கதற் - விரைவாகப், படர் - செல்லும் தன்மைகோண்ட, கடும கனல்போல் - (ஊழிக்

காலத்திலே உலகத்தை அழிக்கத் தோன்றுகின்ற) சோடிய வடவைக் கனலைப்போல விளக்குகின்ற, மயிர்ப்பங்கியான் - செய்பட்டை மயிர்த் தோகுதியை உடையவன்.

பொறிப்பு: கும்பகருணனின் உடலானது, நிலத்திலே கிடத்தலைக் கண்டாலும், தேவர்களின் உடம்புக்குள்ளே அடங்கி யிருக்கின்ற நிறைந்த ஏ யிரும் அச்சத்தினாலே நடுங்கும் வலிமை உள்ளவன். நிலத்திலே படிந்து கிடந்த கடலானது எழுந்து நிற்க, அதன் மேலே விரைந்து செல்லும் கொடிய வடவைக் கனல்போன்ற செம்பட்டை மறிவை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலும் கும்பகருணனின் ஆற்றலையும் தோற்றுத்தையும் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கும்பகருணன் செயலற்று உறங்குகின்றபொழுதும் அவனின் உருவப் பொலிவைக் கண்டு அஞ்சி, ஆவி பதறுகின்ற அமர்கள், அவன் எழுந்து போர்செய்யத் தொடங்கினால் என்ன தன்மை எய்துவார் என்பதை என்னையும் முடியாது. இதனால் ஆண்மை அற்றஅமரரின் அல்லல் நிறைந்த வாழ்வை அறிகின்றோம்.

“உம்பர்க்கு முற்று உயிர் குடர் கிடந்து
அடங்கா நெடுங் கோளினுன்”

என்ற தொடரைப் படிக்கும்பொழுதே அமரரின் ஆண்மையற்ற அல்லல் வாழ்வு தொன்றுகின்றது. நிறைந்த உயிரைப் பெற்றிருந்தும் உறங்குகின்றவனின் உடம்பமைக்கண்ட அளவிலேயே இறந்தார்போல ஏங்குகின்ற அமரரின் நிலையைக் கம்பர் இகழ்கின்றார்.

“தெண்டிரை உலகந் தன்னில் செறுநர் மாட்டு ஏவல் செய்து
பெண்டிரின் வாழ்வர் என்றே இதுவன்றே தேவர் போற்றி”

எனக் கழுகினவேந்தன் கூறுவதாகக் கம்பர், தேவரின் பேடிவாழ்வைக் காட்டுகின்றார்.

இனி, கும்பகருணனின் உருவத்தை நல்லதோர் உவமானங் காட்டிக் கம்பர் விளக்குகின்றார். நிலத்திலே கிடந்து ஓடுகின்ற கடல் நிமிரந்து நின்றால் எப்படித் தோன்றுமோ, அதேபோன்ற தோற்றுத் துடன் கும்பகருணன் நிற்கின்றான். அவனுடைய தலையிலே கூட்டமான செம்பட்டை மயிர் விளங்குகின்றது. அந்தச் செம்பட்டை மயிரின் கூட்டம் கடலிலே தோன்றி உலகத்தை அழிக்கின்ற கொடிய வடவைக் கனல்போலக் காட்சியளிக்கின்றது. எனவே கும்பகருணன், அலை

எறியும் சருங்கடல் வடவைக் கனலுடன் விளங்குவதுபோலக் கம்பரின் புலமை உள்ளத்திலே காட்சி அளிக்கின்றன. இங்ஙனம் நிலத்திலே கிடந்த கடலை நிமிர்த்தி, அதனமேல் வடவைக் கனலைப் பற்றவைத்துக் கும்பகருணனின் தோற்றத்துடன் உவமைகொண்ட கம்பரின் புலமை ஆற்றிலை மறக்கமுடியாது.

வடவைக் கனலுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் கடல் - உவமானம். செம் பட்டை மயிருடன் நிமிர்ந்து நிற்கின்ற கும்பகருணன் - உவமேயம்.

கருமை நிறமும், அகலமும் நீளமும் கும்பகருணனுக்கும் கடலுக் கும் உள்ள பொதுத்தனமைகள். இத்துடன் கடலில் அலைகள் எழுதல் போலக் கும்பகருணனின் புருவங்கள் விளங்குவதையுங் கொள்ளலாம். செம்மை நிறமுந் தோன்றுமிடமுஞ், செம்பட்டை மயிருக்கும் வடவைக் கனலுக்குமுள்ள பொதுத்தமையாம்.

குறிப்பு: உடல், குடல், கடல் என நிற்கவேண்டியவை, இறுதியிலே “ல், நிற்கவேண்டிய இடத்தில்”ர், பெற்று, இறுதிப் போலியாக நின்றன, இங்ஙனம், “ல்” நிந்கவேண்டிய இடத்திலேர், வந்து நிற்றல் மரபு, பந்தல், பந்தர் என வருவதை நோக்கு, குடர் என்பது, இலக்கணையாக, உடம்பை உணர்த்தியது.

68. கண்களின் பண்பு

திக்க டங்கலும் வென்றவன் சீற்ட
மிக்க டங்கிய வெங்கதீர் அங்கிகள்
புக்க டங்கிய மேறுப் புழையெனத்
தோக்க டங்கித் துயில்தரு கண்ணிறுன்

கொண்டுகூட்டு: திக்கு அடங்கலும், வென்றவன் (ஆகிய இராவணன்) சீற்ட மிக்கு, அடங்கிய வெங்கதீர் அங்கிகள் (அஞ்சிப்) புக்கு, அடங்கிய மேறுப் புழை எனத் தொக்கு, அடங்கித் துயில்தரு கண்ணிறுன்.

பொருள்: திக்கு அடங்கலும் - தீசைகள் எல்லாவற்றையும், வென்றவன் - வெற்றி கோண்டவனை இராவணன், சீற்ட - சீனங்கோள் (அச் சினத்தைக்கண்டு அஞ்சி, பிக்கு அடங்கிய - மிகவும் (தம் ஆற்றலில்) அடங்கிவிட்டதான், வெங்கதீர் - வேப்ப மான கதீர்களை உடைய சூரியனும், அங்கிகள் - தீக்கோழுந்துகளை உடைய அக்கீனியும் (நோருப்பு), புக்கு - உள்ளே நுழைந்து, அடங்கிய - பதுங்கி இருந்த, மேரு - மகாமேருமலையில் உள்ள, புழை என - குரைக்கயைப்போலத், தோக்கு அடங்கி - (கண்

லீமைத்தோல்) சுருக்கங்கொண்டு, துயில்தரு - உறக்கக் குறிப் பைத் தேரிவிக்கின்ற, கண்ணினுன் - கண்களை உடையவன்,

பொறிப்பு: எட்டுத் திசைகளையும், வெற்றி கொண்டவ ஒசிய இராவணன் சினங்கொள்ள, அந்தச் சினத்தைக் கண்டஞ்சி மிக்க வெப்பம் அடங்கிய சூரியனும், அக்கினியும், புகுஞ்சு பதுங்கிய, மகாமேருமலையின் குகைபோலத் தோன்றுகின்றதும், இமைத்தோல் சுருங்கி. உறக்கத் தைக் காட்டுகின்றதுமான கண்களை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் கண்களின் பண்பு கூறப்படுகின்றது. நீண்ட உறக்கத்திலே கிடந்து எழுந்த கும்பகருணனின் கண்களிலே உறக்கத்தன்மை நீங்காமல் இருக்கின்ற நிலைமையைக் கம்பர் உள்ளத்துகின்றார். இராவணனின் சினத் திற்கு அஞ்சிய சூரியனும் அக்கினியும் இமயமலையின் குகைக்குள்ளே புகுந்து ஒளித்திருந்த காட்சியை, உறக்கம் நீங்காத கும்பகருணனின் கண்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றார்.

இமைத்தோல் சுருங்கி அரை உறக்கத்துடன் காணப்படுகின்ற கும்பகருணனின் கண்கள், மகாமேருமலைக் குகைபோல விளங்குகின்றன. சுருங்கிய இமைகளுக்குள் அடங்கிய கண்களிலே காணப்படுகின்ற, சினக்குறிப்பு, மலைக்குகைக்குள்ளே பதுங்கி யிருக்கின்ற சூரியன், அக்கினி என்பவற்றிலே உள்ள வெப்பம்போல விளங்குகின்றது. எனவே, கண்ணிமை, குகையின் மேற்பாகமாகவும், கண் விழி, குகையும் அதனுள் இருக்கின்ற சூரியன் அக்கினி என்பன கோபத்தினால் சிவந்த விழிகளின் தோற்றுமெனவுங் கொள்ளலாம். இதனால் உறங்கும்பொழுதும், கும்பகருணனின் கண்களிலே, சினக்குறிப்புத் தோன்றும், என்பதையும் அறிகின்றோம்.

(1) மகாமேருமலையின் குகைகள்-உவமானம். அரை உறக்கத் தால் இமைகள் பாதி திறந்த கும்பகருணனின் கண்கள் - உவமேயம்.

(2) குகைகளுக்குள்ளே இருக்கும், சூரியனும் அக்கினியும் உவமானம். இமைகளுக்குள்ளே யிருக்கும் கும்பகருணனின் கண்கள் உவமேயம்.

(3) மகாமேருமலை - உவமானம், கும்பகருணன்: உவமேயம், குகைக்கும் கண்ணுக்கும், பாதி திறந்திருத்தலும், ஆழமும் பொதுத் தன்மைகளாக நிலவுகின்றன. சூரியனுக்கும் அக்கினிக்குட் உள்ள செந்நிறமும் வெம்மையும், கும்பகருணனின் கண்களிலும் பொதுத்

தன்மைகளாக அமைந்திருக்கின்றன. உருவப்பொலிவும் அசையாமல் நிலைத்தலும், மகாசீமருமலைக்கும் கும்பகருணனுக்கும் உள்ளபொதுத் தன்மைகளாகும். இராவணனுடைய கோபத்தைச் சூரியனும் அக்கினியும் கண்டு அஞ்சி ஒளித்தன எனக் கம்பர் கூறுகின்ற செய்தி யால், இரவனனின் வீரவாழ்வு புலனுகின்றது. இராவணன் சினத் தால் உலகின் இயற்கையே மாறிவிடும் என்பதாம்.

குறிப்பு: வென்றவன் - வினையால்ஜெயும் பெயர். புழை - குகை.

69. முக்கும் செரியும்

காம்பு றங்கும் கனவரைக் கைம்மலை
தாம்பு றங்கு முகத்தின துய்த்துடல்
ஓம்பு மும்முழை என்றுயர் முக்கினன்
பாம்பு றங்கும் படர்செவிப் பாழியான்.

கொண்டுகூட்டு: தூம்பு உறங்கும் முகத்தின, கைம் மலை துய்த்து, உடல் ஓம்புழும், காம்பு உறங்கும், கனவரை, முழை என்று உயர் முக்கினன், பாம்பு உறங்கும், படர் செவிப் பாழியான்.

பொருள்: தூம்பு - தோளை, உறங்கும் - தங்கப்பேற்ற, முகத்தின - முகத்தை உடைய (தும்பிக்கையை உடைய), கைம்மலை - கையைப் பேற்ற மலைபோன்ற யானைகள், துய்த்து - (வேண்டிய அளவு) உண்டு, உடல் ஓம்புறும் - (தம்) உடம்பைப் பேணி வளர்த்தற்குரிய. காம்பு - மூங்கில்கள், உறங்கு - (நிலையாகச்) சேறிந்து இருக்கின்ற, கனவரை - பேரியமலையின், முழை என்று - குகை(கள்) என்று சொல்லத்தக்க, உயர் - உயர்ந்த, (பருத்த) முக்கினன் - முக்கை உடையவன், பாம்பு - பாம்புகளும், உறங்கும் - (குடிபுகுந்து அமைத்தாகத்) துயில் கொள்ளுதற்கேற்ற, படர்செவிப்பரந்த காதுகளாகிய, பாழியான் - தோளைகளை உடையவன்,

பொழிப்பு: தோளை பொருந்திய துகிக்கையோடு கூடிய முகத்தினையும், கையைப்பெற்ற மலைபோன்ற தோற்றத் தினையும் உடைய யானைகள், உணவாக உட்கொண்டு தங்கள் உடம்பைப் பேணிப் பாதுகாத்தற்குரிய, மூங்கில்கள் நிறைய வளர்ந்துள்ள, பெரிய மலையிலே யுள்ள குகையைப்போல, உயர்ந்த முக்கை உடையவன், பாம்பு குடிபுகுந்து உறங்குதற்கேற்ற பரந்த செவிகளை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் மூக்கின் தன்மையுஞ் செவியின தன்மையுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. மூங்கில் வளர்ந்த மலையிலே அமைந்த குகைகளைப்போன்ற உயர்ந்த மூக்கை யுடையவன், எனக் கம்பர் கூறுகின்ற உவமப் பொருத்தம் போற்றற்குறியது. மலை, கும்பகருணனின் உடம்புக்கும், அதன் சாரவிலே வளர்ந்துள்ள மூங்கில் மரங்கள், கும்பகருணனின் உடம்பிலே வளர்ந்துள்ள கால்கள் கைகள் என்பவற்றிற்கும், மலையிலேயுள்ள குகைகள் கும்பகருணனின், மூக்குக்கும் உவமானமாகக் கூறப்பட்டன. மலையின் சாரவிலே செழித்து வளர்ந்த மூங்கில்மரங்களையானைகள் உணவாக உட்கொண்டு தம் உடம்பைப் பேணுதல்போல மலைபோன்ற கும்பகருணனின் உடம்பிலேயுள்ள கைகளையுங் கால்களையும், இராமபாணங்கள் உணவரக்கொள்ளுவெற்றியைப் பாதுகாக்கப் போகின்றதென்னும் குறிப்புப் பொருளும் இந்த உவமானத்தில் அமைந்து கிடக்கின்றது.

இனிக் கும்பகருணனின் காதுகளிலேயுள்ள தொளைகள் பாம்புகள் குடிபுகுந்து வாழும் புற்றுக்களைப்போல விளங்குகின்றன என்பதால், அச் செவித் தொளைகளின் ஆழம் பெறப்பட்டது. இங்ஙனம் கம்பர் பாராட்டுகின்ற கும்பகருணனின் மூக்கையுஞ் செவிகளையும், சுக்கிரிவன் போர்க்களத்திலே கடிந்து அவனை நாணச்செய்தான் என்பதை நாம் நினைவில் இருத்துதல் வேண்டும். மூங்கில் வளர்ந்த மலை - உவமானம். கும்பகருணனின் பெரியவடல் உவமேயம். மலையிலுள்ள குகை : உவமானம். கும்பகருணனுடைய மூக்கு - உவமேயம். பாம்பு வாழும் புற்று - உவமானம். கும்பகருணனின் காதுகள் - உவமேயம்.

குறிப்பு : கைம்மலை - இல்லைபொருள் உவமானம். கையையுடைய மலை உலகிலே இல்லாத பொருள். இங்ஙனம் இல்லாத பொருளைப் புலவன் (தாஞ்சுவே) கற்பணித் திறந்தால் படைத்து உவமானமாகக் கூறுதல் மரபு.

8. தம்மியைப் போர்க்கோலஞ் செய்த தமையான்

[70 — 78]

விழித்தெழுந்த கும்பகருணன், தன் முன்னேனையை இராவணன் தன்னைக் காண விரும்புகின்றன என்பதை அறிந்தவுடனே, விரைந்து இராவணன் வீற்றிருக்கும் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றுன். மலையைப்போல என்றும் கிலைகலங்காத கும்பகருணன், இலங்கை வேந்

தனைக் காணச் செல்கின்றன் என்பதை உணர்ந்த அரக்கர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தார்கள். இங்ஙனம் அரக்கர் எல்லாம் ஆரவாரிக்க, கொலைத்தொழிலிலே சிறந்த வேற் படையுடன் சென்ற கும்பகருணன், மலை விழுந்து கிடந்தது போல விழுந்து, இராவணைனை வணக்கினான். வணங்கிய தம்பியைக் கண்ட இராவணைன், ஆர்வ மிகுதியால் வாரித் தாக்கித் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான், இங்ஙனம், நின்ற மலையொன்று, நீண்ட கால்களால், நடந்து வந்த வேறேர் மலையைத் தழுவியதுபோலக் கும்பகருண ஜைத் தழுவிய இராவணைன், அவனைத் தன் பக்கத்திலே இருத்தினான். இாத்தத்துடனே பல குடங்களில் நிரப்பிய கள்ளையும் குடிக்கக் கொடுத்து, இறைச்சியையும் உண் பித்தான். பின், கடல்நூற்றோன்ற பட்டாடையை அணிந்து, பல வகையான அணிகலங்களையும் அவனுக்குப் பூட்டினான். தன்னுடன் போர்புரிந்த இந்திரன் ஆற்றுமல் ஜூராவதம் என்னும் யானையுடன் ஒடியபொழுது, ஜூரா வதத்தின் நெற்றியிலே இருந்து தவறி விழுந்த நெற்றிப் பட்டத்தை, கும்பகருணனின் நெற்றியிலே வீரபட்டமாகக் கட்டினான். யானையின் உடல் முழுதும் செஞ்சந்தனம் பூசியிருப்பது போல விளங்குமவண்ணம், கடல்போன்ற கருநிறம் பொருந்திய கும்பகருணனின் உடம்பு முழுவதும் மறையத்தக்கதாகச் செஞ்சந்தனக் குழுமபைப் பூசினான். இதன்பின், நஞ்சு எழுந்து நின்றதுபோல வளர்ந்த கும்பகருணனுடைய மார்பிலே சிவபெருமானிடம் தவத்தினால் பெற்ற கவசத்தைக் கட்டினான்.

இங்ஙனமெல்லாம் இராவணன் கும்பகருணை அழுபடுத்தும்போது, கும்பகருணனின் இடக்கண் துடித்தது. தன்ஜைப் போருக்கே இராவணன் ஏவப்போகின்றன் என்பதைக் குறிப்பா லுணர்ந்த கும்பகருணன், போர்புரியக் கூடியதாக என்ன காரியம் நடந்துவிட்டது என இராவணைக் கேட்டான். கேட்ட தம்பியை நோக்கி இராவணன் கூறுவதைக் கேளுங்கள். குரங்குப்படைகளைத் துணையாகக் கொண்ட இரண்டு மனிதர்கள் நமது தலைநகரை வளைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் நம்மிடம் எவரும் இவ்வளவு

காலமும் பெற்றிராத பெரிய வெற்றிகளையும் பெற்றுவிட டார்கள். நீ இன்று போர்க்களஞ் சென்று, அந்த மனிதர் களின் இனிய உயிரை உண்ணுகின்ற செயலை மேற் கொள்வாயாக என்று கூறினான். இங்ஙனம் தன் இளவிலைத் தழுவி இராவணன் கூறுகின்ற செய்திகளைப் பின் வரும் ஒன்பது பாட்டுகளால் கம்பர் கூறுகின்றார்.

70. கோயில் எய்தினான்

கூயினன் நும்முன் என்றவர் கூறலும்
போயி என்நகர் போம்மென்று) இரைந்தெழு
வாயில் வல்லை நுழைந்து மதிதொடும்
கோயில் எய்தினன் குன்றன கொள்கையான்

கோண்டுகூட்டு: நும்முன் கூயினன், (கூப்பிட்டான்) என்று, அவர் கூறலும், குன்று அன, கொள்கையான், நகர்பொம் என்று, இரைந்து, எழு, போயினன், வல்லை, வாயில் நுழைந்து, மதிதொடும் கோயில் (கும்பகருணன்) எய்தினான்,

போருள்: நும்முன் - உன்னுடைய அண்ணன், கூயினான் - (உன்னை) அழைத்தனன் (கூப்பிட்டான்), என்று அவர் - என்று பணியாளர்கள், கூறலும் - (கும்பகருணனிடம்) சொல்லுதலும், குன்று அன - மலையை ஒத்த, கொள்கையான் - உறுதியான) கொள்கைகளை உடையவனை கும்பகருணன், நகர் - (இலங்கை மா நகரத்தீலே உள்ள) அரக்கர்கள், போம் என்று - போம் என்னும் ஒலையை எழுப்பி, இரைந்து எழு - ஆரவாரஞ் சேய்து (மகிழ்ச்சியால்) எழுச்சி கொள்ள, போயினன் - வேளிப்பட்டுச் சென்றவனுய, வல்லை - விரைந்து, வாயில் - (கோட்டை) வாயில்ல, புகுந்து - நுழைந்து, மதிதொடும் - (வானத்தீலே உலாவுகின்ற) சந்திரனையும் தோடும் (தீண்டும்) படியாக, ஒங்கி - உயர்ந்து, கோயில் எய்தினான் - (இராவணனின்) அரண்மனையை அடைந்தான்.

போழிப்பு: தன் முன்னவனுகைய இராவணன், தன்னைக் கூப்பிட்டான் என்பதை, அறிந்த கும்பகருணன் மிக விரைவாக இராவணன் வீற்றிருக்கின்ற அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான். கும்பகருணன், இராவணனிடம் செல்

கின்றுன் என்பதை அறிந்தவுடன், இலங்கைமாநகரிலே, இருக்கின்ற, அரக்கர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்து எழுச்சி கொண்டார்கள். அப்போது கும்பகருணன், கோட்டை வாயிலைக் கடந்து, இராவணன் இருக்கின்றதும், சந்திர மண்டலத்தைவும் உயர்ந்ததுமான அரண்மனையை அடைந்தான்.

வீக்கம்: இப்பாட்டிலே கும்பகருணன் இராவணனின் கட்டளையைக் கேட்டவுடன் விரைந்து இராவணனிடஞ் சென்ற செயல் சொல்லப்படுகின்றது, இராவணனும் முதன்தே போரிலே தோற்றுவிட்டான் என்ற செய்தியை அறிந்த அரக்கர்கள் தமக்கு, அழிவு வந்துவிட்ட தென்பதை உணர்ந்து மிக அஞ்சிவிட்டார்கள். அங்கன மஞ்சிய அரக்கர்கள் கும்பகருணன் போருக்குப் போகப்போகின்றன என்பதைக் கண்டவுடன், வெற்றி உண்டாகுமென்ற நம்பிக்கையால் ஆரவாரித்தார்கள், இதனைப் “போயினன், நக்போம் என்று இரைந்து எழு” எனக் கம்பர் மிகவெழுச்சியான ஒசையால் இயம்புகின்றார். இனி, ஆண்மையும் அறப்பண்பும் நிரம்பிய கும்பகருணன், தன் அண்ணை ஞகிய இராவணனுடன் சேர்ந்து போர்க்கலம் புகுவானே யானால் இராம இலக்குமனை தோற்றே விடுவார்கள் என்ற துணிவினால் அரக்கர்கள் ஆரவாரித்தார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். உன் முன்னவன் உண்ணே அழைத்தான் என்று பணியாளர்கள் சொல்லியவுடன் விரைந்துசென்ற கும்பகருணனின் செயல், அவன் தன் அண்ணைக்கிய இராவணன்மேல் வைந்திருந்த அண்பைக் காட்டுகின்றது. “கூயினன் உன்முன் என்றவர் கூறலும் போயினன்” என்ற தொடரிலே கும்பகருணன் தன் அண்ணையிடஞ் சென்ற விரைவை அப்படியே, கம்பர் எமக்குக் காட்டுகின்றார்.

இனிக் கும்பகருணன் எவ்வளவு இன்னல்கள் வந்தாலும் மானம் அழிந்து, வாழவிரும்பாத பெருங் கொள்கையை உடையவன் என்பதை உணர்த்த, “துன்றுஅன கோள்கையான்” எனக் கம்பர் கூறினார்.

குறிப்பு: நகர். இடவாகுபெயராய் நகரத்தில் வாழும் அரக்கர்களை, “பொம் என்று” என்பது ஒலிக் குறிப்புச் சொல். “குன்றுஅன” என்பதில் அன, உவமவருபு. வல்லை - விரைவு.

71. தமையனை வணங்கிய தம்பி

நிலைகி டந்த நெடுமைதில் கோபுரத்து,
அலைகி டந்த இலங்கையர் அண்ணலைக்
கொலைகி டந்தவேல் கும்ப கருணன்ஓர்
மலைகி டந்தது, போல வணங்கினான்.

கொண்டுகூட்டு: நெடுமதில், நிலைகிடந்த, கோபுரத்து, அலை கிடந்த இலங்கையர் அண்ணலை, கொலை கிடந்த வேல், கும்பகருணன், ஓர் மலை கிடந்ததுபோல (விழுந்து) வணங்கினான்.

போருள்: நெடுமதில் - நீண்ட மதில்களை உடையதும், நிலை கிடந்த - பலசிலை (வாயில்)களைக் கொண்டதும் ஆகிய, கோபுரத்து - கோபுரத்தைப் போருந்தியதாய், அலைகிடந்த - கடலால் சூழப்பட்டுக் கிடக்கின்ற, இலங்கையர் - இலங்கையில் வாழும் அரக்கர்களுக்கு அரசனாக விளங்குகின்ற, அண்ணலை - பேருமையிற்சிறந்த இரா வணனை, கொலைகிடந்த - கொலைத் தோழிலையே (என்றும்) மேற் கொண்ட, வேல் - வேற்படையைத் தாங்கிய, கும்பகருணன் - கும்பகருணன் ஆனவன், ஓர் - ஒப்பற்ற. மலைகிடந்ததுப் போல - மலையானது கீழே (நிலத்தில்)விழுந்து கிடப்பதுபோல, வணங்கினான் - நிலத்திலே விழுந்து கும்பிட்டான்.

பொறிப்பு: நீண்ட மதில்களோடு பல வாயில்களைக் கொண்ட கோபுரங்களை உடையதும், கடலாற் சூழப்பட்டுக் கிடப்பதுமான, இலங்கையிலே வாழுகின்ற அரக்கர்களுக்கெல்லாம் அரசனாய் விளங்குகின்றவனும், பெருமையிற்சிறந்தவனுமாகிய இராவணைன், கொல்லுங் தொழிலையே என்றும் உடைய வேற்படையைத் தாங்கிய கும்பகருணன், மலை கீழே விழுந்து கிடப்பதுபோல நிலத்திலே விழுந்து கும்பிட்டான்.

விளக்கம்: இப்பாட்டிலே இலங்கையின் சிறப்பும், கும்பகருணன் இராவணைக் கும்பிடுதலுங் கூறப்படுகின்றன. மதில் அரணும் கோட்டைகளும், கடல்அரணும் வாய்ந்த இலங்கை என்பதால் இலங்கையைப் பகைவர் எளிதிலே பிடிக்க முடியாதென்பதை அறி கின்றோம். இலங்கைக்கு இயற்கையாகவே அமைந்த கடலரங் மிகச் சிறப்புடையது என்பதை இன்றும் நாம் காண்கின்றோம். “கடல்துழி இலங்கைக் கயவாது வேந்தனும்” எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும் இலங்கையின் கடல் அரணின் சிறப்பை இளங்கொவடிகள் பாராட்டுகின்றார்.

இனிக் கும்பகருணைப்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் மலையையோ உவமானமாகக் காட்டுகின்ற மரபைக் கம்பர் கையாளுகின்றார். மலை மழையையும் வெயிலையும் பல நூற்றுண்டுகளாகத் தாங்கி நின்ற போதும் தன்றிலை மாறுமல் விளங்கித் தன் சாரலிலே உள்ள மரம்

விலங்கு முதலானவைகளையும் பாதுகாக்கின்றது. கும்பகருணனும் தன் நலத்தையே பெரிதாகமதியாமலும், மாற்றுரின் வலிமை கண்டும், தன்மான உணர்ச்சியைவிட்டு வாழ விரும்பாமலும், ஒரே கொள்கை யுடன் நின்று, தனினைச் சேர்ந்த இராவணனைப் பாதுகாத்தவிலேயே ஆர்வமுடையவனுடைய டோர்புரிந்து ஆவியை விட்டான் என்ற என்னத்தைக் கம்பரால் மறக்க முடியவில்லை. இதனாலே பலவிடங்களிலும் கும்பகருணனை மலையுடன் ஒப்பிட்டுக்கூறும் மரபைக் கம்பர் மேற்கொண்டார் எனக் கொள்ளலாம்.

மலை - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம். தோற்றமும் நிலைகலங்காமையும் பொதுத் தன்மைகள்.

குறிப்பு: அலை - சினையாகுபெயர். அலை யென்றும் சினை தன்முதலாகிய கடலை உணர்த்துகின்றது.

72. அண்ணானும் தம்பியும்

வன்து இணப்பொருந் தம்பி வணங்கலும்
தன்தி ரண்டதோள், ஆரந் தழுவிலுன்
நின்று குன்று ஒன்று நீள்நெடுஞ் காலோடுஞ்
சென்ற குன்றைத் தழீஇ யன்ன செய்கையான்.

கொண்டுகூட்டு: வன்துணைப் பெருந்தம்பி, வணங்கலும், நின்ற குன்று ஒன்று, நீள்நெடுஞ் கால், ஒடும், சென்ற குன்றைத் தழீஇ அண்ன, செய்கையான், தன் திரண்டதோள் ஆரத் தழுவினான்.

பொருள்: வன்துணை - (தனக்கு, என்றும்) வலிமைகோண்ட, துளைனா - துளையாக உள்ள, பெரும் தம்பி - பெருமை போருந்திய தம்பியாகிய கும்பகருணன். வணங்கலும் - தன்னை (அடியில் வீழ்ந்து) கும்பிடுதலும், நின்ற குன்று ஒன்று - நிலையாக நின்ற மலை ஒன்று, நீள்நெடும் - மிக மிக நீண்ட, கால் ஓடும் - கால்கள் உடனே, சென்ற குன்றை - நடந்து வந்த மலை ஒன்றினை, தழீஇ அண்ன - அனைத்துக்கொண்டதை ஒத்த, செங்கையான் - செயலை உடையவனுடைய, தன் திரண்டதோள் - தன்னுடைய தீரட்சி பொருந்திய தோள்கள், ஆர - (தம்பியைத் தழுவுவதீங்கு) வலிமையில் நிறையத் தழுவினான். (இராவணன்) அனைத்துக்கொண்டான்.

பொழிப்பு: தனக்கு என்றும் வலிமை மிக்க துணையாய் உள்ள, பெருமையிற் சிறந்த தன் தம்பியாகிய கும்ப

கருணன், தன் காலில் விழுந்து வணங்கியவுடனே, (மன எழுச்சிகொண்ட இராவணன்) மிக நீண்ட கால்களுடன் நடந்துவந்த மலையை, நிலையாக நின்றமலை தழுவிக்கொண்டாற்போன்ற செய்கையை உடையவருய்த் தன் திரண்ட தோள்கள் புதிய வலிமைபெற்று நிறைவுகொள்ளக் கும்ப கருணனைத் தன் தோள்களோடு அணைத்துக்கொண்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் மிக ஆராமமேயோடு கும்பகருணனைத் தழுவிய செயல் சொல்லப்படுகிறது. கும்பகருணன் ஒருகாலமுந் தனினைவிட்டுப் பிரியான் என்ற எண்ணம், இராவண னுடைய மனத்திலே உள்ளதென்பதை “வன்துணைப் பேருந்தம்பி” என்ற தொடரால் கம்பர் காட்டுகின்றார். கும்பகருணன், இயல்பாகவே பெரியவலிமை யுள்ளவன். இராவணனுக்கு உயிர்த்துணையாக நிற்கக் கூடிய நன்றி நிறைந்தவன். அறத்தைவிட்டு விலகாத பெருமை யுடையவன், என்பதை யெல்லாம் வன், துணை, பேரும் என்ற அடை களால் எமக்கு அறிவிக்கின்ற கம்பரின் புலமையை உணருங்கள்.

இனிக் கும்பகருணனை இராவணன் தழுவியடைந்த எழுச்சியைக் கம்பர் மிகத் திறமாகக் கூறுகின்றார். முதன்தே போரிலே இராமனுக்குத் தோற்ற துன்பம் இராவணனின் உள்ளத்தை வாட்டிவிட்டது. தோல் வியே அறியாத தான் சிறிய மனிதனுல் வெல்லப்பட்ட வடுவை எண்ணியெண்ணி வருந்திய இராவணன் தன் தம்பியைக் கண்டவுடன் மிக ஆற்றுமையோடும் ஆர்வத்தோடும் அனைத்துக்கொண்டான். இச் செயலை, “தன் திரண்ட தோள் ஆரத் தழுவினுன்” எனத் தோலுக்கு ஆர என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்தார். இராமனுல் அழிந்த இராவணனின் தோள்வலிமை, கும்பகருணனைத் தழுவியவுடன் மீண்டும் நிரம்பிவிட்டதென்பதே கம்பரின் கருத்தாம். “உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்” “தம்பி உடையவன் சன்னடக்கத்தான்” என வருகின்ற ஆண்டேருர் மொழிகளும் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன. நின்ற குன்று இராவணன், நீள்நெடுங் காலொடு வந்த குன்று - கும்பகருணன். அண்ணையும் தம்பியையும் மலைகளுடன் ஓப்பிட்டார் அவர்களின் ஆற்றலையும், உருவப்பொலிவையும் கலங்காமையையும் கருதி யென்க. நின்றகுன்று - உவமானம். இராவணன் - உவமேயம். வந்தகுன்று - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம்.

குறிப்பு: நீள்தெடும் என்பது ஒருபொருட் பன்மொழி, நீளமும் நெடுமையும் ஒரே பொருளைத் தருகின்ற இருசொற்கள். அவைகள் இரண்டையும் அடக்கிச் சொல்வதினால், நீளத்தின் மிகுதியை அறியலாம், இராவணனிலும் கும்பகருணன் மிகத்தோற்றற் உடையவன் என்பதாம், மாபெரும்கூட்டம் என்பது- பேச்சு வழக்கிலே இன்று பயின்று வருகின்ற ஒருபொருட் பன்மொழியாகும்.

73. உணவு முதலியன் சந்து ஒம்புதல்

உடன் இருந்தி உதிரத்தோ(ு) ஓண்ணறைக் குடன்னி ரைத்தவை, ஊட்டித் நசைகொள்ளிக் கடனு ரைத்துகில் சுற்றிக் கதிர்க்குழாம் புடைநி ரைத்தொளிர், பல்கலன் பூட்டினுன்.

கொண்டுகூட்டு: (இராவணன் கும்பகருணனை) இருந்தி, உதிரத்தோடு, ஒள், நகைக்குடன் நிரைத்து அவை. ஊட்டி, (அத்துடன்) தசைகொள்ளிஇ, (அதன்பின்) கடல், நுரைத்துகில் சுற்றி, கதிர்க்குழாம், புடைநிரைத்து, ஒளிர் பல்கலன், பூட்டினுன்.

பொருள்: உடன் இருந்தி - (இராவணன் அதன்பின்பு கும்பகருணனைத்) தன்னுடன் பச்கத்திலே இருக்கவைத்துக்கொண்டு, உதிரத்தோடு - (வீலங்குகளின்) இரத்தத்துடனே, ஒள் நகைக் குடம் - சீறந்த கள்ளிநைந்த குடங்கள். நிரைத்து - வரிசை வரிசையாக வைத்து. அவை ஊட்டி - அவற்றை உண்பித்து (குடிப்பித்து). தசை கொள்ளி - (அத்துடன்) இறைச்சியைக் கொண்டு வந்து உட்கோள்ளும்படி செய்து, கடல்நூரை - கடலின் அலையிலே எழுகின்ற நுரையை யோத்த, துகில் - வெண்ணிறப்பட்டு ஆடையைச், சுற்றி - (அவனை இடுப்பில்) உடுத்து, கதிர்க்குழாம் - ஒளிக் கூட்டங்களை, புடை - பக்கங்களிலே, நிரைத்து - வரிசையாகப் பரப்பி, ஒளிர் - வெளிவிடுகின்ற. பல்கலன் - பலவகை மணி களால் சேய்த அணிகலன்களைப், பூட்டினுன் - அணிவித்தான்.

பொழிப்பு: கும்பகருணனைக் கண்டவுடன் தழுவிய இராவணன் அவனைத் தன் பக்கத்திலே இருக்கவைத்து, இரத்தத்துடனே குடங்களிலே நிரப்பி வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்த கள்ளியும் குடிக்கக் கொடுத்து, அத்துடன் இறைச்சியையும் உண்ணச் செய்தான். அதன் பின்னர், கடல் அலையில் எழுகின்ற நுரைபோன்ற வெண் பட்டாடையை உடுத்துப் பக்கவில் ஒளியைப் பரப்பும் பல வகையான அணிகலங்களையும் அணிவித்தான்.

வீளக்கம்: இப்பாட்டிலே இராவணன், தன் தம்பியாகிய கும்பகருணனைத் தன் அருகிலே இருத்தித் தன் கையாலே உணவு கொடுத்

தும் உடை உடுத்தியும் அனிகலன் பூட்டியும் மகிழ்தலை அறிகின்றோம். தன் தம்பியை ஊக்கப்படுத்துவதுடன், தனக்கு அவன்மேல் உள்ள தூய அன்பையும் இச் செயல்களால் இராவணன் காட்டிலிட்டான். இனிமேல் அங்ஙனமெல்லாந் தன் தம்பியுடன் இருந்து மகிழும் வாய்ப்பு இராவணனுக்குக் கிடையாதென்பதையுங் குறிப்பாக அறி கின்றோம்.

இனித் “தசைகோளீஇ” என்பதில் வருகின்ற “கோளீஇ” என்பது சொல்லிசையை நிறைக்கின்ற அளவெடையாய் நிற்பதுடன், இராவணன் கும்பகருணன்மேல் வைத்த அன்பின் நிறைவையுங் காட்டுகின்றது. கும்பகருணன் வேண்டாம் வேண்டாமென்று கூறவும் கேளானாய் இரா வணன் மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு மிக அன்புடன் இறைச்சியை ஊட்டு கின்றன் என்ற உண்மையைத் “தசை கோளீஇ” எனப் படிக்கின்ற பொழுது ஏழுகின்ற ஒசையால் உணர்கின்றோம். இங்ஙனம் ஒசையால் உள்ளத்தை உணர வைக்கின்ற கம்பரின் புலமை என்றும் வாழக்கூடிய தாகும்.

குறிப்பு: ஓளிர்கலன், விளைத்தொகை, அது, ஓளிர்கின்ற கலன் என விரியும், இருத்தி, ஊட்டி, கோளீஇ, சுற்றி, நிரைத்து, என வரும் இறந்தகால விளை எச்சங்கள். பூட்டினுண், எனும் விளையைக்கொண்டு முடிந்தன.

74. நெற்றியில் வீரபட்டங் கட்டுதல்

பேர விட்ட பெருவலி இந்திரன்
ஊர விட்ட களிற்குருடும் ஓடுநாள்
சேர விட்ட சுடர்மணி ஒடையை
வீர பட்டம் எனதுதல் வீக்கினுன்.

கொண்டுகூட்டு: (தன்) பெருவலி பேரவிட்ட இந்திரன், (அஞ்சி) ஊரவிட்ட களிற்று ஒடும், ஒடும் நாள், சோரவிட்ட சுடர்மணி, ஒடையை, வீரபட்டமென (கும்பகருணனின்) நுதல் வீக்கினுன்.

போருள்: பேருவலி - பேரிய வல்லமையைப், போவிட்ட - (தன்னேடு செய்த போரிலே) போகவிட்ட, இந்தீரன் - இந்தீரனுன் வன், ஊரவிட்ட - தான் ஏற்றுவந்த, களிற்குருடும் - ஜராவதும் என்னும் வேள்ளை யானையடன், ஓடுநாள் - தோற்று ஒடியநாளிலே, சோரவிட்ட - தவறிக் கீழேவிழும்வண்ணம் விட்ட, சுடர்மணி - ஓளிர்கீச்சின்ற மணீக்கொ அழுத்திச் செய்யப்பட்ட (அந்த யானையின்) நெற்றிப் பட்டத்தை (முகபடாத்தத்) வீரபட்டம் என - வீரத்தைக்

குறிக்கும் பட்டம் என்று, நுதல் வீக்கினான் - (இராவணன் கும்பகருணனின்) நெற்றியிலே கட்டினான்,

போறிப்பு: தன் நுடைய பெரும் வலிமையைப் போகவிட்ட இந்திரன் தான் ஏறிவந்த வெள்ளை யானையோடு (இராவணனுக்குத்) தோற்று ஓடியபோது, தவறிக்கீழே விழுந்த, அந்த வெள்ளையானையின் நெற்றிப் பட்டத்தை, வீரபட்டமாகக் கும்பகருணனின் நெற்றியிலே இராவணன் கட்டினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன், தன் தம்பியாகிய கும்பகருணனின் நெற்றியிலே, வீரப்பட்டம் கட்டிய செயல் சொல்லப் படுகின்றது. தன்னே போர்புரிந்து தோல்வியடைந்த இந்திரன், ஒடுமேபோது, அவன் ஏறிச்சென்ற வெள்ளை யானையின் நெற்றியில் இருந்து வீழ்ந்த நெற்றிப்பட்டத்தை, இராவணன் பேணி வைத்திருந்தான். வீரம் நிறைந்த வெள்ளையானையின் நெற்றிப்பட்டத்தை வீரனு கிய கும்பகருணனின் நெற்றியிலே, வெற்றிப்பட்டமாகக்கட்டி, இந்திரனை வென்ற தங்கள் குலவீரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

குறிப்பு: நுதல் வீக்கினான் - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை நுதலின்கண் வீக்கினுண் என விரியும். வீக்குதல் - கட்டுதல். ஓடை - முகப்பாம், (நெற்றிப்பட்டம்).

75. மேனியில் சந்தனம் பூசதல்

மெய்யெ ஸாம்மிலிர் மின்வெயில் வீசிடத்
தொய்யில் வாசத் துவர்துதைந்து(து) ஓடிய
கையின் நரக மெனக்கடல் மேனியில்
தெய்வ நாறுசெஞ் சாந்தமும் சேர்த்தினுன்

கொண்டுகூட்டு: மெய்ஸலாம், மிலிர் மின்ஒளி வீசிட, வாசத்தொய்யில், துவர் துதைந்து, ஆடிய, கையின், நாகம் எனக், (கும்பகருணனின்) கடல்மேனியில், தெய்வம். நாறும், செம்சாந்தமும் (இராவணன்) சேர்த்தினான்.

பொருள்; மேய் எலாம் - உடம்பு முழுவதும், மிலிர் - விளங்குகின்ற, மின்வேயில் வீச - மின்னல் ஒளி வீசம்பழயாக, வாசத் தொய்யில் - நாறுமணம் ஸரம்பிய, சந்தனமும் குங்குமமும் கலந்த குழம்பினால், துவர் - சேந்திறம், துதைந்து - ஸிறைந்து (விளங்க), ஆடிய - பூசப்பெற்ற, கையின் - தும்பிக்கையை உடைய, நாகம் என - யானையைப்போலத் தோன்றும்பழி, கடல் மேனியில் - (கும்ப

கருணன்து) கடல் போன்ற நிறத்தையும், பரப்பையுங் கொண்ட உடம்பில், தேய்வாறும் - (தேய்வத்தன்மையான) இயற்கை மணம் கழிகின்ற, சேம்சாந்தமும் - சிவந்த சந்தனக் குழம்பையும், சேர்த்தி ணன் - (இராவணன்) பூசினான்.

பொறிப்பு: உடம்பெல்லாம் மின்னல் ஒளியை வீசக், குங்குமமும் சந்தனமும் கலந்த குழம்பினால் செந்திறம் நிறைந்து விளங்கும்படி பூசப்பெற்ற துதிக்கையை உடைய யானையைப்போலத் தோன்றும்வண்ணம், தன் தம்பியாகிய கும்பகருணனின் கடல்போலப் பரந்து கருநிறங் கொண்ட உடம்பிலே, இயற்கைமணம் நிறைந்த செஞ்சந்தனக் குழம்பை (இராவணன்) பூசினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் கும்பகருணனின் உடலில் செஞ்சந்தனக் கலவையைய் பூசிக் கோலஞ் செய்கின்ற செய்தி கூறப்படுகிறது. கருநிறக்கொண்ட பெரியயானையின் உடம்பெல்லாம் குங்குமமும் சந்தனமுங் கலந்த குழம்பைப் பூசியது போலக் கும்பகருணனினை கரிய உடம்பெல்லாம் இராவணன் செஞ்சந்தனக் குழம்பைப் பூசினான், எனக் கம்பர் கூறிய உவமானம் மிகப் பொருத்தமானது,

"தொய்யில் வாசத்துவர் துதைந்து ஆடிய
கையின் நாகம் எனக் கடல் மேனியில்
தெய்வம் நாறு செஞ்சந்தனம் சேர்த்தினான்".

என்ற தொடர்களால் யானைக்கும் கும்பகருணனுக்கும் உரிய பொருத்தங்களைக் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

தொய்யில் குழம்பு பூசப்பெற்ற யானை - உவமானம். செஞ்சந்தனக் குழம்பு பூசப்பெற்ற கும்பகருணன் - உவமேயம். கும்பகருணன் பெரிய உருவத்தை உடையவன், கருநிறம் பொருதியவன். மாற்றுரை வாரி அடிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவன், இதேபோல யானையும் பெரிய உருவத்தை உடையது. கரியநிறம் பொருந்தியது. நீண்ட துதிக்கையினை உடையது. பகைவரை வாரி அடிக்கும் வலிமை யும் நிரம்பியது. இங்ஙனம் கும்பகருணனுக்கும் யானைக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகளை எல்லாம் எண்ணிச் சொல்லிய கம்பரை எவ்ராலும் மறக்க முடியாது. தொய்யில் குழம்பு பூசப்பெற்ற யானையைப்போலச் செஞ்சந்தனம் பூசப்பெற்ற கும்பகருணன் விளங்கினான் என்பதாம்.

குறிப்பு: தொய்யில், குங்குமமும் சந்தனமும் கலந்த கலவையால் செய்யும் கோலம். தெய்வம் - இயற்கை மனம். கடல் மேனி - உவமத்தொகை, இது கடல் போலக் கரியநிறம் பொருந்திய மேனி எனவிரியும். இதில், உவமாருவும் பொதுத் தன்மையும் ஒருங்கே தொக்குள்ளன, கைநாகம் - யானை. செஞ்சந்தனம் - பண்புத் தொகை. செம்மையாகிய சந்தனம் என விரியும்.

76. கவசங் கட்டினன்

விடம் முந்தது போல்நெடும் விண்ணினைத்
தொடை யர்ந்தவன் மார்பிடைச் சுற்றிலுள்
இடபம் உந்தும் ஏரிபுரை நான்குதோள்
கடவுள் ஈந்த கவசமுங் கட்டினுள்

கொண்டுகூட்டு: விடம் எழுந்ததுபோல் நெடும் விண்ணினைத் தொடை உயர்ந்தவன் (ஆகிய கும்பகருணன்) மார்பிடை, இடபம் உந்தும், ஏரிபுரை, நான்குதோள், கடவுள் ஈந்த கவசமும் சுற்றினேன், கட்டினன்.

பொருள்: விடம் - நஞ்சானது, எழுந்ததுபோல் - (புதிய உருவங்கொண்டு மீண்டும்) எழுந்து சின்றதைப்போல், நெடு விண்ணினை - நீண்ட வானத்தைத், தோட - தீண்டும்படி, உயர்ந்தவன்-ஓங்கி வளர்ந்தவனை கும்பகருணன் உடைய, மார்பிடை-மார்பிள் இடத்திலே, இடபம் - ஏருதை ஊர்தியாகக் கொண்டு, உந்தும் - செலுத்துகின்ற, ஏரிபுரை - தீயை ஒத்த (செஞ்சிறம் பொருந்திய), நான்கு தோள் - நான்கு தோள்களைக் கோண்ட, கடவுள் - சீவ பேருமான், ஈந்த - கொடுத்தருளிய, கவசமும் - கவசத்தையும், சுற்றினேன் - (கும்பகருணனின் உடலைச்) சுற்றிவிவந்து. கட்டினுண்- (இராவணன்) கட்டினன்.

பொறிப்பு: முன் திருப்பாற் கடவிலே தோன்றிய நஞ்ச மீண்டும் புதிய உருவம் பெற்று, எழுந்து சின்றுற் போல, நீண்ட வானத்தைத் தீண்ட ஓங்கி வளர்ந்தவனை கிய கும்பகருணனின் மார்பில், ஏருதை ஊர்ந்து செலுத்து கின்றவரும், நெருப்புப்போலச் சிவந்த நான்கு தோள்களை உடையவருமான சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய கவசத்தை (இராவணன்) சுற்றிவிவந்து கட்டினன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, இராவணன் தான் சிவபெரு மானிடம் பெற்ற கவசத்தைக் கும்பகருணனின் மார்பில் கட்டிய செயல் கூறப்படுகின்றது. கும்பகருணன் வானம்முட்ட ஓங்கி வளர்ந்த

உருவத்துடன் எழுந்துநின்ற தோற்றத்தை நஞ்ச எழுந்து நின்றது போல இருந்தது, எனக் கம்பர் உவமானங் கூறுகின்றார். “விடம் எழுக்குபோல் நேடு விசுமிபினத்தோட உயங்தவன்” என்னும் தொடர்களைப் படிக்கும்பொழுதே அச்சந் தோன்றுகின்றது: முன் திருப்பாற்கடலிலே எழுந்த நஞ்சினால் தேவர்கள் நடுங்கி அஞ்சினால் போலக் கும்பகருணனின் எழுச்சியாலும் அஞ்சப்போகின்றார் எனபதை யும் கம்பர் எண்ணைச் செய்கின்றார். இனித் திருப்பாற்கடலில் எழுந்த நஞ்சைச் சிவபெருமான உண்ட அமரரைக் காப்பாற்றியதுபோலக் கும்பகருணனின் ஆண்மையை இராமபிரானின் பானங்கள் அடக்கி அமரரை யும் பிறரையும் காப்பற்று மெனபதையுங் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றார். நஞ்ச - உவமானம். எழுந்துநின்ற கும்பகருணன் உவ மேயம். கருமைநிறமும் கொடுமையும். நஞ்சினாக்கும் கும்பகருண னுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகளாகும். கும்பகருணனுடைய மரர் பின் அகலம், இராவணனின் கைகளுக்கு அடங்காமல் இருந்தமையால், அவன் சுற்றிவந்து, கவசத்தைக் கட்டினான் என்றார், இதனால் கும்பகருணனுடைய உடலகலம் உணர்த்தப்பட்டது. சிவபெருமானிடந் தவங்கிடந்து தான் பெற்ற கவசத்தைத் தன் தம்பியின் ஆக்கங் கருதிக் கட்டிய இராவணனின் அண்பு மிக மேலானது; “கடவுள் ஈந்த கவசமும் கட்டினுன்” என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஒசை, இராவணனின் அண்புச் செயலைக் கண்டு கம்பர் அடைகின்ற பெருமித்ததைக் காட்டுகின்றது,

குறிப்பு: சுற்றினான் கட்டினான் என்பதில், சுற்றினான் முற்றெச்சம். அது சுற்றிக் கட்டினான் எனப் பொருள்படும். “சுற்றினான்” என்னும் மற்றுச் சொல் பொருள் தரும்பொழுது “சுற்றி” என மாறி எச்சச் சொல்லாக நிற்றலால் முற்றெச்சம் எனப் பட்டது. உயர்ந்தவன் - விளையால் அளையும் பெயர். உயர்தல், ஆகிய விளையால் (விளையை அவன் உடையவனும் இருப்பதால்) அவனுக்கு, உயர்ந்தவன் என்னும் பெயர் உண்டானது,

77. தோனும் புருவமும் துடித்தன

அன்ன காலையில் ஆரம்பம் யாவையும்
என்ன காரணத் தாலென்று) இயம்பினுன்
மின்னின் அன்ன புருவமும் வின்னினைத்
துன்னு தோனும் இடந்துடி யானின்றுள்.

கொண்டுகூட்டு: மின்னின் அன்ன புருவமும்; வின்னினைத் துன்னு தோள்களும், இடம் துடியா, கின்றான் (கின்றவன் ஆகிய கும்பகருணன்) அன்னகாலையில்

ஆரம்பம் யாவையும் என்ன காரணத்தால் (செய்யப்படுகின்றன) என்று (இராவணை) இயம்பினுள் (கேட்டான்)

பொருள் : மின்னின் அன்ன - மின்னலை ஒத்த, புருவமும் - (தன்) கண்புருவமும், விண்ணினை - வானத்தைத் தோடும்படி, துன்னும் - உயர்ந்த, தோரும் - (தன்) தோள்களும், இடம்-இடது பக்கமாகவே, துடியா ஸின்றுன் - துடிக்கப் பேற்றவஞ்சிய கும்பகருணன், அன்ன காலையில் - அப்போழுது, (கும்பகருணன்) ஆரம்பம் யாவையும் - தன்னைப் போருக்கு விடுதற்காகச் செய்யப் படுகின்ற) முயற்சிகள் எல்லாவற்றையும் (நோக்கி), என்ன காரணத்தால் என்று - (இங்ஙனம் போர் முயற்சிகள்) எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்று; இயம்பினுள் - (இராவணைக்) கேட்டான்.

பொழிப்பு: மின்னலை யொத்த தன் கண் புருவங்களும் விண்ணினைத் தொடுகின்ற தன் தோள்களும், இடப் பக்கத்திலே துடிக்கப்பெற்ற கும்பகருணன், இராவணை நோக்கி, இந்தப் போர் முயற்சிகள் எல்லாம் எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்று கேட்டான்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே தன் அண்ணஞ்சிய இராவணன் தன்னை என் போர்க்கோலஞ் செய்கின்ற னென்பதைக் கும்பகருணன் அறிய விரும்புகின்ற செய்தி சொல்லப்படுகின்றது. உறங்கிக் கிடந்து எழுந்த தன்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்கின்ற விரைவைக் கண்டதுங் கும்பகருணன் வியப்படைந்தான். தன் அண்ணஞ்சிய இராவணனே தன்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்வதை என்னிய கும்பகருணன், நேர்ந்த நெருக்கடி என்னவென்று நேரே இராவணைக் கேட்கின்றன. இங்ஙனந் தன் அண்ணஞ்சிய இராவணன், தன்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்துவிட்ட செயலைக் கும்பகருணனுல் மறக்கமுடியவில்லை. இதனை,

“போர்க்கோலம் செய்துவிட்டார்க்கு உயிர்கொடாது அங்குப் போகேன்”

எனக் கும்பகருணன் கூறுவதால் உணரலாம். ஆண்களுக்கு, இடக்கண்ணும் தோரும் துடித்தால் தீமை வருமென்பதும், பெண்களுக்கு வலக் கண்ணும் தோரும் துடித்தால் தீமை வருமென்பதும் மரபு. கும்பகருணனின் இடத்தோரும் இடப்புருவமுந் துடித்தன, என்பதால் அவன் போரிலே இறப்பான் என்பதையுங் கம்பர் உணர்த்துகின்றார். வானம் மூட்ட வளர்ந்த கும்பகருணனின் வீரத்தோள்கள், இராமன் விடும் அம்புகளால் சிதைந்து அழியப்போகின்றன என்பதையும்

உணர்த்த, “விண்ணி னைத் துன்னு தோமாம்” எனத்தோலைச் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

குறிப்பு: “மின்னின் அன்ன” என்பதில் “அன்ன” உவம உருபு. இயம்பினான் - கேட்டான். துன்னு தோன் - வினைத்தொகை.

78. மானிடரின் கொற்றம்

வன ரப்பெரும் தானையர் மானிடர்
கோந் கர்ப்புறம் சுற்றினர், கொற்றமும்
ஏனை உற்றனர் நீயவர் இன்னுயிர்
போனகத் தொழில் முற்றுதி போயென்றுள்.

கொண்டுகூட்டு: வானரம் பெருந்தானையர், மானிடர், (எமது) கோங்கர்ப்புறம், சுற்றினர், ஏனை, கொற்றமும் உற்றனர், (ஆனபடியால்) நீ போய், அவர் இன் உயிர், போனகத் தொழில், முற்றுதி என்றுள் (என்று இராவணன் சொன்னுன்.)

பொருள்: வானரம் - குரங்குகளாகிய, பெரும் தானையர் - பேரிய சேனையை உடையவர்கள், மானிடர் - (அவர்களோ) இரண்டு மனிதர்கள். கோங்கர் - (நமது) தலைமையான நகரத்தின், பூறம் - வேளியே, சுற்றினர் - வகைத்து முற்றிகை இட்டவராய் நின்று, ஏனை - எவரும் இதுவரையும் அடைந்திராத, கொற்றமும் - வெற்றியையும், உற்றனர் - பெற்றுள்ளனர், நீ போய் - நீ சென்று (அவர்களுடன் போர்ப்புந்து) அவர் - அவர்களுடைய, இன் உயிர் - இனிய உயிரை, (உயிர்களை) போனகத் தொழில் - உண்ணுகின்ற செயலை (மேற்கொண்டு), முற்றுதி - முடித்திடுவாயாக, என்றுள் - என்று (இராவணன்) கூறினான்.

போழிப்பு: குரங்குகளையே போர்செய்யும் சேனைகளாகக் கொண்ட இரண்டு மனிதர்கள் நமது, தலைமை பொருந்திய நகரத்தின் வெளியே முற்றுகையாக வளைத்துக் கொண்டு நின்று போர்ப்புந்து, இதுவரையிலும் எவராலும் எம்மிடம் பெருத பெரிய வெற்றியையும் பெற்றுவிட்டார்கள். நீ சென்று அவர்களுடைய இனிய உயிரை உணவாகக் கொள்ளுங் தொழிலைச் செய்து முடிப்பாயாக என்று இராவணன் கும்பகருணனிடங் கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் கும்பகருணனிடம் பகைவர்களின் வெற்றிச் செயலைக் கூறிப் போருங்குப் போகும்படி அவனை ஊக்குவிக்கின்றுன் என்பதை உணர்கின்றோம். குரங்குகளையே சேனையாகக் கொண்டு இரண்டு மனிதர்கள், எங்கள் கோநகரை வளைத்துவிட்டார்கள். போரில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டார்களே என, இராவணன் தன வாயால் கண தம்பியாருடன் கூறிக் கவலைப்படுகின்ற அளவுக்கு, நிலை மிஞ்சிவிட்டது என்பதைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். குரங்குச் சேனையை உடைய இரண்டு மனிதர்களால் மூவுலகங்களும் ஏவல் கேட்க வாழ்ந்து, மூவரையுந் தேவரையும் வென்று தான் ஈட்டிய புகழ் மாய்ந்துவிட்ட விழுக்கட்டை, “ஏனை சோற்றமும் உற்றார்” எனத தன தம்பியிடம் இராவணன் முறையிடுகின்றன மான உணர்ச்சி மிகக் கும்பகருணனை யனிதரால் தன குலத்துக்கு ஏற்பட்ட வடுவைக் கேட்டவைன், விரைந்து போர்க்களம் புகுந்து, அவர்களை வெல்வான் என்ற எண்ணத்தால், “நீ அவர் இன்னுயிர் போனகத் தோழில் முற்றுத்” எனக் கூறினான். இனி, இங்கும் இராவணன் கும்பகருணனிடம் கூறுகின்ற பொருஞ்சரைகளிலே குறிப்பாக அவன் எண்ணியதற்கு மாருன கருத்தும் அமைந்து கிடக்கின்றது. “நீ அவர், இன்னுயிர் போனகத் தோழில் முற்றுத்” என்பதற்கு, அவர்கள் உன் னுடைய இன்னுயிரை உண்ணும் தொழிலாகச் செய்ய, நீ போய் முற்று விப்பாய், எனக் கும்பகருணனை நோக்கிக் கூறுவது போலவும் பொருள் கொள்ளலாம். இங்கும் இராவணனை அறியாமலே அவனுடைய பேச்சிலே கும்பகருணன் போரிலே இறந்து விடுவான் என்ற கருத்தும் தோன்றிவிட்டது. கம்பர் தம்முடைய புலமை ஆற்றலாலே படைத்துத் தருகின்ற குறிப்புப் பொருள் பொருந்திய பாட்டுக்களிலே இதுவும் ஒன்றுகும்.

குறிப்பு: போனகம் - உணவு. பகைவர் உயிரை உண்டல், என்பதன் கருத்து, அவரைக் கொல்லுதல் என்பதாம். இன்னுயிர் - பண்புத்தொகை. (இனிலை + உயிர்) இனிமையாகிய உயிர் என விரியும்.

— — —

9. அண்ணுக்கு, அறம் உரைத்த தம்பி

(79 — 89)

இந்தப் பாட்டுக்களிலே கும்பகருணனின் அறக் குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தை மறந்து, அயலான் மணைவியைச் சிறையில் வைத்த இராவணனின் செயலைக் கும்பகருணன், மிக வெறுக்கின்றன. தன் முன்னாவனுகிய இராவணன், இன்னும் பல ஆண்டுகள் மன்னர் மன்னனுய் வீற்றிருக்கு, வாழுவேண்டுமென்ற ஆசையால், அவனுக்கு அறத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றன. குரங்குப் படையுடன்

இரண்டு மானிடர்கள் வந்து, இலங்கைமாநகரை வளைத்துக் கொண்டார்கள் என்று, இராவணன் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டதும் கும்பகருணன் ஏங்கவிட்டான். சீதையின் சிறை இன்னுபை நீக்கப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்தான். உணர்ந்ததும் இராவணனை நோக்கி உரைக்கின்றன.

அண்ணு! கொடிய போர் தொடங்கவிட்டதோ? கற் பின் செல்வியாகிய சீதையின் கவலை இன்னும் தீர வில்லையா? விண்ணும் மன்னும் நிறைந்த எங்களின் வெற்றப்புகழ் போய்விட்டதோ? போர் எம்மை நெருங்கி வருகின்றதோ? அங்கப் போர் சீதையின் காரணமாகத் தான் உண்டானதோ? கயிலாயமலையிலே நீ நந்திதேவனை இசம்ந்து சொன்னபொழுது, அவன் குரங்கினால் உன் குலம் அழியும் என்று கூறிய சாபமொழியையும், வேததுதியை நீ வருத்தியபொழுது, அவள் பெண்ணால் நீ அழிவாய்' என்று கூறிய சாபமொழியையும், நீ மறந்துவிட்டாயா? இந்த இரு சாபங்களின் காரணமே இராம இலக்குமணரை, இலங்கையைச் சுற்றி வளைக்கும்வண்ணம், தூண்டிய தென்பதை இனியாகிலும் உணர்ந்துகொள்வாய். திட்டவிடம் என்னும் பாம்பைப்போன்ற கற்புச் செல்வியாகிய சீதையை நீ இன்னும் விட்டிலையோ? இங்கனமெல்லாம் உண்ணோத்து ஆண்டி ஆட்டிவைக்கின்ற விதியின்வலிமை மிகப் பெரிதாகும். இந்த நிலவுக்கத்தைக் கிண்டியெடுக்கவும் அதற்கு எல்லை கட்டவும் செய்யலாம். ஆனால் இராமனை வெல்லலாம் என்று, நீ கருதுவது, சீதையின் மேனியைப் புல்லலாம் என்று, நீ எடுத்த முயற்சிபோலவே பயனின்றி முடியும்

அண்ணு! அறத்தை மறந்த நமக்கு, வெற்றி யொரு போதும் கிட்டாது. புதையிழுவரின் வழிவந்த எங்களின் குலப்பெருமை, நிலத்தின் தன்மையால் நிரின் தன்மை மாறுவதுபோல உனது செயலாற் கெடப்போகின்றது. நீ சீதையைச் சிறைவைத்த தீச்செயலாலே, எங்கள் குலப்பகைவளுகிய இந்திரனுக்கு, அவன் இழந்த அரசையும் வெற்றியையும் கொடுக்கப் போகின்றாய்; எமது சுற்றத்தா ரோடு நீயும் அழிப்போகின்றாய்; பல தேவர்களையும் உன் ஆட்சியில் நின்றும் விடப்போகின்றாய். இனி நாம் இத்

தீவினைகளில் நின்று விடுதலைபெற முடியாதவர்களாய் இருக்கின்றோம். அறம் உன்னுடைய தீமையைக் கண்ட வடனே உனக்குத் தோன்றுமல் ஒளித்துவிட்டது. நீ பெற்ற வலிமையும் செல்வமும் முற்பிரிஹப்பிலே நீ செய்த அறத்தின் பயன்கள் என்பதை மறந்துவிட்டாய்; அறத்தை மறந்ததனால் அறத்தின் பெறுபேறுகளாகிய வலியும் செல்வமும் உன்னைவிட்டுச் செல்கின்றன; இங்ஙனம் உன்னை ஆக்கிய அறத்தை மறந்து நீ அழிய முனைந்தால் ஆரால் தடுக்க முடியும்; இராம இலக்குமணர்கள் அறத்தையே தழுவி வாழ்கின்றார்கள்; அவர்களின் மனமும் மொழியும் செயலும் அறத்தையே தழுவிச் செயலாற்றுகின்றன; நாங்கள் வஞ்சகமும், பொய்யும், பாவச்செயலும் உடையவர்களாய் வாழ்கின்றோம்; ஒருகாலமும் உய்யமாட்டோம்.

இனி, காலினாலே கருங்கடலைக் கடந்த வலிய குரங்காகிய அனுமான், இராம இலக்குமணரின் துணையாக இருக்கின்றன. சீதையும் இன்னும் சிறையிலே இருக்கின்றன. இராமனிடம், வாலிமையைக்கொன்ற வலிய அம்புகள் இருக்கின்றன. அந்த அம்புகளுக்கு, இரையாக நாங்களும் இருக்கின்றோம். இராமன் புகழுக்கு இனி என்ன குறை. எமக்குத்தான் குறையுண்டாகும். இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து, நான் கூறுகின்ற செயலை நீ ஆற்றினால் உயிருடன் வாழ்வாய், அல்லது அழிந்துவிடுவாய். நீ உயிருடன் வாழவிரும்பினால் சீதையை இராமனிடம் சேர்த்து அவனை வணங்கி உன் தம்பியாகிய விபீடனையும் அழைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் இராமனைப் பணிந்து வாழ நீ விரும்பாவிட்டால், படைகளைப் பகுதி பகுதியாகப் போருக்குப் போக்காமல் முழுப் படைகளையும் ஒன்றாகத் திரட்டிப் பகைவர்களை ஒரேமுறையில் தாக்கிப் போர்ப்புரிதலே பொருத்தமான செயலாகும்.

இனி, இங்ஙனம் கும்பகருணன் கூறிய அறக்குரலிலே கலந்துநின்று கம்பர் எமக்குக் கூறுகின்ற கவிதைக் குரலைக் கேட்போம்,

79. பொன்றும் காலம் புகுந்தது

ஆனதோ வெஞ்சமம் அவகில் கற்புடைச்
சானகி துயரினம் தவிர்ந்த(து) இல்லையோ
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ பொன்றும் காலமே.

கொண்டுகூட்டு: வெம்சமம் ஆனதோ! அவகில் கற்பு,
உடை, சானகி துயர் இ(ன்)னம், தவிர்ந்த(து) இல்லையோ,
வானமும் வையமும் வளர்ந்த, (உனது) வான் புகழ்,
போனதோ, பொன்றும் காலம் (நமக்குப்) புகுந்ததோ.

பொருள்: (அண்ணு) வெம்சமம் - கோடிய போர், ஆனதோ -
முண்டு விட்டதோ, அலகுதில் - அளவு இல்லாத (தன்னிகர் அற்ற).
கற்புடை - கற்பினை உடைய, சானகி - (சனகராசன் மகளாகிய)
சீதையின் (சிறைத்) துன்பம், இன்னம் - இவ்வளவு காலமாகியும்,
தவிர்ந்தது இல்லையோ - நீங்கியபாடு இல்லையோ, வானமும் - விண்
உலகத்திலும், வையமும் - மண் உலகத்திலும், வளர்ந்த - நாள்
தோறும் பேருகிவந்த (உனது), வான்புகழ் - சீறந்த புகழானது,
போனதோ - அழிந்து விட்டதோ, பொன்றும் காலம் - (நமக்கும்)
அழிகின்றகாலம், புகுந்ததோ - வந்துவிட்டதோ.

பொறிப்பு: (அண்ணு) கொடியபோர் தொடங்கி விட்டதோ, கற்பிற்சிறந்த சீதையின் சிறைத் துன்பம் இன்னமும் தீரவில்லையோ, விண் உலகத்திலும், மண் உலகத்திலும், நிறைந்து விளங்குகின்ற, சிறந்த புகழ் அழிந்து விட்டதோ; அரக்கர் குதைதிற்கு அழிவுகாலம் நெருங்கி விட்டதோ.

விளக்கம்: இப்பாட்டிலே அவலததோடு கலந்த கும்பகருணனின் அறக்குரல் கேட்கிறது. போர் தொடங்கிவிட்ட செய்தியைக் கேட்ட வுடன், கும்பகருணன் ஏங்கிவிட்டான். “ஆனதோ வெம் சமம்” என்றும் தொடரைப் படிக்கின்றபோது, எழுசின்ற ஒசை, எமதுனளத்திலும் அவல உணர்ச்சியை, எழுப்பி விடுகின்றது. முன் மந்திரப்படலத்தில், கும்பகருணன் இராவணனுக்குப் பல உறுதிமொழிகள் உரைத்தான். சீதையைச் சிறைவிடுதலே தக்கது, என்று பல காரணங்கள் காட்டினான்.

“நீஅயன் முதற்குலம் இதற்கு ஒருவன் நின்றுய்
ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்து அறிவு அழைந்தாய்
தீவினை நயப்புறுதல் செய்தவினை செய்தாய்”

என்றெல்லாம் இடித்துக் கூறினான். இராவணன் இவற்றைப் போருட் படுத்தவில்லை, கும்பகருணன் உறங்கிவிட்டான். உறக்கம் நீங்கிப் போர் தொடங்கிவிட்டதென்பதை அறிந்தவுடனே, கும்பகருணன் சீதையின் சிறைத்துப்பத்தை எண்ணினான். எண்ணியவுடன், “அலக்ளி கற்புடைச் சானக்துயர் இனம் தவிர்ந்த தீல்லையோ” என்று இராவணனைக் கேட்கின்றான். முன்னர் மந்திரம் படலத்தில்,

“வேறு ஒரு குலத்தோன் தேவியை
நயந்து சிறைவைத்த செயல் நன்றே
பாவியர் உறும்பழி இதிற்பழியும் உண்டோ”

எனத்தான்கூறியதை மீண்டும் நினைவுட்டினான். கற்புடைய சீதையைச் சிறைவைத்தசெயல் மிகக் கொடிய தென்பதைக் கும்பகருணனால் மறக்க முடியவில்லை. எதுவகையிலும் இராவணனைத் திருத்திச் சீதையைச் சிறைநீக்க வேண்டு மென்பதே கும்பகருணனின் எண்ணம். அவனுடைய எண்ணத்தை இராவணன் உணராமல் அழிய முனைகின்றன. சீதையைச் சிறைவைத்த தீவிம்யால், வானபழும் வொள்ந்த, வான்புகந் போனதோ” எனவும் இராவணனைக் கேட்கின்றன. முதல்நாட் போரில் இராவணன் தோற்றுவந்த செய்தியைக் குறிப்பால் உணர்ந்த கும்பகருணன், அவன் அடைந்த தோல்வியால் ஏற்பட்ட வடுவை நினைவுட்டுகின்றன. இனி அரக்கர்குலம் அழியும்; சீதையின் கண்ணீர் எம்மை உய்ய வையாது என்பதையும் கும்பகருணன் கூறுகின்றன. “புதுந்ததோ போன்றும் காலமே” என்னும் தொடரால் கும்பகருணனின் முடிவான கருத்தையும் நாம் தெளிகின்றோம்.

“அல்லறப்பட்டு ஆற்றுது அழுத கண்ணீர் அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”

என்னும் திருவள்ளுவர் கருத்துடன், “சானக் துபர் இன்னமீ் தவிர்ந்த
தீல்லையோ” என்னும் தொடரிலே அமைந்துள்ள கருத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக “ஞானதோ, போனதோ, புதுந்ததோ” என்னும் தொடர்களிலே அமைந்துள்ள ஓகார ஓலி கும்பகருணனின் உளர்ச் சியை அப்படியே அள்ளி வீசுகின்றது.

நூற்பு: சமம் - போர், செம்மை + சமம் பண்புத்தொகை, வெம்மையாகிய சமம் என விரியும், வான்புகழ் - சிறந்தபுகழ்.

80. விதியின் வண்ணம்

கிட்டிய நோசெருக் கிளாபொற் சீதையைச்
சுட்டியதோ முன்ம் சொன்ன சொற்களால்
திட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் செல்வியை
விட்டிலையோ இது, விதியின் வண்ணமே.

கொண்டுகூட்டு: செரு, கிட்டியதோ, (அதுவும்) கிளாபொன், சீதையைச் சுட்டியதோ, முன்னம் நந்தி தேவர், வேதவதி என்போர் சொன்ன (சாபச்) சொற்களால் திட்டியின் விடம் அன்ன, கற்பின், செல்வியை (நீ இன்னும்) விட்டிலையோ இது விதியின் வண்மையே.

போருங்: செரு, கிட்டியதோ - போர்நேருங்கி வந்துவிட்டதோ, (அப்போரும்) கிளாபொன் - (உருக்கி) ஒளிவிடுகின்ற போன்னை யோத்த, சீதையை - சீதாதேநியை (நீ) சிறைவைத்த அதனினேயே, சுட்டியதோ - குறித்ததோ, திட்டியின் - கண்ணிலே. விடம் அன்ன - நஞ்சசுயடைய நாகபாம்பைப்போன்ற, கற்பின் சேல் வியை - கற்பின் சேல்வியாகிய (சேலவமாக விளங்குகின்ற) சீதாதேவியை. விட்டிலையோ - (ஸ்ரீவஷாவு காலமாகியும்) இன்னும் சிறைவிட்டாபில்லையோ, இது - (இங்குனம் நீ சிறைவிடாமல் வைத்திருக்கின்ற) இச்சேயல், விதியீன் - விதியினது, வண்மையே - வல்லமையோகும்.

போறிப்பு: போர் நெருங்கிவிட்டதோ, அப்போரும் சீகையின் காரணமாகவே உண்டானதோ. முன்னர், நந்திதேவர், வேதவதி என்போர் சொன்ன சாபமொழிக வின்பயன் மெய்யாகும்வண்ணம், நீ இன்னும் கண்ணிலே நஞ்சசுயடைய நாகம்போன்ற கற்பினையுடைய சீதாதேவியை விட்டிலையோ, இங்குனம் எல்லாம் நீ செய்கின்ற இக்தீயசெயலின் காரணம் விதியின் வண்மை யென்றுதான் உரைக்க வேண்டும்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, இராவணன் செய்த தீமைகளின் பயன்தான் அவன் அழிவுக்குக் காரணம் என்பதை அறிகின்றோம்.

நந்திதேவர் இட்ட சாபம்: இராவணன் கயிலைமலையைத் தூக்க முயன்றபோது, நந்திதேவர் நல்லுரைகள் கூறித் தடுத்தார். இராவ

என் நந்திதேவரை இகழ்ந்து “இரங்கலை தூரங்குமகம்” என கூறினான். உடனே நந்திதேவர் சினங்கொண்டு, ‘தூரங்குகள் புதுந்து நனி கோன்றிடுக நீங் துலஸை’ எனச் சாபம் இட்டார்.

வேதவதியின் சாபங்ரை: இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்த காலத் தில் திருமாலைநோக்கித் தவஞ்சு செய்துகொண்டிருந்த வேதவதியைக் கண்டான். கண்டதும் அவள்மேல் காதல்கொண்டு அவளின் கற்பை அழிக்க எண்ணித் தீண்டினான். தீண்டிய இராவணைச் சினந்து நோக்கிய வேதவதி அடா! யான் உனக்கும் உன் கிளைக்கும் கேடாகத் தோன்றுவேன் எனச் சொல்லித் தீயிலே விழுந்து இறந்தாள். அந்த வேதவதியே சிதையாக வந்து பிறந்தாள் என்பதைக் கும்பகருணன் கூறினான்.

இங்கும் நந்திதேவரும் வேதவதியும் சொல்லிய சாபமொழிகள் தப்பாமல் இராவணைன அழிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டன என்பதையும், அச் சாபமொழிகளின் ஆற்றலாலே இராவணனும் சிதையைச் சிறை விடச் சிந்தியாமல் இருக்கின்றான் என்பதையும் கருதிய கும்பகருணன் “இது விதியின் வந்மையே” எனக் கூறினான். தான் கூறுகின்ற நல்லுரைகளையும் கேளாமல் இராவணன் தீய வழியிலேயே ஊறி நிற்கின்றதன் காரணம், அவனை அழிக்க முனைந்து நிற்கின்ற விதியின் வல்லுமையே என்பதைக் கும்பகருணன் உணர்ந்து விட்டான்.

“ஊழிற் பெருவளி யாவள மற்றென்று
ஞுழினும் தான்முந் துறும்”

என்பது திருக்குறள்.

இனித் “தீட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் சேல்வி” எனச் சிதையைச் சிறப்பித்த உவமை மிகப் பொருத்தமானது. கண்ணிலே நன்சையுடைய ஒருவகை நாகத்தின் பெயர் “தீட்டிவிடம்” இந்த நாகம், ஒருவரைச் சினந்து கண்ணால் பார்த்தால் உடனே அவர் இறந்து விடுவார். சிதாதேவியும் கற்பையே தனக்குப் பாதுகாவலாக வைத்திருக்கின்றார். திட்டிவிடம் என்னும் நாகம் தனினைத் துன்புறுத்த வருகின்றவர்களைத் தீண்டாமல், தன் கண்ணினாலே பார்த்துக் கொலலு தல் போலச் சிதாபிராட்டியும், தன் கற்பை அழிக்க முயன்ற இரா வணுகினத் தீண்டாமலே தன் கற்பினால் அழித்திடுவாள் என்பதாம்.

நாகம் - உவமானம். சிதை - சிவமேயம், நாகத்தின் கண்ணிலே உள்ள விடம் - உவமானம், சிதாதேவியிடம் உள்ள கற்பு - உவ மேயம், தீண்டாமல் தன்னை வருத்த முனைந்தோர்களை அழித்தல் - பொதுத்தன்மை.

81. வெல்ல முடியாத வீரன்

கல்லாம் உலகினை வரம்பு கட்டவும்
சொல்லாம், பெருவலி இராமன் தோள்களை
வெல்லாம் என்பது சீதை மேனியைப்
புல்லாம் என்பது பொலுமால் ஜயா.

கொண்டுகூட்டு: ஜயா; உலகினைக்கல்லாம், (அதற்கு) வரம்பு கட்டவும் சொல்லாம், பெருவலி. இராமன் தோள்களை, வெல்லாம் என்பது, சீதை மேனியைப் புல்லாம் என்பது போலும்.

பொருள்: ஜயா - தலைவனே, உலகினை - இந்த நிலவுகத்தை, கல்லாம் - பெயர்த்தும் (கிண்டியும்) எடுக்கலாம், (உலகிற்கு) வரம்பு கட்டவும் - எல்லைகட்டி அமைக்கும் படியும், சொல்லாம் - சொல்லி அமைக்கவும் உன்னால் முடியும், (ஆனால்) பெருவலி - மிக்க வளிமை பொருந்திய, இராமன் தோள்களை - இராமனுடைய தோள் ஆற்றலை, வெல்லாம் என்பது - வெற்றி கொண்டவிடலாம் என்று (நீ என்னுவது, சீதை - சீதாதேவியின், மேனியை - உடலீ, புல்லாம் என்பது தழுவலாம் என்னும் (உன்) கருத்தையே, போலுமால் - போன்றதாகும், (முடியாத செயல் என்பதாம்).

பொழிப்பு: ஒருவன், உலகத்தைப் பெயர்த்தும் எடுக்கலாம், அதற்கு எல்லையும் கட்டச் செய்யலாம். உன்னாலும் இச் செயல்களை ஆற்றமுடியும். ஆனால் பெரிய ஆற்றல் நிரம்பிய இராமனைப் போரில் வெல்லாம், என நீ கருது கின்ற எண்ணம், சீதையின் மேனியைப் புல்லாம் என நீ கொண்ட ஆசை முற்றுப்பெறுத்து போலவே போகும் என்பதாம்.

விளக்கம்: இப்பாட்டிலே இராவனன் எண்ணிய இரண்டு எண்ணங்களும் முற்றுப்பெறுதென்பதை உணர்கின்றோம். இராவனன், எங்ஙனம் சீதையின் தோள்களை மிக எளிதாகப் புல்லாமென எண்ணிச் சீதையைச் சிறையில் இட்டான். மானிடனுகிய இராமனை வெறுத்து, வானவரும் பாராட்டுகின்ற தன்னினேயே சீதை விரும்புவா வெளி இராவனன் எண்ணிவிட்டான். சீதை அவனைத் துரும்பாக மதித்தான்.

“குடிமை முன்றுல குஞ்செயுங் கொற்றத்தென்
அடிமை கோடி, அருளிதி யாலெனு
முடியின் மீது முகிழ்துயர் கையினன்
படியின் மேல்வி முந்தான் பழிபார்க்கலான்”

என்ற செய்யுளால் இராவணன் சீதையை வணங்கிக் கெஞ்சுவதைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். இங்ஙனம், சீதையைத் தீண்டவும் முடியாமல் செயல் அழிவதுபோலவே இராமனைப் போரில் வெல்லவும் முடியாமல், இராவணன் வருந்துவானென்பதாம். சீதையைத் தன் கருத்துக்கு இணங்குதற்காக இராவணன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் எல்லாம் தோல்வியுற்றுத் தோலவே, இராமனை வெல்ல எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளிலும் தோல்வி அடைந்தவன் என்பதைக் கும்பகருணன் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

இனி, உலகினைக் கிண்டி எடுத்தாலும் இராமனை வெல்லமுடியாது என்பதும், உலகிற்கு எல்லை கட்டினாலும் சீதையின் தோலைப் புல்ல முடியாது என்பதும், உவமானங்களால் நிலைநாட்டப்பட்டன.

உலகினைக் கிண்டி எடுத்தல் - உவமானம். இராமனை வெல்ல முடியாமை - உவமேயம். உலகினுக்கு, எல்லை கட்டுதல் - உவமானம். சீதையைத் தீண்ட முடியாமை - உவமேயம். இரண்டிற்கும் பொதுத் தன்மையாக, செய்தற் கருமையுடைய தென்னும் பொருள் நிற்கின்றது.

ஞநிபு: பெருவளி - பண்புத்தொகை. (பெருமை+வளி) கல்லல் - கிண்டுதல்.

82. கொற்றமும் குலமும் அற்றன

புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த பொய்யறு,
குலத்தியல்(பு) அறிந்தது கொற்றம் முற்றுமோ
வலத்தியல் அழிவதற்கு(கு) ஏது மையறு
நிலத்தியல் நீரியல் என்னும் நிரதால்.

கொண்டுகூட்டு: (நமக்கும்) கொற்றம் முற்றுமோ, (எங்கள்) வலத்து, இயல், அழிவதற்கு, ஏது, (உன்னால்) புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த, பொய் அறு, குலத்து, இயல்பு அழிந்தது. நிலத்து, இயல், நீர் இயல், என்னும் மையறு நீரது, ஆல்.

பொருள்: கொற்றம் - (அறத்தில் மாறுபட்டு ஈன்று. அல்லல் புரிகின்ற எமக்கும்) வெறறியும், திட்டுமோ - (இனீமேல்) கிடக்குமோ (கிடையாது), வலத்து இயல் - (நாங்கள் தவச்த்தினால்

அடைந்து) வெற்றியின் தன்மை, அழிதற்கு - அழிவதற்கே, எது - (நாங்கள் ஒற்றிய கொடுமைகள்) காரணமாக இருக்கும், புத்தி யன்-புலத்தியமுனிவரின் (குலத்தினது) மாபிலை, வந்த- (தொடர்ந்து) வருக்கன்றதாகிய. கோய் அறு - போப்பிஸ்லாத (வாய்மையையே பூந்து நிற்கின்ற) குலத்து, ஜெல் - குலத்தின் தன்மை (உன்னால்) அழிந்தது - அழிந்து போயிற்று. சிலத்து இயல் - சிலச்தின் தன்மை யினால், நீர் இயல் - நீரின் தன்மை ஹேறுபடும், என்னும் - என்று சோல்லப்படுகின்ற, மையறு நிரதால் - குற்றமற்ற நீதிமோழியின் தன்மைக்கு (உன் சேயல்) ஏற்றதாக உள்ளது.

பொழிப்பு: அறத்தை மறங்க எங்களுக்கும், இனிமேல், வெற்றி உண்டாகுமோ; இங்ஙனம் அறத்தை மறங்கு, நாங்கள் ஆற்றிய கொடுமைகள், எல்லாம், தவத்தின் சிறப்பால் நாங்கள் பெற்ற வெற்றிகளை அழித்துக்கீச காரணமாக அமைந்து நிற்பனவாகும். புலத்தியமுனிவரின் மரபை முகலாகக் கொண்ட நிலவுசின்ற, பொய் இல்லாக, எங்கள் குலத்தின் மேன்மை உன்னால் அழிந்தபோயிற்று, உன் செயல் நிலத்தின் தன்மையால் நீரின் தன்மை மாறுபடும் என்ற உண்மைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

விளக்கம்: இப் பாட்டிலே இராவணைக் கும்பகருணன் இடித் துக்கூறுகின்ற இயல்பைக் காண்கின்றோம். இராவணனின் குலம் மிக மேன்மையானது. பிரமாவின் மகன் புலத்தியன். புலத்தியனின் மகன், விசிரவசு. விசிரவசவின் பதல்வர்ங்கள், இராவணன். கும்பகருணன், விபீடனன் என மூவர். இங்ஙனம், நான்முகன் மைந்த ஞகிய புலத்தியனின் வழித்தோன்றிய இராவணன், அறத்தை மறந்து, அல்லறப்பட்டான என்னும் ஒருவால் அச்சுலசதினை மேன்மையும் அழிந்துவிடும் என்பதைக் கும்பகருணன் கூறுகின்றான். “புலத்தியன் வழிமுதல்வங்கு பொய்யறு துலத்தியால்பு அடிக்கு” என்னும் தொடர்களைப் படிக்கும்பொழுது எழுகின்ற ஒசை, கும்பகருணனின் மனக்கவலை யைக் காட்டுகின்றது மந்திரப் படலத்திலும் “நீ அபன் முதற்குலம் இதற்கோருவன் நின்றூய்”எனத் தம் குலத்தின் மாண்பைக் கும்பகருணன் கூறுகின்றான.

“அறங்கட நின்றாருள் எல்லாம் பிறங்கட
நின்றாரில் பேதையர் இல்”

என்பது, திருக்குறள். பிறங்மைன் நயவாப் பேராண்மை இல்லாத இராவணைன் வல்லாண்மை எல்லாம் மயந்துவிடும் என்பதை, அறத்தை உணர்ந்த கும்பகருணனுல் மறக்க முடியவில்லை,

நீர் - உவமானம். புலத்தியன் குலம் - உவமேயம். நீர் தெளிந்து தூய்மையாய் விளங்குவதுபோல,ப் புலத்தியன் குலமும் வாய்மை வழி நின்று மறுவில்லாததாய் விளங்கியதென்பதாம்.

நிலத்தின் தன்மை - உவமானம். இராவணனின் தீய குணம் - உவமேயம். நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப, நீரின் தன்மை மாறுதல் போல, இராமனின் தீயகுணத்தால், அவன் பிறந்த குலத்தின் சிறப்பு (தன்மை) மாறிவிட்டதென்பதாம்.

“நிலத்தியல்பான் நீர்த்திரிந் தற்குகும் மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு”

என வரும் திருக்குறல்நூடன் “நிலத்தியல் நீரியல் என்னும் நீரால்” என்பதை ஒப்பிட்டு நோக்குக.

இராவணன் தான் அழிந்ததுடன் தன் குலத்தின் மேன்மையும் அழித்துவிட்டான் என்பதை எண்ணிரி எண்ணிக் கும்பகருணன் ஏங்கு கிண்ணுன். அறத்தை மறந்தால் வெற்றி கிட்டாதென்பதை அழுத்த மாகக் கும்பகருணன் உரைக்கிண்ணுன். “கொற்றம் முற்றுமோ” என்ற குரல், வெற்றி கிட்டாது கிட்டாது, என வற்புறுத்துகின்றது.

இனி நிலத்தின் தன்மையால் நீரின் தன்மை மாறுபடுவதுபோல,ப் புலத்தியன் முதலாக வந்த குலத்தின் தன்மை இராவணனால் மாறு பட்டுவிட்டது, எனக் கூறுகின்ற உவமானப் பொருத்தம் மிக உயர்ந்தது. இராவணன் பிறந்த குலம் உயர்ந்தது, அவன் ஆற்றிய செயல் மிக இழிந்தது. பிறன் மனைவியை விரும்புகின்ற புன்மைக்குணம், புலத்தியன் மரபில் பிறந்தவர்களிடம் கிடையாது. இராவணன் ஒருவன்தான் பிறன் மனையாளை விரும்பிப் புலத்தியன் குலப் பெருமையைப் போக் கிணுன் என்பதாம்,

83. அரக்கர் வீழ்ச்சியும் அமர் எழுச்சியும்

கொடுத்தனை இந்திரர்கு உலகும் கொற்றறும்
கெடுத்தனை நீங்பெரும் கிளையும் நின்னையும்
படுத்தனை பலவகை அமர் தங்களை
விடுத்தனை வேறினி வீடும் இல்லையால்.

கொண்டுகூட்டு: இங்கிரற்கு, உலகும் கொற்றறும் கொடுத்தனை, நின் பெருங்கிளையும், கெடுத்தனை, நின்னையும், படுத்தனை, பலவகை அமரர் தங்களை, விடுத்தனை, இனி வீடுபேறு இல்லை.

பொருள்: இந்தீரற்கு - (அமரர்க் கரசனையும் உனக்கு, அஞ்சி அடங்கிக் கீடக்கின்ற) இந்தீரனுக்கு, உலகும் - (அவனுக்கு உரிய) விண் உலகத்தையும். கோற்றமும் - வெற்றியையும், கோடுத்தனை - கோடுத்துவிட்டாய், நின் பேரும் கீளையும் - உன் பேரிய சற்றத்தையும், கேடுத்தனை - அழித்துவிட்டார், நின்னையும் (அழியாத வாழ் நாளைப் பெற்ற) உன்னையும், படுத்தனை - அழித்துவிட்டாய், பல் வகை - பலவேறு பண்புகளை உடையவர்களாய் (உனக்கு ஏவல் செய்து) வாழ்ந்த, அமரர் தங்களை - தேவர்களை, விடுத்தனை - (அடிமை வாழ்வில் நின்று) விடுதலை செய்துவிட்டாய், இனி - இனி மேல் (உனக்கு), வீடு - (இந்தத் தீவினையில் நின்று) விடுதலை பேற, வேறு இல்லை - வேறுரூபு வழியும் கிடையாது,

பொறிப்பு: உனக்கு அஞ்சிக் கிடந்த இந்தீரனுக்கு, விண்ணுலக ஆட்சியையும் வெற்றியையும் கொடுத்துவிட்டாய், உன் பெரிய சற்றத்தாரையும் உன்னையும் அழித்து விட்டாய், பல பண்புகளை உடையவர்களாய் உன் ஏவல் களைச் செய்து அடிமையாக வாழ்ந்த தேவர்களையும் விடுதலை செய்துவிட்டாய், இனிமேல் உனக்கு விடுதலையே கிடையாது.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் கட்டாயம் அழிவான் என்பதைக் கூறுகின்ற கும்பகருணனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். அரக் கரின் குலப்பகைவன் இந்திரனே ஆதலால், அவனின் வாழ்வு மீண்டும் மலரப்போகின்ற தென்பதை என்னிக் கும்பகருணன் வருந்துகின்றன. “கோடுத்தனை இந்தீரற்கு, அரசும் கோற்றமும்” எனக் கூறுகின்ற குரலிலே அமைந்து கிடக்கின்ற வெகுளியும் தடிப்பும் கும்பகருணனின கவலையைக் காட்டுகின்றன. “சீனத்தோடும் கோற்றம் மற்றி இந்தீரச் சேல்வம் மேவி நினைத்து முடித்து நின்றேன்” என இராவணனும் இந்தீரச் செல்வத்தையே எடுத்துக் கூறிப் பெருவிதம் அடைகின்றன. இந்தீரன் பற்களை உதிர்த்தும் பகை உணர்ச்சி தீராத கும்பகருணன் இந்தீரன் இனி வருப்போகின்றன என்பதை நினைத்து, நினைத்து நெஞ்சம் புருங்குகின்றன. இராவணன் அறத்தை மறந்து பிறன் மனையாளை விரும்பிய தீமையால், தான் அழிவதுடன் தன் குலத்தையும் அழிக்கப்போகின்றன என்பதை எண்ணியும் கும்பகருணன் வருந்துகின்றன. இங்ஙனம் அரக்கர் குலம் அழிய, அமரர் குலம் வாழப் போகின்றதென்பதை மீண்டும் மீண்டும் கும்பகருணன் விளம்புகின்றன. “பஸ்வகை அமரர் தங்களை விடுத்தனை” என்பதால் அவனின தீராத

துயரைக் காண்கின்றோம். அரக்கர் குலம் அழியப்போகின்றதே, என்ற கவலையிலும் அமரர் குலம் வாழப்போகின்றதே என்ற கவலையே கும்பகருணன் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றது.

குறிப்பு: இந்திரன் உலகானத்தை, அரக்கர் குலத்துடன் இராவணன் அழிதலும், அடிமைகளாக அல்லறப்பட்ட அமரர்கள் விடுதலை அடைதலும், கட்டாயந் தவருமல் நிகழ்த்தேவிடும் என்ற தெளிவினால் கொடுப்பாய், கெஷப்பாய், படுப்பாய், விடுப்பாய், என எதிர்காலத்தாற் கூரைல், கொடுத்தனை, கெடுத்தனை, படுத்தனை, விடுத்தனை என இறந்தகாலத்தாற் கூறினான். இங்கும் தெளிவுபற்றி எதிர்காலத்தை, இறந்த காலத்தால் கூறுவதை காலவழுவமைதி, எனத் தொல்காப்பியர் சொல்கின்றார்,

84. அறத்தை பறந்த அல்லல்

அறம் எங்க கஞ்சியில் (இ) ஒவிந்த தாலதன்
திறமூர், உழுத்தலின், வலியும் செல்வமும்
திராவனக் கலித்ததங் கதனை நீக்கிநீ,
இறமூங் கியாருனை எடுத்து நாட்டுவார்.

கொண்டுகூட்டு: இன்று, அறம், உனக்கு, அஞ்சி, ஒளித்தது, அதன் திறம் (நீ) முன்னம் உழுத்தலின், வலியும், செல்வமும், உனக்கு நிறம் அளித்தது, அதனை அஞ்கு, நீங்கி நீ, இற, முன்யார் உ(ன் கை, எடுத்து நாட்டுவார்.

பொருள்: இன்று - இப்போது, அறம் - அறமானது (தருமம்), உனக்கு - (பிறன் மனைய ஓளை வீரும்பிப) உனச்கு, அஞ்சி - அச்சஸ் கோண்டு, ஒளித்தது - மறைந்துவிட்டது, அதன் திறம் - அந்த அறத்தின் தனமையை அறிந்து (நீ) முன்னம் - முன்னமே (தவத்தைச்) சேய்ததினால், வலியும் - (அந்த அறமானது தந்த) வலைமை மாம், செல்வமும் - செல்வமும், உனக்கு நிறம் அளித்தது - உனக்குப் புகழைத் தந்தன. அதனை - (அந்தப் புகழைத் தந்த) அறத்தை, அஞ்கு நீங்கி - தூாத்தீலே செல்லவிட்டு (மறந்து) நீ. இற - நீ கேடுதற்கு முற்பட்டால், யார் - (அங்குனம் நீ கேடுதற்குச் செல்லும் பொழுது முன்னே வந்து) யாவர், உன்னை எடுத்து - (தீமையில் நின்று) தூக்கி, நாட்டுவார் - நிலைநாட்டக் கூடியவர் (காப்பாறற வல்லவர்) ஒருவருமிலர்.

பொறிப்பு: இப்போது தருமம் சிறன் மனையாளை விரும்பிய உனக்குப் பயந்து ஒளித்துக்கொண்டது, நீ முன்னம் அறத்கின் தனமையை அறிந்து, முயன்றதினால், அந்த அறத்தின் பயனுகப் பெற்ற வலியும், செல்வமும் உனக்குப்

புகழைக் கொடுத்தன. இங்னனம் உனக்குப் புகழைத் தந்த அறத்தை மறந்து, கெடுதற்கு முற்பட்டு நிறகின்ற உண்ணைக் காப்பாற்றக்கூடியவர்கள் எவர் இருக்கன்றார்கள். ஒரு வரும் இல்லை என்பதாம்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே அறத்தை மறந்த இராவணன் கட்டாயம் அழிந்தேவீடுவான் எனக் கூறுகின்ற குமபகருணனின் ஆய வூரையைக் கேட்கின்றோம். இராவணன் பெற்ற வலியையும் இந்திபச் செல்வமும், அவன் அறத்தையே நம்பிச் செய்த தவதத்தினால் கிடைத்தன வாசும். அவன் பெற்ற வலியையும் செல்வமும் அவனுக்குப் பெரும் புகழையும் ஈட்டிக்கொடுத்தன. அங்ஙனம் அறத்தினால் பெற்ற ஆக்கங் களை நுகருகின்ற இராவணன் அறத்தை மறந்து அயலான் மனையாளை அல்லறபடுத்த முறப்படான். அறம் அவனை அல்லறபடுத்த முனைந்து விட்டது. அறத்தை மறந்து அல்லறபடுகின்றவனை ஆகக் எவராலும் முடியாது.

“அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை மறத்தவின் ஊங்கு இல்லைக் கெடு”

என்பது திருக்குறள், அறத்தினால் ஆக்கப்பெற்ற இராவணன் அறத்தை மறந்ததினால் அழிப்போகின்ற நெணபதை உணர்ந்து கூறுகின்ற குமபகருணன், உயர்ந்த உள்ளம் படைத்தவன் எனபதை நாமும் உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: ஆல் - அசை நிறம் - ஓளி, அது புகழைக் குறிக்கின்றது. “உண்ணுன் ஓளி நிறுன்” என வருய நாலடியால் புகழை ஓளி எனக் கூறுதல் காணக.

४५. உய்யும் வழி இல்லை

தஞ்சமும் தருமமும் தகவு மேயவர்
நெஞ்சமும், கருமமும், உரையு மேல்நெடு
வஞ்சமும் பாவழும், பொய்யும் வல்லநாம்
உஞ்சமே அதற்கொஞ் குறையுண் டாகுமோ.

கொண்டுகூட்டு: அவர் நெஞ்சமும், கருமமும், உரையும், (முறையே) தஞ்சமும் தருமமும், தகவுமே, (இவற்றுக்கு மாறுன) நெஞ்ச வஞ்சமும், பாவழும், பொய்யும் வல்ல நாம், மேல் உஞ்சமே. அதற்கு, ஒரு குறை உண்டாகுமோ.

பொருள்: அவர் - அந்த இராம இலக்குமணரது, நெஞ்சமும் - நீணவும், கருமமும் - செயலும், உரையும் - சோல்லும், ஆகிய

முன்றும், (முறையே) தஞ்சமும் - அடைக்கலம் புகுந்தோர்க்கு ஆதரவாதலும், தருமமும் - அறத்தின்வழி ரீற்றலும், தகவும் - நடுவு நிலை ஒம்பலும் ஆகீய நந்தேயல்களை உடையன. (இவற்றுக்கு மாறுக) நெடு வஞ்சமும் - மிகுந்த வஞ்சனையை நினைவிலும், பாவமும் - பாவங்களைச் சொல்லிலும், போய்யும் - போய் பேசுதலைச் சொல்லிலும், கோண்டு தீமை சேய்வதில், வல்ல நாம் - வல்லமை நிரம்பியவர்களான நாமும், மேல் - இனிமேலும், உஞ்சமோ - உய் வோமோ, அதற்கு - (எமக்குப் பிறப்பிலேயே வல்லமைகளாக அமைந்தனள்) அந்த வஞ்சனை, பாவம் போய் என்பவைகளுக்கும், ஒரு குறை - (இனி) ஏதாவதோரு குறையாதல் உண்டாகுமோ. தோன்றுமோ (தோன்றுதேன்பதாம்) வஞ்சனையும் பாவமும் போய் யும் எம்மை விட்டு நீங்காமையால், நாம் ஒருபோதும் உய்யமாட்டோய் என்பது கருத்தாகும்.

பொறிப்பு: இராம இலக்குமணர்களின் நினைவும் செயலும் சொல்லும் முறையே, அடைக்கலமாகத் தம்மை அடைந்தோரை ஆதரித்தும், அறத்தைத் தழுவியும், நடுவு நிலைமையைப் புரந்தும், பயன் சரக்கின்றன. அரக்கர்களாகிய நாம், நினைவில் வஞ்சனையையும், செயலில் பாவத்தையும், உரையில் பொய்க்கையும் கொண்டவர்களாய் தீமை செய்தவில் ஆற்றல்வாய்க்கு வாழ்கின்றேம். இங்ஙனம் நாங்கள் மேற்கொண்ட தீமைகள் ஒருபோதும் எம்மைவிட்டு நீங்காமையால், எமக்கு இனி ஈடுபட்டற்றமே கிடையாது.

விளக்கம்: இராம இலக்குமணரின் நினைவும், செயலும், சொல்லும் அறத்தைவிட்டு நீங்காமல் ஆக்கம் புரிகின்றன என்பதைக் கும்பகருணன் பாராட்டுகின்றன. அறத்தினால் ஆக்கம்பெற்ற இராவணன் அறத்தை மறந்து, நினைவிலும், செயலிலும், சொல்லிலும் தீமைகளையே உடையவனுய மாறிவிட்டான். அவனின் மாற்றத்தால் அரக்கர் குலமும் அழியப்போகின்றது என்பதைக் கும்பகருணன் மிக அழுத்தமாகக் கூறுகின்றன. “வஞ்சமும் பாவமும் போய்யும் வல்ல நாம் உஞ்சமோ” எனக் கும்பகருணன் இராவணனிடம் கூறுகின்ற குரலிலே அச்சமும் வெறுப்பும் ஆற்றுமையும் தோன்றுகின்றன. இதனால் அறத்தைமறந்த ஸமயே இராவணனின் அழிவுக்குக் காரணம் என்பதை உணர்கின்றோம்.

இனி இராமனே அறத்தை மறவாத ஆண்மை ஆளன். இதனை,

“இறப்பினும் திருவெலாம். இழப்ப எய்தினும் துறப்பிலர் அறமெனால் குர் ஆதலே”

என வருகின்ற இராமனின் மொழிகளால் அறியலாம். எனவே நினைவி மூலம் செயலிலும் சொல்லிலும் அறத்தைத் தழுவிய வாழ்வே நிலையான வாழ்வென்பதையும் அறிகின்றோம்.

“மனத்தின்கண் மாசிலனுதல் அனைத்தறன் ஆகுல நீரபிற”

என்பதனால் நினைவில் அறத்தையும்,

“ஓல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்”

என்பதனால் செயலில் அறத்தையும்,

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

என்பதனால் சொல்லில் அறத்தையும் வள்ளுவர் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: “நெஞ்சமும், கருமும், உரையும்” என வருகின்ற தொடர் இடையிலே நின்று, முன்னும் பின்னும் உள்ள தொடர்களுடன் சென்று பொருந்திப் பொருள் தருவதை இடைநிலைத் தீவகம் (விளக்கு) என்னும் அணியாகக் கொள்வார்கள். இங்கி நெஞ்சம் தஞ்சமும், கருமும், தருமும் உரை, பொய்யும், எனவும், பொருத்திப் பொருள் கொள்ளத்தக்கதாக அமைந்திருப்பதை, நீராநிறை அணியாகக் கொள்வார்கள். அனி, அழகு செய்யுளிலே புலவன், தான் என்னிய பொருளைய் படிக்கின்றவர் உள்ளத்திலே படியும்வண்ணம் கூறுகின்ற அழகே அணியாகும். “அதற்கொரு குறை உண்டாகுமோ” என்பதற்கு, (இராம இலக்குமனர் மேற்கொண்ட) அறத்துக்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ என்று பொருள் கூறுவாரும் உள்ளர்.

86. என்னுரை கேட்டால் உய்வாய்

என்றுகொண் டினையன விளம்பி யான்உனக்கு
ஒன்றுள துணர்த்துவ துணர்ந்து கோடியேல்
நன்றது நாயக நயக்கி லாய்னில்
பொன்றினை யாகவே கோடி போக்கிலாய்.

கொண்டுகூட்டு: என்று கொண்டு இனையன விளம்பி, யான், உனக்கு, உணர்த்துவது, ஒன்று. எனது, நாயக, அது உணர்ந்து, கோடியேல், நன்று, நயக்கிலாய் எனில் போக்கிலாய் (நீ) பொன்றினையாகவே, கோடி (கொள்வாயாக).

பொருள்: என்று கொண்டு - என்று ஆராய்ந்து கொண்டு, இனையன - இவ்வாறு அறநேறிகளை, விளம்பி - எடுத்துச் சொல்லி, யான் உனக்கு - நான் உனக்கு (நீ வாழ்வேண்டுமென்ற விருப்பத் தால்), உணர்த்துவது - அறிவிக்கவேண்டியது. ஒன்று உள்து -

சிறந்த காரியாக ஒன்று இருக்கின்றது, நாயக - தலைவனே, அது - நான் கூறப்போகன்ற, சுறந்த காரியத்தை, உணர்ந்து - (நன்றாக) ஆராய்ந்து, கோடியேல் - ஏற்றுச் செயல்ல மேற்கொள்வாயானால், நன்று - நன்மையாகும், நடக்கலாய் என்டு - அதனை விரும்பி, நீ ஏற்றுக்கொள்ளாயானால், போக்கலாய் - நால் அற வெறியல் செல் வாதவனே, (நீ) போன்றினயாகவே - இருந்துவிட்டாய் என்றே, கோடி - ரினைத்துக்கொள்வாயாக.

போழிப்பு: மேற்கூறியவாறு அறவழி களை ஆராய்ந்து கூறிய கும்பகருணன், மீண்டும் இராவணனைப் பார்த்து, யான் உனக்குக் கூறுவேண்டிய ஓர் சிறந்த காரியம் இருக்கின்றது. தலைவனே! யான் கூறுகின்ற அக்காரியத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து, செயலில் மேற்கொள்ளாமல் விடுவாயேயானால், அறத்தைத் தழுவாதவனே! நீ இறந்து விட்டதாகவே எண்ணிக்கொள்.

விளக்கம்: தன் முன்னவானுகிய இராவணன் இங்னும் பலகாலம் மங்னனும் வாழுவென்டுமென்ற ஆசையாற் கவரப்பட்ட, கும்பகருணன் மீண்டும், மீண்டும் அறத்தின் சிறப்பையே எடுத்து விளக்குகின்றன. சீதையைவிட்டால், உன்னுவியைப் பெறுவாய், அல்லது அழிவாய் என இராவணன் முனைவிலில் நின்று கூறக் கும்பகருணனை நினைத்துவிட்டான. “ஸ்ரூபா துணர்த்துவன் உணர்ந்து கோடியேல் நன்றாது, நாயக நயக்கிலாய் எனில் போன்றினயாகவே கோடி” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற காலில், அறத்தின் பணபோடு கலந்த அஞ்சாமை தோன்றுகின்றது. இஙங்னம் இராவணனை இடித் துரைத்துத் திருத்த வல்ல அமைச்சர்கள் இல்லாமையே அவன் அழிவுக்குக் காரணமாகும். தன் தம்பிமார் கூறிய உறுதியுரைகளை அவன் மதிக்காமல் இகழ்ந்து விட்டான,

“... . . . . களிக்கிள் ரேயை

அடுக்கும்சது அடாதென்ற ஏதுவோ டறிவு காட்டி

இடிக்குநர் இல்லை, உள்ளார் என்னியது என்னி உள்ளை

முடிக்குநர் என்றபோது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ”

எனச் சீதை நிந்தலைப் படலத்தில் இராவணனிடம் கூறுகின்ற கருத்துடன் கும்பகருணனின் சுருத்தும் ஒத்திருத்தகல் காணக. “போன்றினயாகவே கோடி”, “முடிவன்றி முடிவதுண்டோ” என வரும் தொடர்தலை நோக்குக:

“இடிப்பாரை இல்லாத ஏமசா மன்னன்
கெடுப்பார் இல்லானும் கெடும்”

என்பது திருக்குறள்.

அறிப்பு: இனிமேல் இராவணன் அழியப்போகும் செயலை, பொன்றுவாய் என எதிர்காலத்தாற் கூறுமல். இராவணன் இறப்பான் என்னும் தெளிவுபற்றிப் “பொன் தினை” என இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்.

87. மாற்றுச்சின் வளிமை

காலினில் கருங்கடல் கடந்த காற்றது
போலவன் குரங்குள சிதை போகிலன்
வாலியை உரங்கிறித் தேக வல்லன
கோல்லன யாம்உளேம் குறைஉன் டாகுமோ.

கோண்டுகூட்டு: காலினில், கருங்கடல் கடந்த, காற்றது போல், வன் குரங்கு உள். சிதை போகிலன், வாலியை, உரங் கிழித்து, ஏக வல்லன கோல் (இராமனிடம்) உள். யாம் உளேம் குறையுண்டாகுமோ.

பொருள்: காலினில் - (முன்னே) தன் கால்களினால், கருங் கடல் கடந்த - கருமையான கடலையும் கடந்து வந்த, காற்றது போல் - காற்றைப்போன்ற விரைவை உடைய, வன் குரங்கு - வலிமை பொருந்திய அனுமன் என்னும் குரங்கு, உள் - (நம் பகை வருக்குத் துணையாக) உள்ளது. சிதை போகிலன் - சிதையும் (மீண்டு இராமனிடம்) போகாமல் இன்னும் சிறையிலேயே இருக்கின்றார்கள். வாலியை - (மிகவும் வலிமை பொருந்திய) வாலியையும், உரம் சிழித்து - அவனது மார்பை ஊருருவிக்கோண்டு, ஏக வல்லன - போகும் வல்லமை உள்ளன, கோல் - சிறந்த அம்புகளும், உள் - எம் பகைவனைசிய இராமனிடம் (எம்மைக்கோல்லத் தயாராக) இருக்கின்றன, யாம் உளேம் - (அந்த அம்புகளுக்கு, இரையாக) நாங்களும் இருக்கின்றோம், குறை உண்டாகுமோ - (இன்மேல்) போரிலே நாங்கள் அழிதற்கு ஏதும் குறை (தடை) இருக்கின்றதோ, அரக்கர்களாகிய நாம் அழிதற்கு வேண்டிய யாவும் நிறைந்து விட்டன என்பதாம்,

பொறிப்பு: தன் கால்களினாலே கரிய கடலைத் தாண்டி இங்கு வந்த காற்றைப்போன்ற வலிமை நிரம்பிய அனுமன் என்னும் குரங்கும் இராம இலக்குமணர்க்கு உற்ற துணை

யாக இருக்கின்றது. இத்துடன் இன்னமும் சிதை சிறையிலேயே இருக்கின்றார்கள். வாலியின் வலிய மாற்பைத் துளைத்து, ஊடுருவிச் சென்ற அம்புகள் இன்னும் இராமனிடமிருக்கின்றன. அறத்தை மறந்த யாங்களும் அந்த இராமபிரானின் அம்புகளுக் கிரையாக இருக்கின்றோம். இதன் மேலும் நாங்கள் அழிதற்கு ஏதும் தடையுண்டா குமோ, தவறுமல் அழிந்துவிடுவோம் என்பதாம்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் வாலியால் வெல்லப் பட்ட வரலாற்றைக் கும்பகருணன் நினைவுட்டி உரைத்து, இராவணைத் திருத்த முயல்கின்ற திறத்தைக் காண்களேரும். இராவணன், அனுமானின் ஆற்றலை நேரிரகண்டு நெஞ்சங் கலங்கினான். ஆதலால், அதனை முதலெடுத்துக் கூறினான்.

“சுட்டது குரங்கு எரி குறையாடிடக், கெட்டது கொடிந்கரி கிளையும் நன்பநும் பட்டளர் பரிபவம் பரந்தது எங்கனும் இட்டதில் அரியனை இருந்தது என்னுடல்” என இராவணனே அனுமானின் ஆற்றலை வியந்து மந்திரப் படலத்தில் கூறுகின்றான்.

இனி, வாலியால் இராவணன் தோற்ற வரலாறு பழையமையானது. இராவணன் அந்தத் தோல்வியை மறந்துவிட்டான். இராமன் வாலி யைக் கொண்டான் என்பதை அறிந்தபோதும், இராவணன் அஞ்ச வில்லை. மறைந்திருந்துதானே இராமன், வாலியைக் கொண்டுள்ளைச் சொல்லி இகழ்ந்தான். அங்கும் இகழ்வதால் இராவணன் இராமனின் வல்லமையை அறிய முடியாதவனுமத் தோல்வியடைய நேரும் என்பதை நினைவுட்ட என்னியசும்பகருணன், “வாலியை உரங்கிழ்த்து ஏகவல்லன கோல்லுள்” என இராமபாணத்தின் ஆற்றலை மீண்டும் எடுத்துரைக்கின்றான். பகைவன் வலிமையை இகழ்ந்து, தன் வலிமையைப் பெரிதாக மதிக்கின்ற குணம், இராவணனிடம் மிக ஆட்சி பெறு வதைக் கண்ட கும்பகருணன், அக் குணத்தை மாற்ற முயல்கின்றான்.

“வினைவலியும், தன்வலியும் மாற்றுன் வலியும் துளைவலியும் தூக்கிச் செயல்”

என வரும் வள்ளுவர் கருத்துடன் கும்பகருணன் கருத்தும் ஒத்திருத் தல் கரண்க. “வன்துரங்குள்” என்பதால், துளைவலியையும், “வாலியை உரங்கிழ்த்து ஏகவல்லன கோல்லுள்” என்பதால் மாற்றுன் வலியையும், ‘யாழும் உளேம் குறையுண்டாதுமோ’ என்பதால் தன் (தம்) வலியையும் கும்பகருணன் எடுத்துக் காட்டினான்.

குறிப்பு: உரம் விழித்தது - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை, கருங்கடல் - பண்புத் தொகை. “காற்றது” என்பதில் “அது” பகுதிப்பொருள் விகுதி.

88. வாழ நல்ல வழி

தையலை விட்டவன் சரணம் தாழ்ந்துளின்
ஜயறு தம்பியோடு (டு) அளவளா வுதல்
உய்திறம் அன்றெனின் உளது வேறும் ஓர்
செய்திறம் அன்னது தெரியக் கேட்டியால்.

கொண்டுகூட்டு: தையலைவிட்டு அவன் சரணம் தாழ்ந்து,
(அதனால்) நின் ஜயறு தம்பியோடு, (ஒ) அளவளாவுதல், உய்திறம்,
அன்று எனின், வேறும் ஓர் செய்திறம் உளது,
அன்னது, தெரியக் கேட்டி.

பொருள்: தையலைவிட்டு - (சிறையில் வைத்திருக்கும்) சீதா
தேவியை விடுதலைசெய்து (அதன்பின்), அவன் - அந்த இராமபிரா
னின், சரணம் தாழ்ந்து - அடிகளை வணங்கி அடைக்கலம் புகுந்த
தீஞால், நன் - உன்னால், ஜயறு - என்ஜைக் கொன்று இலங்கையை
ஆளத்தானே மாற்றுர் பக்கம் சென்றுன் என்று) சந்தேகிக்கத் தகாத,
தம்பியோடு - விபீடனாகேடு, அளவளாவுதல் - நட்புக்கொண்டு
முன்போலக் கலந்து வாழ்தலே, உய்திறம் - (நாம்) பிழைத்தற்கு
எற்ற வழியாகும், அன்று எனில் - இங்ஙனம் செய்ய உனக்கு
உடன்பாடில்லையானால், வேறும் ஓர் - (இவற்றுக்கு) மாருன வேறும்
ஒரு, செய்திறம் - செயல் ஆற்றும் தன்மை, உளது - இருக்கின்றது,
அன்னது - அந்தச் செய்திறத்தை, தெரிய - மிகத் தேளிவாக விளங்கும் வண்ணம் (கூறுவேன்), கேட்டி - கேட்பாயாக,

பொழிப்பு: சிறையிலே நீ, வைத்திருக்கின்ற சீதா
தேவியை விடுதலைசெய்து, இராமபிரானின் அடிகளை
வணங்கி, அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டானே என்று, உன்
ஞால் வெறுக்கப்பட்டவனும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாத
வனும் ஆகிய, உன் தம்பி விபீடனானுடன் கலந்து வாழ்
தலே நாம் எல்லோரும் உய்யும் வழியாகும், இங்ஙனம்
செய்ய நீ விரும்பவில்லையானால், செய்யத்தக்க இன்னென்று
காரியத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன்மேற் கொண்ட அன்
பினால் உம்பகருணன் கூறுகின்ற உறுதியுரையைக் காணகின்றேம்.
சிறையைச் சிறை விடுக்கின்ற பெயலை விரைந்து ஆற்றவேண்டு மென்ற
எண்ணமே கும்பகருணன் மனத்திற் குடிகொண்டுவிட்டது. அயலவன்

மனையாளை அல்லறபடுத்துகின்ற செயலால் இராவணனின் தவழும் ஆண்மையும் அழியப்போகின்றன என்பதைக் கும்பகருணன், தெளிந்து விட்டான்.

“ஆனதோ வெங்சமம் அலகில் கற்புடைச் சானகி துயர் இனாம் தவிர்ந்த தில்லையோ”

என்று முன்னரும் கும்பகருணன் கூறியதை உணர்க.

இனிச் சிதையை விட்டபின் செய்யவேண்டிய செயல், இராமனின் அடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கி அடைக்கலம் புதுந்த விபீடனைன, இராவணன் அங்புரிமையுடன் ஏற்றுவாழ வேண்டுமென்றே கும்பகருணன் கூறுகின்றான். உடன்பிறந்தார் இருவரிலும், கும்பகருணன் வேறு பாடில்லாத அங்புடையவன், இராவணனும் விபீடனனும் இரு வேறு நிலையில் நின்று வாழுகின்றவர்களாக, இருந்தாலும், கும்பகருணன் அவர்களை வெறுக்காமல் ஆதரிக்கின்றான்! தன் அண்ணனும் தம்பியும் கலந்து வாழுகின்ற வாழ்வைக் காண ஆசைப்படுகின்றான். எனவே சிதையை இராமனிடஞ் செல்லும்வண்ணம் விடுத்து, விபீடனைனயும் சேர்த்துக்கொண்டால் இராவணன் மீண்டும் மூவுலகங்களும் போற்ற வீற்றிருப்பான் என்று கும்பகருணன் என்னுகின்றான். சிதையை விடுவதினால், அறத்தின் துணையும், விபீடனைச் சேர்த்துக் கொள்வதால், உட்பகை இனமையும் (துணைவலியும்) வருதலால் இராவணனின் அரசு, நிலைபெறும் என்ற தெளிவும் எதிர்காலச் சிந்தனையையும் கொண்டே கும்பகருணன் இங்ஙனம் கூறினான்.

குறிப்பு: “தையலை விட்டவன் சரணம் தாழ்ந்து நின், ஜயறு தம்பியோடு அளவளாவதல்” என்பதில், அவன் சரணம் தாழ்தலை, விபீடனன் செயலாகக் கொள்ளாமல், இராவணன் செய்யவேண்டிய செயலாகக் கொண்டு உரை கூறுதல் பொருந்தாது,

“வம்பிட்ட தெரியல் என்றும்
உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்திக்
கும்பிட்டு வாழ்க்கிலேன் யான்”

எனக்கூறிய மானவீரனுகிய கும்பகருணன், தன் முன்னவனுகிய இராவணனைப் பார்த்து, இராமனைக் கும்பிட்டு வாழும் வண்ணம் கூறுமாட்டான். உய்திறம், செய்திறம் என்பன விளைத்தொகை. ஆல் - அசை. கேட்டி - முன்னிலை ஒருமை விளைமுற்று.

89. மாற்றுரை வெஸ்தும் வகை

பந்தியிற் பந்தியிற் படையை விட்டவை
சிந்துதல் கண்டும் இருந்து தேம்புதல்
மந்திர மன்றுநம் வலியை ஓராட்டன்
உந்துதல் கரும் என்றுணரக் கூறினான்.

கொண்டுகூட்டு: பந்தியில், பந்தியில் (உன்) படையை (பிரிந்து செல்ல) விட்டு, அவை (நம் பகைவரால்) சிங்துதல் கண்டு, நீ இருந்து தேம்புதல், மந்திரம் அன்று. (இப்பொழுது உள்ள ந்லைமையை நோக்கினால்) நம் வலி எல்லாம் உடன் உந்துதல், கருமம், என்று உணரக் (கும்பகருணன்) கூறினான்.

பொருள்: பந்தியில், பந்தியில் - வரிசை, வரிசையாக, படையை விட்டு - (உன்) சேனைகளைப் பிரிந்து போக்களம் செல்லும்படி ஏவி, அவை - அந்தப் படைகள், சிங்துதல் கண்டு - (பகைவரால்) அழிந்து போதலை அறிந்து (கண்டு), நீ இருந்து - நீ இங்கே (அரண்மனையில்) இருந்துகொண்டு, தேம்புதல் - (சேயலற்று) வருந்துதல். மந்திரம் அன்று - நல்ல கோட்பாடு (ஆலோசனை) ஆகாது, நம் வலி எலாம் - நம்பிடம் உள்ள முழு வலீமையையும். உடன் உந்துதல் - ஒன்றுபடுத்திச் (பகைவர் மேல் படைகளை) செல்லவிடுதலே, கருமம் - நாம் இப்பொழுது செய்தற்குரிய போர் முறையாகும் (தோழிலாகும்), என்று - என, உணர - இராவணன் அறியும் வண்ணம், கூறினான் - கும்பகருணன் (ஆராய்ந்து) கூறினான்.

பொறிப்பு: படைகளை வரிசை வரிசையாகப் பிரித்துப் போருக்கு ஏவி, அவைகள் அழிந்து போதலைக் கேட்ட வுடனே, நீ இங்கே அரண்மனையில் இருந்து வருந்துதல், ஆராய்ந்து செய்யும் போரொழுங்கல்ல. நமது முழு வலி மையையும், ஒன்று சேர்த்துப் பகைவர்களின் மேலே சென்று, அவர்களை ஒரேமுகமாகத் தாக்குதலே செய்யத் தக்க கருமமாகும் எனக், கும்பகருணன் இராவணனிடம் கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் ஆராய்ச்சி உணரவைக் காண்கின்றோம். மாற்றுறின் வலீமையையும் இராவணனின் மனநிலையையும் உணர்ந்த கும்பகருணன் புதியதோர் வழியை இராவணனிடம் சொல்கின்றான். போர் செய்தலே நோக்கமாக இருந்தால், உடனே எங்கள் படைகள் முழுவதையும் திரட்டி அவைகளுடன் நாமும் ஒரே முகமாகச் சென்று எதிரிகளைத் தாக்க வேண்டும். பகுதி பகுதி யாகப் படைகளை ஏவி, ஏவி விட்டால், எதிரிகள் மிக எளிதாக வென்று விடுவார்கள் எனக் கும்பகருணன் கூறுகிறான். இராவணன், தன் பெரும்படைகளை ஒரே முகமாய்ப் போருக்குச் செலுத்தாமல், பகுதி

பகுதியாகப் பிரிந்துச் செல்லவிட்டதனால் பெரும் தோல்விழை அடைந்து விட்டான். இங்னனம், தோல்வி அடைந்தவுடன் இருந்து வருந்தி வருந்தி மனம் அழிவதே இராவணனின் தொழிலாகிவிட்டது. இனி மாற்றுரை வெல்ல வேண்டுமானால் முழுப்படைகளையும் சேர்த்து, எல் லோரும் ஒரேமுகமாக நின்று தாக்கவேண்டுமெனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற கொள்கையை இராவணன் ஆராயவில்லை. இப்படித் தாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டுத் தாக்கினால் வெற்றியடையவும் கூடு மெனக் கும்பகருணன் துணிகின்றான். கும்பகருணனின் எண்ணத்தை இராவணன் ஏற்றுப் போரை மேற்கொள்வானானால், போரின் போக்கு எவ்வளவோ வேறுபட்டிருக்கும். இந்திரசித்தன், இராவணன், கும்பகருணன் எனும் மூவரும் மற்றைய அரக்கர்குலத் தலைவர்களும் நாற்பெரும் படைகளும் ஒரேமுகமாக நின்று தாக்குவார்களானால் என்ன நேர்ந்திருக்குமோ என எண்ணவும் முடியாது. “நம்வலி யேலாம் உடன் உந்துதல் கருமாம்” எனக் கும்பகருணன் கூறிய கருத்தின் ஆழத்தையும் அருமையையும் அறியாத இராவணன் அவனை இகழ்ந்துரைக்கின்றான். செய்யக்கூடிய செயலை எடுத்துச் சொல்லவும் ஏற்காத பண்பால் இராவணன் தன் சிறப்பை இழக்கின்றான்.

“செய்தக்க வல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்”

என்னும் வள்ளுவர் குறளுக்கு இலக்கியமாக இராவணன் வரழக்கை அமைந்துள்ளது.

குறிப்பு: மந்திரம் - ஆலோசனை, பந்தியில், பந்தியில் என்பது அடுக்குத் தொடர்.

-----

10. கும்பகருணனின் அறவுரைகளைக் கேட்டுக் கொதித்தெழுந்த இராவணன்

(90—93)

கும்பகருணன் கூறிய அறவுரைகளைக் கேட்ட இராவணன், கொதித்தெழுந்தான். தன் அருமைத் தம்பி, தன் மேல் வைத்த அண்பை, இராவணன் தண்லாக மதித்தான். உய்யும் வழியை உரைத்த கும்பகருணனை சேங்கி, இராவணன் உரைக்கின்ற கொடுஞ்சொற்கள் அவனின் உள்ளப் போக்கை உணர்த்துகின்றன.. ஆண்மையாளனுகிய கும்பகருணனை, ஆண்மையற்ற பேடியாக இராவணன் எண்ணும்

கின்றன். அறத்தை மறந்தால் ஆண்மை அழிந்துவிடு மென்பதை அறியாத இராவணன் பின்வருமாறு கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றன்.

கும்பகருண! யான் இப்பொழுது இராமனுடன் ஆற்று கின்ற போரினால் ஏற்பட இருக்கும், ஆக்க அழிவுகளை அறிதற்காக உன்னை அழைக்கவில்லை. சிறிய செயல்களை உடைய மனிகர்களாகிய, இராம இருக்குமண்ரைப் போர்க் களத்திலே சென்று, நீ கொல்லவேண்டும் என்பதைக் கூறுவே கூப்பிட்டேன். ஆவதும் அழிந்தும் எடுத்துக் கூறி, என்னை ஆக்குகின்ற அமைச்சன் நீ அல்லை. நீ மானிடர்களாகிய பகைவர்களைக் கண்டு அஞ்சிவிட்டாய். உன் வீரம் வீணைது. போருக்குரிய போற்றலை நீ இழுந்து விட்டாய். இப்பொழுது, விழித்தெழுங்கவுடன் இறைச் சிஹையும் கள்ளையும் உட்கொண்டுவிட்டாய். இனிமேல் உன் இல்லத்திலே சென்று, உட்குழிந்த கண்களை மூடிய வண்ணம் இருபும் பகலும் இடையீடின்றி உற்றங்குவாயாக. மனிகர்களாகிய இராம இலக்குமண்ரையும், குனல் குரங்காகிய அனுமனையும் கும்பிட்டு வாழ்கின்ற செயல் உடப்பையே பெரிதாக மதித்துச் சென்ற உன் தமிழ் விபீடனனுக்கும் உனக்குமீம் உரியதாகும். யான் நீ கூறிய வண்ணம் சீதையை விடவும்மாட்டேன்; இராமனை வணங்கி அடைக்கலம் புகுந்த, விபீடனை என்னுடன் சேர்க்கவும் மாட்டேன். மானமற்ற பேட்யாகிய நீ என் கண்முன்னே இருக்கவேண்டாம். இப்பொழுதே எழுந்து செல்வாயாக என்று சினந்து கூறினான். இவ்வண்ணம் கும்பகருணனை இகழ்ந்தும், சினந்தும் உரைத்த இராவணன், பக்கத்திலே நின்ற ஏவலாளனைக் கூவி, “இப்பொழுதே என் தேரைக் கொண்டுவரச் சொல். எனது கட்டளையை எல்லோர்க்குஞ் சொல். விண்ணுலகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும் உள்ள வர்களுடன், மற்றைப் பாதல உலகத்தில் உள்ளவர்களும் சேர்ந்து, இராம இலக்குமணர்க்குத் துணையாக நின்று, என்னேடு பெரும் போரைச் செய்தாலும் நான் அஞ்சேன்” என்று வஞ்சினம் கூறிப் போருக் கெழுந்தான்.

90. வீணை வீரம்

உறுவது தெரிய அன்று) உன்னைக் கூயது
 சிறுதொழில் மனிதரைக் கோறி சென்றேனாக்கு)
 அறிவுடை அமைச்சன், நியல்லை அஞ்சினை,
 வெறுவிதுள் வீரமன் நிவைவி எம்பினுன்.

கொண்டுகூட்டு: உன்னை (யான்) கூயது, உறுவது, தெரிய அன்று, சென்று சிறு தொழில் மனிதரைக் கோறி எனக்கு, நீ, அறிவு உடை அமைச்சன் அல்லை, (பகை வர்க்கு) அஞ்சினை, உன் வீரம் வெறுவிது. என்று இவை விளம்பினுன்.

பொருள்: உன்னைக் கூயது - (இப்பொழுது) யான் உன்னை இங்கே அழைத்தது, உறுவது - (இங்கு ரிகழ்கின்ற போரினால் எனக்கு, உண்டாகும்) ஆக்க அழிவுகளை தேரிய அன்று - (உன் நுடைய முன்னரிவின் தீரத்தால் நீ அறிந்து சொல்லுகின்ற முடிவுகளை) அறிந்துகொள்வதற்கு அல்ல, சென்று - போர்க்களத் தீற்குப் போய், சிறுதொழில் - சிறிய சேய்கைகளை ஆற்றுகின்ற, மனிதரை - மனிதர்களாகிய இராம இலக்குமணரைக், கோறி - கொல்வாயாக, எனக்கு - என்று (உன்னீடும்) சொல்வதற்காகவே, நீ (எனக்கு நல்லவழிகளை எடுத்துக்கூறித் திருத்துவதற்கு) அறி வுடை - (முக்கால ரிகழ்ச்சிகளையும் ஆராய்ந்து கூறுகின்ற) அறிவு போருந்திய, அமைச்சன் அல்லை - மந்திரியும் அல்லை. அஞ்சினை - (நீ அந்த மானிடரின் ஆற்றலைப் பேரிதாக மதித்து) அக்சங் கொண்டுவிட்டாய், உன் வீரம் - உன்னிடத்தில் (சிறப்பாக) அமைந்த வீரப்பன்புகள் எல்லாம்) வெறுவிது - (பகைவரை எதிர்த்துப் போர்சேய்ய அஞ்சகின்றமையால்) பயன் அற்ற தொயிற்று, என்று - என்று கூறி, இவை விளம்பினுன். (அதன்பின்) பின்வருகின்றவற்றையும் (இராவணன்) சொன்னுன்.

பொறிப்பு: இப்பொழுது நடக்கின்ற போரினால் எனக்கு ஏற்றடப்போகும், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து கூறும்வண்ணம், யான் உன்னை இங்கே கூப்பிடவில்லை. சிறியதொழிலையுடைய மனிதர்களாகிய இராம இலக்கு மணரைக் கொல்வாயாக என்று கூறவே உன்னைக் கூப்பிட்டேன். எனக்கு அறைநறிகளை எடுத்துக்காட்டி அறி

வறுத்தகூடிய அமைச்சன் நீ அல்லே. நீ, பகைவரின் ஆற்றலைப் பொரிதாக மதித்து, அஞ்சிவிட்டாய்; உன் வீரமும் வீணானது, என்று இராவணன் கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனை இகழ்ந்து கூறு கின்ற இராவணனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். வாழ வழி சொல்லிய தம்பியை வீரமற்ற பேடியாக இராவணன் எண்ணி இகழு கின்றான். “உறுப்பு நேரிய அர்சு உண்ணீச் சூப்பு” என்ற தொடரிலே எழுகின்ற ஓசை, இராவணனின் சினத்தைக் காட்டுகின்றது. இராம இலக்குமணரின் வீரத்தை மாலியவானிடம் பாராட்டிக் கூறிய இராவணன் “சீறுதோழில் மனிதரை” என இப்பொழுது இகழ்ந்து கூறுகின்ற செயல் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். மாற்றுரின் வீரத்தை வியந்து கூறினால் கும்பகருணனின் போர் ஊக்கமும் தன் எம்பிக்கையும் தளர்ந்துவிடும், என்ற எண்ணத்தினாலு இங்ஙனம் இராவணன் இகழ்ந்து கூறினான் என்று கொள்ளலாம். ஆவதும் அழிவதும் எடுத்துக்காட்டி இடித்துக்கூறும் பொறுப்பு அமைச்சருக்கே உரியதென, இராவணன் கூறுகின்றான். இராவணனின் அமைச்சர்கள், இராவணன் கூறுகின்றவற்றை அப்படியே ஏற்று மொழிந்து, அவனைக் கெடுக்கின்றவர்களாதலாற் கும்பகருணன் இடித்துக்கூறிய மாற்றங்களை இராவணன் ஏற்க மறுத்து, இகழுகின்றான். அமைச்சர்கள் அறியாத அறைநெறிகளைக் கும்பகருணன் அறிந்து விட்டானே என்று, இராவணன் எண்ணிலிட்டான் பகைவரை தீர்த்துக் கொல்ல நினையாமல் அவர்களை அண்டி வாழ விரும்புகின்றவைன, எங்ஙனம் ஆண்மையாளன் எனக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தால், “வேறுவிதுன் வீரம்” எனக் கும்பகருணனை நோக்கி இராவணன் கூறுகின்றான். அறத்தை மறந்தால் ஆண்மை அழிந்துவிடு மென்ற உண்மையை உணர்ந்து கூறிய கும்பகருணனை ஆண்மை அற்றவனே இராவணன் எண்ணி இகழுகின்ற செயல் அவனின் ஆராய்ச்சி இல்லாத பண்பைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் பிறர் சொல்கின்றவற்றை ஆராயாத தற்பெருமையும் கோபமும் முறை கடந்த காமமுமே இராவணனின் அழிவுக்குரிய காரணங்களாகும்,

“செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து”

என்பது திருக்குறள்.

ஞநிப்பு: சிறுதொழில் - மதிப்பில்லாத எளியசெயல். கூயது - இறந்த காலத் தொழில்பெயர். சிறுதொழில் (சிறுமை + தொழில்) பண்புந்தொகை.

91. தழைக்கின்ற வீரம் சாய்ந்தது

மறங்கிளர் செருவினுக்கு (கு) உரிமை மாண்டனை
பிறங்கிய தசையோடு நறவும் பெற்றன
இறங்கிய கண்முகிழந்த(து) இரவும் எல்லியும்
உறங்குதி போயேன உளையக் கூறிறுன்.

கொண்டுகூட்டு: (நீ) மறங்கிளர் செருவினுக்கு (இனி)
உரிமை மாண்டனை, (இன்று எழுந்ததினால்) பிறங்கிய
தசை, ஒடு ஊறும் பெற்றன, போய் இறங்கிய கண்,
முகிழ்த்து, இரவும் எல்லியும் உறங்குதி, என உளையக்
கூறினான்.

பொருள்: (நீ பகுவாக்கு அஞ்சியபடியால்) மறங்கிளர் -
வீரம் விளங்க ஆற்றுகின்ற, செருவினுக்கு - போர்த்தெழுவிலுக்கு,
உரிமை - உரியதாகிய வல்லமையை, மாண்டனை - இழுந்து
விட்டாய், பிறங்கிய தசையோடு - நிறைந்த இறைச்சியோடு,
நறவும் பெற்றன - கள்ளையும் (இன்று) உட்கொண்டுவிட்டாய்,
போய் - (இனிப் போர்த்தெழுவில் இல்லாமையால் உனது வீடு
ஷிற்கு ச் சென்று, இறங்கிய கண் - உட்கழிந்துள்ள உன் கண்களை,
முகிழ்தது - முடிக்கொண்டு, இரவும் எல்லியும் - இராப்பொழுதும்
பகற்பொழுதும், உறங்குதி - நித்திரை செய்வாயாக, என - என்று,
உளைய - (கும்பகருணனின் மனம்) வருந்தும்படி, கூறினான் - இரா
வணன் கோன்னான்.

பொழிப்பு: நீ வீரம் தழைக்கும்வன்னைம் ஆற்றுகின்ற
போர்த்தெழுவுக்கு உரிமையற்றவனுக்கிட்டாய். நிறைந்த
இறைச்சியோடு கள்ளையும் இப்பொழுது உட்கொண்டுவிட்டாய்.
இனி உன் னுடைய வீட்டிற்குச் சென்று, உட்கழிந்த உன் கண்களை முடிக்கொண்டு இரவும் பகறும்
நித்திரை செய்வாயாக, என்று கும்பகருணனின் மனம்
வருந்தும்படி இகழ்ச்சி மொழிகளை இராவணன் கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணன் கும்பகருணனை, உறக்கத்திற்கும் உணவுக்குமே உரியவனாக இகழ்ந்து கூறுகின்றான். கும்பகருணன், நீண்டகாலம் உறங்கிக் கிடக்கின்ற பண்புள்ளவனினும், போர்த்திறமை உடையவனும் விளங்கினமையால் அவனின் புகழ் எங்கும் சென்றது. இராம இலக்குமணரின் ஆற்றலைப் பெரிதாக

மதித்துப் போருக்குப்போக அஞ்சியபடியால் அவனின் வீரம் அழிந்து விட்டதாக இராவணன் கூறுகின்றான். “மறங்கள் சேநுவினுக்கு, உரிமை மாண்டனை” என இராவணன் கூறுகின்ற குரலிலே, அவன் கும்பகருணனின் வீரத்தை எவ்வளவு மதித்திருக்கின்றான் என்பதை உணர்கின்றோம். கும்பகருணனின் வீரம் போர்புரியத் தமைக்கின்ற வீரம் என்பதை இராவணன் நேரிற்கண்டு நெஞ்சும் மகிழ்ந்தவன். இங்வனம் போராற்றல் நிரம்பிய கும்பகருணன் மாற்றுரைப் புகழ்ந்து சொல்லிய மாற்றங்களைக் கேட்ட இராவணனினை உள்ளம் கோபத் தால் கொதித்தது. இனி, நீ உண்ணவும் உறங்கவுமே தகுதியானவன், எனக் கும்பகருணனை இராவணன் இழுமின்து கூறுகின்ற குரலிலே இரக்கமும் சினமும் கலந்து நிற்கின்றன. “பிறங்கியதசை யோடு ஊனும்பேற்றன, இவும் எல்லியும் உறங்குதிபோய்” என்னும் தொடர்களைப் படித்துப் பாருங்கள். மறங்கிளர் போர்த் தொழில்வல்ல மானவீரனுகிய கும்பகருணனும் இப்படி மாறிவிட்டானே என்ற இரக்கமும் அதனை எண்ண, எண்ண எழுகின்ற சினமும் இராவணன் மனத்தை வாட்டுகின்றன,

“நானிலமதனி துண்டு போரென நவிலின் அச்சொல்
தேனினும் களிப்புச் செய்யும் சிந்தையர்”

எனக் கம்பர் அரக்கரின் வீரத்தைப் பாராட்டி உரைத்தலையுங் காணக. மறங்கிளர், போர்ஆற்றல் அரக்கர்களுக்கெல்லாம் பொது வாகவும், கும்பகருணனிடத்தில் சிறப்பாகவும் விளங்கியதை இரா வண்ணால் மறக்க முடியவில்லை.

ஞநிப்பு: உறங்குதி - ஏவல் வினைமுற்று. பிறங்கியதசை, இறங்கியகன், என்பன பெயரெச்சத்தொடர்கள், மறம் - வெற்றி. கிளர்செரு - வினைத்தொகை.

92. மாற்றுரை மதித்து வாழேன்

மானிடச் சிருவரை வணங்கி, மற்றுமக்
கூனுடைக் குரங்கையும் கும்பிட(டு) உய்தொழில்
ஊனுடை உம்பிக்கும், உள்கு மேகடன்
யானது புரிகிலேன் எழுகபோ கென்றன்.

கொண்டுகூட்டு: மானிடர், இருவரை வணங்கி, மற்றும் அக், கூன், உடைக் குரங்கையும், கும்பிட்டு உய்தொழில், ஊன், உடை உம்பிக்கும், உனக்குமே கடன், யான் அது புரிகிலேன், (தீ) எழுக, போக, என்றுன்.

பொருள்: மானிடர் இருவரை - மனிதர்களான, இராம இலக்கு மணர் இருவரையும், வணங்கி - வணக்கஞ்செய்து, மற்றும் - (இங்ஙனம் மனிதர்களை வணக்குவதுடன் ஸில்லாமல்) பின்னரும் - அக் கூன்உடை - அந்த முதுகுக்கூனிய, குரங்கையும் குபிட்டு - குரங்காகிய அனுமானையும் கும்பிட்டு, உய்தோழில் - (மானமின்றி) உயிரை வைத்துக்கொண் திருக்கின்ற செயல், ஊன் உடை - (புகழ் உடம்பைப் போற்றுமல் மானமின்றி மாற்றுவரப் பணிந்து) வெறும் உடம்பையே வீரும்பி வளர்க்கின்ற, உம்பிக்கும் - உன் தம்பியாகிய விபீடனனுக்கும், உனக்கும் - (உன் தம்பியைப்போல மாற்றுவரை மதித்து வாழ வீரும் கின்ற) உனக்குமே, கடன் - இயற்கையாக அமைந்த செயலாகும், யான் - (மானத்தையே பெரிதாக மதிக் கின்ற) நான், அது - (சீதையைவிட்டு) விபீடனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதலாய செயலை, புரிசிலேன் - செய்யமாட்டேன், எழுக - என்முன் இருக்காதே எழுந்திரு, போக - (ஏன் நிற்கின்றும்) அப்பால் போவாயாக, என்றான் - என்று இராவணன் இகழ்ந்து கூறினான்.

போறிப்பு: மனிதர்களாகிய இராம இலக்குமணரை வணங்கி, அதன்பின் கூன் குரங்காகிய அனுமனையும் கும் பிட்டு, மானமின்றி உயிர்வும்கின்ற செயல், மானத்திலும் உடம்பையே பெரிதாக மதித்து வாழுகின்ற உன் தயா யாகிய விபீடனனுக்கும், உனக்குந்தான் பொருத்தமான மாகும். நான் நீ கூறியவண்ணம் சீதையைவிட்டு விபீட ணை என்னுடன் சேர்த்தலாகிய செயலை ஒருபோதும் செய்யமாட்டேன், நீ எழுந்து போவாயாக என்று இராவணன் கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே மானம் அழிந்து வாழவிரும்பாத இராவணன் மனதிலையை அறிகின்றோம். இராம இலக்குமணரை வணங்கி அடைக்கலம் புகுந்த விபீடனையைப் போலவே குமபகருண லூம் மாற்றுவரை மதித்து வணங்கி வாழ விரும்புகின்றன என்று, எண்ணிய இராவணன், “கும்பிட்டு உய்தோழில் உன்னுடை உம்பிக்கும் உனக்குமே கடன்” எனக் கூறினான். நிலையில்லாத உடம்பைப்போற்றி, நிலையான மானத்தை விட்டு மாற்றுவரை அடைந்து வாழுகின்ற விபீடனைன் இழிந்த பண்பை எண்ணி, “ஊனுடை உம்பி” எனக் கூறினான். மானத்தைவிட்டு உயிர் - வாழுவதிலும் சாவதே மேலான தென்ற கொள்கையை இராவணன் பாராட்டுகின்றன்.

“மீதெழு மொக்களன் யாக்கையை விடுவதல்லால்
சீதையை விடுவ துண்டோ”

“பொன்றுதல் ஒருகாலத்தும் தவிருமோ பொதுமைத்தன்றே
இன்றுளார் நாளோமாள்வார், புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ”

என, இராவணன் கூறுகின்ற மாணவரைகளையும் நோக்குக,

“மருந்தோமற் றானேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து”

என்பது திருக்குறள். இனி “யான் அது புரிகிலேன்” என்பதில் இரர
வனைன, முன்னர் கும்பகருணன் கூறிய, தையலை விட்டவன் சரணங்
தாழ்ந்துநின், ஜயறு தம்பியோ டளவளாவுதல் உய்திறம்” என்னும்
கருத்தைச் சுட்டிக் கூறுகின்றான், சரணம் தாழுதல் விப்பினனின்
செயலையே குறிக்கின்றது. இராவணனின் செயல் எனக் கூறுதல்
பொருந்தாது. இதன் விரிவை 88-ம் பாட்டின் உரையிலே காண்க.

“தீற்றயில் வைத்தவன் தன்னைவிட் குலகினில் தேவர்
முறையில் வைத்துநின் இராக்கதர் முதற்பேர்
இறையில் வைத்தவற் கேவல்செய் திருத்தியேல் இன்னும்
தறையில் வைக்கிலேன் நின்தலை வாளியில்தடிந்து”

என, முதல்நாள் போரிலே படையிழந்து நின்ற இராவணனிடம் இரா
மன் கூறியதாக வருகின்ற இச் செய்யுளிலும், இராமன், தன்னை
வணங்கி வாழும்படி இராவணனிடம் சொல்லாமல், சீதையைவிட்டு,
விப்பினனைச் சேர்த்துத் தலைமை கொடுத்து வாழும்படியே கேட்கிறான்.
இதனால், “சரணங் தாழ்தலை” விப்பினன் செயலாகக் கூறுதலே
பொருத்தமான தென்பதை உணர்க.

குறிப்பு: உய்தொழில் - வினைத்தொகை, ஊன் - கருவியாகுபெயர், உன்தம்பி,
உம்பி என மருவி நின்றது.

43. போருக்கு எழுந்த இராவணன்

தருகளன் தேர்ப்பட சாற்றென் கூற்றையும்
வருகமுன் வாழும் மன்னும் மற்றவரும்
இருகைவன் சிறுவரோ(டு) ஓன்றி என்னெனும்
பொருகவெம் போர்ஸனப் போதல் மேயிலுன்.

கொண்டுகூட்டு: என் தேர்ப்படை தருக. என் கூற்றை
யும் சாற்று, வானமும், மன்னும் மற்றவும் முன்வருக.
இருகைவன் சிறுவர் ஒடு ஒன்றி என்ஒடும் வெம்போர்
பொருக, என, போதன் மேயினுன்.

பொருள்: என் தேர் படை தருக (இராவணன் தன் பணி யாளனிப் பார்த்து) என்னுடைய தேரையும் படைகளையும் தருக - (விரைந்து) கோண்டு வருவாயாக, என் கூற்றையும் - என் கட்டளையையும் (எல்லோருக்கும்), சாற்று - சொல்வாயாக, வானமும் - விண்ணுலைத்தில் உள்ளவர்களும், மண்ணும் - மண் உலகத்தில் உள்ளவர்களும், மற்றவும் - மற்றைப் பாதல உலகத்தில் உள்ளவர்களும், முன்வருக - (ஒன்று கூடி) என்முன் எதிர்த்து வருவார்களாக, இருகை - இரண்டு யக்ககிலைக்கொண்டு, வன் சிறுவர் ஒடு - வலிமைபேற்ற இளைஞர்களாகிய இராம இலக்குமணர்களோடு, ஒன்றி - (அம் முவலகில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் துணையாகச்) சேர்ந்து, என்னுடைர் - என்னேடும் எதிர்த்து நன்று, வேம் போர் - கொடியா போரை, போருக - செய்வாராக, என் - என்று கூறிப், போதன் மேயினுன் - போருக்குச் செல்லத் தொடங்கினுன்.

பொறிப்பு: இங்ஙனம் கும்பகருணனுடன் கோயித்து மொழிந்த இராவணன் தன் பணியாளன் ஒருவனைப் பார்த்து, என்தேரையும் படைகளையும் விரைந்துகொண்டு வருவாயாக எனது கட்டளையை எல்லோர்க்கும் கூறுவாயாக, எவ்வை விண்ணிலும் மண்ணிலும் பாதலத்திலும் உள்ள எல்லாரும் திரண்டு எதிர்ப்பார்களாக. மூவலகத்தில் உள்ள எல்லாரும் இண்டு கைகளையுடைய வலிய இளைஞர்களாகிய இராம இலக்குமணர்களுடன் துணையாக நின்று என்னேடும் கொடியபோரைச் செய்வார்களாக (யான் சிறிதும் அஞ்சென்) என்றுசொல்லி, இராவணன் போருக்குச் செல்லத் தொடங்கினுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, மானத்தால் கொதித்தெழுந்த இராவணனின் வளுகின உரைகளைக் கேட்கின்றோம். தன்னுடன் பிறந்த இரு தம்பிமாரும் மானமின்றி மாற்றுரை அண்டிவாழ விரும்புகின்றார்கள் என்பதை எண்ணியவுடன் இராவணனின் உள்ளளம் மானத்தால் நுடித்தது. தம்பிமார் இருவராலும் வெறுக்கப்பட்ட தான், வாழ்வதும் சாவதும் ஒன்றுதான் என்ற உணர்ச்சியுடன் இராவணன் போருக்கெழுகின்றான். கும்பகருணனும் மாற்றுரை அண்டி விபீடனன்போல வாழப்போகின்றான் என்னும் எண்ணமே இராவணன் உளவத்தில் எழுந்தது.. போருக்குச் செல்லுபோது மாற்றுரின் வீரத்தைப் பாராட்டுகின்றான்.

“இநுகைவன் சிறுவர்” என இராம இலக்குமணரை ஏத்துகின்றன. இங்கு சைக்ஸையுடைய மனிதர்களாக இருந்தும் இளம் பருவத்தை யுடையவர்களாக இருந்தும், மானத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து நின்று வீரப்போர் ஆற்றுகின்ற இராம இலக்குமணரின் ஆற்றலை இராவணனால் மறக்கமுடியவில்லை, தன் தபமிமார் இருவரும் பெரிய வீரர்களாக இருந்தம் மாற்றுவரப் பணிந்து வாழ விரும்புகின்றார்கள் என்பதையும் இராமனும் இலக்குமணனும், உடன் பிறப்பு உரிமையினால் ஒன்றூட்டு நின்று, உயிரினும் மானத்தையே பெரிதாக மதித்து வீரப்போர் ஆற்றுகின்றார்கள் என்னதையும், எண்ணி எண்ணி இராவணனை ஏந்குக்கின்ற நிலைபையைக் குறிப்பாக உணர்கின்றோம். “வின்னையிலும் மண்ணிலும் பாதலத்திலும் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து, இராம இலக்குமணருக்குத் துணையாக வக்காலும் நான் அந்தேன்” என இராவணன் கூறுகின்ற வீரமொழிகள், அவனின மான உணர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன, வருகழன் வானமும் மண்ணும் மற்றவும் இநுகைவன் சிறுவரோடு ஒன்றி என்னேனும் போருக வேம்போர்” என்னும் தொடர்களிலே எழுகின்ற ஒசை இராவணனின தணிவை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“முன்னையோர் இறந்தார் எல்லாம் இப்பகை முடிப்பார் என்றும் பின்னையோர் நன்றார் எல்லாம் வென்றனர் பெயர்வர் என்றும் உன்னை நீ அவரை வென்று தருதியேன் ருணர்ந்தும் அன்றால் என்னையே நோக்கி யான் இந் நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன்”

என, இந்திரசித்தத்துடன் இராவணன் கூறுகின்ற உரைகளிலும் இராவணனின் தனமைப்பிக்க.கடையுந தணிவையும் காணகிலேரோம்.

குறிப்பு: வானமும், மண்ணும் என்பன இடதூகுபெயர்கள், தருக, வருக, பொருக, என்பன வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள், வன் சிறுவர் (வன்மை + சிறுவர்) வெம்போர் (வெம்மை + போர் என்பன பண்புத்தொகைகள், தேர் படை - உம்மைத் தொகை. தேரும் படையும் என விரியும்.

— — —

11. தயையனை வணங்கிப் போருக் கெழுந்த தம் டி

(94 — 99)

வஞ்சினாங் கூறிப் போருக்கெழுந்த இராவணனின், மனப்போக்கை யுணர்ந்த கும்பகருணன் வருந்தினன். தன் தம்பிமார் இருவரும் தன்னைவெறுத்து மாற்றுரை வணங்கி, வாழவிரும்புகின்றார்களே என்ற மானத்துடன்,

போருக்கெழுந்த இராவணனின் பொன்னடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கினான். வணங்கிய சூம்பகருணன், தான் உரைத்த வற்றைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினான். போருக்குப் போகும் நோக்கமாகச் சூப்படையை வலக்கையிலே தாங்கினான். அன்னை! யான் போருக்குப் போகின்றேன், வெற்றியுடனே மீண்டு வருவேன் என்று விளம்பமாட்டேன். இப்பொழுது விதி, என்னைப் பிடர்பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. நான் போர்க்களத்தில் உயிரைப் போக்கி விடுவேன், நான் இறங்க பின்பாதல் சீதையை விடுதலே வாழ வழியென்று கூறிய, என்கொள்கையை ஏற்றுச் சீதையைவிட்டு வாழ்வாயாக. உனக்கு நன்மை தரத்தக்க செயல் இதுவேயாகும். இந்திரனை வென்று, உன் மைந்த ஞகீய இந்திரசிதத்தனும், இலக்குமணனின் கையம்பிலூல், இறங்குபடுவான். உன் நாற்பெரும் படைகளும், காற்றில் அகப்பட்ட சாம்பல்போல இராமன் அபயிலூல், சிதறிச் சிதைந்துபோகும். இங்ஙனம் வீரமைந்தனகீய இந்திரசிதத்தனும் பெரும் படைக்கடலும் அழிந்துபட்ட பின்பேஞும் நல்லமைச்சர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு, உனக்கு நன்மை தரக்கூடிய செயல்களை ஆற்றுவாயாக,

இலங்கை வேங்தே! இராம இலக்குமணர், என்னை வென்று உயிருடன் இருப்பார்களானால் கட்டாயம் உன்னையும் வெல்வார்கள் என்பது தின்னனம். தீவினை முற்றி வந்தபின் சீதையை விட்டிருந்தால் வாழ்ந்திருக்கலாமே என்று சிந்திப்பதாற் பயனில்லை. சீதையை இராமனிடம் இப்பொழுதே நல்லமுறையாகச் சேர்த்து வடுதலே தவப்பயன்கும். அன்னை! இளமைக் காலங்கொட்டி, இன்றளவும் என்னையறியாமல் யான் ஏதுங்குற்றங்கள் உமக்குச் செய்திருந்தால், அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக. அன்னை! இனி இன்றுடன் உன் முகத்தில் விழித்தலும் ஒழித்தது. பெரியோய்! கடைசியாக உய்மிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன் எனக் கூறி அவ்விடத்தை விட்டகன்றுன்.

இங்ஙனம் கூறி விடைகொண்ட சூம்பகருணன், போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்! அப்பொழுது

இராவணன் தன் ஆடைய இருபது கண்களிலும் கண் ணோடு இரத்தத்தையும் நிறைத்து நினருன். எல்லா விடங்களிலும் உள்ள அரக்கர்கள் எல்லோரும் கும்ப கருணனின் நிலைமையை எண்ணி வருந்தினார்கள், கும்ப கருணன் அரண்மனை வாழிலைக் கடந்து கோட்டைவாயிலை அடைந்தான். இப்பகுதியில் கமபர் கும்பகருணனின் உள்ளத்துடன் கலந்துளின்று பேசகின்றார். தன் முன் னாவனுகிய இராவணனின் ஆக்கங் கருதிக் கும்பகருணன் மொழிகின்ற ஒவ்வொரு சொற்களும் உள்ளத்தை உருக்கக்கூடியன. உடன்பிறந்த உரிமை அன்பைக் கும்பகருணனின் குரலாகப் படைத்துக் கம்பர் உலகுக்குக் கொடுக்கின்றார்.

94. குலந் தாங்கிய துணைவன்

அன்னது கண்டவன் தம்பி ஆனவன்
போன்ற வணங்கிநீ பொறுத்தி யால்என
வன்னெடும் துலத்தை வலத்து வாங்கினுன்
இன்னம்ஒன் ரூரையுள தென்னக் கூறினுன்.

கொண்டுகூட்டு: அவன் தம்பி ஆனவன், அன்னது கண்டு, (இராவணனின்) பொன் அடி வணங்கி, நீ பொறுத்தி, என, வல்நெடும் குலத்தை வலத்து வாங்கினுன் (ஆகினின்று) இன்னம் ஒன்று, உரை உளது என்னக், கூறினுன்.

பொருள்: அவன்தம்பி ஆனவன் - அந்த இராவணனின் தம்பி ஆகிய கும்பகருணன். அன்னது கண்டு - இராவணன் போருக்கு எழுகின்ற அச்சேயிலைப் பார்த்து (மனந் தரியாதவனுய), போன்ற வணங்கி - இராவணனுடைய ஆகிய கால்களீல்) விழுந்து பணிந்து, நீ பொறுத்தியால் என - நீ யான் கூறியவற்றைப் பொறுத்துக் கோள்வாயாக என வேண்டிக்கொண்டு, வல் நோடும் துலத்தை - வலிமைவாய்ந்த நீண்ட துலம் என்னும் தன் படையை, வலத்து வாங்கினுன் - தனது வலக்கையீலே தாங்கிக் கொண்டவனுய (இராவணனைப் பார்த்து), இன்னம் - இனியும் சோல்.வேண்டிய) உரை ஒன்று - மோழி (சேய்தி) ஒன்று, உளது - இருக்கின்றது, என்னக் கூறினுன் - என்று சோல்லத்தோடங்கினுன்,

போழிப்பு: இராவணன் போருக்கு எழுகின்றதைக் கண்ட கும்பகருணன் அவன் அடி-ளில் விழுந்து வணக்கினான். அண்ணே! யான் சூறியவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் என வேண்டினான். வலிய சூலப் படையை வலங்கையிலே தாங்கிப் போருக்குப் போகப் புறப்பட்டு நின்றவண்ணம் இராவணைனே நோக்கி, இன்னும் யான் சூறவேண்டிய உரை ஒன்று உள்தென்று, சூறத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே தன் அண்ணனுக்காக ஆவி விடத் துணிந்த கும்பகருணனின் மனதிலையை அறிகின்றோம். வாழ வழி சொன்னை, தன்னை வெறுத்துப் போருக்கெழுந்த இராவணைனை வணங்கிய கும்பகருணனின் செயல், உடன் பிறந்தொனிடம் அவன் வைத்த உரிமை அன்பைக் காட்டுகின்றது, உறுதி உரைகளைக் கேளாமல் தன் உடன்பிறந்தவனுகிய இராவணன் போர்க்களும் புகுந்து இறந்து கிட்டத் தலைக் காண விரும்பாத கும்பகருணன், போருக்குப் போகத் துணிந்தான். அவனின் போரெழுக்கியை “வன்னேடும் தூலத்தை வலத்துவாங்கினுள்” என்ற தொடரால் கம்பர் உணர்த்துகின்றார். கும்பகருணன் போருக்குப் போகும்போது தாங்கிச் செல்கின்ற வெற்றிப்படை சூலமேயாகும். கும்பகருணன், சூலப்படையை வலக்கையிலே என்று தூக்கினாலே அன்றே போருக்குப் போகின்றுள்ளன்பதை அறியலாம். வலக்கையால் வெற்றிப்படையை எடுத்தல் மரபாதலால், “வலத்து வாங்கினுள்” என்று கூறினார். வாங்குதல் - கொள்ளுதல். இங்கே சூலத்தை வலக்கையால் எடுத்துக் கொள்ளுதலைக் குறிக்கின்றது. விப்டினைப்போல, மாற்றுரை வணங்கி வாழ விரும்பாமல், தன் முன்னவனுக்காகப் போர்க்களத்தில் ஆவிவிடத் துணிந்த கும்பகருணனின் அனபுரிமையைக் காட்ட “அவன் தம்பி ஆனவன்” எனக் கூறினார். இராவணனுக்குரிய இரு தம்பியில், உற்ற துணையாகநின்று, உயிரிவிட முனவந்தவன் கும்பகருணன் ஒருவனே என்பது கருத்தாகும்.

குறிப்பு: ஆல்-அசை. ஆனவன் முதலாம் வெற்றுமைச் சொல்ல-குபு. பொறுத்தி - வியங்கோள் வினைமுற்று, பொறுத்துக் கொள்வாயாக என விரியும்,

95. வதையை விட்டு வாழ்வாய்

வெள்றிவண் வருவன்னன் ரூரைக்கி லேன்விதி
நின்றது, பிடர்பிடத் துந்த நின்றது
பொன்றுவன் பொன்றினுல் போலங்கோள் தோளியை
நன்றென நாயக விடுதி நன்றாரோ.

கொண்டுகூட்டு: நாயக! (நான்) வென்று இவண் வருவன் என்று, உரைக்கிலேன், விதிநின்றது, பிடர் பிடித்து (என்னை) உந்த நின்றது, (நான் போரிலே) பொன்றுவன், பொன்றிலுல் நன்று என, பொலம் கொள் தோளியை வடுதி நன்று.

பொருள்: நாயக! எங்கள் தலைவனே, (யான்) வென்று - போரிலே வெற்றி பெற்று, இவண் - இங்கே, வருவன் என்று - திரும்பி வருவேன் என்று. உரைக்கிலேன் - சோல்லமாட்டேன், வீதி நின்றது - (வலிய) வீதி (ஊழு) ஆனது, என்னையே தோடர்ந்து நிற்கின்றது, பிடர் பிடித்து - (அங்குனம் என்னைத் தோடர்ந்து வருகின்ற வழியானது) கழுத்தின் பின்புறத்தைப் பிடித்தும் (போருக்குப் போகுப்படி என்னை), உந்த நின்றது - தள்ளிக்கோண்டே நிற்கின்றது, (ஆதலால்) போன்றுவேன் - யான் போரில் இறந்து போவேன், போன்றினால் - யான் போரிலே இறந்து போவேனாலுல், நன்று என - (யான் உமக்கு இப்பொழுது எடுத்துச் சொன்னவைக் கொல்லாம்) நன்மையைத் தருவனவே என்பதை ஏற்று, போலம் கொள் - அழகு போருந்திய, தோளியை - தோள்களை உடைய சீதா பிராட்டியை, வீடுதி - வீட்டு விடுவாயாக, நன்று - (சீதையை விடுதலாகிய அச் சேயலே) உனக்கு நன்மையைத் தருவதாகும்.

பொறிப்பு: தலைவனே! போரில் வெற்றிபெற்று இங்கே திரும்பி வருவேன் என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். விதி என்னைத் தோடர்ந்து நின்று கொண்டு, என் கழுத்தின் பின்புறத்தில் பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. நான் போரில் இறப்பேன்; நான் இறந்தபின்பாதல் இப்பொழுது நான் எடுத்துக் கூறியவைகள் எல்லாம் நன்மையைத் தருவனவே என்பதை ஒப்புக்கொண்டு அழகிய தோள்களை உடைய சீதாதேவியை விடுதலை செய்வாயாக. சீதையை விடுதலே உனக்கு, நன்மைதரும் செயலாகும்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே தான் அறிந்த உண்மையை ஒளியாமல் உரைக்கின்ற கும்பகருணனின் உயர்ந்த பண்பைக் காண்கின்றோம் தன் அண்ணாகிய இராவணன் அறத்தை மறந்து, அயலவன் மனையாளை விருமபிய அன்றே அாக்கர் குலம் அழிந்தது என்ற எண்ணம் கும்பகருணனின் நெஞ்சில் நிலைபெற்று விட்டது. அறத்தை மறந்தவரின் ஆண்மை அமர்க்களத்தில் அற்றுவிடும் என்ற

துணிவால். தான் வெற்றி பெற்று மீளமுடியாதென்று குப்பகருணன் கூறுகின்றன்,

“என்னிருவன் இல்லுறை தவத்தியை இரங்காய்
வன்னிருவில் அம்மறை துறந்து சிறைவத்தாய்
அன்னேழிவு தாயின அரக்கர் புகழையு”

என மந்திரப் படலத்தில் வரும் கும்பகருணன் உரைகளையும் நோக்குக, “வேன்று இவன் வநுவன் என்று உரைக்கிலேன்” என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஒசை கும்பகருணனின் உள்ளத்தை அப்படியே திறந்து காட்டுகின்றது. தன்னால் இராம இலக்குமணரை வெல்லமுடியா தென் பதை இராவணனுக்குத் தெளிவாகக் கும்பகருணன் கூறுகின்றன்.

இனி, தான் கூறிய அறநெறிகளை ஏற்காமல் இகழ்ந்த இராவணனின் செயலைச் சிந்தித்த கும்பகருணன் இவை யெல்லாம் விதியின் பயன் என்பதை உணர்ந்துவிட்டான். “விதி நின்றது பிடாரிப்பிடித்து உந்த நின்றது போன்றுவன்” என்னுந் தொடர்களில் கும்பகருணனின் மனத்திலைமை தெளிவாகின்றது. ஆயிரம் மறைப்பொருள் அறிந்து அறிவு அமைந்தவனுகிய இராவணன் அறத்தை மறந்து, உறுதி உரைகளைக் கேள்வாமல் நிற்கின்ற செயல், விதியின் செயலே என்பதைக் கும்பகருணன் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன். தான் இராவணனை வாழ்விக்க எண்ணி, எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பாழானமை கண்ட கும்பகருணன், ஆற்றுமை விக்கவனுய விதியின் மேற் பொறுப்பை ஏற்றி மொழிகின்றன்;

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று
குழினும் தான்முந் துறும்”

என்பது திருக்குறள். தான் இறந்த பின்பாதல் சீதையைவிட்டு இராவணன், வாழுவேண்டுமென, கும்பகருணன் கூறுகின்றன. “போன்றினுல் போலம்கோள் தோளியை நன்றேன நாயக விடுதி” என இராவணையை நோக்கிக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரவில், தான் இறந்தாலும் தன்முனனவன் வாழுவேண்டுமென்று, அவன் உள்ளத் திலே ஊறி ஊறிப் பெருகுகின்ற அன்பின் தன்மையைக் காண்கின்றோம். இராவணன் சீதையின் உடலமூகிலே ஈடுபட்டு, உயர்ந்த தவப்பேற்றை எல்லாம் இழக்கின்றன் என்பதை எண்ணிப் பொலங்கொள் தோளியை எனக் கூறினான். கற்பென்னும் அக அழகு நிரம்பிய சீதையின் அழகியதோளை இராவணன் அடைய முடியாதென்பதையும் இத்தொடர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு: அரோ - அசை. விடுதி - முன்னிலை ஏவலொருமை நன்று - குறிப்பு விளைமுற்று. உரைத்திலேன் - தன்மை ஒருமை எதிர்கால எதிர்மறை விளைமுற்று.

96. உனக்கும் அந்தாம்

இந்திரன் பகைஞானும் இராமன் தம்பிகை
மந்திர அம்பிலுல் மாய்தல் வரய்மையால்
தந்திரம் காற்றுறு சாம்பல் பின்னரும்
அந்தரம் உணர்ந்துளக்கு) உறுவ தாற்றுவரய்.

கொண்டுகூட்டு: இந்திரன் பகைஞானும் இராமன் தம்பிகை மந்திர அம்பினால் மாய்தல் வாய்மை, (உன் னுடைய) தந்திரம் (இராமன் அன்றீனால்) காற்றுறு சாம்பல் (போல எளிதாக அழிந்துவிடும்) பின்னரும் (உனக்கு வர இருக்கின்ற) அந்தரம் உணர்ந்து, உனக்கு வர இருக்கின்ற அந்தரம் உணர்ந்து, உனக்கு உறுவது ஆற்றுவாய்.

பொருள்: இந்திரன் பகைஞானும் - இந்திரானுக்குப் பகை வனுய் அவனை வேற்றிகொண்ட இந்திரசித்தனும், இராமன் - இராமனுடைய, தம்பிகை - தம்பியான இலக்குமணனைன் கையிலே உள்ள, மந்திர அம்பினால் - மந்திரம்போல் தப்பாமல் சேயல் ஆற்றுகின்ற அம்பினால், மாய்தல் - இறந்துபோதல், வாயமை - உண்மையாகும், (தவழுமல் சீகமும்), தந்திரம் - (மூல பலமாக உனக்கமைந்துள்ள) பேரும்சேனைகள் எல்லாம், காற்று உறு சாம்பல் - காற்றினால் அன்னி வீசப்படுகின்ற சாம்பலைப் போல (இராமன் அம்புள்ள மிக எளிதாக) அழிந்துபோகும், பின்னரும் - (இங்ஙனம் நானும் இந்திரசித்தனும் மூலபலப் படைகளும் அழிந்த) பின்பும், அந்தரம் - பல இடையூறுகள் உனக்கு வரக் கூடும், உணர்ந்து - இவற்றை எல்லாம் தேளிவாக ஆராய்ந்து, உறுவது - உனக்கு ஆக்கந் தரக்கூடியவற்றை, ஆற்றுவாய் - சேய்வாயாக,

பொறிப்பு: இந்திரனை வென்ற உன் மைந்தனக்கிய இந்திரசித்தன், மந்திரபோதத் தப்பாத இலக்கு மணனைன் அம்பினால் மாண்டுபோதல் திண்ணனம். பெரிய ஆற்றல் படைத்த உன் மூலபலச் சேனைகள் எல்லாம் இராபனின் அபுள்ளால் பெருங்காற்றுல், அன்னி வீசப் படுகின்ற சாம்பல்போல, எளிதில் அழிந்துபோகும். இங்ஙனம் எல்லோரும் அழிந்தபின்பும் உனக்குப் பல

இடைஷுறுகள் உண்டாகும். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து உணக்கு, நன்மை தரக்கூடியவற்றைச் செய்வாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே எதிர்காலச் சிந்தனையுடன் காரணம் காட்டிப் பேசுகின்ற கும்பகருணனின் ஆய்வுக்குரலைக் கேட்கின்றோம். இராவணன், இராம இலக்குமணரை மிக எளிதாக வெல்லாம் என எண்ணியதே அவன் அழிவுக்குக் காரணமாயிற்று. முதலநாள் போரில் தான் தோற்றபின்பும் பிறரைப் போருக்கேவி, இராம இலக்குமணரை வெல்லாமென இராவணன் எண்ணுகின்றான். இங்ஙனம் எண்ணுகின்ற இராவணனின் எண்ணத்தை மாற்றிச் சீதையை விடுவிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்துடன் கும்பகருணன் பேசுகின்றான். “வேந்று இவன் வருவன் என்று உரைக்கிலேன் போன்றுவன்” எனத் தன் அழிவுத் திடப் படுத்திக் கூறிய கும்பகருணன், இந்திரசித்தனும் இலக்குமணன் அம்பினால் இறந்தபோவான் என்பதையும் எடுத்துக் கூறுகின்றான். இராவணன். இந்திரசித்தனின் ஆற்றலிலே பெரிய நம்பிக்கை உடையவன். தான் இறந்தாலும், இந்திரசித்தன், இராம இலக்குமணரை வெல்லுவானென எண்ணி மீண்டும் போரைத் தொடர்ந்து நடத்துவான். சீதையைவிட்டு வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணம் இராவணனுக்கு, வரமாட்டாதென்பதை உணர்ந்த கும்பகருணன், “இந்திரன் பகைதனும் இராமன் தமிழ்கை மத்திர அம்பினுல் மாய்தல் வாய்மையால்” என வற்புறுத்திக் கூறுகின்றான். இலக்குமணனின் எண்ணத்தின்படியே கென்று தப்பாமல் பொல்லவுல்ல அம்பு, என்பதை விளக்க மந்திர அம்பு” எனக் கூறினான். மந்திரம் மறை மொழி-வேதம், சிறந்த மெய்யுணர்ச்சி நிரம்பிய அறிஞர்களின் மொழிகள், அவர்கள் சொன்னைப்படியே தவறுமல் பயன்தருவதுபோல, இலக்குமணனின் அம்புகளும் தவறுமல் அவன் கருதிய செயலை ஆற்றும் சிறப்புடையன என்பதாம்.

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து,
மறைமொழி காட்டிவிடும்”

என்பது திருக்குறள்.

மந்திரம் - உவமானம். இலக்குமணன் அம்பு - உவமேயம். எண்ணிய செயலைத் தப்பாமல் ஆற்றுதல், இரண்டிற்கும் உள்ள பொதுத் தண்மையாகும். நிறைமொழி மாந்தரின் மறைமொழி யாகிய மந்திரம் தப்பாமல் செயல்புரிவதுபோல இலக்குமணனின் அம்பும் அவன் எண்ணியதை இயற்றும் என்பதாம். “வேதம் தப்பினபோதும்

அன்னுன் தனு உமிழ் சரங்கள் தப்பா” என, இராவணன் இராமனின் அம்பைப்பற்றிப் பாராட்டுதலையும், இதனுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்க.

இனி, இந்திரசித்தன் போரிலே இறந்தாலும் இராவணன் சிதையை விடாமல் தன் மூலபலப் படைகளைச் செலுத்திப் போரைத் தொடர்ந்து நடத்துவான் என்பதையும் கும்பகருணன் சிந்திக்கின்றான். மூலபலம் என்னும் பெரும்படையையும் இராமன் மிக எளிதாக அழித்துவிடுவான் என்பதை இராவணனுக்கு நினைவுட்டுகின்றான், “தந்திரம் காற்று உறு சாம்பல்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரவிலே தெளிவோடு கலந்த இரகக்ததைக் காண்கின்றோம். காற்றினால் சாம்பல் அள்ளி வீசப்படுதல்போல, இராமனின் அட்புகளால் இராவணனின் மூலபலப் படைகள் முழுதும் அழிக்கப்படும் என்பதாம். பெரும் புயற்காற்றின் முன்பட்ட சாம்பல், எவ்வளவு எளிதாக எங்கும் அள்ளி வீசப்படுமோ, அதேபோல இராமன், அட்புகளின் முன்னிற்ற மூலபலப் படைகள் மிக எளிதாக விரைவில் அழிந்து, உருத்தெரியாமல் சிதைந்து போகுமென்ற பொதுத்தன்மையாங் காண்க.

(1) பெருங்காற்று - உவமானம். இராமனின் அட்புகள் - உவமேயம். விரைவும் எங்கும் பரந்து செல்லுதலும், பொதுத்தன்மைகள்.

(2) சாம்பல் - உமானம் மூலபலப்படை - உவமேயம். காற்றினால் சாம்பல் எளிதாக அள்ளி வீசப்படுதலும், அட்புகளால் படைகள் எளிதாக அழிக்கப்படுதலும் பொதுத்தன்மைகள்.

இங்ஙனம் இராமன் அம்பினால் மூலபலம் முடிந்த செய்தியை “மூலபல வதைப் படலத்தீல்” காண்க.

இனி, துணைவரும் புதல்வரும் மூலபலமும் முடிந்தபின்பு இராவணனுக்கு ஏற்பட இருக்கும் நிலைமையைக் கும்பகருணன் நினைக்கின்றான். எல்லோரும் அழிந்தபின் இராவணன் பெரிய இன்னல் அடையப்போகின்றன என்பதை எண்ணி எண்ணி ஏங்குகின்றான். “பின்னாரும் அந்தரம் உணங்கு உனக்கு உறுவது ஆச்சுவாய்” என்ற தொடர்களில் கும்பகருணனின் உள்ளம்வருந்துவதை உணர்கின்றோம். ஆரம் துணையில்லாத அந்தர நிலையில் நின்று தன் அண்ணன் அல்லற்படுவதை எண்ணின உடனே கும்பகருணனின் உள்ளம் உருசி விட்டது. “உனக்கு உறுவது ஆச்சுவாய்” என்பதால் அண்ணு! உனக்கு அந்தரம் வந்தபோது நியே உணக்குத் துணையாக நிற்கப்போகின்றும் எனக் கும்பகருணன் இரங்குகின்ற நிலையையும் குறிப்பாக உணரலாம். இதனால் கும்பகருணன் தன முன்னவளையை இராவணன்மேல் கொண்ட அன்பை அறிகின்றோம். இங்ஙனம், தான் இறந்தபின்பும் இராவணன்

இயற்ற இருக்கிற செயல்களை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டி, அவற்றினால் பகைவரை வெல்ல முடியாதென்பதையும் வற்புறுத்தி, சீதையை விடுதலே நன்மைதரும் செயல் என்று முடிந்த முடிபாகக் கூறிய கும்பகருணனின் நிறைந்த அறிவுரைகள் என்றும் அழியாமல் நிலைபெறக் கூடிய பண்பு வாய்ந்தவைகளாகும்.

குறிப்பு: இந்திரன் பகைன், “இராமன் தம்பி” என்பன நான்காம் வேற்று கைத் தொகைகள், அவை, இந்திரனுக்குப் பகைவன், இராமனுக்குத் தம்பி என விரியும்.

७८. தவத்தின் பயன்

என்னைவன் றுளரேனில் இலங்கை காவல
உன்னைவன் றுயருதல் உன்மை ஆதலால்
பின்னைநின் றென்னுதல் பிழைப் பெய்வளை
தன்னைநன் களிப்பது தவத்தின் பாலதே.

கொண்டுகூட்டு: இலங்கை காவல, என்னைவன்று உளர், எனில் உன்னை வென்று, உயருதல், உன்மை. (ஆதலால்) பின்னை, நின்று என்னுதல் பிழை, அப்பெய்வளை தன்னை இராமனிடம் அளிப்பது, தவத்தின் பாலது.

போருள்: இலங்கை காவல - இலங்கைமாநகரின் மன்னனே! என்னை வேன்றுளர் எனில் - (இராம இலக்குமணர்கள்) என்னையும் போரிலே வேன்று வாழ்வார்களானால், உன்னை வேன்று - (என் ஞேடோத்த ஆற்றல் உடைய) உன்னையும் வேற்றிகொண்டு, உயருதல் - (முவரையும் தேவரையும் வேன்ற உன்னை வேற்றி கோண்ட புகழினால்) மேம்படுதல், உன்மை - உறுதியாகும், ஆதலால் - ஆசையாலே, பின்னைநின்று - (சீதையை இப்பொழுது விட்டுவிடாமல் வைத்திருந்து, அதனால் வருகின்ற தீமையால்) பின்பு வருந்திசீன்று, என்னுதல் - சீதையை விடாமல் வைத் திருந்த குற்றத்தை உணர்ந்து வருந்துதல், பிழை - தவறுன செயலாகும், அப்பெய்வளை தன்னை - அந்த வளையலணிந்த சீதா தேவியை, நன்கு அளிப்பது - நன்மை உண்டாகும்வன்னைம் இராமனிடம் செல்ல விட்டுவிடுவதே, தவத்தின் பாலது - (நீ முன் செய்துபேற்ற) தவப்பயனைச் சேர்ந்ததாகும்.

பொழிப்பு: இலங்கையின் மன்னனே! இராம இலச்சு மணர்கள் என்னையும் வெற்றிகொண்டு வாழ்வார்களானால்

அவர்கள் உன்னையும் வென்று புகழில் மேம்படுவார்களைபது தின்னனம். சீதையை இப்பொழுது விடாமல், தீண்ம வந்தபின்பு, சீதையை விடாமல் வைத்திருங்க குற்றத்தை எண்ணாரி ஶருந்துவில் பிழையாகும். அனபடியால் நல்லமுறையில் சீதையை இராமனிடம் சேர்த்துவிடுதல், நீசெய்த தவத்தின பயன்போன்ற பயனைத் தருஞ்செயலாகும்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே தன்மைக்கையோடு கும்பகருணன் கூறுகின்ற உறுதி உரைகளைக் கேட்கின்றோம். தலைனை இராம இலக்குமனர்கள் வென்றபின்பும் உயிருடன் இருப்பார்களேயானால், தன் முன்னவானுகிய இராவணையும் அவர்களை வென்று மேம்படுவார்கள் என்பதே கும்பகருணனினை கொள்கையாகும். தான் போரிலே இறந்தபோனால் இராவணனை வெற்றிச்சுதிப் போருக்குப் போகவேண்டியதே இல்லை எனபதைக் கும்பகருணன் முடிந்த முடிபாக மொழிகின்றான். இராம இலக்குமனர்கள் தன்னேநுட ஒத்த ஆற்றல் உடையவர்களாக இருந்தால், தானும் அவர்களும் ஒருங்கே போரில் மடியவேண்டிய நிலைமை ஏற்படவும் கூடுமென்ற எண்ணமும் கும்பகருணன் உள்ளத்திலே உண்டு. இதனை, “என்னை வென்றுவாரேனில்” என்ற தொடரால் அறிகின்றோம். தன்னைப் போரிலே கொன்று, இராம இலக்குமனர்கள் உயிருடன் வாழ்தல் அரிது. அங்ஙனம் அவர்கள் இருப்பார்களானால் இராவணையும் அவர்களை கொல்வார்கள் என்பதே கும்பகருணன் துணிவு. “என்னை வென்று உாரேனில், இலங்கை காவல, உன்னை வேண்று உயருகல் உண்மை” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற காலிலே எழுகின்ற ஒசை, அவனின் அசையாத முடிவை அறிவிக்கின்றது. தான் இறந்த பின்னராகுதல், தன் அண்ணனை, அறத்தை உணர்ந்து வழிமேவண்டுமென்ற ஆராமை கும்பகருணன் உள்ளத்திலே குடிகொண்டுவிட்டது. தான் இறந்த பின்பு, தன் அண்ணனுகிய இராவணன் என்னென்ன இன்னலக்கீன் அடைவானாலே என்ற ஏக்கமும் எதிர்காலச் சிந்தனையும் கும்பகருணன் மனத்தை வாட்டுகின்றன, “பின்னை நீங்று எண்ணுதல் பிழை அப்பேய்வளை, தன்னை நன்களிப்பது தவத்தீன் பாலதே” என்று கும்பகருணன் கூறுகின்ற காலிலே, அவனின் ஆவி உருகி வழிவதுபோன்ற ஆர்வத்தையும் ஏக்கத்தையும் காணகின்றோம். தன் முன்னவானுகிய இராவணன், எல்லோரையும் போரில் இறக்கக் கொடுத்தபின்பு தனைந் தனியாக நின்று, யான் முன்னமே சீதையை விட்டிருக்கதால், இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிராகே என்று எண்ணி இரங்கின்ற எல்லைக்கு வராமல் காக்கக் கும்பகருணன் முயல்கின்றான். “பின்னை நீங்று

இரங்குதல் பிழை” என்ற தொடரில் இப்பொழுதே சீதையை விடாது வைத்திருந்தால் பின் இந்தப் பிழையை என்னி இரங்கக்கூடிய நெருக்கடி ஏற்பட்டே திரும் என்ற கருத்து, குறிப்பாகத் தோன்றுகின்றது,

“எந்தென் நிரங்குவ செய்யற்க செய்தபின்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று”

என்பது திருக்குறள்.

இனி, இராவணன் பெருந்தவும் செய்து பெற்ற பேறுகள் எல்லாம், சீதைமேல் வைத்த ஆசையால் சிதைந்து போகும் என்பதை உணர்ந்த கும்பகருணன் சீதையை இராமனிடம், சேர்க்குஞ் செயலை இராவணனின் தவப்பயனுக்க் கூறுகிறான். சீதையை விட்டால் முன் போலவே இராவணன் அரசு வீற்றிருப்பாரேன்பது, கும்பகருணனின் எண்ண மாகும். “அப்பேய்வளை தன்னை நன்களிப்பது தவத்தின் பாலதே” என்ற தொடரில் கும்பகருணனின் கொள்கை தெளிவாகத் தோன்றுகின்றது. சீதையை விடாவிட்டால் இராவணனின் தவப்பேறுகள் எல்லாம் அழிதல் தின்னமாதலால் சீதையை விடுகின்ற செயலைத் தவப்பயன் என்று கூறினான்.

குறிப்பு: பெய்வளை - விளைத்தொகை, நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. பெய்த வளையலை உடைய சீதை என்பது பொருள். உயருதல், எண்ணுதல், அளிப்பது என்பது தொழிற் பெயர்கள்.

98. உடன்பிறப்பின் உரிமை

இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன
குற்றமும் உள்ளனில் பொறுத்தி கொற்றவ
அற்றதான் முகத்தினில் விழித்தல் ஆரிய
பெற்றனள் விடையெனப் பெயர்ந்து போயினான்.

கொண்டுகூட்டு: கொற்றவ, முன்நாள் முதல் இற்றைநாள்வரை யான் (உனக்குச்) செய்தன குற்றமும் உள்ளனில் பொறுத்தி, ஆரிய! முகத்தினில் விழித்தல் அற்றது, விடை பெற்றனள் என, பெயர்ந்து போயினான்.

பொருள்: கொற்றவ - வேந்தனே, முன்நாள் முதல் - முன்னை நாள் முதற்கொண்டு (முஞ்காலத்தீல் இருந்து) இற்றைநாள்வரை - இஞ்நாள்வரையும் (இதுவரையும்), யான் செய்றன - யான் (உனச்கு அறியாமையால்) செய்தனவான், குற்றமும் உள்ளனில் - தவருண

சேயல்கள் எதேனும் இருக்குமானால், பொறுத்தி - அவற்றைப் போறுத்துக் கொள்வாயாக, ஆரிய - மேலோனே, (அறிவுடையோடு) முகத்தினில் விழித்தல் - (இனி உனக்கு முன்வந்து) உன் முகத்தைக் காணும்பேறு, அறறது - நீங்கீயது, விடைபேற்றனன் - (கடைசியாக) உம்மிடம் ஓடை பெற்றுக்கொண்டேன், என - என்று சொல்லி, பேயர்க்கு போயினுன் - அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று (புறப்பட்டுச்) சேன்றுன்.

பொறிப்பு: மன்னானே! என் இளமைப்பருவங் தொடங்கி இன்றுவரையும் என் அறியாமையால் உமக்கு யான் ஏதுங் குற்றங்கள் செய்திருக்கால் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன். அறிவுடையோய்! இனி மேல் உமக்கு முன்வந்து உம் முகத்தைக் காணும்பேறு, இன்றுடன் நீங்கீவிட்டது. கடைசியாக உம்மிடம் ஓடை பெற்றுக் கொள்கின்றேன் எனக்கூறி, அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று போயினுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் தன் முன்னவனுகிய இராவணனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பையும் பணிவையும் காண்கின்றோம். தனினை இளமைதொட்டுப் பேணிவந்த தன் அன்னனின் அவல் நிலைமையை எண்ணி, எண்ணிக் கும்பகருணன் இரங்குகின்றான். தன் அன்னனின் உள்ளும் வருந்தாமல் தன் வாழ்நாள் முழுதும். செயலாற்றத் துணித்த கும்பகருணன், கடைசியாக இராவணைன் வணங்கிக் கூறுகின்ற மாற்றங்கள், ஊழி பல சென்றும் உலையாத உயர்புடையன. “இற்றைநாள் வரமால் யான்மால் சேய் தன குற்றமும் உளவேனில் போறுக்கி கோற்றவ்” எனக் கூறுகின்ற கும்பகருணனின் குரலைக் கேட்டுமபோதே, நாழும் அவனுடன கலந்து விடுகின்றோம். யான் ஒரு குற்றமும் செய்தறியேன், இனிச் செய்யவும் மாட்டேன், என்று கும்பகருணன், முடிந்த முடிபாக அறுதியிடுக் கூறுகின்றான்.

“அற்றைநாள் தொடங்கி என்னை இன்றளவும் ஆருயிர்த் துளையெனக் கருதி கொற்றமா மகுடம் புனைந்தர சியற்றிக் கூடவுன் இரிய தம்பியரும் சுற்றமான வரும் என்னடி வணங்கத் தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான்”

எனவரும் கண்ணனின் குரலுடன், கும்பகருணனின் குரலும் கலந்து நிற்றலைக் காணக். இங்ஙனம் இராவணனின் கவலையைப் போக்குதற் காகப் போருக்கெழுந்த கும்பகருணனின் உள்ளாற் இன் மேலே தன ஞுடைய அருமை அண்ணைனக் காணமுடியாதே எனற கவலையால்

வாடுகின்றது. தன் உயிரினும் மேலாக இராவணைன மதித்து வாழ்ந்த கும்பகருணன் தாயையிட்டுப் பிரியும் குழந்தைபோல இராவணைன விட்டுப் பிரியும்பொழுது தளர்க்கிறார்கள் “அற்றால் முகத்தீஸ்ல் விழுத் தல் ஆரிய” என்னும் அடியைப் படிக்கும்பொழுது எழுகின்ற இரக்க உணர்ச்சி இரும்பையும் உருக்கக்கூடியதாகும். கம்பர் கும்பசரு ணனின் உயிர் உணர்வுடன் கலந்து தன்னை மறந்து விட்டார். முகத்தீஸ்ல் விழுத்தல் அறியால்” என்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, ஐயோ, இனி என்று என் அண்ணைன யான் காணப்போகின்றேன் என எண்ணிக் குழைகின்ற குபகருணனின் உயிர்த் துடிப்பைக் காட்டுகின்றது. “பெற்றனன் விடையேனாப் பேயர்த்து போயினுன்” என்ற அடியைப் படிக்கும்பொழுது எழுகின்ற இரக்க உணர்ச்சியும் ஈபாடும், கம்பரும் கும்பகருணனுடன் கூடிப் போருக்குப் போகின்றாரோ என்று எண்ணக்கத்தக்கதான எழுச்சியைக் காட்டுகின்றன. “போயினுன்” என்ற சொல்லிலே எழுகின்ற ஒசையின் ஆற்றல் இனிக் கும்பகருணன் மீண்டு வரமாட்டான், என்ற குறிப்புப்பொருளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. “கடைக் கண்ணுல் கோக்கி கோக்கி இந் கண்ணீர் கலுஷுப் போனுன்” எனக் கம்பர் இந்திராசித்தனின் இறுதிப் பேரைக்கைக் கூறியதுபோலவே, கும்பகருணனின் இறுதிப் போக்கையும், “பெற்றனன் விடையேனாப் பேயர்த்து போயினுன்” எனவும் கூறுகின்றார். “போனுன்” “போயினுன்” என்னுஞ் சொற்களிலே அவலம் என்னும் மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சி ஆட்சிபுரிகின்றது. இங்ஙனம் ஒசையினால் உணர்ச்சிகளைக் காட்டுகின்ற திறன் கம்பருக்கே உரிய தனிப் பேரூகும்.

குறிப்பு: இன்று + நாள்; இற்றைநாள், என நின்றது. அன்று + கூலி; அற்றைக்கூலி என உலக வழக்கிலும் இந்த விதி அமைந்திருக்கின்றது. பொறுத்தி-இகர சற்று வியங்கோள். பொறுத்துக்கொள்வாயாக என வரும்.

99. உடன்பிறந்தனும் உறவினரும் இரங்கல்

அவ்வறி இராவணன் அனைத்து நாட்டமும்
செவ்வறி நீரொடுங் குருதி தேக்கினன் . . .
எவ்வறி யோர்களும், இரங்கி ஏங்கினுர்
இவ்வறி அவனும்போய் வாயில் எய்தினுன்.

கொண்டுகூட்டு: அவ்வறி, இராவணன் (தன்) அனைத்து நாட்டமும். செவ்வறிநீர் ஒடும் குருதி தேக்கினன். (கும்பகருணனின் நிலைமையை உணர்ந்த) எவ்வறி யோர்களும் இரங்கி ஏங்கினர். இவ்வறி அவனும் (கும்பகருணனும்) போய் வாயில் எய்தினன்.

பொருள்: அவ்வழி - (இங்ஙனம் கூறிய கும்பகருணன்) புறப்பட்டுப் போனபோழுது, இராவணன்-இராவணனுளவன், (தன்) அனைத்து நாட்டமும் - தன கண்கள் இருப்பதினும், சேவ்வழி நீர் ஓடும் - உண்மை அன்பின் அறிகுறியாகச் சுரந்து) நேராக வழிந்து ஓடுகீன்ற கண்ணீருடன், குருதி தேக்கினை - இரத்தத்தையும் நிறைத்தான், எவ்வழியோர்களும் - (இங்ஙனம் கும்பகருணன் போருக்குப் போகின்ற நிலையை உணர்க்க) அவனுக்குப் பல வழிகளாலும் தொடர்புடைய உறவினர் எல்லோரும், இரங்கி-கும்ப கருணன் போரில் உயிர் விடுவான் என்ற உணர்ச்சியினால்) இரககங் கோண்டவர்களாய், (இன்று ஏங்கனர் - (கும்பகருணனும் போரில் இறந்துபட்டால் அரக்கர்கள் குலத்தின் நிலைமை என்னவாகும் என்ற கவலையினால்) ஏங்கினார்கள். இவ்வழி - இங்ஙனம் இராவண னும் (உறவினரும்) வருத்தங்கொண்டு நிற்கும்போழுது, அவனும் போய் - அக் கும்பகருணனும் அரண்மனை வாயில்கள் பலவற்றைக் கடந்து சென்று, வாயில் எய்தினால் - இலங்கைமாநகரின் கோட்டை வாயிலை அடைந்தான்.

பொறிப்பு: இங்ஙனம் விடைகொண்டு செல்கின்ற கும்ப கருணனின் உள்ளக் கருத்தை உணர்க்க இராவணன் தன் இருபது கண்களிலும் நேராக வழிகின்ற கண்ணீரோடு இரத்தத்தையும் நிறைத்தான். கும்பகருணனுக்குப் பல வழிகளாலும் தொடர்புடைய உறவினர் எல்லோரும் அவனுக்கு வரப்போகின்ற அல்லலை உணர்க்க இரங்கி ஏங்கினார்கள். இங்கிலையில் குபகருணன் அரண்மனை வாயில்கள் பலவற்றைக் கடந்து நகரக் கோட்டை வாயிலை அடைந்தான்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே கும்பகருணனின் அவலநிலைமையை உணர்ந்த இராவணனின் இரக்க உணர்வு கூறப்படுகின்றது. இராவணன் கும்பகருணன்கூறிய உறுதியுரைகளை, ஏற்காமல் வெறுத்துரைத்தானையினும், அவனின உள்ளத்திலே ஊற்றெழுந்த உடன் பிறப்புணர்ச்சி அவனை அறியாமலே வெளித் தோற்றிவிட்டது. “வென்றிவன் வநுவனேன்று உரைக்கலேன் வத்தின்றது பிடர்பிடித் துந்த நின்றது” “அற்றதால் முகத்தினில் வடித்தல் ஆரிய” எனக் கும்பகருணன் கூறிய மாற்றங்கள் இராவணன் மனத்தை ஊடுருவிப் பாய்ந்து உண்மையை உணர்த்திவிட்டன. தன்னருமைத் தமிழ்யாசிய

கும்பகருணன் போரிலே இறந்துவிடுவானாலே என்று என்னிய வூட்டீன இராவணனின் கணகளில் நின்று கண்ணீர் வழிகின்றன. அந்தக் கண்ணீர் ஒளிக்கவுட் முடியாமல் உண்மை அன்பைக் காட்டு கிளர தெப்பதை உணர்த்த, “சேவ்வழி நீர்” எனக் கம்பர் கூறினார். செம்மையான தூய உடன்பிறப்பனைபை உணர்த்தி வழிகின்ற நீர் எனபதாம்.

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாள் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என்பது திருக்குறள்.

இனி, இங்ஙனம் இயல்பாகவே எழுகின்ற உடன்பிறப்பன்பினால் உருகிய இராவணனின உள்ளத்திலே கும்பகருணனும் போரில் இறந்து விட்டால் என்ற எண்ணம் தோன்றியவுடனே அவனின உயிரும் உருகி விட்டது. கவலை மிதியால் கணகளிலே நிறைந்த கண்ணீர் இரத்த மாக மாறிவிட்டது. கும்பகருணனின் அவல உரைகளால் உள்ளம் உருகித் தன் கணகளிலே கண்ணீரை நிறைந்த இராவணன், கும்பகருணன் ஆவியும் போரிலே அகற்றுவிசீமோ என்ற எண்ணத்தால் உயிர் உருகிக் கண்ணீர் நிறைந்த கணகளிலே, மீண்டும் இரத்தத்தை நிறைந்ததான் எனபதாம். “தான் ஆடாவிடினும் தன் தசை ஆடும்” என வழங்கும் உலகப் பழமொழியையும் நோக்குக.

இங்ஙனம், கும்பகருணனுக்கு ஏற்பட இருக்கும் இன்னை எண்ணி இராவணன் வருந்தியது போலவே கும்பகருணனுக்குப் பல வழிகளாலும் உரிமை உடைய உறவினர்கள் எல்லோரும் இரங்கி ஏங்கினார்கள் என்பதையும் கம்பர் கூறுகின்றார் தாய்மரபு, தந்தைமரபு, எனும் இரண்டிலும் நின்று பலவாகப் பிரிந்து செல்லும் பரம்பரைபற்றித் தோன்றுகின்ற உறவினர்கள் என்பதை விளக்க, “எவ்வழியோர்களும்” எனக் கூறினார்.

“இருவாச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி”

எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகளையும் நோக்குக. கும்பகருணன் போரில் மாண்டு விடுவான் என்று உறவினர்களுடைய இரங்கி ஏங்கினார்கள் என்பதால் சுற்றாத தொடர்பையும் உரிமை அன்பையும் உணர்த்து கின்றார்.

“பற்றற்ற கண்ணும் பழனை பாராட்டுதல்
சுற்றாதார் கண்ணே உள்”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: செம்மை + வழி - செவ்வழி. செம்மை - நேர்மையையும் தூய்மையையும் உணர்த்துவின்றது. அ+வழி - அவ்வழி. இ+வழி - இவ்வழி. எ+வழி - எவ்வழி என நின்றன. அ - இ என்பன சுட்டு. எ. வினா.

12. கும்பகருணன் நாற்பேரும்படைகளுடன் போர்க்கள் புகுதல்

(100 — 108)

போருக்கெழுங்க கும்பகருணனின் நிலைமையை நினைந்து வருந்திய இராவணன், மனம் தேறினான். தன் வீரத்கூப்பி ரோரில் வெற்றிபெற்று மீண்டும்வருவான் என்றே எண்ணினான். தன் நாற்பேரும் படைகளையும், போர்ப்பறை மூழக்குடன் சென்று, கும்பகருணனின் பக்கத்துணையாக நின்று போர் புரியும்வண்ணம் கட்டளையிட்டான். அப் படைகள், மலர்மாலை அணிக்க வானவர் முடிகள்மீது, தாசு படியுமாறு விரைந்து சென்றன. தேர்களின் மேலும், யாணைகளின் மேலும் பறங்க கொடிகளும், முன்னணிப் படைவீரர்கள் தாங்கிச் சென்ற கொடிகளும், விண்ணுலை கிற புகுந்து, அங்கு படைகளின் போர் எழுங்கியினால் படிந்த தூளிகளைத் துடைப்பனபோல ஆடின வீரர்கள் தாங்கிச்சென்ற வேல், வாள், ஈட்டி முகவிய படைக்கலங்கள், ஒன்றே போடான்று உட்ரோஞ்சி எழுகின்ற தீப் பொறிகளும், படைத் தலைவர்களின் கண்களிலே நின்று சினத்தினால் பறக்கின்ற தீப்பொறிகளும், எங்கும் பரந்து தாக்கியதால் விண்ணிலைங்கள் மழை முகிற் கூட்டங்கள் எல்லாம் கரிந்து மண்ணிலே வீழ்ந்தன. தேர்ப்படை, யாணைப்படை, யாணைப்படை, தேர்ப்படை, குதிரைப்படை என்ற ஒழுங்கில் அணி, அணியாகச் சென்ற படைகளுக்குப் பாதுகாவலாக வீரர்கள் நிறைந்த முன்னணிப்படை முன்னே சென்றது. பின்னணிப்படை பாதுகாவலாகப் பின்னே சென்றது. இப்படைகள் நெருக்க மிகுதியால் போர்க்களத்தில் புகுந்துசெல்ல முடியாமல் வானவெளியின் வழியாகப் பாய்ந்து சென்றன.

இங்கனம் நாற்பேரும் படைகளும் அணிவகுத்துச் செல்லக் கும்பகருணனும் போர்க்கோலம் பூண்டு புறப் பட்டான் அவன் ஏறிச் சென்ற தேர், நிலவுலத்தைத் தாங்குகின்ற எட்டுமா நாகங்களும் தாங்கமாட்டாமல்

தளர்ந்து வளையக்கூடிய திண்ணை உடையது. அந்தத் தேரை, ஆயிரக்கணக்கான சிங்கங்களும், யாளிகளும், மத யானைகளும், பூங்களும் இழுக்குச் சென்றன. கும்பகருணனுக்குத் துணையாகச் சென்ற படைவீரர்கள்; தோமரம், சக்கரம், வேல், சூலம் முதலான படைக்கலங்களைத் தாங்கிச் சென்றார்கள். கும்பகருணனின் பக்கத்திலே, கள் நிரம பிய குடங்களையும், வெந்த இறைச்சியையும், ஏற்றிய ஆயிரம் வண்டிகள் சென்றன. அவ்வண்டிகளிலே உள்ள இறைச்சியையும், கள்ளையும் அடிக்கடி கும்பகருணனுக்கு எடுத்து நீட்டிக் கொடுக்கின்றவர்களாகிய அரக்கர்கள், அவனுக்குப் பின்னே சென்றார்கள். இங்ஙனம் பணியாளர்கள் இறைச்சியையும், கள்ளையும் இடையீடில்லாமல் இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துக் கொடுக்கக் கொடுக்க இருண்ட மலைக் குகையில் இடுவதுபோல அவற்றைத் தன் அகன்றவாயிலே இட்டு உண்டவண்ணமாகவே கும்பகருணன் போர்க்களம் நோக்கிப் போனன். இங்ஙனம் போகின்ற கும்பகருணனின் தண்மையைக் கண்டோர் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். ஆயிரம் வண்டிகளில் உள்ள இறைச்சியையும் கள்ளையும் அள்ளி அள்ளி உட்கொள்ளுத் துமபகருணனின் செயலைக் கண்ட தேவர்கள் திறக்கத்தார்கள். குரங்குக் கூடாடங்களை உண்டாலும் கும்பகருணனின் பசி தீராது. உலகில் உள்ள விலங்கினங்களை யெல்லாம் உண்டாலும், அவனுக்குப் போதாது. எங்கும் பின்மாகவே நிறைக்குவிட்டது. எம் னும் கும்பகருணனிற் துணையோடு உயிர்களைக் கவர எண்ணியிட்டான். இனி எங்களையும் கும்பகருணன் எடுத்து உண்டுவிடுவான் என்று, சொல்லிக்கொண்டே தேவர்கள் ஒடினார்கள்.

100. பெரும்படை ஏழுச்சி

இரும்படை கடிம்பெடுத் தெற்றி ஏகுக
பெரும்படை இளவலே(டு) என்ற பேச்சிலுல்
வரும்படை வந்தது வாறு ஓர்கள்தம்
சுரும்படை மல்முடி தூவி தூர்க்கவே.

கொண்டுகூட்டு: பெரும்படை இளவல்ழுடி, (துணையாக)
இரும்படை கடிப்பு ஏறிடது ஏற்றி ஏகுக. என்ற (இராவ

ணனின்) பேச்சினால், வான் உளோர் தம் துரும்பு அடை மலர்முடி தூளி தூர்க்க, வரும்படை வந்தது.

பொருள்: பெரும்படை - பேரிய படைக்கலங்களைத் தாங்கிய, இளவல் ஒடு - என் தம்பியாகிய கும்பகருணனுடன், இரும்படை - மிகப்பேரிய சேனைகள், கடிப்பு எடுத்து - (முரசை அடிக்கின்ற) குறுந்தழையை எடுத்து, எற்றி - (போர்ப்பறையை) முழக்கிக்கொண்டு, ஏதுக - செல்வதாக, என்ற பேச்சினால் - என்று (இராவணன் சோல்லிய) கட்டளையினால், வான்உள்ளோர்கள் தம் - விண்ணூல கத்தில் உள்ள தேவர்களின், சுரும்அடை - தேன்வண்டுகள் மொய்க்கின்ற, மலர்முடி - புதிய மலர்களை அணிந்த முழுகளில், தூளி - (போர்ப்படைகள் செல்கின்ற விரைவினால் நிலவுலகத்திலே எழுந்த) புழுதி, தூர்க்கவே - நிரம்பிப்படியுமாறு வரும், படை - வருவதற்குத் தகுந்த(நாற்)பெரும் படைகளும், வந்தது - (திரண்டு) சேர்ந்தன.

பொழிப்பு: பெரிய படைக்கலங்களைத் தாங்கிய என் தம்பியாகிய கும்பகருணனுடன் நாற்பெரும் படைகளும் போர்ப்பறை முழக்குடன் செல்வதாக, என்று இராவணன் கட்டளையிட்டான், இங்னாம் இராவணன் இட்ட கட்டளையினால் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்களை அணிந்த வான வரின் முடிகள்மீது, தூசிநிரம்பிப் படியுமாறு வரக்கூடிய படைகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி விரைந்து வந்தன.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணனின் போர்ஜாக்கமும், அவன் கும்பகருணன்மேல் வைத்துள்ள அசையாத நம்பிக்கையும் அன்பும் கூறப்படுகின்றன. கும்பகருணன் மாற்றுரைப் போரில்வென்று வாகைக்குவோன் என்ற நம்பிக்கை இராவணனின் உள்ளத்திலே இடம் பெற்றுவிட்டது. -இதனை, “இரும்படை கடிப்பேடுதேற்றி ஏதுக பெரும்படை இளவ்லோடு” என வரும். இராவணனின் குரவிலே எழுகின்ற பெருமிதச் சுவையினால் உணர்க. இராவணன் கட்டளையைக் கேட்டவுடனே நாற்பெரும் படைகளும் போர்ப்பறை முழக்குடன் போருக்குப் புறப்பட்ட விரைவினைக் கம்பர் நேரிலே நின்று தான் கண்டதுபோலக் கூறுகின்றார். “வநும்படை வந்தது வானுளோர்கள் தம் சுநம் படை மலர்முடி தூளி தூர்க்கவே” என்ற அடிகளைப் படிக்கின்றபொழுது, எழுகின்ற ஒசையால் கம்பரின் ஈடுபாட்டையும் படைகளின் பெருக்கத்தையும் அறிகின்றேம். முதல் நாள் போரிலே

இராவணன் இராமனுக்குத் தோற்ற செயிலக்கண்ட வானவர்கள், இனி அரக்கர்குலம் அழிந்துவிடுமென்ற எண்ணத்தினால் அச்சார்நீங்கி னார்கள். இங்ஙனம் அச்சம் நீங்கிய வானவர்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் தம்மை மறந்து வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்களை அணிந்து வான வெளியில் வந்து பேர்க்காட்சியைக் காண நினருர்கள் என்பதாம். இதனை விளக்க விரும்பிய கம்பர், வானுஸோர்கள் தம் கரும்படை மலர்முடி” எனக் கூறினார். தேவர்கள் அணிகின்ற மலரில் வண்டுகள் மொய்க்காதென்பதே மரபு. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்களைத் தேவர்கள் அணிந்துவிட்டார்கள் என்ற குறிப்புப் பொருளை இதனால் உணர்கின்றோம். அவர்களின் மகிழ்ச்சி, கும்பகருணனுடன் சென்ற பெரும் படைகளின் எழுச்சியால் மறைந்துவிட்டது என்பதையும் கம்பர் நினைவுட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: சுரும்பு - தேன் வண்டுகள், இரும்படை, பெரும்படை என்பன, பன்புத் தொகைகள். அடைமலர் - வினாந்ததொகை.

101. கொட்டகளின் கூட்டம்

தேர்க்கொடி யானையின் பதாதை சேனுறு
தார்க்கொடி என்றிவை ததைந்து விளங்குவ
போர்க்கொடுந் தூளிபோய்த் துறக்கம் புக்கன
ஆர்ப்பன துடைப்பன போன்ற ஆடுவ.

கொண்டுகூட்டு: சேண்டுறு, தேர்க்கொடி, யானையின் பதாகை, தார்க்கொடி என்றிவை ததைந்து வீங்குவ, போர்க்கொடுந் தூளிபோய்த் துறக்கம் புக்கன, துடைப்பன போன்ற ஆர்ப்ப, ஆடுவ.

போருள்: சேண்டுறு - வானத்தைத் தொடுகின்ற அளவுக்கு உயர்ந்து பறக்கின்ற, தேர்க்கொடி - தேரின்மேற் கட்டிய கோடி களும், யானையின் பதாகை - யானையின்மீது பிழக்கப்படும் கோடி களும், தார்க்கொடி - முன்னணிப் படையில் உள்ள கோடி களும், என்றுஇவை - என்று சோல்லப்படுகின்ற இக் கோடிகள் எல்லாம், ததைந்து - ஒன்றேடோன்று நேருங்கி, வீங்குவ - மிக்கிருப்பவை, போர்க்கொடுமேதூளி - போர்க்களாத்திலே இருந்து தோன்றிய மிகுந்த தூளிகள் எல்லாம், போய் - சேன்று, துறக்கம் புக்கன - விண்ணுலகத்தில் தங்கி இருப்பனவற்றை, துடைப்பன போன்ற - துடைப்பன (அகற்றுவன) போன்றனவாய், ஆர்ப்ப ஆடுவ - ஆரவாரத்துடன் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

பொழிப்பு: தேர்களிலே கட்டிய கொடிகளும் யானைகளின் மேலே பிடித்த கொடிகளும் முன்னணிப் படைகள். உயர்த்தித் தூக்கிய கொடிகளும், வானமளவும் உயர்ந்து பறந்து ஒன்றே போன்று நெருங்கினவாய் மிகுந்து போரினால் விண்ணுலகத்தில் புகுந்து படிந்த, புழுதிகளைத் துடைப்பன போன்றனவாய் ஆரவாரித்து ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

விளக்கம்: தேர்களின் மேலும் யானைகளின் மேலும் முன்னணிப் படைகளிலும் நின்று, உயர்ந்து பறந்த கொடிகளின் செயலை, போரினால் விண்ணுலகில் புகுந்து படிந்த புழுதிகளைத் துடைப்பதற்காக ஆடின என்று கம்பர் கூறுகின்றார். இங்களும் காற்றினாலே கொடிகள் ஆடுகின்ற செயலிலே புலவன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுகின்றபோது, கற்பவர் உள்ளத்தில், ஆச்சரியம் உண்டாகும் போரினால் எழுந்தபுழுதி வானுலகத்தில் புகுந்ததென்பதினால், படைப்பேருக்கையும், கொடிகள் வானத்தில் புகுந்து புழுதியைத் துடைக்கின்றன என்பதால் அவற்றின் உயர்த்தையும் விளக்குகின்றார். இயல்பாக நிகழ்கின்ற செயல்களிலே புலவன் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவதைத் தன்மைத் தற்குறிப் பேற்ற அணி யென்பார்கள்.

“மையறு மலரின் நீங்கி யான்செய் மாதவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாளென்று செழுமனிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டியந்தக் கடிந்தார் கமலச் செங்கள்
ஜயனை ஓல்லை வாவென் மழைப்பன போன்றதம்மா”

என மிதிலைமாநகரில் பறந்த கொடிகளிலே கம்பர் தமது கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவதையும் காணக.

குறிப்பு: சேண்டறு, என்ற அடைமொழியை, தேர் கொடி, யானைப்பதாதை, தார்க்கொடினாலும் மூன்றினுடனும் தனித்தனி சேர்த்துப் பொருள் கூறப்பட்டது, கொடுந்தாளி - பண்புத்தொகை, பதாகை - கொடி, தாளி - புழுதி, அல்லது தூசி, வீங்குதல் - மிகுதல்.

102. மழைமுகில்கள் கருகி மண்ணில் வீழ்ந்தன

என்னுறு படைக்கலம் இழுக வெற்றிட
நன்னுறு பொறிகளும் படைக்கு நாயகர்
கண்னுறு பொறிகளும் கதுவக் கண்ணகல்
விண்னுறு மழையெலாம் கரிந்து வீழ்ந்தவால்.

கொண்டுகூட்டு: எண்டறு படைக்கலம் இழுக (ஒன்றே டொன்று தாக்கி) எற்றிட (அதனால்) நண்டறு பொறி

களும் படைக்கு நாயகர் (கொண்ட கோபத்தால்) கண் உறு பொறிகளும், கதுவ (அவற்றின் வெப்பத்தினால்) கண் அகல் விண் உறு மழை எலாம் கரிந்து வீழ்ந்த.

பொருள்: எண்ணுறு - (யாவராலும்) மதிக்கத்தக்க, படைக் கலம் - (வேல், வாள், ஈட்டி முதலிய) படைக்கலங்கள் (ஆயு தங்கள்) இழுக - எங்கும் நிறைதலினால் (அவைகள் ஒன்றே டோன்று), ஏற்றிட - மோதிக்கொள்ள, நன் உறு பொறிகளும் - (அவற்றில் நின்று) உண்டான தீப்பொறிகளும், படைக்கு நாயகர் - படைத்தலைவர்கள் (கேளுதிகள்) ஆனவீரர்களின் (கோபமிகுதியால் அவர்களுடைய) கண் உறு பொறிகளும் - கண்களில் நின்று தோன்றுகின்ற தீப்பொறிகளும், கதுவ - (ஒன்று சேர்ந்து) பற்றிக் கோண்டமையால் அவற்றின் வெம்மையைத் தாங்க முடியாமல்), கண் அகல் - இடம் அகன்ற, விண் உறு - வானத்தில் தங்கிய, மழை எலாம் - மழை(க்கருக்கொண்ட) மேகங்கள் (முகில்கள்) எல்லாம், கரிந்து வீழ்ந்தன - தீய்ந்து (கருகி) மன்னில் வீழ்ந்தன.

பொறிப்பு: (வீரர்கள் தாங்கிய) படைக்கலங்கள், ஒன்றே டொன்று மோதி உண்டான தீப்பொறிகளும், படைத் தலைவர்களின் கண்களிலே நின்று பறக்கின்ற தீப்பொறி களும் ஒன்று சேர்ந்து எங்கும் பரத்தலால், உண்டான வெம்மையைத் தாங்க முடியாமல், வானத்திலே உள்ள மழைமுகில்கள் எல்லாம் கருகி மன்னில் வீழ்ந்தன.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, படையில் உள்ள வீரர்களின் போர் வேட்கையும், அவர்களை ஊக்கிப் போர்வேட்கையை எழுப்புகின்ற படைத் தலைவர்களின் போர்ச்செருக்கும் கூறப்படுகின்றன. மாற்றுரை வென்று வாகை சூடுவேண்டு மென்ற மாண உணர்ச்சி கொண்ட வீரர்களின் பெருக்கத்தினால் அவர்கள், தாங்கிச் செல்கின்ற படைக்கலங்கள் ஒன்றே டொன்று தாக்குண்டு தீப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற தென்பதாம். படைத் தலைவர்கள் தங்களை மதியாமல் மாற்றுர் போருக்கு வந்து விட்டர்களே என்ற மானத்தால் வெகுண்டு கண்களிலே தீப்பொறி பறக்கச் சென்றுர்களென்பதாம்.

குறிப்பு: இழுக - பாவ, நிறைய. அகல்விண் = விணைத்தொகை. படைக்குநாயகர் - நான்காம் வேற்றுமை தகுதிப்பொருள்.

103. வானவழியாகச் சென்ற தாணைகள்

தேர்செலக் கரிசெல நெருங்கிச் செம்முகக்
கார்செலத் தேர்செலப் புரவிக் கால்செலத்

தார்செலக் கடைசெலச் சென்ற தானையப்
பார்செலற் கிடென விசம்பிற் பாய்ந்ததால்.

கொண்டுகூட்டு: தேர்செல, கரிசெல, நெருங்கிச் செம் முகக் கார்செல, புரவிக்கால்செல, (இங்ஙனம் பரந்து) தார் செல, கடைசெல, சென்றதானை அப், பார்செலற்கு, அரிது என விசம்பில் பாய்ந்தது.

பொருள்: தேர்செல - தேர்கள் (முன்னே) செல்ல, கரிசெல - (அதன் பின்னே) யானைகள் செல்ல, நெருங்கி - அவைகளை நேருக் கிக்கோண்டு, செம்முக - சிவந்த புள்ளிகள் போருந்திய முகத்தை யடைய, கார்செல - ஆண்யானைகள் செல்ல, (அடுத்த வரிசையில்) தேர்செல - தேர்கள் செல்ல, (அதன் பின்னே) புரவிக் கால்செல - குதிரைகள் காற்றைப்போல விரைந்து செல்ல, (இங்ஙனம் தேர், யானை, யானை, தேர், குதிரை என அணி அணியாகச் சென்ற படைகளின் முன்னே) தார்செல - (ஆண்மை மிக்க வீரர்களைக் கொண்ட) முன்னணிப்படை (பாதுகாவலாகச்) செல்ல, கடைசெல - (அந்தத் தேர், யானை, யானை, தேர், குதிரை எனும் படைகளின் பின்னே) பின்னணிப்படை (வீரர்கள் பாதுகாவலாகச்) செல்ல, சென்றதானை - போர்க்களம் நோக்கிச் சென்றதாகிய இராவணனின் பேரிய சேனை, அப்பார் - அந்தப் போர்க்களத்தில், செலற்கு - (நேருக்க மிகுதியால்) போய்ப் புகுதற்கு, அரிது என - அரிதாகும் என்று கருதி, விசம்பில் பாய்ந்தது - வானவெளிவழியாகப் பாய்ந்து (துள்ளிச்) சென்றது.

பொறிப்பு: தேர், யானை, யானை, தேர், குதிரை என்ற முறையில் அணிவகுத்துச் சென்ற படைகளுக்குப் பாது காவலாக, வீரர்கள் நிரம்பிய முன்னணிப்படை முன்னே செல்லவும், வீரர்கள் நிரம்பிய பின்னணிப்படை அவற்றின் பாதுகாவலாகப் பின்னே செல்லவும், போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்ட இராவணனின் பெரிய சேனை, நெருக்க மிகுதியால் அந்தப் போர்க்களத்தில் புகழுடியா தென்று கருதி, வானவெளியின் வழியாகப் பாய்ந்து சென்றது.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராவணனின் நாற்பெரும் படை களும், அணிவகுத்துக் கும்பகருணனுக்குத் துணையாகப் போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்ட செயல் கூறப்படுகின்றது. முதல் தேர்ப்படையையும்

பெண்யாளைப் படையையும் நிறுத்தி, அதன்பின்னே ஆண்யாளைப் படையையும் தேர்ப்படையையும் நிறுத்தி, அவற்றை அடுத்துத் தேர்ப்படையையும், குதிரைப்படையையும் நிறுத்திய ஒழுங்கு பாராட்டற்குரியது. மூன்று வரியைகளிலும் வீரர்களால் செலுத்தப்படுகின்ற தேர்ப் படையை மூன்னுக்கு நிறுத்தி யாளைப் படையையும் குதிரைப் படையையும் பின் னுக்கு நிறுத்திப் பாதுகாக்கும் ஒழுங்கு மிக விழிப்புடன் கையர்ளப்பட்டிருக்கின்றது. பகுத்துணர்ச்சி யில்லாத யாளைப்படை, குதிரைப்படை என்பவற்றை அடிக்கடி ஊக்கிச் செயற்படுத்துதல், தேர் வீரர்களின் பொறுப்பாகும்.

இனி இங்ஙனம் அணிவகுத்துள்ள அப்படைகளுக்கு மூன்னே வீரர்கள் நிரம்பிய மூன்னனிப் படையையும், அவற்றிற்குப்பின்னே வீரர்கள் நிரம்பிய பின்அணிப் படையையும் நிறுத்திப் பகைவரின் படைகளால் ஊடுருவிச்செல்ல முடியாமல், பாதுகாக்கப்படுகின்ற சிறப்பைக் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

குறிப்பு: “பார்” என்பது, பாரின் ஒரு பகுதியாகிய போர்க்களத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. (பார் - உலகம்). இங்ஙனம் உலகின் ஒர் பகுதியை உலகம் என்று கூறுகின்ற மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ஆட்சிப்பட்டுள்ளது, “மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்” என்பது தொல்காப்பியரின் கூற்றாகும். இதில் உலகின் ஒரு பகுதியாகிய (முல்லை நிலத்தைக்) காட்டை, உலகமெனக் கூறப்பட்டிருத்தல் காணக் கூடுமுகக் கார் என்றது - ஆண்யாளையை, கார் - மேகம். மேகம்போன்ற நிறத்தை யுடைய யாளையை உவமாஜுகுபெயராக உணர்த்துகின்றது. கரி - பெண் யாளையைக் குறிக்கின்றது. புரவி - குதிரை. கால் - காற்று. “புரவிக்கால்” என்பதை மூன்னினாக மாற்றிக் காற்றைபோலச் செல்கின்ற புரவியெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. காற்று (கால்) உவமானம். புரவி - உவமேயம். விரைவு - பொதுத்தன்மை. இனிப் “புரவிக்கால்” என்பதைப் புரவியாகிய காற்று (கால்) என உருவக்மாகவுங்கொள்ளலாம். தார் - முன்னனிப்படை. கடை - பின்னனிப்படை.

104. தேரில் ஏறிய வீரன்

ஆயிரம் கோளி ஆளி ஆயிரம்
ஆயிரம் மதகரி பூதம் ஆயிரம்
மாயிரு ஞாலத்தைச் சுமப்ப வாங்குவது
ஏயிருஞ் சுடர்மணித் தேரொன் நேரினுன்.

கோண்டுகூட்டு: கோள் அரி ஆயிரம், ஆளி ஆயிரம், மதகரி ஆயிரம், பூதம் ஆயிரம் (பூட்டப்பெற்றதாய்) மா இருஞாலத்தை, சுமப்ப வாங்குவது, ஏய் (பாரம் பொருந்திய) இருஞ்சுடர் மணித்தேர், ஒன்று ஏறினன்.

பொருள்: கோள் அரி ஆயிரம் - வலிமை போருந்திய சீங்கங் கள் ஆயிரமும், ஆளி ஆயிரம் - ஆளிகள் ஆயிரமும், மதகரி ஆயிரம் -

மதங்கொண்ட யானைகள் ஆயிரமும், பூதம் ஆயிரம் - பூதங்கள் (வேதாளங்கள்) ஆயிரமும் (பூட்டப்பட்டதும்), மாஇரு - மிகப்பேரிய, ஞாலத்தை - நிலவுலகத்தை, சுமப்பு - சுமக்கின்ற எட்டுநாகங்களும், வாங்குவது, ஏய் - (சுமக்கலாற்றுது) பின்னடைந்து நிற்றற்குக் காரணமான (மிகுந்த பாரத்தை உடையதும்), இருஞ்சுடர் - பேரிய ஒளியை வீசுகின்ற, மணித்தேர் ஒன்று - மணிகள் அழுத்தப்பட்டது மான, தேரோன்றின்மேல், ஏறினான் - (அந்தக் கும்பகருணன்) ஏறிச் சென்றுன்.

பொயிப்பு: ஆயிரம் சிங்கங்களும், ஆயிரம் ஆளிகளும், ஆயிரம் மதயானைகளும், ஆயிரம் சூதங்களும் பூட்டப்பட்டதும், நிலவுலகத்தைச் சுமக்கின்ற எட்டுநாகங்களும் சுமக்கப் பின்னடைந்து செல்லுதற்குக் காரணமான மிகுந்த பாரத்தை உடையதும், பெரிய ஒளியை வீசுகின்ற மணிகள் பதிக்கப்பட்டதுமான தேரோன்றின்மீது கும்பகருணன் ஏறிச் சென்றுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் ஏறிச்சென்ற தேரின் ஆற்றலும் அத்தேரினை இழுத்துச் செல்கின்றவற்றின் ஆற்றலும் கூறப் பட்டன. தேரின் ஆற்றலைக் கூறவே, அத்தேரின்மேல் ஏறிச் செல்கின்ற கும்பகருணனின் ஆற்றலையும் கூறியதாயிற்று. நிலவுலகைச் சுமக்கின்ற எட்டு நாகங்களாலும் சுமக்க முடியாத பாரமுடைய தேர் என்பதினால் அத்தேரை மாற்றுரால் எளிதில் அழிக்க முடியாதென் பதையும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். வாசகி, அனந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகள், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடன் என்பன நிலவுலகைச் சுமக்கின்ற எட்டு நாகங்களாகும்.

குறிப்பு: கோள் - வளி. ஆளி - சிங்கம்போன்ற உருவமும் வலியுமடைய ஒரு விலங்கு. இது, உலகில் நின்று மறைந்துவிட்டது. மதகரி - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்ரெட்டுக்கிதொகை.

105. படைவீரர்கள் தாங்கிய படைக்கலங்கள்

தோமரம் சக்கரம் தூலம் கோல்மழு
நாமவேல் உலக்கைவாள் நாஞ்சில் தண்டெழு
வாமவில் வல்லையம் கணையம் மற்றுள
சேமவெம் படையெலம் சுமந்து சென்றவாள்.

கொண்டுகூட்டு: (மேற்கூறியவாறு கும்பகருணனுக்குத் துணையரகச் சென்ற இராவணனின் சேனைகள்) தோமரம், சக்கரம், சூலம், கோல்மழு, நாமவேல், உலக்கை, வாள்,

நாஞ்சில் தண்டு, எழு, வாமவில், வல்லீயம், கணையம், (என்பவற்றேடு) மற்று உள் சேம வெம் படை எல்லாம் சுமந்து சென்ற.

பொருள்: தோமரம் - கைவேல், சக்கரம் - சக்கரம் (ஆழி), தூலம் - தூலம், கோல் - அம்பு, மழு - சிறு கோடரி, நாம வேல் - (படைகவர்க்கு) அச்சத்தை உண்டாக்கும் (நீண்ட) வேல், உலக்கை - உலக்கை (முசலம்), வாள் - வாள், நாஞ்சில் - கலப்பை, தண்டு - பெருந்தடி, எழு - (உருக்கினால் சேய்யப்பட்ட) தூண், வாமவில் - அழிய வில், வீல்லீயம் - ஏறி ஈட்டி, கணையம் - வளைதடி, (என்னும் இவற்றினுடனே) மற்று உள் - இன்னும் பலவகையாக உள்ள, சேமவேம் படை எலாம் - பாதுகாப்புக்குரிய கோடிய படைகளை எல்லாம் (இராவணனின் சேனைகள்) சுமந்து சென்ற - சுமந்து (எடுத்துக்) கொண்டு சென்றன.

பேரிப்பு: கும்பகருணனுக்குத் துணையாக இராவண னல் அனுப்பப்பட்ட சேனைகள், தோமரம் முதலான படைக்கலங்களையும், இறுதி நேரத்தில் மாற்றுரிமிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கக்கூடிய கொடிய படைக்கலங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு சென்றன.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே போர் எழுச்சிகொண்ட படை வீரர்கள் தாங்கிச்சென்ற போர்க் கருவிகளின் மிகுதி கூறப்படுகின்றது. மாற்றுரின் கை மிஞ்சியபொழுது தம்மைக் காப்பாற்றக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த படைகளையும் தாங்கிச் சென்றார்கள் என்பதைக் கம்பர் மிக விழிப்புடன் கூறுகின்றார். “சேம வேம் படையேலாம் சுமந்து சேன்றன” என்ற தொடர்களிலே அமைந்துள்ள ஒசை, அப்படைகளின் கொடுமையைக் காட்டுகின்றன. அப்படைகள் மாற்றுரை வஞ்சித்துக் கொல்கின்ற மாயப்படை (மாயாஸ்திரங்க)கள் ஆக இருக்கலாம்

குறிப்பு: நாமம் - அச்சம், வெம் படை - வெம்மை + படை. சேமம் - பாது காவல். வாமம் - அழுது. வெம்மை - கொடுமை.

106. ஊனும் கள்னும் உதவுவோர்

நறையுடைத் தசும்பொடு நற்தின் வெந்தஹன்
குறைவினற் சகடம்ஓர் ஆயி ரங்கொடு
பிறையுடை எயிற்றவன் பின்பு சென்றனர்
முறைமுறை கைக்கொடு மூடுகி நீட்டுவார்.

கொண்டுகூட்டு: முறை முறை கைக்கொடு (கொண்டு) முடிகி நீட்டுவார் (களாகிய அரக்கர்கள் பலர்) நறை உடை, தசம்பு ஒடு, நறிதின் வெந்த ஊன், சூறைவு இல், நல் சகடம், ஓர் ஆயிரம் கொடு (கொண்டு) பிறை உடை எயிற்ற வன் பின்பு சென்றனர்.

பொருள்: முறை முறை - வரிசை ஒழுங்கின்படி (வரன் முறையாக) கைக்கொடு - (கள்ளோயும் ஊனையும் கும்பகருணன் விரும்பியபோது கோடுத்தற்காகக்) கையிற் கொண்டு, முடுகி - மிக விரைவாக, நீட்டுவீர் - நீட்டுகின்றவரான அரக்கர்கள் பலர், நறை உடை - கள்ளோ (நிறைய)க் கொண்ட, தசம்பு ஒடு - குடங்க ஞடனே, நறிதின் வெந்த ஊன் - வாசனை ஊட்டப்பட்டுச் செம்மையாக வெந்த இறைச்சியையும், குறைவு இல் - குறைவில்லாத, நல் சகடம் - நல்ல வண்டிகள், ஓர் ஆயிரங் கொடு - ஆயிரத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு, பிறை உடை - முன்றும் பிறைச் சந்திரைனப் போன்ற, எயிற்றவன் - வளைந்த பற்களை உடைய கும்பகருணன், பின்பு சென்றனர் - பின்னே போன்றார்கள்,

பொறிப்பு: கும்பகருணன் கேட்டவுடனே விரைந்து கொடுத்தற்காகக் கட்குடங்களோயும் இறைச்சியையும் கை களிலே வைத்து நீட்டியவன்னாம், ஆயிரம் வண்டிகளில் கட்குடங்களோயும் வெந்த இறைச்சியையும் ஏற்றிக்கொண்டு, பல அரக்கர்கள் கும்பகருணன் பின்னே சென்றார்கள்

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் உட்கொள்கின்ற உணவின் மிகுதி கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அளவில்லாத உணவை உட்கொள்கின்ற கும்பகருணனின் வாழ்நாட்களில், பல உணவிலும் உறக்கத்திலுமே கழிந்த தென்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். வெந்த இறைச்சியை மிக எளிதாக உண்பான் என்பதை உணர்த் தப் “பிறை எயிற்றவன்” எனப் பல்லின் பண்பைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினார். பிறை - உவமானாம். பல (எயிறு) உவமேயம். வளைவும் வெண்மை நிறமும், பிறைக்கும் பல்லுக்கும் உரிய பொதுத் தன்மைகளாகும்.

குறிப்பு: “முறை, முறை” என்பது அடுக்குத் தொடர். “பிறை உடை” என் பதில், உடை - உவம உருபு. நறை - கள். தசம்பு - குடம்.

107. ஊனும் கள்றும் உட்கொண்டு செல்வோன்

ஊன்றல் பற்பலர் உதவும் ஊன்நறை
பின்றும் பில்லிடைப் பெய்யும் ஆறுபோல்

வன்திறல் இருகரம் வழங்க மாந்தியே
சென்றனன் யாவரும் திடுக்கம் எய்தவே.

கொண்டுகூட்டு: ஒன்று அல்ல, பற்பலர் உதவும் ஊன் நறை, (முழுவதையும்) வன்திறல் இருகரம் வழங்க, (அத ஸினப்) பின்தரும் பிலம் இடைப் பெய்யும் ஆறுபோல், மாந் தியே, யாவரும் திடுக்கம் எய்த, கும்பகருணன் போர்க் களம் சென்றனன்.

பொருள்: ஒன்றல - ஓர் குறிக்கப்பட்ட அளவு (ஒருவர்) கோடுத்த உணவு அல்ல, பற்பலர் - அளவில்லாத ஏவலாளர்கள், உதவும் - கோடுக்கின்ற ஊன் நறை - (மிகத்தியான) இறைச்சியையும், கள்ளையும், வன் தீறல் - மிக்க வலிமைகொண்ட, தன்னுடைய இரு கரம் - இரண்டு கைகளும், வழங்க - (ஏவலாளரிடம் இருந்து வாங்கி, வாங்கிக்) கோடுக்க, (அவற்றைப்) பின் தரும் - (நேடுந் தொலைக்குப் போகும்படி) பின்னே தள்ளிக்கொண்டிருக்கும், பிலன் இடை - ஒரு (பேரிய) குகையிலே, பேய்யும் ஆறுபோல் - கோட்டு கின்ற தன்மையைப்போல, மாந்தியே - (தனது வாயிலே இட்டு) உட்கொண்டவண்ணமாகவே (இச்சேயலைக் கண்டோர்), யாவரும்-அனைவரும், திடுக்கம் எய்த - திடுக்கிடும்பழயாகக் (கும்பகருணன்). சென்றனன் - (போர்க்களத்தை நோக்கிச்) செல்லலானுன்.

போயிப்பு: எண்ணில்லாத ஏவலாளர்கள் கள்ளையும், இறைச்சியையும் கொடுக்கக் கொடுக்க, அவற்றைத் தன் வலிமைபொருந்திய இரண்டு கைகளாலும் வாங்கி வாங்கி உட்கொண்டவண்ணம், கண்டோர் யாவருந் திடுக்கிடும்படியாகக் (கும்பகருணன்) போர்க்களத்தை நோக்கிச் செல்லலானுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, குட்பகருணன், இறைச்சியையும், கள்ளையும் உட்கொள்கின்ற வகை கூறப்படுகின்றது. எண்ணில்லாத ஏவலாளர், இடைவிடாது கொடுக்கின்ற இறைச்சியையும், கள்ளையும் ஒருசேர உட்கொண்டவண்ணம், கும்பகருணன் போருக்குச் செல்கின்றன என்பதால், அவனின் போர் வேட்கையினும் மிக்க உணவு வேட்கையை உணர்கின்றோம். உள்ளே நெடுந் தொலைக்குச் செல்கின்ற குகையில் எவ்வளவு பொருளை இட்டாலும் நிறையாதவாறுபோலக் கும்பகருணன், எவ்வளவு பேருண்டிகளை உட்கொண்டாலும், அவனின் வயிறு நிரம்பாதென்பதாம். பிலம் (குகை) - உவமானம். கும்பகரு

ணவின் வயிறு - உவமேயம். குகையின் வாய் - உவமானம்; கும்பகருணனின் வாய் - உவமேயம், எவ்வளவு பொருள்களை இட்டாலும் நிரம்பாதிருத்தல் - குகைக்கும் வயிற்றிற்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை. அகன்றிருத்தல் - குகையின் வாய்க்கும் கும்பகருணனின் வாய்க்கும் உள்ள பொருத்தன்மைகள்.

குறிப்பு: ஊன்நறை - உம்மைத்தொகை, ஊனும் நறையும் என விரியும், வன் திறல் - ஒருபொருட் பன்மொழி. மிகக் வலிமையை உடையதென்பதாம். திடுக்கம் - மனத் திகைப்பு, பிலன் - குகை, மாந்தி - உண்டு, பிலம் என்பது இறுதிப் போனியாய், பிலன் என்னின்றது.

108. அஞ்சி ஓடும் அமர்

கணந்தரு குரங்கொடு கழிவ தன்றினு
நிணந்தரு நெடுந்தடிக்கு) உலகு நேருமோ
பிணந்தலைப் பட்டது பெயர்வ தெங்கினி
உணர்ந்தது கூற்றம் என்றும்பர் ஓடினார்.

கொண்டுகூட்டு: இது, கணந்தரு குரங்கு ஓடி, கழிவது, அன்று, நிணந்தரு. கெடும் தடிக்கு, உலகு நேருமோ, பிணம் தலைப்பட்டது, கூற்றம் உணர்ந்தது. இனி பெயர்வது எங்கு, என்று உபர் ஓடினார்.

பொருள்: இது (இர்ங்ஙனம் உண்ணுகின்ற கும்பகருணனின்) கோலைத் தோழில், கணந்தரு - கூட்டமாக உள்ள, குரங்கொடு-குரங்குப் படைகளைக் கொல்வதுடன், கழிவதுஅன்று - தீர்ந்து போவதாக இல்லை, நினம் தரும் - (கும்பகருணன் உட்கொள்ளும்) கொழுப்போடு கூடிய, நேடுந்தடிக்கு - மிகுதியான இறைச்சிக்கு, உலகம் நேருமோ - இந்த உலகிலே உள்ள உயிர் இனங்கள் எல்லாம் போதியதாகுமோ? (போதாதேன்பதாம்) பிணம் தலைப் பட்டது (எங்கும்) பிணங்களாகவே நிறைந்துவிட்டன, கூற்றம் உணர்ந்தது - கூற்றவனும் (கும்பகருணன் துணையுடன் உயிர் களைக் கவர்கின்ற சேயலில் மிக) விழிப்புக்கோண்டுவிட்டான், இனி - இளீமேல் (நாங்கள்), பேயர்வது - (தப்பி) ஓடுவது. எங்கு - எவ்விடத்துக்கோ, என்று - என்று சோல்லிக்கோண்டு, உம்பர் - தேவர்கள், (அஞ்சி) ஓடினார் - ஓடினார்கள்.

பொழிப்பு: கும்பகருணனின் கோலைத் தொழில், கூட்டமான குரங்குப் படைகளைக் கொல்வதுடன் தீர்ப்போவ

தில்லை. அவன் உட்கொள்ளும் கொழுப்போடுகூடிய இறைச்சிக்கு, இந்த உலகிலே உள்ள உயிர் இனங்கள் எல்லாம் போதியல்ல. கூற்றுவனும் உயிர்களைக் கவர்கின்ற செயலில் மிக விழிப்படைந்து விட்டான். பார்த்த இடம் எங்கும் பினங்களாகவே நிறைந்து விட்டன. இனி, நாங்கள் எவ்விடத்துக்குத் தப்பிச் செல்வோம் என்று சொல்லிக் கொண்டே, தேவர்கள் அஞ்சி ஒடினார்கள்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் உட்கொண்ட பேருண் டியையும், அவனின் போரெழுச்சியையும் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சி ஒடிய செய்தி கூறப்படுகின்றது கும்பகருணன் இராமபிரானுக்குத் துணையாயுள்ள குரங்குப் படைகளுடன் உலகுயிர்கள் எல்லாவற்றையும் கொன்று தின்றாலும் அடங்காத பசியுடையவன் போலக் காணப்படுகின்றான். இனி எங்களையும் கொன்று தின்றுவிடுவானே என்றஞ்சி அமர்கள் ஒடினார்கள் என்பதாம். இதனால், அமரரின் ஆண்மையற்ற வரழிவைக் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

“தெண்டிசை உலகந் தன்னில் செறுநர் மாட் தேவல் செய்து
பெண்டிரின் வாழ்வு ரன்றே இதுவன்றே தேவர் பெற்றி”

என முன்னர் எடுத்துக் காட்டிய செய்யுட் பகுதியால் அறிகின்ற தேவரின் தன்மை, மீண்டும் இதனால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

குறிப்பு: தடி - புலால், நினைம் - கொழுப்பு, உலகு - இட ஆகுபெயராய் உலகில் உள்ள உயிர்களை உணர்த்தி நின்றது, கணம் - கூட்டம், “நேருமோ என்பதில் உள்ள ஓகாரம் நேரா” தெனப் பொருள் தருதலால் எதிர்மறை. உம்பர் - மேலிடத் தவர் (தேவர்), உணர்தல் - விழித்தல், கூற்றும் கூற்றுவன். சொல்லால் அஃறினையாக நின்று உயர்தினைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது.

13. நேரிற் சென்ற கும்பகருணை நேரிற் கண்ட இராமன்

(109—113)

போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்ட கும்பகருணன், நிலவுகத்தோடு மலைகளிற் பெரிய மகாமேருமலை சேர்ந்து செல்வதுபோலத் தேரின் மேற் சென்றான். இங்னனம் சென்ற கும்பகருணைக் கண்டதுட, இராமனின் உள்ளத் திலேயே, ஆராய்ச்சி எழுந்தது. இவனின் தேரின் மேல்

நின்று, விண்ணளாவப் பறக்கின்ற கொடியிலே, வீணையின் உருவம் தீட்டப்பட்டில்லை வீரத்தில் சிறந்த சிங்கத்தின் உருவமே தீட்டப்பட்டுள்ளது. காற்றின் வேகத்தினும் மிகுந்த மனவேகத்தில் செல்பவரும், ஒரே நேரத்தில் முழுவடிவத்தையும் பார்க்க முடியாத பருத்த உடலை உடையவனுக இருக்கின்றன. இக்காரணங்களால் இவனை இராவணன் என்றுகொள்ள முடியாது. இவனுடைய ஒரு தோராட்டனே, மற்றொரு தோனையும் விடாது தொடர்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று, விரும்பினால், நாட்கள் பலசெல்லும். நிலவுகத்தின் நடுவிலே, நிற்கின்ற ஒப்பற்ற கால்களையுடைய, மகாமேருமலைதான் இவ்வாறு உருக்கொண்டு வந்ததோ? போர்புரிய வருகின்ற வீரர்களில், இவனைப்போல் ஒர் வீரனை யான் கண்டதேயில்லை. இப்படிப்பட்ட உருவப் பொலிவும், ஆற்றலும் வாய்ந்த இவன், யாரோ? என்னால் அறியமுடியவில்லையே. காலையில் எழுந்து வருகின்ற சூரியனின் ஒளியும் இவனுடைய உடலின் பருமையால் மறைய இருள் சூழ்ந்துவிட்டதே. இவனுடைய உடற் பருமையைக் கண்டதும் எனது படைகள் எல்லாம் அஞ்சி ஒடுகின்றன. இராவணன், தன் உண்மையான, உருவத்தை மாற்றிக் குரங்குப் படைகளை அஞ்சி ஓடச் செய்தற்காக, எடுத்த வேறு வடிவமோ? என்னால் ஒன்றும் உனர முடியவில்லை, வருந்தாத மனத்தையுடைய விபீடனை! என் மனத்திலே உள்ள ஐய மக்லும்வண்ணம் இவன் யாரென்பதை மிக விரைங் தெனக்குக் கூறுவாயாக' என்று இராமன் கேட்டான்.

109. கும்பகருணை நோக்கிய இராமன்

பாந்தவின், நெடுந்தலை வழுவிப் பாரோடும்
வேந்தென விளங்கிய மேரு மால்வரை
போந்தது போற்போலம் தேவில், பொங்கிய
ஏந்தலை ஏந்தெழில், இராமன் நோக்கினுன்.

கொண்டுகூட்டு: பாந்தனின், நெடுந்தலை(யில் இருந்து) வழுவி, பார்த்தும், மால்வரை, வேந்து, என விளங்கிய,

மேரு போந்தது போல், பொலம் தேரில், பொங்கிய ஏங்தலை (கும்பகருணனை) எழில், எந்து, இராமன், நோக்கினுன்.

பொருள்: பாந்தனின் - ஆதிசேடன் என்னும் (பேரிய) பாம் பின்து, நெடுஞ்தலை-நீண்ட (வலீய ஆயிரம்) தலைகளையும் விட்டுத் தவறி, பார் ஒடும் - (அந்த ஆதிசேடங்கூல் சுமக்கப்பட்ட) நில உலகத்தோடும், மால் வரை - போய் மலைகளுக்கேல்லாம், வேந்து என - அரசனென்று விளங்கிய, மேருவும் - மகாமேரு மலையும், போந்தது போல் - வந்ததுபோல, போலம் தேரில் - போன்னால் ஆக்கிய தேரின்மேலே, போங்கிய - உருவப்பொல்வுடன் தோன்றிய, ஏந்தலை - (ஆண்மையில்) சிறந்தோனு கும்பகருணனை, எழில் ஏந்து - அழகைத் (தனக்கே உரிமையாகத்) தாங்கியுள்ள இராமன், நோக்கினுன் - பார்த்தான்,

பொறிப்பு: ஆதிசேடனுடைய ஆயிரம் தலைகளையும் விட்டுத் தவறி, நிலவுலகத்துடனே, மலைகளின் மன்னாக விளங்குகின்ற, மகாமேருமலை வந்ததுபோலப் பொன்னால் ஆகிய தேரின்மேலே, பொலிவோடு தோன்றுகின்ற கும்பகருணனை, அழகிற் சிறந்த இராமன் கண்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே தேரில் வந்த கும்பகருணனின் தோற்றுப் பொலிவு சொல்லப்படுகின்றது. கும்பகருணன், தேரின் மேலே ஏறிவந்த காட்சி, நிலவுலகத்தேகூடு மகாமேருமலை சேர்ந்து வருவதுபோலக் கம்பருக்குத் தோன்றுகின்றது. “பார்சோடும் வேந்தேன விளங்கிய மேரு மால்வரை போந்ததுபோல்” போலம் தேரில் போங்கிய ஏந்தல்” என்ற தொடர்களால், தேரிற் சென்ற கும்பகருணனை, எங்கள் நேரிற் கொண்டுவந்து, கம்பர் நிறுத்துகின்றார்.

நிலவுலகம் (பூமி) - உவமானம். கும்பகருணன் ஏறிவந்த தேர் - உவமேயம் பருமையும், பரப்பும் திண்மையும், பூமிக்கும், தேருக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகள். மகாமேருமலை - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம். எல்லா மலைகளிலும் பார்க்க, மகாமேருமலை பெரிதாக விளங்குவதுபோலக் கும்பகருணனும், உலகிலுள்ள எல்லோரினும் பார்க்கப் பெரிய உருவப்பொலிவுடையவனுய் விளங்குகின்றன் என்பதாம். எல்லோராலும், அறியப்படுதலும், நிலைத்திரியாமையும், உருவப்பொலிவும், கடதற்கருமையும், மகாமேருமலைக்கும் கும்பகருணனுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகளாகும். அறத்தின்

சிறப்பை அறிந்த உள்ளமும், மான உணர்ச்சியும், நன்றியறிதலும், போரில் புறங்கொடாத பேராண்மையும், கும்பகருணனிடத்தில் அமைந்திருந்தமையால், அவனை, “ஏந்தல்” எனக் கம்பர் பாராட்டி உரைத்தார்.

இங்கனம் தேரில் ஏறவிந்த கும்பகருணனை, ஏனையோர் கண்டாரெனக் கூறுது இராமன் கண்டான். எனக் கம்பர் கூறியகருத்துச் சிந்திக்கத் தக்கதாகும். ஆண்மையும் ஆராய்வும், மிகுந்த இராமனே கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவைக்கண்டு. வியப்படைந்தானென்று கூறுவதால், கும்பகருணனின் பேராற்றலை ஒருவாறு எங்களுக்கும் உணர்த்தக் கம்பர் முயல்கின்றார். இனிக் கும்பகருணனை இராமன் கண்டான், என்பதைச் கூறுவிந்த கம்பர், ஏந்தலை, ஏந்தேந்தல் இராமன் நோக்கினுன்” எனக் கூறுகின்றார். இதில், இராமனின் ஆண்மையைச் சிறப்பிக்காமல், அவனின் அழகையே சிறப்பிக்கின்றார். இராமனின் அழகிலே கலந்து நிற்கின்ற தெய்வச் சாயிலக் கம்பரால் மறக்க முடியவில்லை. கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவைக்கண்டு, இராமன் வியப்படைந்தது போலவே இராமனுடைய அழகிலே கலந்து ஒளிலீசுகின்ற தெய்வச் சாயலும், கும்பகருணனுக்கு வியப்பை உண்டாக்கு மென்பதையும் கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். “அழியா அழுகுடையான்” எனக் கம்பர் இராமனின் அழகிலே உள்ள தெய்வத் தன்மையை வியந்து அயோத்தியா காண்டத்திலும் கூறுகின்றார்.

குறிப்பு: பாந்தன் - பெரும்பாம்பு, இங்கே சிறப்பாக ஆதிசேடனையே உணர்த்து கின்றது. ஆதிசேடன் தன் ஆயிரம் தலைகளாலும் இந்த நில உலகத்தைத் தாங்கி, நிற்பதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. கும்பகருணன் ஏறிய தேர்ச் செலவுடன் பூமியை ஒப்பிடுதற்காக, ஆதிசேடனின் தலைகளை விட்டுவிலகிய பூமி மகாமேரு மலை யுடன் சென்றதுபோல, எனக் கூறினார். பொலம் - பொன், பொங்குதல் - பொலிதல், நெடுந்தலை - பன்புத்தொகை.

110. இராமனின் ஜூயம்

வீணைன்(ரு) உணரின் அஃ தன்று, விண்தொடும்,
சேனுயர் கொடியது வயவெம் சீயமால்
காணிலும், காவிள்மேல் அரிய காட்சியான்
பூண்டுவிர் மார்பினன், யாவன் போஜுமால்.

கொண்டுகூட்டு: (தேரில்லின்று) விண்தொடும், சேண் உயர், பொடியது, வீணை, என்று உணரின் அஃது, அஞ்று, வயவெம் சீயம் (ஆல்) காவிள்மேல்; காணினும், அரிய காட்சியான், பூண் ஒளிர், மார்பினன், (இவன்) யாவன், (போஜுமால்).

பொருள்: விண்தோடும் - வீண்கீண (ஆகாயத்தை)த் தோடு கின்ற, சேண் உயர் கோழியது - நீண்ட உயரமான (இத தேரின்) கோழியிலே எழுதியுள்ளது, வீணை என்று - (இராவணனது) வீணைக் கோழியோ என்று) உணரின் - சிந்தித்து நோக்கினால், அஃது அன்று-அந்த வீணைக்கோழியும் அல்ல, வய வேம் - வலிமை பொருந்திய கோழிய, சீமாம் - சீங்கு உரு எழுதியதாகும், காலின்மேல் - காற் றின் விரைவினும் மிக்க. மன விரைவாகச் சென்று. காணினும்-இவனை முழு உருவத்தைக் காண முன்றாலும், அரிய - கானு தற்கு முடியாத, காட்சியான் - (மிகப்பேரிய) தோற்றுத்தை உடையவனும் இருக்கின்றன, பூண்டுளிர்-அணிகள்(ஆபாணங்கள்) விளங்குகின்ற, மார்பினன் - மார்பை உடைய இவன், யாவன் - யாவனே, என்று, இராமன் சிந்தித்தான்)

போற்பு: இவனுடைய தேரிலே நின்று, வானத்தைத் தொடுமாறு மிக உயர்ந்துள்ள கொடியில் எழுதப்பட்டுள்ள உருவம் வீணையோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது வீணையன்று, வலிமை பொருந்திய சிங்கத்தின் உருவமே எழுதப்பட்டுள்ளது. காற்றின் விரைவிலும் மிகுந்த மன விரைவாகச் சென்று பார்த்தாலும், முழு உருவத்தையும் காணமுடியாத உடற்பருமை உடையவனும் இருக்கின்றன. மார்பிலே, ஒளிவீசகின்ற அணிகளை அணிந்துள்ள, இவன் யாவனே, (என்று, இராமன் சிந்தித்தான்).

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, தேரில் வந்த கும்பகருணனை, யார் என்று தெரியாத இராமனின் ஜயத்தோடு கலந்த ஆராய்ச்சி கூறப்படுகின்றது. அவனின் தேர்மேல் நின்று, விண்ணளவுப் பறக்கின்ற கொடியிலே, வீணை எழுதப்பட்டில்லை என்பதைத் தேர் நெடுந் தொலையில் வரும்பொழுதே, இராமன் உணர்ந்துவிட்டான். வீரம் பிகுந்த சிங்கத்தின் உருவம், அந்தக் கொடியிலே தீட்டியிருத்தலால், இராவணனின் வேறுஞ அரக்கரில் ஒருவனே போர்க்கோலம் பூண்டு வருகின்றுள் என்பதையும் இராமன் தெளிந்து விட்டான். “வீணையேன்றுவனில் அஃதன்று விண்தோடுமே சேனுயர் கோடியது வய வேம் கீயமால்” என இராமன் ஆராய்ந்துகண்ட. முடிவை அப்படியே கம்பர் எமக்குக் கூறுகின்றார். தேர், நெடுந் தொலையில் வரும் பொழுதே, அதன்மேல் நின்று, விண்ணளவும் உயர்ந்து பறந்த கொடி இராமனுக்குத் தோன்றியபடியால், அவன் அக்கொடியில் எழுதியுள்ள உருவத்தை உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்தான், என்பதை அறிகின்றோம்.

இங்ஙனம் தேர் தொலையில் வரும்பொழுதே அதன்மேல் பறந்த கொடியைக் கண்ட இராமனுக்குத் தேர் கிட்டிவரத் தேரிலே வீற்றிருந்த கும்பகருணனின் பெரிய உருவமும் தோன்றியது. கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவைக் கண்ட, இராமனின் வியப்பை உணர்த்துகின்ற கம்பர், எமக்கும் வியப்பை ஊட்டுகின்றார். “காணினும் காலின்மேல் அரிய காட்சீயான்” என்னும் தொடரைப் படிக்கும்போதே கும்பகருணனின் உருவம் எமது மனக்கணமுன் தோன்றுகின்றது. காற்றிலும் விரைவான மனவேகத்துடன் சென்றாலும், முழு உடம்பையும் ஒரே நேரத்தில் காணமுடியாத பருமை உடையவன் என்பதாம்.

இங்ஙனம் இராமன் முதலில், தேரின்மேலே பறந்த கொடியைக் கண்டும், அதன்பின் தேர் கிட்டி வரவர், அத்தேரிலே வந்த கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவைக் கண்டும், சிந்தனைக்குள்ளாகி நிற்கும் பொழுது, மீண்டும் தேர் கிட்டி வந்தது. அங்ஙனம் கிட்டி வந்தவுடன் தேரின்மேல் இருந்த கும்பகருணனின் மார்பு இராமனுக்குத் தோன்றி யது. மார்பினில் அணிந்திருந்த அணிகலன்களில், வீசுகின்ற ஒளி இராமனுடைய கணகளைக் கவர்ந்தது. “பூண் ஓளிர் மார்பன் யாவன்” எனவருகின்ற இராமனின் காலிலே கலந்துள்ள வியப்பை உணருங்கள்.

குறிப்பு: சேண்டூர் - ஒருபொருட் பன்மொழி. இராமன், கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவைக் கண்டு, “யூவன்” என வியந்து சொன்னபடியால், பெருமை பற்றிய பருக்கை எனினும் மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. இம் மெய்ப்பாட்டைப் பிற காலத்தார் அதிசயோத்தியனின் எனக் கூறுவர். ஓளிர் மார்பினன் - விளைத்தொகை, ஆல் - இரண்டும். அசை. ‘போலும்’ ஒப்பில் போலி.

111. ஆர் இவன் அறிகிலேன்

தோளோடு, தோள்செலத் தொடர்ந்து நோக்குறின்
நாள்பல கழியுமால், நடுவன் நின்றதோர்
தாருடை மலைகொலாம், சமரம் வேட்டதோர்
ஆளோன உணர்கிலேன் ஆர்கொலாம் இவன்.

கொண்டுகூட்டு: (இவனுடைய) தோள்ஒடு, தோள்செல, தொடர்ந்து, நோக்குறின் (பார்ப்பதானால்) நாள்பல, கழியும், (உலகின்) நடுவன், நின்றது ஓர், தாள் உடை மலைகொலாம், சமரம், வேட்டது, ஓர், ஆள்ளன, உணர்கிலேன், இவன், ஆர்கொலாம்.

போருள்: தோள்ஒடு - (இவனுடைய) ஒரு தோளில் இருந்து, தோள்செல - மற்றத் தோள் முடியும்வரை, தொடர்ந்து (விடாது) தொடர்ச்சீயாக, நோக்குறின் - பார்ப்பதானால், நாள்பல கழியும் ..

நாட்கள்பல செல்லும், (இந்த வழிவத்தோடு வந்தது) நடுவண் - (பூமியின்) நடு இடத்திலே, நின்றது - ரின்றதான், ஓர் - ஒப்பற்றி, தாள்உடை - கால்களைக் கொண்ட, மலைகோலாம் - மகாமேரு மலைதானே, சமாம் வேட்டது - போர்செய்ய விரும்பி வந்த, ஓர் ஆள் என - ஓரு போர்வீரன் என்று, உணர்கிளேன் - (இவைனை யான்) நினைத்திலேன், இவன் யார் கோல் (ஆம்) - இவன் யாவனே.

பொழிப்பு: இவனுடைய ஒரு தோளில் இருந்து தொடர்ச்சியாக மற்றத் தோள்வரையுப் பார்ப்பதாலும் பல நாட்கள் செல்லும். நிலங்களின் நடுவிலே நிற்கின்ற ஒப்பற்றி கால்களை உடைய மகாமேரு மலைதான் இந்த வழிவங்கொண்டு வந்ததோ, போர்செய்தற்கு விரும்பிவந்த ஓர் போர்வீரனென்று இவைனை யான் நினைத்திலேன். இவன் யாவனே.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் வீரத் தோள்களோடு பொருந்திய மார்பின் அகலத்தையும், உருவப் பொலிவையும் கண்ட இராமனின், வியப்புக் குரலைக் கேட்கின்றேயும். வீரத்தில் சிறந்த இராமன், தன்னுடன் போராற்ற வருகின்ற மாற்றுனின் திரண்ட தோள்கள் பொருந்திய மார்பின் அகலத்தையே மிக விழிப்பாக நோக்கி உணர்ந்தான் என்பதைக் கம்பர் குறிப்பாகக் கூறுகின்றார். ஒரு வீரனின் வல்லமையை அவன் தோள்களின் திரட்சியையும் மார்பின் அகலத்தையும் கொண்டு அளத்தல் மரபு. இராமனின் ஆண்மையைக் குறிக்கு மிடத்தெல்லாம் அவனின் மார்பையும் தோள்களையுமே கம்பர் பெரும்பாலும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

“மெய்த்திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பையும் தோளையும் தனது மார்பு தோள்கொண் டெமுந்தான்”

“தோள் கண்டார் தோளென கண்டார்”

“விற்பெருத் தடந்தோள் வீர”

என வருகின்ற தொடர்களை நோக்குக.

இனிப் பகைவனிடத்திலே உள்ள ஆற்றலை இகழாமல் மதித் துணர்ந்து, அவைனை எங்கனம் வெல்லலாம் என்ற சிந்தனையுடன் செயலாற்றுகின்ற பண்பே இராமனின் வெற்றிக்குக் காரணமாகும். இதனை, “தோளோடு தோள்கள் தொடர்ந்து நோக்குறின் நாள்பலக்கழியுமால்” எனக் கும்பகருணனின் தோளாற்றலை வியந்துரைக்கின்ற இராமனின் குரலால் உணர்க. நில உலகின் நடுவிலே நிற-

கின்ற மகாமேருமலைதான் இந்த வடிவுடன் வருகின்றதேர எனவும் இராமன் வியந்துரைக்கின்றான். “நடுவன் நின்றதோர் தாங்கூட மலை கோலாம்” என்பதே இராமன் குறல். இதில், நிலங்களின் நடுவே, ஒரு காலுடன் நிற்கின்ற மேருமலைதான் இந்த வடிவுகொண்டதேர என்று என்னுகின்றான். கும்பகருணனின் உருவப் பொலிவும், பருமனும், மகாமேரு மலையுடன் அவனை ஒப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய வரய்ப்பைக் கொடுத்துவிட்டன. கும்பகருணனைப்போல் ஒரு போர்வீரனை, முன்னாரு போதும் இராமன் கண்டதில்லை யென்பதையும் கம்பரி காட்டுகின்றார். இதனை, “சமரம் வேப்ட்டதோர் ஆளேன உணர்கிலேன்” என இராமன் கூறுகிற குலால அறிக. “ஆளேன உணர்கிலேன்” என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஒசை, இராமனின் வியப்பைக் காட்டுகின்றது. இப்படிப் பெரிய உடம்புள்ளவர்களும் உலகில் இருக்கின்றார்களே என்ற வியப்பு இராமனின் உள்ளத்திலே நிலைபெற்றுவிட்டது.

குறிப்பு: ஆம். இரண்டும் அசைநிலை, மலைகொல், ஆர்கொல் என்பவற்றிலுள்ள “கொல்” என்னும் இடைச்சொற்கள், வியப்போடு ஜியப்பொருளையும் காட்டுகின்றன.

112. பெரும்படை ஓட, வரும் திறஸனன்

எழுங்கதி ரவுறேவி மறைய எங்கனும்,
விழுங்கிய(து) இருவிவன் மெய்யினுல் வேரிடப்
புஞ்சும்நம் பெரும்படை இரியல் போகின்ற(து)
அழுங்கவில் சிந்தையாய் ஆர்கொ ஸமிவன்.

கொண்டுகூட்டு: எழுங்கதிரவன் ஒளி இவன் மெய்யி னால், மறைய, எங்கனும், இருள் விழுங்கியது. (இவன்) மெய்யினால் வேரிஇ, புஞ்சும், நம் பெரும்படை இரியல் போன்றது. அழுங்கல் இல் சிந்தையாய் இவன் ஆர் கொல் (ஆம்).

போருள்: எழுங்கதீரவன் ஒளி - (காலைப்போருதில் தோன்றி) உயர் எழுகின்ற தூரியனின் ஒளியானது, இவன் மெய்யினால் - இவனுடைய உடம்பினால், மறைந்திட - மறைந்துபோக, எங்கனும் - எல்லாவிடங்களிலும், இருள் விழுங்கியது - இருள் ஒளியை விழுங்கி விட்டது, இவன் மெய்யினால் - இவனுடைய உடம்பின் பருமையைக் கண்டு, வேரிஇ - அஞ்சி, புஞ்சும் - மனம் (பதைத்து) வேர்க் கின்ற, நம் பெரும் படை - நம்முடைய பேருஞ் சேஜையானது, இரியல் போகின்றது - நிலை தளர்ந்து (சிதறி) ஒடுக்கின்றது, அழுங்கல் இல் - (உடன்பிறந்த அண்ணை வேறுத்து வந்ததினால் சிறிதும்)

வருத்தப்படுதல் இல்லாத, சீந்தையாய் - (தூய) மனத்தை உடைய விபீடனை, இவன் யார் சோல் - இவன் யாவனே, (நான் அறியும் படி கூறுவாயாக).

போறிப்பு: காலைப் பொழுதில் தோன்றி, உயர எழு கின்ற, சூரியனின் ஒளி, இவனுடம்பின் பருமையால் மறைந்துபோக எங்கும், இருள்குழந்து கொண்டது, இவனின் உடற்பருமையைக் கண்டு, அச்சங்கொண்ட நம் பெரும் படையும் நிலைகுலைந்து (நாலாபக்கமும்) சிதறி ஒடு கின்றது, வருந்துதல் இல்லாத தூயமனத்தை யுடையவனே! இவன் யாவனே, நான், அறியும்வன்னைம் கூறுவாயாக என்று, விபீடனை இராமன் கேட்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனின் உடற் பருமையையும், ஆற்றலையும் உணர்ந்த இராமனின் ஆராய்ச்சி கூறப்படுகின்றது. தான் ஒருபோதும் கண்டறியாத, உருவப் பொலிவு பொருந்திய வீரன் யாரென்பதை அறிதற்கு இராமன் ஆர்வங் கொண்டான். விபீடனைனை அழைத்து, “அழங்கல் இல் சீந்தையாய் ஆர்கோஸம் இவன்” என்று, இராமன் கேட்கின்றான். இதில் விபீடனைனை, “அழங்கல் இல் சீந்தையாய்” என, இராமன் பாராட்டியுரைக்கின்ற செயல் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். தன் உடன்பிறந்தோன்கிய இராவணனை வெறுத்து வந்ததைப் பற்றிச் சிறிதளவேனும் கவலைகாளாது, நிரம்பிய மகிழ்ச்சியுடனிருந்த விபீடனைனை, இராமனால் மறக்க முடியவில்லை. முற்றத் துறந்த முனி வரும், துறக்கமுடியாத சகோதரப்பற்றைத் துறந்து, தனைனேயே பற்றுக் கோடாகக் கருதிய விபீடனைனின் உள்ளத்திலே, அறத்தின் ஒளி நிலை பெற்றுவிட்ட தென்ற தெளிவால் “அழங்கலீல் சீந்தையாய்” என்று கூறினான் எனக் கொள்ளலாம்.

இனிக் கும்பகருணனின் உடற்பருமையாற் சூரியனின் ஒளிமறைந்து இருள் மிகுந்ததென்றும், தனக்குத் துணையாக வந்த குரங்குப்படைகள், தான் துணையாக நிற்பதையும் பொருட்படுத்தாமல், கும்பகருணனைக் கண்டவுடனே நிலைகுலைந்து ஒடுகின்றன என்றும், இராமனே வியந்து சொல்வதால், கும்பகருணனின் பேராற்றலை உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: கதிரவன் சூரியன், அழுங்கல் - வருந்தல், அழுங்கல்லில் - வருந்துதல் இல்லாத, புழுங்கல் - (அஞ்சி) வெயர்த்தல். எழுங் கதிரவன் - பெயரெச்சத்தொடர். இரியல், அழுங்கல், என்னும் இரண்டும் தொழிற்பெயர்கள். இந்தப் பாட்டிலே வந்துள்ள, “இவன் மெய்யினால்” என்ற தொடர், எழுங் கதிரவன் ஒளி, “இவன் மெய்யினால் மறைய” எனவும், “இவன் மெய்யினால்” வெளிப் புழுங்கும் நம் பெரும்படை எனவும் இலை நிலை விளக்கனியாய் நின்றது.

113. விரைவாக விளம்பு

அரக்கனவ் வருவொழித்து) அரியின் சேணையை
வெருக்கொள்த் தோன்றுவான் கொண்ட வேடமோ
தெரிகிலேன் இவ்வுத் தெரியும் வண்ணம்
பொருக்கென வீடன புகறியால் என்று.

கொண்டுகூட்டு: வீடன, அரக்கன் (இராவணன்) அவ்,
உருவு ஒழித்து, அரியின் சேணையை, வெருக்கொள்த்
தோன்றுவான், கொண்ட, வேடமோ, இவ்வுரு தெரிகிலேன், நீ (யான்) தெரியும் வண்ணம் பொருக்கென, புகறி,
என்று.

பொருள்: வீடன - வீடனனே, அரக்கன் - (முதல் நாள் போரிலே என்னால் தோற்கழிக்கப்பட்ட) இராவணனானவன், அவ் உருவு - (என்னுடன் போர்செய்தபோது உள்ள) அந்த வடிவத்தை, ஒழித்து - நீக்கிவிட்டு, அரியின்சேணை - (எனக்குத் துணியாக வந்த) குரங்குப் படையை, வெருக்கோள் - அஞ்சம்படி செய்ய எண்ணி, தோன்றுவான் - தோன்றும்பொருட்டுக், கொண்ட வேடமோ - தன் (மாயையினால்) எடுத்துக் கொண்ட மாறுவேடமோ, இவ் உரு - (போர்க்கோலங் கொண்டு வருகின்ற) இந்த வடிவத்தின் தன்மை, தெரிகிலேன் - இன்னதென்று சொல்ல அறியாதவனுகின்றேன். இவ் உரு தெரியுமவண்ணம் - இந்த வடிவத்தை இன்னதென்று யான் தேரிந்துகொள்ளும்படி, நீ பொருக்கெனப் புகறி - நீ விரைந்து சோல்வாயாக, என்று இராமன் கேட்டான்,

பொறிப்பு: விப்பீடனனே! இராவணன் (தனக்கு இயல் பாகவே அமைந்துள்ள) அந்த வடிவத்தை (மாயையினால்) மாற்றி, நம் குரங்குப்படை அஞ்சம்வண்ணம், தோன்றும் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட மாறுவேடமோ. இந்த வடிவம் இன்னதென்று சொல்லத் தெரிகிலேன், நான் தெரிந்து கொள்ளும்படி நீ விரைந்து சொல்வாயாக என்று இராமன் கேட்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் பெரிய வடிவத்தைப்பற்றி, இராமன் கொண்ட எண்ணம் சொல்லப்படுகின்றது. இராவணன் தன் முனினையவடிவத்தை மாற்றி, இந்தப் பெரிய வடிவத்தைக் கொண்டுவந்தானே என்றும் இராமன் எண்ணுகின்றார்கள். இங்கும்,

ஆண்மையும் அறிவும் நிரம்பிய இராமனின் உள்ளத்தையே, ஊஞ்சலாட வைத்த கும்பகருணன் உருவப்பொலிவை யாரால் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியும். “அரக்கன் அவ்வாறு வோழித்து, அரியின் சேனையை வெநுக் கொள்த் தோன்றுவான் கோண்ட வேடமோ” எனவரும் இராமனின் குரலிலே எழுகின்ற வியப்பும், ஆராய்வும் எம்மையும் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. குரங்குச் சேனையை அஞ்சச் செய்தற்காக இராவணன் கொண்டவேடமேர என்று இராமன் எண்ணுவதால், அக்குரங்குச் சேனைகளுக்கு வரப்போகும் இன்னை உணர்ந்து அவற்றைக் காப் பாற்ற முனைகின்றான் என்பதையும் அறிகின்றோம். இதனால் தன்னை அடைந்தோரைக் காப்பாற்றுதற்கு, முற்பட்டு நிற்கும் இராமனின் பெருங் குணத்தைக் காணகின்றோம். ‘பேருக்கென வீடனை புகநி’ என்ற குரல், இராமன் உண்மையை அறிந்து ஏற்றசெயலை மேற்கொள்ளுதற்கு, மிக, மிக விரைகின்றான் என்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு: பொருக்கென - விரைவு குறித்த இடைடச்சொல். தோன்றுவான் - வான் ஸற்று, எதிர்கால விளையெச்சம், புகநி, புகல்தி - முன்னிலை விளைமுற்று. வெருவதல் - அஞ்சச் சல்.

14. கும்பகருணனின் குணங்கள்

(414 — 426)

பின் வருகின்ற பதின்மூன்று பாக்களிலும், கும்பகருணனின் குணங்களைக் கூறுகின்ற விபீடனை, குரலைக் கேட்கின்றோம் குயபகருணனைக் கண்டவுடன், “ஆர் கொலாம இவன்” என, ஜையமும் வியப்புங்கொண்ட இராமன், அக் கும்பகருணனின் தம்பியாகிய விபீடனைனின் துணை கொண்டே, தன் ஜையத்தைப் போக்குகின்ற செயல் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும். தன்னேடு போர்புரிய வருகின்ற மாற்றுளை, ஆர் என்றும், அறிய முடியாமல், அல்லற்பட்ட இராமனுக்கோர் நல்ல துணையாக நின்று வெல்ல வழி காட்டியவன் விபீடனை என்பது, சொல்லாமலே விளங்கும். விபீடனை மிக ஆர்வத்துடன், தன் சூடப்பிறந்த கும்பகருணனின் குணங்களைப் பின்வருமாறு இராமனுக்குக் கூறுகின்றான்.

“ஜையனே! இவன், இலங்கை வேந்தனுகிய இராவண ஆக்குப் பின் பிறந்தவன். எனக்கு முன் பிறந்தவன்

கும்பகருணன் என்ற பெயரை உடையவன். இயமனைப் போன்ற ஆற்றல் நிரம்பியவன். வீரக்கழல் அணிந்தவன், தவச் சிறப்பும் வேத உணர்ச்சியும் உடைய அந்தனர் களால் சிந்திக்கப்படுகின்ற சிவபெருமானலும், செந்தா மரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகங்களும் வணங் கப்படுகின்ற திருமால், அறிதுயிலில் நீங்கி எழுந்தால், அரக்கர் அழிவார்கள். கும்பகருணன் துயில் நீங்கி எழுந்தால், அமரர் அழிவார்கள். இவன் எளிமைப்பட்ட வாழ் வைக்கொண்ட எமதன்னாகிய இராவணானுக்கு ஏற்ற தம்பியாவான். இவன் சினாந்தெழுந்தால் இயமனுக்கும் இயமன்போன்றவன். காற்றினும் விரைந்து செல்கின்ற கால்களை உடையவன். வானவர்க்கரசங்கிய இந்திரனைச் சூலப்படையால் வென்று வாகைமாலை சூடியவன். இந்திரன் ஏறிய ஜூராவத யானையைத் தன் கையாலே தூக்கிச் சூழற்றி, அவ்விந்திரனை ஏங்க வைத்தவன். நெருப்பையும் காற்றையும் பிழிந்து, சாறு எடுக்க வல்லவன். ஆழமான கடலைத் தன் காவினாலே நடந்து கடக்கக்கூடியவன். உடல் வலிமையும் மன வலிமையும் மிகப்படைத்தவன். தவ வலிமையினால் உயர்ந்த வரங்களைப்பெற்றவன். இங்ஙனம் ஆற்றல் கொண்ட இக்கும்பகருணன், எங்கும் சுற்றித்திரிந்த காலத் திலே காற்றைத்தவிர மற்றென்றும் உவமை இல்லாமல் விளங்கினான். இவன் பிறந்த நாள் தொடங்கி இன்றுவரையும், நிறைந்த உறக்கத்திலே கிடந்தபடியால்தான் உலகம் பிழைத்தது. இவனுடைய கையிலே தேவர்களின் உடியிரை உண்ட சூலப்படை யொன்றுண்டு. அந்தச் சூலப்படை, ஆலத்தை அழுதாக உண்ட சிவபெருமானால் அளிக்கப் பட்டது. தேவர் பலர் சேர்ந்து, இவனுடன் போர்செய்ய வந்தபோதெல்லாம் அவர்களின் முதுகுப்புறத்தை அல்லாமல் முகத்தைக் கண்டறியாதவன். இவன் இடிபோலக் கொடிய இராவணனிடம், பிறர் மனைவியைக் கவர்ந்து; சிறையிலே வைத்தல் அறமாகாது. இச் செயலால் நாங்கள் அழிந்தொழிலோம் என்றெல்லாம் இரண்டு முறைக்குமேல் எடுத்துச் சொன்னான். அங்ஙனம் அறத்தை எடுத்துக் கூறவும், சீவக்கூவிட விருபாத, தன் தமையனைப் பலவாறு கடிந்து பேசினான். அப்பொழுதும் அவன்

கேளாமையால், இனிமேல் இராவணனும் தானும் இறப்பது தின்னம் என்ற எண்ணத்துடன், உம்மேரடு போர்புரிய வந்திருக்கின்றன். அறத்தை மறந்து, பிறன் மனைவியை அல்லற்படுத்துகின்ற செயல் நல்லதல்ல என்று, அறைநிலை கள் பலகாட்டி மீண்டும் மீண்டும் தன் அண்ணனுக்கு அறத் தின் மேம்பாட்டைக் கூறினான். அவைகள் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாத தனது அண்ணனின் நிலைமையை உணர்ந்து, இன்று இறப்பதற்காகவே இயமன் முன்னே வந்து நிற்கின்றன். (இவைகளே இன்று உம்முடன் போர்புரிய வந்துள்ள இக் கும்பகருணனின் வரலாறுகும்.) இங்ஙனம் கூறிய விடீடனை குரலுடன் கலந்த கம்பரின் கவிதைக் குரலைக் கேட்போம்.

114. எனக்கு முன்னேன்

ஆரியன் அனையகூற அடியினை இறைஞ்சி ஜய பேரியல் இலங்கைவேந்தன் பின்னவன் எனக்கு முன்னேன் காரியல் காலன்அன்ன கழற்கும்ப கருணன் என்னும் கூரிய துலத் தான்னன்யு அவன்நிலை கூறல் உற்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: ஆரியன் (ஆகிய இராமன்) அனையகூற, (விடீடனை அவனின்) அடியினை, இறைஞ்சி, ஜய, (இவன்) பேரியல், இலங்கை வேந்தன், பின்னவன், எனக்கு முன்னேன், காரியல் காலன் அன்ன கழல், கும்பகருணன், என்னும், கூரியசூலத்தான், என்று, அவன்நிலை கூற வூற்றுன்.

பொருள்: ஆரியன் - அறிவிற் சீறங்தோனு இராமன், அனைய சோல்ல - அவ்வாறு சோல்ல, அடி இனை இறைஞ்சி - (விடீடனை இராமனுடைய) இராண்டு கால்களிலும் விழுந்து வணங்கி, ஜய - எந்தலைவனே, (இவன்) பேர் இயல் இலங்கை வேந்தன் - பெருமை போருந்தியவனும் இலங்கைக்கு இறைவனு மாகிய இராவணனுக்கு, பின்னவன் - (நேரே அடுத்த தம்பியாகப் பின் தோன்றியவன், எனக்கு முன்னேன் - (உங்கள் அடியவ ஞைய) எனக்கு முன்பிறந்தவன், கார் இயல் - கருமைசிறம் போருந்திய, காலன் அன்ன - .இயமனை ஒத்த, கழற் கும்ப கருணன் என்னும் - வீரக்கழலை அணிந்த கும்பகருணன் என்று

சோல்லப்படுகின்ற, கூரிய சூலத்தான் - கூர்மை போருந்திய சூலப்படையை உடையவன், என்று - என்று சோல்லி, அவன் நிலை - அக்கும்பகருணனின் தன்மைகளை மீண்டும்), கூறுல் உற்றுன் - சோல்லத் தோடங்கினான்.

பொழிப்பு: இராமன், இவன் யார் என்பதைக் கூறுயாயாக என்று விபீடனைக் கேட்க, விபீடனை இராமனின் அடிகளை வணங்கி, ஐயனே! இவன் இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணனுக்குப்பின் பிறந்தவன், எனக்கு முன் பிறந்தவன், கரிய நிறத்தை உடைய காலனை ஒத்தவன், வீரக் கழிலை அணிந்தவன், குமபகருணன் என்ற பெயரை உடையவன், கூர்மையான சூலப்படையைத் தாங்கியவன் என்றுகூறிப் பின்னும் அவனுடைய நிலை மைகளைப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே குமபகருணனின் தன்மைகளை, இராமனுக்குக் கூறுத்தொடங்கிய விபீடனைனின், குரலைக் கேட்கின்றோம். இராமனையே தனக்குப் புகலாகக்கொண்டு அடைக்கலம் புகுந்த விபீடனைனின் நிலைமையை, “பேரியல் இலங்கை வேந்தன் பின்னவன் எனக்கு முன்னேன்” என்ற தொடர்களால் கம்பர், உணர்த்துகின்றார். இதில், விபீடனை தன் தமைனுகிய இராவணனைத் தன்னேடு தொடர்பில்லாத வேறொருவன்போலக் கருதிப் “பேரியல் இலங்கை வேந்தன்” எனக் கூறுகின்றான். இராவணனைத் தன் தமையன் என்று சொல்லக்கூட விரும்பாத விபீடனை, குமபகருணனை “என் முன்னவன்” என்று, உரிமைத் தொடர்பு காட்டிப் பேசுகின்றான். இதனால், அறத்தை மறந்த இராவணனிலும், அறத்தை மறவாமல், தன் அண்ணனுக்காக ஆவிவிடத் துணிந்த குமபகருணன், சிறந்தவன் என்பதையும் விபீடனை குறிப்பாக உணர்த்துகின்றான். “காரியல் காலன் அன்ன, கழிந்தும்பகருணன் என்னும், கூரிய சூலத்தான்” என்ற தொடர்களால், குமபகருணனின் ஆற்றலையும் அவன் போரிலே செலுத்தி வெற்றி ஈட்டுகின்ற சூலப்படையின் திறந்ததையும், விபீடனை விளக்கிக் கூறுகின்றான். குமபகருணனின் ஆற்றலையும் படைக்கலப் பயிற்சியையும், இராமன் நல்லாக உணர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதே விபீடனைவின் விருப்பமாகும். மாற்றுனின், ஆற்றலை இகழாமல் உணர்ந்து, அதற்கேற்ற வகையிற் போரை ஆற்றினால்தான் வெற்றி கிடைக்கும். இயல்பாகவே போர்த்திறமை வாய்ந்த இராம னுக்கு, விபீடனைவின் தொடர்பால் தன் பகைவராகிய இராவணன், குமபகருணன் முதலியோரின் ஆற்றலையும், அவர்கள் ஆற்றுகின்ற

போர்த் திறங்களையும், முன்னமே அறிந்து அவர்களை, வெல்லுதற் கேற்ற சூழ்சிகளைக் கையாளுதற்கும், அவர்களால் தமக்கு வரப் போகும், இடையூறுகளில் நின்று தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளுதற்கும் நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்துவிட்ட தென்பதை இதனால் உணர்கின்றோம். “காரியல்காலன் அன்ன கழற் தும்பகருணன்” என இயமனுடன் கும்பகருணனை ஒப்பிட்டுக்கூறி, அவனின் திறத்தை இராமனுக்கு, எடுத்துக் காட்டுகின்றன, இயமன் (காலன்) - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம். அஞ்சாமையும், (பிறரை அழிக்கின்ற) ஆற்றலும் வலிமையும், உருவப் பொலிவும், நிறமும், இயமனுக்கும் கும்பகருண ஞுக்குமுள்ள பொதுத் தன்மைகளாகும்.

குறிப்பு: கருமை + இயல் - காரியல், ஆரியன், அறிஞன், பின்னேன் முன்னேன், என்பன, குறிப்பு விளையால் அணையும் பெயர்கள். வேந்தன் பின்னவன் - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை.

115. திருமாலையோத்த திறலாளன்

தவனுணங் கியரும் - வேதத் தலைவரும் உணரும் தன்மைச் சிவனுணர்ந் தலின் மேலைத் திசைமுகன் உணரும் தேவன் அவனுணர்ந் தெழுந்த காலத்து) அசரர்கள் படுவர் எல்லாம் இவனுணர்ந் தெழுந்த காலத்து) இமையவர் படுவர் எந்தாய்.

கொண்டுகூட்டு: எந்தாயி தவம் நுணங்கியரும், வேதத் தலைவரும், உணரும் தன்மைச் (யைஉடைய) சிவன், உணர்ந்து, அலரின்மேலை, திசைமுகன் உணரும் (உணர்கின்ற) தேவன், (ஆகிய) அவன் (திருமால்) உணர்ந்து, எழுந்த காலத்து, அசரர்கள், எல்லாம், படுவர், இவன் (இக் கும்பகருணன்) உணர்ந்து, எழுந்தகாலத்து, இமையவர் படுவர்.

பொருள்: எந்தாய் - என்தந்தை போன்றவனே, தவம் நுணங்கியரும் - நூட்பமான (தவ ஒழுக்கத்தை) உடையவரும், வேதத்தலைவர் - (நான்து) வேதங்களையும் உணர்ந்த வேதத் தலைவருமான அந்தனர்கள், உணருத்தன்மை உணர்ந்து போற்றப்படுகின்ற சிறப்புப்பொருந்திய, சிவன் - சிவபேருமானால், உணர்ந்து - அறிந்து வணங்கப்படுகின்றவனும், அலரின் மேலை - செந்தாமரை மலரின்மேலே வீற்றிருக்கும், திசைமுகன் நான்கு (திசைகளுக்குர்) நான்கு முகங்களைக் கொண்ட, பிரமனும் - பிரமனுலும், உணரும் - அறிந்து வணங்கப்படுகின்றவனுமாகிய, தேவன் - (தீருப்பாற்கடல்ல்

அறிதுயில்கொள்கின்ற) கடவுளான, அவன் - அந்தத் திருமால், உணர்ந்து- அறிதுயில் (யோகரித்தினா) நீங்கி, எழுந்த காலத்து-எழுந் திருக்கின்ற காலத்தில், அசரார்கள் எல்லாம் படுவர் - அரக்கர்கள் எல் லோரும் இறப்பார்கள். இவன் - (இப்போழுது உம்முடன் போர்ப்புரிய வந்துள்ள) இக் குபகருணன், உணர்ந்து - துயில் (நித்திரையில்) நீங்கி, எழுங்காலத்து - எழுந்த காலத்து, இமையவர் படுவர் - தேவர்கள் இறப்பார்கள்.

பொழிப்பு: எந்தந்தை போன்றவனே! தவத்தின் மேன்மை உணர்ந்து, ஆற்றிய தவத்தை உடையவர்களும் வேதம் நான்கிலும் வல்லமை படைத்தவர்களுமாகிய அந்தணர்கள் உணர்ந்து வழிபடுகின்ற சிறப்பையுடைய சிவபெருமானத்தும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற திசைமுகஞ்சலும் வணங்கப்படுகின்ற திருமாலானவர், அறிதுயில் நீங்கி எழுகின்ற காலத்திலே அரக்கர்கள் எல்லோரும் அழிவார்கள். இக் கும்பகருணன் துயில்நீங்கி எழுங்காலத்திலே, தேவர்கள் இறப்பார்கள்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யவன் என்று கூறியதுடன், திருமாலின் முதன்மையும் கூறப்படுகின்றது. திருமாலைச் சிவபெருமானும் வணங்குகின்றார் எனக் கூறிய செய்தியால் கம்பர், திருமாலின்மேல் கொண்டுள்ள அன்பையும் மதப் பற்றையும் அறிகிண்ணரேம். திருமாலுடன் கும்பகருணனை ஒப்பிட்டுச் சொல்வதால், கும்பகருணனின் பேராற்றலை இராமன் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாகின்றது. தன் உடன் பிறந்தல்கையை, கும்பகருணனின் ஆற்றலை உள்ளபடி யே உணர்ந்து கூறுகின்ற விபீடனை குரவிலே எழுகின்ற ஓசை, ஏதுவகையினும் இராமன் கும்பகருணனைக் கொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம், அவன் உள்ளத்தில் உள்ளதெங்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. “இவன் உணர்ந்து எழுந்த காலத்து, இமையவர் படுவர் எந்தாய்” எனவரும் தொடர்களைப் படித்துப் பாருங்கள். எந்த வகையிலும் இவைனைக் கொன்றுவிடுங்கள் என இராமனை இரந்து வேண்டுவதுபோலவே இருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஓசையின் துணையால் உள்ளக்கருத்தை, எடுத்துக் காட்டுகின்ற கம்பனின் புலமை ஆற்றல் போற்றத்தக்கதாகும். திருமால் அறிதுயில்நீங்கி எழுங்காலத்திலே அசரார்கள் அழிவார்கள் என்றும், கும்பகருணன் துயில்நீங்கி எழுங்காலத்திலே தேவர்கள் அழிவார்கள் என்றும், உவமை கூறப்படுகின்றன. திருமால் - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம். திருமால் துயில்

நீங்கி எழும்பொழுது, அசரர் அழிதலும், கும்பகருணன் துயில்நீங்கி எழும்பொழுது அமர்கள் அழிதலும், ஆண்மையும், நிறமும், நீண்ட உறக்கமும், இருவருக்கும் உள்ள பொதுத் தன்மைகளாகும்.

குறிப்பு: நுணங்கு - நுட்பம், நுணங்கியர் - நுட்பத்தை உடையவர் என்ற பொருளில் வந்தது. திருமால் துயில்நீங்கி எழுந்தால் அரக்கர்கள் அழிவார்கள், அதுபோலக் கும்பகருணன் துயில்நீங்கி எழுந்தால் அமர்கள் அழிவார்கள் என்பதாம்.

116. உறங்குகின்ற கும்பகருணன்

ஆழி யாய்விவன் ஆகுவான்
ஏழை வாழ்வுடை எம்முனேன்
தாழ்வி லாஞ்சு தம்பியோன்
ஹழி நாஞ்சு உறங்குவான்.

கொண்டுகூட்டு: ஆழியாய்! இவன் ஆகுவான், ஏழை, வாழ்வு, உடை (உடைய) எம் முன்னேன் (ஆகிய இராவணனின்) தாழ் இலா (இலாத) ஒரு தம்பியோன், ஹழி நாஞ்சு (கிடந்து) உறங்குவான்.

பொருள்: ஆழியாய் - சக்கரப் படையைத் தாங்கிய திருமாலீன் அவதாரமாக உள்ளவனே இவன் - ஆகுவான் - இக்கும்பகருணன் ஆனவன், ஏழை வாழ்வு உடை - (பிறன் மகன்யாளைக் கவர்ந்து சீறையிலே வைத்தல் என்றும்) எளிமைப்பட்ட வாழ்வைப் போருந்திய, எம் முன்னேன் - எமது முன்னவனை, இராவண னுக்கு, தாழ்வு இலா - குறைபாடோன்றும் இல்லாத, ஒரு - ஒப்பற்ற, தம்பியோன் - தம்பி ஆவான், (இவன்) ஹழி நாஞ்சு - முறையாகப் பல நாட்கள் கிடந்து, உறங்குவான் - (ஒரு முயற்சியும் செய்யாமல்) உறங்குந் தன்மையை உடையவன்,

பொறிப்பு: சக்கரப்படையைத் தாங்கிய திருமாலின் அவதாரமாக உள்ளவனே! இந்தக் கும்பகருணன் ஆனவன், எளிய வாழ்வை உடைய எம் முன்னேனுகிய இராவணனுக்குக் குறைபாடில்லாத ஒரு தம்பியாவான். முறையாகப் பல நாட்கள் கிடந்து உறங்குகின்ற தன்மை உடையவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் இராவணைன விட்டுப் பிரியும் உள்ளாம் இல்லாதவன் என்பதை, விபீடனை குறிப்பாகக் கூறுகின்றன. “ஏழை வாழ்வுடை எம்முனேன் வாழ்விலா ஒந் தம்பி

யோன்” என்ற தொடர்களைப் படிக்கும்பொழுது, எழுகின்ற ஒசை விபீடனைன் உள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மூவரையும் தேவரையும் வென்று மூவுலகையும் அடிமைப்படுத்திய இராவணன், பிறன் மனைவியைக் கவர்ந்து, சிறையிலே வைத்த செயலால் தன் பெருமைகள் எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டான் என்ற உண்மையை உணர்ந்த விபீடனை, “எதை வாழ்வு உடை எம்மூலேன்” என, இராவணனை இகழ்ந்துரைத்தான். அறத்தை மறந்து, பிறன் மனையாளை விரும்புகின்றவனின் வாழ்வு எத்துணைச் சிறந்ததாக இருந்தாலும், அவனை அறிஞர் மதியார்கள், அறத்தெழவும் உருத்தெழுந்து அவனை அழித்தற்கு வழிசெய்யும்.

“எனிடென இல்லிறப்பான் எய்தும் எஞ்ஞான்றும் வினியாது நிற்கும் பழி”

“பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும் இகவாவாம் இல் இறப்பான் கண்”

என வள்ளுவரும், பிறன் மனையாளை விரும்புகின்றவனின் ஏழை வாழ்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இனி, தான் இராவணன் அறத்தை மறந்து ஆற்றிய தீசெயலைக் கண்டு, அவனை வெறுத்து நீங்கியது போலக் கும்பகருணன் இராவணை விட்டுப்பிரியான் என்பதை உணர்த்த விபீடனை, “எம்மூலேன் தாழ்விலா ஒநு தம்பியோன்” எனக் கூறினான். அறத்தை மறவாத அரும்பண்பு வாய்ந்தவன், கும்பகருணன் என்பதை உணர்த்தத் “தாழ்விலா” என்றும், அறத்தை மறந்த தன் அண்ணாகிய, இராவணை விட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்காக ஆவிவிடத் துணிந்த உரிமைத் தம்பி கும்பகருணன் என்பதை உணர்த்த “ஒநு தம்பியோன்” என்றும் கூறினான்.

இனி இங்ஙனம் பெருவவி படைத்த கும்பகருணன் நான்முகனின் சாபத்தால், ஊக்கங்குறைந்து உறங்கிக் கிடத்தவிலேயே தன் வாழ் நாளின் பெரும் பகுதியைக் கழித்தவன் என்பதை உணர்த்த “ஊழி நாறும் உறங்குவான்” எனவும் கூறினான். இதனால் கும்பகருணனின் போர்ப்பயிற்சிக் குறைவையும் விபீடனை குறிப்பாக இராமனுக்குக் கூறுகின்றான்.

குறிப்பு: “இவன் ஆகுவான்” என்பதில், ஆகுவான், முதலாம் வேற்றுமைச் சொல் உருபு. ஊழி முறைமை, ஊழி, என்பது எதுகை நோக்கி, ஊழி எனத் திரிந்து நின்றது.

“ஓங்கு பிண்டி ஓண் சண்பகம் ஊழி நாறும் நாகமும்” — (சித். 149)

என்பதில் வரும் ஊழி என்னும் சொல்லுக்கு ஆசிரியர், நக்சினார்க்கிளியர் “ஆழி, ஊழி எனத் திரிந்தது, முறைப்பட அலந்து நாறும்” எனப் பொருள் கொள்வதை நோக்கு.

117. இந்திரனை வென்றேன்

கால னுருயிர்க் காலனுல்
 காலில் மேல்நிமிர் காலினுள்
 மாலி னுர்கெட வாகையே
 துல மேகொடு சூடினுள்.

கொண்டுகூட்டு: (இவன்) காலனுர் உயிர்க்காலன், (விரைவில்) காலினமேல் நிமிர் காலினுண் மாலினுர் கெட சூலமே கொடு (கொண்டு) வாகை சூடினுள்.

பொருள்: (இவன்) காலன் - இயமனுடைய, ஆர் உயிர் - நிறைந்த உயிரை, (போக்குதற்கு வந்த) காலன் - ஓர் (பதிய) இயமனை ஒத்தவன், காலன் மேல் - காற்றினும் வேகமாக, நிமிர் காலினுண் - விரைந்து செல்கின்ற கால்களை உடையவன், மாலினுர் - இந்திரன் (போரிலே), கெட - தோல்வி அடைந்தோட, சூலமே கொடு - தன்சூலப்படை ஒன்றைக்கொண்டே போர்செய்து, வாகை சூடினுள் - வெற்றிமாலையை அணிந்தவன்.

பொறிப்பு: இவன், இயமன் உயிரையே பருகவங்த புதிய இயமனைப் போன்றவன், காற்றினும் விரைவாகக் காலினால் நடந்து செல்லக்கூடியவன். இந்திரன் போரிலே தோற்றேடும்வண்ணம் சூலப்படையைக் கொண்டுவென்று, வெற்றிமாலை சூடியவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் ஆண்மையும், விரைவும், வெற்றியும் கூறப்படுகின்றன. காலனுக்கும் காலன் போன்றவன் என்பதால், கும்பகருணனை எவரும் எளிதில் வெல்ல முடியாதென்பதைக் கூறுகின்றன. அவன் போர்க்களமெங்கும் விரைந்துசென்று போராற்றுகின்ற போராற்றல் உடையவ என்பதைக் காட்டக் “காலின்மேல் நிமிர் காலினுள்” எனக் கூறினான். இந்திரனைப் புறமுதுகு காட்டி ஒடுமென்னம் வெற்றி ஈட்டிக்கொடுத்த சூலப்படை யைக் கும்பகருணன் வைத்திருக்கின்றன் என்பதை உணர்த்த, “மாலினுர்கேட வாகையே சூலமேகொடு சூடினுள்” எனக் கூறினான். இந்திரனை வென்ற சூலப்படையைக்கொண்டு, “கும்பகருணன் ஆற்று போர்வவியைத் தொலைத்தற்குயி, முன்னேற்பாட்டை இராமன் கின்ற மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் விபீடணன் விளம்பு கின்றன. “சூலமேகொடு சூடினுள்” என்ற குரவிலே எழுகின்ற வியப்பும் அச்சமும், விபீடணனின் விருப்பத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

குறிப்பு: உயிர்கள் வாழவேண்டிய கால எல்லை முடிந்தவுடன் அவற்றைக் கவரு வின்ற காரணத்தினால் இயமனுக்குக் காலன் என்ற பெயர் உரியதாயிற்று. “காலனும் காலம்பார்க்கும்” என்பது, புறநானூறு, நிமிர்காலினான் - விளைத்தொகை.

118. ஜூராவதத்தைக் கையால் சுற்றினுன்

தாங்கு கோம்போரு நான்குகால்
ஒங்கல் ஒன்றினை உம்பர்கோன்
வீங்கு நேருசினன் விழுந்திலான்
துங்க நிலரு சுழற்றினுன்.

கொண்டுகூட்டு: தாங்கு, கொம்பு, ஒரு நான்கு,(ம) கால் ஒரு நான்கு(ம) கொண்ட ஒங்கல், ஒன்றினை உம்பர்கோன், வீங்கு நெஞ்சன், விழுந்திலான், தூங்க (கும்பகருணன், தன் கையால் தூக்கி) நினரு, சுழற்றினுன்.

போருள்: தாங்கு கோம்பு ஒரு நான்கு - தாங்குகின்ற ஒப்பற்ற நான்கு தந்தங்களுடன், கால் ஒரு நான்கு - ஒப்பற்ற நான்கு கால்களையும் உடைய, ஒங்கல் ஒன்றினை - மலையை யோத்த ஜூராவதமென்னும் யானையை, உம்பர்கோன் - (அந்த ஜூராவதயானையின் மேல்இருந்த) தேவர்க்கரசனுகிய இந்தீரன், வீங்கு நெஞ்சினன் - அச்சம் மிகுந்த மனத்தை உடையவனுய, விழுந் திலான் - (அதன்மேல் இருந்து கீழே) விழுந்து போகாது, தூங்க - சோர்வு கோண்டிருக்க, (கும்பகருணன்) ஸ்ன்று - தான் ஸ்ன்று கோண்டு, சுழற்றினுன் - (அந்த ஜூராவத யானையைக் கையால் தூக்கி) சுழற்றினுன்,

பொழிப்பு: (இக் கும்பகருணன்) நான்கு கொம்புகளையும் நான்கு கால்களையும் உடைய மலைபோன்ற ஜூராவதம் என்னும் யானையை, அதன்மேல் வீற்றிருந்த, இந்தீரன் அச்சம்கொண்ட மனத்தை உடையவனுய்க் கீழே விழுந்து போகாமல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கத், தன் கையினுலே தூக்கிச் சுழற்றினுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனின் உடல் வலிமை கூறப்படுகின்றது. இந்தீரனின் ஊர்தியாகவுள்ள ஜூராவதம் என்னும் யானையைத் தன் கையினுல் தூக்கிச் சுழற்றிய கும்பகருணனின் ஆற்றலை, விப்டணன் வியந்துரைக்கின்றுன், “தாங்கு கோம்போரு நான்குகால் ஒங்கல் ஒன்றினை” என்னும் தொடர்களைப் படிக்கும்

பொழுது, எழுகின்ற ஓசை, எமக்கும் வியப்புணர்ச்சியை எழுப்புகின்றது. இதனால் கும்பகருணனின் எல்லையில்லாத ஆற்றலை இராமன் உணர்ந்து கொள்வான்.

குறிப்பு: கொம்பு, கால், என்பது - உவகமத்தொகை, ஓங்கல் என்னும் சொல் உயர்ந்து, என்னும் பொருளையடையது. இது, உயர்ந்த மலையை உணர்த்தி (மலைக்காகிப்) பின் மலைபோன்ற பருமனை உடைய யானை (க்கும் ஆகி) யை உணர்த்தி, நிற்றலால், இருமடி ஆகுபெயர், ‘தாங்கு கொம்பு’, “வீங்கு நெஞ்சன்” என்பன, வினைத்தொகைகள்.

119. காற்றையும் காலையும் பிழியவல்லவன்

கழிந்த தீயொடு காலையும்
பிழிந்து சாறுகொள் பெற்றியான்
அழிந்து மீன்உக, ஆழிந்ர்
இழிந்து காவினில் ஏறுவான்.

கோண்டுகூட்டு: (இன்னும் இக்கும்பகருணன்) கழிந்த,
தீ, ஒடு, காலையும், பிழிந்து, சாறு கொள், பெற்றியான்,
மீன், அழிந்து, உக, ஆழிந்ர், இழிந்து, காவினில் ஏறுவான்.

பொருள்: கழிந்த தீ ஒடு - மிகுந்த நெருப்போடு, காலையும் -
காற்றையும், (தன் கையாற் பிடித்து) பிழிந்து - (அவைகளைக்
கச்க்கிப்) பிழிந்து, சாறுகோள் - சாற்றினை (சார்த்தை) எடுத்
துக் கோள்ளும், பேற்றியான் - வலிமை உடையவன், மீன் - மீன்கள்
எல்லாம், அழிந்து - வலிமை கெட்டு, உக - உயிர் சிந்தும்படி, ஆழிந்ர் - (ஆழமான) கடல் நீரில், இழிந்து - இறங்கி, காவினில் - தன்
கால்களின் துணைகோண்டே, (அக் கடலைக் கடந்து) ஏறுவான் -
கரையிலே வந்து ஏறுவான் (சேருவான்),

பொழிப்பு: இன்னும் இவன், மிகுந்த தீயையும், காற்
யையும் பிடித்துத் தன் கையால் பிழிந்து, அவைகளின்
சாற்றையும் எடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவன். மீன்கள்
வலிமை கெட்டு, உயிர் சிந்தும்வண்ணம், ஆழமான கடவில்
இறங்கித் தன் காவின் துணைகொண்டு, கடந்து கரை
एறுவான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனின் பேராற்றல் கூறப்
படுகின்றது. கும்பகருணனின் ஆற்றலை அழுத்தம் திருத்தமாக இராம
னுக்கு எடுத்து விளக்கவேண்டும் என்ற தூடிப்பு விபீடனைன்

நெஞ்சிலே இடம்பெற்றுவிட்டது. “கழிந்த தீயோடு காலையும் பிழிந்து சாறுகோள் பேற்றியான்” என்ற அடிகளைப் படிக்கும் பொழுது எழு கின்ற வியப்பும், அச்சமும் விபீடனைனின் மன நிலையைத் தெளிவாக்கு கின்றன. நெருப்பையும் காற்றையும் கசக்கிப் பிழிந்து, சாறு எடுக் கின்ற செயல், எவராலும் ஆற்றமுடியாத தொன்றாகும். கும்ப கருணனின் ஆற்றலை உயர்த்திக் காட்டுதற்காகவே இங்ஙனம் நெருப்பையும் காற்றையும் பிழிந்து சாறும் எடுக்க வல்லவன் என்று சொல்லப்பட்டது. சோழன் துளமுற்றத்துத் துஞ்சீய கிள்ளிவளவனின் ஆற்றலைப் பாராட்டிப் பாடிய, ஆழூர், மூலங்கிழார், என்னும் நல் விசைப் புலவர்,

“செஞ்சா யீற்று நிலவு வேண்டினும்,
வென்திங் கருள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது முடுக்கும், ஆற்றலை” —(புற். 38)

எனக் கூறுகின்ற கருத்தையும் இக்குடன் ஒப்பிடபே பாருங்கள். “துரியனில் துளிர்த நிலவைப் பேறவிநும்பினுலும், சந்திரனில் வேப்ப மான வேயிலைப் பேறவிநும்பினுலும் அப்படியே சேய்பக்கூடிய ஆற்றல் வர்யந்தவன்” என்பதே இச் செய்யட்ட பகுதியின் கருத்தாகும். இங்ஙனம் ஒருவரின் ஆற்றலை மிக உயர்த்திக் கூறுதற்காக, உலகில் என்றும் நிகழமுடியாத செயல்களையும் நிகழ்த்த வல்லார் என்று புனைந்து கூறுதல் புலமை மரபாகும்.

இனி ஆழமான கடலையும், காவினால் கடக்க வல்லவன் எனக் கூறுவதினால், கும்பகருணனின் உருவப்பொலிவை மீண்டும் விபீடனை இராமனுக்கு நீண்ணுட்டுகின்றுன்

குறிப்பு: சாறு இல்லாத நெருப்புக்கும், சாற்றுக்கும் சாறு உள்ளதாகக் கூறுவது, “இலக்கணை” வழக்காகும். கழி-மிகுதிப் பொருளை உளர்த்தும், உரிச்சொல், இனி, “ஒழிந்த தீயோடு காலையும்” எனப் பாடங்கொண்டு, (இந்திரனை ஒழிந்த) “அக்கினி தேவளையும், வாயு தேவளையும் வெல்ல வல்லவன்” எனப் பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

120. எல்லா ஆற்றலும் உள்ளவன்

ஹஸ்உ யந்த உரத்திலுள்
மேளி மிர்ந்த மிடுக்கினுள்,
தான் உயர்ந்த தவத்திலுள்
வான் உயர்ந்த வரத்திலுள்.

கொண்டுகூட்டு: (இக் கும்பகருணன்) ஊன் உயர்ந்த உரத்தினன் (அதனால்) மேல் நிமிர்ந்த மிடுக்கினன், தான் உயர்ந்த, தவத்தினன், வான் உயர்ந்த வரத்தினன்.

பொருள்: ஊன் - உடம்பில், உயர்ந்த - (எல்லோரினும்) மிகுந்த, உரத்தினுன் - வலிமை உடையவன், மேல் ஸிமிர்ந்த - (உடல்வலிமை பெற்றிருத்தலால்) மிகவும் உயர்ந்த, மிடுக்கினுன் - மனச் செருக்குப் படைத்தவன், தான் உயர்ந்த - (தனக்கு ஒப்பா வார் பிறர் இன்றி) தானே தனக்கு நிகராக உயர்ந்த, தவத்தினுன் - தவப்பேற்றை உடையவன், வான் உயர்ந்த - வானுலகத்தோரை யும் வேன்று மேம்படக்கூடிய வரத்தினுன் - வரத்தைப்பேற்றவன்.

பொழிப்பு: (இவன்) எல்லோரினும் மிகுந்த உடல் வலிமை படைத்தவன், அந்த உடல் வலிமையின் காரணத் தால் எல்லையற்ற மனச் செருக்கு வாய்ந்தவன், தானே தனக்கு நிகராக விளங்கும் தவஆற்றல் பொருந்தியவன் வானவரை வென்று மேம்படக்கூடிய வரம் பெற்றவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனிடத்தில், சிறப்பாக அமைந்துள்ள, ஆற்றல்களை அறிகின்றோம். உடல் வலிமையையும், உளவுலிமையையும், தவவுலிமையையும், வரவுலிமையையும் ஒருங்கே படைத்த உயர்ந்த வீரன், கும்பகருணன் என்பதை விப்பனை இராமனுக்கு, விளக்கிக் கூறுகின்றான். உடல் வலிமையும் உளவுலிமையும், வாய்ந்திருந்தால் மட்டும் ஆண்மை விளங்காது. அவற்றுடன், தவத்தினால் பெற்ற வரவுலிமையும் கலந்தபொழுதுதான் ஆண்மை நிலைபெற்று ஆட்சிப்பிரியும். இவையெல்லாம் கும்பகருணனிடத்தில் நிரம்பி இருத்தலால், அவனை வெல்லக்கூடிய வல்லமையுள்ளவர்கள் கிடையாதென்பதை, விப்பனை வலியுறுத்துகின்றன. “தான் உயர்ந்த தவத்தினுன் வான் உயர்ந்த வரத்தினுன்” என்ற அடிகளில் எழுகின்ற ஒசை, கும்பகருணனின் தவவுலிமையும் வரவுலிமையும் அவனைக் காப்பாற்றுகின்றன என்பதை உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம் பல ஆற்றல்களையும் பெற்று விளங்குகின்ற கும்பகருணனை, வெல்லவல்ல, ஆற்றல் உடையவனும் நீ ஒருவர்கள் விளங்குகின்றாய் என்பதையும், விப்பனை, குறிப்பாக இராமனுக்குக் கூறுகின்றான்.

குறிப்பு: வான்-இடதூகுபெயராய் வானத்திலே வாழ்கின்ற தேவர்களை உணர்த்துகின்றது. உரன் - வலிமை, மிடுக்கு - செருக்கு, ஊன் - கருவியாகுபெயராய் நின்று, உடம்பை உணர்த்துகின்றது.

121. உறக்கத்தால் உலகம் உய்ந்தது

திறங்கோள் சாரி திரிந்தநாள்
கறங்க ஸாது கணக்கிளன்
இறங்கு தாரவன் இன்றுகா(று)
உறங்க ஸாஸ்உல(கு) உய்ந்ததால்.

கொண்டுகூட்டு: இறங்கு தாரவன் (ஆகியகும்பகருணன்) திறங்கொள் சாரி திரிந்த (ஆதி) நாள் கலங்கு அ(ல்)லாது, கணக்கு இலான், இன்றுகாறு, உறங்கலால், உலகு, உய்ந்தது (ஆல்).

போருள்: இறங்கு தாரவன் - (கமுத்தில் இருந்து கால்வரையும் நீண்டு) தோங்குகின்ற மஸர்மாலையை அணிந்த இக்கும்பகருணன், திறங்கோள்சாரி - (தவத்தினால் வரம்பெற்ற தோடக்கத்தில்) வலிமையான செயல்களை ஆற்றிக்கொண்டு, உலாவுகின்றவனுய், திரிந்த நாள் - (எங்கும்) சுற்றித் திரிந்தநாளில், கறங்கு அலாது - காற்றுடியைத் தலீர்ந்த வேறொன்றையும் (ஒப்பாக), கணக்கிலான்-அளவெடுத்துக் கூற முடியாத (ஒருநிலைப்படாத) தன்மையை உடையவன், இன்று காறு - (நான் முகன்சாபம் இட்டநாள் தோடங்கி) இன்றுவரையும், உறங்கலால் - நீண்ட துயில்கொண்டே, தன் வாழ்நாளைக் கழித்தலால் உலகு உய்த்தது - உலகத்திலே உள்ள உயிர் இனங்கள் எல்லாம் அழியாமல் பிழைத்து விட்டன.

போழிப்பு: தொங்குகின்ற மாலையை அணிந்த இக்கும்பகருணன் வரத்தினால் வலிமைபெற்ற ஆகிநாட்களில் (கண்டோர் அஞ்சத்தக்க) கொடுஞ் செயல்களை ஆற்றிக் கொண்டு எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தபோது, காற்றுடியை அன்றி வேறொன்றின் தன்மையையும் பொருந்தாதவனுய் ஒருநிலைப்படாமல் விளங்கினான், (இவன்) இதுவரையும் உறக்கத்திலேயே தன் வாழ்நாட்களைக் கழித்த காரணத் தினால்தான், உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் அழியாமல் இருக்கின்றன.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணன் புரிந்த ஆணமைச் செயலுடன், அவனின் நீண்ட உறக்கமும் கூறப்படுகின்றன. காற்றுடி காற்றுள்ளபோதெல்லாம் ஒரு நிலைப்படாது, சுற்றுவதுபோலக் கும்பகருணனும் உறக்கம் கொள்ளாத காலத்திலெல்லாம் உலகெங்கும் சுற்றித் திரிந்தான் என்பதாம். “திறங்கோள் சாரி திரிந்தநாள் கநங்கு அலாது கல்க்கிலான்” என்ற அடிகளிலே அமைந்துள்ள ஓசை, கும்பகருணன் எங்கும் சுற்றித்திரிந்த செயலை அப்படியே நேரில் காணப்படுபோன்ற உணர்ச்சியை எமக்குத் தருகின்றது. கறங்கு (காற்றுடி) - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயம். ஒருநிலைப்படாமற் சமுளுதல் காற்றுடிக்கும், கும்பகருணனுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மையாகும்.

எனவே கும்பகருணன் தன் வாழ்நாட்களின் முற்பகுதியில் காற்றுடி போல எங்கும் சுற்றித்திரிந்து, உலகத்தில் உள்ள உயிர்களுக்குப் பெருந்துண்பம் புரிந்தான் என்பதையும் குறிப்பால் உணர்கின்றோம். நான்முகன் இட்ட சாபத்தால், அவன் உறக்கங் கொள்ளாவிட்டால் உயிர்கள் முழுவதும் அழிந்தே விடும் என்பதையும் விபீடனான் விளக்குகின்றன. “இறங்கு தூரவன் இன்றுசாறும், உறங்கலால் உலகு உய்ந்ததால்” என வருகிற விபீடனான் குரலே உள்ள வியப்பும், அச்சமும் கும்பகருணன் ஆற்றலே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இங்கனம் பேராற்றல் வாய்ந்த கும்பகருணனை வெல்லுதல் எவிதான செயல்ல என்பதையும், விபீடனான் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

குறிப்பு: சார் - சாரிகை, வட்டமாகச் சுற்றித் திரிதல். கறங்க - காற்றுடி. தார வன் குறிப்பு விணையால் அணையும் பெயர். “உறங்கலால்” என்பதில் வரும் முன்றும் வேற்றுமைக் கருவிப் பொருள்.

122. ஆலமுண்டவன் அனித்த குலம்

தலம் உண்டது தூர்உளோர்
காலம் உண்டது கைக்கொள்வான்
ஆலம் உண்டவன் ஆழிவாய்
ஞாலம் உண்டவ நல்கிறுன்.

கோண்டுகூட்டு: ஆழிவாய் ஞாலம் உண்டவ! சூர் உளோர். காலம் உண்டது, சூலம் (கும்பகருணனிடம்) உண்டு. அது, கைக்கொள்வான் (அச்சுலப் படையை) ஆலம் உண்டவன், நல்கினன்.

பொருள்: ஆழிவாய் ஞாலம் - (ஊழிக்காலத்தில் பெருகி எழுந்து) கடலால் கோள்ளப்பட்ட நில உலகத்தை (பூமியை), உண்டவ - (தன்) வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாக்கின்ற தீருமாலீன் அவதாரமாய் விளங்குகின்ற இராமபீரானே! சூர் உளோர் - (தேய்வத் தன்மை போருந்திய) தேவர்களாய் உள்ளோர்களின், காலம் உண்டது - வாழ்நாளைப் போக்கியதான, சூலம் உண்டு - சூலப்படை. ஒன்று (கும்பகருணனிடம்) இருக்கின்றது அது - அந்தச் சூலப் படையினேயே. கைக்கொள்வான் - (தனக்கு வெற்றியைத்தரும்) சிறந்த படையாகக் கையிலே கோண்டு தீரிவான், ஆலம் உண்ட வன் - (அந்தச் சூலப்படையை) ஆலகால விடம் என்னும் நஞ்சை உணவாக உண்டருளிய சிவபேருமான், நல்கினன் - (கும்பகருணன் ஆற்றிய தவத்திற்கு மகிழ்ந்து) கோடுத்தார்.

பொழிப்பு: ஊழிக்காலத்தில் பெருகி எழுந்த கடலாற் கொள்ளப்பட்ட உலகத்தைத் (தன்) வயிற்றிலே அடக்கிப் பாதுகாக்கின்ற திருமாலின் அவதாரமானவனே, இக் கும்பகருணன், தேவர்களின் ஆவியைப் போக்கிய சூலப் படையைத் தன்கையிலே கொண்டு திரிவான். அதை நஞ்சை உணவாக அருந்திய சிவபெருமான் இவனுக்குக் கொடுத்தார்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன், தாங்கிய சூலப் படையின் வலிமை கூறப்படுகின்றது. தேவர்களுள் மிக ஆணமை உடையவரின் ஆவியைப் போக்கிய ஆற்றல், அச்சூலப்படைக்குரிய தென்பதை விபீடனன் மிக வழிப்பாகக் கூறுகின்றன. ‘துலமுண்டது தூநோர் காலமுண்டது’ என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஒசை, சூலப் படையின் ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அச்சூலப்படை, ஆலகால விடத்தை அமுதாக உண்டு, அமரரைக் காத்த சிவபெருமானால் அளிக்கப்பட்டது, என்பதையும் விபீடனன் நினைவுடூகின்றன. “ஆலம் உண்டவன் நல்கினுன்” என்று விபீடனன் கூறுகின்ற குரவிலே, அச்சூலப் படையின் ஆற்றலை எண்ணி, அஞ்சிகின்றன என்பதையும் அறிகின்றோம். இங்வனம் மிகத் தெளிவாகச் சூலப்படையின் ஆற்றலை இராமனுக்குச் சொல்லி அவனை ஊக்குகின்ற விபீடனனின் சூழ்சித் திறன், கும்பகருணனின் தோல்விக்கு அடிகோலுவதாக அமைந்துள்ளது. சூலப்படையை அழித்தால், கும்பகருணனை எளிதாக வென்றுவிடலாம் என்பதே விபீடனனின் எண்ணமாகும். கும்பகருணனின் போராற்றலுக்குத் துணையாக உள்ள படைக்கலம் சூலம் ஒன்றேயாகும். இதனை,

“வன்னென்டும் சூலத்தை வலத்து வாங்கினுன்”

எனக் கம்பர் குறிப்பிடுகின்றார். போருக்குப் புறப்படும்போதே சூலத்தை வலக்கையால் தாங்கினுன் என்பதால், கும்பகருணனின் வெற்றிச் செல்வம், சூலப்படையின் ஆற்றலிலேதான், தங்கி உள்ள தென்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நறிப்பு: “குர்” என்பது தேவர்களின் அச்சந்தரும் தன்மை உடையவரைக் குறிக்கும். உண்டவர்-விளையால் அணையும் பெயர்.

ஆலமுண்டவர்லாறு: அமராகும், அசராகும், வாசகியைக் கயிருகவும், மந்தர மலையை மத்தாகவுங் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைத்தார்கள். அப்பொழுது அமுதமும் ஆலகால விடமென்னும் நஞ்சகம் தோன்றின. நஞ்சின் வேகத்தைக் கண்டு அஞ்சிய அமர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். அவர் அந்த நஞ்சைத் தாங் உண்டு, அமுத அமர்களுக்குக் கொடுத்தார். இதனை,

“வின்னோர் அமுதுண்டும் சாவ ஒருவரும்
உண்ணாத அமுதுண்டு இருந்தான் செய்குவாய்”

என இளங்கோவடிகள் பாராட்டுகின்றார்.

123. அமாரைப் புறங்கண்ட ஆண்மையாளன்

மின்னில் ஒன்றிய விண்ணார்
முன்னில் என்றமர் முற்றினுர்
என்னில் என்றும் அவ் என்னிலர்
வென்னில் அன்றி விழித்திலான்

கொண்டுகூட்டு: மின்னில் ஒன்றிய விண்ணார், (கும்பகருணனை அறைகூவி) முன்னில், என்று, அமர் முற்றினுர் என்னில், அவ் எண்டிலார் (ஆசிய தேவர்களின்) வென்னில் அன்றி விழித்திலான்.

பொருள்: மின்னில் ஒன்றிய - மின்னலைப் போன்ற ஒளி வீசுகின்ற, விண்ணாரா - விண்ணனுலகத்தில் உள்ளதேவர்கள், முன் நில்ளன்று - (கும்பகருணனை) எம்முன் நின்று போர்செய்வாயாக என அழைத்து, அமர் முற்றினுர் என்னில் - போர்புரியச் சூழ்ந்து கொண்டாராயினும், என்றும் - எப்பொழுதும், அவ்னன் இலார் - அந்தக் கணக்கில்லாத தேவர்களின், வென்னில் அன்றி - (அத்தேவர் அஞ்சிப் புறங்கோடுத்து ஓடுதலால்) முதுகில் அல்லாமல், விழித்திலான் - முன்பக்கத்தைப் பார்த்தறியாதவன்,

பொறிப்பு: மின்னல் போன்ற ஒளியோடுகூடிய தேவர்கள், கும்பகருணனை, எம்முன்னின்று போர்புரிவாயாக என்று அழைத்து, போர்புரியச் சூழ்ந்துகொண்டாராயினும், அந்த எண்ணற்ற தேவர்களின் முதுகைப் பார்த்தலே அன்றி, முன்பாகத்தை நேரே பார்த்தறியாதவன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனுடன் போராற்றக் கூடி வந்த தேவர்களை அவன் வென்ற செயல் கூறப்படுகின்றது. போருக்கு வருவாயாக என்று கும்பகருணனை அழைத்துப் போர்புரிய வந்த அமர்கள், அவனின் தோற்றப் பொலிவைக் கண்ட அளவிலேயே புறங்கொடுத்து ஓடுதலால், அத்தேவர்களின் முதுகுப் புறத்தையே கும்பகருணன் காண்டறிவான் என்பதாம். “முன்னில் நின்று அமர் முற்றினுர் வேண்ணில் அன்றி விழித்திலான்” என்ற

தொடர்களில் எழுகின்ற ஓசை, கும்பகருனைக் கண்டதும் அஞ்சி ஓடு கின்ற அமரரின் அல்லவைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் அமரர்கள் பலர் கூடி எதிர்த்து வந்தும் எதிர்நிற்கமாட்டாமல் புறங்கொடுத்து ஓடி ஞேர்கள் என்பதால் கும்பகருணனுக்கே சிறப்பாக அமைந்த, அருந் திறல்; ஆண்மையை அறிக்கின்றோம்.

“விழித்தகண் வேலகொண் செறிய அழித்து) இமைப்பின் ஓட்டன்(ரே) வன்கண் னவர்க்கு”

என வள்ளுவர் கூறிய வீரப்பன்பு மிக்கவன். கும்பகருணன் என் பதாம். அமரர்கள் மானத்திலும் உயிரையே மேலாக மதித்துப் புறங் கொடுத்தார்கள் என்றால் ஏனையோர் எங்ஙனம் கும்பகருணனுடன் போராற்றி வெல்லலாம் என்பதையும் விபீடனன் குறிப்பாகக் கூறுகின்றன. இதனால், இராமன் உள்ளத்தில், கும்பகருணனை வெல்ல வேண்டுமென்னும் ஊக்கத்தையும் ஆராய்ச்சியையும் எழுப்ப, விபீடனன் முயல்கின்றன என்பதை உணர்கின்றோம்.

124. அண்ணனுக்கு அறம் உரைத்தவன்

தரும் அன்றி தான்திதால்
வரும் ந மக்குயிர் மாய்வெலு
உருமின் வெய்யவ ஊக்குரை
இருமை மேலும் இயம்பினுன்.

கொண்டுகூட்டு: இது, தரும் அன்று, இதால், நமக்கு உயிர் மாய்வு வரும், (என்று) உருமின் வெய்யவனுக்கு, உரை, இருமைமேலும், இயம்பினுன்.

பொருள்: இது - (பிறர் மனைவியைக் கவர்ந்து சிறைவைத்த ஸாகிய) இச்சேயல், தரும் அன்று - அறச்சேயல் அல்ல, இதால் - (இங்ஙனம் அறத்தை மறந்து நீ ஆற்றிய) இத்தீயசேயலால் நமக்கு - நமக்கேல்லாம், உயிர்மாய்வு வரும் - உயிர் விடுதல் (மழிதல்) நேரும், எனு - என்று, உருமின் - இட யேற்றைப் போன்ற, வெய்யவனுக்கு - கொடியவனுடைன் இராவணனுக்கு, உரை - உறுதி பயக்கும் அறவுரைகளை, இருமைமேலும் - இரண்டு முறைக்கு மேலாக (மூன்று நான்கு முறைகள்), இயம்பினுன் - எடுத்துச் சொன்னான்.

பொழிப்பு: பிறர் மனையாளைக் கவர்ந்து சிறையிலே வைத்தலாகிய இச்சேயல், அறம் அல்ல, இதனால் நமக்

கெல்லாம் உயிர் அழிவு நேரிடும் என்று இடியைப் போன்ற இராவணனுக்கு இரண்டு முறைக்கு மேலும் நல்ல அறிசுறிகளை எடுத்துக் கூறினான்!

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் அறப்பண்புகளை அறிகின்றோம். கும்பகருணனின் மறப்பண்புகளை, இராமனுக்குக் கூறிய விபீடனன், அவனிடத்திலே அமைந்த அறப்பண்புகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்றான். இராவணனே, ஒத்த உளவிமையும் உடல் வலிமையும் படைத்த கும்பகருணன், அவனைப்போல் அறத்தை மறவாமல் வாழ்கின்றவன் என்பதை இராமன் அறியவேண்டு மென்பதே விபீடனனின் விருப்பமாகும். “தருமம் அன்றிது தாங்கிதால் வநும் நமக்குயிர் மாய்வனு இருமைமேலும் இயம்பினுன்” என்ற குரலிலே, கும்பகருணனின் அறப்பண்பை அப்படியே விளக்கி உரைக் கிண்ற விபீடனனின் பெருமித்ததை உணர்கின்றோம். அயலவன் மனையாளை விரும்பிச் சிறையிலே வைத்ததிமையால், நாங்கள் பெற்ற தவப்பேறுகளும், பிற சிறப்புக்களும், பயன்படாமல் ஓழிய, நாழும் அழிந்துபோக வேண்டியநிலைமை ஏற்படும் எனக் கும்பகருணன் இராவணனுக்குக் கூறியவற்றை, விபீடனன் இராமனுக்கு, எடுத்துச் சொல்கின்றான்.

“ ஒவியம் அமைந்தநகர் நீயன உழைந்தாய்
கோவியல் அழிந்ததென வேகுருகுலத் தோன்
தேவியை நயந்து சிறைவைத்த செயல்நன்றே
பரவியர் உறும்பழி இதிந்பழியும் உண்டோ ”

என மந்திரப் படலத்தில் கும்பகருணன் கூறியதாக வரும் கருத்தை நோக்குக. இதனால், இராவணனைக் காக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் கும்பகருணன் மேற்கொண்ட செயல்களையும், அவனின் கடமை யுணர்ச்சியையும் இராமன் அறியவேண்டுமென்ற கருத்து, விபீடன மூக்கு, உண்டென்பதையும் உணர்கின்றோம்.

ஞாப்பு: உருமின், என்பதில் உள்ள, இன், ஜந்தாம் வேற்றுமையுருபு ரூப்புப்பொருள். இருமை - பண்புப்பெயர். எனு - செய்யான்னும் வாய்பாட்டு விளையைச்சம், உரும் - இடி.

125. இறப்பது மெய் என்று இங்கே எய்தினான்

மறுத்த தன்முனை வாய்மையால்
உறுத்தும் ஆவ(து) உணர்த்தினான்
வெறுத்து, மாய்வது மெய்னு
இறுத்து நின்னதிர் எய்தினான்.

கொண்டுகூட்டு: மறுத்த, தன்முனை, (முன்னவனை) வாய் மையால், ஒறுத்தும், ஆவது, உணர்த்தினுள். (அவற்றைக் கேளாத இராவணனை) வெறுத்து, மாய்வது, மெய்ன (என்று) இறுத்து, நின் எதிர், எய்தினுன்.

போருள்: மறுத்த - (பிறன் மனையாளை, விரும்பிச் சிறையிலே வைத்திருத்தல் தீதாகும் என்று. கூறிய தனது நீதிமொழிகளைக் கேளாது) மறுத்தரைத்த, தன்முனை - தனது தமையஞ்சீய இராவணனை, வாய்மையால் - ஏவராலும் (நள்ள முடியாத) உண்மைப் போருள் போதிந்த நீதிமொழிகளால், ஒறுத்தும் - (இடுத்துரைத்து)க் கடிந்தும், ஆவது - ஆக்கங் தரக்கூடியதான் அறநூற் கோள்கை களை, உணர்த்தினென் - எடுத்து உணரக் கூறினால் (இராவணன் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமையினால்), வெறுத்தும் - (அந்த இராவணனின் தீச்செயலில்) வெறுப்புக் கொண்டவனும் (அவனை நோக்கி), மாய்வது - (யானும் நீயும் நம் உறவினரும் போர்க்களத் தீல்) இறுப்பது, மேப்பானு - (தவிர்க்க முடியாத) உண்மைபாகும் என்று, இறுத்து - (முடிந்த முடிவான தன் கருத்தை இராவண னிடம்) கூறிவிட்டு, நின்றதீர் - (அவனை ஆகிணப்படி) உனக்கு எதிராகப் (போர்செய்ய), எய்தினுன் - வந்து சேர்ந்தான்.

போறிப்பு: சிகையை விடுதலே தக்கது, என்று கூறிய தன் கருத்தை, ஏற்றுக் கொள்ளாத, தன் தமையஞ்சீய இராவணனை உண்மை பொதிந்த நீதி மொழிகளால் இடுத்துரைத்தும், அறநூற் கொள்கைகளை எடுத்து உணரக் கூறியும். திருத்த முயன்றான். அவற்றைக் கேளாத இராவணன், செய்கையை வெறுத்து, இனி நாம் இறந்து போவது உறுதினன்று அவனிடம்கூறி, உனக்கு எதிராகப் போர்புரிய வந்து சேர்ந்தான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் கொள்கைகளை, விபீடனை இராமனுக்குக் கூறுகின்ற குரலைக் கேட்கின்றோம். விபீடனை இராவணனை வெறுத்து, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த பின், அரண்மனையில் நிகழ்ந்த இச்செயல்களை ஒற்றரால் உணர்ந்து, உரைக்கின்றான். உறக்கம் நீங்கி எழுந்த கும்பகருணன், இராவண னிடஞ் சென்று, போர்நிசுழிச்சிகளை அறிந்தவட்ட, கூறிய அற வுரைகளை நினைவிற்கொண்ட விபீடனை, “மறுத்த தன்முனை வாய்மை யால் ஓறுத்து ஆவது உணர்த்தினுள்” எனக் கூறினுன். இனித் தன்,

முன்னவாகுகிய இராவணன், அறத்தை மறந்துவிட்டானே என்று அவன் செயலில் வெறுப்புக்கொண்ட கும்பகருணன், தன் முன் வனவுக்காக உயிரைவிடுதலே தக்கதென்னும், கடமை உணரச்சி யுடன் போர்புரிய வருகின்றான் என்பதை உணர்த்த, “வேறுத்து மாய்வது மேய்யேனு, ஒழுத்து நீன்தீர் எய்தினுன்” எனவும் கூறினான். இங்வனம் விபீடனை கூறுகின்ற குரலுடன்:

“வெள்ளிவன் வருவன் என்று உரைக்கிலேன் விதிநின்றது பிடர்பிடித்து உந்தநின்றது பொன்றுவேன்”

என, முன்னர் இராவணனிடம் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலையும் ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள்.

குறிப்பு: ஒருத்தல் - கண்டித்தல். மாய்வது - தொழிற்பெயர். வாய்மையால், என்பதில் உள்ள ஆல், முன்றும்வேற்றறுமை உருபு, கருவிப்பொருள், எனு-செய்யா வென்றும் வாய்பாட்டு விளையீச்சம்.

126. நீதி உணர்த்திய நேர்மை ஆளன்

“நன்றிது என்றும் நமக்கொலு
ஒன்றும் நீதி உணர்த்திலுன்
இன்று காலன்முன் எய்தினுன்”
என்று சொல்லி இறைஞ்சினுன்.

கொண்டுகூட்டு: ஒன்றும் நீதி, உணர்த்தினான் (ஆகிய கும்பகருணன் தான் உரைத்த நீதிமொழிகளை இராவணன் ஏற்றுக் கொள்ளாமையால்) இது, நமக்கு, என்றும், நன்று, என (என்று எண்ணி) இன்று காலன் முன், எய்தினான், என்று சொல்லி (விபீடனை இராமனை) இறைஞ்சினான்.

பொருள்: ஒன்றும் நீதி - (சீதையை வீடுதலே அறநேறி யாரும், விடாவிட்டால் நாமெல்லாம் அழிந்துவிடுவோம் என்று) அறத்துக்கும், ஆட்சி முறைக்கும் பொருத்தமான நீதியை, உணர்த்தினான் - (தன் முன்னவாகுகிய இராவணனாக்கு எடுத்து) உணரக்கூறியவாகுகிய கும்பகருணன், தான் (கூறிய அறநேறிகளைக் கேளாது அவன் தன்னைப் பழித்துரைத்தமையால்) இது - (தன் தமையன் இறப்பதற்கு முன் அவனுக்காகப் போர்செய்து இறத்தலாகிய) இச்சேயலே, நமக்கு - (இராவணனால் காப்பாற்றப்பட்ட) எம்போன்றுக்கு, என்றும் - எப்பொழுதும் இறக்க முன்பும், இறந்த

பின்பும்,) நன்று - நன்மைதரும் சேயலாகும். என - என்று துணிந்து, இன்று - இன்றையநாள், காலன்முன் - (போரிலே இறத் தலையே பேரும் பேரூக்கச்சுதி) இயமன் முன்பாக, எய்தினுள் - வந்து சேர்ந்தான்.

பொறிப்பு: சீதையை விடுதலே தக்கது என்று, அறத் துக்கும் ஆட்சி முறைக்கும் பொருத்தமான பல நீதிகளைக் கும்பகருணன் இராவணனுக்குக் கூறினான். தான் கூறிய அறநெறிகளைத் தன் முன்னவாகிய இராவணன் பொருட் படுத்தாமல் தன் ஜீயும் இகழ்ந்துரைத்தலைத் கண்ட கும்பகருணன்; தன் ஜீயக் காப்பாற்றிய தன் தமையன் இறக்க முன், தான் போர்க்களத்தில் சென்று அவனுக்காக உயிர் விடுதலே நன்மைதரும் செயல் என்று துணிந்தான். அங்குனம் துணிந்த கும்பகருணன், இன்று காலன் முன் வந்து நிற்கின்றன் என்று விபீடனை இராமனிடம் சொன்னான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனின் மன உணர்ச்சி யைப் படம் பிடித்ததுபோல எடுத்துக்கூறுகின்ற விபீடனைன் சிந்தனை ஆற்றலைக் காண்கின்றோம். அறத்தை மறந்த இராவணை வெறுத்து, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த விபீடனைப்போலத் தானும் இராமனைச் சேர்ந்தால் நன்றி மறந்த பழி வந்து சேரும் என்ற உணர்ச்சியுடனும், தன்மானத்துடனும் கும்பகருணன் போர்க்களம் புகுந்தான் என்பதையும், கம்பர் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். “நன்று இது என்றும் தமக்கு எனு இன்று காலன் முன் எய்தினுள்” என, விபீடனை கும்பகருணன் என்னத்தை உணர்ந்து கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டிய திறன் பாராட்டற்குரியதாகும். தன்னைப்போலவே இராவணை னின் தீச்செயலை வெறுத்த கும்பகருணன், அவனுக்காக உயிர்விடத் துணிந்த காரணத்தை ஒளியாமல் விபீடனை இராமனுக்கு உரைக் கின்றன. இராவணனுக்கு மாருக இராமன்பக்கஞ் சேர்ந்து போர் செய்வதால், தீராத பழி தனக்கு ஏற்படும் என்பதைக் கும்பகருணன் உணர்கின்றன. தன்னை வளர்த்த தமையனுக்காகத் தன் உயிரை விட்டால், உலகம் உள்ளளவும் புகழ் நிலைக்கும் என்பதையும் கும்பகருணன் உணர்கின்றன. இதனை, “என்றும் தமக்கு இது நன்று” எனக் கும்பகருணனை எண்ணியதாக விபீடனை கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஓசை, எமக்கும் உணர்த்துகின்றது.

குறிப்பு: “ஒன்றுநீதி” என்பதில் வரும் “ஒன்று” என்பது, “தல்” விகுதிகெட்ட முதனிலைத்தொழிற்பெயர், ஒன்றுதல், என்பதே அதன் முழு உருவமாகும். ஒன்றுதல்-பொருந்துதல், “நன்றிது” என்பதில் வரும், இது, என்ற சுட்டு, “காலன் முன் எய்தலாகிய இது” எனத் தான் செய்ய உற்ற தொழிலைச் சுட்டு நின்ற பெயர், (கும்பகருணன், தான் இறக்கக் குடிநீர்த்தே தக்கதென்று முடிவு செய்தற்காக, மீண்டும் தன் மனத்திலே அதனை நினைந்து, “காலன் முன் எய்தலாகிய இது, என்றும் நமக்கு நன்று” என்று தெளிந்தான் என்பதாம்).

---

15. சுக்கிரீவனின் தூழ்ச்சி

(127—128)

கும்பகருணனின் ஆற்றலையும், மான உணர்ச்சியையும், அறப் பண்பையும், விபீடனைன், இராமனுக்கு விளக்க மாகக் கூறினான். இராமனின் வெற்றியைத் தன் உயிரினும் மேலாக மதிக்கின்றவனும், வானரக் கூட்டத்தின் மன்னனும் மாகிய சுக்கிரீவன், விபீடனை கூறிய செய்திகளைக் கேட்டுச் சிந்தனையுடன் நின்ற இராமனை நோக்கி அண்ணலே! இப்பொழுது எம்முடன் போருக்குவருகின்ற கும்பகருணனை எதிர்த்துப், போர்செய்து கொல்வதால் எமக்கோர் பயனும் கிடையாது. இவன் அறத்தைத் தழுவிய ஆண்மை ஆளாக விளங்குகின்றபடியால் எங்கள் பக்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுதலே தக்க கருமாகும். இங்ஙனும், கும்பகருணனை எமது பக்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதால், முன்னமே எம்மைவந்து சேர்ந்து, இலங்கை மன்னாக விளங்குகின்ற விபீடனைனை மனவருத்தம் நீங்க வழியுமாகும். எமக்கும் நன்மை உண்டாகும் என்று நினைக்கின்றேன் எனக் கூறினான்.

இங்ஙனை கூறிய சுக்கிரீவனின் சூழ்ச்சி உரையின் திறத்தை, இராமனும் ஒப்புக்கொண்டான். போர்க் கோலத்துடன் எம்மை நோக்கி வருகின்ற கும்பகருணனிடம் யாரைத் தூதாகவிட்டு, எமது கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம் என்று, இராமன் சுக்கிரீவனைக் கேட்டான். இராமன் கேட்ட கேள்விக்குச் சுக்கிரீவன் விடைகூறச் சிந்தித்தான். இதற்கிடையில் விபீடனை ஏழுஞ்சு, இராமனை வணங்கி, பானே என் அண்ணாகிய கும்பகருணனிடம் தூதாகச்

சென்று, உங்கள் கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றேன், அவன் மனம்திருந்தி, உங்கள் பக்கத்திலேசேர விரும்பினால் அழுத்து வருகின்றேன் என்றான். இராமன் மிகவும் பனம் மகிழ்ந்து, விபீடனானுச்சு விடைகொடுத்தான்.

127. கும்பகருணை நாம் சேர்த்துக் கொள்வோம்

என்றவன் உரைத்தலோடுப் பிரவிசேய் இவளை இன்று
கொள்கிறோம் பயனுமில்லை கூடுமேல் கூட்டிக்கொண்டு,
நின்றது புரிதும்பற்றிந் நிறுத்தோன் இடமும்நீங்கும்
நன்றென நிலைத்தேன் என்றான் நாதனும் நல்ஸ(து) என்றான்.

ஷாண்டுகூட்டு: என்று, அவன் (விபீடனன்) உரைத்தலோடும். (அதனைக்கேட்ட) இரவிசேய் (இராமனை நோக்கி) இன்று, இவளைக்கொன்று, ஒருபயனும், (எமக்கு) இல்லை. (ஆதலால், இவன் எம்மைக) கூடுமேல், கூட்டிக்கொண்டு, நின்றது, புரிதும், இங்கிருதர்கோன், இடரும் நிங்கும். (இச்செயலை யான்) நன்றென, நினைத்தேன் என்றான். நாதனும், ஈது, நவன் என்றான்.

பொருள்: என்று - (இவ்வாருக), அவன் - அந்த விபீடனன், உரைத்தலோடும் - கும்பசருணனன் தன்மையைக்) கூறியவுடனே, (அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த), இரவிசேய் - தூரியனின், புதல்வ ஞகிய சுக்கிரிவன் (இராமனை நோக்கி), இன்று - இன்றைய போரில், இவளைக் கோன்று - இக்கும்பகருணைக் கோல்வதீநால், ஒரு பயனும் இல்லை - யாதோரு பயனும் (எமக்குக்) கிடையாது, கூடுமேல் - (இவன் எம்முடன்) சேர விரும்புவானாலோல், கூட்டிக் கொண்டு - (இவளை எமது நன்பனுகச்) சேர்த்துக்கொண்டு, நின்றது - இனிமேல் செய்யவேண்டியதாகவுள்ள கருமங்களை (இக் கும்பகருணனின் உதவியையும் பெற்று) புரிதும் - (மிக எளிதாகச் செய்வோம், மற்று - அதனால், இங்கிருதர்கோன் - அரக்கர்களின், அரசனுகவுள்ள இந்த விபீடனனின், இடரும் - மனக்கவலையும், நிங்கும் - (இச்செயலால்) நீங்கவிடும், நன்று - (இக்காரணங்களை யேல்லாம் சிந்திக்கும்போழுது கும்பகருணை எம்முடன் சேர்க் கின்ற செயல்) மிகவும் நல்லது, என நினைத்தேன் - என்று கருதி னேன், என்றான் - என்று சுக்கிரிவன்) கூறினான், நாதனும் - (இங்குனம் சுக்கிரிவன் கூறிய சூழ்ச்சி உரையினைக் கேட்ட) தலைவருகிய

இராமனும், ஈது - (நீ கூறிய) இது, நலன் என்றான் - நல்ல காரியம் என்று சொன்னான்,

பொறிப்பு: இவ்வாறு விபீடனன் கும்பகருணனின் குணங்களை எடுத்துக் கூறியபொழுது, உடனிருந்து கேட்ட சுக்கிரீவன், இராமபிராஜை கோக்கி, நாம் இன்றைய போரில் இக்கும்பகருணனைக் கொல்வதினால் ஓர் பயனும் ஏற்படாது. இவன், எம்முடன் வந்துசேர விரும்புவானாலுல், சேர்த்துக்கொண்டு, மேல் ஆகவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம். இச்செயலால் எம்முடன் சேர்ந்த இவ்விபீடனனின், மனவருத்தமும் நீங்கும். இது நல்ல காரியமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது, என்றான். இராமபிரானும், அச்செயல், மிக நல்லதென்றே, கூறினான்.

வீளக்கம்: இந்தப் பாட்டில், சுக்கிரீவனின் குழுச்சித் திறனைக் காணகின்றோம். விபீடனன், இராவணைன வெறுத்து வந்ததினால் ஏற்பட்ட நயத்தை என்னிய சுக்கிரீவன், கும்பகருணனையும் தமது பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டால், மிக எளிதாக இராவணைன வெல்லலாம் என்று கருதுகின்றான். பகைவனின், துளைவலியை எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ, அவ்வளவுக்கும் சலியாமல் முயல்கின்ற முயற்சித் திறத்திலேதான் வெற்றி இருக்கின்றது.

“பகை நட்பாம்க் கொண்டொழுகும் பண்புடையாளன்
தகைமைக்கண், தங்கிற்று) உலகு”

என்பது திருக்குறள்.

இங்கனம் என்னிய சுக்கிரீவன், தன் கருத்தைத் தலைவனுகிய இராமன் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாக ஆராய்ந்து கூறுகின்றான். “இவனை இன்று கோன்றேநு பயனும் இல்லை” என்றதொடரில் கும்பகருணனைக் கொல்வதினால் ஏற்படுகின்ற பயன் மிகச் சிறிதென்பதைச் சுக்கிரீவன், குறிப்பாகச் சொல்கின்றான். பெரும்பயன் இல்லாத செயலை ஆற்றுதலினும் சிந்தித்துப் பயன்உடைய செயல்களை ஆற்ற முற்பட வேண்டும் என்பதே சுக்கிரீவன் கொள்கையாகும். விபீடனனைப்போலக் கும்பகருணனும் எம்முடன், சேர்ந்து இராவணைன அழிக்க உடன்படுவானே ஆனால், அவனைக் கொன்று, பெறுகின்ற வெற்றியிலும் பெரும்பயன் நிரம்பிய வெற்றி எமக்குக் கூடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படவும் கூடும் என்பதை, “கூடுமேல் கூட்டிக்கொண்டு நின்றது புரிதும்” என்ற மொழிகளால் சுக்கிரீவன் சுட்டி உரைக்கின்றான். “கூடுமேல்” என்ற குரவில் கூடவும் கூடும் என்ற

பொருள் குறிப்பாகத் தோன்றுகின்றது. விபீடனனின் குணம், கும்பகருணனுக்கும் இருக்கலாம் என்று, சுக்கிரீவன் துணிந்து விட்டான். “கூட்டிக்கோண்டு நின்றது புரிதும்” என்ற தொடரைப் படிக்கின்றபொழுது எழுகின்ற ஒசை, கும்பகருணனையும் சேர்த்துக் கொண்டால், அவனின் துணையால் இராவணனை மிகளிதாக வெல்ல லாம் என்பதைக் காட்டுகின்றது. இனித் தங்கள் பக்கத்தில் சேர்ந்துள்ள விபீடனனுடன், கும்பகருணன் சேருவதால் தனத்குரிய தலைமை குறைந்துவிடுமென்று விபீடனன் எண்ணவும்கூடு மென்பதை நினைத்த சுக்கிரீவன், “இந்திரதர்கோன் இடரும், நீங்கும்” என்ற மொழிகளால் விபீடனனின் தலைமையை எடுத்துச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார்கள். இனிவரும் இலங்கையின் அரசன், விபீடனன்தான் என்பதை, “இந்திரதர்கோன்” எனக்கூறி மெய்ப்பிக்கின்றார்கள். “விபீடனன் தன் முன்னவாகையை இராவணனை வெறுத்து, அவனைக் கொல்லவந்த பகைவருடை கூடி வாழ்கின்றானே” என உலகோஸ் சொல்லும் பழி, கும்பகருணனும் இராமன்பக்கஞ் சேர்ந்தால் குறைந்துபோகும் என்பதை உணர்த்த, “நிதர்கோன் இடரும் நீங்கும்” என்றார். அறத்தை மறவாமல், இராவணனுக்குக் கும்பகருணன் கூறிய உறுதிமொழிகளை எல்லாம், விபீடனன் கூறக் கேட்ட சுக்கிரீவன், கும்பகருணனைக் கொல்லுதல் நல்லதல்ல என்றும் நினைத்துவிட்டான். இதனை, “நன்றேன நினைத்தேன்” என்ற தொடரால் அறிகின்றிரும். இதில், கும்பகருணனைச் சேர்த்துக்கொள்வதினால் போரை மிகளிதாக வெல்லலாம், விபீடனனின் மனக்கவலையைப் போக்கலாம். அறத்தைத் தழுவிய ஆண்மை ஆளனைக் காப்பாற்றிய புகழையும் பெறலாம். என்ற முடிவுகளை விளக்கிக் கூறுகின்ற சுக்கிரீவனின் ஆற்றல் தெளிவாகின்றது. எனவே சாமம், பேதம், தானம், தண்டம் எனும் நால்வகை உபாயங்களில் சுக்கிரீவன் “பேதத்தை” ஆற்றமுயல்கின்றார்களேரும். சாமம் - இன்சொல் கூறல், பேதம் - வேறுபடுத்தல் (பிரித்தல்). தானம் - கொடுத்தல், தண்டம் - ஒறுத்தல்,

குறிப்பு: இரவி - குரியன், புரிதும் - தன்மைப்பன்மை விளைமுற்று. இது என்னும் சுட்டுச்சொல், ஈது என நீண்டு நிற்கின்றது.

128. விடைபெற்ற விபீடனன்

ஏதுதற் குரியர் யாரே என்றாலும் இலங்கை வேந்தன் ஆகின்மற் றடிய னேசென்யு (ஆற்றல்) அறிவினால் அவனை உள்ளம் சேகந்த தெருட்டி ஈண்டுச் சேருமேல் சேர்ப்பன் என்றான் மேகம் ஒப்பாலும் நன்று போகென்று விடையும் ஈந்தான்.

நோன்டுகூட்டு: (அப்பொழுது இராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கிக் கும்பகருணனிடப்) ஏகுதற்கு, உரியார்யாரே என்ன லும், இலங்கைவேந்தன் (ஆகிய விபீடனை) ஆகில், அடியனே சென்று, அறிவிலை, அவனை (கும்பகருணனை) உள்ளம், சேரு, அற, தெருட்டி, ஈண்டுச் சேருமேல் சேர்ப்பேன், என்றுன், மேகம், ஒப்பானும் நன்று, போக, என்று, விடையும், ஈந்தான்.

பொருள்: ஏகுதற்கு உரியார் - (கும்பகருணனிடம் தூதாகப்) போதற்குத் தக்கவர், யாரே என்றலும் - எவர் இருக்கின்றார்கள் என்று இராமபிரான் கேட்டலும், இலங்கை வேந்தன் - இலங்கையின். எதிர்கால அரசனுதற்குரிய விபீடனை. (இராமபிரானை நோக்கி) ஆகில் - (உங்களின் கருத்து) இது ஆனால். அடியனே சென்று - (உங்கள்) அடியவனுகிய யானே (அவனிடம் தூதாகச்) சென்று, அறிவிலை - என் அறிவரையிலை (அறிவின் வல்லமையிலை) அவனை - அக்கும்பகருணனை, உள்ளம் சேரு - மன்றாற்றி, அற - நீங்கும்படி, தெருட்டி - தெளிவித்து, ஈண்டு - இங்கே, சேருமேல் - (எம்முடன் வந்து) அடைய விரும்புவானாலை, சேர்ப்பேன் - (அழைத்து வந்து) சேர்ப்பிப்பேன், என்றுன் - என்று (விபீடனை) சொன்னான், மேகம் ஒப்பானும் - (இங்ஙனம் விபீடனை கூறிய வற்றைக் கேட்ட) மழை முகிலைப்போல் விளைப்பயன் கருதாது கோடுக்கின்ற வள்ளலாகிய இராமனும் (மழை முகிலைப்போல் நிற்றத்தை உடைய இராமன் என்றும் கொள்ளலாம்), நன்று - (நீ எண்ணீய சேயல் மிகவும்) நல்லது, போக என்று - போவாயாக என்று விடையும் ஈந்தான் - விடையும் கோடுத்தான்.

பொழிப்பு: சுக்கிரீவன் கூறிய சூழ்சியைக் கேட்ட இராமன், எமது பக்கத்தில் இருந்து, கும்பகருணனிடம் தூதாகச் சென்று வரக்கூடிய தகுதிவாய்ந்தவர் யார் என்று கேட்டான். இங்ஙனம் இராமன் கேட்டவுடனே, விபீடனை எழுந்து, யானே தூதாகச் சென்று, என் அறிவரைகளால், கும்பகருணனின் மன வயிரத்தைக் குலைத்து, எம்முடன் வந்துசேர விரும்புவானாலை அழைத்து வருகிறேனென்று கூறினான். (விபீடனை ஆர்வத்தைக் கண்ட) இராமன் நல்லது போவாயாக என்று விபீடனை ஆக்கு விடைகொடுத்தான்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, தன் தமையனுகிய கும்பகருணை, இராமன் பக்கம் சேர்க்க முயல்கின்ற விபீடனைன் குரலைக் கேட்கின்றோம். செயல் திறம் வாய்ந்த இராமன், மிகச் சிந்தனையுடன் கூறிய சூழ்சியிருயால் விபீடனைன் உள்ளம் அன்னுப்பட்டுவிட்டது. “ஏததற்கு உரியார் யாரே” என இராமன் பொதுவாகக் கேட்கின்றன. விபீடனைன் தூதாகச் செல்லும் வன்னம் வெளிப்படையாக இராமன் கேட்கவில்லை. தனக்கு அடைக்கலம் அழித்த இராமனிடம் மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் பெறவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் விபீடனை தனை மறந்துவிட்டான். கும்பகருணையும் இராமனிடம் அடைக்கலம் புகும்படி செய்துவிட்டால், மிக எளிதாக இராவனைனை வென்று விடலாம் என்ற நினைவு விபீடனை மனத்திலே பதிந்துவிட்டது. கும்பகருணன் இராவனைனிடம் வைத்திருக்கும் மதிப்பையும், நன்றி உணர்ச்சி யையும், தன் அறிவுத் திறத்தினாலே அகற்றி விடலாம் என்ற துணிவால் விபீடனை மிகவும் எழுச்சிகொள்கின்றன. “அடியனேன் சேன்று அறிவினால் அவனை உள்ளம் கேகற்றதெந்திட என்டுச் சேநுமேல் சேர்ப்பன்” என்று, விபீடனை இராமனுக்குக் கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை, அவனின் உள்ளக் கருத்தைக் காட்டுகின்றது.

இனி கும்பகருணனின் மான உணர்ச்சியை, நன்கு தெளிந்த விபீடனை. தன் அறிவுத் திறத்தால், அவனை இராமன் பக்கம் திரும்ப முடியாத நிலைமை ஏற்படவுங் கூடும் என்ற ஐயத்தாலும் அலைக்கப்படுகின்றன.

“சேநுமேல் சேர்ப்பன்” என்ற தொடரிலே வருகின்ற “சேநுமேல்” என்னும் சொல்லில், சேராமல் விடவுங் கூடும் என்ற ஐய உணர்ச்சி தொன்றுகின்றது. இதனால் கும்பகருணைக் கட்டாயமாகத் தங்கள் பக்கம் சேர்க்கமுடியா தென்பதைக் குறிப்பாக விபீடனை இராமனுக்குக் கூறுகின்றன என உணர்கின்றோம்.

இனி, விபீடனை, “இலங்கை வேந்தன்” எனக் கம்பர் எடுத்துக் கூறிய கருத்துச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். இராவனைனை வென்று, இலங்கையைப்பிடிக்க முன்னமே, இலங்கையின் வேந்தனாக விபீடனை மதித்து, முடியும் சூட்டியவைத்த இராமனின் சூழ்சித் திறத்தைக் கம்பரால் மறக்க முடியவில்லை. இங்கும் பகைவனை வெல்ல முன்பே, பகைவன் நாட்டைத் தன்னடாக எண்ணிப் பிறர்க்குக் கொடுக்கின்ற செயலைத் தொல்காப்பியர், “கோள்ளார் தேங்குத்தித்தகோற்றமும்” என்ற தொடரால் கூறுகின்றார். இதனால் இராமன், இராவனைனை வென்று இலங்கையின் ஆட்சியை விபீடனைனுக்கே கொடுப்பான் என்ற முடிவையும் கம்பர் நினைவுட்டுகின்றார். இனி இதுவுமன்றி, “இலங்கைக்கு அரசனுவேன்” என்ற இறுமாப்புடன் விபீடனை இருக்கின்றான் என்பதைக் கம்பர் குறிப்பாகக் கூறி இகழ்கின்றார் எனவும் கொள்ளலாம். “எனக்கவன் தந்த சேல்வத்து, இலங்கையும், அரசும், எல்லாம், நினக்கு யான் தநுவேன்” என, விபீடனை கும்பகருணனிடம் கூறுகின்ற உறுதி உரைகளால் அவனின் உள்ளக்கருத்தை உணர்கின்றோம்.

16. தம்பியின் வாழ்வை விரும்பும் தண்ணொயாளன்

(129—138)

இராமபிரானிடம் விடைபெற்ற, விபீடனைன் குரங்குப் படைகளைக் கடந்து, தன் குலத்தின் வீரர்களாகிய அரக்கரின் படைக் கூட்டத்துள் சென்றான். இராவணனை வெறுத்து, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த விபீடனை திரும்பி வருதலைக் கண்ட அரக்கர்கள், மிகமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். சிலர் ஆண்மை நிரம்பிய கும்பகருணனிடஞ் சென்று, அண்ணலே! உம், அருமைத் தம்பியாகிய விபீடனை, இராமன் பக்கத்தைவிட்டு உம்மிடம் விரைந்து வந்துள்ளான் என்று, விளம்பினார்கள். படைவீரர்கள், விளம்பிய மாற்றத்தைக் கேட்ட கும்பகருணன், எல்லை இல்லாத மகிழ்ச்சி உள்ளத்திலே ஊற, என்று மில்லாத இன்பம் அடைந்தான். அங்நனம் களித்த கும்பகருணனைன் காவிலே விழுந்து, விபீடனை வணங்கினான். வந்து வணங்கிய விபீடனைக் கும்பகருணன் வாரித் தூக்கினான். வாரித்துக்கிய கும்பகருணன் அவனின் உச்சியை மோந்து, உயிர் ஒன்றூகும்படி அணைத்துத் தழுவித் தம்பி! அரக்கர் குலத்தில் நீ ஒருவனுக்கல் ஆவியுடன் இருக்கின்றூய் என யான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இங்நனம் மகிழ்கின்ற என்னுடைய எண்ணங்கள் எல்லாம் அழிந்துபோகும்படி யாக என்னிடம் ஏன் வந்தாய். அறிவில்லாதவர்போல ஆராய்ந்து, எதிர்காலத்தைத் தெளியக்கூடிய நீ என்னிடம் மீண்டுவந்த காரணம் என்ன என்பதை. இப்பொழுதே கூறுவாயாக என்று கண்ணீர் கொட்டுகின்ற கண்களுடன் கும்பகருணன், விபீடனைக் கேட்டான். விபீடனை விடைகூறவில்லை. மீண்டும் விபீடனை நோக்கிப் புலவர் களினும் மேம்பட்ட அறிவுடையாய்! நீ இராமபிரானிடஞ் சென்று அடைக்கலம் புகுந்ததும், அவன் உன்னைக் காப்பாற்றுவேன் என்று உறுதி உரைத்ததும் கேட்டுவைகையடைந்தேன். இத்துடன் உனக்கு வீண்ணுலகத்திலும், மன்னுலகத்திலும், ஏற்பட்டுள்ள மதிப்பைக் கேட்டு மகிழ்ந்

தேன். ஏமன், வாயிலே புகுந்து, களிக்க இருக்கின்ற, எங்களிடம் குற்றமற்ற நி, வந்துசேர்ந்த காரணம், என்ன? அழுதையள்ளி அருந்துகின்ற நி, நஞ்சை அருந்தலாமா தம்பி! பிறன்மனையாளை நயந்து நம் முன்னவன் செய்த தீமையால், புத்திய முனிவன் வழிவந்த நம் குலத்தின் மேன்மை அழிந்தாலும், நல்ல இயல்பையுடைய இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்கின்ற உன்னால், மீண்டும் நம்குலம் மேன்மை அடைகின்ற புண்ணியத்தைப் பெற்றுவிட்ட தென்று, என்னினேன். அங்ஙனம் என்னியான், உன் தோளைப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். மகிழ்ந்த என் வாய் வருத்தத்தால் ஈரம்வற்றிப் புலரும்படி இங்கு ஏன் வந்தாய். ஐயோ, என் மனம் மிக வருந்துகின்றது. அறத்தின் துணைவராக விளங்குகின்ற இராம இலக்குமணரிடம் அடைக்கலமாகப் புகுந்த உன்னை, தங்கள் ஆவியைவிடநேர்ந்தாலும் அவர்கள் கைவிடமாட்டார்கள். நி முன்னமே பெற்றுக் கொண்ட வரத்தினால் சாவுக்கு அஞ்சாத நிலையைப் பெற்றுவிட்டாய். இப்பொழுது, இராமபிரானைச் சார்ந்து பிறப்பால் வருங் கீழ்மையையும் போக்கிக்கொண்டாய். இங்ஙனம் எல்லாம் பெருஞ் சிறப்புப் பொருந்திய நி என்ன பயனைக் கருதி, என்னிடம் திரும்பி வந்தாய்.

129. தம்பியைக் கண்ட இன்பம்

தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன்பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான் வெந்திறல் அவனுக்கைய வீட்டனை விரைவின் உன்பால் வந்தனன் என்னச் சொன்னார் வரம்பிலா உவகை கூரச் சிந்தையால் களிக்கின் ருந்தன் செறிகழு சென்னி சேர்த்தான்.

கொண்டுகூட்டு: (விபீடனை) தந்திரக் கடலைநீந்தி, தன் பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான், (இங்ஙனம், விபீடனைன் வந்து சேர்ந்ததைக் கண்ட பணியாளர்) வெந்திறல் அவனுக்கு, ஐய! வீட்டனை உன்பால் விரைவின், வந்தனன், என்னச், சொன்னார். (அச் செய்தியைக் கேட்டு) வரம்பு இலா, உவகைகூரச், சிந்தையால், களிக்கின்றன் (ஆகிய கும்பகருணனின்) தன்செறிகழு, தன்சென்னி சேர்த்தான்.

பொருள்: (விபீடனன்) தந்திரக் கடலை-இராமனுக்குத் துணையாக ஸிற்ற குரங்குப்படைக்கடலை, நீந்தி - கடந்து, தன்பேரும் - தனது பேரிய, பலத்தைச் சார்ந்தான் - வலிமை போருந்திய (அரக்கர் படைகளிடம்) சேர்வானுயினை, (இங்கானம், விபீடனன் வந்து அரக்கர் படைகளுடன் சேர்தலைக்கண்ட பணியாளர்கள்) வேம்திறல் அவனுக்கு - கோழிய வலிமையைக்கொண்ட அக் கும்பகருணனுக்கு, ஐய - ஐயனே, வீடனன் - உன் தம்பியாகிய விபீடனன், உன்பால் - உன்னிடம், விரைவின் - மிக விரைவாக, வந்தனன் - வந்துள்ளான், என்ன - என்று, சொன்னார் - கூறினார், (தம்பி வந்துள்ளான் என்று ஏவலாளர் கூறிய செய்தியைக் கேட்டு) வரம்பு இலா - எல்லை இல்லாத, உவகை கூர - மகிழ்ச்சிபோங்க, சிந்தையால் - மனத்தினுல் (மனத்தின்கண்ணே), களிக்கின்றுன், தன் - மகிழ்கின்றவனுன (பூரிப்புக் கோள்கின்றவனுன) கும்பகருணனது, சேறிகழல் - வீரக்கழல் அணீந்த கால்களில், சென்னி சேர்த்தான் - தன் தலைபொருந்தும்படியாக வீழ்ந்து (விபீடனன்) வணங்கினே.

பொழிப்பு: விபீடனன், வானரச் சேனைகளாகிய பெருப் கடலைக் கடந்து சென்று, தன் குலத்தவராகிய அரக்கர் படையைச் சேர்ந்தான். இங்ஙனம் விபீடனன் வருதலைக்கண்ட ஏவலாளர்கள், மிக்க வலிமையைக் கொண்டவனுன கும்பகருணனை வணங்கி ஐயனே, உன் தம்பியாகிய விபீடனன், உன்னிடம் வந்துள்ளான் என்று சொன்னார்கள். தம்பியின் வருகையைக் கேட்டு, எல்லை யில்லாத மகிழ்ச்சி பொங்க, மனத்தினுல் இன்புறுகின்ற கும்பகருணனுடைய, வீரக்கழல் விளங்குகின்ற கால்களில் தன் தலைபொருந்த வீழ்ந்து (விபீடனன்) வணங்கினே.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, விபீடனன் வருகையைக்கேட்ட, கும்பகருணனின், மகிழ்ச்சி கூறப்படுகின்றது. தன் முன்னவனுகிய இராவணன், அறத்தை மறந்து புரிகின்ற செயலைத் தாங்கமாட்டாமல் இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த விபீடனன், தனினைக் கண்டவுடன் இராமனைப் பிரிந்து, வந்த செய்தியைக் கேட்டவுடனே, கும்பகருணன், அடைந்த மகிழ்ச்சியை “வரம்பிலா உவகை கூர்ந்து, சிந்தையால் களிக் கிள்ளுன்” என்ற தொடரால், கம்பர் எமக்குக் காட்டுகின்றார். தன் முன்னவனுகிய கும்பகருணனைக் கண்டவுடனே, விபீடனனின் உள்ளம்

உருசி ஒன்றுபட்ட நிலைமையை, “சேநிகழல் சேன்னீ சேர்த்தான்” என்ற தொடரால் உணர்த்துகின்றார். மாற்றார் பக்கத்தைச் சேர்ந்த விபீடனைனில் வருகை, ஏதோ சூழசிகுறித்ததாகவே இருக்கவேண்டும் என்பதை எண்ணிய பணியாளர்கள், “வீடனை விரைவில் உள்பால் வந்தனன்” எனக் கூறினார்கள். இத் தொடர்களைப் படிக்கின்ற பொழுது எழுகின்ற ஒசை, பணியாளரின் உள்ளத்திலே தோன்றிய, அச்சத்தையும், வியப்பையும் அப்படியே காட்டுகின்றன. கும்பகருணன் இயல்பாகவே உடன் பிறந்தாரிடம் மிகவும் அன்புடையவன். அறத்தை மறந்த தன், அண்ணாகிய இராவணையும், அறத்தை மறவாமல் இராமனை அண்டி வாழ்கின்ற தன் தம்பியாகிப் விபீடனையும், அவரவர் நிலையில் வைத்தே ஆதரித்து அன்டு செய்கின்றார்கள். இங்ஙனம் உடன் பிறந்தாரைத் தன் உயிரினும் மேலாக மதிக்கின்ற கும்பகருணன், விபீடனை வருகையைக் கேட்டவுடனே, ஆவிதளிர்த்து, அடைந்த இன்பத்தைக் கம்பரால் மறக்க முடியவில்லை. “சிந்தையால் களிக்கின்றன்” என்ற தொடர், கும்பகருணன், விபீடனை வருகையை எண்ணி, எண்ணி அடைகின்ற இன்ப எழுச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சிந்தையால் களித்தல் - எண்ணி, எண்ணி இன்பவெறி கொள்ளுதல்.

குறிப்பு: தந்திரம் - படை, பலம் - ஜேனோ, கடல்போஸப் பரந்து கிடக்கின்ற சேனையைக் கடல் என உருவக்கு செய்தார். அது தந்திரமாகிய கடல் எனப் பொருள்படும். படையைக் கடலென உருவகம் செய்தபடியால். அதனைக் கடத்தலே, நீந்தல் எனவும் கூறினார்.

130. விபீடனை தன்னிடம் வந்த காரணத்தைக் கும்பகருணன் வினாவுதல்

முத்திவந்து இறைஞி ஒனை மேந்துயிர் மூங்கப் புல்வி
உய்ந்தனை ஒருவை போன்று எனமனம் உவக்கிள் ரேன்தன்
சிந்தனை மூழுதும் சிந்தத் தெளிவிலார் போல மீள
வந்ததென் தனியே என்றான் மழையின்நீர் வழங்கு கண்ணுள்.

கொண்டுகூட்டு: மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணுன்,
(ஆகிய கும்பகருணன்) முங்கிவந்து, இறைஞ்சினைனை (விட்டை
டனைனை) மோந்து, உயிர் மூங்கப் புல்வி, ஒருவை, உய்ந்தனை,
போன்று, எனமனம் உவக்கிள்ரேன், தன், சிந்தனை,
மூழுதும் சிந்த, தெளிவிலார் போல மீள தனியே (நீ)
வந்தது, என், என்றான்.

பாருள்: மழையின் - (தன் தம்பியைக் கண்ட, மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால்) மேகத்தைப் போல (கருக்கொண்ட முகிலைப்போல), நீர் வழங்கு - நீரைச் சொரிகின்ற, கண்ணேன் - கண்களை உடையவ ணை கும்பகருணன், முந்தி வந்து - தனக்கு முன்னே வந்து, இறைஞ்சினை - (தன் காலீல் வீழ்ந்து) வணங்கிய விபீடனை, மோந்து - (தூக்கி) உச்சி மோந்து, உயிர் மூந்கப் புல்லி - உயிர் (தளிர்ப்ப மார்போடு மார்பை அளிந்தது) ஒன்றுபட இறுகத்தமுவி. ஒருவை - (எமது அரக்கர் குலத்திலே) நீ ஒருவனுவது, உய்ந்தனை போன்று - (எங்களை விட்டு இராமன்பக்கம் சேர்ந்தபடியால்) உயிர் பிழைத்து மேட்படுத்தற்குச் சென்றுப், என - என்று மனம் உவக் கின்றேன், தன் - மனம் மகிழ்ச்சி அடைகின்றவனுகிய என், சிந்தனை முழுதும் - எண்ணங்கள் எல்லாம், சிந்த - சிதைந்து பாழாக, தேளிவு இலார் போல - (தேளிந்த) அறிவு இல்லாதவர்போல, (நீ) மீளா - திரும்ப, தனியே - தன்னந்தனியாக, வந்தது என் - வந்த காரணம் என்ன, என்றுன் - என்று கேட்டான்.

பொறிப்பு: அந்பினால் மழைபோல நீரைச் சொரி கின்ற கண்களை உடையவனுகிய கும்பகருணன், தன் அடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கிய விபீடனைத் தூக்கி உச்சி மோந்து, உயிர் தளிர்க்கத் தழுவி, நீ ஒருவனுவது எம் குலத்தில் உயிர்பிழைத்து மேன்மை அடையச் சென்றுப் பெற்று, மனமகிழ்ச்சி கொண்டுள்ள என்னண்ணம் கெடும் வண்ணம், தீ திரும்பிவந்த காரணம் என்ன என்று கேட்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே விபீடனைன் நல்வாழ்வுகருதி உருகுகின்ற கும்பகருணனின் தன்மையைக் காண்கின்றோம். வந்து வணங்கிய விபீடனை வாரித் தூக்கித் தழுவிய கும்பகருணனின் ஆர் வத்தைக் கம்பர் மிக ஆர்வத்துடன் மொழிகின்றார். “முத்தி வந்து இறைஞ்சினை மோந்து உயிர் மூந்கப் புல்லி” என்ற அடிகளைப் படிக்கின்ற பொழுது ‘கும்பகருணனின் உள்ளம் உருகிப் பாய்கின்றது போன்ற உணர்ச்சி எமக்கும் உண்டாசின்றது. வந்த தம்பியை வாரித் தூக்கி, உச்சிமோந்து தழுவத் தழுவக் கும்பகருணனின் உயிர் தளிர்க்கின்றது.

“உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு அமிழ்ந்தின் இயன்றன தோள்”

என்பது திருக்குறள்.

இனிக் கும்பகருணன், விபீடனனின் வாழ்வை என்னி மகிழ்ந்த பண்பைக் கம்பர் மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார். அறத்தைத் தழுவிய விபீடனன் வாழ்வதால், அரக்கர்குலம் மீண்டும் தழைக்கும் என்ற எண்ணம், கும்பகருணன் உள்ளத்தில் ஊறிவிட்டது. அறத்தை மறந்த இராவணனும், அவனுக்குத் துணையாக நின்று போர் ஆற்று கின்ற தானும், மற்றையோரும், தவறுமல் இராமனால் கொல்லப் படுதல் தின்னனம் என்பதையும் கும்பகருணன் உணர்ந்துவிட்டான். “உய்ந்தனை ஒருவை போனும் என மனம் உவக்கிள்ளேன்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குராவிலே அமைந்துள்ள கெளிவும், இரக்கமும் எமதுள்ளத்திலும் பதிகின்றன. நீயும் இறங்குவிட்டால் அரக்கர் குலத் தின் பண்பு அற்றுவிடும் அல்லவா என்ற ஏக்கத்துடன் கும்பகருணன் விபீடனனுக்குக் கூறுகின்றுன் என்பதை உணர்கின்றோம்.

இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, அறத்தைப் புரந்து, அரக்கர் குலத்தையும் பாதுகாப்பாய் என, யான் எண்ணிய எண்ணத்தை யெல்லாம் பாழாக்கிவிட்டாயே என நினைந்து என் செய்தாய் நீ என்று, கும்பகருணன் விபீடனனைக் கேட்கின்ற குராவிலே எழுகின்ற உணர்ச்சியை, ஓசை உருவாகப் படைத்துக் கம்பர் எமக்குக் காட்டுகின்றார்.

“என் சிந்தனை முழுதாக சிந்தத் தெளிவிலார் போல மீன் வந்ததென் தனியே என்றான் மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணுள்”

என்ற அடிகளிலே அலை ஏற்கின்ற ஓசை, கும்பகருணனின் உணர்ச்சியை அள்ளி வீசுகின்றது. தம்பியின் வாழ்வை விரும்புகின்ற தமையனின் ஆர்வக்குரலை இதனால் அறிகின்றோம். தன் அருமைத் தம்பியைக் கண்டவுடனே, ஆண்மை நிறைந்த கும்பகருணனின் உள்ளம் அன்பினால் உருகிவிட்டது. இதனை, “மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணுள்” என்ற தொடரால் கம்பர் காட்டுகின்றார். அன்புடையரைக் கண்டவுடனே, உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் சொரிவது இயல்பாகும்.

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தான் ஆர்வலர்தம் புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: ஒருவை - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று, ஒருவனுவிய நீ, என வரும் இறைஞ்சினானை - வினையால் அனையும் பெயர், உவக்கிள்ளேன் - தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. தெளிவிலார் - எதிர்மறை வினையால் அனையும் பெயர்.

131. அழுதும் நஞ்சம்

அவையம் நீபெற்ற வாறும், அமரகும் பெறுதல் ஆற்று உவய லோகத்தின் உள்ள சிறப்புங்கேட்டு) உவந்தேன் உள்ளம்

கவிஞரின் அறிவு மிக்காய், காலன்வாய்க் களிக்கின் ரேம்பால் நவைஇலை, வந்த தென்றீ அழுதுண்பாய் நஞ்சன் பாயோ.

கொண்டுகூட்டு: கவிஞரின், அறிவு மிக்காய், நீ அவையம், பெற்ற, ஆறும், அமரரும், பெறுதல் ஆற்று, உவையலோகத்தில், உள்ள சிறப்பும், கேட்டு, உள்ளம் உவங்தேன், நவைஇலை, காலன்வாய், களிக்கின்ரேம்பால், நீ வந்தது என், அழுது உண்பாய், நஞ்ச உண்பாயோ.

பொருள்: கவிஞரின் - (அறிவுவளம் ஸிரம்பிய) புலவரிலும், அறிவு மிக்காய் - அறிவிவால மிகுந்தவனே, நீ அவையம் பேற்ற ஆறும் - (இராமபிரானிடம் சென்று) நீ அடைக்கலம் பேற்ற வகை யையும், அமாரும் - தேவர்களும், பெறுதல் ஆற்று - அடைய முடியாத, உவய லோகத்தில் - மன்னுலகும், விண்ணுலகும் ஆகிய இரண்டுலேகங்களினும், உள்ள சிறப்பும் - (உனக்கு) உண்டாகி வருகின்ற புகழையும், கேட்டு - கேள்விப்பட்டு, உள்ளம் உவங்தேன் - மனம் மகிழ்ந்தேன், நவைஇலை - (நீ ஒரு சிறிதும்) குற்றம் உடையாய் அல்லை, (அங்குளம் இருந்தும்) காலன்வாய் - கூற்றுவனிடத்தில், (தீவினையின் காரணமாக) அகப்பட்டிருந்தும் (அதனை உணராமல்), களிக்கின்ரேம்பால் - (தற்பெருமையால்) செருக்குக் கொண்டு விளையாடுகின்ற எம்மிடத்து, நீ வந்தது - நீ வந்து சேர்ந்தது, என் - என்ன காரணம், அழுது உண்பாய் - அழுத்தத்தை உண்டுகொண்டிருக்கின்ற நீ, நஞ்ச உண்பாயோ - நஞ்சை விரும்பி உண்பாயோ.

பொறிப்பு: புலவரினும் சிறந்த அறிவுடையோய்! நீ இராமபிரானிடம் சென்று அடைக்கலம் பெற்ற தன்மை யையும், தேவரும் பெறமுடியாத மன்னுலகம் விண்ணுலகம் என்னும் இரண்டுலகங்களிலும் உனக்கு, உண்டான சிறப்பையும் கேட்டு, மனம் மகிழ்ந்தேன். இங்குளம் குற்றம் அற்றவனுகிய நீ, கூற்றுவனிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தும் அதனை உணராமல், செருக்கி விளையாடுகின்ற எம்மிடத்து, வந்த காரணம் என்ன என்று கேட்டான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, வீடீனை இராமனை வெறுத்து, தண்பக்கம் வந்துவிட்டான் என்ற எண்ணத்தினால், மனம் வருந்திய

கும்பகருணனின் அண்புக் குரலிலே கேட்கின்றோம். அறத்தை மறவாத தன் அருமைத் தம்பியின் நல்வாழ்வை எண்ணி எண்ணி, அவனை இடித்துரைக்கின்ற கும்பகருணனின் தூயஉள்ளம், எம் உள்ளத்தையும் தொடுகின்றது. விபீடனைனின் அறிவு வளத்தைக் கும்பகருணன் பாராட்டுகின்றன. ‘கவிஞரின் அறிவு மிக்காய்’ என விபீடனைனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே, உள்ளீர் வீசுகின்றது.

“அறத்தினைப் பாவங் வெல்லாது என்னும் ஆறுஅறிந்து ஞானத் திறத்தின துறவென் தென்னித் தேவர்க்குத் தேவைச் சேர்ந்தேன்”

என விபீடனை மேகநாதனிடம் கூறுகின்ற பொருள் உரைகள், அவனின் அறிவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இனி, விபீடனை இரா வணை வெறுத்து, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த போதிலும், அவனிடம் உள்ள பெரும்பண்பைக் கும்பகருணன் மதிக்கின்றன. தன் அண்ணனிலும் அறத்தையே மேலாக மதித்த விபீடனை, “நவையிலை வங்கேள் நீ” எனக் கும்பகருணன் கேட்கின்றன. விபீடனை, “மனத்தோடு வாய்மை மேர்த்து” வாழ்கின்ற வாய்மை யாளன் என்பதே கும்பகருணனின் கருத்தாகும்.

“உண்டிலென் நறவும் பொய்மை உரைத்திலென் வலியால் ஒன்றும் கொண்டிலென் மாய வஞ்சம் குறித்திலென் யாரும் குற்றம் கண்டிலர் என்பால் உண்டே நீயிரும் காண்டிர் அன்றே பெண்டில் திறமிய ஞரைத் துறந்தது பிழையிற் ருமோ”

என மேகநாதனிடம் விபீடனை தன்னைப்பற்றிக் கூறுகின்ற உரை களால், அவனின் தூயவாழ்வை உணர்கின்றோம்.

இனி, இராமபிரானிடம் சென்று அடைக்கலம் பெற்றினால், விபீடனைனின் வாழ்வு மலர்ந்துவிட்ட தென்ற எண்ணத்தால், கும்பகருணன் குதூகவிக்கின்றன. “அவையீம் நீ பேற்றவாறும் அமரஙும் பேறுதல் ஆற்று உவயலோகத்தின் உள்ள சிறப்பும் கேட்டு உவங்கேள் உள்ளாம்” எனவரும் கும்பகருணனின் குரலிலே எழுகின்ற ஆர்வம், அவனின் தூயங்களையும், அறப்பண்பையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அறத்தை மறந்த இராவனன், அரக்கர்குத்துடன் அழிந்து படுவான் என்பதை விபீடனைக்குத் தெளிவாக உணர்த்தக் கருதிய கும்பகருணன், “காலன்வர்யக் களிக்கின்றேம்பால் நவையிலை வந்த தேன் நீ அழுதுன்பாய் நஞ்சுன்பாயோ” எனக் கூறினான். அறத்தைத் தழுவி வாழ்கின்ற இராமனிடம் அடைக்கலம்புகுந்து பெறுகின்ற நல் வாழ்வை அமுதம் என்றும், அறத்தை மறந்த இராவனன் பக்கத் தைச் சேர்ந்து அடைகின்ற துன்பவாழ்வை நஞ்சுசென்றும் கூறினார். “அழுதுன்பாய் நஞ்சுன்பாயோ” என்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை,

விபீடனா! உன் அறிவு இவ்வளவு மாறிவிட்டதா எனக் கும்பகருணன் ஏங்கி இரங்குகின்ற இயல்லை உணர்த்துகின்றது.

குறிப்பு: ஆற்று - சறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரொச்சம். உவயம் - இண்டு. மிக்காய் - குறிப்புவிளையால் அளினாயும் பெயர்.

132. மகிழ்ந்த என்னை வருந்தவைத்தாய்

குலத்தியல்(பு) அழிந்ததேனும் குமரமற்(று) உன்னைக் கொண்டே புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் பொருந்திற்(று) என்ன வலத்தியல் தோளைநோக்கி, மகிழ்கின்றேன் மன்ன வாயை உலர்த்தினை திரிய வந்தாய் உளைகின்ற(து) உள்ளம் அந்தோ.

கொண்டுகூட்டு: குமர! (நம்) குலத்து இயல்பு அழிந்த தேனும், மற்று, புலத்தியன்மரபு, உன்னைக்கொண்டே, (குலத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றி) மாயாப் புண்ணியம், பொருந்திற்று, என்ன, (என்று கருதி) வலத்தியல் (உன்) தோளை நோக்கி, மகிழ்கின்றேன், மன்ன (நீ) திரிய, வந்தாய், (ஆகி, என்) வாயை உலர்த்தினை, அந்தோ உள்ளம் உளைகின்றது.

போருள்: குமர - (எனக்கு) இளையோனே! குலத்து, இயல்பு-நம் அரக்கர் குலத்தின் சிறந்த தன்மை (எம் முன்னேனுகிய இராவணன் ஆற்றிய தீய சேயலால்), அழிந்ததேனும் - குறைந்ததானுலும் (அழிந்துவிட்டதாயினும்), மற்று - ஆனால் முழுவதும் அழியாமல், புலத்தியன் மரபு - புலத்தியமுனிவள் வழியில் வந்த அரக்கர் குலம், உன்னைக்கொண்டே - (அறத்தின் தலைவரங்கிய இராமராணிடஞ் சேன்று அடைக்கலாம் புகுந்த) உன்னை மூலமாக வைத்துக் கொண்டே, மாயா-(உலகவழக்கில் நீன்று) அடியற்றுப் போகாமல் நிலைபெறுகின்ற, புண்ணியம் - புண்ணியத்தை, (பாக்கியத்தைப்) போருந்திற்று - பேற்றுவிட்டது. என்ன - என்று (இதுகாறும்) எண்ணி, வலத்தியல்-வேற்றியோடு போருந்திய, தோளை நோக்கி - (உன்) தோள்களைக் கண்டு, மகிழ்கின்றேன் - மகிழ்ச்சி அடைந்த வண்ணமாக இருக்கின்றேன், (நீ) தீரிய- (இங்குனம் யான் மகிழ்ந்து கோண்டு இருக்க) நீ அதற்கு மாருக, வந்தாய் - (இராமன் பக்கத் தீலே நில்லாமல் மீண்டு எண்ணிடம்) வந்தாயாகி, (என்) வாயை உலர்த்தினை - (நீ இராமனை அடைந்து வாழ்கின்றாய் என்ற மகிழ்ச்சி யால் நீர் ஊறுகின்ற என்) வாயினை (கவலைத் தீயால்) உலரச்செய்து

விட்டாய், அந்தோ - ஜயோ (உன் செயலை ரினைக்க ரினைக்க), உள்ளம் - என் மனம், உளைகின்றது - வருந்துகின்றது,

பொழிப்பு: எனக்கு இளையோனே! எம் முன்னவஞ்சிய இராவணன், பிறன் மனையாளை விரும்பிச் செய்த தீமையால், நம் குலத்தின் மேன்மை குறைந்தாலும், இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்து வாழ்கின்ற உன்னை மூலமாக வைத்துக்கொண்டு, புலத்தியமுனிவனின்வழி வந்த அரக்கர் குலம், அழியாத புண்ணியத்தை அடைந்துவிட்டது, என் ரெண்ணி வெற்றிபொருந்திய உன் தோள்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன், அங்ஙனம் மகிழ்ந்த என் வாய், வருத்தத்தால் ஈரம் புலரும்படி என் பக்கம் வந்து சேர்ந்தாய். ஜயோ! என் உள்ளாம் வருந்துகின்றது.

விளக்கம். இந்தப்பாட்டில் விபீடனைனின் வாழ்வையே பெருஞ்செல்வமாக மதிக்கின்ற கும்பகருணனின் உயர்ந்த பண்பு, உரைக்கப்படுகின்றது. இராவணன் சீதையைச் சிறைசெய்த தீமையால் அரக்கர்குலத்தின் மேன்மை அழிந்துவிட்டதென்பதே கும்பகருணனின் எண்ணமாகும். இங்ஙனம் அழிந்த அரக்கர்குலம், இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கும் விபீடனைஞால் மீண்டும் தழைக்கும் என்ற நம்பிக்கையால், கும்பகருணன் மகிழ்ந்தாரன். இதனை, “துலத்தியல் அழிந்ததேனும் துமரமற்று, உன்னைக்கோண்டே புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் போந்திற்று, என்று வலத்தியல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன்” எனவரும் கும்பகருணன் குரலால் உணர்க. இத் தொடர்களைப் படிக்கின்றபொழுது எழுகின்ற ஓசை, கும்பகருணனின் உள்ளத்துடிப்பை அள்ளி வீசுகின்றது.

“புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் போந்திற்றேன்று வலத்தியல் தோளைநோக்கி மகிழ்கின்றேன்” என்ற தொடர்களிலே கும்பகருணனின் உயிர் உருசி ஒடுவதுபோன்ற எழுச்சியைக் காண்கின்றோம். பிறன் மனையாளை விரும்பிய இராவணாஞால் அரக்கர்குலம் அடைந்த மறுவை, விபீடனை அகற்றிவிடுவானென்று, கும்பகருணன் எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணத்தை விபீடனை வீணாக்கிவிட்டான் எனக் கருதிக் கும்பகருணன் வருந்துகிறான். இதனை, “மகிழ்கின்றேன் வாயை மன்ன உலாத்தினை திரியவந்தாய் உளைகின்றது உள்ளம் அந்தோ” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற உரைகளால் உணர்க.

அறத்தை மறவாத விபீடனைன் தோள்வலிதான் உண்மையான வெற்றியை ஈட்டவல்லதென்பதையும், அறத்தை மறந்த தன் முன்னவ

ஞகிய இராவணனின் தோள்வலியும், அவனை ஆதரிக்கின்ற தமது தோள்வலியும் இராமன் அம்புகளால் அழிந்துவிடும் என்பதையும் மனத்தில்கொண்ட கும்பகருணன், வலத்தியல்தோளை மகிழ்கின்றேன் எனவுங் கூறினான். “அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” என்பது புறநாறாறு.

குறிப்பு: மாயா - சுறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம், அந்தோ - இரக்கக் குறிப்பு. குமர, மன்ன் - அண்மைவிளிகள்.

133. இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாதான்

அறப்பெரும் துணைவர் தம்மை அபயம்ளன்(ழ) அடைந்த நின்னைத் துறப்பது துணியார், தங்கள் ஆருயிர் துறந்த பேரதும் இறப்பெரும் பயத்தை விட்டாய், இராமன்ளன் பாளைப் பற்றிப் பிறப்பெலும் புன்மை தீர்ந்தாய், நினைந்தென்கொல் பெயர்ந்தவண்ணம்.

கொண்டுகூட்டு: அறப்பெருங் துணைவர், தங்கள் ஆருயிர் துறந்தபோதும், தம்மை, அபயம் என்று, அடைந்த நின்னை, (காப்பாற்றுமல்) துறப்பது துணியார், (நீ முன் பெற்ற வரத்தினால்) இறப்பு என்னும், பயத்தை விட்டாய் (இப்பொழுது) இராமன், என்பாளைப்பற்றி, பிறப்பு என்னும், புன்மை தீர்ந்தாய். (இங்கனம் மேலான சிறப்பைப் பொருந்திய நீ, இராமனை விட்டு) பெயர்ந்த வண்ணம், என்னினைந்து, கொல்.

பொருள்: அறப்பெருங் துணைவர் - அறம் (சிறந்து) வளர்தற்குப் பேருங் துணைவர்களாக விளங்குகின்ற இராம இலக்குமணர், தங்கள் - தம்முடைய, ஆருயிர் துறந்தபோதும் - அருமையான உயிரை விடவேண்டிய நேருக்கடி நேரிட்டாலும், தம்மை - தங்களை, (தங்களிடம்) அபயம் என்று - தஞ்சம் (அடைக்கலம்) என்று, அடைந்த நின்னை - போய்ச் சேர்ந்த உன்னை, (காப்பாற்றுது) துறப்பது துணியார் - கைவிடத் துணியமாட்டார்கள், (நீ முன் பிரம தேவனிடத்தில் பெற்ற வரத்தினால்) இறப்பு என்னும் - சாதல் என்னும் (சாதல் வருமே என்ற) பயத்தை - விட்டாய் - அச்சத்தை நீக்கிக்கொண்டாய் (சீரஞ்சீவியாக வாழ்கின்றாய்), (இப்போது) இராமன் என்பாளை - இராமனைன்று சொல்லப்படுகின்ற பேருந்தகையோளை, பற்றி - (உற்ற துணையாகப்) பற்றிக்கொண்டு, பிறப்பு என்னும் - பிறப்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற, புன்மை தீர்ந்தாய் -

இழிவும் நீங்கப் பேற்றுய், (இங்ஙனம் மேலான சிறப்பேல்லாம் போருந்திய நி. இராமணவிட்டு) பேயர்ந்த வண்ணம் - மீண்டு வந்த காரணம், என் நினைந்து - என்ன புயனைப் பெறக் கருதி (ஒரு பய னும் இல்லை என்பதாம்).

பொழிப்பு: அறத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த துணைவர்களாக, விளங்குகின்ற இராம இலக்குமணர்கள், தங்கள் உயிரைப் போக்கக்கூடிய நெருக்கடி நேர்ந்தாலும், தங்களிடம் அடைக்கலமாக வந்து சேர்ந்த உன்னைக் கைவிடத் துணியார்கள். நீ பிரமதேவரிடம் பெற்ற வரத்தினால், சாதல் வரும் என்ற அச்சத்தில் நீங்கிவிட்டாய், இப்பொழுது இராமபிரானை உற்ற துணையாகப் பெற்றுப் பிறப்பால் வரும் கீழ்மையும் நீங்கப் பெற்றுய். இங்ஙனம் எல்லாம் சிறப்புப் பொருந்திய நி, இங்கே திரும்பி வந்தது, என்ன பயனைப் பெறக் கருதியோ கூறுவாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் அறந் தழுவிய ஆராய்ச்சி உரைகளைக் கேட்கின்றோம். இராம இலக்குமணர், அறம் வளர்தற்குத் துணையாக உள்ளவர்கள் என்ற உண்மையைக் கும்பகருணன் தெளிந்துவிட்டான். தாடகையைக் கொன்று, விசவாழித்திரானின் வேள்வியைக் காப்பாற்றிய, இராம இலக்குமணரின் அறச்செயலையும் கும்பகருணன் சிந்திக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் அறத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற ஆண்மையாளர் ஆகிய இராம இலக்குமணர்கள், அடைக்கலமாகத் தமமிடம் புகுந்த விபீடனையைப் போகச் சொல்லமாட்டார் என்பதைக் கும்பகருணன் கூறுகின்றார்கள். அறப்பேந்த துணைவர் தமிழை, அபயம் என்று அடைந்த நீண்டத் துறப்பது துணையார் தங்கள், ஆரூபிர் துறந்த போதும்” எனவே வரும் கும்பகருணன் குரலிலே எழுகின்ற, பெருமிதம் இராம இலக்குமணர் அறத்தின் பாதுகாவலர் என்பதை நினைநாட்டுகின்றது. எனவே அறத்தின் பாதுகாவலராகிய அவரை வெறுத்து, அறத்தைமறந்து அழிய முன்வந்து நின்கின்ற எம்மிடம் நீங்கள் வந்தாய் எனக் கும்பகருணன், விபீடனைக் கேட்கின்றார்கள். அடைக்கலமாகப் புகுந்த உன்னைத் தம, உயிரைவிட்டுங் காப்பாற்றக்கூடிய பண்பு வாய்ந்த வர் இராம இலக்குமணர் என்று கும்பகருணன், விபீடனைக்கு விளம்புகின்ற செயல் பாராட்டற் குரியதாகும்.

“அடைந்த வர்க்கு உதவானுயின் உள்ள தொன்று சுயானுயின் அடைந்த வர்க்கு அருளானுயின் அறம் என்னும் ஆண்மை என்னும்”

என, இராமன் கூறுகின்ற பொருள் உரைகளை நோக்குக. “அடைந்த வர்க்கு அருளானுயின், அறம் என்னும் ஆண்மை என்னும்” எனவரும்

இராமன் குரலுடன், “அபயம் என்று அடைந்த நின்னைத் துறப்பது துணியார் தங்கள் ஆரூபிர் துறந்தபோதும்” எனவரும் கும்பகருணன் குரலை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அறத்தின் சிறப்பை உணர்ந்த கும்பகருணனின் கருத்தும், அறத்தின் தலைவனுகிய இராமனின் கருத்தும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமலே ஒன்றுபட்டுள்ள பொருத்தம், போற்றற குரியதாகும். சாகாத வரம்பெற்ற தன் தமிழ், இராமபிரானின் துணையால் பெருவாழ்வு பெற்றுப் பேரின்பம் அடையவேண்டு மென்பதே கும்பகருணனின் கருத்தாகும். இதனை, “இறப்பேனும் பயத்தை விட்டாய் இராமன் என்பானைப் பற்றிப் பிறப்பேனும் புன்னமை தீர்ந்தாய்” எனக் கும்பகருணன் விட்டனானாக்குக் கூறுவதால் உணர்க.

குறிப்பு: கொல் - அசைநிலை, விட்டாய் - முன்னிலை ஒருகமை விளையால் அலையும் பெயர். அது எழுவாயாக “தீர்ந்தாய்” என்னும் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது. இறப்பு எனும் பயம் - பண்பு விரிந்த, இருபெயர் ஓட்டு. புன்னமை - கீழ்மை, பெயர்ந்த - மீண்டுவந்த.

134. அறத்தைத் தழுவிய உனக்கு அயலவன் மனையாளை நோக்கும் நாங்கள் உறவுல்ல

அறமென நின்ற நம்பற்கு) அடிமைபெற்று) அவன்த ஞலே மறமென நின்ற மூன்றும் மருங்கற மாற்றி, மற்றும் திறமென நின்றதை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ பிறர்மனை நோக்குவேமை உறவெனப் பெறுதி போலாம்.

கொண்டுகூட்டு: அறம் என, நின்ற நம்பற்கு, அடிமைபெற்று, அவன் தன்னுலே, மறம் என, நின்றமுன்றும், (அந்த இராமபிரானுலே) மருங்கு அறமாற்றி, (மற்று), திறம் என, நின்றதை, (யாவற்றையும்) இம்மையே தீர்ந்த செல்வ! (நீ) பிறர்மனை, நோக்குவேமை, உறவு, எனப்பெறுதி, போலாம்.

பொருள்: அறம்என - தருமத்தீன் வழவுமே என்று கூறும் படியான, நட்பற்கு - இராமபிரானாக்கு, அடிமைபெற்று - (மீளா) அடியவனுகப் பேற்று (தோண்டு செய்யப்பெற்று), அவன் தன்னுலே - அந்த இராமபிரானின் துணையினால், மறம் என நின்ற - பாவச் செயல்களுக்குக் காரணமாக நின்ற, மூன்றும் - காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற முக்குற்றங்களையும், மருங்குஅற - உன்பக்கமும் அனுகாதபடி, மாற்றி - போக்கி, மற்று - மேலும்,

தீற்ம் என - (அரக்கரின்) தன்மை இதுதான் என்று சொல்லும் படியாக, நின்ற - நிலைபெற்ற, தீமை - தீய செயல்களையும், இம் மையே - இப்பிறப்பில் தானே, தீர்ந்த செல்வ - நீக்கிய பேற்றை உடைய ஞானச் செல்வனே, பிறர்மனை நோக்குவேமை - பிறன் மனைவியை அடைதற்கு விரும்புகின்ற (பாவிகளாகிய) எம்மை, உறவு என - உறவினர்கள் என்று, பெறுதிபோலாம் - கோள் கிண்றுப் போலும் (அங்குனம் கோள்ளுதல் உன் தகுதிக்குப் போருந்தாதென்பதாம்).

பொறிப்பு: அறத்தின், வடிவம் என்று சொல்லும்படி, விளங்கும், நம்பெருமானன், இராமபிரானுக்கு, அடியவனுகி, அந்த இராமபிரானின் துணையினாலே, பாவச் செயல்களுக் கெல்லாம் மூலகாரணமாக உள்ள காமம். வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும், உன்னை அனுகாத வண்ணம் போக்கிவிட்டாய். இதன் மேலும், அரக்கர் குலத்துக்கே உரியதென என்னுகின்ற தீச் செயல்களை, எல்லாம் இப்பிறவியினாலேயே நீக்கிக்கொண்ட செல்வனே! பிறன் மனையாளை அடைதற்கு விரும்புகின்ற எங்களை, உறவினர்கள் என்று கொள்வாயோ.

விளக்கம்: இப்பாட்டிலே இராமபிரானை அடைந்து, விபீடனை பெற்ற ஆக்கத்தையும், பிறன்மனையாளை விரும்புகின்றேரின், இழிவையும் கூறுகின்ற கும்பகருணனின் குரலைக் கேட்கின்றேம். அறத்தை மறந்த அரக்கர் குலத்தை அழித்து, அறத்தை வளர்க்கவந்த இராமபிரானை, அறத்தின் வடிவமென்று, கும்பகருணன் துணிந்துவிட்டான். “அறமேன நின்ற நம்பற்கு அடிமைபெற்று, அவன் தன்னுலே” எனக் கும்பகருணன் இராமபிரானை அறத்தின் வடிவமென்று, மிக ஆர்வத் துடன் கூறுகின்றார்கள். இத்தொடர்களைப் படிக்கின்றபொழுது ஏழுகின்ற ஓசை, கும்பகருணனின் உள்ளத்திலே ஊன்றிய உண்மையை வலியுறுத்துகின்றது. “அறந்தலை நிறுத்தி, வேதம் அஞ்சுரங்து, அறைந்த நீதித் தீற்தேரிந் துலகம்பூணச் சேந்நேறி சேலுத்தித் தீயோர் இறந்துக நூற்றத்தக்கோர் இட்டுத்தடைத்தேக ஈண்டு பிறந்தனன் தன் போற்பாதம் ஏத்துவர்ஸ் பிறப்பறுப்பான்” என வரும் அனுமானின் உரைகள், இராமன் அறத்தின் வடிவமானவன் என்பதை விளக்குகின்றன.

இனி, அறத்தின் வடிவமான இராமபிரானச் சேர்ந்த புண்ணியத் தால், விபீடனை, பிறவிப் பிணிக்குக் காரணமாக விளங்குகின்ற, முக்குற்றங்களின், தாக்குதலையும் அரக்கர் குலத்தினருக்குள்ள தீய

செயல்களையும் இப்பிறப்பிலேயே போக்கிவிட்டான் என்ற உண்மையையும் கும்பகருணன் விளம்புகின்றான். “மற்மேன நீண்ட முன்றும் மாங்கு மாங்கி மற்றுத் திறமேன நீண்ட தீமை இம்மையே தீந்த கேல்வ!” எனவரும் கும்பகருணனின் குரவிலே நிலவுகின்ற மெய்யுணர்ச்சி, அவனின் உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் இராமபிரானைச் சார்ந்து பெருவாழ்வு பெறுகின்ற பேற்றைவிடுப் பிறங்மனையாளை விரும்பி அழிய நிற்கின்ற எமது பக்கம் (நீ) என் வந்து சேர்ந்தாய், எனக் கும்பகருணன் விப்டனை இடத்துரைக்கின்றான். “பிறங்மனை நோக்கு வேமை உறவேனப் பேறுதி போலாம்” எனக் கும்பகருணன் கேட்கின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, எம்மையும் சிந்திக்கச் செய்கின்றது. பிறங்மனையாளை விரும்பி அடைய முயலுகின்றவன் ஒருகாலமும் உய்யமாட்டான் என்பதே கும்பகருணனின் கருத்தாகும். எல்லாவற்றினும் பெரிய ஆணமை, அறத்தை மறந்து பிறங்மனையாளை நோக்காத ஆண்மையோகும்.

“பிறங்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றேர்க்கு அறன்னன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு”

என்பது திருக்குறள். பிறங்மனை நோக்காத பேராண்மை இராவண ணிடம் கிடையாது. அறத்தை மறந்த அவனின் வாளாண்மையும் தோளாண்மையும் ஆளாண்மையும் அறத்தின் வடிவமாகிய இராமபிரானின் வீல்லாண்மையால் அழியப்போகின்ற தென்பதைக் கும்பகருணன் அறிந்துவிட்டான். இராவணன் பிறங்மனையாளை விரும்பிய தீமையால், அவனால் மேன்மையடைந்த அரக்கர்குலம் முழுவதும் அழிந்து போகும் எனத்தெளிந்த கும்பகருணன், இராவணன் செய்த தீமையை அராக்கர்க்குலத்தினர் எல்லாரும் செய்த தீமையாக வைத்துப் “பிறங்மனை நோக்குவேமை” எனக் கூறினான்.

“குலஞ்செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக்கொண்டோம்”

என இந்திரசித்தன், இராவணனிடம் கூறியதையும் நோக்குக.

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமுன்றன் நாமம் கெடக்கெடும் நோய்”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: நோக்குவேமை - விலையால் அகிணாயும் பெயர். நம்பன் - (எல்லோராஜும்) விரும்பத்தக்கவன், “பெறுநி போலாம்” என்பதில் வருகின்ற போலாம் என்பது ஜயப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல். மறைமென நின்ற முன்று: காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்றும் முக்குற்றங்கள்.

135. அறநெறி தெளிந்த பின்பும் அகலாத பிறவிக் குணம்

நீதியும் தகுமம் நின்ற நிலையையும் புலமை தாலும் ஆதியங் கடவுளாலே அருந்தவும் ஆற்றிப் பெற்றுய்

வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவிஸா ஆயுப் பெற்றுய் சாதியின் புன்மை இன்னும் தவிர்ந்திலை போலும் தக்கோய்.

கொண்டுகூட்டு: தக்கோய், நீதியும் தருமம், நின்ற நிலைமையும் புலமை தானும, அருந்தவும், ஆற்றி, ஆதிஅம் கடவுளாலே (நீ) பெற்றுய், வேதியர் தேவன், சொல்லால், விளிவு இல்லா ஆயுபெற்றுய், (இங்ஙனம் சிறந்த பேறுகளையெல்லாம் அடைந்திருந்தும் நீ) சாதியின் புன்மை இன்னும், தவிர்ந்திலை போலும்.

பொருள்: தக்கோய் - (அறத்தை விட்டு வீலகாத) நடுவு நிலைமையாளனே, நீதியும் - நீதியையும், தருமம் நின்ற - தருமநெறி யில் தவறாது உறுதியாக நின்று வாழும், நிலைமையும் - தன்மையையும், புலமைதானும் - (ஜெயந்தீரிவு அற்றுத் தேளிந்த) மேய் அறி விணையும் (ஞானத்தையும்), அருந்தவும் ஆற்றி - அரிய தவத்தைச் செய்து, ஆதி அம் கடவுளாலே - (உலகைப் படைக்கும்) முதற் கடவுளான பிரமதேவனால், (நீ) பெற்றுய் - பெற்றுக்கொண்டாய், வேதியர் தேவன் சொல்லால் - அந்தனர்க்கு முதல்வனான அப்பிரமதேவனின் சொல்லால் (வாத்தினால்) விளிவு இலா - அழிதல் இல்லாத, ஆயுபெற்றுய் - (நீண்ட) வாழ்நாளையும் (சிரஞ்சீவியாய் இருக்கும் வாழ்வையும்) பெற்றுக்கொண்டாய், (இப் பேறுகளையெல்லாம் அடைந்திருந்தும் நீ), சாதியின் - (அரக்கர்) குலத்தின், புன்மை - இழிவான தன்மையை (அறத்தைத் தழுவி உயர்ந்த வாழ்வு வாழ வீடாத இனத் தோட்டபை) இன்னும் - இன்னமும் (நீ), தவிர்ந்திலை போலும் - விட்டிலை போலும்.

பொறிப்பு: நடுவுநிலையாளனே! நீ, நீதியையும், அறத்தின்வழிநின் ரெழுமுகும் உறுதியான தன்மையையும், செய்யறிவையும், அரிய தவத்தைச் செய்து, படைப்பின் முதற் கடவுளாகிய பிரமதேவனிடம் பெற்றுக்கொண்டாய். அந்தனர் தலைவனாகிய அப்பிரமதேவனின் சொல்லால் அழியாத வாழ்நாளையும் பெற்றிருக்கின்றுய். இத்தகைய பேறுகளை அடைந்த நீ, அரக்கர் குலத்தின் குணமாகிய புன்மையில் நின்று, இன்னும் நிங்கவில்லைப் போலும்.

விளக்கம்: இப்பாட்டிலே, விபீடனன் தவத்தினால் பெற்ற அரிய பேறுகளைப் பராட்டி உரைக்கின்ற கும்பகருணைன் வரய்மை உரை

களைக் கேட்கின்றோம். தன் முன்னவானுகிய இராவணன், அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையாளை அல்லறபடுத்திய செயலை வெறுத்து, நீதியை எடுத்துரைத்த விபீடனைனி, நடுவுநிலையை உணர்ந்த கும்பகருணன், அவனைத் “தக்கோய்” என அழைத்தான் தகுதி - நடுவு நிலைமை.

“தகுதி யெனவொன்று நன்றே பகுதியாற் பாற்பட்ட டொமூகப் பெறின்”

என்பது திருக்குறள். விபீடனை பெருந்தவம் செய்து பிரமதேவனிடத்தில் பெற்ற, சிறந்த அறப்பண்புகளை உணர்ந்த கும்பகருணன், அவற்றின் சிறப்பை விபீடனைனுக்கு நினைவுட்டுகின்றான். “நீதி யும் தநுமம் நின்ற நிலையையும், புலமைதானும் ஆதியங்க் கடவுளாலே அநுந்தவம் ஆற்றிப் பேற்றுய்” எனக் கும்பகருணன் மிக ஆர்வத்துடன் சொல்லிப் பாராட்டுகிறான். தாமெல்லாம், உடல் வலிமையையும், படைக்கலங்களையுமே பெரிதாக மதித்துப் பெற்று மகிழ், விபீடனை, அறத்தில் நின்று பிறழாத அரும்பேற்றறையே தவத்தின் பயனுகப் பெற்றுக்கொண்டான், என்பதைக் கும்பகருணன் நினைந்து, நினைந்து நெஞ்சம் மலர்கின்றான். “ஆதியங்க் கடவுளாலே அநுந்தவம் ஆற்றிப் பேற்றுய்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற, குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, விபீடனை தவத்தினால் பெற்ற மேலான அறப்பேறுகளை எண்ணி, எண்ணி அவன் அடைகின்ற வியப்பையும் உலகையையும் காட்டுகின்றது.

“ஆதியம் பரமனுக் கண்பு நல்லறம்
நீதியின் வழாமையும் உயிர்க்கு நேயமும்
வேதியர் அருளும்நான் விரும்பிப் பெற்றனென்
போதுவு கிழவளைத் தவர்முன் பூண்டநாள்”

எனத் தான்பெற்ற தவப் பேறுகளை விபீடனை பெருமிதத்துடன், எடுத்துக் கூறும் குரலை, இத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கு. இங்ஙனம் அழியாத அறப்பண்புகளுடன், இறவாமல் என்றும் வாழ்கின்ற வரத்தையும் தவத்தினால் பெற்றுக்கொண்ட விபீடனை, தன் பிறவிக் குணத்தால் அவற்றை இழந்துவிடப் போகின்றான் என்பதை எண்ணிக் கும்பகருணன் வருந்துகிறான். “வேதியர் தேவன் சோல்லால் விளி விலா ஆயுப் பேற்றுய் சாதியின் புன்னை இன்னும் தவிர்ந்தலை போலும் தக்கோய்” எனக் கும்பகருணன், விபீடனைக் கேட்கின்ற குரவிலே, அவனின் ஆற்றுமையையும், தன் தமிபி அறப்பயனைத் தன் குலக், குணத்தால் இழக்கப் போகின்றானே என்ற ஏக்கத்தையும் காணகிறோம். அறத்தைத் தழுவி உயர்ந்த வாழ்விலே வீற்றிருக்கும் பெரும் பேற்றை அடையவிடாத புன்னை அரக்கர்குலத்தின் இயற்கைக் குணமாகும் என்பதை வலியுறுத்தச், “சாதியின் புன்னை இன்னும்

தவிர்ந்திலை போலும்” எனக் கூறினான், அறநெறியைத் தழுவிய மேன்மையால் இராமனுடன் சீசர்ந்துவாழும் பேற்றை அடைந்த, விப்டனைன், அறத்தை மறந்து கீழ்நிலை அடையும் அரக்கர் குலத்தில் பிறந்த தொடர்பினால், அந்தப்பேற்றை இழக்க முனைகின்றுள்ள என்பதைக் குப்பகருணைன், என்னின் ஏங்குகிறுன்.

“ நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றும்தன் உண்மை அறிவே மிகும் ”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: விளிவி - தொழிற்பெயர். புள்ளை - பண்பாகுபெயராய் நின்று, தீய - இழிந்த கணங்களை உணர்த்துகின்றது. தக்கோய் - குறிப்புவிஜையால் அளையும் பெயர், அருந்தவும் - பண்புத்தொகை. தவிர்ந்திலை - முன்னிலை இறந்தால் எதிர் மறைத் தொழிலை ஒருமை விளைமுற்று. போலும் - ஜூயப் பெருள் குறித்த இடைச் சொல்.

136. துஜீனவலியை மறந்து தோற்ற பக்கம் ஏன் சேர்ந்தாய்

ஏற்றின வில்லோன் யார்க்கும் இறையவன் இராமன் நின்றுள் மாற்றருந் தம்பினின்றுள் மற்றையோர் முற்றும் நின்றுர் கூற்றமும் நின்ற தெம்மைக் கொல்லிய விதியும் நின்ற தோற்றாம் பக்கல்ஜூய வெவ்வலி தொலைய வந்தாய்.

கோண்டுகூட்டு: யார்க்கும், இறைவன், இராமன், ஏற்றிய வில்லோன், நின்றுளன், (யாவராலும்) மாற்று, அரும் தம்பி நின்றுளன், மற்றையோர், முற்றும், நின்றார். கூற்றமும், எம்மைக் கொல்லிய நின்றது, விதியும் நின்ற(து) ஜூய! தோற்ற எம்பக்கல், எவ்வலி, தொலைய வந்தாய்.

போருள்: யார்க்கும் - எல்லோர்க்கும், இறைவன் - தலைவருகிய இராமன், ஏற்றிய வில்லோன் - நான் ஏற்றிய வில்லை உடையவனுய (எம்மைப் போரிலே கோல்லுதற்குத் தயாராக), நின்றுளன் - நிற்கின்றுளன், மாற்று அரும் - (எவராலும்) வெல்ல முடியாத (போர்வலி படைத்த), தம்பி - (இராமனின்) தம்பியாகிய இலக்குமணன், (துஜீன்யாய்) நின்றுளன் - நிற்கின்றுளன், மற்றையோர் - (சுக்கிரீவன் முதலான) மற்றை வானரவீரர்களும் சேஜீகளும் ஆகிய, முற்றும் நின்றார் - எல்லோரும் (இராமனுக்குத் துஜீன்யாக) நிற்கின்றார்கள், கூற்றமும் - கூற்றுவனும் (எமனும்), எம்மைக் கொல்லிய - எங்களைக் கோல்லுதற்காக, (எமது பகைவர்களாகிய இராம இலக்குமணருடன்) நின்றது - (சேர்ந்து) நிற்க

கின்றுன். விதியும் நின்ற(து) - (அதற்கேற்ப நாங்கள் செய்த தீய) ஊழ்வினைகளும் (எமக்கு அழிவைச் செய்தற்காக அவர்களைச் சார்ந்து) நிற்கின்றன, ஐய - ஐயனே, தோற்ற எம்பக்கல் - (தவ ரூமல்) தோல்வி அடைதற்குரிய எம்பக்கத்தை, எவ்வளி தோலைய - (உனக்கு அறத்தின் பேரூகக் கிடைத்த மேலான துணைவிகளில்) எந்த வலிமை அழித்தத்தினால், வந்தாய் - (நீ) வந்து சேர்ந்தாய், (கூறுவாயாக).

போறிப்பு: எல்லோர்க்கும் தலைவனுகிய இராமபிரான் நானேற்றிய வில்லுடன் போரில் எம்மைக் கொல்லக் காத் திருக்கின்றுன். வெல்ல முடியாத வல்லமைவாய்ந்த தம்பியாகிய இலக்குமணன், துணையாக நிற்கின்றுன். சுக்கிரீவன் முதலிய வானரவீரர்கள் யாவருங் துணையாக வந்து நிற்கின்றார்கள். எம்மைக் கொல்லுதற்கென்றே கூற்றுவ னும் நிற்கின்றுன். எங்களை அழித்தற்காக எங்கள் விதியும் நிற்கின்றது. தவரூமல் தோல்வியடையப்போகின்ற எம்மிடம், நீ பெற்ற துணைவலிகளில் எந்த வலி தொலைந்ததினால் வந்து சேர்ந்தாய்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, விபீடனை பெற்ற துணைவலியின் சிறப்பை வியந்துரைக்கின்ற கும்பகருணனின், கொள்கையை உணர்கின்றோம். அறத்தின் தலைவனுகிய இராமனின் வலிமையால், அரக்கர்குலம் அழியப்போகின்ற தென்பதைக் கும்பகருணன் தெளிவாகக் கூறுகின்றான். இராம இலக்குமணனின் பேராற்றலை, அடக்கி வெல்ல முடியா தென்பதைக் கும்பகருணன் ஒப்புக்கொள்கின்றான்.

"பெருவளி இராமன் தோள்களை வெல்லலாம் என்பதும் சௌத மேனியைப் புல்லலாம் என்பது போதுமால் ஐய"

எனக் கும்பகருணன், இராவணனுக்குக் கூறிய மொழிகளையும் நேர்க்குக.

இங்களும் தங்களால் வெல்ல முடியாத வல்லமையாளனுகிய, இராமபிரானைத் துணையாகப்பெற்ற, விபீடனை, தமதுபக்கம் வந்து சேர்ந்த செயலைக் கும்பகருணன் வெறுக்கின்றான். இராமபிரானைத் துணையாகப் பெற்ற நீ, அவரால் வெறுக்கப்பட்டு வந்ததாயிலை. அவரின் வலிமை குறைந்துபோதலைக் கண்டும் வந்ததாயிலை. தோல் வியைக் கட்டாயம் அடையப்போகின்ற எம்மிடம் நீ வந்தசெயல் பயனற்றதாகும் என்பதைக் கும்பகருணன் அழுத்தம் திருத்தமாக விபீடனை

நுக்குக் கூறுகின்றன. தோற்றும்பக்கம் ஜயனவ்வலி தோலைய வந்தாய்” எனக் கும்பகருணன் விடீடனைன நோக்கிக் கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஓசை, “நீ எம்மிடம் வந்த செயல் பயனற்றது, என வற்புறுத்தி உரைப்பதுபேர்ன்ற எழுச்சியைத் தருகின்றது. இனி, அற நெறியை மறந்து, அயலான் மனையாளை விரும்பிய இராணுவின் தவப் பேறுகள் எல்லாம் அழிந்து அவனின் துணைவியும் தொலைந்து, ஈற்றில் எல்லோரும், அழிந்துபடுதல் தவறுதுநிகழும் என்ற துணி வால், “தோற்கும் எம்பக்கம்” என எதிர்காலத்தால் கூறுது, “தோற்றும்பக்கம் ஜய, எவ்வலி தோலையவந்தாய்” என இறந்த காலத்தால் கூறினான்.

குறிப்பு: கூற்றம் - சொல்லால் அஃறினையாய், பொருளால் உயர்தினையாகி நிற்கும் சொல்லாதவின், “நின்றது” என, அஃறினை விளைகொண்டது, கொல்லிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால விளையெச்சம்,

137. இறுதிக்கடன் செய்யவாதல் நீ இருக்கவேண்டும்

ஜயந் அயோத்தி வேந்தர்க்கு (கு) அடைக்கலம் ஆகி ஆங்கே உய்கிலை என்னின் மற்றில் அரக்கராய் உள்ளோம் எல்லாம் மொய்க்கை மாரியாலே இறந்துபார் முழுதும் பட்டால் கையினால் என்னிர் நல்கிக் கடன்கறிப் பாரைக் காட்டாய்.

கொண்டுகூட்டு: ஜய! நீ அயோத்தி வேந் தர் க்கு, அடைக்கலம் ஆகி, (எம்மிடம் வராது) அங்கே, உய்கிலை என்னின், மற்று இவ், அரக்கராய், உள்ளோம் எல்லாம், மொய்க்கை மாரியாலே, இறந்து, முழுதும், பாழ்பட்டால், கையினால், என்னிர் நல்கி, கடன் கழிப்பாரைக் காட்டாய்.

பொருள்: ஜய! - ஜயனே, அயோத்தி வேந்தர்க்கு - அயோத்தியின் அரசனுகைய இராமனுக்கு, அடைக்கலம் ஆகி - அடைக்கலப் போருளாகி, அங்கே - அவ்விடத்தில் (அவன் பக்கத்திலே) இருந்து, உய்கிலை என்னின் - உயிர் உய்ந்து வாழுமால் (எம்மிடம்) வந்தாய் ஆனால், மற்று - அதற்கு மாருக, இவ் - இங்கே, அரக்கராய் உள்ளோம் எல்லாம் - அரக்கர் குலத்தினராய் உள்ள நாங்கள் எல்லோரும், மொய்க்கை மாரியாலே - (இராம இலக்குமணர் தம் வீல் விலே இருந்து வீடுகின்ற) நெருங்கிய அம்பு மழையாலே, இறந்து - உயிர்விட்டு, முழுதும் - இந்த இலங்கைக்கமாங்கரம் முழுவதும், பாழ் பட்டால் - அழிந்துபோனால், (அதன்பின் இறந்த எம்போருட்டு)க் கையினால் - தம் கைகளால், என்னிர் நல்கி - எள்ளோடு கலந்த

நீரைக் கொடுத்து, (தருப்பணம் சேய்து) கடன் கழிப்பாரை - இறுதிக்கடன் சேய்து முடிப்பார் ஒருவரை, காட்டாய் - காட்டுவாயாக (ஒருவரும் இல்லை என்பதாம்).

போறிப்பு: ஜூயனே! நீ, அயோத்தி மன்னனுகிய இராமனிடம் அடைக்கலம் ஆகி, உயிர் பிழைத்து வாழாமல் எம் மிடம் வந்தாயானால், இங்கே உள்ள அரக்கர்களாகிய நாங்கள் எல்லோரும், இராம இலக்குமணரின் அம்பு மழையால் இறந்து, இலங்கை நகரம் முழுவதும், ஒருயிரும் இல்லாமல் பாழாகிவிட்டால், இறந்த எம்பொருட்டு, எள்ளொடு கலந்த நீரை இறைத்து, இறுதிக்கடன் செய்ய யார் இருக்கின்றார்கள். ஒருவரையேனும் எனக்குக் காட்டுவாயாக. (ஒருவரும் இல்லை என்பதாம்).

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, கும்பகருணனின் சிந்தையும் இரக்கமும், கலந்த குரலைக் கேட்கின்றோம். விபீடனன், இராமனை விட்டுத் தம்பக்கம் வந்துசேர விரும்பிவிட்டான் என்றே, கும்பகருணன் நம்பி விட்டான். விபீடனனுவது, இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, உயிருடன் வாழிக்கின்றன, என்று கும்பகருணன் மகிழ்ந்தான். அந்த மகிழ்ச்சி பாழாகும் வண்ணம் விபீடனன் மீண்டு வந்துவிட்டானே, என்பதை என்னன், என்னைக் கும்பகருணனின் உயிர் உருசித் துடிக்கின்றது. அரக்கர் குலத்தினரெல்லாம் இறந்தபின்பு, இறுதிக்கடன் செய்தற்காகவாதல், விபீடனன் உயிருடன் வாழவேண்டுமென்று, கும்பகருணன் கூறுகின்றன. “அரக்கர்ய் உள்ளோம் எல்லாம் மோய்க்கண மாரியாலே இறந்துபாற் முழுதும் பட்டால் கையினுல் என்னிர் நல்கிக் கடன் கழிப்பாரைக் காட்டாய்” எனக் கும்பகருணன் விபீடனனைக் கேட்கின்ற குரவிலே கலந்துள்ள இரக்க உணர்ச்சி, எம்மையும் உருக்குகின்றது. “கையினுல் என்னிர் நல்கிக் கடன் கழிப்பாரைக் காட்டாய்” என்ற குரவிலே, தமிழ்! அறத்தை மறந்த நாங்கள் எல்லாம், இராமன் அம்பினால் அழியப்போகின்றோம். நீ ஒருவனுதல் உயிர் பிழைத்து இருக்க வேண்டும் எனக் கும்பகருணன் இரங்கி இரங்கிக் கேட்கின்ற நிலை மைக்கு வந்து விட்டானே என்பதை எண்ணிக் கம்பர் இரங்குகின்றார் என்று எண்ணத்தக்க, ஈடுபாடு அமைந்துள்ளது:

குறிப்பு: உள்ளோம் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை, படர்க்கை இடத்தாரையும், உளப்படுத்தி நிற்கின்றது. மொய்க்கண - விளைத்தொகை. அங்கு - ஆங்கு எனச் சுட்டு நீண்டது. படுதும் - தன்மைப் பன்மை, எதிர்கால விளைமுற்று. உய்நிலை - முன்னிலை யொருமை எதிர்மறை எதிர்கால விளைமுற்று.

138. இனி வரும் இலங்கை வேந்தன்

வருவதும் இலங்கை முதூர்ப் புலையெலாம் மாண்ட பின்னைத் திருஉறை மார்ப ஞேடும் புகுந்தபின் என்றும் தீராப் பொருவரும் செல்வந் துய்க்கப் போதுதி விரைவின் என்றுள் கருமம்உன் டுரைப்ப தென்றுள் உரையெனக் கழறல் உற்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: (நீ) இலங்கை முதூர் வருவது, (எப்பொழுது என்றால்) புலையெலாம், மாண்டபின்னை, திரு, உறை மார்பன் ஒடும், புகுந்தபின், என்றும், தீரா, பொரு, அரும், செல்வம், துய்க்க, விரைவின், போதுதி, என்றுன்; (அப்போது விபீடனன்) உரைப்பது, கருமம் உண்டு, என்றுன். (விபீடனன் அக்கருமத்தை) உரை என கழறல் உற்றுன்.

பொருள்: இலங்கை - (நீ) இவ்விலங்கையாகிய, முதூர் வருவது - பழைய நகரத்துக்கு மீண்டு வருவது (எப்பொழுது என்றால்) இப்புலை எலாம் - இந்த இழிவினை உடைய அரக்கர் சாதியார் எல்லாரும், மாண்டபின்னை - அழிந்து போனபின்பேயாகும், (இங்ஙனம் அரக்கர் அழிந்தபின் அவ்வாறு வருவதும்), திரு உறை - திருமகள் வீற்றிருந்து வாழ்கின்ற, மார்பன் ஒடும் - மார்பை உடைய இராம பிரானுடனேயாகும், புகுந்தபின் - (இவ்வாறு இராமபிரானுடன் நீ இலங்கை வந்து) அடைந்த பின்பு, என்றும் தீரா - எக்காலத்திலும் அழியாத, போரு அருஞ் செல்வம் - ஒப்பற்ற இலங்கையின் அரசுச் செல்வத்தை, துய்க்க - நுகர்வதேயாகும், விரைவின் - (ஆதலால் இப்பொழுது) விரைவாக, போகுதி - (இராமபிரானிடம்) மீண்டு செல்வாயாக, என்றுன் - என்று கும்பகருணன் கூறினான், (அப்போது விபீடனன்) உரைப்பது கருமம் - சோல்லத்தக்க செய்தி. (ஒன்று) உளது என்றுன் - இருக்கின்றது என்று சோன்னான், உரை என - (கும்பகருணன்) நீ சோல்லுவாயாக என்று கேட்க, கழறல் உற்றுன் - (விபீடனன்) சோல்லலுற்றுன்.

பொழிப்பு: விபீடன! நீ இலங்கைக்கு வருவது எப்பொழுது என்றால், இலங்கையிலே உள்ள அரக்கர் எல்லோரும் அழிந்தபின்பேயாகும். அங்ஙனம் வரும்பொழுது, திருமகள் தங்க இருக்கின்ற மார்பையுடைய திருமாலாகிய இராமபிரானுடனே தான் வரவேண்டும். இவ்வாறு இலங்கைக்கு, நீ வந்தபின்பு, என்றும் அழியாத இலங்கையின்

அரசச் செல்வத்தை நுகர்வாயாக, என்று (கும்பகருணன்) கூறினான். அதுகேட்ட விபீடனை, சொல்லத்தக்க சில செய்திகள் உள்ளன என்றான். கும்பகருணன், அச்செய்தி களைக் கூறுவாயாக, என்று கேட்க விபீடனை, பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனின் உயிருணர்ச்சி யோடு கலந்த உண்மையான சிந்தனைக் குரலைக் கேட்கின்றோம். இலங்கையிலே உள்ள, அரக்கர் எல்லாரும் போரில் அழிந்தபின்பு, இலங்கையின் அரசனாக வீற்றிருந்து, அரக்கர்குலத்தை வளர்த்து மேன்மை பெறக்கூடியவன் விபீடனை, என்பதைக் கும்பகருணன் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் எதிர்கால இலங்கையின் அரசனாகவிருந்து அரக்கர் குலத்தை மீண்டும் மலர்த்துதற்குரிய நீ, எம்முடன் சேர்ந்து அழிந்துபோகாமல் இப்பொழுதே இராமனிடம் விரைந்து செல்வாயாக என்று, கும்பகருணன் விபீடனையை வேண்டிக்கொள்கின்றான். “தீரு உறை மார்பன்ஜூடும் புதுந்துபின் என்றும் தீராப்போநவரும், சேல்வந்த துய்க்கப் போதி விரைவில், என்றான்” எனக் கும்பகருணன் கூறிய கருத்தைக் கம்பசி மிக ஆர்வத்தோடு எமக்குக் கூறுகின்றார். இதனால் கும்பகருணன், விபீடனைமேல் கொண்ட அன்பும், இராமபிரா னிடங் கொண்ட மதிப்பும் தெளிவாகின்றன.

“போதி விரைவில்” என்ற தொடரின், ஒசை. விபீடனை, இராமனிடம் செல்வதே தக்கசெயலாகும் என்று, கும்பகருணன் எண்ணுவதைக் காட்டுகின்றது.

இங்ஙனமெல்லாம் கும்பகருணன், உணர்ச்சியுடனும் சிந்தனை யுடனும் கூறிய பொருளுரைகள், கும்பகருணனை, இராமன் பக்கத் திலே சேர்த்தற்காக வந்த விபீடனை உள்ளத்திலே, புதியவனர்ச் சியையோ துடிப்பையோ உண்டாக்கவில்லை. அவன் உண்மையாக, இராமனை விட்டுக் கும்பகருணனுடன், சேர்ந்து போராற்ற வந்திருந்தானேயானால், கும்பகருணன் கூறிய உரைகளால் அன்னப்பட்டுப் புதிய சிந்தனையைப் பெற்றிருப்பான். அந்த எண்ணம் ஓரெள்ளனவும் விபீடனை உள்ளத்தில் இல்லாமையாலே, அவன் தான் கருதி வந்த கருமத்திலேயே ஊக்கம், உடையவனும் கும்பகருணனை நோக்கி, “கரும் உண்டு உரைப்பது” எனக் கூறினான். இதனால் உண்மை உணர்ச்சியுடன், தன் தமிழின் எதிர்காலவாழ்வை எண்ணிய, கும்பகருணனின் உள்ளப் போக்கையும், தன் கருமமே கண்ணுகிய விபீடனையின், உள்ளப்போக்கையும் உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: போதுதி - போவாயாக, முன்னிலை ஏவலைகுமை. உறைமார்பன் - விளைத்தொகை. புலை - இழிவு, பண்பாகுபெயாய் இழிந்த செயல்களை ஆற்று விளை அர்க்கரை உணர்த்துகின்றது. முதுமை + ஊர் - முதூர். பொருவு - ஒப்பு

17. இராமனைச் சேர்ந்து வாழுப்பவன்னைம் விடீடனன் குப்பகருணனை வேண்டுதல்

(139—153)

அறத்தின் தலைவானுகிய இராமபிரானிடம் சென்று, நீ முன்போல அடைக்கலம் பெற்று வாழ்தலே, அரக்கர் குலத்துக்கு, ஆக்கம்தரும் என்று கூறிய கும்பகருணனை நோக்கி, விடீடனன் விளம்புகின்றான், அண்ணலே! அறியாமை நிரம்பிய மனத்தை உடைய எனக்கு, அருள் சுரங்த இராமபிரானிடம் நீயும் வந்துசேர்ந்தால், உனக்கும் அருள்புரிவான். இதுமட்டுமன்றி உனக்கு எவராலும் துன்பம் ஏற்படாவன்னைம், அடைக்கலங் தந்து ஆதரிப்பான். மயக்கம் பொருந்திய பிறவி நோய்க்கும் மருங்தாவான். மாறி மாறிச் சுழன்று செல்லும், வண்டிச் சில்லைப்போல, இன்பதுன்பங்கொண்ட, உலக வாழ்வை நீக்கி, உயர்ந்த வீட்டின்பத்தையும் அளிப்பான். மேலோய! எனக்கு இராமபிரான் அளித்த இந்த இலங்கை மாநகர ஆட்சியையும் செல்வங்களையும் யான் உனக்கே உதவி, உன் எண்ணத்தின்படி ஏவல்புரிகின்றேன். உனக்கு இதைக்காட்டிலும் உறுதி அளிக்கக் கூடியது வேறொன்றும் இல்லை. உன்பின் பிறங்கோளுகிய என் உள்ளத்தில் உள்ள கவலையைப் போக்கி, நாம் பிறங்த குலத்தையும், விளங்கச்செய்தல் உன் கடமையாகும். அறத்தையும், நீதியையும், தழுவி ஒழுகுகின்ற ஜயனே! இராமபிரானிடம் இருந்து நாம் உயிர்தப்பிப் போக முடியாது. போன்றும் நம்மை அடைக்கலமாக ஏற்று ஆதரிக்க, யார் இருக்கின்றார்கள். நாங்கள் இராமபிரானை எதிர்த்து, எங்கள் உயிரை வீணை விடுவதால் என்ன பெருமை இருக்கின்றது. வேதநால் காட்டுகின்ற வழி நின்று ஒழுக்கத்தை நம்பி வாழ்தலே, எம்மால் செய்யத் தக்கதாகும். அறத்தைப் பாதுகாக்கின்ற, அறிஞர்கள், தீய செயல்களைச் செய்ய முற்படுகின்றவர்களை, வெறுப் பார்கள். தீய செயல்களைச் செய்கின்றவர்கள், கல்வி, செல்வம் என்பவற்றில் சிறந்தவர்களாக இருந்தாலும்,

உடன் பிறந்தவர்களானதும், உறவினர்களானதும், பெற்ற தாய் தந்தையார் என்றாலும், அறைநெறியில் நின்று வாழ்கின்றவர்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெற மாட்டார்கள். அவர்கள் உயர்ந்த மதிப்பையும், உறவு முறையையும் பார்க்கமாட்டார்கள், நீ அறத்தின் தன் மையை அறிந்துள்ளாய்; இதன்மேல் நான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய உண்மை என்ன இருக்கின்றது. ஒருவன் நன்மையான செயல்களைச் செய்ய உறுதிகொண்டால் பழிவங்கு சேர்வதுண்டோ; ஒரு போதும் சேராது. இந்த உலகவாழ்வு இன்னளைத் தருவது என்று அறிந்து, அறத்தின் வழிநின்று வாழ உறுதி கொண்டவர்கள், மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, உறவினர் முதலிய யாவரையும் துறக்குவிடுவார்கள். நீங்காமல் அத்துறவிகளுடன் நிற்பது அறமொன்றேபாகும். அந்த அறம் அவர்களுக்கு, வீடுபேற்றையும் உதவுகின்றது. ஐயனே! ஒருவன் தீவினையைச் செய்ய, அவனேடு தீமை செய்யாதவர்களும் சேர்ந்து அழிதல் மேன்மையைத் தரக்கூடிய செயலாகுமா; இழிவுவத் தரக்கூடிய செயலாகுமா; என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவற்றை யெல்லாம், ஆராய்ந்தறியும் ஆற்றல் உண்டாகுமல்லவா? அறத்தை ஆதரித்துத் தவத்தில் சிறந்த பரசுராமன், தீபசெயலை ஆற்றிய தன் தாயைக் கொன்றுன் என்ற செய்தி அறத்தின் மாண்பைக் காட்டுகின்றது. படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமதேவன் செய்த தீமையைக் கண்டு, சின்த சிவபெருமான், அப்பிரமதேவனின் ஐந்து தலை களில் ஒன்றை அறுப்பசற்கு முற்பட்டான் அல்லவா? இவற்றை யெல்லாம் தெளிந்த அறுஞர்கள், இந்த உலகில் பழியை நிறுத்தி, நினைக்கமுடியாத நரகத் துன்பத்திலும் வீழ்ந்து வருந்தக்கூடிய செயலைச் செய்வார்களோ? செய்ய மாட்டார்கள்.

மாலை அணிந்த மார்பனே! ஒருவரின் உடம்பிலே தோன்றிய புண்கட்டியைக் கருவியால் அறுத்து, அதில் உள்ள கெட்ட இரத்தத்தை அகற்றிக் காரம் வைத்துச் சுடுவார்கள்! சுட்டபின்பு வேறொரு மருந்தைக்கொண்டு,

புண்ணீன ஆற்றித் துன்பத்தைப் போக்குவார்கள். டவர்த் தன்மை உள்ள கடல்நிலே வாசனைப் பொருளைக் கரைத்துவிடுதல், அறிவுடையோர் ஆற்றக்கூடிய செயலாகுமா? ஜூனே! உம்முடைய தமையஞராகிய இராவணனைக் காப்பாற்றலாம் என்றால், அதற்குரிய வழியொன்றும் காணமுடியவில்லை இனி, உம்முடைய தமையஞரின் பாவத்தோடு கலந்த நினைவை மாற்றி, நல்வழிப் படுத்தலாம் என்றாலும், அதுவும் ஆகக்கூடியதாக இல்லை. தேவர்கள் எல்லோரும், எம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் வண்ணம் போரில் உயிரைப்போக்கி, நரகத்தில் வீழ்வதன்றி, வேறு எம்மால் செய்யத்தக்க செயல் என்ன இருக்கின்றது. ஜூனே! நீ விளங்குகின்ற உன்வீரத்தினால், வானவர் உலகை வென்று ஆட்சிப்படுத்தி, அங்கு வாழ்ந்த தாயும் இல்லை. இம்மண்ணுலகில் வந்து, இளமைப்பயனும் வறிதே, போகும்படி உறங்கினும் என்பதல்லால், வேறு என்ன நன்மைகளைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது அறத்துக்கு மாருகங்களும், போர்புரிந்து. வீடைக ஆவியை விடுவதால், நீ, அடைய இருக்கும் நற்பேறுகள் யாவை? நீ திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற மார்ப்பையுடைய இராமரோணச் சார்ந்தால், உனது ஒழியாத உறக்கழும் அவனாருளால் ஒழிந்துவிடும். செல்வவாழ்வைப் பெறுவாய். அழியாத வாழ்நாளும் அடைவாய். உனக்கு அரசாங்கம் உரிமையும் உண்டு. இவை யாவும் நடைபெறுவதில் யாதொரு தடையும் இல்லை. அதற்கேற்ற காலமும்வந்து பொருந்திவிட்டது. மூவர்க்கும் முதல்வனுன் முழுமுதல் இறைவன் தான், அறத்தைக் காப்பற்றுதற்காக, இராமனாக வந்து தோன்றியுள்ளான். தேவர்க்குத் தேவங்கிய அந்தஇராமன், இலங்கைச் செல்வத்தை உனக்குக் கொடுக்க, நீ பெற்றுக் கொள்வாயானால், உன்னை ஒருவரும் போரில் வெற்றிகொள்ள முடியாது. நீயே தனிப்பெறும் சிறப்புவாய்ந்த மணிமுடி மன்னனும் வீற்றிருந்து வாழ்வாய், நீ, இராமன் பக்கஞ் சேர்வதால், எம்குடித்தலைவர் மூவரில் இருவர் அறத்தின் வழி நின்ற பெருமையைப் பெற்று விடுவோம், தீய செயலை விடாத இராவணன் மட்டும், இராமனுள் கொல்லப்படுவான். அங்குனம் அவன் கொல்லப்பட்டபின், என் மக்களும். உன் மக்களும்,

இறந்துபட்ட இராவணனின் மக்களும் உய்ந்து, அறைகறி யைக் காத்து வாழ்வார்கள். அதனால் எமது குலம், வழி வழியாக வாழ்ந்து, அழியாமல் நிலைபெற்று விளங்கும். நாம் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்வதால், எம்மை முன் எல்லாம் வெறுத்த பெருந்தவ முனிவர்களும் எம்மிடம் அன்பு கொள்வார்கள். மூவுலகங்களிலும் எம்மைப் பகைத்து எதிர்க்கக்கூடிய பகைவர்களும் தோன்றமாட்டார்கள் நம்மீது வெறுப்புக்கொண்ட அமர்களும் எமக்கு ஆதரவாக இருப்பார்கள். இனிமேல் எமக்குச் சாவருமோ என்று, நாம் அஞ்சவேண்டியதே இல்லை. கனி கிட்டுகின்ற காலத் தில் மரத்தில் உள்ள மலர்களைப் பறிக்க நினைக்கலாமோ? ஐயனே! மறைமுதல்வனுன் இராமபிரான், இயல்பாகவே தன்னிடம் உள்ள கருணைப் பெருக்காலும், என்மீது கொண்ட அன்பினாலும், தன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட எனக்கு, நீ அண்ணன் என்ற தொடர்பினாலும், உன்னைத் தன்னுடன் சேர்க்க விரும்பி, என்னை இங்கே வரவிடுத்தான். நீ இப்பொழுது எமது குலத்தின் ஆக்கத்தை விரும்பினால், செய்யத்தக்க காரியம் இதுவேயாகும். நீ அறத்தின் வழியை மாறுமல், இராமபிரானைக் காண்பதற்கு என்னுடன் வருவாயாக (என்று சூறிய விடீடனை, கும்பகருணனின் கால்களின்மேல் விழுந்து வணங்கினேன்).

139. பிறவி நோய்க்கு மருந்து

இருள் உறு சிந்தையேற்கும் இன்னருள் சுரந்த வீரன்
அருளும் நீ சேரின் ஒன்றே அவயமும் அளிக்கும் அன்றி
மருள் உறு பிறவி நோய்க்கும் மருந்துமாம் மாறிச்செல்லும்
உருள் உறு சகட வாழ்க்கை ஒழித்து வீடவிக்கும் அன்றே.

கொண்டுகூட்டு: இருள், உறு சிந்தையேற்கும், இன் அருள் சுரந்த வீரன் (ஆகிய இராமபிரான்) நீ, சேரின். அருளும், ஒன்றே, அவயமும் அளிக்கும் அன்றி, மருள் உறு பிறவி நோய்க்கு, மருந்தும், ஆம், மாறிச் செல்லும், சகட, உருள் உறு, வாழ்க்கை ஒழித்து, வீடு அளிக்கும் (அன்றே).

போருள்: இருள் உறு - அறியாமை போருந்திய, சிந்தை யேற்கும் - உள்ளத்தையுடைய எனக்கும், இன்னருள் - இனிமை

யான அருளீ, சுரந்த - மிகுதியாகத் தந்தருளிய, வீரன் - வீரனுகீய இராமபிரானிடத்து, நீ சேரின் - நீ (இராவணனுகுகு உதவி செய்து அழியும் எண்ணத்தை மாற்றி) அந்த இராமபிரானைச் சேர்வாய் ஆனால், அருளும் - (உன்னையும் ஏற்று) அருள்புரிவான், ஒன்றே - இதுமட்டுமோ, அவயமும் - (உனக்கு எவராலும் துன்பம் நேராதவாறு) அடைக்கலமும், அளிக்கும் - தருவான். (தந்து காப்பாற்றுவான்), அன்றி - இவையல்லாமலும், மருள் உறு - மயக்கம் போருந்திய, பிறவி நோய்க்கு - பிறவியாகிய நோய்க்கு (துன்பத்திற்கு) மருந்தும் ஆம் - (மேப்புணர்ச்சியாகிய) மருந்தும் கூடுவதரும், மாறிச் சேல் லும் - (மேல் கீழாகவும் கீழ் மேலாகவும்) மாறி, மாறிச் சேல்கின்ற (உருள்கின்ற) சகட உருள் எறு - தேர்ச்சில்லுப்போல (மாறி மாறி வரும், இன்ப துன்பங்களை உடைய ஸ்லையில்லாத) வாழ்க்கை ஒழித்து - உலக வாழ்வாகிய, பிறவியை நீக்கி, வீடு அளிக்கும்- (ஈற்றில் அழிவில்லாத) வீட்டின்பத்தையும் அருளுவான்.)

பொழிப்பு: அறியாமையோடு பொருந்திய மனத்தை உடைய எண்ணையும், ஒரு பொருளாக மதித்து, இனிய அருளீ அளித்த வீரனுகீய இராமபிரான், நீ வந்து சேர்ந்தாலும், உனக்கும் அருள் புரிவான். இது ஒன்றுதானு? உனக்கு எவராலும் துன்பம் நேராதவண்ணம் அடைக்கலந்தந்து பாதுகாப்பான். இதனால், மயக்கம் தரும் பிறவி யாகிய நோயை நீக்கும் மருந்தும் உனக்கு வந்து கைக்கடும். ஈற்றில், இவ்வுலக வாழ்வை ஒழித்து, வீட்டின்பத்தையும் தந்தருளுவான்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே இராமனின் தெய்வத்தன்மையை விபீடனை விளக்கிக் கூறுகிறை குரலைக் கேட்கின்றோம். கும்பகருணையை எப்படியாயினும் இராமன் பக்கம் சேர்த்து விடவேண்டுமென்று எண்ணிய விபீடனன், மிக விழிப்புடன் தனது பேச்சைத் தொடங்குகின்றன. தன்னிலும் பார்க்கக் கும்பகருணன், அறநெறியை உணர்ந்து தெளிந்த அறிவாளன் என்று விபீடனன் பாராட்டி உரைக்கின்றன. “இஞ்சறு சின்தை யேற்கும் இன்னநுள் சுரந்த வீரன் அருளும் நீ சேரின்” என்று விபீடனன் கூறுகின்ற குரலிலே, எழுகின்ற ஒசை, அவனின் வல்லமைப்பாடான சொல்லாற்றலைக் காட்டுகின்றது, நீ வந்து சேர்ந்ததால், மிக மிக ஆர்வத்துடனும் மதிப்புடனும் இராமன் உண்ண வரவேற்பான் என்று, கும்பகருணனிடம் கூறவிரும்பிய விபீடன், அவனை மேம்படுத்தி, “அஞ்சறும் நீ சேரின்” என ஆர்வத்துடன் கூறினான்.

இராமபிரான் தன்னவங் கருதாமல் தன்னை வந்தடைந்தாரின் ஆக்சங் கருதி அருள்புரிகின்ற அறவாடு அந்தனான் என்பதை விளக்க “இன்னாருள் சுரந்த வீரன்” எனக் கூறினான். இங்ஙனம் தனனைவந்து சேர்ந்தார்க்கு அடைக்கலம் அருளி, இந்த உலக இப்பத்தை அளித்த லுடன், அமையாது, பிறவியாகிய நோயைப் போக்கும் மருந்தாகிய மெய்யனரசியையும் கொடுத்து வீட்டின்பத்தை சவான் என்பதையும் விப்பெண் விளம்புகிறான், “மாஞ்சூறு பிறவி நோய்க்கும் மாஞ்சுமாய் மாறிச் சேல்லும் உஞ்சறு சகட வாழ்க்கை ஒழித்து வீடனிக்கும் அன்றே” என்ற குரவில் எழுகின்ற ஓசை, விப்பெணனின் உள்ளத்தில் நிலவுகின்ற எண்ணைத்தைத் தெளிவாக்குகின்றது, இராமனை முழு முதல் கடவுளாகவே விப்பெண் துணிந்து கூறுகின்றான். “மாறி உரள் உறு சகட வாழ்க்கை” என்பதில், சகடம் - தேர், உருள்-சில்லு, தேரின் உருள், மேலகீழாயும், கீழ்மேலாயும் மாறிமாறிச் செல்வதுபோல, உலக வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களுக்கும் இனப் துன்பங்கள் மாறிமாறி வரும் என்பதாம். தேரின் உருள், மேலகீழாயும் கீழ்மேலாயும் சுழி ஒதுல் - உவமானம். மக்கள் வாழ்விலே இனப் துன்பங்கள் மாறி மாறி வருதல் - உவமேயம், ஒருநிலைப்படாமை, தேரின் உருளுக்கும் மக்கள் வாழ்வுக்குமுள்ள பொதுத்தன்மையாகும்.

‘அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம் சகடக்கால் போலவரும்’

என வருகின்ற நாலடியார்ச் செய்யுளையும் நோக்குக.

குறிப்பு: உருள் உறு - என்பதில் உள்ள, உறு, உவம உருபு. சிந்தையேற்கு - குறிப்பு வினையால், அணையும் பெயர், அவயமும் - இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை.

140. இலங்கைக்கு நீயே அரசன்

எனக்கவன் தந்த செல்வத்து (து) இலங்கையும் அரசும் எல்லாம் நினக்குநான், தருவன் தந்துள் ஏவலின் எளிதின் நிற்பன் உனக்கிதின் உறுதி இல்லை உத்தம! உன்னின் வந்தேன் மனக்குநோய் துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்கி வாழி.

கொண்டுகூட்டு: எனக்கு அவன் (அந்த இராமன்) தந்த செல்வத்து, இலங்கையும், அரசும், எல்லாம், நினக்குநான், தருவேன், தந்து, உன் ஏவலின், எளிதின், நிற்பன் உத்தம! உனக்கு, இதின் உறுதி இல்லை, உன் பின் வந்தேன் (ஆகிய என) மனக்கு, நோய்துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்கி வாழி.

பொருள்: எனக்கு அவன் தந்த - எனக்கு அந்த இராமபிரான் கோடுத்த, செல்வத்து - செல்வததை உடைய, இலங்கையும் - இலங்கைமாநகரையும், அரசும் - (அந்த இலங்கைமாநகரை) ஆனா கின்ற அரசுரிமையையும், எல்லாம் - மற்றுமுள்ள பேறுகளையும், நினக்கு - உனக்கு, நான் தருவேன் - (அவற்றின் உரிமையாளருகை இருக்கின்ற) நான் தந்துவிடுவேன், தந்து - (அங்ஙனம் தந்ததோடு அமையாமல்) உன் - உன்னுடைய, ஏவலின் - கட்டளைப்படி, (பணி களைச்செய்து) எரிதின் நிற்பன் - கீழ்ப்படிந்து நடப்பேன், உத்தம! - மேலோனே! உனக்கு - (அரத்தின் மேனமையை உணர்ந்த) உனக்கு, இதின் - இராமபிரானைச் சேர்ந்து. இலங்கைக்கு அரசனும், நான் ஏவல் செய்ய வீற்றிருக்கின்ற) இதைக் காட்டினும், உறுதி இல்லை - உறுதி (நன்மை) தரக்கூடியது வேறேன்றும் இல்லை, உன்பின் வந்தேன் - உனக்குப் பின் பிறந்தவனுகிய என், மனக்கு நோய் - மனத்தில் உள்ள கவலையையும், துடைத்து - (மற்றுக) போக்கி, ஏந்த மரபையும் - (நாம்) பிறந்த குலத்தையும், விளக்கி - (அழியாமல்) விளக்கமுறச்செய்து, வாழி - நீடிழி வாழ்வாயாக,

பொழிப்பு: மேலோனே! எனக்கு, இராமபிரான் கொடுத்த இலங்கையையும், அதன் அரசரிமையையும், மற்றெல்லாப் பேறுகளையும், நான் உனக்குத் தருவேன் தந்து, நீ சொல்லுகின்ற கட்டளைப்படி, கீழ்ப்படிந்து நடப்பேன், உன் தம்பியாகிய எனது மனக் கவலையைக் போக்கி, நாம் பிறந்த குலத்தையும் விளக்கமுறச் செய்து, நீடிழி வாழ்வாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, விபீடனன் கும்பகருணன் உள்ளத் திலே அரச வாழ்வைப்பற்றிய உணர்ச்சியை உண்டாக்கித் தன் கருத்தை நிறைவேற்ற முயல்கின்ற செய்தியை அறிகின்றோம். அறத்தைத்தழுவிய கும்பகருணன், தன் முன்னவனுகிய இராவணன், அறத்தை மறந்து அழிகின்ற நிலையைக் கண்டு இடித்துரைத்தானே அன்றி, அவனை வெறுத்து நீங்க நினையான் என்பதை விபீடனன் உணர்வான். அங்ங னம் உணர்ந்தான் ஆனாலும், இலங்கையின் மனனாக வீற்றிருக்கும் வாழ்வை விரும்பினால், கும்பகருணனின் மனநிலை மாறுபடவுங் கூடு மென்று எண்ணுகிறான். “எனக் கவன் தந்த செல்வத்து இலங்கையும் அரசும் எல்லாம், நனக்கு யான் தருவன்” என விபீடனன் கூறுகின்ற குரலிலே, அரசவாழ்வு வருகின்ற தென்னும் எண்ணைத்தால் கும்பகர

ணன் மனம் மாறிவிடுவான் என்ற கருத்து, மேலோங்கி நிற்பதைக் காணகின்றோம். தனக்கு இலங்கையின் அரசரிமையைப் பெறும் என்னம் இல்லை என்பதைத் தெளிவாகக் கும்பகருணனுக்கு, உணர்த்த வேண்டுமென்ற எண்ணைத்துடன், விபீடனன் பேசுகின்றன. “தந்து உன் ஏவலின் எளி தீன் நீற்பன்” என விபீடனன் மிகச் சிந்தனையுடன் கூறிய குரவிலே கலந்துள்ள எதிர்கால உணர்ச்சி, பாராட்டத்தக்க தாகும். இதனால், கும்பகருணன் இலங்கையின் ஆட்சி உரிமை தனக்குத்தான் என்று ஐயம் இல்லாமல் தெளிந்துகொள்வான் என்பதே விபீடனனின் கருத்தாகும்.

இனி உன்பின் பிறந்தவனுகிய என் மனத்திலே உடன்பிறந்தார் இருவரையும் பிரிந்து, பகைவன் பக்கத்திலே சேர்ந்துவிட்டேனே என்ற கவலைக் கிடமில்லாமல் நீ, காப்பாற்றவேண்டும் என்று விபீடனன் கும்பகருணனை வேண்டிக்கொள்கின்றன. இங்ஙனம் தான் கூறிய கொள்கையைக் கும்பகருணன் ஆதரித்தால், அரக்கர் குலம் அறத்தினவழி ஒழுகி உயர்ந்துவிடும் என்பதையும், விபீடனன் நினைவுட்டுகின்றன. “உன்பின் வந்தேன் மனக்குத்தேநேய் துடைத்து வந்த மரபையும், விளக்கி வர்மி” என, விபீடனன் மிக ஆராமமேயோடு, கும்பகருணனைக் கேட்கின்ற குரவிலே அமைந்துள்ள ஓசை, கும்பகருணன், விபீடனன் விருப்பத்தை ஏற்றுவிடுவானே என்று, எண்ணைத்தக்கதான், ஈடுபாட்டை எமக்குத் தருகின்றது. இராவணனுக்கு அடுத்த தம்பியாகப் பிறவாமல், உணக்குப் பின் பிறந்த பெருமை எனக்குண்டு என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்த எண்ணிய விபீடனன், “உன்பின் வந்தேன்” எனக்கூறினான்.

இனி, அறத்தை மறந்த இராவணனுக்குத் துணையாக நின்று, போர் புரிந்து, அழிவுதிலும் பார்க்க, அறத்தைத் தமுவிய அருள்வள்ளுலாகிய இராமபிரானைச் சேர்ந்து, இலங்கைமாநகரின் மன்னானாக இருந்து வாழ்தலே உனக்கு ஏற்றதாகும் என்று, விபீடனன் கும்பகருணனுக்கு விளக்குகின்றன. இதனை, “உத்தம உனக்கு இதீன் உறுதி இல்லை” என வரும் குரவால் உணர்க.

குறிப்பு: நான் தருவன் - எழுவாய்த் தொடர். வந்தேன் - விஜோயால் அஜையும் பெயர். செல்வத் திலங்கை - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுப் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

141. சாதலும் வாழ்தலும்

போதலே அரிது போனால் புகலிடம் இல்லை வல்லே
சாதலே சாதம் நீதி அறத்தொடும் தமுவி நின்றுய்

ஆதலால் உளதாம் ஆவி அனுயமே உகுத்தென் ஜய
வேதநால் மரபுக் கேற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்க வேண்டும்.

கொண்டுகூட்டு: அறத்தொடும் நீதி, தமுவி நின்றூய், போதலோ அரிது, போனால், புகலிடம் இல்லை, வல்லே. சாதலோ சரதம், ஆதலால், உளதாம் ஆவி, ஆனுயமே, உகுத்து என் ஜய! வேதநால், மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்கவேண்டும்.

போருள்: அறத்தோடும் - அறத்துடனே, நீதி தமுவின்றூய் - நீதியைத் தமுவி (இராவணைனை இடித்துரைத்துத் திருச்த முயன்று) நன்ற பேரியோனே!, போதலோ அரிது - (நாம் இராமபிரானைச் சேர்ந்து வாழாவிட்டால் உயிரைக்கொண்டு) ஓடிச்செல்ல முடியாது, போனால் - (அங்குனம்) ஓடிச் சென்றாலும், புகலிடம் இல்லை - (எங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றும் போருட்டு) அடைக்கலம் புகுதற்கோ, ஓரிடமும் இல்லை, (ஆதலால்) வல்லே - வீரவாக (அந்த இராமபிரானால்), சாதலோ சரதம் - (நாம்) இறங்குபடுதல் உண்மையாகும், ஆதலால் - ஆகையினாலே (அறத்தைக் கைவிட்ட இராவணைனைச் சேர்ந்தால் நாமும் அழிந்துபோவோம் என்ற உண்மைதோன்றுதலால்), உளதாம் ஆவி - (அறத்தைத் தேடுதேற்குத் துணையாக) உள்ளதாகிய (நம்) உயிரை, அனுயமே - முறையற்ற வழியில் (அநியாயமாய்), உகுத்து என் - (போரிலே) இழந்து (பேறுகின்ற பயன்) யாது, ஜய! - (எனக்கு) முன்னவனே, வேதநால் - மறைந்ரால்களில் கூறப்பட்ட, மரபுக்கு - முறைமைக்கு, ஏற்ற - போருத்தமான, (நல்ல) ஒழுக்கமே - ஒழுக்கத்தையே, பிடிக்கவேண்டும் - கடைப்பிடித்து (நாம்) நடக்கவேண்டும்.

போழிப்பு: அறத்தோடு நீதியையும் ஆதரித்து நின்ற மேலோனே! நாம் இராமபிரானைச் சேராவிட்டால் உயிர் கொண்டு ஓடி உய்யவும் முடியாது, அப்படிச் சென்றாலும், அடைக்கலமாக அடைந்து வாழுக்கூடிய இடம் ஒன்றும் எமக்குக் கிடையாது. நாம் இறங்குபடுவது திண்ணமாகும். ஆகையினாலே நம் உயிரை முறையற்ற வழியில் விடுத்து நாம் அடையும் பயனென்ன? மறைநாவில் கூறப்பட்ட நல்ல ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து நடத்தல்வேண்டும்,

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, அறத்தின்வழி நின்று ஒழுகும் கும்பகருணனை, அகப்படுத்தவேண்டுமென்ற ஊக்கத்துடன் விபீடனை கூறுகின்ற அறதெறிகளை அறிகின்றோம். அறத்தை ஆதரிக்கின்ற நீ, அறத்தை மறந்த இராவணனுடன் சேர்ந்து, அழிந்தபோதல் அறி வுடைமையாகாது என்று கும்பகருணனுக்கு விபீடனை கூறுகின்றான். “நீதி அறத்தோடும் தழுவிநின்றும் ஆதலால் உளதார் ஆவி அனுயமே உகுத்தேன் ஜய!” என விபீடனை கும்பகருணனை மிகப் பணிவுடனும் அன்புடனும் கேட்கின்றான். “நீதி அறத்தோடும் தழுவி நின்றும்” என்ற குரவிலே எழுகின்ற ஓசை, அறத்தைத் தழுவிய நீ, அறத்தை மறந்த இராவணனுடன் சேராமல் அறத்தலைவனுக்கை இராமபிரானுடன் சேர்ந்து, வாழுவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கும்பகருணன் உள்ளத்தில், தோற்றுவிக்க முயல்கின்ற, விபீடனைனின் கொள்கையைக் காட்டுகின்றது. “சாதலோ சாதம்” என்ற குரல் இராமபிரானை எதிர்த்துச் சாதவினும், அவனைச் சோந்து வாழ்தலே அறிவுடைமையாகும் என்ற குறிப்புப் பொருளைத் தருகின்றது. “வேதநூல் மரபுக்கேற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்கவேண்டும்” எனக் கும்பகருணனுக்கு விபீடனை அறத்தின் சிறப்பை அழுத்தமாக எடுத்துரைக்கின்றான். வேதநூல் மரபு - அறம். அதற்கேற்ற ஒழுக்கம் என்பது, அறத்தில் நின்று நீங்காமல் வாழ்ந்து வழிகாட்டல்.

“அறத்தான் வருவதே இன்பம் மற்றெல்லாம்
புற்ற புகழும் இல”

என்பது திருக்குறள். இதனால் அறத்தை மறந்த இராவணனுடன் சேர்ந்து சாகத் துணிந்த கும்பகருணனை செயலை, விபீடனை வெறுத்துரைக்கின்றான் என்பதை உணர்கின்றோம்.

ஆவது கருதான் ஆகில் அமைச்சர்சொற் கோள் ஆகில் வீவது குறியாள் ஆகில் விளைவதும் உணராள் ஆகில் நாவது காவாள் ஆகில் அவனுக்காய் நடந்து போரில் சாவது பழுதென்று அன்றே சகத்துளோர் சாற்று வின்றார்.

என வரும் விதுரன் குரலுடன் விபீடனை குரலை ஒப்பிட்டுக் காணக.

குறிப்பு: வல்லே விரைவுப்பொருள் உணர்த்தும், இடைச்சொல், அனுயம் - அநியாயம். சாதம் - உண்மை.

142. தருமம் உணர்ந்தோளின் சால்பு

தீயவை செய்யவர்ஆகிள் சிறந்தவர் பிறந்த உற்றுர்
தாயவை தந்தையர் என(ரு) உணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்
தீயவை அறிதிஅன்றே நினக்குயாள் உரைப்ப தெள்ளே
தூயவை துணிந்தபோது பழிவந்து தொடர்வ துண்டே.

கொண்டுகூட்டு: தருமம் பார்ப்பார், தீயவை, செய்வார் ஆகின், (அவரைக் குறித்து இவர்) சிறந்தவர், பிறந்த உற்றூர், தாய்அவை, தங்கை, மார், என்று உணர்வரோ? (உணர்மாட்டார்) நீ, அவை அறிதி, அன்றே, நினக்கு, யான், உரைப்பது, என்(னே)தூயவை, தொடர்ந்தபோது, பழிவங்கு, தொடர்வது, உண்டோ (இல்லை).

பொருள்: தருமம் பார்ப்பார் - அறத்தையே (தமது உயிரினும்) மேலாகமதித்துப் பாதுகாக்கின்ற மேலோர், தீயவை செய்வார் ஆகில் - தீபசெயல்களைச் செய்ய முற்படுவார்களானால், (அவரை) சிறந்தவர் - (இவர் எம்மிலும்) பட்டம் பதவியால் சிறந்தவர் என்றும், பிறந்த உற்றூர் - (இவர்) உடன்பிறந்த உறவு முறையார் (சகோதரர்) என்றும், தாய் அவை என்று - தாய்மார் வகையைச் சேர்ந்தவர் என்றும், தங்கையார் என்று - தங்கையாராம் தன்மை உடையார் என்றும், உணர்வரோ - (அவர்களின் தோடர்பைச்) சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களோ (பாரார்கள் என்பதாம்). நீ அவை - நீ அந்த நீதிகளை எல்லாம், அறிதி அன்றே - அறிந்துள்ளாய் அல்லவா, நினக்கு - (பிறரால் கூறியுணர்த்த வேண்டாது தானாகவே உணரவல்ல) உனக்கு, நான் உரைப்பது என் - யான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய நீதி என்னால்லது, தூயவை - (அறத்தின் வழிப்பட்ட) நல்ல செப்பைகளை மேற்கொண்டு செய்யும்போழுது, (அவற்றால்) பழிவங்கு - (அறிஞரால் வெறுக்கப் படுகின்ற) பழிச்சொல் (நிந்தனை) வந்து, தோடர்வது உண்டோ - சேருவதும் உண்டாகுமோ (இல்லை).

பொறிப்பு: தீயசெயல்களைச் செய்கின்றவர்கள், பட்டம், பதவி, படைத்தவர்களானாலும், தம்முடன் பிறந்த சகோதரர்களானாலும், தாய்மார் தங்கையார் என்றாலும், தரும நெறியிலே நின்று வாழ்கின்ற மேலோர், அவர்களின் தொடர்பைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களா, பார்க்கமாட்டார்கள். நீ, அவற்றை (அந்திகளை) எல்லாம் அறிவாய் அல்லவா, நான் (உனக்குச்) சொல்ல வேண்டிய நீதி என்ன உள்ளது. (ஒன்றும் இல்லை) நல்ல செயல்களைச் செய்யத் துணிந்த காலத்தில் பழிவங்கு தொடர்வதும் உண்டாகுமோ (உண்டாகாது).

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே விபீடனாளின் நுட்பமான பேச்சத் திறனைக் காணகின்றோம். இராவணன் செய்த நன்றியை மறவாமல்,

அவனுக்காக உயிர்விடத் துணிந்து நிற்கின்ற கும்பகருணனின் உள்ளத்தை மாற்றி, இராமனின் பக்கத்தில் சேர்க்க விரும்பிய விபீடனை, அறத்தின் வழிப்பட்ட சான்றேரின் தன்மையை அவனுக்கு எடுத்து விளக்குகின்றார். “தீயவை டேம்வராகில் சிறந்தவர் பிறந்த உற்றர் தாயவை தந்தைமார் என்று உணர்வரோ தநுமம் பார்ப்பார்” என விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, தருமம் பார்க்கின்ற சான்றேர்கள். தீயவைசெய்த தீயோரை உயர்வும், உறவு முறையும் பார்த்து மதியார்கள் என்ற உண்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றது. தருமத்தை உணர்ந்த நீ, உடன்பிறந்தான் என்ற உரிமையினால், தருமத்தை மறந்த இராவனைனை மதித்து, உயிர் கொடுக்கத் துணிந்த செயலை, உயர்ந்தோர் ஒப்புக்கொள்ளுமாட்டார்கள் என்பதை மிக அழுத்தமாகக் கும்பகருணனுக்கு, விபீடனை கூறுகின்றார். “பிறந்த உற்றர் தாயவை தந்தைமார் என்று உணர்வரோ, தநுமம் பார்ப்பார்” என்ற தொடரில் விபீடனைன் உணங்கி உயிர்பெற்று உலாவித திரிகின்றது. “உணர்வரோ” என்ற வினா, உணரமாட்டார், உணரமாட்டார், நீ இதனை அறிந்துகொள் என்று கும்பகருணனின் உள்ளத்தை ஆட்டிவைக்கின்றது.

இனி, இங்ஙனம் அறத்தின் மாஸ்ஸை அறிந்த நீ, அண்ணன் என்னும் தொடர்பினால், அறத்தை மறந்த இராவனைனை ஆதரிக்கலாமா என்று விபீடனை மீண்டும் மீண்டும் கும்பகருணனைக் கேட்கின்றார். “நீயவை அறிதி அன்றே” என்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, அறிந்ததைப் பெற்றுவிடாய், எனக் கும்பகருணனை அதட்டிக் கேட்பது போன்ற எழுச்சியைத் தருகின்றது.

“தன்னெஞ் சுறிவது பொய்யற்க பொய்த்தவின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்”

எனவரும் வள்ளுவர் கருத்தை “நீ அறிதி அன்றே” என்ற தொடரி, நினைவுட்டுகின்றது. அயலவன் மனையாளை விரும்பி அறத்தை மறந்த எம் முன்னவனுகிய இராவனைனை வெறுத்து, அவன் பகைவனுகிய இராமனைச் சேர்ந்து, நாம் ஆக்கம் அடைதலை ஒருவரும் இகழ்ந்து சொல்லார்கள் என்பதையும் விபீடனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றார். “தாயவை துணிந்தபோது பழிவக்து தோடாவதுண்டோ” என விபீடனை கும்பகருணனைக் கேட்கின்ற வினாவுக்கு, யார்தான் விடைசூற முடியும். இதனால் கும்பகருணன் வாயெடுக்க முடியாத வண்ணம் தான் எடுத்துக்கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றுத்தர்குப் பொருத்தமான தருக்கமுறையில் பேசுகின்ற விபீடனைனை அறிவுத் திறத்தை அறிகின்றோம்.

குறிப்பு: அறிதி-முன்னிலை ஒருமை இறந்தால் வினைமுற்று, தீயவை-அஃந் ஜைப் பன்மைக் குறிப்பு வினையால் அணையும் பெயர். அரசன் தேவி, குருவின் தேவி, அண்ணன் தேவி, தன் தேவியை ஈன்றார். தன் தாய் எனத் தாய்மார் ஜைவரெனவும், பிறப் பித்தோன், கல்வி கற்பித்தோன், மனம் முடிப்பித்தோன், அன்னம் தந்தோன் எனத் தந்தைமார் ஜைவரெனவும் கொள்ளப்படுதலால், “தாயவை தந்தைமார்” எனப் பள்ளமயாகக் கூறினார்.

143. துறவுள்ளம் படைத்த தூயோர் கொள்கை

மக்களைக் குரவர் தம்மை மாதரை மற்று ஓரை ஒக்குமின் உயிர்அன் ஒரை உதவிசெய் தாரோ(டு) ஒன்றத் துக்கமித் தொடர்ச்சி என்று துறப்பரால் துணிவு பூண்டோர் மிக்கது நலனே ஆகி வீடுபே றளிக்கும் அன்றே.

கோண்டுகூட்டு: துணிவு பூண்டோர், மக்களை, குரவர் தம்மை, மாதரை, மற்று உளோரை, இன் உயிர் ஒக்கும் அன்னரை, உதவி செய்தார், ஒழுங்கும், இத்தொடர்ச்சி, துக்கம், என்று, துறப்பார், மிக்க அது, (அத்துறவு) நலனே ஆகி, வீடுபேறு அளிக்கும். அன்றே.

பொருள்: துணிவு பூண்டோர் (நான், எனது என்னும் இரு வகைப்) பற்றுக்களையும் விடத்துணிந்த துறவிகள், மக்களை - பிள்ளைகளையும், குரவர்தம்மை - (இரு முதுகுரவர் என்னும்) தாய் தந்தையாக்களையும், மாதரை - (வாழ்க்கைத் துணையாகக் கோண்ட) மஜைவிரையும், மற்று உளோரை - மற்றைச் சுற்றுத்தவர்களையும், இன்னுயிர் ஒக்கும் - இனிய உயிரைப்போன்ற, அன்னரை - நண்பார்களையும், உதவி செய்தார் ஒடு - (தமக்கு உற்ற காலத்தில்) உதவி செய்தாரோடும், ஒன்ற - ஒருங்கே, இத்தொடர்ச்சி - இவர்களோடு வைத்துள்ள தொடர்பு, துக்கம் என்று - பிறவித் துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆகும் என்று கருதி, துறப்பர் - விட்டு வீலகிக் கொள்வார், மிக்கது - சிறப்பால் மேம்பட்ட அத்துறவு, நலனே ஆகி - மேய் யுணர்ச்சி (தத்துவ ஞானம்) ஆகிய, நன்மையை அடைதற்குக் காரணமாகி, வீடுபேறு - (அதன் பயனுகிய) விட்டின்பப் பேற்றையும், அளிக்கும் அன்றே - கோடுக்கும் அல்லவா?

பொழிப்பு: இருவகைப் பற்றையும் விடத் துணிந்த துறவிகள், பிள்ளைகளையும், தாய் தந்தையர்களையும், மஜைவிமாரையும், உறவினர்களையும், இனிய உயிரைப் போன்ற நண்பர்களையும், உற்ற நேரத்தில் உதவி செய்தவர்களையும், அவர்களின் தொடர்பு பிறவித் துன்பத்திற்கு ஏதுவாகுமென்று கருதி, நீக்கிவிடுவார்கள். இங்னனம் அவர்கள் மேற்கொண்ட மேலான துறவொழுக்கம் மெய்யுணர்ச்சி ஆகிய நன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமாகி, விட்டின்பப் பேற்றையும் கொடுக்கும்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே. அறத்தைத் தழுவிந்றகும் அறிஞரின் அரிய பண்புகளைக் கூறுகின்ற விபீடனையில் குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தைத் தழுவி வாழுகின்ற மேலோர்கள், சுற்றத் தொடர்புகளையும் நன்றிக் கடன்களையும் பெரிதாக மதித்து, உயர்ந்த வீட்டின்பத்தை இழந்துபோகமாட்டார்கள் என்பதை விபீடனை யிக் விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. வீட்டின்பத்தை விழைந்து துறவுபூண்ட மேலோர் பேரவை, நாமும் அறத்தின் தலைவனுகையே இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, பெறுகின்ற ஆக்கத்தை நோக்க, அறத்தை மறந்த இராவணனின் பிறப்புரிமையும், அவன் எமக்கு ஆற்றிய உதவிகளும் எண்ணப்படத்தக்கவை அல்ல, என்பதை நீ இன்னமும், உணர்ந்திலையேர என விபீடனை, கும்பகருணனைக் கேட்கின்றன. “மக்களைக் குரவர்தம்மை மாதரை மற்றுவோரை ஒக்கும் இள்ளுயிர் அன்றை உதவி செய்தாரோடு ஒன்றுத் துக்கம்கூட தோடர்ச்சி என்றே துறப்பரால் துணிவு பூண்டோர்” என, விபீடனை கூறுகின்ற பொருளுரைகளால் கும்பகருணன் தன் நெஞ்சம் அன்றூப்பட்டு, இராமன்பக்கம் சேர்ந்து விடுவானே என்று எண்ணத்தக்கதாக இருக்கின்றது. இராவணன் தனக்குச் செய்த நன்றியை மேலாக மதித்த கும்பகருணனின உள்ளத்தை மாற்றுதற்காக, “உதவி செய்தாரோடு ஒன்ற துறப்பரால் துணிவு பூண்டோர்” என்பதால், அறத்தை மறந்தவர் ஆற்றிய நன்றி உணர்ச்சி அறத்தைக் கடைப்பிடித்துத் துறவு பூண்ட ஆன்றேர் உள்ளத்தில் இடம்பெறுதென்பதையும் சிறப்பாக விபீடனை எடுத்துச் சொல்கின்றன. எனவே, அறத்தின் வழிநின்று, ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு உடையவர், பிறப்புரிமைகளையும், பிற தொடர்புகளையும் ஓர் பொருளாக மதியார் என்பதே விபீடனை கருத்தாகும்.

“மற்றும் தொடர்பாடு, எவன்கொல் பிறப்பறுக்கல் உற்றுர்க் குடமும் மிகை”

என்பது திருக்குறள். இராவணனை விட்டு நீங்கி, இராமபிரானைச் சேர்ந்து வரமுதல் அறத்தைத் தழுவிய கும்பகருணனுக்கு, ஏற்றதாகும் என்று விபீடனை ஆதாரங்காட்டி அறிவுறுத்துகிறார்கள் என்பதை இதனால் உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: நலம் - நன்மை, ஈண்டு மெய்யுணர்ச்சியை உணர்த்துகின்றது. எல்லா வற்றிலும் மேலான வீட்டின்பப் பேற்றை உதவும் சிறப்பு நொக்கி, மெய்யுணர்ச்சியை நலன் என்று கூறினார். வீடுபேறு - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, வீடாயிய பேறு என விசியும்.

144. தாயைக் கொன்ற தவமுதல்வன்

தீவினை ஒருவன் செய்ய அவனுடே தீங்கி ஸாஹோர்
ஸீவினை உறவுல் ஜய மேன்மையோ கீழ்மை தாரே

ஆய்வின உடையை அன்றே அறத்தினை நேர்க்கி ஈன்ற
தாய்வினை செய்ய அன்றே கொன்றனன் தவத்தின் மிக்கான்.

கொண்டுகூட்டு: ஜெ! ஒருவன் தீவினை செய்ய, தீங்கு
இலாதோர், அவன் ஒடும் வீவினை, உறுதல், மேன்மையோ,
கீழ்மையோ, (நீ) ஆய்வினை உடையை, அன்றே, தவத்தின்,
மிக்கோன், (ஆகிய பரசுராமன்) ஈன்ற, தாய் வினை செய்ய,
அறத்தினை நோக்கி அன்றே கொன்றனன்.

பொருள்: ஜெ - ஜெபனே!, ஒருவன் தீ வினைசெய்ய - ஒருவன்
பாவச் செயல்களைச் செய்ய, தீங்கு இலாதோர் - தீயசெயல்களைச்
செய்யாத நல்லவர்கள், அவன் ஒடும் - (அத்தீவினையாளன்மேல்
கோண்ட அன்பால்) அவனேடு சேர்ந்து, வீவினை உறுதல் - (தீவினை
காரணமாகத் தீவினைசெய்த அவன், மாயும்போது தாழும்) அழிதலை
அடைதல், மேன்மையோ - (அறவோரால் பாராட்டத்தக்க) மேலான
செயலோ, கீழ்மைதானே - (அல்லது அறவோரால் இகழத்தக்க)
தாழ்மையான செயலோ (இகழச்சியையே தரும் என்பதாம்) ஆய்
வினை உடையை - (நீ அறத்தின் கூறுபாடுகளையெல்லாம் உள்ள
வாறு உணரும்) ஆராய்ச்சி அறிவினைப் பெற்றிருக்கின்றார்க்கு.
அன்றே - அல்லவா, தவத்தின் மிக்கோன் - தவத்தில் சிறந்தவனுகிய
பரசுராமன், ஈன்ற தாய் - (தன்னைப்) பெற்ற தாயானவள், வினை
செய்ய - தீவினை செய்ய, அறத்தீனை நோக்கி - (தீமை செய்தவர்கள்
எவரேன்றாலும் வெறுக்கப்படத்தக்கவர் என்ற) அறத்தின் தன்மை
யை ஆராய்ந்தறிந்து, அன்றே கொன்றுன் - அல்லவா கோல்வ
தானுன்.

பொழிப்பு: ஜெனே; ஒருவன் தீய செயல்களைச் செய்ய
அத் தீவினைகளில் பங்குபற்றுத நல்லவர்களும், அவ
னேடு சேர்ந்து அழிவினை அடைதல் மேன்மை தருமா?
அல்லது, தாழ்மையைத் தருமா. நீ இவற்றை யெல்லாம்
ஆராய்ந்து உணரக்கூடிய திறமை பொருந்தி உள்ளாய்
அல்லவா. தவத்தில் சிறந்தவனுகிய பரசுராமன் தன்னைப்
பெற்ற தாய், தீய செயலைச் செய்ய அவளைக் கொல்லுதல்,
அறநெறிக்கு ஏற்றதாகும் என்று கருதிக் கொன்றுன்
அல்லவா.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, தீயசெயலை ஆற்றிய இராளனை ஜூடன் சேர்ந்து, உயிர்விடத் துணிந்த அும்பகருணனின் கொள்கையை மறுத்துக் கூறுகின்ற விபீடனனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தின் வழிநின் ரெமுகுகின்ற கும்பகருணன், இராவணனின் செயலை வெறுத்தானேனும், அவளை விட்டுச்செல்ல மனவில்லாமல், அவனுக்காகத் தன்னுயிரைப் போர்க்களத்திலே போக்கத் துணிந்து விட்டான். இங்ஙனம் துணிந்து, போர்க்களம் புகுந்த அும்பகருணனை இராமனுடன் சேர்க்கக் கருதிய விபீடனன், மேலான அறநெறிகளை எடுத்துக்காட்டி மிக விழிப்பாகப் பேசுகின்றன. “தீவினை ஒருவன் சேய்ய அவனேனும் தீங்கிலாதோர் வீவினை உறுதல் ஜய மேன்மையோ கீழ்மை தானே” என, விபீடனன் கும்பகருணனைக் கேட்கின்றன. அறத்தை மறந்து, அயலவன் மனையாளை விரும்பிய தீவினையாள ஞகிய இராவணனுடன் அறத்தை மறவாத நல்லோனுகிய நீயும் சேர்ந்து, அழிதலை அறவோர் இகழ்வார்கள் என்று விபீடனன் கும்பகருணனுக்கு விளக்குகின்றன. தமக்கு உரிமையுடைய ஒருவர், தீவினை செய்ய முற்பட்டால், அவருக்கு ஏற்ற அறநெறிகளை எடுத்துக் காட்டித் திருத்த முயலுதலே அறிவுடையோர் செயலாகும். அங்ஙன மன்றி, அவருடைய தீவினைக்கு உதவியாக நின்று, தாழும் உயிர் விடுதல் அறநெறியல்ல என்பதே விபீடனன் கருத்தாகும்.

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்”

என்பது திருக்குறள்.

இனி, அருந்தவச் செல்வனுகிய பரசராமன், அறத்தில் நின்று வழுவித தீவினைபுரிந்த தன் தாயாரைக் கொன்று, அறத்தை நிலை நாட்டிய வரலாற்றையும் விபீடனன் கும்பகருணனுக்குக்கூறி, அவன் மனத்தை மாற்ற முயல்கின்றன. “அன்ற தாய் வீனைசேய்ய அறத் தீனை நோக்கி அன்றே கோன்றனன் தவத்தின் மிக்கான்” என விபீடனன் கூறுகின்ற குரலிலே, எழுகிற ஒசை, நீ பரசராமனைப் பார்க்கிறும், அறத்தின் உணர்ந்தவனுடே என, கும்பகருணனைக் கேட்பதுபோன்ற உணர்ச்சியை எமதுள்ளத்தில் எழுப்புகின்றது. தவத் தில் சிறந்த பரசராயன், அறத்தை மறந்து, அயலவன்மேல் மனம் செலுத்திய தன் தாயைக்கொன்று அறத்தின் மேம்பாட்டை மலர்த் தினுண் என்றால், அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையாளை விரும்பிய ஒன்று முன்னவனுகிய இராவணைனை நீ என் வெறுக்கக்கூடாது என்று, வெளிப்படையாக விபீடனன் கும்பகருணனைக் கேட்கின்றன.

பரசராமர் தாயைக் கொன்ற வரலாறு:

பரசராமரின் தந்தை, சமதக்கினி முனிவர், தாயாரின் பெயர், இரேனுகை. ஒரு நாள் இரேனுகை தன் கணவராகிய சமதக்கினி முனிவரின் கட்டளைப்படி, தண்ணீர்கொண்டு வருவதற்காகக் கங்கைக் கரைக்குச் சென்றார்கள். சென்ற இரேனுகை, கங்கையிலே

தன் காதல் மனைவிமாருடன் நீர்விளையாடல் புரிந்துகொண்டு நின்ற சித்திராங்கதனை என்னும் கந்தருவனைக் கண்டு காதல்கொண்டான். இங்ஙனம் தனமனையாள் அயல்வன்பேல் விருப்பங்கொண்ட செய் தியை உணர்ந்த சமதக்கினிமுனிவர் சினங்கொண்டவராய், தம் பக்கத்திலே நின்ற புதல்வர் மூவரையும் நோக்கி, அறத்தை மறந்து, அயலானை விரும்பிய உமது அன்னையைக் கொல்லுங்கள் என்று கட்டளையிட்டார். அப்புதல்வர்களில் இருவர் தாயைக் கொல்ல முடியாதென்று மறுத்துவிட்டார்கள். அவர் மூன்றாவது புதல்வனுக்கிய பரசு ராமரை அழைத்து, நீ எனது சொல்லைத் தட்டிய உன் சகோதரர் இருவரையும், ஒழுக்கக்கில் தவறிய உன் தாயையும் உடனே கொல்வாயாக என்று கட்டளையிட்டார். பரசுராமர் தந்தையின் கட்டளைக் கியைந்து, தன் சகோதரர் இருவரையும், தாயையும் கொன்று, தம் தந்தையாரை மகிழ்வித்தார்.

குறிப்பு: மேன்மையோ, கீழ்மைதானே என்பதில், முரண்தொடை அமைந்துள்ளது, ஆய்வு - ஆராய்தல், ஆய்வினை - விளைத்தொகை.

145. படைப்புக் கடவுளின் கழுத்தை அறுத்த பரமசிவன்

கண்ணுதல் தீமை செய்யக் கமலத்து முளைத்த தாதை அண்ணல்தன் தலையில் ஓன்றை அறுக்கங்கள்(று) அமைந்தான் அன்றே புண்டுற புலவு வேலோய் பழியொடும் பொருந்திப் பின்னை எண்ணுறு நரகின் வீழ்வ(து) அறிஞரும் இயற்று வாரோ.

கொண்டுகூட்டு: புண்டுற புலவு வேலோய்! கமலத்து முளைத்ததாதை தீமைசெய்ய, கண்ணுதல், அண்ணல்தன் தலையில் ஒன்றை அறுக்க என்று அன்றே அமைந்தான், (ஆகையால்) பழியொடும் பொருந்தி, பின்னை, எண்டுறு நரகின், வீழ்வது, அறிஞரும், இயற்றுவாரோ.

பொருள்: புண்டுறு - (பகைவர் மார்பிலை ஊடுருவீச் சேன்று உண்டாக்கிய) புண்ணிலை உள்ள, புலவு வேலோய் - புலாவின் (இணைத்தின்) மனம்வீசிக்கிற வேற்படையை (சூலத்தை) உடைய வனே! கமலத்து - (திருமாலின் உந்திக் கமலம் என்னும்) சேந் தாமரை மலரிலே, முளைத்த - தோன்றிய, தாதை - (உலகுயிர் களைப் படைத்த) தந்தையாகிய பிரமதேவன், தீமை செய்ய - (தான் படைத்த கலைமகளுமேல் காதல் கோள்ளலாகிய) தீயசெயலைச் செய்ய, கண்ணுதல் - நேற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபெருமான். அண்ணல் தன் தலையில் - (உலகத்தைப் படைத்த முதல்வன்

என்னும்) பேருமையிற் சிறந்த, அப் பிரம தேவனுடைய ஐஞ்சு தலைகளில், ஒன்றை - ஒருதலையினை. அறுக்க என்று அன்றே - வெட்டி வீழ்த்த அல்லவா, அமைந்தான் - மனங் கொண்டான், (ஆனபடியால்) பழியோடும் போருந்தி - (இவ்வுலகில் அறிஞர் சோல்லும்) அழியாத பழிச் சோல்லியும் ஏற்று, பின்னை - பின்பு (மறுமையில்) என்னுறுநர்கில் - (என் இப்படியான தீவினைகளைச் செய்தோம் என்று) என்னை என்னைக் கவலைப் படத்தக்கதான் நரகத்தில், வீழ்வது - வீழ்தற்குக் காரணமாகிய செயலை, அறிஞரும் - (அறத்தின் தன்மையை உணர்ந்த) அறிஞர்களும், இயற்றுவாரோ - செய்வார்களோ; (செய்ய மாட்டார்கள் என்பதாம்.)

பொழிப்பு: பக்கவர்களின் மார்பைக் கிழித்த புண்ணில் உள்ள புலால் நாறுகின்ற வேற்படையை உடையவனே! செந்தாமரைப் பூவில் தோன்றி உலகுயிர்களைப் படைத்த தந்தையாகிய பிரமதேவன் தீவினையைச் செய்ய, அதனைக் கண்டு சினங்கொண்ட, கண்ணுதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமான், அந்தப் பிரமதேவனுடைய ஐஞ்சு தலைகளில், ஒன்றை வெட்ட மனங்கொண்டான் அல்லவா. ஆதலால், பழியோடு சேர்ந்து பின், நரகத்திலும் வீழ்ந்து, வருந்து வதற்கான தீமைகளை, அறிவுடையோர்களும் செய்வார்களோ (செய்யமாட்டார்.)

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே உலகமிரகளைப் படைத்த முதல்வானுகிய பிரமதேவனின் தலைகளிலே, ஒன்றைச் சிவபெருமான் வெட்டிய வரலாறு சொல்லப்படுகின்றது. கம்பர் இராமாயணத்தில் திருமாலையே முழுமுதற் கடவுளாகப் போற்றி உரைக்கின்ற கொள்கை உடையவர். அக்கொள்கையின்படி, திருமாலின் உந்திக்கமலத்திலே நின்று தோன்றி உலகுமிரகளைப் படைத்த பிரமதேவனைப் படைப்புக் கடவுள் என்றும் சிறப்புப்பற்றிச் சிவபெருமானுக்கும் தந்தை யென்றும் சொல்கின்றார். இதனை, “கண்ணுதல் தீமை செய்யக் கமலத்துப் பிறங்கதாதை அண்ணல்தன் தலையில் ஒன்றை அறுக்க என்று, அமைந்தான் அன்றே” என விபிடணன் கூற்றுக வரும் குரலால் உணர்ந்துகொள்க.

அறத்தைமறந்து அயலானை விரும்பிய தன் தாயைப் பரசாாமர் கொன்ற வரலாற்றைக் கும்பகருணனுக்குக் கூறிய விபிடணன், அதனை அடுத்துத் தானபடைத்த கலைமகள் மேற் காதல்கொண்ட பிரமதேவனின் தலையை அப்பிரமதேவனின் மைந்தனுகிய சிவபெருமான் வெட்டிய வரலாற்றையும் கூறினான் என்பதாம்.

பிரமதேவனின் தலையைச் சிவபெருமான் வெட்டிய வரலாறு:

பிரமதேவன் தன்னுற் படைக்கப்பட்ட கலைமகளின் அழிகைக் கண்டுவிரும்பி அவனுடன் ஆசைமொழிகள் கூறுத தன காதலைப் புலப் படுத்தினால், பெறறபிள்ளையென்றும் என்னைமல் காமத்தினால் அறி வழிந்த பிரமதேவனின் தீயபண்பைக்கண்ட கலைமகள் சினங் கொண்டாள். சினங்கொண்ட கலைமகள் பிரமதேவனைப் பார்த்து, என்னை நோக்கிக் காதல்மொழி கூறிய உன்தலை நீ் சிவபெருமானுடன் மாறு படும்பொழுது அவரால் அறுக்கப்படும்” என்று சாபமிட்டாள். பின் ஞாருகாலம், பிரமதேவன் உலகுயிர்களைப் படைத்த கானே, முழு முதற் கடவுள் என்ற எண்ணத்தால் இறுமாப்படைந்தான். அறத்தை மறந்து அல்லவை செய்யத் தொடங்கினான். தான் படைப்புக் கடவுளாய் இருப்பதால் சிவபெருமானும் தள மைந்தனுவான் எனக்கூறி அவரை, எதிர்த்தான். சிவபெருமான் அப்பிரமதேவனினை ஐந்து தலைகளில் ஒன்றை அறுத்தெற்றிந்து, அவனின் ஆணவத்தை அடக்கினார். (என்பதாம்.)

இவ்வரலாற்றில் இருந்து, தான் படைத்த தன் மகளாகிய கலை மகளை முறைதவறிக் காதலித்ததினாலும், சிவபெருமானை இகழ்ந்து எதிர்த்தினாலும், பிரமதேவனுடைய தலை அறுக்கப்பட்டதுபோல, அயலவன் மனைவி என்று எண்ணால், சீதையை விரும்பிச் சிறை வைத்ததினாலும், இராமனின் ஆற்றலை இகழ்ந்து எதிர்த்ததினாலும் இராவணனின் தலையும் (இராமனால்) அறுக்கப்படும் என்பதை, விபீட ணை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இங்ஙனம் அறத்தை உணர்ந்து, இராமனைச் சேர்ந்து வாழவிரும் பாமல், பிறநமனையாளை விரும்பிப் பெரும்பழிபூண்ட இராவணனுக்குத் துணையாக நிற்பதால் இவ்வுலகில் பழியையும், அவ்வுலகில் (மறுமையில்) மீளா நரகத்துன்பத்தையும், அடைவாய் என்று விபீடனை கும்பகருண னுக்குக் கூறுகின்றன. “பழியோடும் போருந்திப் பின்னைஎன்னுறு நா கின்வீழ்வது அறிஞரும்இயற்றுவாரோ” என விபீடனை விளம்புகின்ற குரவிலே உள்ள ஓசை, அறிஞரு ஒருபோதும் பழியொடு பொருந்திய தீவினையாளரைச் சேர்ந்து, உதவி செய்ய விரும்பார்கள் என்பதை வளி யுறுத்துகின்றது. பிறன் மனையாளை விரும்புகின்ற பழியினும் பெரும்பழி வேறெறுன்றும் இல்லை என்பதை உணர்த்தப் “பழியோடும் போருந்தி” எனக் கூறினான்.

“பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்”

என்பது திருக்குறள். இங்ஙனம் பழியொடு பொருந்திய, தீயோனுகிய இராவணனுக்குத் துணையாக நிற்பதால், உன் ஆண்மையும், உனது வெற்றிப் படையாகிய சூலத்தின் மேன்மையும், பயனற்றனவாகும் என்பதை உணர்த்த, “புண்ணுறுபுலவுவேலாய்” எனக் கூறினான்.

ருறிப்பு: கேலோம் - குறிப்பு வினையால் அணையும் பெயர் இயற்றுவாரோ, என் பதில் உள்ள ஒரு காரம் எதிர்மறைப் பொருள். (இப்பற்றமாட்டார் என்பது சூத்தாகும்). கண்ணுதல் - ஏழாம் வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

146. மதியுடையவர் உன் செயலை மதியார்கள்

உடலிடத் தோன்றிற்று) ஒன்றை அறுத்ததன் உதிரும் ஊற்றிச் சுடலுறச் சுட்டு வேறேரும் மந்தினால் துயரம் தீவர் கடவிடைக் கோட்டம் தேய்த்துக் கழிவது கருமாம் அன்றால் மடலுடை அலங்கல் மார்ப மதியுடையவர்க்கு மன்னே.

கொண்டுகூட்டு: மடல் உடை அலங்கல் மார்ப; (ஒருவர் தம்) உடல் இடை, தோன்றிற்று, ஒன்றை. (ஒரு புண்கட்டியை) அறுத்து, அகன் உதிரம் ஊற்றி, சுடல் உற சுட்டு, (பின்) வேறு ஓர் மருந்தினால், துயரம் தீர்வர். கடவிடை, கோட்டம் தேய்த்துக் கழிவது, மதி உடையவர்க்குக் கருமாம் அன்று.

பொருள்: மடல் உடை - இதழ்கள் பொருந்திய, அலங்கல் மார்ப - (மலர்) மாலை அணிந்த மார்பை உடையவனே, உடலிடை - உடம்பின்கண்ணே, தோன்றிற்று ஒன்றை - உண்டான ஒரு புண்கட்டியை (கழிவையை), அறுத்து - (கத்தியால்) வெட்டி, அதன் - அந்தப் புண்ணுள் இருந்த, உதிரும் ஊற்றி - (கேட்ட) இரத்தத்தை வெளிப்படுத்தி, சுடல் உற - (புண்) நன்றாகக் கருகும்படி, சுட்டு - (கார மருந்தை வைத்துச்) சுட்டு, (புண்ணின் வேகத்தை ஆற்றிய பின்) வேறேர் மருந்தினால் - (புண்ணை மாற்றுதற்குரிய) மற்றேரு மருந்தினால், துயரம் தீவர் - (புண்ணை முற்றாக மாற்றித் தம்) துன் பத்தைப் போக்கிக்கோள்வார்கள், கடல் இடை - கடலின்கண்ணே உள்ள உவர் நீரிலே (நறுமணப் பொருள்களுள் ஒன்றுக்கூடிய) கோட்டம் தேய்த்து - கோட்டம் என்னும் நறுமணப் பொருளைக் கரைத்து, கழிவது - (அந்த நீரோடு) செல்ல வீடுவது, கருமாம் அன்று - (அறி வடையோரால்) செய்யத்தக்க சேயல் ஆகாது.

போறிப்பு: மலர்மாலை அணிந்த மார்பை உடையவனே, ஒருவர் உடம்பிலே தோன்றிப் போருள்களுள் ஒன்றுக்கூடியக் கத்தியால் வெட்டி அதனால் இருக்கும் கெட்ட இரத்தத்தை வெளியே போக்கி, காரமருந்து வைத்துப் புண் கருகும்படி சுட்டு, வேறேர் மருந்தினால், அந்தப் புண்ணை முற்றாக மாற்

மித் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்வர். கடலில் உள்ள உவர்நிலை நறுமணப் பொருளைக் கரைத்துச் செல்லவூடு வது அறிவுடையோர் செயலாகாது.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே விபீடனைனின் சிந்தனையும் நாகரிகமும் வாய்ந்த திறமான பேச்சைக் கேட்கின்றோம். “நீ இராவணைன விட்டுப் பிரிந்து, இராமபிரானுடன் சேர்ந்து, துணைனின்று இராவணைக் கொல்லவேண்டுமே அன்றி, இராவணனுக்குத் துணையாக நின்று உயிரைவிடுதல் அறிவுடைய ஆகாது”, என்ற கொள்கையைக் குமபகருணனுக்குக் கூறவேண்டும் என்பதே விபீடனைனின் விருப்பம். அந்த விருப்பத்தை, வெளிப்படையாகக் குமபகருணனிடம் கூறினால், அவன் வெறுப்படையவுங்கூடும்; என்ற எண்ணம் விபீடனை உள்ளத்தில் வேர் ஊன்றிவிட்டது. இத்துடன், தன் முன்னவஞ்சிய இராவணைனக் கொல்லவேண்டும் என்ற கொள்கையைக் குமபகருணனிடம், தான் வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல், நாகரிகம் அல்ல என்பதையும் விபீடனை எண்ணினான். இங்ஙனமெல்லாம், நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் ஆராய்ந்து தெளிந்த விபீடனை குறிப்புப்பொருள் கொண்ட சொற்களால் குமபகருணனிடம் தனது கொள்கையைக் கூறுகின்றான்.

I

“உடலிடைத் தோன்றிற்று ஒன்றைஅறுத்து அதன் உதிரம் ஊற்றிச் சுடலுறச்சுட்டு வேறேர் மநுந்தினுல் துயரம் நீர்வர்” என விபீடனை, உள்ளத்திலே நின்று கம்பர் பேசுகின்றார்.

“உடலிலே தோன்றிய புண்கட்டியைக் கத்தியால்வேட்டி, அதனுள் இநக்கும் கேட்ட இரத்தத்தை வெளியே போக்கிக் காரம்வைத்துச் சுட்டுப் புண்ணைக் கருத்தி, வேறேர் மநுந்தினுல் அப்புண்ணை முற்றுக மாற்றித் துன்பத்தில் நீங்குவரி” அதுபோல “எங்கள் துலத்தை அழித்தற்கு, நோய்போலத்தோன்றிய இராவணைனை விட்டுப்பிரிந்து, இராமனைச் சேர்ந்து, அதனால் இராவணன் கேருக்கை அடக்கி, இரர்மனீன் அம்புகளால் இராவணன் வீழ்ந்தபின், எங்கள் துலத்தை நரங்கள் காப்பாற்றி மகிழ்லாம் என்பதே இதன்கண் அமைந்த குறிப்புப் போருளாதும்.

இதில், விபீடனை குமபகருணனைன்னும் இருவரையும் உடம்பாகவும் இராவணைன, உடம்பிலே உண்டான புண்ணைகவும், இராவணன் சீதையின்மேல் வைத்த ஆசையை அப்புண்ணினுள்ளே இருந்த கெட்ட இரத்தமாகவும், இராவணன் சீதைமேல் வைத்த ஆசையைப் பேரக்க எண்ணிக் குமபகருணன், விபீடனை மாவிய

வான் என்பவர் அவனுக்கு எடுத்துக்கூறிய நீதிகளை, புண்ணைக் கத்தியால் வெட்டிக் கெட்டிருத்தத்தை வெளியே போக்க முயல்வ தாகவும், தாங்கள் கூறிய நீதியுரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாத இரா வண்ணை விட்டு நீங்குதல், காரமருந்து வைத்துப் புண் கருஞம்படி சூடுவதாகவும். வேறொரு மருந்தினால் புண்ணை மாற்றித் தன்பந் தீர்தல், இராமனால் இராவணன் கொல்லப்படுத்திலைக் கண்டு, (தம் அரக்கருலம் தழைத்தது என்று) மகிழ்ச்சி யடைவதாகவும் உணரத் தக்கதாகக் குறிப்புப்பொருள், அமைந்திருப்பதைக் காணக.

இதனால் புண்கட்டி தமது உடம்பிலே இருக்கின்றது என்று எண்ணி, அதனை ஒருவரும் காப்பாற்றமாட்டார்கள். வெட்டியும், காரமருந்து வைத்துச் சுட்டும், வேறுமருந்துகளைக் கட்டியும், மாற்றிக் கொள்வார். அதுபோல, நாமும் அயலவன்மைனையாளை விரும்பி, நமது குலத்துக்குத் தீராதபழியை வருவித்த இராவணை, எம்முடன் பிறந்த முன்னவன் என்ற உரிமைபற்றி ஆதரித்துத் துணை புரியாமல் விட்டு நீங்குதலே செய்யத்தக்கதாகும். இங்ஙனம் நாங்கள் அவனை விட்டு நீங்கினால், அவன் செருக்கடங்கிச் சீதையை விட்டு வாழவும் விரும்புவான், அல்லது இராமனை எதிர்த்து மானுவான். மாண்டபின், நாம் அரக்கர் குலத்துக்கு, ஏற்பட்டபழி தெர்லைந்த தென்று நினைத்து அமைதியாக வாழலாம் என்று விஷ்டணன், கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றன் என்பதைத் தெளிகின்றோம்.

II

“கடலிடைக் கோட்டம் தேய்த்துக் கழிவது கருமம் அன்றுல்”என, விஷ்டணன் காலுடன்கலந்து கம்பர் எமக்குத் தருகின்ற குறிப்புப் பொருளை, இத்தொடரிலும் காணகின்றோம்.

கடலிலே உள்ள உவர்தீரிலே நழுமனப் போநள்களைக் கரைத்து விட்டால் அவற்றின் மனங் தோன்றுமல்ல மறைந்துவிடுவது போலக் கேட்ட சேயலை யடைய இராவணன் படையிலே சேர்ந்து, அத்தீன் மேம்பாட்டை உணர்ந்த நல்லவனுகிய நீ, போர்சேயது அழித்துபடுதல் வின் சேயலாகும் என்பதே இதன்கண் அமைந்த தறிப்புப்போருளாகும்.

இதில், இராவணனுடைய சேனையைக் கடல்நீராகவும், கும்பகருணை, நறுமனப் பொருளாகவும், கும்பகருணன் இராவணனுடைய சேனையுடன் சேர்ந்து அழிந்துபோதிலை, நறுமனப்பொருள் கடல்நீரிலே கலந்து தழும்மனம் இல்லாமல் மறைந்து போவதாகவும், உணரத் தக்கதாகக் குறிப்புப்பொருள் அமைந்திருப்பதைக் கர்ண்க.

இதனால் கடல்நீரிலே, நறுமணப் பொருளைக் கரைத்துக் கலக்கி விட்டால், அப்பொருளின் மணமும் தோன்றுமல் மறைந்துவிடும். அதேபோல, அறத்தை உணர்ந்த அறிஞனுகிய நீ இராவணனுக்குத் துணையாக, அவன் படைகளுடன் கலந்துநின்று, இராமனுடன் போர் புரிவதால் ஓர் பயனையும் பெற்றுடியாது. உங்கூரி இராமன் அம்புகளுக்கு, இரையாகும் என்று விசீடனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றன என்பதை உணர்கின்றோம்!

இங்நனம் தான் சொல்லக் கருதிய பொருளை, வெளிப்படையாகக் கூறுது, அதனை உணர்த்தும் தன்மைவாய்ந்த வேறேர் எடுத்துக் காட்டாற் கூறுதல், பிறிதுமொழிதல் (ஒட்டு) என்னும் அணியாகும். வெளிப்படையாகக் கூறிய பொருளைக் காண்டு வேறேரு (பிறிதொரு) பொருளை உணர்த்துதலால் ‘பிறிதுமொழிதல்’ என்றும் வெளிப்படையாகக்கூறிய பொருளின்கண் இனஞ்சேரு பொருள் ஒட்டி நிற்றலால், ‘ஒட்டு’ என்றும் கூறப்பட்டது.

குறிப்பு: கோட்டம் - நறுமணப் பொருள்களுள் ஒன்று. (கோட்டம், அகில், சந்தனம், துருக்கம், தகரம் என்பன ஜவகைவாசனைப் பொருள்கள்). மார்ப - அண்மை விளி, அலங்கல் - மாலை, அசைந்தாடுகின்ற காரணத்தால், அலங்கல் என்னும் பெய்காப் பெற்றது காரணப்பெயர்), ஆல். மன், ஓ, என்பன முன்றும் அசைகள்.

147. நாகத்தில் வீழ்தல் நன்று

காக்கலாம் நும்முன் தன்னை, எனின் அது கண்ட தில்லை ஆக்கலாம் மறத்தை வேறே என்னிலும் ஆவ தில்லை தீக்கெலாம் கொண்ட தேவர் சிரிக்கலாம் செருஷில் ஆவி போக்கலாம் புகலாம் பின்னை, நரகன்றிப் பொருந்திற(று) உண்டோ.

கொண்டுகூட்டு: நும், முன் தன்னை, காக்கல் ஆம் என்னின், அது (அதற்கோர் வழி) கண்டதில்லை, மறத்தை வேறே ஆக்கல் ஆம், என்னிலும், ஆவது இல்லை, திக்கு, எ(ல்)லாம், கொண்ட, தேவர், (போரில் தோல்வி அடைகின்ற எம்மைப் பார்த்துச்) சிரிக்கலாம், (நாய) செந்வில், ஆவி போக்கலாம், பின்னை, நரகம் புகலாம், அன்றி பொருந்திற்று, உண்டோ? (இல்லை என்பதாம்).

பொருள்: நும் - உம்முடைய, முன் தன்னை - தமையஞ்சாகிய இராவணனை, காக்கல் ஆம் என்னின் - (போரில் மழியாமல்) பாதுகாக்கலாம் என்றால், அது கண்டது இல்லை - (பல வழிகளால் ஆராய்ந்து பார்த்தும்) அதற்குரிய வழியோன்றும் அறிய முழிய

வில்லை, மறத்தை - (இராவணன் ஆற்றிய) பாவச்சேயலை, வேறே - (அப்பாவச் சேயல் மாறுதற்குக் கழுவாயாகச் சேய்க்கன்ற) வேஹேர் அறச்சேயலால், ஆக்கள் ஆம் என்னினும் - (மாற்றி அவனை) நல்வழிப்படுத்தலாம் என்றால். ஆவது இல்லை - (அதுவும்) ஆகக் கூடியதாயில்லை, [இங்குவனம் அறத்தைத் தழுவி வாழ விரும்பாத இராவணனுடன் நாமும் சேர்ந்து இராமனை எதிர்ப்பதால் என்ன பயன் கிடைக்கும் என்றால்] தீக்கு எலாம் - (நாங்கள் இராமனுடன் ஆற்றுகின்ற போரைப் பார்ப்பதற்காக) எட்டுத் தீசைகளிலும், கொண்ட தேவர் - நிறைந்து நிற்கின்ற தேவர்களும் (நாம் போரில் தோல்வி அடைச்சலைக் கண்டு) சிரிக்கலாம - (ஏனான்மாகச்) சிரிக்கலாம், சேருவில் - (அங்குவனம் சிரித்த தேவர்கள் மகிழும் வண்ணம் நாம்) போர்க்களத்தின் கண்ணே, ஆவி போக்கலாம் - உயிரை (வீணை) இழுக்கலாம், பின்னை - (பாவி ஆகிய இராவணனுக்குத் துளிண்யாக நின்று, போர்செய்த பாவத்தால்) போரில் உயிர்விட்ட பின்பு, நரகம் புகலம் - (மறுமையில்) நரகத்திலும் வீழலாம், அன்றி - இவையல்லாமல், போருந்திற்று - (நீ இராவணனைச் சேர்ந்ததினால் உனக்கு) வந்து சேர்க்கூடிய நன்மையான பயன்கள், உண்டோ - கிடைத்தனவோ (இல்லை).

பொறிப்பு: உன் அண்ணாகிய இராவணனைப் போரில் மாளாமல், காப்பாற்றலாம் என்று எண்ணினாலும், அதற் கோர் வழியும் தொன்றவில்லை. அவன் சிதையைச் சிறை வைத்த பாதகச் செயலைப் போக்குதற்குக் கழுவாயாக, வேஹேர் அறச்சேயலை, ஆற்றலாம் என்றாலும், அதுவும் ஆகக்கூடியதாக இல்லை. தேவர்கள், எங்கள் தோல்வியைக் கண்டு, சிரிப்பதற்கு இடனை இந்தப் போரிலே, உமது ஆவியை விடுவதால் நரகத் துன்பத்தை அடையலாமே வேறு ஏதும் பயன் உண்டாகுமோ (இல்லை என்பதாம்.)

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, இராவணனுக்குத் துணையாக நின்று போரில் மடிவதால் யாதொரு பயனும் இல்லையென்று கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்ற விபீடனன் குரலைக் கேட்கின்றோம். சிதையைச் சிறைவைத்த செயல் தீயதென்றால், இராமனை வெல்ல முடியாதென்றும், பல காரணங்கள் காட்டி, நானும் நீயும், கூறிய இனிய நீதி மொழிகளை எல்லாம், உமது அண்ணாகிய இராவணன் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் மறுத்துப் போர்புரியத் தொடங்கி

விட்டான். இங்ஙனம் அறத்தை மறந்து, மற்றவரை கூறிய நீதிமாநி களையும் இகழ்ந்து, அழிய முற்படுகின்ற இராவணனை எங்ஙனம் காப் பாற்றலாம் என்று, விபீடனை கும்பகருணனைக் கேட்கின்றார்கள். “காக்கலாம் நும்மன் தன்னை என்ன் அது கண்டதீல்லை” என விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே, எழுகின்ற ஒசை, இராவணன் அழிந்தே போவான் என்ற முடிவை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தீவினையாளனுகிய இராவணனைத் தன் அண்ணன் என்று கூறவும் விரும்பாத விபீடனை “நும்மன்” எனக் கும்பகருணனுக்கே இராவணன் அண்ணன் என்ற முறைபற்றிக் கூறினான்,

“பற்றந்த கண்ணும் பழைமபா ராட்டுதல்
சற்றந்தார் கண்ணே உள்”

எனச் சொல்லிய வள்ளுவர் கருத்திலும் அடங்காத அளவுக்கு, விபீடனைனின் உள்ளம் வேறுபட்டுவிட்டது.

இனி, இராவணன் கீதையைச் சிறைசெய்த தீய விளையை (மறச் செயலை) மாற்றுதற்குக் கழுவாயாக வேగேர அறச்செயலை ஆற்றலாம் என்று நினைத்தாலும், அதுவுங் கைகூடாது என்பதையும் விபீடனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றார்கள். “ஆக்கலாம் மறத்தை வேநே என்னும் ஆவதீல்லை” என விபீடனை விளம்புகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, பிறன் மனையாளை விரும்பி அல்லல்புரிந்த செயலால், இராவணன் தேடிக்கொண்ட பழியை ஒன்றாலும் நீக்கமுடியாதென்பதை வற்புறுத்துகின்றது.

“எளிதென இல் இறப்பான் எய்தும் எஞ்ஞான்றும் விழியாது நிற்கும் பழி”.

என்பது திருக்குறள். இங்ஙனம், பிறன்மனையாளை விரும்பித் தோத பெரும்பழிபுண்ட இராவணனுக்குத் துணையாக நின்று, போரில் மடிந்து மீளா நரகத்தில் வீழ்வதன்றி, வேగேராக பயனும் உண்டாகாதென்பதை யும் விபீடனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றார்கள். “கேநுவில் ஆவி போக்கலாம் புகலாம் பின்னை நரகன்றிப் போந்தீற்று உண்டோ” என, விபீடனை கும்பகருணனைக் கேட்கின்ற குரவிலே, அறத்தை மறவாத நீயுமா? அயலவன் மனையாளை விரும்பிய பழிகாரனுக்குத் துணையாக நின்று நரகத்திலே வீழப்போகின்றார்கள் என்னும் வியப்புச் சுவை தோன்றுகின்றது.

நீற்பு: தீக்கு - தீக்கு என்பதன் நீட்டல் ஷ்காரம், உண்டோ என்பதில் உள்ள ஏகாரம், எதிர்மறைப் பொருள். இல்லை என்பது கருத்தாகும்.

148. அறங்கெட அழியவேண்டாம்

மறங்கள் உலகை வென்று வாழ்ந்திலை மண்ணின் மேலா இறங்கினை இன்று காறும் இளமையும் வறிதே ஏக உறங்கினை என்ப தல்லால் உற்றுதொன்று (நூல்) உளதோ என்னை அறங்கெட உயிரை நீத்து மேற்கொள்வான் அமைந்த(து) ஐயா.

கொண்டுகூட்டு: ஐய! மறங்கிளார், உலகைவென்று, மண்ணின் மேலா(க) வாழ்ந்திலை இறங்கினை, (உன்) இளமையும் வறிதேபோக, இன்றுகாறும், உறங்கினை, என்பது, அல்லால், (நீ) உற்றுது ஒன்று உளதோ (இல்லை யாகவும்) அறங்கெட, உயிரை நீத்து, மேல்கொள்வான், அமைந்தது. என்னை (ஒன்றும் இல்லை என்பதாம்).

போருள்: ஐயா - ஐயனே, மறங்கிளார் - ஸீரத்தினால் மேம்பட்ட வராய், உலகைவென்று - உலகத்தில் உள்ள வீரர் எல்லோரையும் (தீக்குவிசுஞ் செய்த காலத்தில் போரிலே) வேற்றிகொண்டும், மண்ணின் - (இந்த) நிலவுலகத்தின் கண்ணே, (நுகர்தற்குரிய அறம் போருள் இன்பங்களைப் பெற்று) மேலா (க) - மிகச் சிறப்புப் பொருந்த, வாழ்ந்திலை - வாழ்ந்தாயல்லை, இறங்கினை - (உலக இன்பங்களை நுகர்ந்து வாழுவேண்டிய முறையில் வாழாமல் குறை வான வாழ்வை வாழ்ந்து) தாழ்ந்து, தாழ்ந்தவிட்டப், இளமையும் - (இங்குனம் வாழ்ந்ததினால் போகம் நுகர்ச்சிக்குரிய) இளமைப் பருவமும், வறிதே ஏக - பயனின்றிக் கழிந்து போகும் வண்ணம், இன்று காறும் - இன்றைய நாள் வரையிலும். (உன் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை) உறங்கினை - உறக்கத்திலேயே கழித்துவிட்டாய், என்பது அல்லால் - என்று சோல்லக் கூடியதான் இழிவை அல்லாமல், நீ உற்றுது - (உன் வாழ்நாளில்) அடையத் தக்கதான உலக இன்பங்களில் ஒன்றையேனும்) நீ அடைந்தது, உண்டோ - இல்லை (இங்குனம் இம்மைப்பயன் ஒன்றையும் பேறத நீ) அறங்கெட - அறத்தின் பயன் அழியும்படியாக (அறத்தை மறத்தவ னுக்குத் துனையாக நின்று) உயிரை நீத்து - (போர்க்களத்தின் கண்ணே உன்) உயிரைப் போக்குவதினால், மேல்கொள்வான் - இனிமேல் (சிறப்பாகப்) பெறக்கூடியதாக, அமைந்தது - இருக்கின் ற பேறு, என்னை - என்ன (ஒன்றும் இல்லை என்பதாய்).

பொழிப்பு: ஐயனே! வீரத்தில் மேம்பட்டவ ரெஞ்று உலகிலே விளங்கிய எல்லோரையும். திக்கு விசயஞ் செய்த காலத்தில் வெற்றிகொண்டவளுகிய நீ நிலவுகைத்தின் கண்ணே அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் பேறுகளை அடைந்து வாழ்ந்தாயில்லை. அங்குளம் வாழுவேண்டிய நீ மிகக் குறைந்த நிலையில் இருந்துவிட்டாய். போக நுகர்ச் சிக்குரிய இளமைப் பருவத்தையும் பயனின்றிக் கழிந்து போகும் வண்ணம், இன்றுவரையும் உறக்கத்திலேயே கிடங்குவிட்டாய். இதுவனரி உன் வாழ்நாளில் நீ என்ன பெற்றுய், இட்குனம், இம்மைப் பயன் ஒன்றும் பெறுத நீ, அறத்தை மறந்து உயிரைவிடத் துணிந்த காரணம் என்ன.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே கும்பகருணனின் உள்ளத்தை, அரச வாழ்வில் ஈடுபடுத்தி மாற்ற முயல்கின்ற விபீடனனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். திக்குவிசய காலத்தில் உலகிலே உள்ள சிறந்த வீரர்களையெல்லாம் வென்று வாகைக்குடிய ஆண்மையாளனுகிய நீ, இந்த உலகில் சிறந்த வாழ்விலே வீற்றிருந்து மகிழாமல், இளமையும் பயனின்றிக் கழிய உறங்கிவிட்டாய். இங்குளம் உறக்கத்திலே உன் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியைக் கழித்த நீ என்ன பேற்றை அடைந்துள்ளாராய் என்று, விபீடனன் கும்பகருணனைக் கேட்கின்றன. “மறங்கள் உலகை வென்று வாழ்ந்திலை மன்னின் மேவா இறங்கினை இன்றுகாறும் இளமையும் வற்றிதே ஏக உறங்கினை என்பதல்லால் உற்றோன்று உள்தோ” என விபீடனன் உணர்ச்சியும் சிந்தனைத் துடிப்புங் கலந்த குரலால் கும்பகருணனைக்கேட்கின்றன. “இன்று கரும் இளமையும் வற்றிதே ஏக உறங்கினை என்பதல்லால் உற்றோன்று உள்தோ” என்ற தெரடிலே அமைந்துள்ள ஓசையும், ஈடுபாடும் அப்படியே கும்பகருணனின் உள்ளத்தை அளவில் ஆட்டிவைக்கக்கூடிய ஏற்றத்துடன் பொலிகின்றன. இவ்வளவு காலமும் உறக்கத்திலே கிடங்கு உலக இன்பங்களை நுகராமல் இளமையையும் கழித்த நீ இனியாசிலும் இராமனீச் சேர்ந்து இலங்கை மன்னாக வீற்றிருந்து இருமை இன்பத்தையும் எய்துவரயாக என்று, கும்பகருணனை நோக்கி, விபீடனன் கூறுகின்றதுபோன்ற குறிப்புப்பொருளும் இத்தொடர்களில் அமைந்துள்ளன.

இனி, அயலவன் மனையாளை விரும்பி அறத்தை மறந்து பழகுண்ட இராவணனுக்காகத் துணை நின்று போர் செய்வாயானால் நீயும் அறத்தை மறந்தவர் அடைகின்ற அல்லலை அடைந்து ஆன்றேரால் இகழப்படுவாய் என்பதையும் விபீடனன் கும்பகருணனுக்கு நினைவுட்டுகின்றன. “அறங்கேட உயிரை நீத்து மேற்கொள்வான் அமைந்த

தையா” என்ற தொடர்களில் ஏறுகின்ற ஒசை அறத்தை மறந்து ஆக்கம் அடைய முடியாதென்பதை அறிவிக்கின்றது.

குறிப்பு: உறங்கிண - முன்னிலை இறந்தகால விளைபூற்று. கிளர்செரு - விளைத் தொகை, உள்தோ - என்பதில் உள்ள ஒகாரம் எதிர்மறை.

149. தன்னேரில்லா மன்னனுய் வாழ்வாய்

திருமறு மார்பன் நல்க அனந்தரும் தீர்ந்து செல்வப்
பெருமையும் எய்தி வாழ்த் தீர்விலா நாளும் பெற்றூய்
ஒருமையே அரசு செய்வாய் உரிமையும் உனதே ஒன்றும்
அருமையும் இவற்றின் இல்லைக் காலமும் அடுத்த(து) ஐயா.

கொண்டுகூட்டு: ஐயா! திருமறுமார்பன், நல்க, அனந்தரும் தீர்ந்து, செல்வப் பெருமையும் பெற்று வாழ்த், ஈறு இல்லா, நாளும் பெற்றூய், ஒருமையே, அரசு செய்வாய், உரிமையும் உனதே, (ஆனபடியால்) இவற்றில் ஒன்றும், அருமையும், இல்லை, காலமும் அடுத்தது.

பொருள்: ஐயா - ஐயனே, தீரு - திருமகரும், (இலக்குமி தேவியும்) மறு - திருவச்சும் என்னும் மச்சமும் (மறுவும்) உடைய, மார்பன் - மார்பை உடைய திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமன். நல்க - (உனக்கு அருள்) தர, அனந்தரும் - (உன்னைவிட்டு ஒரு போதும் நீங்காத) நீண்ட உறக்கமும் (நித்திரையும்), தீர்ந்து - நீங்கி, செல்வப் பெருமையும் - (அரசனுகை வீற்றிருக்கின்ற) பேருஞ் செல் வத்தினால் உண்டான மேம்பாட்டையும், எய்தி - (இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்வதால்) பேற்று, வாழ்த் - வாழ்வாய், ஈறு இலா நாளும் பெற்றூய் - (இராமன் அருளால்) அழிவில்லாத வாழ்நாளையும் பேற்றவனுவாய். ஒருமையே - (நீ ஒருவனே) தனிப்பெரும் தலைவர ஞக (ஏகசக்கிராதிபதியாக) வீற்றிருந்து, அரசுசெய்வாய் - (இலங்கை மாநகரை) அரசாள்வாய், உரிமையும் உளதே - (இராவணனுக்குப் பின் இலங்கைக்காமா நகரை ஆளும்) உரிமையும் உனக்கே உரிய தல்லவா, இவற்றில் ஒன்றும் - மேற்கூறப்பட்ட சேயல்களில் ஒன்றுதல், அருமையும் இல்லை - (உன் வாழ்வில்) நடைபேற முடியா தென்று சொல்லுதற்கு இல்லை, காலமும் அடுத்தது - (நீ இலங்கையின் மன்னனாக இருத்தற்கேற்ற) நல்லகாலமும் வந்து போருநதீ விப்படு.

போழிப்பு: ஜயனே! திருமாலின் அவதாரமாகிய இராம பிரான், உனக்கு அருள் தருவதால் உனக்குரியாநீண்டகால உறக்கம் நீங்கப்பெற்றுச் செல்வது சிறப்பு பொருந்திய தனிப்பெரும் மனனாய் வீற்றிருந்து இலங்கைமா நகரை ஆளுவாய். இத்துடன் அழியாத வாழ்நாளையும் பெற்றவ வையாய். இனி நீ ஒருவனே, தனிப்பெரும் தலைவானாக வீற்றிருந்து அரசு செய்வாய். இராவணனுக்குப் பின் ஆந்த இலங்கையை ஆளும் உரிமை உனக்கே உரியதாகவும் இருக்கின்றது, இவைகள் எல்லாம் நடைபெறும் காலமும் வந்து விட்டது.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, இராமனைச் சேர்ந்தால் கும்பகருணனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பேருகளை அடுக்குக்காக கூறுகின்ற விபீட ணனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். கும்பகருணன் இலங்கைக்கு அரச னாக வீற்றிருந்து, வாழ்கின்ற பெரும் பேற்றை விரும்பி, இராவணனை வெறுத்து, இராமபிரான் பக்கம் சேர்வான் என்ற எண்ணம் விபீட ணன் உள்ளத்தில் இடம்பெற்றுவிட்டது. இராமபிரானை, நீ சேர்ந்தால் நீண்டகாலம் உறக்கத்திலே கிடக்கின்ற தன்மை நீங்கி அழியாத வாழ்நாளையும் பெறுவாய். இலங்கை அரசையும் பெறுவாய். இலங்கையின் அரசரிமை இராவணன் இறந்தபின், உனக்குத்தான் உரியது. நீ தனிப்பெரும் மன்னாக வீற்றிருந்து அரசைசெய்வாய் இவற்றை யெல்லாம் நீ அடைதற்குரிய நல்லகாலமும் கிட்டிவிட்டது என்றெல் லாம், விபீடனை அடுக்குக்காக, எடுத்துக் கூறுகின்ற, பேருகளைக் கேட்கின்ற கும்பகருணன், மனம்மாறி விடுவானே என்று எண்ணத் தக்கதாக இருக்கின்றது. “சேல்வப் பேந்மையும் எய்தி வாழ்த் தீநிலா நாலும் பெற்றும் ஒருமையே அரக்கேயெய்வாய் உரிமையும் உன்தே” என விபீடனை கூறுகின்ற குரலிலே ஏழுகின்ற ஒதையும் ஏழுச்சியும் கும்பகருணனைச் சிந்திக்க விடாமல் தன்பக்கம் திருப்ப முயல்கின்ற விபீடனை வின் பேச்சுத் திறனைக் காட்டுகின்றன.

குறிப்பு. திருமறு மார்பன், என்பதில் திருமறு உவமைத்தொகை. திருவும் மறுவும் எனவரும். நல்க - எதிர்கால விளையெச்சம்.

150. இலங்கையின் செல்வம் எய்துவாய்

தேவர்க்கும் தேவன் நல்க இலங்கையின் செல்வம் பெற்றுள் யாவர்க்கும் சிறியை அல்லை யார்உணை நலியும் ஈட்டார் முவர்க்கும் தலைவர் ஆன முந்தியார் அறத்தை முற்றும் காவற்குப் புகுந்து நின்றுச் காருத்த வேடம் காட்டி.

கொண்டுகூட்டு: முவர்க்கும் கலைவர் ஆன மூர்த்தியார், காகுத்த வேடம் காட்டி, அறத்தை முற்றும், காவற்கு, புகுந்து நின்றூர், (அதனால்) கேவர்க்கும், தேவன் நல்க, இலங்கையின் செல்வம் பெற்றால், யாவர்க்கும் சிறியை அல்லை, உன்னை நலியும் ஈட்டார் யார்.

பொருள்: முவர்க்கும் - நான்முகன் தீருமால் உருத்திரன் என்னும் முவருச்கும், தலைவரான - முதல்வராகிய, மூர்த்தியார் - முழுமுதற்கடவுள், சாலுத்த வேடாகாட்டி - காகுத்தன் மரபில் பிறந்த இராமனாகத் தோற்றும் எடுத்து, அறத்தை - தருமத்தை, முற்றும் - முழுவதும் (எல்லா உலகங்களிலும்) காவற்கு - (அற நேரியை மறந்து வாழ்கின்ற கோடியோரை அழித்து) பாதுகாத் தற்கு, புகுந்து நின்றுன் (இந்தவுலகில்) வந்து நிற்கின்றார் (அவ தரித்து நிற்கின்றார்). தேவர்க்கும் தேவன் - (அங்ஙனம் அவதாரம் செய்த) தேவர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனுகிய இராமபிரான், நல்க - (அறத்தை மறந்து அல்லவ்செய்த இராவணனைக் கோன்று உனக்குக்) கோடுத்தருள, இலங்கையின் செல்வம் - இலங்கைக்கு அரசனாக வீற்றிருந்து வாழ்கின்ற பேரும்செல்வத்தை, பெற்றால் பேறுவாய் ஆனால், யாவர்க்கும் - (நீ) எத்தகையோர்க்கும் (எவர்க்கும், சிறியை அல்லை - எளிமை உடையவன் ஆகாய் (யாவர்க்கும் பேரியவனுய் வளங்குவாய்)). உ(ன்)னை - (இங்ஙனம் இராமபிரானின் அருளால் அரசச் செல்வம் பெற்றுயானால்) அதன்பின் உன்னை, நல்யும் ஈட்டார் - வாருத்தக்கூடிய வலிமை மிகுந்தவர்கள், யார் - (இந்த உலகில்) யார் இருக்கின்றார்கள் (ஒருவரும் இல்லை என்பதாம்).

பொழிப்பு: முவர்க்கும் முதல்வனுகிய முழுமுதற்கடவுள், காகுத்தன் மரபிலே இராமனாகத் தோற்றி, அறத்தைப் பாதுகாக்க வந்துளான், அந்தத் தேவதேவனுகிய தீருமால், தந்தருள நீ இலங்கையின் அரசச் செல்வத்தை அடைவதால், உன்னை ஒருவரும் இகழ்ந்து மதிக்கமாட்டார்கள். உன்னை எதிர்க்கும் வலிமை உடையோர் இந்த உலகத்தில் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, விபீடனை கும்பகருணனின் உள்ளத்தைக் கவரக்கூடிய காரணங்கள் காட்டி மிகத் திறமையுடன் பேசுகின்ற சிந்தனைக்குரலைக் கேட்கின்றோம். மாற்றுமையை இராமனைக்

சேர்ந்து, தன் முன்னவஞ்சிய இராவணைக் கொல்வித்து, இலங்கை அரசரிமையைப் பெற்றுவாழ்வதை, உலகோர் ஒப்புப்கொள்ள மாட்டார்கள். சகோதரத் துரோகி என்றெல்லாம் தனைன் இகழ்வார்கள் என்று எண்ணிக் கும்பகருணன் இராமனின் பக்கஞ்சேர மறுததுவிடுவானே என்றஜயம், விப்டனைன் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றது. “தேவாக் துத்தேவன் நல்க இலங்கையின் சேல்வம் பேற்றும் யாவர்க்கும் சீறியை அல்லை யாருளை நலியும் ஈட்டார்” என, விப்டனை கூறுகின்ற குரவிலே கும்பகருணனின் கொள்கையை உணர்ந்து, அதனை மாற்றுத்தாக, அவன் முயல்கின்ற விறுவிறுப்பைக் காண்கின்றோம். மூவர்க்கும் முதல்வஞ்சிய முழுமுதற் கடவுள்தான் இராமபிரானுகத் தோன்றி இருக்கின்றார். அங்கும் தோன்றிய இராமன் அறத்தின் பாதுகாவல யை நின்று, அறத்தை மறந்த இராவணைன் அழித்து, எம்மையும் உய்விக்க முன்வந்துள்ளான், அவனிடம் இலங்கை அரசைப் பெற்று ஆளுவதால் உன்னை ஒருவரும் இகழமாட்டார்கள். உன் அரசரிமையை இனி எவராலும் எதிர்த்துப் பறிக்கவும் முடியாது என்று விப்டனை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இங்கும் கேட்கின்றவர் உள்ளத்தில் எழுகின்ற எண்ணங்களை முன்னமே சிந்தித்துள்ளார்ந்து, அதற்கான காரணங்களையும் தன் பேச்சில் கலந்து காட்டிப் பேசுதல், வல்லமைப்பாடான சொல்லாற்றலைக் காட்டுவதாகும்,

“திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறஞும்
பொருளும் அதனின் ஊங்கில்லை”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: பெற்றால் என்பது. ஆல் ஈற்று எதிர்கால விளை எச்சம்.

151. வாழையடி வாழைபோல அக்கர் குலம் வாழும்

உள்மக்கள் ஆகி உள்ளார் உள்ளுடும் ஒருங்கு தோன்றும் என்மக்கள் ஆகி உள்ளார் இக்குடி(க)கு இறுதி தூந்தான் தன்மக்கள் ஆகி உள்ளார் தலையொடும் திரிவர் அன்றே புன்மக்கள் தருமம் பூனுப் புலமக்கள் தருமம் பூண்டால்.

கொண்டுகூட்டு: (நி) புன்மக்கள் தருமம் பூணை (பூணுமல்) புலமக்கள் தருமம் பூண்டால், உன் மக்கள், ஆகி, உள்ளார், (உள்ளவர்களும்) உன் ஒடும், ஒருங்கு தோன்றும், என் மக்கள் ஆகி உள்ளார் (உள்ளவர்களும்) இக்குடிக்கு, இறுதி சூழ்ந்தான் (சூழ்ந்தவஞ்சிய இராவணன்) தன் பக்கள் ஆகி உள்ளார் (உள்ளவர்களும்) தலையொடும் திரிவர் அன்றே.

பொருள்: புன் மக்கள் - (நி) இழிந்தோரான அரக்கரின், தரும் பூணு - (கோடுமையையே அறுமெனக் கொண்டொழுகும்) சேயிலை (அதருமத்தை) கைக்கொள்ளாது, (அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையாளை விரும்பிய தீவினையாளனுகையை இராவணனின் பக்கம் நில்லாமல் நீங்கி) புல மக்கள் - அறிவுடையோரான (உயர்ந்த) தேவரின், தருமம் பூண்டு - அறத்தைக் கைக்கொள்வாய் ஆனால் (அறத்தீன் பாதுகாவலராய் விளங்குகின்ற இராம இலக்குமணரைச் சேர்ந்து வாழ்வாயானால்) உன் மக்கள் ஆகி உள்ளார் - உன் பிள்ளைகளாய் உள்ளவர்களும், உன் ஒடும் - (அறத்தை மறவாத) உன் ஒடும், ஒருங்கு தோன்றும் - உடன் பிறந்தவனுகையை, என் மக்கள் ஆகி உள்ளார் - என்னுடைய பிள்ளைகளாக உள்ளவர்களும், இக் குடிக்கு - இந்த அரக்கர் குலத்திற்கு, இறுதி சூழ்ந்தான் - (பிறன் மனையாளை விரும்பிய காரணத்தால்) அழிவைத் தேடிக்கொண்டவனுன் இராவணனுடைய, மக்கள் ஆகி உள்ளார் - பிள்ளைகள் ஆக உள்ளவர்களும், (இராவணன் அழிந்த பின்பும் தாம் அழியாமல்) தலையோடும் - மேலான மதிப்போடும் (தலைமைப்பாட்டோடும்) தீரி வர் - (பரம்பரை பரம்பரையாக எங்கும் தம் புகழைச் செல்லவிடுத்து) வாழ்வர், அன்றே - அல்லவா,

பொழிப்பு: கீழ்மக்களாகிய அரக்கரின் குணத்தைக் கொண்டு, அறத்தை மறந்த இராவணனுடன் சேராது, அறிவிற் சிறந்த நன்மக்களாகிய தேவரின் குணத்தைக் கொண்டு, அறத்தீன் பாதுகாவலர் ஆகிய, இராம இலக்குமணரைச் சேர்ந்து வாழ்வாய் ஆனால், உன் மக்களும், என் மக்களும், எங்கள் குலத்துக்குக் கேடுகுழந்த இராவணனுடைய மக்களும், அழியாமல் ஒன்றுசேர்ந்து வாழ்வார்கள் அல்லவா.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே அரக்கர் குலம் அழியாமல் நிலவுதற்கு, வழிசெய்யுமாறு, விபீடனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்ற குரலைக் கேட்கின்றோம். இராவணன் மட்டும் அழிந்துபோக, தானும் கும்பகருணனும் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்வதால், அழியும் நிலைமையில் இருக்கின்ற அரக்கர் குலம் அழியாமல், வழிவழியாக நிலைத்து மலரும் என்பதை விபீடனை மிக ஆர்வத்துடனும் எதிர்காலச் சிந்தனையுடனும் கும்பகருணனுக்குக் கூறுகின்றான். “உன் மக்கள் ஆகி உள்ளார், உன்னேநும் ஒருங்கு தோன்றும், என் மக்கள் ஆகி உள்ளார், இக்

திடிக்கு இறதி தழுந்தான், தன் மக்கள் ஆகி உள்ளார், தலையோடும் தீவிரி அன்றே” என, விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, அரக்கர்குலம் அறத்தைத் தழுவி, அழியாமல் வாழவேண்டு மென்று விபீடனை கொண்ட ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றது. தான் கும்பகருணனுக்குப் பின் அடுத்துப் பிறந்த உரிமையைப் பாராட்டி “உன் நேருமே ஒருங்கு தோன்றும் என் மக்கள்” என, விபீடனை கும்பகருண ஆக்குக் கூறுகின்றன. அறத்தை மறந்த இராவணை, அடுத்துப் பிற வாமல் அறத்தை மறவாத உண்ணை, அடுத்துப் பிறந்த சிறப்பால் நான் உயர்ந்துவிட்டேன் என, கும்பகருணனுக்குக் குறிப்பாகக் கூறி இரா வணை இகழ்கின்றன.

இனி, இராவணன் சிதையைச் சிறைவைத்த செயலால் அரக்கரி குலத்துக்கு, அழியாத பழி சூழ்ந்துவிட்டதென்பதை எண்ணி எண்ணி, விபீடனை இராவணை வெறுக்கின்றன. “இதிடிக்கு இறுதி தழுந்தான்” என இராவணை வெறுத்து விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே, எழுகின்ற ஒசை, இராவணன் மட்டும் அழிந்துபோக, எனைய அரக்கர்கள் அறத்தைத் தழுவி வாழ்ந்தால், அரக்கர்குலம் மீண்டும் சிறகு மென்று, விபீடனை எண்ணுகின்ற எதிர்கால உணர்ச்சியை, எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனால் இராவணன் மட்டும், இராமனை எதிர்த்து, இறக்கப்போகத் தானும் கும்பகருணனும் இராமனைச் சேர்ந்து அரக்கரிகுலத்துக்கு ஏற்பட்ட பழியைப் போகக் கூடியிருப்பதை அரக்கர் குலத்தை வாழவைக்கலாம் என்பதே விபீடனைவின் கருத்தென்பதை உணர்கின்றோம்.

ஞாப்பு: பூண்டால் - உடன்பாட்டு விளை எச்சம். புன் மக்கள் - பண்புத்தொகை, புனைது என்னும் எதிர்மறைப் பெயர் எச்சம். ஈறு தொகுப்பு பூணை, என நின்றது.

152. பூவுங் கனியும்

முனிவரும் கருணை வைப்பர் மூன்றுல கத்தும் தோன்றி இனிவரும் பகையும் இல்லை சுறுண(டு) என்றிரங்க வேண்டா துனிவரும் செறுநர் ஆன தேவரே துணைவர் ஆவர் கனிவரும் காலத்து) ஜய பூக்கொய்யக் கருத ஸமேர.

கொண்டுகூட்டு: ஜய, (நீ இராமனைச் சேர்ந்தால்) முனிவரும், கருணைவைப்பர், மூன்று உலகத்தும், இனி தோன்றி வரும், பகையும், இல்லை, (ஆனபடியால்) சுறு உண்டு என்று. இரங்கல் வேண்டா, (எனெனில்) துனி வரும், செறுநர் ஆன, தேவரே, துணைவர் ஆவார், (இங்

நனம் எல்லாம் வரப்போகும் எதிர்காலப் பயனைச் சிந்தி யாமல்) கனிவரும், காலத்து, பூ, கொய்ய, கருதல், ஆமோ.

பொருள்: ஜய - ஜயனே, (நாம் அறத்தின் தலைவனுகீய இராம இலக்குமணரைச் சேர்வதால்), முனிவரும் - (எம்மை அழிக்க வேள்விகள் சேய்கின்ற) முனிவர்களும், கருணைவைப்பார் - (அறத்தைத் தழுவிய எமக்கு) அருள் சேய்வார்கள், முன்று உலகத்தும் - முன்று உலகங்களிலும், இனி - இனிமேல், தோன்ற வரும் - (உங்கு மாறுபாடாகத்) தோன்றி வரக்கூடிய, பகையும் இல்லை - பகைவர்களும் இலராவர், (இங்ஙனம் பகைவர் இல்லாத படியால்) எறு உண்டு என்று - (நீண்டகாலம் வாழ முடியாமல் இடையே) மரணம் (அழிவு) உண்டகும் என்றுள்ளனரி, இரங்கல் வேண்டா - (நீ) வருத்தங்கோள் வேண்டியதில்லை, (அங்ஙனம் வருத்தங்கோள் வேண்டாத காரணம் என்னவேண்டியுல்) துனீ வரும் - (அரக்கராகிய எம்முடன் என்றும்) வெறுப்புக்கோண்ட, செறுங் ஆன - பகைவர்களாகிய, தேவரே - தேவர்களே (நமக்கு) துணைவர் ஆவார் - உதவியாளர் ஆவார்கள், (நன்பாவார்) இங்ஙனம் எல்லாம் வரப்போகும் எதிர்காலப் பேறுகளைச் சிந்திக் காமல்) கனிவரும் காலத்து - கனி தோன்றும் பருவகாலத்திலே மலர்ந்த, பூக்கொய்ய - பூக்களை (எதிர்காலப் பயனைக் கருதாமல்) பறிக்க (பிடுங்க), கருதலாமோ - நினைக்கலாமோ (நினைக்கக்கூடா தேன்பதாய்).

பொறிப்பு: இராமபிரானை நாங்கள் சேர்ந்தால், வேள்வி செய்து எம்மை அழிக்க முயல்கின்ற முனிவர் களும் எமக்கு அருள் செய்வார்கள். முவலகங்களிலும் எம்மை எதிர்க்கும் பகைவர் இலராவர், ஆனபடியால் மரணம் வருமென்று நாம் வருத்தங்கோள் வேண்டுவ தில்லை. நமது குலப்பகைவர்களான தேவர்களும் நமக்கு உதவியாய் இருப்பார்கள். கனி தோன்றுதற்குரிய பருவகாலத்திலே மலர்ந்த பூவுடையே பறிக்க நினைக்கலாமா?

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, இராமபிரானுடன் சேர்ந்து, அரக்கர் குலத்தை ஆக்கக்கூடிய காலம் இதுதான் என்று, கும்பகருண ஞாக்குக் கூறுகின்ற விபீடனன் குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தை

மறந்து அரக்கர்குலம் வாழ்வதினால் தமக்குப் பகையான, முனிவரும் தேவரும் அறத்தின் தலைவனுகிய இராமபிரானீச் சேர்ந்து நாம், வாழ வதைக் கண்டால் எம்மீது அன்பு செய்வார்கள். இதனால் பகை ஒழிந்து பயன் பெருகும். வாழ்வின் இடையே மரணம் வருமோ என்ற ஏக்க மும் நீங்கும் என இராமபிரானீச் சேர்வதால் பெறக்கூடிய ஆக்கங் களை அடுக்கடுக்காக, விபீடனை எடுத்துக் கூறுகின்றன். “முனிவரும் கருணை வைப்பார் முனிறுலகத்தும் தோன்றி இனீவரும் பகையும் இல்லை எனு உண்டென்று இரங்கவேண்டா” என விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசையின் எழுச்சி, இவ்வளவு ஆக்கங்கள் எல்லாம் வரச் சூடிய நல்ல காலத்தைக் கண்ட பின்புமா நீ. அத்தை மறந்த இராவ ணனுக்குத் துணையாகநின்று ஆவி விடப் போகின்றாய்” என்று கும்ப கருணை, விபீடனை இடித்துரைப்பது போன்ற உணர்ச்சியை எமக் குத் தருகின்றது. முனிவர் கருணையும், தேவர் உதவியும், முடிவில் லாத வாழ்நாளும் மூவுலகங்களிலும் பகை இல்லாத முதன்மை வாழ் வும் பெற்று, அறத்தின் தலைவனுகிய இராமபிரானீன் அன்பு நிழல் விலே தங்கி, அரக்கர்குலம் வாழ்த்தக்க நல் வாய்ப்புக் கிடைத்ததுவிட்ட தென்பதே விபீடனையின் கருத்தாகும். இந்தக் கருத்துக்களைக் கும்ப கருணனும் ஏற்றுக்கொண்டால், அரக்கர்குலம் அழியாத ஆக்கத்தைப் பெற்றுவிடும் என்று எண்ணி விபீடனை மகிழ்ச்சின்றன. “கனிவருங் காலத்து பூ கோய்யக் கருதலாமோ” என, விபீடனை கூறுகின்ற குரவிலே, கும்பகருணை, இராமபிரானீச் சேர்ந்தபின் அடையக்கூடிய ஆக்கங்கள் எல்லாம் அடங்கி இருக்கின்றன. “கனிவருங் காலத்துப் பூ” என்றது பருவகாலத்திலே பூத்துப் பழங் கொடுக்கின்ற மரத்தின் பூவைக் குறிக்கின்றது. பருவம் அல்லாத இடைக்காலப் பூக்கள் காய்த் துக் கணி கொடுக்காமல் காற்றினால், அல்லது கடும் வெயிலால் தாக் குண்டு வீழ்ந்து போகும். பருவகாலத்திலே மலரீகின்ற பூக்கள் வாடி விழாதவண்ணம். அப்பருவத்தின் இயற்கைக்கேற்பப் பெய்கின்ற மழையாலும் வீசுகின்ற காற்றாலும் காப்பாற்றப்படுகின்றன. பருவ காலத்தில் மலர்ந்த பூக்களைப் பறித்து எடுத்தால், அப்பூக்களால் படைக்கப்பட்டு, எதிர்க்காலத்தில் கிடைக்கின்ற பழம் என்னும் பயனை, இழந்து போகவேண்டி வரும் என்பதாம். இதுவே “கனிவரும் காலத்துப் பூக் கோய்யக் கருதலாமோ” என்னும் உவமானத்தின் விளக்கமாகும்.

இனி, இராமபிரான் கும்பகருணைத் தமது பக்கத்தில் சேர்க்க எண்ணிய அருள் உள்ளத்தைப் பூவாகவும், அங்ஙனமே, கும்பகருணை உடனப்பட்டு, இராமபிரானுடன் சேர்ந்தால் அடையக் கூடியதாக இருக்கின்ற. “இலங்கையின் சேல்வம்பேறுதல், முனிவரின் கருணையைப் பேறுதல், முடிவிலா வாழ்நாள் பேறுதல், மூவுலகத்திலும் பகை

வர் இல்லாத முதன்மைப்பேறுதல், தேவரின் உதவிப்பேறுதல், வீட்டின் பத்தைப் பேறுதல்” முதலிய பேறுகளை, கனியாகவுங் கொள்ளலாம்.

இனி, இராமபிரானின் அழைப்பை ஏற்று, அவருடன் சென்றுசேர விரும்பாமல், இராவணையே சார்ந்து நின்று உயிச்விடத் துணிகின்ற செயல், பழுமதரக்கூடிய பருவகாலத்துப் பூவைப் பறித்து, ஏறவது போலாகும் என்பதே விஷ்டனை கருத்தாகும். இதில், இராமபிரான் உள்மீதுகொண்ட அருளாசிய பூவைப்போற்றி வளர்த்து, அதன் பயகக் கிடைக்கின்ற உயர்ந்த பேறுகள் என்னும், கனியை நுகர்ந்து பேரின்பம் பெற விரும்பாமல், அறத்தைமரந்த இராவணைச் சேர்ந்து நீ அழிய விரும்பாதே; அங்கனம் விரும்புவாயானால் அச்செயல், இராமபிரான் உள்மீதுகொண்ட கருணையாகிய (அருள் ஆசிய) பூவைப் பறித்து ஏறிவதைப் போலாகும் என விப்டனை கும்பகருணனுக்குக் கூறுவதுபோன்ற குறிப்புப் பொருள் பொருந்தியிருத்தல் காணக். இங்கனம் வெளிப்படையாக ஒரு பொருளைக் கூறிக் குறிப்பினால் வேறொரு பொருளும் தோன்ற வைக்கின்ற புலமை, பாராட்டத்தக்க தகுமும். இதில், ஒட்டு என்னும் அணி அமைந்திருக்கின்றது.

குறிப்பு: ஈறு - மராம் முடிதல்) முதல்நிலை திரிந்த தொழிற்பெயர், முனிவரும், என்பதில் வருகின்ற உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. செறுநர் - பகைவர்.

153. அறந்தை நீ மறந்திடாதே

வேதநா யகனே உன்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான்
காதலால் என்மேல் வைத்த கருணையால் கரும் ஈதே
ஆதலால் அவளைக் காண அறத்தொடும் திறம்பா(து) ஐய
பேறுவாய் நீயே என்னப் பொன்னடி இரண்டும் பூண்டான்.

கொண்டுகூட்டு: ஐய! வேதநாயகனே, கருணையால்,
உன்னை, வேண்டி, (நான் உன்மேல் வைத்த) காதலால்
(காதலை உணர்ந்து, என்மீதுகொண்ட) கருணையால், விட்டான் (என்னை உன்னிடம் அனுப்பினான்) கருமம் ஈதே,
ஆதலால், (நீ) அறத்தொடும் திறம்பல், (இப்பொழுதே)
அவளைக் காண நீ (ஏ) போதுவாய், என்ன !என்று;
பொன் அடி இண்டும், பூண்டான்.

பொருள்: ஐய! - ஐயனே! வேதங்களுக்குத் தலைவருகிய
(மறை முதல்வனுக்கிய) இராமபிரானே, கருணையால் - (அறம் தீற்ம
பாதாரை ஆதரிக்கன்ற) தன் இயல்பான அருளினால், உன்னை
வேண்டி - உன்னை (தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ள) விரும்பி,

காதலால் - (நான் உன்மீது கொண்டிருக்கின்ற) அன்பை உணர்ந்து அதனால், (என்மீதுகோண்ட) கருணையால் - இரக்கத் தினால், விட்டான் - (தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி என்னை உன்னிடம்) அனுப்பி வைத்தான், கருமாம் எதே - (யான் உன்னிடம் வந்த) கருமமும் (காரியமும்) இதுவேயாகும். ஆனதால் - ஆன படியால், அறத்தோடும் திறம்பல் - (நீ அறத்தை மறந்த இரா வணங்குத் துணையாக ஸின்று) தருமத்தோடு மாறுபட்டு விடாதே, அவளைக்காண - இராமபிராளைக் காணும்பொருட்டு, நீ போதுவாய் - நீ (என்னுடன்) வருவாயாக, என்ன - என்று சொல்லி போன்அடி இரண்டும் - (கும்பகருணங்கைய) அழிய கால்கள் இரண்டையும், பூண்டான் - (தலைமேற்) சூழிக்கோண்டு (இரந்து) வணங்கினான்,

பொழிப்பு: ஐயனே! வேத முதல்வனக்கிய இராம பிரான் இயல்பாகவே உன்மீது கொண்ட கருணை யினாலும், யான் உன்மீதுகொண்ட அன்பை உணர்ந்து அதனால் என்மீதுகொண்ட இரக்கத்தினாலும் உன்னைத் தன்னிடம், அழைத்து வரும்வண்ணம் என்னை உன்னிடம் அனுப்பிவைத்தான். நான் வந்தகருமம் இதுதான். ஆதலால், அறத்தோடு மாறுபட்டு நில்லாமல், இராம பிராளைக் காண்பதற்கு என்னுடன் வருவாயாக, என்று சொல்லிக் கும்பகருணங்கைய இரண்டு கால்களிலும் விழுங்குது, விபிடணன் வணங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, இராமபிராளின் கருணை உள்ளதையும், அறத்தின் மேம்பாட்டையும் எடுத்துக் கூறிக் கும்பகருணனின் உள்ளத்தை வேறுபடுத்த முயல்கின்ற விபீடனைன் சிந்தனைக் குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தை மறவாத கும்பகருணன், போர்க்களத் தில் ஆவிவிடுதலை விரும்பாத இராமபிரான், அவன்மீது கொண்ட இரக்கத்தினால், காப்பாற்ற விரும்புகின்றார் என்பதே விபீடனை கொள்கையாகும். “வேதநாயகனே உள்ளைக் கருணையால் வேண்டிவிட்டான்” என விபீடனை கும்பகருணங்குக்குக் கூறுவதால், உணர்கின்றோம். கும்பகருணனைத் தமது பக்கத்தில் சேர்ப்பதால் இராமபிரானுக்குப் புதிய ஆக்கம் ஒன்றும் ஏற்படப்போவதில்லை என்பதையும், கும்பகருணங்கே பெரும் பேறுகள் கிட்டும் என்பதையும் விபீடனை தெளிவாகக் கூறுகிறேன். “ஆதலால் அவளைக்காண அறத்தோடும் திறம்பாது, ஜய போதுவாய் நீயேன்னப் போன்றிடி இரண்டும் பூண்டான்”

என விபீடனை கூறியதாக வைத்துக் கம்பர் கூறுகின்ற கூவிலே, உடன்பிறந்த உரிமையன்பு நிழலாடுகின்றது. அன்றை, நீயும் அறத்தை மறந்து, உன் அண்ணஞ்சிய இராவணனுடன் சேர்ந்து அழிந்துவிடாதே. இப்பொழுதே என்னுடன் சேர்ந்து இராமபிரானி டம் போக வருவாயாக, என விபீடனை கும்பகருணையை வேண்டுகின்ற கூவிலே, உடன்பிறந்தவனுகிய கும்பகருணன் உய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வமும், அவன் இராமபிரானைச் சேர்ந்துவாழ மறுத்துவிடுவானே என்ற ஆற்றுமையும் மாறிமாறி எழுகின்றன. “போதுவாய் நீயே என்னுப் போன்றை இரண்டும் பூண்டான்” என்று கம்பர் கூறுகின்ற தொடர்களிலே விபீடனையின் ஆற்றுமையை அறிகின்றோம். உடன் பிறந்தார் இருவரையும் இறக்கக் கொடுத்து, தான் மட்டும் இலங்கைச் செல்வத்தை அதை ந்து வாழ்வதால், என்ன இன்பம் இருக்கின்றது, என்ற உணர்ச்சியும் விபீடனை மனத்தை வாட்டி இருக்கலாம். “போன்றை இரண்டும் பூண்டான்” என்ற தொடரில் எழுகின்ற ஒசை, விபீடனை நீண்டநேரம் கும்பகருணனுடைய கால்களிலே கீட்டந்து வேண்டுகின்றுன் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது.

குறிப்பு: திறம்பாது - எதிர்மறை விளை எச்சம், கருணை - அருள், தொடர்பு பற்றுது எல்லார்மேஜும் செல்கின்ற இரக்க உணர்ச்சியே அருளாகும். காதல் - அன்பு. மஜைவி மக்கள் உறவினர் நண்பர் என்னும் தொடர்புபற்றி உண்டாகும். உள்ள நெகிழிச்சியே அன்பாகும். போதுவாய் - முன்னிலை ஒருமை விளைமுற்று.

18. ஞாலம் போற்றும் மான வீரரைன் நன்றிக் குரல்

(154 — 163)

அறத்தை மறந்த இராவணையை விட்டு, அறத்தின் தலைவனுகிய இராமபிரானைச் சேர்ந்து வாழ்த்தலே, அறத்தை உணர்ந்த நீ, ஆற்றவேண்டிய செயலாகும் என்று, விபீடனை கும்பகருணனுக்கு விளம்பினேன். விளம்பிய விபீடனை, மீண்டும் குபபகருணனின் கால்களைக் கையால் பற்றிக்கொண்டு புலம்பினேன். இங்ஙனம் மணிமுடி திலத்தில் தோய வணங்கிய தன் தமபிரையக் கும்பகருணன், வாசித் தூக்கினேன். தூக்கித் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு தன் கண்களில் நின்று, வெப்பமாகிய நீர் பெருகக் கூறுகின்றன.

மாலை அணிந்த அழகான மேனியை உடையவனே! யான் நீரின் மேல் எழுதிய வடிவம்போல, நிலையில்லாத உலக வாழ்வை நிலையானதென்று நினைக்கமாட்டேன். நீண்ட காலமாக, எனக்கு உணவு கொடுத்து வளர்த்து, இன்று என்னைப் போர்க்கோலம் செய்துவட்ட என் அண்ணைனை விட்டு, அயலவனைச் சேர்ந்து வாழ நான் விரும்பப்பில்லை. என்னை நம்பிப் போர்க்கோலஞ் செய்து வட்ட என் அண்ணைக்காகவே போர்க்களத்தில் என் ஆவியைவிடத் துணிந்துவிட்டேன். தம்பி! நீ என் துண் பத்தை நீக்க விரும்பினால் நீலவண்ணாகிய இராமனிடம் இப்பொழுதே போய்ச் சேர்வாயாக. நீ, செந்தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனிடத்தில் பெற்ற வரத் தினால் என்றும் அழியாத அறநெறியைக் கைக்கொண்டுள் ளாய், உலகம் உள்ளளவும் நீ வாழ்ந்திருக்கப்போகின்றூய். உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக இருக்கப்போகின்ற உனக்குத்தான் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்தல் தக்கதாகும். இழிவு பொருந்திய சாவை அடைதல் எமக்குப் புகழைத் தரத்தக்கதேயாகும்.

தம்பி! நல்ல ஆராய்ச்சி இல்லாத தலைவன், தீய செயல் களைச் செய்யத்தொடங்குவானே ஆனால், அவனைத் திருத்த முயல்வதே அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வோரின் கடமை யாகும். அங்கனம் திருத்த முடியாவிட்டால், அத்தலைவனை வெறுத்துப் பகவரைப் போய்ச் சேர்தல் பொருந்தாது, உடனே போர்க்களஞ் சென்று போர்புரிந்து, தம்மை ஊட்டி வளர்த்த தலைவன் இறக்கமுன்பே தமது உடலிறை விட்டுச் செஞ்சோற்றுக் கடன்கழிக்க வேண்டும். இதுவே ஒருவனுடைய உணவை உண்டு வாழ்ந்தவர் செய்யவேண்டிய கடமையாகும். இதுவுமன்றி மூவரை வென்று தேவரை ஏவல்கொண்டு மூவுலகையும் ஆண்ட எம் அண்ணாகிய இராவனன், இராமன் செலுத்திய அம்புகளால், தன் நாற்பெரும் படைகளுடனும், சுற்றத்தினருடனும், பக்கத் தில், தம்பிமாரில் ஒருவரும் இல்லாமல் மாண்டு கிடப்பானே; அங்கனம் மாண்டுகிடந்தால் உலகோர் எம்மைப்பற்றி என்ன சொல்வார்கள்,

தம்பி! இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணைன், முன் நெல்லாம் அவனுல் வெல்லப்பட்ட பகைவர்கள் பார்த்து நகைக்கும்வண்ணம், ஈசன் இருந்த வெள்ளிமால்வரையைத் தூக்கி எடுத்த அவனின் வீரத்தோன்களைக் காலன் கழிற் நிலை கட்டிச் செல்வான். அங்கும் கட்டிச் செல்கின்ற காலனுடன், அவனை முன்னர் வென்ற எமதன்னன் நாணங்கொண்டு வேறேரு துணையும் இல்லாமல் செல்வது, நல்லதோ. செம்பைக்கொண்டு செய்த அழகான மதில் அரண் பொருந்திய இலங்கையின் செல்வத்தை விரும்பி, என் அண்ணைக் கொல்லும் பகைவனை, அம்புகளால் தொளைக்கப்பட்ட விழுப்புண்கள் பொருந்திய மார்பை உடைய நான் குமபிட்டு வாழுமாட்டேன், சுற்றுவனையும் போரில் வெற்றிகொண்டுள்ளேன். நான் போர்க்களத்தில் புகுந்து, அனுமான், அங்கதன், சுக்கிரீவன், இராமன், இலக்குமணன், நீலன், சாம்பன் முதலியோரை, வானரப் பெரும் படையுடன் வெல்வேன். வென்றபின் மூடிய பனியை நீக்கி உலகத்தைச் சுற்றித்திரிகின்ற சூரியனைப் போல, உலாவித் திரிவேன். நீ இதைக் காண்பாயாக. ஆலகால விடத்தைக் கண்டு அஞ்சி ஒடிய அமரரைப்போலக் குரங்குக் கூட்டங்கள், என்னைக் கண்டு ஓடவும், திருப்பாற்கடவிலே எழுந்த விடம் தேவரைத் தொடர்வது போன்ற காட்சி தோன்ற நானும் சூலத்தைக் கையிற் கொண்டு குரங்குப்படைகளைத் தொடர்ந்து செல்வேன். கருங்கடல் தன் நிலை பெயர்ந்து ஓடவும், நெருப்பும் காற்றும் தம் நிலைமாறி ஓடவும், ஊழிகாலத்தைக் கண்டு உலகம் ஓடவும், நான் காற்றுடிபோல எங்கும் சுழன்று வருவேன். போரில் என்னுடன் நேரில் வந்து எதிர்த்து நிற்கக்கூடியவர்கள், கருமலையும் பொன்மலையும் போன்ற இராம இலக்குமணர் என்னும் இருவருமே யன்றி, வேறு யார் இருக்கின்றார்கள். இராம இலக்குமணர் நீங்கலாக வேறு எவரானதும் உயிருடன் உலாவ ஸ்டாம் ல் கொன் ரெழிப்பேன். நீ இவற்றைக் காண்பாயாக.

154. தமிழைத் தழுவிய தமையன்

தும்பிஅம் தொடையல் மாலைச் சுடர்முடி படியில் தோயப் பம்புபொற் கழல்கள் கையால் பற்றினன் புலம்பும் பொற்றேன் தமிழை எடுத்து மார்பில் தழுவித்தன் தறுகண் ஊடு வெம்புண்டீர் சொரிய நின்றுள் இனையன விளம்பல் உற்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: தும்பி, அம் தொடையல், மாலை, சுடர்முடி, படியில் தோய, (வணங்கி) பம்பு பொன், கழல்கள், கையால் பற்றினன் (பற்றிக்கொண்டு) புலம்பும், பொன் தோன், தமிழையை, எடுத்து, மார்பில் தழுவி, தன், தறுகண் ஊடு, வெம் புண்டீர், சொரிய நின்றுள் (நின்றவனுகைய கும்பகருணன்) இனையன விளம்பல், உற்றுன்.

போருள்: தும்பி - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற, அம் - அழகான, தொடையல் மாலை - தோடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த; சுடர்முடி-ஒளி வீசுகின்ற முடி, (முடியை உடைய தலை) படியில் தோய-நிலத்திலே படியும்வண்ணம், (வீழுந்து வணங்கி) பம்பு பொன் கழல்கள் - போலிகின்ற போன்னால் ஆகிய வீரக்கழல்களை அணிந்த (கும்பகருணனின்) கால்களை, பற்றினன் - பிடித்துக்கொண்டு. புலம்பும் - பலவாருகச் சோல்லி அரற்றுகின்ற (புலம்புகின்ற) போன் தோன் தமிழையை - அழகான தோள்களை உடையதன் தமிழி ஆகிய விபீடனைன, எடுத்து - (கும்பகருணன் தன் கைகளால் வாரித்) தூக்கி, மார்பில் தழுவி - (தன் அகன்ற) மார்போடு அலைந்துக்கொண்டு, தறுகண் ஊடு - அஞ்சத்தக்கன கண்ட போதும்) அஞ்சாமை கோண்ட (பார்வையை உடைய) கண்களின் இடையே, வெம் புண் நீர் சொரிய - தன் தம்பியின் நிலைமையைக் கண்டு) வெப்பமான இரத்தக் கண்ணீர் சொரிய (சிந்தனையுடன்) ரின்றுன் - நின்றவனு கும்பகருணன், இனையன - (பின்வரும்) இவ்வாருண செய்திகளை, விளம்பல் உற்றுன் - சோல்லத் தோடங்கினான்.

பொறிப்பு: வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்மாலை அணிந்த மணிமுடி நிலத்தில் படியும்வண்ணம் வீழுந்து தன்னுடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு புலம்புகின்ற தன் தமிழையாகிய விபீடனைத் தன் மார்போடு அலைந்துக்கொண்டு கண்களில் இருந்து செந்நீர் சொரிய பின்வருமாறு சூம்பகருணன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, வீழ்ந்து தன்னை வணங்கிய விபீடனைன் வாரித்துக்கித் தன் மார்போடு அனைத்த கும்பகருணனின் செயல் கூறப்படுகின்றது. கும்பகருணனை இராமபிரான் பக்கத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய விபீடனை மிக ஆராமம் யோடும் கவலையோடும் தன் உள்ளத்தில் ஊறிய கருத்தைக் கும்பகருணனுக்கு உணர்த்துகிறான். “கூட்டுமிடி படியில் தோயப் பம்புபோற் கழல்கள் கையால் பற்றினன் புலம்பும்” என்ற தொடர்களால் விபீடனைனின் ஆற்றுமை மிகுந்த செயலைக் கம்பர் அறிவிக்கின்றார். இங்ஙனம் கால்களைக் கையால் கட்டிக்கொண்டு புலம்புகின்ற விபீடனைன் செயல் கும்பகருணனின் உள்ளத்தை உருக்கி விட்டது.

தன் முன்னவனுகிய இராவணைனை வெறுத்து, இராமபிரானுடன் சேர்ந்து வாழவேண்டுமென்று, விபீடனை கூறிய கொள்கையை வெறுக்கின்ற கும்பகருணன், தன் காலைக் கட்டிக்கொண்டு புலம்புகின்ற விபீடனைன் கவலை நிலையைக் கண்டவுடன் உடன்பிறப்புத் தொடர்பால் உள்ளம் கலங்கிவிட்டான். “புலம்பும் போன்தோள் தம் பினை எடுத்து, மார்பில் தழுவத்தன் தறுகண்ணுடே வேம்புன்தீர் கோரிய நின்றுன்” என்ற தொடர்களைப் படிக்கும்பொழுது எழுகின்ற ஒசை கும்பகருணனின், மனநிலையை உணர்த்துகின்றது. தன் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் தமிழி புலம்புகின்ற அளவுக்குத் துன்பம் வந்துவிட்ட நிலைமையைக் கும்பகருணனால் மறக்க முடியவில்லை. உடன்பிறந்த தம் பியின் புலம்பலைக் கேட்டவுடனே கும்பகருணனின் கொடிய கண்களில் இருந்து இரத்தம் வழிந்த செயலைக் கம்பர் மிக விழிப்புடன் எடுத்துக் கூறுகின்றார். அஞ்சாமை கொண்ட வீரப் பார்வையை உடைய கும்பகருணன் தன் தமிழியின் கவலையைக் கண்டவுடன் கலங்கிவிட்டான் என்பதாம். “தம்பினை எடுத்து மார்பில் தழுவன்தன் தறுகண் உள்ளு வேண்புன்தீர் கோரந்றுன்” எனக் கம்பர் கும்பகருணனாகவே நின்று உருகி உருகி உரைக்கின்றார். தாய் பிள்ளையை வாரித்துக்கி மார்போடு அனைத்தல்போலக் கும்பகருணன், விபீடனைத் தூக்கி அனைத்தான் என்பதைக் கம்பர் கூறிக்கூறி மிகிழ்கின்றார். விபீடனானும் ஆண்மை மிகக்கவன் என்பதற்காக, “போன்தோள் தம்பினை” என அவனுடைய தோளைச் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

குறிப்பு: தொடையல் மாலை என்பதை, ஒருபொருட் பன்மொழியாகவும் கொள்ளலாம். தும்பி - வண்டு, பற்றினன் - முற்றெறச்சம். கழல்கள் - தானி (இடப்பொருள்) ஆகுபெயராய் நின்று கால்களை உணர்த்தின, தானங் - இடம், தாளி இடத்தில் உள்ள பொருள், கழல்கள் என்னும் பொருள்கள், அவற்றை அணிந்துள்ள கால்களை உணர்த்தின என்பதாம்.

155. வளர்த்தவை மறந்து மாற்றுனைச் சேரேன்

நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடுதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோஸ் செய்து விட்டாற்கு உயர்கொடர தங்குப் போகேன்

தார்க்கோல மேனி மெந்த என்துயர் தவிர்த்தி ஆயின்
கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதின் என்றுள்.

கொண்டுகூட்டு: தார், கோல மேனிமெந்த, (என்னை) நெடிதுநாள் வளர்த்து, பின்னை போர்க்கோலம், செய்து, விட்டாற்கு, உயிர் கொடாது, நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி, அங்கு, (இராமனிடம்) போகேன், என் துயர் தவிர்த்தி ஆயின், கார்க்கோல மேனியானைக் கடிதில் கூடுதி என்றுன்.

பொருள்: தார் கோல - மாலையை அணிந்த அழகு போருந்திய, மேனிமெந்த - உடலை உடைய தம்பி! நெடிது நாள் வளர்த்து- (எனக்கு, உணவு முதலான யாவற்றையுங் தந்து, மிக அன்புடன், நீண்டகாலமாக வளர்த்து). பின்னை - அதன் பின்பு (இன்று) போர்க்கோலம் செய்து - (தன் கையினால்) போருக்குப் போதற் குரிய உடையை உடுத்தியும், படைக்கலங்களை மாட்டியும், விட்டாற்கு - (என்னை நம்பிப் போருக்குப் போகும் வண்ணம்) அனுப்பிய (விழி அனுப்பி வைத்த) என் அண்ணாகிய இராவணன் போருட்டு, உயிர் கோடாது - (மாற்றுரை எதிர்த்து என்னால் கூடிய மட்டும் போர்செய்து) (என்) உயிரைக் கொடுக்காமல் (விடாமல்), நீர்க்கோல - நீரின்மேல் எழுதப்பட்ட வடிவத்தைப்போல(நிலையில்லாமல் விரைவில் அழிந்துபோகக்கூடிய) வாழ்வை நச்சி (அரச வாழ்வை (செல்வத்தை) நிலையானதென்று வீரும்பி, அங்கு - அந்த இராமபிரானிடம், போகேன் - சென்று சேரேன், (ஆனபடியால்) என் துயர் - (நீ) எனது மனக்கவலையை தவிர்த்தியாயின் - போக்க, வீரும்புவாயானால், கார்க்கோல கரிய (மழைக் கருக்கோண்ட) மேகம்போன்ற, நிறம் போருந்திய, மேனியானை - (அழகிய) உடம்பினை உடைய இராமபிரானை. கடிதின் - (மிக) விரைவாகச் சென்று, கூடுதி - சேர்வாயாக, என்றுன் - என்று (கும்பகருணன்) கூறினான்.

பொழிப்பு: நீர்மேல் எழுதிய வடிவத்தைப் போல விரைந்து அழிந்து போகின்ற நிலையில்லாத வாழ்க்கையை, நிலையானது என்று நினைத்து, என்னை நீண்ட காலமாகப் பேணி வளர்த்து, இப்பொழுது போர்க்கோலம் செய்து விட்ட, என் அண்ணாகிய இராவணனுக்கு, என் உயிரைக் கொடாமல். இராமனிடம் போகமாட்டேன். நீ, என் மனக்கவலையை நீக்க விரும்பினால் கார்மேகவண்ணாகிய இராமனிடம் இப்பொழுதே விரைந்து செல்வாயாக என்று (கும்பகருணன்) கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் நன்றிக் குரலைக் கேட்கின்றோம். பாட்டைப் படிக்கின்றபொழுது எழுசின்ற உணர்ச்சி, கும்பகருணனின் உயிர்ச்சாயலோடு கலந்து பேசுகின்ற கம்பரின் புலமை ஆற்றலைக் காட்டுகிறது: “ தீர்கோல வாழ்வை நச்சி நேடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலம் சேய்து விட்டாற்து ” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரவிலே தருமம், கடமை, நேர்மை, நன்றி, என்பன ஒன்றேரூடொன்று மோதி எழு கின்ற எழுசி அப்படியே தொன்றுகின்றது. என்னை, அன்னைபோல ஆதரித்துப் பன்னெடுங்காலம் வளர்த்த அன்னைனை மறந்து. மன் னவனுக இருக்கும் பொய்வாழ்வை விரும்பி மாற்றுனை அடைந்து வாழுமாட்டேன். போர்க்களத்தில், அன்னன் செய்த நன்றிக்காக என்னுவியைக் கொடுக்கப்போகின்றேன். எனக் கும்பகருணன் கூறு கின்ற குரவிலே, அமைந்துள்ள கருத்து ஆயிரம் ஆயிரம் ஊழி சென்றுலும் அழியாமல் நிலைபெறக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்ததாகும். “நேடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலம் சேய்துவட்டாற்து ” என்று, கும்பகருணன் கூறுகின்றபொழுது எழுசின்ற குறிப் பாற்றல், என்னைமட்டும் இராவணன் வளர்க்கவில்லை, உன்னையும் அல்லவா வளர்த்தவன், என்ற கடமை உணர்ச்சியை விட்டைன் உள்ளத்திலும் தூண்டுகின்றது.

இனி, என்னை நம்பித் தன்கையிலே வில்லை எடுத்து என் தோளிலே சேர்த்து, முடி அணிந்து, நெற்றிப்பட்டங் கட்டி, அம் பெடுத்துத் தந்து அருகிலே இருந்து, உணவுட்டிப் போருக்கனுப்பிய என் முன்னவனுருக்குத் துரோகஞ்செய்து மாற்றுனைச் சேர்ந்து வாழ் வதிலும் போர்க்களத்தில் ஆவியைப் போக்குதல் மேலானதென்று நினைத்துவிட்டேன்; நீ இதை உணர்ந்து கொள்வாய் எனக் கும்பகருணன் விட்டைனாக்குக் கூறுகின்றான். “போர்க்கோலம் சேய்து விட்டாற்து உயிர் கோடாது; அங்குப் போகேன்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசையும் உயிர்த் துடிப்பும் நன்றியனர்ச்சியின், உயர்ந்தநிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இந்தக் குரலுடன்,

“ எந்தன்றி கொன்றுருக்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்தன்றி கொன்ற மகற்கு ”

என வரும் வளர்ந்துவர் குரலை ஒப்பிட்டு நோக்குக.

தன் முன்னவனுகிய இராவணன்மேலும், பின்னவனுகிய விபிடனைமேலும் உடன்பிறப்பாளர் என்ற உரிமைபற்றி வேறுபாடில்லாத அங்கு செலுத்துகின்ற கும்பகருணன், விட்டைன் இராமபிரானை

அடைந்து வாழ்வதையும் வெறுக்காமல், “என்துயர் தவிர்த்திஆகின் கார்கோல மேனியாளைக் கூடுதி கடிதின்” என விட்டணை ஊக்கி வழிப்படுத்துகின்றன.

குறிப்பு: போகேன் - தன்மை ஒருமை எதிர்மறை விளைமுற்று. விட்டாற்கு விளையாலஜையும் பெயர். நீர்க்கோல வாழ்வு, என்பதில், நிரின்மேல் எழுதப்பட்ட வடிவம் - உவமானம். நிலையில்லாமல் அழிதல், நீர்மேல் எழுதப்பட்ட வடிவத் திற்கும் செல்வ வாழுவுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மையாகும்.

“நீரிற் குழிழி இளமை நிறைசெல்வம் நீரில் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள்” என வரும் நீதிநெறி வினாக்கல் செய்யுள்ளன. நீர்க்கோலவாழ்வு என்பதை ஒப்பிட்டு நோக்குக.

156. இறத்தலே எனக்குப் புழு

மலின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தி இல்லீ
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகுள தனையும் உள்ளாய்
தலைவன்நீ உலகுக் கெல்லாம் உனக்கது தக்க தேயால்
புலையுறு மரணம் எய்தல் எனக்கிது புகழு தேயால்.

கொண்டுகூட்டு- மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல், வழு
இலா, வரத்தினால், நீ உலைவு இ(ல்)லா தருமம், பூண்டாய்,
உலகு உ(ள்)ளதனையும் உள்ளாய், நீ, உலகுக்கு, எல்லாம்,
தலைவன் (ஆதலால் இராமனை அடைந்து வாழ்கின்ற,
அது (அச்செயல்) உனக்கு, தக்கதே, புலைஉறும் எனக்கு) (இராவணனுக்குத் துணையாய் நின்று) மரணம் எய்தல்
(ஆகிய) இது (அச்செயல்) புகழுதே.

பொருள்: மலரின்மேல் வந்த - செந்தாமரை மலரின் கண்ணே
தோன்றிய, வள்ளல் - (உலகுயிர்களைப் படைக்கும்) அருள் வள்ள
லாகிய நான்முகன் தந்த, வழுவிலா வரத்தினால் - குற்றம் இல்
லாத (ஒருபோதும் போய்யாத) வரத்தாலே, நீ உலைவிலா - நீ
(ஒருபோதும்) நிலை தீர்யாத (நிலைபேற்ற) தருமம் பூண்டாய்-
தருமத்தின் வழிநிற்றலையே (தவறாது) மேற்கொண்டுள்ளாய், உலகு
உள்ளதனையும் - (இந்த) உலகம் நிலைபேறும் காலம்-வரையும், உள்ளாய் - (இறவாதிருக்கும்) நீண்ட வாழ்நாளைப் பேற்றுள்ளாய், நீ-
(இங்ஙனம் சீறந்த பேறுகளைப் பேற்ற) நீயே, உலகுக்கு எல்லாம்
தலைவன் - (இலங்கையின் ஆட்சி உரிமையையும் பேறுதலால்)
உலகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவனாக விளங்குவாய், (ஆன
பழியால்) அது - இராமனை அடைந்து வாழ்தலாகிய) அச்செயல்,
உனக்கு - (அழியாத வாழ்நாளைப் பேற்ற உனக்கு, தக்கதே-

தகுதி உடையதாகும், புலை உறும் - (ஊன் உண்ணல் முதலான) இழிவான செயல்களோடு போருந்திய எனக்கு, மரணம் எய்தல் (என் அண்ணனுக்குத் துணையாய் நின்று) இறந்து போதலாகிய, இது - இச்செயல், புகழுதே - புகழுத் தாக்கடிய தாகும்.

பொறிப்பு: செந்தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரம தேவனிடம், நீ பெற்றுக்கொண்ட வரத்தினல், அழியாத அறநெறியில் தவறுது நின்று ஒழுகுதலை மேற்கொண்டுள்ளாய். உலகம் உள்ளளவும் நியே இறவாமல் வாழுப் போகின்றாய். நியே உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவன். ஆதலால் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்தலே உனக்குத் தக்க தாகும். இழிவோடு பொருந்திய எனக்கு, என் அண்ண நேரு சேர்ந்து நின்று, இறத்தலாகிய செயலே புகழுத் தருவதாகும்.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, கும்பகருணன் தன் தம்பியாகிய விபீடனன்மேல் வைத்த அன்பின் அகலத்தை அறிகின்றோம். தான் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ மறுத்த செயலால், தன் தம்பியாகிய விபீடனன் மனம்நொந்து விவோடை என்ற சிந்தனை, கும்பகருணன் உள்ளத்தை வாட்டியது. தான் இறந்தாலும், தன் தம்பி இறவாமல் இருந்து வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் கும்பகருணன் எடுத்துக் கூறுகின்ற தெளிவுரைகள், என்றும் வாழக்கூடியனவாகும். “உலைவிலாத் தநும் பூண்டாய் உலதுளதனையும் உள்ளாய் தலைவன் நீ உலதுக்கு எல்லாம் உனக்கது தக்கதேயால்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை, தன் தம்பியின் ஆக்கம் சருதி உருகுகின்ற உயிர்த்துடிப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அறத்தைவிட்டு விலகாத அரும் பண்பும், அழியாத வாழ்ந்தானும் பெற்ற நியே இராமனைச் சேர்ந்து, இலங்கைச் செல்வத்தையும் பெற்று, எல்லா உலகங்களுக்கும் முதல்வனுய வீற்றிருக்கத் தகுதிவாய்ந்திருக்கின்றாய். எனக்கு இராமனைச் சேர்ந்து வாழக்கூடிய தகுதியில்லை. “தலைவன் நீ உலதுக்கு எல்லாம் உனக்கது தக்கதேயால்” என்ற குரலிலே, தன் தம்பியின் எதிர்க்கால வாழ்க்கையை எண்ணி எண்ணி இன்பம் அடைகின்ற கும்பகருணனின் அன்புள்ளத்தை அறிகிறோம். தன் தம்பி, இராமனைச் சேர்ந்து எல்லா உலகங்களுக்கும்முதல்வனுக்கவிளங்கப்போகின்றான் என்பதைக் கும்பகருணனுல் மறக்க முடியவில்லை என்பதையும் அறி கின்றோம்.

இனி, இங்னம் உன்னைப்போலப் பல தகுதிகளையும் பெறுத நான், என் அண்ணனுடன் சேர்ந்து ஆவிலிடுதலால் பெரும் புகழைப் பெற்றவ ஞவேன் என்பதையும் கும்பகருணன் விபீடனனுக்கு விளக்கமாகக் கூறுகின்றான். “புலையறு மரணம் எப்தல் எளக்கிது புகழ்தேயால்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலில், கடமை உணர்ச்சியும், வரய்மையும் நிலைபெறுகின்றன. இராவணைச் சேர்ந்து நின்று, போர்க் களத்திலே உயிர் விடுதலால், நன்றி மறவாதவன், தன் மானமுள்ள வன் என்ற புகழ் உரைகள் தனக்குண்டாகும் என்பதைச் சிந்தித்த கும்பகருணன் ‘எளக்கிது புகழ்தேயால்’ என்று கூறினான்.

இதனால், தன் தமிழன் ஆக்கங் கருதிய கும்பகருணன், அவனை இராமனிடம் செல்லும் வண்ணம், ஊக்கி உரைக்கின்றான் என்பதை உணர்கின்றோம், எந்த வகையினும் தன் தமிழ் உயிருடன் வாழ வேண்டும் என்பதே கும்பகருணனின் சிந்தனையாகும்.

குறிப்பு: ஆல் - அசைநிலை - ஏகாங்கள் - தேற்றம். புலை - பண்டுப் பெயர். புகழுது, தக்கது என்பன குறிப்புவினை முற்றுக்கள்.

157 உண்டவர்க்குரிய கடன்

கருத்திலா(து) இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக் காத்துற் திருத்தலா மாகின் அன்றே திருத்துதல் தீரா தாயின் பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ பொருதொழிற் குரிய ராகி ஒருத்தரின் முன்னஞ் சாதல், உண்டவர்க் குரிய தம்மா.

கொண்டுகூட்டு: இறைவன், கருத்து, இலாதுதினமை கருதினால், அதனைக் காத்துத் திருத்தல் ஆகும், ஆகின் அன்றே, திருத்துதல் உண்டவர்க்கு, உரியது (அது) தீரா தாயின், பொருதொழிற்கு; உரியர் ஆகி, ஒருத்தரின் முன் னம் சாதல் உண்டவர்க்கு உரியது, (இதுவன்றி) பொருத்துறு, பொருள் உண்டோ.

பொருள்: இறைவன் - அரசன், கருத்து இலாது - (தான் சேய்கின்ற சேயலால் ஏற்படுகேன்றவற்றைப்பற்றிச்) சிந்தனை (ஆலோசனை) இல்லாமல், தீமை கருதினால் - தீயசேயல்களைச் செய்ய நினைத் துச் செய்யவுற்றால், அதனைக் காத்து - அத்தீயசேயல்களைச் செய்ய விடாமல் தடுத்து, திருத்துதல் ஆகும் ஆகின் - (அந்த அரசனைத்) திருத்த முடியுமானால், அன்றே - அல்லவா, திருத்துதல் - (அவ்வரசனை) நல்வழிப்படுத்தல், உண்டவர்க்கு - (அவ்வரசனைச் சார்ச்து அவனின் சோந்தறை) உண்டு வாழ்ந்தவர்களுக்கு, உரியது - உரிய

கடமை ஆகும், தீராதாயின் - (அங்கனம் அரசனைத் திருத்துதல்) முடியாதேன்றால், போருதோழிற்கு - (அவ்வரசனின் பகைவருடன் எதிர்த்துப்) போர்ப்பியும் சேயலுக்கு, உரியர் ஆகி - (கருத்தோருமித்த கடமை உணர்ச்சியுடன்) உரிமை உடையவராகி, (போர்ப்பிந்து) ஒருத்தரின் - தனக்கு, உணவுகொடுத்து வளர்த்த ஒப்பற்ற அரசனுக்கு, முன்னம் சாதல் - முன்னதாகத் தான் இறந்துபடுதல், உண்டவர்க்கு - (அவ்வரசனால்) உணவுபேற்று வாழ்ந்தவர்களுக்கு உரியது - உரிய நன்றிக் கடஞ்சும். (இவ்வாறன்றித் தமக்கு, உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றிய அரசனுக்கு மாருக அவனின் பகைவசைச் சேர்ந்து வாழ்கின்ற சேயலால்) போருத்துறை - அடையத்தக்க, போருள் - அறமும் (உறுதிப் பொருளும்) உண்டோ (இல்லை என்பதாம்)

பேரிப்பு: ஆராய்ச்சி இல்லாத அரசன் தீயசெயல்களை ஆற்ற முற்படுவானாலும், அங்கனம் அவன் மேற்கொண்ட தீயசெயல்களை ஆற்றுதவண்ணம் தடுத்துத் திருத்துதலே, அவனிடம் உண்டு வாழ்ந்தவர்களுக்குரிய கடமையாகும். அங்கனம் திருத்த முடியாவிட்டால், போர் செய்யும் தொழிற்கு உரியவராகித், தமக்கு உணவு கொடுத்துவளர்த்த அரசனுக்கு முன்னதாகவே தமது உயிரை விடுதல் வேண்டும். இவ்வாறன்றி மாற்றுருடன் சேர்ந்து செஞ்சோற்றுக் கட்டை மறந்து வாழ்வதால் அடையக்கூடிய அறத்தின் பயன் வேறில்லை என்பதாம்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, செஞ்சோற்றுக் கடன் செலுத்துதலே மேலான அறமென்று சொல்லுகின்ற கும்பகருணனின் நன்றிக்குரலைக் கேட்கின்றோம். அறத்தை மறந்தவரை, வெறுத்து விடவேண்டுமென்று, விபீடனை கூறிய கொள்கையைக் கும்பகருணன் ஒப்புக்கொள்ளாமல் மறுத்துரைக்கின்றன. நம்மை உணவுட்டி, வளர்த்த அண்ணஞ்சிய இராவணன் தீயசெயிலை மேற்கொண்டான் என்பதைக் கண்டவுடன் நாம் திருந்த முயன்றோம். முயங்கி வெற்றி பெறவில்லை என்பதற்காக, நம் அண்ணை வெறுத்து, அவனைக் கொல்லவந்த மாற்றுநுடன் சேர்ந்து வாழ விரும்புதல் அறமாகாது. நாம், எமது அண்ணை எதிர்த்த பகைவருடன் போர்ப்பிந்து, அவன் இறக்க முன்னமே இறந்து போதல்தான், ஆற்றக்கூடிய சேயலாகும். என்று கும்பகருணன் வீபீடனைஞ்சுக்குக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றன. ‘கநுத்து, இலா இறைவன் தீமை கநுதினுல் அதனைக் காத்துத் திருத்தலா

மாகின் அன்றே திருத்தலர்ம், தீராதாயின் ஒந்ததின் முன்னஞ்சாதல் உண்டவர்க்கு உரியது” எனவருகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை உணவு கொடுத்தவனுக்குக் கெடுதி சூழ்வதிலும் பார்க்கக் கொடுஞ்செயல் வேறொன்றும் இல்லையெப்பதை வியிருத்துகின்றது. தனக்கு உணவு கொடுத்து வளர்த்த சடையப்ப வள்ளலை மறவாத கம்பரின் உள்ளத் திலே, செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகத் தன் உயிரைவிடத் துணிகின்ற கும்பகருணனின் கொள்கை ஊறிவிட்டது. “போநுத்தறு போருள் உண்டாமோ போநுதோழ்ந்து, உரியராகி ஒந்ததின் முன்னம் சாதல் உண்டவர்க்கு உரிய தம்மை” என்ற தொடர்களைப் படிக்கின்றபொழுது எழுகின்ற உணர்ச்சி, கம்பரின் ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் கும்பகீருணனின் நன்றிக் குரலிலே கம்பரின் உயிர்ச்சாயல் நின்று ஒளி வீசுவதுபோலவே, ஐவர் பக்கத்தில் சேர விரும்பாத கணனனின் குரலோடு கலந்த வில்லிபுத்தூராளின் உயிர்ச்சாயலும் ஒளிவீசுகின்றது.

“திடம்படுத்திடு திடவேல் இராச ராசனுக்குச் செருபுணைசென்று, செஞ்சோற்றுக் கான் கழிப்பதுவே எனக்கினிப் புகழும் கருமமும் தருமமும்”

எனவருங் கணனனின் குரலைப் படித்துப் பாருங்கள். இதனால் செஞ்சோற்றுக்கடனை மறந்த விப்பனைஇலும், செஞ்சோற்றுக் கடனை மறவாமல் தன் அண்ணனுக்காக ஆவியை விடத் துணிந்த கும்பகருணன் மேலானவன் என்பதை உணர்கின்றோம்.

“புரத்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகின்பின் சாக்காடு இரந்து கோள்தக்க துடைத்து”

எனவரும் திருக்குறளில் வள்ளுவரும், செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காக ஆவிவிடுதலைப் பாராட்டி உரைக்கின்றார். “தம்மைக் காப்பாற்றிய அரசர்கள் நினைந்து கண்ணர் விடும்படியாகப் போர்க்களத்திலே உயிர் நீக்கப்பேற்னி, அங்ஙனம் உயிர்விடுதலாகிய அப்பேறு (சாக்காடு) இரந்து கோள்ளும் தகுதியை உடையது” என்பதே குறளின் கருத்தாகும். இக்குறளுக்கு, இலக்கியமாகக் கும்பகருணன் செயல் விளங்குகின்றது.

குறிப்பு: “பொருத்தறு பொருள் உண்டாமோ” என்பதில் வருகின்ற “பொருள்” அறம் என்னும் கருத்தைத் தருகின்றது.

“பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்ப அருள்நீங்கி அல்லவை செய்தொழுகு வார்”

என வரும் திருக்குறளில், பொருள் - அறம் என்னும் கருத்தைத் தந்துநிற்றல் கான்சு ஆம் - அசை. ஒ - எதிர்மறை. பொருதொழில் - வினைத்தொகை.

158. தமையனைப் போற்றும் தம்பி

தும்பிஅம் தொடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்பச் சுற்றும் வெம்புவெங்க் சேனை யோடும் வேறுள் கிளைஞ் ரோடும்

உம்பரும் பிறநும் போற்ற ஒருவன்மு உலகை ஆண்டு
தம்பியை இன்று மாண்டு கிடப்பனே தமையன் மண்மேல்.

கொண்டுகூட்டு: உம்பரும், பிறநும் போற்ற, மு உலகும், ஒருவன், ஆண்டான். தமையன், தும்பி அம், தொடையல், வீரன், (வீரன் ஆகிய இராமன் போரில்) சுடுகலை தூரப்ப, சுற்றும், வெம்பு, வெம் சேஜை, ஒடும், வேறு, உ(ள்ள)ளா, கிளைஞர் ஒடும், மாண்டு, தம்பியர், இன்றி (தனியே) மண்மேல், கிடப்பனே.

போருள்: உம்பரும் - தேவர்களும், பிறநும் போற்ற - மற்ற உலகத்தில் உள்ள அசரர் முதலியவர்களும் வணங்கும்வண்ணம், மு உலகும் - (மண், விண், பாதலம் என்னும்) முன்று உலகங்களையும், ஒருவன் ஆண்டான் - தனி ஒருவனுக (ஏக சக்கராதிபதி யாக) ஆண்ட ஆண்மை நிரம்பிப, தமையன் - (எம்) அண்ணை கையை இராவணன், தும்பி - வண்டுகள் தங்குகின்ற, அம் தோடையல் - அழகிய மலர்மாலையை அணிந்த, வீரன் - வீரனுகிய இராமன், (எதிர்த்துப் போரில்) சுடுகலை - (மாற்றுரை வருத்திக் கொல்லும்) கொடிய அம்புகளை, தூரப்ப - (வில்லிலே பூட்டிச்) செலுத்துதலால், சுற்றும் - (தனக்குப் பாதுகாவலாகத் தன்னைச்) சுற்றிக்கொண்டிருந்தும், வேம்பு - (இராமனுடைய அம்புகளால் அடிப்பட்டு) வருந்து கின்ற, வேம் சேஜையோடும் - (முன்னெல்லாம் பல போர்களில் வேற்றி ஈட்டிய) கொடிய சேஜைகளோடும், வேறு உள் - மற்றும் உள்ள, கிளைஞர் ஒடும் - சுற்றத்தினரோடும், மாண்டு - இறந்து, தம்பியை இன்றி - (தன்னுடன் பிறந்த) தம்பிமாராகிய நம் இருவரில், ஒருவரேனும் (தன்னுடன் இறந்து கிடத்தல்) இல்லாமல், மனமேல் - நிலத்தின்கண்ணே (ஆருமற்ற அநாதைபோலத் தனியே) கிடப்பனே - கிடத்தற்குரியனே (இல்லை என்பதாம்).

பொழிப்பு: தேவரும் அசரர் முதலியோரும் வணங்க முவலகையும் ஆண்ட முதன்மையாளனுகிய எம் அண்ணன், மலர்மாலை அணிந்த இராமன் போரிலே எதிர்த்துச் செலுத்திய அம்புகளால் அடிப்பட்டு வருந்துகின்ற சேஜைகளோடும், உறவினரோடும் இறந்து, தன் உடன்பிறந்த தம்பிமார் ஆகிய நம் இருவரில் ஒருவரேனும் இல்லாமல் தனியே, நிலத்திற் கிடக்கக்கூடியவனே, (இல்லை என்பதாம்).

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணன் உள்ளத்திலே ஊறிப் பெருகுகின்ற உடன்பிறப் புணர்ச்சியின் சிறப்பைக் காண்கின்றோம். தேவரும் மூவரும் போற்ற மூவுலகையும் ஆண்ட வீரனுகை, எம் அண்ணன், இராமன் செலுத்திய அம்புகளால் இறந்து, ஆருமற்ற அநாதை போல, அவனுடன் பிறந்த தம்பியராகை நம் இருவரில் ஒருவரேனும் இல்லாமல் தனி ஒருவனாக, மண்ணில் கிடக்கக்கூடியவனே, என்று கும்பகருணன் விபீடனைக் கேட்கின்றான். “உம்பநும் பிறநும் போற்ற ஓங்கள் முவுலகை ஆண்டான், தம்பியை இன்றி மாண்டு கீடப்பனே தமையன் மண்மேல்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை உடன்பிறப்பின் உரிமை அன்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இத் தொடர்களைப் படிக்கும்பெர்முது எம்மை அறியாமலே உள்ளமுருகி உணர்ச்சி பெருகுகின்றது. “தம்பியை இன்றி மாண்டு கீடப்பனே தமையன்” என்ற குரல் இன்று வாழுகின்ற ஒவ்வொரு தம்பிமாரையும் கூலிக் கும்பகருணன் கேட்டபது போன்ற சிந்தனையைத் தருகின்றது. எம் முன்னவனுகைய் இராவணன் மூவுலகையும் ஆட்சிசெய்கின்ற காலத் தில் அவனுடனிருந்து இனப்பட அடைந்த நாம், இன்று அவனுக்கு, அல்லவ்வந்த நேரத்தில் எள்ளாவும் இரக்கம்இல்லாமல் விலகிவிட்டால் உலகம் என்னக்கூறும் என்பதை எண்ணுகிறுயா, என்று விபீடனைக் கும்பகருணன் குறிப்பாகக் கேட்கிறான். “தம்பியை இன்றி மாண்டு கீடப்பனே தமையன்” என்ற கேள்வி, விபீடனைனின் உள்ளத்தை ஈட்டியால் குத்துவதுபோல விளங்குகின்றது. அண்ணன் மாண்ட பின்பு அரசாள இருக்கின்ற தம்பி நீ, நான் அண்ணன் மாள்வதைப் பாஷ்க்காமலே ஆவியை விடத்துணிந்த தம்பி, என்பதை மறந்து விடாதே எப்பதையும் கும்பகருணன் குறிப்பாகக் கூறுகிறான். தம் பியை இன்றி என ஒருமையால் கூறிய கருத்தை நோக்குக. உறவினரும் படைவீரர்களும், என் அண்ணனை அல்லற் காலத்தில் விட்டுப் பிரியாமல் அவனுடன் இறந்து கிடத்தலைக் கண்டவர்கள், அவனுடன் பிறந்த தம்பியராகை நம் இருவரில் ஒருவரேனும்கூட இறந்து கிடத்தலைக் காணுவிட்டால் இகழ்வார்கள் என்பதைக் கும்பகருணன் மிகத் தெளிவாக விபீடனைனுக்கு விளம்புகின்றான்.

குறிப்பு: சுடுகணை - வினைத்தொகை. கிடப்பனே, என்பதில் ஒராம் - எதிர் மறை. தொடையல், தொழில் ஆகுபெயராய், தொடுக்கப்பட்ட மாலையை உணர்த்துகின்றது.

159. தமைனுக்காய் உயிர்விடத் துணிந்த தம்பி

அணைஇன்றி அயர்ந்த வென்றி அஞ்சிறுர் நகைசெய்து) ஆர்க்கப் பினைஒன்று கண்ணுள் பங்கள் பெருங்கிரி நெருங்கப் பேர்த்த

பணின்று திரள்தோள் கால பாசத்தால் பிணிப்பக் கூசித்
துணையின்றிச் சேறல் நன்றே தோற்றின கூற்றின் தழுல்.

கொண்டுகூட்டு: (எம், அண்ணாகிய இராவணன் போர்க்களத்தில் இறங்க பின்பு) பிணை ஒன்று, கண்ணாள், பங்கன், பெருங்கிரி, நெருங்க, பேர்த்த, பணை ஒன்று, திரள் தோள் (கள்) கால பாசத்தால் பிணிப்ப, (முன்னர்) தோற்றுள, கூற்றின், சூழல் (உலகத்தில்) அணை, இன்றி அயர்ந்த வென்றி, அஞ்சினூர், நகை சேய்து, ஆர்க்க, (அதனால்)கூசி, துணை இன்றி, சேறல், நன்றே, (நன்றாகாது).

பொருள்: (எமது முன்னவனுகிய இராவணன் போரில் இறந்த பின்பு) பிணை ஒன்று கண்ணாள் பங்கன் - பேண் மானீன் கண் களைப்போல அழகிய கண்களை உடைய உமாதேவியாரை, இடப் பாகத்தில் கோண்ட எசன் வீற்றிருக்கும், பெருங்கிரி - பெருமை போருந்திய கைலாய மலையை, நெருங்கப் பேர்த்த- (தன் கைகளிலே) தங்கும்படி, அசைத்துத் தூக்குவுற்றதும், பணை ஒன்று - பருமை போருந்தியதுமான, தீள் தோள் - தீரண்ட (எம் அண்ணானின்) தோள்கள், கால பாசத்தால் - கூற்றுவனது (பாசக்) கயிற்றினால், பிணிப்ப - கட்டுப்படுகையில், தோற்றுள - (தனக்குத் திக்குவிசயம் சேய்த காலத்தில்) தோல்வி அடைந்தவனுன், கூற்றின் தழுல் - இயமனுடைய உலகத்தில், அணை இன்றி - (பிறர் எவாலும்) தடுக்கப்படுதல் இல்லாமல், அயர்ந்த - சேய்த (ஆற்றிய), வென்றி - வெற்றிச் சேய்கைகளினால், அஞ்சினூர் - அச்சங் கோண்டவர்களான பகைவர்களும், இயமலோகக் காவலாளர்களும் நகை சேய்து, ஆர்க்க - (இகழ்ந்து) நகையாடி ஆரவாரிக்க, கூசி - (அதனால்)நாண முற்று, துணை இன்றி - (இரண்டு தம்பியாரில்) ஒரு தம்பி (துணைவன்) ஆதல் இல்லாமல் (தனி ஒருவனைய்), சேறல் - சேல்வது, நன்றே - தகுதியோ (நல்லதோ விடீடனே! நீ கூறுவாயாக.)

பொழிப்பு: எம் முன்னவனுகிய இராவணன், போரில் இறங்க பின்பு, முபண் மானீன் கண்கள் போன்ற, அழகிய கண்களை உடைய உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திலே வைத்துள்ள, சிவபெருபான் வீற்றிருக்கின்ற வெள்ளி மால்வரையைத் தூக்கி எடுத்த அவனின் தோள்கள் கால அடைய பாசக்கயிற்றினால் கட்டப்படுகையில், தனக்கு

முன் தோற்றுள்ள சூற்றுவன் இடத்தில், நாணமின்றித் தனியே, தனக்கொருதுணையும் இல்லாமல், செல்வது நல்லதோ. (விபீடனை, நீயே கூறு.)

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, தன் முன்னவனுடன் இறந்து நன்றிக்கடன் செலுத்தத் துணிந்த கும்பகருணனின் அன்புக் குரலைக் கேட்கின்றோம். முன் எல்லாம் இராவணனுக்குத் தோற்றேடிய சூற்றுவனின், உலகிற்கு ஒரு துணையும் இல்லாமல் தனி ஒருவனாக இராவணன் செல்வது தகுமோ எனக்கூறிய கும்பகருணன், தான் இராவணனுக்காக உயிர்விடத் துணிந்து நிற்பதை, விபீடனை நுக்குக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றன. “தோற்றுள கூற்றின் துழல் துணை இன்றிச் சேல் நன்றே” என்ற குரலிலே எழுகின்ற ஓசை, என் அண்ணன் துணை இன்றித் தனி ஒருவனுப்புக் கூற்றுவன் உலதுக்குப் போகமாட்டான், நானும் கூடப்போகத் துணிந்துவிட்டேன்” என்று கும்பகருணன் உலக மக்களைக் கூவிக் கூறுவது போன்ற எழுச்சியைத் தோற்று விக்கின்றது.

இராவணனின் வீரத்தோள்கள், அறத்தை மறந்து அயவென் மனையாளை விரும்பிய பழியினால் இராமன் அம்புகளுக்கு இரையாகக் கூடிய எல்லைமையை அடைந்துவிட்டன என்பதையும் கும்பகருணன் நினைவுட்டுகிறார்கள். “பினை ஒன்று கண்ணால் பங்கள் பேருங்கி நேங்க சுப் பேர்த்த பணை ஒன்று தீவன் தோள்” என்ற தொடர்களைப் படிக்கும் பொழுது, இராவணனின் தோளாற்றலை நேரிற கண்டாற்போன்ற உணர்ச்சி எமக்கும் உண்டாகின்றது.

இங்கனம் வெள்ளிம் விவரமைய எடுத்த வீரத்தோள்களின் ஆற்ற மூலம் வீழக்கூடிய நிலைமையை இராவணனே தேடிக்கெண்டான் என்பதைக் கும்பகருணன் குரவிலே கலந்து, கம்பர் எமக்குக் கூறுகின்றார். பிறர் மனையாளை விரும்பிய பாவம், இராவணனின் பேராணமையைக் கெடுத்துவிட்டதென்பதாம்.

“எனைத்துணை யாயினும் என்னும் தினைத்துணையும் தோள் பிறனில் புகல்”

என்பது திருக்குறள்.

குறிப்பு: அயர்தல் - செய்தல், அனை - வரம்பு (தகட்), அஞ்சினர் - விஜையால் அணையும் பெயர். பினை ஒன்று என்பதில், ஒன்று உவம உருபு. குழல் - இடம், அது யம உலகத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது.

180. மானவிரன்

செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித் திருங்கார்ச் செல்வம் தேறி வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன் உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி

அம்பிட்டுத் துன்னங் கொண்ட புண்டூடை நெஞ்சோ(டு) ஜய கும்பிட்டு வாழ்கி லேன்யாள் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்.

கொண்டுகூட்டு: ஜய! கூற்றையும் ஆடல்கொண்டேன் (ஆகிய யான்) செம்பு, இட்டு, செய்த இஞ்சி, திருநகர், செல் வம், தேறி, வம்பு, இட்டதெரியல், எம்முன், உயிர்கொண்ட பகையை, அம்புஇட்டு, துன்னங் கொண்ட, புண்டூடை, நெஞ்சோடு, வாழ்த்தி, கும்பிட்டு, வாழ்கிலேன்.

பொருள்: ஜய! - ஜயனே, கூற்றையும் - (தீக்குவிசயம்செய்த காலத்தில் ஆற்றிய போரில்) காலனையும், ஆடல் கொண்டேன் - வெற்றிகொண்டவனுகிய யான், செப்பு இட்டுச் செய்த - செம்பினால் அமைத்துக் கட்டப்பட்ட (பெய்யப்பட்ட), இஞ்சி - மதில் அரணை உடைய, திருநகர் - அழகிய இலங்கை மாநகரை (அரசனாக வீற் றிருந்து) ஆளுகின்ற, செல்வம்தேறி - செல்வத்தை (அரசபோகத்தை) நிலையானதென்று தேரிந்து, (நம்பி) வம்பு இட்ட தேரியல் - மனம் பொருந்திய மலர்மாலையை அணிந்த, எம்முன் - என் அண்ணனுகிய இராவணனின், உயிர் கொண்ட - உயிரைக் கவரும், பகையை - பகைவனுகிய இராமனை, அம்பு இட்டு - (போரிலே பகைவர் செலுத் திய) அம்புகளால் தொளைக்கப்பட்டு, (பிளக்கப்பட்டு) துன்னங் கொண்ட - தைக்கப்பட்ட, புண்டூடை - விழுப்புண்கள் பொருந்திய, நெஞ்சோடு - என் மார்புடனே, வாழ்த்தி - போற்றி உரைத்து, (துதித்து) கும்பிட்டு - கைகளைக்கூப்பி வணக்கம் செய்து, வாழ்கி லேன் - வாழ்மாட்டேன்.

பொழிப்பு: ஜயனே! கூற்றுவணையும் போரிலே வெற்றி கொண்ட வீரனுகிய நான், செம்பினால் செய்யப்பட்ட மதில் அரண் பொருந்திய இலங்கையை ஆளுகின்ற செல்வ வாழ்வைப் பெரிதாக மதித்து, மனம் நிறைந்த மலர்மாலையை அணிந்த, எம் அண்ணனுகிய இராவணனின் உயிரைக் கவரும் பகைவனுகிய இராமனை, அம்புகளால் தொளைக்கப் பட்ட விழுப்புண்கள் பொருந்திய என் மார்போடு வாழ்த்தி, வணங்கி வாழ்மாட்டேன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே மானவீரனுகிய கும்பகருணனின் வீரக்குரைக் கேட்கின்றோம். தன் அண்ணனின், ஆவியைக் கொள்ளக் கருதும் பகைவனுகிய இராமனைச் சேந்துவாழும் வண்ணம் கேட்ட

விப்பனானுக்குக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற விடை, மான உணர்ச்சி வாய்ந்தவர் உள்ளத்தில் வழிவழியாக வாழக்கூடிய மாண்புடைய தாகும். அய்வுனுகிய இராமனுக்குத் துணையாகநின்று அண்ணன் ஆண்ட இலங்கையின் ஆட்சி உரிமையைப் பெறுதல் மானமழிந்த பேடியின் செயலாகும் என்பதையும் கும்பகருணன் நினைவுடுகின்றன. “சேம்பிட்டுச் சேய்த இஞ்சித் திருங்காச் செல்வந்தேறி எம் முன் உயிர்கோன்ற பகையை வாழ்த்திக் கும்பிட்டு வாழ்க்கேலேன் யான்” எனவரும் கும்பகருணனின் குரலைக் கேட்கும்பொழுதே எம்மை அறியாத மான வுனர்ச்சி எமதுள்ளத்திலும் எழுகின்றது. இலங்கை மாநகரின் செல்வத்தைப் பெறுதற்காக, மாற்றுனைப் பணிந்து மானம் அழிய வாழ்கின்ற வாழ்வும் ஓர் வாழ்வா என்று, விப்பனைக் கும்பகருணன் கேட்கின்றன. “எம்முன் உயிர்கோன்ற பகையை வர்த்தித்திக் கும்பிட்டு வாழ்க்கேலேன் யான்” என்று கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற ஒசை; “நீயும் இராவணனுடன் பிறந்தாய் அல்லவா? உன் அண்ணைக் கொல்லறிற்கும் பகைவளைப் போற்றி வாழ விரும்புகின்றுயே, உன்னளும் இவ்வளவு வன்மை யானதா” எனக் கும்பகருணன், விப்பனைக் கேட்பதுபோன்ற உணர்ச்சியை எமதுள்ளத்தில் எழுப்புகின்றது.

இனி, தன்னையும் இராமனுடன் சேரும்வண்ணம், விப்பனன் கேட்ட கேள்வியை எண்ணைக் கும்பகருணனின் உள்ளத்திலே மான உணர்ச்சி எழுந்து அலைமோதுகின்றது. அம்புகளால் தொளைக்கப் பட்ட விழுப்புண்கள் பொருந்திய மார்பையுடைய எண்ணையா? மாற்றுஞ்சிய இராமனைப் போற்றி வணங்கி வாழும்வண்ணம் கேட்கின்றுயென, கும்பகருணன் விப்பனைக் கேட்கின்றன. “அம்பிட்டுத் துண்ணங்கோன்ட புணிடை நேஞ்சோடு ஜய! கும்பிட்டு வாழ்க்கீலேன் நான் கூற்றையும் ஆடல் கோண்டேன்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற கொள்கை, மானமுள்ள மக்களினத்தின் வழிவழி உரிமையாக நின்று, வாழக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த தாகும். “கும்பிட்டு வாழ்க்கேலேன் யான் கூற்றையும் ஆடல் கோண்டேன்” என்ற தொடருடன்,

“ ஒட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலின் அந்திலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று ”

என வரும் வள்ளுவர் குறளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக. பகைவரைப் பணிந்து வாழ்வதிலும் பார்க்க உயிரைவிடுதல் உயர்ந்த செயலாகும் என்பதே இக்குறளின் கருத்தாகும்.

“ இறந்திட வரினும் அல்லால் இடுக்கன் ஒன்று, உறினும் தம்பா உ-
பிறந்திடு மான் ந் தன்னை விடுவரோ பெரியர் ஆனார்
சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செல்வத்தை விரும்பி நானும்
துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கை குரளென்று ஒருபேர் பெற்றேன் ”

எனவரும் சூரபன்மனின் மான உரையுடன் கும்பகருணனின் மான உரையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

இனி, “புண்ணுடை நேஞ்சு” என்ற தொடரில், புண், விழுப் புண்ணினையும் நேஞ்சு மார்பையும் உணர்த்துகின்றது. நெஞ்சு, மார்பு என்னும் பொருளைத் தருதற்குச் சான்றுண்டோ என்றால் உண்டு.

“களம் கழுமியபடை இரிய உளம் கிழித்தவேல் பறித்து ஓச்சின்று”

எனவரும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில், (தும்பை 142) வருகின்ற, “உளம் கிழித்தவேல்” என்பதில் உளம் என்பதற்கு மார்பு (மார்பத்தை) என்பபொருள் கொள்ளப்பட்டது இதனை அறியாத பிறர் எல்லாம், நெஞ்சு என்பதற்கு மனம் எனப் பொருள் கூறி யிருக்கின்றார்கள். அது பொருந்தாது.

“புண்ணுடை நேஞ்சோடு” என்பதில் வருகின்ற. புண் - விழுப் புண்ணைக் குறிக்கின்றது. விழுப்புண், வீரர்களின் முகத்திலும் மார்பிலும் “மாற்று ஏற்கின்ற, படைகளால் ஏற்பட்ட புண்களாதும்” விழுப்புண்படுதல் சிறந்த வீரத்துக்கு அறிதுறியாகக் கொள்ளப்படும்.

“விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து”

என்பது திருக்குறள். எனவே, கும்பகருணனின் மார்பில் போரிலே மாற்றார் எறிந்த படைக்கலங்களால் ஏற்பட்ட விழுப்புண்கள் விளங்கின என்பதை அறிகின்றோம்.

குறிப்பு: தெரியல் - மாலை, தொழிலாகுபெயர். பகை - பண்பாகுபெயர். ஆடல் - வளிமை, தொழிற்பெயர்.

161. வெற்றிவீரனம் உலாவித் தீரிவேன்

அனுமனை வாவி சேயை அருக்கன்சேய் தன்னை அம்பொன் தனுவுடை யவரை வேறோர் நீலனைச் சாம்பன் தன்னைக் களிதொடர் குரங்கின் சேணைக் கடலையும் கடந்து மூடும் பனிதுடைத்து) உகைம் சுற்றும் கதிரெனத் திரிவன் பார்த்தி.

கொண்டுகூட்டு: அனுமனை, வாவி சேயை, அருக்கன் சேய் தன்னை, அம்பொன், தனுவுடை, அவரை, வேறு, ஓர்நிலனை, சாம்பன் தன்னை, களிதொடர் குரங்கின் சேணை, கடலையும், கடந்து (அகன்பின்) மூடும், பனி துடைத்து, ஜிலகம், சுற்றும் கதிர்என, திரிவன், பார்த்தி.

போருள்: அனுமனை - அனுமானையும், வாலிசேயை - வாலியின் மைந்தனகீய அங்கதனையும், அருக்கன் சேய்தன்னை - சூரியனின் மைந்தனகீப் சுக்கிரிவனையும், அம்போன் - அழகீய பொன் னீற்ற போருந்திய, தனுஉடை அவரை - வீற்களைத் தாங்கியவான இராம இலக்குமணர்களையும், வேறுஓர் நீலனை - (வானர வீரர்களில் சீறப்பான ஆற்றல் படைத்தவனுக இருத்தலால்) வேறுக மதித்துப் பாராட்டத்தக்க நீலனையும், சாம்பனை - சாம்பனையும், கனிதோடர் - பழங்களை (உண்ணுதற்காகத்) தேடித் தோடர்ந்து செல்கின்ற, குரங்கின் சேனைக் கடலையும் - குரங்குகளின் சேனைக் கடலையும், (வெள்ளத்தையும்) கடந்து - (போரில்) வேன்று, முடும்பனி துடைத்து - (உலகை) முடிஇருக்கின்ற பனியைத் (தான் உதீத்தவுடன்) போக்கி, உலகம் சுற்றும் - உலகமேல்லாம் (தன் ஒளியைப் பரப்பி) உலாவி வலம் வாங்கின்ற, கதிர் என - சூரியனைப்போல, தீரிவன் - சுற்றித் தீரிவேன், பார்த்தி - (நீ) காண்பாயாக,

பொழிப்பு: அனுமான், அங்கதன், சுக்கிரீவன், இராம இலக்குமணர் என்போரையும், நீலன் சாம்பன் முதலான படைவீரர்களையும், கடல்போலப் பரந்த குரங்குப்படைகளையும் வெற்றிகொண்டு, முடுபனியைப் போக்கி உலகைச்சுற்றி உலாவுகின்ற சூரியனைப்போலச் சுற்றித் திரிவேன், நீகாண்பாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் போர்க்குரலைக் கேட்கின்றோம். விபீடனனின் உயிர் பிழைத்து வாழுவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் இராம இலக்குமணரைப் பாராட்டி, உயர்த்திக் கூறிய கும்பகருணன், மன்னர்க்குரிய (சத்திரியருக்குரிய) மான உணர்ச்சியினால், தன் ஆண்மையை மேம்படுத்தி, இராம இலக்குமணரையும் வெற்றிகொள்வேன் என்று கூறினான். “நன்றான் வீரத்தினும் ஓரம் சேப்புதல்” என்னும் உண்மையை உணர்ந்த கும்பகருணன், இராம இலக்குமணரின் ஆற்றலை உள்ளபடியே பாராட்டி ஒப்புக் கொள்வதுடன், தன் ஆண்மையிலும் நம்பிக்கை உடையவனுயப் போராற்ற முனைகின்றுன் என்பதை உணர்கின்றோம். பாரதப்போரில், வீட்டுமர், துரோனர் என்னும் அறிஞர்கள் இருவரும் ஐவர் பக்கமே வெல்லும் என்பதையும், திரியோதனன் அறத்தை மறந்து விட்டான் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டும், செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகத் துரியோதனன் பக்கத்தில் நின்று, ஐவரை எதிர்த்து, அவர்கள் அஞ்சத்தக்கதாக, ஆண்மைப் போராற்றி ஆவிவிடுத்த வரலாற்றை அறிகின்றோம். இங்

உனமே கும்பகருணனும், வெற்றி இராமன்பக்கமே உண்டென்பதை உணர்ந்துகொண்டும், கடமை உணர்ச்சியுடன் ஆண்மைப் பேரரால் வெல்ல முனைகின்றுன் என்பதை அறிகின்றோம்.

அனுமானும், அங்கதனும் இராவணனிடம் தூதாகச் சென்றவர்களாதலரனும், சுக்கிரிவன், இராவணவின் மனீமுடிகளைப் பறித்தவனுனதாலும், அவர்களின் பெயர்களை முன்னர் எடுத்துரைத்தான். இராம இலக்குமனர்கள், விறபோரில் வல்லவர் என்பதுபற்றி, “அம்போற் தனுவடை யவரை” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினான். நீலன் வாராரப்படையின் தலைவன், சாம்பன் முக்காலங்களையும் உனரவல்ல முதியோன். திருப்பாற்கடலைத் தேவர்கள் கடைந்த காலந்தொடங்கி வாழ்கின்ற ஆண்மையாளன், இச் சிறப்புக்களை உணர்ந்த கும்பகருணன், அவ்விருவரையும், “வேஷேர் நீலனைச் சாம்பன் தனைன்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினான். வராராப்படைகள் எல்லையின்றி எங்கும் பரந்து சென்றமையால் “தூங்கின் சேனைக் கடல்” எனவுங் கூறினான்.

இங்கும் அனுமான் முதலரன் வீரர்களையும், இராம இலக்குமனர்களையும் பேரரில் வென்று குரங்குப் படைகள் முழுவதையும் ஒரு கண்ணினமைப் பொழுதில் கொன்று குவிப்பேன் என்று, கும்பகருணன் கூறுகின்றன். மூடுபனி, சூரிய உதயத்தைக் கண்டவுடனே அழிந்து படும் என்பதே கும்பகருணனின் கொள்கையாகும். “பனிதுடைத்து உலகம் கஸ்தும் காத்தின்னத் திரிவன்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே எழுகின்ற பெருமிதம் அவனின் ஆற்றலைக் காட்டுகின்றது.

பனி - உவமானம் குரங்குப்படை - உவமேயைம், சூரியன் - உவமானம். கும்பகருணன் - உவமேயைம். பனிததுளி, சூரியனைக் கண்ட வுடன் நீங்குதலும், குரங்குப்படைகள் கும்பகருணனால் யிக எனிதில் அழிக்கப்படுதலும் பொதுத் தன்மைகள். மூடுபனியைப் போக்கிய சூரியன் வானம் முழுதும் ஒளியை விரித்து உலாவித்திரிதல்போலக் கும்பகருணனும் குரங்குப் படைகளை எல்லாம் கொன்று, எதிர்ப்பார் ஒருவரும் இன்றிப் போர்க்களாம் எங்கும் உலாவித் திரிவான் என்பதாம்.

குறிப்பு: சேனைக்கடல் - உருவகம், சேனையாகிய கடல் என விரியும். எல்லை இன்றி எங்கும் பாந்துகிடந்தமையாலும், அளவிடப்படாமையாலும், குரங்குப்படைகளைக் கடலாக உருவங்கு செய்தார். கடல்போலச் சேனை எனக் கடலை உவமான மாக வைத்துக் கூறுவதிலும், சேனைக்கடல் என உருவகமாகக் கூறுவதால், குரங்குப் படைகளின் மிகுதியைப் புலப்படுத்தலாம் என்பது கம்பர் கருத்தாகும். தொடர்குஙு - விளைத்தொகை,

162. குரங்குப் படையைக் கலக்கித் திரிவேன்

ஆலங்கண் டஞ்சி ஓடும் அமர்போல் அரிகள் ஓடச் சூலங்கொண் டோடுவேலை தோடர்வதோர் தோற்றும் தோன்ற

நிலங்கொள் கடலும் ஓடக் காலோடு நெருப்பும் ஓடக்
காலங்கொண் டெரும் ஓடக் கறங்கெனத் திரிவன் காண்டி.

கொண்டுகூட்டு: ஆலம் கண்டு அஞ்சி, ஓடும் அமரர் போல், (என்னைக் கண்டு) அரிகள் ஓட, (யான்) வேலை தொடர்வது ஓர் தோற்றும் தோன்ற, சூலம் கொண்டு, ஓடு (அவ் வானர சேனைகளைக் கலக்கும்பொழுது, என் ஆற்ற லீத் தாங்கமாட்டாமல்) காலங்கொள், நீலங்கொள் கடலும், (காலம் கொள்) காலோடு நெருப்பும், ஓட, (காலங்கொள், உலகும் ஓட, (யான்) கறங்கு, என, திரிவன், காண்டி.

பொருள்: ஆலம்கண்டு - (திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய) ஆலகால விடம் என்னும் கோடிய நஞ்சைக்கண்டு, அஞ்சி ஓடும் - அச்சங்கோண்டு ஓடிய, அமரர்போல - தேவர்களைப்போல, அரிகள் ஓட (என்னைக் கண்டவுடன் அச்சத்தினால், இராமனுக்குப் படைத் துணையாக நிற்கும்) குங்குகள் ஓடும்படியாக, அத்திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய நஞ்சானது, (தேவர்களை விடாமல்) தோடர்வது ஓர் - தோடர்ந்து செல்வது போன்ற ஓர், தோற்றும் தோன்ற - காட்சி (என்னைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிய வானர சேனைகளுக்குத்) தோன்றும் வண்ணம், சூலம்கோண்டு - (யான்) துலப் படையைத் தாங்கியபடி ஓடி - (அந்த வானர சேனையை நோக்கி) விரைவாகச் சென்று தாக்கி (அங்கும் யான் தாக்கிய வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல்) காலம் கோள் - (உலகம் முழியும்) ஊழி காலத்தில் (உலகை அழித்தற்காக எழுகின்ற) நீலம் கோள் கடலும் - நீல நிறம் பொருந்திய (உழிக்) கடலும், ஓட - எனது விரைவைத் தாங்கமாட்டாமல் ஓடவும், (காலங்கோள்) காலோடு, நெருப்பும் ஓட - (ஊழி காலத்தில் எழுகின்ற) ஊழிக்காற்றும் (சண்டமாருதமும்) ஊழித் தீயும் (வடமுகாக்கினியும், ஓட - ஓடவும், காலங்கோள் - ஊழிகாலத்தை மனத்தில் எண்ணி, உலகு ஓட - உலகிலே உள்ள உயிர்கள் ஓடவும், கறங்கு என - காற்றுழிபோல (போர்க்களாம் எங்கும்) திரிவன் - சுழன்று (சாரிவந்து) கலக்குவேன், காண்டி - காண்பாயாக.

பொழிப்பு: விபீடனை! திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய ஆகால விடத்தைக் கண்டு, அஞ்சி ஓடிய அமரரைப் போல, என்னைக் கண்டு வானரப்படைகள் அஞ்சி ஓட, யான் அந்தத் திருப்பாற்கடலிலே தோன்றிய நஞ்சானது,

தேவர்களைத் தொடர்ந்து செல்வதுபோலத் தொடர்ந்து சென்று, வானரக் கூட்டங்களைத் தாக்குவேன். அங்கனம் யான் தாக்குகின்ற வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல், ஊழி காலத்திலே உலகை அழிக்கின்ற பெருங்கடலும், ஊழித் தியும், ஊழிக்காற்றும் ஓடவும், உலகுயிர்கள் ஊழிக்காலம் வந்துவிட்டதோ என்று அஞ்சி ஓடவும், காற்றுடிபோலப் போர்க்கள் மெங்கும் சுற்றித் திரிவேன். நீ இதனைக் காண்பாயாக.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே; கும்பகருணன் வீர முழக் கத்தைக் கேட்கின்றோம். பாட்டைப் படிக்கும்பொழுது, எழுசின்ற ஒசை, எங்களையும் போர்வீரராகப் புதுக்கி, எழுச்சி தருகின்றது. “நீலங்கோள் கடலும் ஓடச் காலோடு மேநுப்பும் ஓடக் காலங் கோண் ஓலதும் ஓடக் கறங்கேண்ட் தீவிவன்” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற பெருமித்ததையும், தன் மானத்துடிப்பையும் பாருங்கள். கம்பர் கும்பகருணனுக் நின்று எழுப்புகின்ற ஆண்மைக்குரல் ஒசை உருவமாக நின்று, எங்கள் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது.

திருப்பாற்கடலிலே தோன்றிய ஆலகால விடத்தைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிய அமரரப்போல, கும்பகருணனைக் கண்டு குரங்குக் கூட்டங்கள் அஞ்சி ஓடுகின்றன. எனக் கூறிய உவமை சிந்திக்கத் தக்கதாகும். ஆலகால விடத்தைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிய அமரர்மேல் இரக்கங்கொண்ட ஈசன், அந்த ஆலகாலவிடத்தை உண்டு, அமரரைக் காத்தான். அதேபோலக் கும்பகருணனைக் கண்டு, அஞ்சி ஓடிய குரங்குகளின்மேல் இரக்கங்கொண்ட இரமான், தன் அம்புகளால் கும்பகருணைக் கொன்று குரங்குகளைக் காப்பாற்றுவான் என்னும் குறிப்புப்பொருள் தோன்றுதல் காணக! நல்ல திருப்பாற்கடலில், கொல்லுங் கொடிய நஞ்ச தோன்றினாற் போலத் தூய புலத்தியன் மாபிலே கொடிய கும்பகருணன் தோன்றினான் என்பதும் குறிப்பாகக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் குறிப்புப் பொருளால் கருத்தைப் புலங்கும் புலமையாற்றல் கம்பருக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

ஆலகால விடம் - உவமானம். கும்பருணன் - உவமேயம். ஆலகால விடத்தைக் கண்டு ஓடுகின்ற அமரர் - உவமானம். கும்பகருணனைக் கண்டு ஓடியகுரங்குகள் - உவமேயம். கொடுமையும், நிறமும், கொல்லுதலும் நஞ்சக்கும், கும்பகருணனதுக்கும் உடைய பொதுத் தன்மைகளாகும். அஞ்சி ஓடுதலும், கலங்குதலும், ஆண்மைக் குறைவும், வானவர்க்கும், வானரங்களுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை களாகும்.

குறிப்பு: கறங்கு - உவமானம், கும்பகருணன் - உவமேயம், நிலையில் நில்லாது சுற்றுதல் பொதுத்தன்மையாகும். என - உவம உருபு, கொள்கடல் - வினாத்தொளை.

163. என்னை எதிர்க்கவல்ல இருவரைப் பெற்றேன்

செருவிடை அஞ்சார் வந்தென் கண்ணதிர் சேர்வ ரேல்அக்
கருவரை கனகக் குன்றம் என்னலாம் காட்சி தந்த
இருவரும் நிற்க மற்றிங் கீயாருளர் அவரை எல்லாம்
ஒருவரும் நிரிய ஒட்டேன் உயிர்சுமங்கு (து) உலகில் என்றான்.

கொண்டுகூட்டு: செருவிடை அஞ்சார். என்கண் எதிர்
வந்து, சேர்வர், அதில் அக்கருவரை, கனகக்குன்றம், என்
னலாம், காட்சி தந்த (இராம இலக்குமணர் என்னும்) இரு
வரும், தவிர, மற்று இங்கு, உளர்யார், அவரை, எல்லாம்,
ஒருவரும் உலகில், உயிர் சுமங்கு, திரிய, ஒட்டேன்
என்றான்.

பொருள்: செருவிடை - (போர்க்களத்தின் கண்ணே நீகழும்)
போரிலே, அஞ்சார் - அச்சம் இல்லாதவராய், என் கண் எதிர் -
என் கண்ணுக்கேதிரே, வந்து சேர்வர் ஆகில் - வந்து நிற்பார்
(எதிர்ப்பார்) ஆகில், அக்கருவரை - அந்தக் கருநீல) மலையும்,
கனகக் குன்றம் - போன்மலையும். என்னலாம் - என்று சோல்லும்
பழியான, காட்சி தந்த - (அழகிய) தோற்றுத்தைக் கோண்டு
நின்ற, இருவரும் நிற்க - இராம இலக்குமணர் என்னும் இருவரும்
நிற்க, (நீங்கலாக) மற்று - (அவர்களைவிட) வேறுக, இங்கு உளர்-
இவ்வுலகில் (என்னை) எதிர்ப்பவராய் உள்ளார், பார் - எவர்களோ,
(அவர்கள் எவாய் இருந்தாலும்) அவரை எல்லாம் - அவர்களை
எல்லாம், ஒருவரும் - ஒருவரேனும், உலகில் - உலகின்கண்ணே,
உயிர்சுமங்கு - (தம்) உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டு, திரிய ஒட்டேன்-
உலாவ விடமாட்டேன், என்றான் - என்று (கும்பகருணன்)
கூறினான்.

பொழிப்பு: போர்க்களத்தின்கண்ணே, அச்சம் இல்லா
மல், என்முன் வந்து எதிர்த்து, நிற்பாரானால், கருநீலமலை
யும் பொன்மலையும் போன்ற இராம இலக்குமணர்களன்றி,
வேறு எவரானாலும், ஒருவரைக்கூட்டத் தம் உயிரைத் தாங்
கிக்கொண்டு, உலாவ விடமாட்டேன் என்று கும்பகருணன்
கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலும், கும்பகருணனின் வீரக் குரல்
கேட்கின்றது. தண்ணேடு போர்க்களத்தில் எதிர்த்துப் போர்செய்யக்

கூடியவர்கள் இராம இலக்குமணரைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை யென்று கும்பகருணன் கூறுகின்றார். முன் 161-ம் பாட்டில், “அம் போற் தனுவுடை அவரை” என இராம இலக்குமணரையும் போரில் வெல்வதாகக் கூறிய கும்பகருணன் குலைக் கேட்கின்றோம். இந்தப் பாட்டில், இராம இலக்குமணரை அன்றித் தன்னை எதிர்த்துப் போராடக் கூடியவர்கள் அப் போர்க்களத்தில் இல்லையென்றும், அங்ஙனம் வந்து எவர் எதிர்த்தாலும் அவர்களின் ஆவியைப் போக்கிலிடுவேன் என்றும் அவன் கூறுகின்ற குரலைக் கேட்கின்றோம். இதனால் கும்பகருணன் முன்னேடு பின் மாருகக் கூறுகின்றன் என்று கொள்ளவேண்டாம். முன் இராம இலக்குமணரையும் வெல்லேவேன் என்று கூறிய குபகரும் ணன், இப்பொழுது இராம இலக்குமணரைத் தன்னால் வெல்லமுடியா தென்று கூறவில்லை. அவர்கள் இருவரையும் தவிரத் தன்னை எதிர்க்க வல்லவர்கள் உலகில் வேரெருங்காலும் இல்லையென்று பெருமித்துடன் கூறுகின்றன. இதனால் தன்னையும் எதிர்த்துப் போராடக்கூடிய வல்லமைமிக்க பகைவரைப் பெற்றுவிட்டேன் எனக் கும்பகருணன் வீர எழுச்சியிடுன் கூறுகின்றன் என்றே கொள்ளலாம். “நாசம்வந்து உற்ற காலை நல்லதோர் பகையைப் பேற்றேன்” என முன்னர் இராவணன் முன்னர் கூறியதையும் நோக்குக. “சேநுவிடை அஞ்சார் வந்தேன் கண்ணதீர் நேர்வர் ஆகில் கருவரை கனகக் துள்ளம் என்னலாம் காட்சி தந்த இருவரும் நீர்க் மற்றின் கியாநளார்” என வரும் கும்பகருணனின் குரலைக் கேளுங்கள். இராம இலக்குமணரை முதன்முதலாகப் போர்க்கனத்திலே கண்ட கும்பகருணன், அவர்களின் உருவைப் பொலிவைக் கொண்டே ஆண்மையை அறிந்துவிட்டான். இந்தப் பெரிய கடல் போன்ற படைவீரர்களில் என்னை எதிர்க்கக்கூடிய இருவர் இருக்கின்றார்கள் என்று என்னி இன்பவெறியால் கும்பகருணன் மகிழ்கின்றன. “கருவரை கனகக்குள்ளம் என்னலாம் காட்சிதந்த இருவர்” எனக் கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற பெருமித்ததைப் பாருங்கள். முன் தமியை நோக்கியவன்னை அன்புடன் பேசிய கும்பகருணன், வானரப்படைகளையும் மற்றைய வீரர்களையும், இராம இலக்குமணரையும் பற்றிச் சிந்திக்க வில்லை. பின் மானுணர்ச்சியிடுன், அண்ணனுக்காக ஆவி கொடுக்க வந்துள்ளேன் என்று, விபீடனானுக்குக் கூறுகின்றபொழுது, கடல்போலப் பரந்த வானரப்படைகளையும் அவற்றின் நடுவேநின்ற இராம இலக்குமணரையுங் கண்டான் ஆதலால், “கருவரை கனகக் துள்ளம் என்னலாம் காட்சிதந்த இருவர்” எனத் தான் கண்ட தோற்றத்தை அப்படியே எடுத்துக் கூறுகின்றார். இதனால் தக்க பகைவர்களைப் பெற்றுவிட்டேன் என்று, கும்பகருணன் மகிழ்ந்தான் என்பதை உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: கருவரை : பண்புத்தொகை, கருமையாகிய வரை என விரியும். கனகக்குள்ளம் - உவமைத்தொகை. கனகம்போலும் குள்ளம் என விரியும். 1. கருவரை - உவமானம், இராமன் - உவமேயம். கருமையும் தோற்றப் பொலிவும் பொதுத்தன்மைகள். 2. கனகக்குள்ளம் - உவமானம். இலக்குமணன் - உவமேயம். செம்மைநிறமும் உருவப்பொலிவும் பொதுத்தன்மைகள்.

19. உடன்டெறந்தோனுக்கு உறுதி கூறும் உண்மை வீரன்

(164—171)

என் அண்ணைக் கொல்லக்கருதி வந்த பகைவனுகிய இராமனைப் பணிந்து, வாழ்மாட்டேன். அண்ணனுக்காகப் போர்செய்து, ஆவியைப் போக்கத் துணிந்துவிட்டேன். என்னுடைய பேராற்றலைக் காண்பாயாக என்று, மான உரை கூறிய கும்பகருணன், மீண்டும் விடீட்னைகை நோக்கி, விளங்குகின்ற உறுதி உரைகளையும் உளப் பண்பையும், விடீடனை இராமனிடம் செல்கின்ற செயலையும் இப்பகுதியில் அறிகின்றோம்.

தக்க பெருமை உடையவனே! நீ என் சொல்லை மேலானதாக எண்ணிக் கேட்பாயானால், யான் கூறுகின்ற படி இராம இலக்குமண்ருடைய நட்பை விடாமல், விரும்பி அவர்களுடன் சேர்வாயாக. இனிமேலும் என்னுடன் நீ பேசுவதினால் ஓர் பயனும் உண்டாகாது. ஐயனே! நீ போய் அந்தணரின் தலைவனுகிய இராமபிரானிச் சேர்ந்து வாழ்வாயாக. நாங்கள் எல்லோரும் போர்க்களத்தில் இறந்த பின்பு, இராமபிரானின் உடன்பாட்டைப் பெற்று, மறை நூல்களில் கூறப்பட்ட முறைப்படி எமக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களை இயற்றி, எம்மை உய்விப்பது உனது கடமையாகும். என்றும் வாழ்கின்றவனே! ஆக வேண்டியது ஆகும் காலத்தில் ஆகும். அழியவேண்டியது, அழியுங்காலத்தில் அழியும். இங்நனம் காலத்தின் தண்மையால் ஏற்படுகின்ற ஆக்க அழிவுகளை நிகழாவண்ணம் எம்மால் தடுக்க முடிபாது. நாங்கள் பக்கத்தில் நின்று காத்தாலும் அழிய வேண்டியது, அழிந்தே போகும் இவற்றை எல்லாம் ஐயம் இல்லாமல் அறிந்தவர்களில். நீ சிறந்து விளங்குகின்றாய். காலத்தை ஒட்டி நிகழும், இவற்றை எண்ணி வருந்தாமல், நீ இராமபிரானிடம் இப்பொழுதே செல்வாய். என்னைக் குறித்து மனம் கலங்கி இரங்கவேண்டாம் என்றான். மீண்டும் விடீடனை மார் போடு அணைத்துத் தழுவினான். தழுவியபடியே நீண்ட

நேரம் மனம் இரங்கி, வருந்தி, நீர்நிறைந்த கண்களால் இமை கொட்டாமல் விபீடனைப் பார்த்தான். தம்பி! இன்றுடன் உடன்பிறப்பு என்னும் எங்களின் தொடர்பு முடிந்தது என்று கூறினான். வெற்றிபொருந்திய கொடிய வலிமைவாய்ந்த விபீடனைபும் கும்பகருணனுடைய கால் களிலே விழுந்து வணக்கினான். வணக்கிய விபீடனைன் மனமும் கண்ணும் வாயும் கவலை மிகுதியிலை வறண்டு விட்டன. அவனின் உடலும் உயிரும் ஒடுங்கிவிட்டன. இனிமேல் கும்பகருணனுடன் பேசி மாறுபடுவதால் ஒரு பயனும் இல்லை என்பதை விபீடனை உணர்ந்தான். இராமனிடம் மீண்டு செல்வதுதான் செய்யத்தக்கதென்றும் தெளிந்தான். இங்ஙனம் சிந்தித்துத் தெளிந்த விபீடனை, அரக்கர் சேஜைக் கடல், கைகூப்பித் தொழு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். தன் தம்பியாகிய விபீடனை தான் கூறியவண்ணம் இராமனிடம் செல்வதைக் கண்ட கும்பகருணன் உள்ளத்தில் உவகையும் கவலையும் மாறி மாறி எழுந்தன. வஞ்சளை பொருந்திய அரக்கர்களை முற்றும் நிங்கிவிட்டான். அரக்கர் குலத்தின் முறையையும் மறந்து விட்டான். பிள்ளைத்தன்மை நிங்கிப் பேரறிஞருக மாறி விட்டான் என்று, தன் தம்பியின் தன்மைகளை எண்ணி எண்ணிக் கும்பகருணன் உள்ளாம் கலங்கினான். பெரும் நீர்ப் பெருக்கை உடைய கடவிலே பலவகையான வேற்று நீர் வந்து கலந்தாற்போல, வெப்பம் பொருந்திய தன் கண் களிலே நிறைந்த நீர் இரத்த நீராகச் சொரிய மிகக் கவலை யுடன் கும்பகருணன் நின்றான்.

இவ்வாறு கும்பகருணன் கலங்கி நிற்க, இராமனிடம் போய்ச் சேர்ந்த விபீடனை இராமனை வணக்கித் தந்தை போன்றவனே! அறநெறியில் நின்று வாழும் மனங்கிலைமை, பிழைக்கும் தன்மை உடையவர்களுக்குத்தான் உண்டாகும். யான் கும்பகருணனிடம் சென்று, -அறத்தின் தன் மையை விளக்கிப் பேசவேண்டிய திறமெல்லாம் அமைத் துப் பேசினேன். எப்படிச் சிறந்த உண்மைகளைச் சொன்னாலும், எமது பக்கம்சேரும் எண்ணம் கும்பகருணன் உள்ளத்தில் தோன்றவில்லை. அரக்கர் குலத்தில் வைத்

திருக்கும் பற்று, அவனை விட்டுச் சிறிதும் நீங்கவில்லை என்றான். இதனைக் கேட்ட மேகவண்ணாகிய இராமன், தலையை அசைத்து விபீடினை நோக்கினான். நோக்கி, ஜூயனே! உன் கண் காண உன் அண்ணாகிய கும்பகருணை, என் அம்புகளால் வெட்டி வீழ்த்துதல் நல்ல தல்ல என்று எண்ணினேன். அந்த எண்ணத்தினாலே தான், கும்பகருணை எமதுபக்கஞ் சேர்த்தற்கான முயற்சி யில் ஈடுபட்டு, உன்னை ஏவினேன், எமது கருத்தைக் கும்பகருணன் ஒப்புக்கொள்ளாமல் போர்ப்புரியவே துணிந்து விட்டான் என்றால், இனிமேல் எம்மாற் செய்யக்கூடிய செயல் என்ன இருக்கிறது. இதனால் இந்த உலகில் விதியை வெல்லக்கூடியவர்கள் ஒருவரும் இல்லை என்பதை உணர்கின்றோம் என்றான்.

164. என் சொல்லித் தட்டாமல் விரைந்து செல்

தாங்கிற்பாய் அல்லை என்சொல் தலைக்கொளத் தக்க தென்று கேட்கிற்பாய் ஆயின் எய்தி அவரொடும் கெழிலிய நட்பை வேட்கிற்பாய் இனிஓர் மாற்றம் விளம்பிறுவு விளைவுண் டென்று தூங்கிற்பாய் அல்லை யாரும் தொழுகிற்பாய் என்னச் சொன்னான்.

கொண்டுகொட்டு: என்சொல், தலைக்கொள்ளத் தக்கது, என்று கேட்கிற்பாய், ஆயின் தாழ்க்கிற்பாய், அல்லை, (நீ விரைந்து) எய்தி, ஓர் மாற்றம் விளம்பினால், விளைவு உண்டு, என்று, சூழ்க்கிற்பாய் அல்லை, யாரும் தொழுகிற்பாய், என்ன சொன்னான்.

பொருள்: என்சொல் - (இராமபிரானுடன் சேர்ந்து வாழுமாறு) நான் சொல்லிய அறிவுரைகளை, தலைகொளத் தக்கது - மேலாக மதித்து ஏற்கத்தக்கது, என்று - என்று கருதி, கேட்கிற்பாய் ஆயின் - கேட்பாய் ஆனால், (எற்று நடப்பாயானால்) தாழ்க்கிற்பாய் அல்லை - (இராமபிரானிடம் சென்று சேராமல் இன்னும் இவ்விடத்தில் காலந்தாழ்த்தி நிற்கமாட்டாய், (தாமதித்து நிற்க வேண்டாம்) எய்தி - (திரும்பிக்) சென்று, அவர் ஒடும் - அந்த இராம இலக்குமணரோடு, கெழிலிய நட்பை - போருந்திய நட்பினை, வேட்கிற்பாய் - (இனி மேலும் விடாமல்) விரும்புவாயாக, இனி - இன்னும், (இதன்மேலும்) ஓர் மாற்றம் (என் கொள்கைக்கு மாறுன உன் கொள்கைகளை

விளக்கி) ஒரு சோல்லாதல், (நீ எனக்கு) விளம்பினுல் - கூறுவதால், விளைவு உண்டு என்று - (யாதேனும் ஒரு பயன் உண்டாகும் என்று, தூழ்கிற்பாய் அல்லை - (என்னவகையான தூழ்ச்சியையும்) சிந்திக்கச் தத்க்காய் அல்லை (கருதத்தக்காய் அல்லை,) யாரும் தோழுகிற்பாய் - (உலகில்) எல்லோரும் வணங்கத்தக்க பெருமை உடையவனே, என்ன - என்று, சோன்னுன் - (கும்பகருணன்) கூறினான்.

பொறிப்பு: என் சொல்லை மேலாக மதித்து, ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதென்று கருதி நீ கேட்பாயானால், இராம இலக்குமணருடன் பொருந்திய நட்பை விரும்பி இப்பொழுதே, அவர்களிடம் சென்று சேர்வாயாக. என்னுடன் நின்று காலத்தைத் தாழ்த்தாதே, இதன்மேலும் எனக்கு ஒரு வார்த்தையைக் கூறுவதால், யாதேனும் ஒரு பயன் உண்டாகக் கூடுமென்று கருதிச், சூழ்சிச் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று (கும்பகருணன்) கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாடடிலே எதிர்காலச் சிந்தனைஉடன் பேசுகின்ற கும்பகருணனின் அங்புக்குரலைக் கேட்கின்றோம் தன் தமிழ் எதிர்காலத்தில் இலங்கையின் மன்னாக வீற்றிருந்து அரசாங்கம் பெருவாழ்வை என்னி என்னி மகிழ்கின்ற கும்பகருணன், “தாழ்க்கிற்பாய் அல்லை எய்தி அவரோடும் கேத்துய நட்பை வேட்கிற்பாய்” என மிக ஆர்வத்துடன் கூறுகின்ற குரலைக் கேட்கின்றோம். விப்டனை விரைந்து இராம இலக்குமணரிடம் போய்ச் சேராவிட்டால், அவர்கள் விப்டனைமேல் ஜயங்கொண்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால், “தாழ்க்கிற்பாய் அல்லை என்கோல் கேட்கிற்பாய் ஆகில், எய்தி அவரோடும் கேத்துய நட்பை வேட்கிற்பாய்” எனக் கும்பகருணன் துடித்துக் கூறுகின்றான் என்பதை உணர்கின்றோம். என்னை இராமனின் பக்கம் சேர்க்கவேண்டு மென்ற எண்ணத்தால் நீ எடுத்துக்கொண்ட சூழ்சிகள் ஒன்றும் பயன்படாது. நீ இப்பொழுதே இராமபிரானிடஞ் சென்று சேர்வாயாக, எனக் கும்பகருணன் விப்டனை ஊக்குகின்றான். தான் இறந்தாலும் தன் தமிழ் உயிருடன் வாழுவேண்டுமென்ற ஆராமையினால் பேசுகின்ற கும்பகருணனின் குரவிலே கம்பரின் உயிரும் கலந்து உலாவுகின்றது. “இனியோர் மாற்றம் விளம்பினுல், விளைவு உண்டு என்று தூழ்கிற்பாய் அல்லை” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஆர்வம் அவன் தன்னை மறந்து தன் தமிழின் எதிர்காலத்தைச் சிந்திக்கின்றான் என்பதை உணரலாம். விப்டனை இராம இலக்குமணருடன் கொண்ட நட்பு ஒருகாலத்தும் குறையா

தென்பதை உணர்த்த, கேழ்டிய நட்பு” எனக் கம்பரி சிறப்பித்துக் கூறினார். கெழ்டிய என்ற தொடரைப் படிக்கின்றபொழுது எழுசின்ற அளவெடை ஒசை, அந்தநட்பின் நீண்டகால நிலைபேற்றைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் அளவெடை ஒசையாலும் ஓர் பொருளை உணர்த்துகின்ற ஆற்றல் கம்பரின் புலமைச் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு: மாற்றம் - தொழிற்பெயர், நிற்பாய் - விளையால் அணையும் பெயர். கெழ் இய - உயிர் அளவெடை.

165. சமக்கடன் எமக்கு நீ இயற்ற வேண்டும்

போதுமீ ஜய பின்னைப் போன்றிருங்க் கெல்லாம் நின்ற
வேதியர் தேவன் தன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்ம்மை
ஆழிநூல் மரபி ஒலை கடன்களும் ஆற்றி ஏற்ற
மரதுயர் நரகம் நண்ணு வண்ணமும் காத்தி மன்றே.

கொண்டுகூட்டு: ஜய! நீ போதி, (போர் முடிந்த)
பின்னை, பொன்றிருங்க்கு, எல்லாம். நின்ற வேதியர்
தேவன் தன்னை, வேண்டினை, பெற்று, மெய்ம்மை, ஆதி
நூல் மரபினாலே, கடன்களும், ஆற்றி, மாதுயர், ஏற்ற
நரகம் நண்ணு வண்ணம், காத்தி.

பொருள்: ஜய! - ஜயனே, நீ போதி - (நீ விரைந்து இராமபிரா
ஸிடம்) சேல்வாயாக, பின்னை - (போர் ஒழிந்த) பின்பி, போன்றி
ஞர்க்கு எல்லாம் (போரிலே) இறந்த எம் தலத்தினர் எல்லோர்க்கும்,
நின்ற - நிலைபேற்று விளங்குகின்ற, வேதியர் தலைவன் தன்னை -
வேதங்களை உணர்ந்த அந்தனரின் தலைவகைய இராமனை, வேண்
டினை - (வணங்கி) வேண்டிக்கோண்டவனுய், பெற்று - (அவருடைய
உடன்பாட்டைப் பெற்று, மெய்ம்மை - உண்மைப் போருளைக்
கொண்ட, ஆதி நூல் - முதல் நூலாகிய வேதத்தில் கூறியுள்ள,
மரபினாலே - முறைமைப்படியே (விதிப்படி), கடன்களும் - (இறந்த
வர்களுக்கெல்லாம் ஆற்றவேண்டிய நீர்க்கடன் தீக்கடன் முதலான)
இறுதிக் கடன்கள் யாவற்றறையும், ஆற்றி - செய்து, (அந்தக் கடன்
களின் பயனால்) மாதுயர் ஏற்ற - பேரிய துன்பத்தைத் தருகின்ற,
நரகம் நண்ணு வண்ணம் - நரகில் (நாங்கள்) சேராதபடி, காத்தி -
காப்பாயாக.

பொறிப்பு: ஜயனே! நீ அந்தனரின் தலைவகைய இரா
மனைச் சேர்ந்து வாழ்வாய், நாங்கள் எல்லோரும் போரில்

இறந்த பின்பு, அந்த இராமனுடைய உடன்பாட்டைப் பெற்று, நீர்க்கடன் தீக்கடன் முதலான இறுதிக் கடன்களையெல்லாம் வேத நூல் முறைப்படி செய்து, கொடிய நரகத் துன்பத்தில் வீழுவன்னைம் எங்களைக் காப்பாற்றுவாயாக.

விளக்கம்: இந்தப்பாட்டிலே, கும்பகருணனின் எதிர்காலச் சிந்தனையைக் காண்கின்றோம். ஆண்மையிற் சிறந்த கும்பகருணன், அறத்தின் உண்மை உணர்ந்த தெளிவோடு பேசுகிறான். அறத்தை மறந்து அயலவன் மனையாளை அல்லறபடுத்திய இராவணனின் ஆண்மையும் தவமும் அவனுக்குத் துணையாக நின்று போர்ப்புகின்ற தன் னுடைய ஆண்மையும் இந்திரசிததன் முதலான வீரர்களின் ஆண்மையும், பயன்படாதொழிய அரக்கர்குலம் அழியும் என்பதை அறிந்த கும்பகருணன், “போது நீ ஜயபின்னைப் போன்றினுரீக் கேல்லாம் ஆத்தால் மரபினுலே கடன்களும் ஆஸ்ரி ஏற்ற மாதுயர் நரகம் நண்ணுவன்னமும் கார்த்தி” என, விபீடனைனை மிக இரக்கத்தோடு கேட்கின்றான். போர்க்களத்தில் நாங்கள் பொன்றுகின்ற துன்பத்திலும் பார்க்க நரகத்துன்பம் கொடியது. அந்த நரகத்திலே வீழ்ந்து வருந்தாமல் அரக்கர் குலத்தினர் எல்லோரையும் காப்பாற்றுவேண்டிய கடமை உணக்கே உரியதாகும் என்று கும்பகருணன் விபீடனைஞ்சு மிக உருக்கமாகக் கூறுகின்றான். இராமபிராளை நீ சேர்ந்து நிற்பதால் உணகுலத்தினரைக் காப்பாற்றிய பெருமை உணக்குச் சேருகின்றது என விபீடனைனைப் பாராட்டி ஊக்குகின்ற கும்பகருணனின் உடன்பிறப்பன்பை இதனால் உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: வேண்டினை - முற்றெச்சம். போது - ஏவல் வினைமுற்று. காத்தி - முன்னிலை ஏவல் ஒருமை, நன்னை - சுறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். மன், ஓ - அசைகள்.

166. ஆவதும் அழிவதும் அவரவர் காலத்தால் நிகழ்வன

ஆகுவ(து) ஆகுங் காலத்து அழிவதும் அழிந்து சிந்திப்
போகுவ(து) அயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்
சேகர உணர்ந்தோர் நின்னில் யார்உளர் வருத்தல் செய்யாது
 ஏகுதி எம்மை நோக்கி இரங்கலை என்றும் உள்ளாய்.

கொண்டுகூட்டு: காலத்து, ஆகுவது ஆகும், அழிவதும் அழிந்து சிந்திப் போகுவது, அயலே நின்று போற்றினும் (அவை) போதல் செய்யும், சேகு, அற, உணர்ந்தோர், நின்னின் யார் உளர், வருந்தல் செய்யாது, ஏகுதி என்றும் உள்ளாய், எம்மை நோக்கி இரங்கலை,

பொருள்: காலத்து - (நல்ல ஊழின் வலியால் ஆகவேண்டிய) காலத்தில், ஆகுவது ஆகும் - உண்டாகவேண்டிய நன்மைகள் உண்டாகியே தீரும், அழிவதும் - (அதேபோலத் தீய ஊழின் வலியால்) அழியவேண்டியனவும், (அழிய வேண்டிய காலத்தில்) அழிந்து சிங்திப் போகுவது - அழிந்து (உருத்தேரியாமல்) சித றுண்டு போவனவே ஆகும், சேகு அற - குற்றம் நீங்க, உணர்க் தோர் - (அற நூல்களை) அறிந்தவர்களில், நின்னின் - உன்னைக் காட்டிலும், (உன்னைவிட) யார் உளர் - (சிறந்தவர்கள்) எவர் இருக்கின்றார்கள், வருந்தல் செய்யாது - (நிகழ்ந்தவற்றையும்) நிகழப் போவனவற்றையும் நினைத்து) மனம் வருந்தீக் கவலையுருமல், ஏகுதி - (இராம இலக்குமணரிடம் விரைந்து) செல்வாயாக, என்றும் உள்ளாய் - (இறக்காமல் சிரஞ்சீவியாய்) என்றும் இருந்து வாழ் கின்றவனே, எம்மை நோக்கி - (இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இறந்து போக இருக்கின்ற) எங்களைப்பற்றி நினைந்து, இரங்கலை - இரக்கம் கோள்ளாதே, (மனம் வருந்தாதே).

போழிப்பு: (ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும்) காலத்தை ஒட்டி நடக்க வேண்டிய நன்மைகள் நடந்தே தீரும். நடக்கவேண்டிய தீமைகளும் நடந்தேதீரும். இங்ஙனம் காலத்தையொட்டி அழிகின்றவற்றைப் பக்கத்தில் நின்று காத்தாலும் அழிக்கே போகும். குற்றமற இந்த உண்மைகளை உணர்ந்தவர்களில் உன்னிலும்பார்க்கச் சிறந்தவர்கள் யார் இருக்கின்றார்கள். நிகழ்ந்ததையும் நிகழப்போவதையும் எண்ணிக் கவலைப்படாமல், இராம இலக்குமணரிடம் செல்வாயாக. என்றும் வாழ்கின்றவனே! இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இறக்கப்போகின்ற எங்களைப்பற்றி நினைந்து இரக்கம் கொள்ளவேண்டாம்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, மெய்யுணர்ச்சியோடு பேசுகின்ற கும்பகருணனின் குரலைக் கேட்கின்றோம். ஆக்கமும், அழிவும் அவரவர் காலத்தை ஒட்டி வருவனவாகும். அவற்றின் வருகையை இடையில் நின்று தடுக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவற்றை எல்லாம் தெளிவாக உணர்ந்த நீயுமா நிகழ்ந்தவற்றையும், நிகழப்போகின்றவற்றையும் எண்ணி வருத்தப்படுகின்றும். எனக் கும்பகருணன் விபீடனைக் கேட்கின்றன். “ஆகுவது ஆகுங்காலத்து அடிவதும் அழிந்து சிந்திப் போதுவது” எனக் கும்பகருணன் கூறுகின்ற குரலிலே இருவகைப்

பற்றையும் லிட்ட துறவிகளின் எண்ணத்தைக் காணகின்றோம். தன் முன்னவனுகிய இராவணனின் தவப்பீபறுகள் எல்லாம் அழிந்து போகுங் காலம் வந்துவிட்டதென்பதே கும்பகருணனின் கருத்தாகும். சீதையின் சிறையால் ஏற்படப்போகுங் கெடுதிகளைப்பற்றி எடுத்துரைத் துத் தன் முன்னவனைத் திருத்த தான் மேற்கொண்ட செயல்களை என்னாம் பாழானமை குறித்து, இந்த முடிவுக்குக் கும்பகருணன் வந்தானென்பதை உணர்கின்றோம். தனது தம்பியான விபீடனை இனிது வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் “கேகற உணர்ந்தோர் நீங்கள் யாநளர் வந்தத்தீர்க்கேயாது ஏதுதி என்றும் உள்ளோய்” என, அவனைப் பாராட்டி உரைக்கின்றன. நாங்கள் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இன்னுஞ் சில காலத்தின் பின்னே இறந்தபோவோம், நீ என்றும் இறவாத வரம்பெற்றவனுதலைல், இராமனுடன் சேர்ந்து இவங்கையின் மன்னாக வீற்றிருந்து வாழுவாய் என்பதை நினைவுட்ட விபீடனை நோக்கி, “ஏதுதி என்றும் உள்ளோய்” எனக் கூறினான். “ஆகுவது ஆகுக்காலத்து அழிவதும் அழிந்து சிந்திப் போகுவது அயலே நின்று போற்றினும் போதல் சேய்யும்” என்னுஞ் கும்பகருணன் குரலுடன்,

“ஆம்பொருள்கள் ஆகும் அது யார்க்கும் அழிக்கொண்டுப் போம்பொருள்கள் போகும் அவை பொறியின்வகை வண்ணம் !

எனவரும் கலுழுவேகன் குரலை ஒப்பிட்டு நோக்குக.

குறிப்பு: ஏகுதி, இரங்கசீல - முன்னிலை வினைமுற்றுக்கள். ஆகுவது, அழிவது - வினையால் அணையும் பெயர்கள். சேகு - குற்றம்,

167. உடன்பிறப்பு ஒழிந்தது

என்றவன் தன்னை மீட்டும் எடுத்துமார்க்கு (பு) இறுகப் புல்லி நின்றுநின்று (பு) இரங்கி ஏங்கி நிறைக்கனால் நெடிது நோக்கி இன்றெடும் தவிர்ந்த தன்றே உடன்பிறப்பு (பு) என்ப தெள்ளுள் வெற்றிவெந் திறவி ஒலும் அவன்அடித் தலத்து வீற்றந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: என்று, அவன் தன்னை (விபீடனை) மீண்டும் எடுத்து, மார்பு இறுக, புல்லி, நின்று நின்று, இரங்கி, ஏங்கி, நிறைக்கனால் நெடிது, நோக்கி, உடன்பிறப்பு, என்பது, இன்றெடும், தவிர்ந்தது, என்றான், வென்றிவெந் திறவினாலும், அவன் (அந்தக் கும்பகருணனின்) அடித்தலத்து விழுந்தான்.

பொருள்: என்று - என்று (கும்பகருணன்) காலத்தினால் ஏற்படும் ஆக்க அழிவுகளை எவராலும் தடுக்கமுடியாதேன்ற

உண்மைகளை எடுத்துக் கூறி, அவன்தன்னை - அவ்விபீடனை, மீண்டும் எடுத்து - பின்பும் தன் இரு கைகளாலும் வாரித்துாக்கி, மார்பு இறுகப் புல்லி - (அன்புமிதார) தன் மார்போடு அழுந்தத்தழுவி, ஸின்று ஸின்று - (அன்பு மிகுதியால் ஒரே இடத்தில்) மலைத்து ஸின்று, இரங்கி - வாய்விட்டுப் புலம்பி, ஏங்கி - ஏக்கங் கொண்டு, நிறை கண்ணால் - (அழுதழுது) ஸிர்கைறந்த கண்களால், நெடிதுநோக்கி - (தன் தம்பியை ஆசைதீர) நெடுநேரம் (இமைகொட்டாமல்) பார்த்து, உடன்பிறப்பு என்பது - (உனக்கும் எனக்கும் உள்ள) உடன்பிறந் தார் என்னும் (கூடப்பிறந்த அண்ணன், தம்பி என்னும்) உரிமைத் தொடர்பானது, இன்றேரும் - இன்றைய நாளோடும், தவிர்ந்தது - ஒழுந்தது, என்றுன் - என்று (கும்பகருணன்) கூறினான், வேன்றி - வேற்றி போருந்திய, வேதிதறினாலும் - கோடிய (மிக்க) வளி மையை உடையவனுமாகிய விபீடனைாலும், அவன் - அக் கும்ப கருணனீன், அடித்தலத்தில் - கால்களின்மேல், வீழ்ந்தான் - சீழ்ந்து வணங்கினான்.

பொறிப்பு: இங்ஙனம் விபீடனை நோக்கிக் கூறிய கும்பகருணன் மீண்டும் அவனை வாரித்துாக்கி மார்போடு அணித்துத், தழுவியபடியே ஸின்று, நீண்டநேரம் இமை கொட்டாமல் உற்றுப் பார்த்தான். உற்றுப் பார்த்த கும்பகருணன், “உடன்பிறப்புத் தொடர்பு இன்றுடன் ஒழுந்தது” என்றுகூறி விபீடனை விடுத்தான். வெற்றி பொருந்திய கொடிய வலிமையோடு கூடிய விபீடனைாலும் கும்பகருணனுடைய கால்களின்மேல் வீழ்ந்துவணங்கினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, உடன்பிறந்தார் இருவரின் உயிர்ததோய்வு பெற்ற உரிமை அன்பின் தன்மையை உணர்கின்றேனும். கும்பகருணனின் உள்ளம் உடன்பிறப்பு உரிமையினால் நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து, உருகிக் கணிகின்ற தன்மையைக் கம்பர் எமக்கு, எடுத்துக் காட்ட முயல்கின்றார். கும்பகருணன் உள்ளத்தில் ஊறிக்காந்த உடன் பிறப்பு உணர்க்கியைப் படிக்கின்றவர்ன் உள்ளாம் உஞ்சி உஞ்சி உணர்ந்து, ஈடுபடக்கூடிய மேய்ப்பாட்டோடு பாடிய கம்பர்ன் புலமை என்றும் வாழக்கூடிய உயிர்ஆற்றல் வாய்ந்ததாகும்.

“ அவன் தன்னை எடுத்து மார்பு இறுகப் புல்லி நின்று நின்று இரங்கி ஏங்கி நிறைகண்ணால் நெடிது நோக்கி ”

எனக் கும்பகருணனின் செயல்களைக் கம்பர் கூதுகின்ற ஒவ்வொரு சொல்லிலும் அவரின் உயிர்ச்சாயல் வீசுகின்றது. தன், அருமைத்

தமிழையத் தம் மார்போடு அனைத்துபடியே நின்று கும்பகருணன் இருங்கினான். ஏங்கிலும், நீண்டநேரங் கண்ணிமை கொட்டாமல் உற்றுப் பார்த்தான் என்றெல்லாங் கம்பர் கூறுகின்ற செயல்களைப் படிக்கின்ற ஒவ்வொருவர் உள்ளும் உருகும். உடன்பிறந்த, அண்ணன், தமிழ்மாருடன் வாழ்கின்றவர்கள் இதனைப் படிப்பார்களால் எவ்வளவு மகிழ்வார்கள்—உருகுவார்கள்—உயிர் துடிப் பார்கள் என்பதை உரைக்க முடியுமா. கும்பகருணனின் செயல்களைக் கூறுவதுபோல, உடன்பிறந்தாரின் உண்மை அன்புக்கு அழியாத பெரு வாழ்வைக் கம்பர் தொடுத்துவிட்டார். “நிறைகண்ணல் நேடிது நோக்கி” என்ற தொடரைப் படிக்கும்பொழுது, எமக்குமுன் நின்று, கும்பகருணன், விபீடனைன் நீர்நிறைந்த கண்ணேடு நெடுநேரம் உற்றுப் பார்ப்பதுபோன்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்குகின்றது. நேடிது நோக்கி என்ற செற்களில், கும்பகருணன் தனி தமிழை எவ்வளவு நேரம் ஆசைத்திரப் பார்த்தானென்பதைக் கம்பர் எமக்கு உணர்த்துகின்றார். நேடிதுநாள் வளர்த்து எனக் கும்பகருணன் கூறுவதாக வரும் தொடரையும் நோக்குக.

“நின்று நின்று நிறைகண்ணல் நேடிது நோக்கி” என்ற தொடருடன், “கடைக்கண்ணல் நோக்கி நோக்கி இநகண்ணீர் கழலப் போனுன்” என இந்திரசித்தன் நிலையைக் கம்பர் உணர்த்துகின்ற தொடரையும் சேர்த்துப் படித்துப் பாருங்கள். இவற்றால் உள்ளத்தின் உணர்ச்சியை ஒசை உருவத்தில் உலாவப் பாடுகின்ற கம்பரின் கவிதை ஆற்றலை அறிகின்றோம். இனி, “இன்றேம் தவிர்ந்தது அன்றே உடன் பிறப்பு என்று விட்டான்” என்ற அடிகளைப் படிக்கும் பொழுது எம்மை அறியாமலே எமது கண்களிலும் நீர் நிறைகின்றது. இந்த அடிகளைப் படித்து, உணர், உணர எழுகின்ற ஈடுபாட்டை, எழுத தினால் எழுதமுடியாது. தமிழ், நான் உண்ணை, இனி, எப்பொழுது காணப் போகின்றேன் எனக் கும்பகருணன் கேட்கின்ற குரலை அப்படியே கம்பர் எமக்கு உணர்த்துகின்றார், உடன்பிறந்தாரின் அன்பை இதற்குமேல் எடுத்துக்கூற முடியாது. இங்ஙனம் உள்ளதைத் தோட்டு உணர்ச்சிகளை எழுப்புகின்ற ஈடுபாடு நிரம்பிய கவிஞர்களால் தான் இந்த உலகில் மக்கள் வாழ்வு தோட்டித்து நிலைப்பேறுகின்றது.

“திண்ணபொருள் எய்தலாகும் தெவ்வரைச் செகுக்கலாகும்
நண்ணபொடு பெண்டிர்மக்கள் யாவையும் நண்ணலாகும்
ஒண்ணபொருள் ஆவதையா உடன்பிறப்பு ஆக்கலாக
எம்பியை ஈங்குப்பெற்றேன் என்னள்க்கு அரியதென்னே” —(சிந், 1760)

என வரும் திருத்தக்கதேவரின் குரலுடன் “இன்றுடன் தவிர்ந்தது அன்றே உடன்பிறப்பு” என்ற கம்பரின் குரலையும் ஒப்பிட்டுப்

பாருங்கள். இரண்டு புலவர்களும் சீவகனுகவும், கும்பகருணனுகவும் நின்று உடன்பிறப்பின் உரிமையைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்கள். சீவகன், உடன்பிதுப்பை அடைந்த மகிழ்ச்சியால் இன்பக்குரல் எடுத்துக் கூறுகின்றன, கும்பகருணன் இளிமேல் தன்னுடன் பிறந்த தம்பியைக் காண முடியாதென்ற துண்பத்தால் அவலக்குரல் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இனி, விபீடனை இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அறத்தைக் காப்பாற்ற முற்பட்டான் என்றாலும், ஆண்மையில் குறைந்தவன் அல்ல என்பதை உணர்த்த வேண்டியே தீர்வினேன் எனக் கம்பர் அவனைச் சிறப்பித்துக் கூறினார். இதனால் விபீடனை அறத்தை மறந்து தீமை செய்யாத ஆண்மையை உடையவன் என்பதை உணர்கின்றோம்.

குறிப்பு: என்று, ஏ - அசை, நின்று, நின்று - அடுக்குத்தொடர், புல்லி - தழுவி.

168. தமையளைப் பிரிந்து செல்லும் தம்பி

வணங்கிறோன் வணங்கிக் கண்ணும் வதனமும் மனமும் வாயும் உணங்கிறோன் உயிரோடு யாக்கை ஒடுங்கிறோன் உரைசெய்து இன்னும் பினங்கிறோல் ஆவ தில்லைப் பெயர்வ(து) என்றெழுந்து போந்தான் குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனைக் கடலெல்லாம் காங்கள் கூப்பப்.

கொண்டுகூட்டு: குணங்களால், உயர்ந்தான், (ஆகிய கும்பகருணன்) வணங்கினான், வணங்கு (தன்) கண்ணும், வதனமும், மனமும் வாயும் (கவலைத் தீயால்) உணங்கினான், உயிர்ஓடு, யாக்கை, ஒடுங்கினான், இன்னும் (கும்பகருண நுடன்) உரைசெய்து, பினங்கினால், ஆவது, இல்லை, பெயர்வது (தான் செய்யத்தக்கது) சேனைக்கடல் எ(ல்) லாம், கரங்கள் கூப்பப், எழுந்து, போந்தான்.

போருள்: குணங்களால் - (தனக்கே இயல்பாக அமைந்த) நற்குணங்களால், உயர்ந்தான் - (அராக்கர்களில்) சீறந்தவனுகிய விபீடனை, வணங்கினான் - (கால்களீன்மேல் வீழ்ந்து வணங்கிப் பின்) எழுந்து நின்று வணங்கினான், வணங்கி - (இங்களும் மீண்டும்) வணங்கியபின், (தான் ஸினைத்தபடியே. கும்பகருணனை, இராம பிரானின் பக்கத்தில் சேர்க்க முடியவில்லையே என்ற கவலைத் தீயினால்) கண்ணும் - கண்களும், வதனமும் - முகமும், மனமும், வாயும், உணங்கினான் - உலரப் பேற்றுன், உயிர்ஓடு யாக்கை -

உயிரும், உடம்பும், ஒடுங்கினான் - மேலிந்தான் (குறுகினான்) இன்னும் - இதன்மேலும், (கும்பகருணன் கோள்கையை எதிர்த்துப்) பினாங்கினால் - மாறுபடப் பேசுவதினால், ஆவது இல்லை - ஆகக் கூடிய பயன் ஒன்றும் இல்லை, (பேறும்பயன் ஒன்றும் கிடையாது) பேயர்த்து (ஆவது) என்று - தீரும்பி (இராமபிரானிடம்) போவதே செய்யத்தக்கது என்று தேளிந்து, சேனைக்கடல் எ(ல்)லாம் - கும்பகருணனுக்குப் பக்கத்துக்கண்யாக நின்ற) கடல்போன்ற சேனை வீரர்கள் யாவரும். கரங்கள் கூபப - கைகுவித்து (த்தன்னை) வணங்க, எழுந்து போந்தான் - (அவ்விடத்தில் நின்று) எழுந்து (அகன்று) சென்றுன்.

பொறிப்பு: நற்குணங்களால் மேம்பட்ட விபிடணன், கும்பகருணனின் காவின்மேல் வீழ்ந்து வணங்கினான், இங்கானம் வணங்கியபின், தன் கண்ணும், முகமும், மனமும். வாயும் கவலையிகுதியால் உலர்ந்து போனன். உயிரும் உடலும் ஒடுங்கினான். இனிமேல் கும்பகருணனின் கொள்கையை மறுத்துப் பேசுவதால் ஒருபயனும் இல்லை என்பதைத் தெளிந்தான். இங்ஙனம் தெளிந்த விபீடணன், இனி எழுந்து போவதுதான் செய்யத்தக்க செயல் என்பதை உணர்ந்து, கடல்போன்ற படைவீரர்கள் கைகூப்பித்தொழு எழுந்து சென்றுன்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே, கும்பகருணனைவிட்டு இராமபிரானிடம் செல்கின்ற விபீடணனின் தன்மை கூறப்படுகின்றது. தன் கொள்கையை ஏற்று இராமபிரானுடன் சேர்ந்து வாழவிரும்பாத குமாகருணனின் நிலைமையை என்னி என்னிக் கவலைப்படுகின்ற விபீடணனின் ஆற்றுமையைக் கம்பர் எடக்குக் காட்டுகின்றார். “கண் னும் வதனமும் மனமும் வாயும் உணங்கினுன்” எனக் கம்பர் விபீடணனின் செயலற்று நின்ற கோலத்தை அப்படியே படம்பிடித்து விட்டார். கும்பகருணனை நியிர்ந்து பார்க்கவும் முடியாத நிலையில் கண்ணும் உலர்ந்துவிட்டது. கும்பகருணன், இராமபிரானை அடைந்து வாழ மறுத்துவிட்ட கவலை அகத்திலே உறை ஊற, விபீடணனின் மனமும் உலர்ந்துவிட்டது. கும்பகருணனைத் தன் பேசுவன்மையால் இராமபிரானிடம் சேர்க்க முடியவில்லையே என்பதை எண்ண, விபீடணனின் வாயும் (நாவும்) உலர்ந்துவிட்டது. இங்ஙனம் கும்பகருணனை நோக்கிய கண்ணும், அவனைக் கண்டு மலர்ந்த முகமும், அவனின் அஞ்சிரகளை எண்ணி, மகிழ்ந்த மனமும், அவனைன் ஆக்கங் கருதி

அறிவுரைகள் உரைத்த நாவும் (வாயும்) உலர்ந்துபோக, மிகக் கவலை யோடு விபீடனை மீண்டான் என்பதாம்.

“அடியனேன் சென்று அறிவினால்
அவனை உள்ளம் சேகறத் தெருட்டி
ஈண்டுச் சேருமேல் சேர்ப்பல்”

என இராமனிடம் விபீடனை கூறிவந்த செயலை ஆற்றமுடியாமல் வெறுங் கையேரடு இராமபிரானிடம் மீண்டு சென்றுள் என்பதை இதனால், கம்பர் எமக்கு உணர்த்துகின்றார். “உயிரோடு யாக்கை ஒடுஞ் கிளுள்” என்ற தொடரால் விபீடனைனின் செயலற்ற நிலையை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். “உரைசேய்து இன்னும் பினாங்கினால் ஆவது இல்லை” என விபீடனை என்னியதாகக் கம்பர் கூறுகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஒசை, இராமபிரானுக்குத் தான் கூறியவண்ணம், கும்பகருணைக் கூட்டிச்செல்ல முடியவில்லையே என்ற ஆற்றுமையால் விபீடனை வாடுகின்ற தன்மையை உணர்த்துகின்றது. அறத்தை மறவரத விபீடனைக் “துணங்களால் உயர்ந்தான்” எனக் கம்பர் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

குறிப்பு: சேளைக்கடல் - என்பதைச் சேளையாகிய கடல் என. உருவகமாகவும் கொள்ளலாம். பெயர்வது - தொழிற் பெயர். பினாங்கல் - மாறுபடுதல். “குணங்க தால் உயர்ந்தான் சேளைக்கடல்” என்பதற்கு, நன்றிமறவாத குணத்தால் உயர்ந்தவனுகிய கும்பகருணனின் சேளைக்கடல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

169. உதிரம்ஒழுகும் கண்கள்

கள்ளநீர் வாழ்க்கை யேமைக் கைவிட்டுங் காலும் விட்டான் பிஸ்லைமை துறத்தான் என்னப் பேதுறு நிலையன் ஆகி, வெள்ளநீர் வேலை தன்னில் வீழ்ந்தநீர் வீழ வெங்கன் உள்ளநீர் எல்லாம் மாறி உதிர்நீர் ஒழுக நின்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: கள்ளநீர், வாழ்க்கையேமை, கைவிட்டு, காலும் விட்டான், பிஸ்லைமை துறத்தான், என்ன (என்று) பேதுறு, நிலையன் ஆகி, வெள்ளநீர், வேலைதன்னில், வீழ்ந்தநீர் வீழ, வெம்கண், உள்ளநீர்மாறி, உதிரநீர் ஒழுக நின்றுன்.

பொருள்: கள்ளநீர் வாழ்க்கை யேமை - வஞ்சகத் தன்மை போருந்திய வாழ்வை உடைய (உடன் பிறந்தோராகிய) எங்களை, கைவிட்டு - முற்றுக வெறுத்து நீங்கி, காலும் விட்டான் - (அரக்கர் குலத்தில் பிறந்த) சந்ததீத் தோடர்பையும் விட்டுவிட்டான்,

பிள்ளையை துறந்தான் - (எங்கள் இருவரினும் இளைஞரைக்கப் பிறந்த இவன் இப்பொழுது அறிவில் எம்மினும் பேரியவனும் மாறித்) தன் இளமைப் பருவத்தின் அறியாமையை விட்டு நீங்கினான், என்ன - என்று நினைத்து, பேதுறு நிலையன் ஆகி - (தன் தம்பியைப் பிரிந்த கவலை மிகுதியால்) மனம்கலங்கும் தன்மையை உடையவனைகி, வேள்ள நீர் - மிகுந்த நீரை உடைய, வேலைதன்னில் - கடவின் கண்ணே, வீழ்ந்த நீர்வீழ் - (சென்று) வீழ்ந்த ஆற்றுநீரைப் போல, வெம்கண் - கோழிய கண்களிலே, உள்ளாநீர் மாறி - உள்ள கண்ணீர் முழுவதும் வழிந்த முழங்தபின்பு, உதிராநீர் - இரத்தமாகிய நீர் (தன் கண்களிலே இருத்து), ஒழுக நின்றுள்ளன - வழிந்து பாயத் தக்கதாகக் (கும்பகருணன்) நின்றுள்ளன.

பொறிப்பு: இங்ஙனம் விபீடனை இராமபிரான்டம் போக வழிக்கொண்ட செயலைக் கண்ட சும்பகருணன், வஞ்சலை பொருந்திய எங்களை விபீடனை மறந்துவிட்டான்; அரக்கர் குலத்தில் பிறந்த தொடர்பையும் விட்டுவிட்டான், இளம்பிளைத் தன்மை நீங்கிப் பேரறிஞருக மாறி விட்டான் என்று எண்ணி, மனங் கலங்குகின்ற தன்மையை உடையவனும், நீர் நிரம்பிய கடவின்கண்ணே ஆற்றுநீர் சென்று வீழ்வதுபோலக் கண்களிலே கண்ணீர் முழுவதும் வழிந்து முடிந்தபின்பு இரத்தமாகிய நீர், கண்களிலே நின்று பாயும்வண்ணம் நின்றுள்ளன.

விளக்கம்: இந்தப் பரட்டிலே தன் தம்பியின் பிரிவாற்றுமையால் கலங்குகின்ற கும்பகருணனின் தன்மையை உணர்கின்றோம், “கள்ளாநீர் வாழ்க்கையேமகீகைவிட்டுக் காலும் விட்டாள்” எனக் கும்பகருணன் குறுவதாக வருகின்ற குரவிலே எழுகின்ற ஓசை, இனிமேல் விபீடனைத் தன்னால் கரணமுடியாது என்ற ஆற்றுமையால் வருந்துகின்ற அவனின் நிலைமையைக் காட்டுகின்றது. “கைவிட்டுக் காலும் விட்டாள்” என்ற கால் எமது உள்ளத்தையும் தீண்டி உணர்க்கியை எழுப்புகின்றது. தன் உடன் பிறந்தவனுகிய விபீடனை, தன்னையும் மூற்றுக மறந்து, அரக்கர்குலத் தொடர்பையும் மறந்து, அயலவனை அண்டி வரமுக்கூடிய நிலைமையும் வந்துவிட்டதே என எண்ணி எண்ணிக் கும்பகருணன் ஏங்குகின்றுள்ள ஏன்பதையும் உணர்கின்றோம். “பிள்ளையை துறந்தாள்” என்பதால், தன்னால் ஆதரித்து வளர்க்கப் பட்ட தன் தம்பியாகிய விபீடனை, தன்னிலும் மேலான பேரறி

வாளனுக மாறிவிட்டான் என்பதை எண்ணிக் கும்பகருணன் வியக் கின்றன் என்பதையும் அறிகின்றோம். இங்ஙனம் தன் தம்பியின் இளமைப்பருவ நிகழ்ச்சிகளையும், இன்று போர்க்களத்தில், அவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துசெல்லும் செயலையும் தொடர்ந்து சிந்தித்த கும்பகருணனின் மனம் கலங்கிவிட்டது. உடன் பிறந்த தன் தம்பி, தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டதை எண்ணி எண்ணி உருசி ஏங்கிய கும்பகருணனின் தன்மையைப் “பேதுறு நிலையன் ஆகி” என்ற தொடரால் கம்பர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

இனி, தன் தம்பியின் பிரிவை எண்ணி ஏங்கி அழுத கும்பகருணன் கண்ணீர்க்கடலுள் நின்ற காட்சியைக் கம்பர் எமக்குக் காட்டுகின்றார். “வேள்ளாநீர் வேலைதன்னில் விழ்ந்துநீர் வீழ வேம்கண் உள்ளாநீர்-எல்லாம் மாறி உதிராநீர் ஒழுக நின்றுன்” என்ற அடிகளைப் படிக்கும் பொழுதே நாமும் கண்ணீர்க் கடவில் தோயிவதுபோன்ற உணரச்சி எழுகின்றது. விசேஷணனின் பிரிவால் கும்பகருணனின் கணகளிலே நின்று வழிந்த நீர் பெருங்கடலாகக் கிடக்கின்றது. மீண்டும் அவன் கணகளிலே நின்று வழிகின்ற நீர், கடவில்போய் விழுகின்ற ஆற்றைப் போல, முன்னர் வழிந்து கிடக்கின்ற கண்ணீர்க் கடவிலே வீழுகின்றது. இங்ஙனம் கண்ணீர்முழுவதும் வழிந்துமுடிந்த பிண்பு, கும்பகருணனின் கணகளிலே இருந்து இரத்தம் வழிகின்றது என்பதாம்.

வெள்ள நீர் வேளை (கடல்) - உவமானம். கும்பகருணனின் கணகளிலே நின்று வழிந்து நிலத்திலே நிராம்பிக் கிடந்தகண்ணீர் - உவமேயம், வீழ்ந்த நீர் (ஆறு) - உவமானம் மீண்டும் கும்பகருணன் கணகளிலே இருந்து வழிந்து, முன்னர் வழிந்து நிலத்திலே கிடக்கின்ற கண்ணீர்க் கடலுள் விழுகின்ற கண்ணீர் - உவமேயம்.

1. எங்கும் பரந்து கிடத்தல், கடலுக்கும், கண்ணீருக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மையாகும். 2. ஓடிச்சென்று வீழ்தல், ஆற்றுக்கும் கண்ணீருக்கும் உள்ள பொதுத் தன்மையாகும்.

குறிப்பு: ‘வீழ்ந்த நீர் வீழ’ என்பதில் வருகின்ற வீழ-உவமை உருபு. “கள்ள நீர்” என்பதில் நீர் - தன்மை. கால் சந்ததி (மரபு), பிள்ளையம் - பண்புப் பெயர். வெங்கண் - பண்புத்தொகை. (வெம்மை + கண்).

170. மானத்தை விட்டு வாழ விரும்பான்

எய்திய நிடுத் தோறும் இராமனை இறைஞ்சி எந்தாய் உய்திறம் உடையார்க் கள்ரே அறன்வழி ஒழுகும் உள்ளம்

பெய்திறன் எல்லம் பெய்து பேசினன் பெயரும் தன்மை
செய்தின் குலத்து மானம் தீர்ந்திலன் சிறிதும் என்றுன்.

கொண்டுகூட்டு: இராமனை, எய்திய நிருதர், கோஞம்,
(அவளை) இறைஞ்சி, எந்தாய், உய்திறன், உடையார்க்கு
அன்னே, உள்ளாம் அறன்வழி ஒழுகும், பெய்திறன், எல்
லாம், பெய்து பேசினேன், (அக் கும்பகருணன்) பெயருங்
தன்மை செய்திலன். குலத்து மானம் சிறிதும் தீர்ந்திலன்,
என்றுன்.

பொருள்: இராமனை எய்திய - (தன் உடன்பிறந்த கும்பகரு
ணனை விட்டு) இராமபிரானிடம் சென்று சேர்ந்த, நிருதர் கோஞம் -
அரக்கர்களுக்கு அரசனுகிய விபீடனனும், இறைஞ்சி - (இராமனை)
வணங்கி, எந்தாய் - (உடன் பிறந்த அன்னனை வேறுத்து வந்த
என்னை ஆதரித்து அடைக்கலம் அளித்த) என் தந்தையே, உய்
திறன் - (அறத்தைத் தழுவிப்) பிழைக்கின்ற தன்மை, உடையார்க்கு
அன்னே - உடையவர்களுக்கு அல்லவா, உள்ளாம் - (அவருடைய)
மனமானது, அறன்வழி ஒழுகும் - அறத்தின் வழியிலே செல்வ
தாகும், ஆழிகின்ற தன்மை உடையவர்களின் உள்ளாம் அறநெறியில்
செல்லா தேன்பதாம்) பெய்திறன் எல்லாம் - (கும்பகருணனின்
மனம் மாற்றம் அடைதற்கான வழிகளைச் சிந்தித்து) அமைத்துப்
பேசக்கூடிய வல்லமைகளை எல்லாம், பெய்து - (மிக விழிப்பாகப்)
போருத்தி, பேசினேன் - (என்னால் இயன்றவரையும் அவனுடன்)
பேசிப்பார்த்தேன், பேயருங் தன்மை செய்திலன் - (யான் எடுத்துக்
காட்டிய அறத்தின் கூறுபாடுகளை உணர்ந்து தன் ரிலைமையில்
நின்று) மாற்ற மடையுங் தன்மையைக் கோண்டானில்லை, குலத்து
மானம் - (தன்) குலத்தின்மேல் உள்ள பற்று, சிறிதும் தீர்ந்திலன் -
சிறிதளவாதல் நீங்கப்பேற்றுனில்லை, என்றுன் - என்று (விபீ
டனை) கூறினுன்.

பொறிப்பு: தன் முன்னவனுகிய கும்பகருணனை விட்டு
நீங்கி இராமனிடம் சென்ற அரக்கர்களுக்குத் தலைவனுகிய
விபீடனனும் இராமபிரானை வணங்கி, என் தந்தையே!
அறநெறியைத் தழுவி ஒழுகும் மனநிலை, பிழைக்கும்
தன்மை உடையவர்க்கு அல்லவோ உண்டாகும். கும்ப
கருணனின் மனநிலையை மாற்றுவதற்காக என்னால் இயன்

றளவு பொருத்தமாகப் பேசவேண்டிய திறமைகளையெல் லாம் அமைத்துப் பேசினேன். அவற்றால் கும்பகருணன் சிறிதேனுங் தன் கொள்கையில் நின்றும் மாறுத உறுதி யுடன் இருக்கின்றன். குலத்தின்மேல் உள்ள பற்றும் அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை என்று கூறினான்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே கும்பகருணனின் உறுதியான கொள்கையை இராமபிரானிடம் கூறுகின்ற விபீடனைன் குரலுக் கேட்கின்றோம். கும்பகருணனின் உள்ளத்தை, தன் வல்லமைப் பாடான பேச்சினால் மாற்றி, இராமபிரானுடன் சேர்த்து விடலாம் என எண்ணிய விபீடனைன் எண்ணம் தோல்வி அடைந்துவிட்டது. தான் அடைந்த தோல்வியை ஒப்புக்கொண்ட விபீடனை கூறுகின்ற குரலிலே, இரக்கமும் நாணமும் கலந்து நிற்கின்றன. “உய்திறன் உடையார்க்கு அன்றே, அறன்வழி ஒழுதும் உள்ளாம் பேய்திறன் எல்லாம் பேய்து பேசினேன் பேயந்தன்மை கேய்திலன்” என, விபீடனை கூறுகின்ற குரலிலே, ஆற்றுமையோடு கலந்த இரக்கம் தோன்றுகின்றது. தான், மனச்சான்றுக்கு மாறில்லாமல் தன்னாற் கூடியவரையும் கும்பகருணனை இராமபிரான் பக்கம் சேர்க்க முயன்ற செய்தியை, இராமபிரானுக்கு உணர்த்த வேண்டுமென்ற ஆர்வம், விபீடனை உள்ளத்திலே வருகிக் கிடக்கின்றது. “பேய்திறன் எல்லாம் பேய்து பேசினேன், பேயந்த தன்மை கேய்திலன்” என மிக அச்சத்தோடு இராமபிரானிடம் விபீடனை கூறுகின்ற குரலைக் கேட்கின்றோம். இதனால், இராமபிரானின் ஆதரவைப் பெதுதற்கு, விபீடனை எவ்வளவு முயல்கின்றன் என்பதையும் உணர்கின்றோம்.

இனி, கும்பகருணனின் மானைரைகளை விபீடனைஞால் மறக்க முடியவில்லை,

“அம்பிட்டுத் துண்ணங் கொண்ட புன்னுஷட நெஞ்சோடைய
கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்”

என்ற மான உரைகள் விபீடனைனின் உள்ளத்தை ஈட்டியாற் குத்துவதுபோல வாட்டுகின்றது. “தம்பியர் இள்ளீர் மாண்டு கிடப்பனே தமையன் மன்மேல்” எனக் கும்பகருணன் கூறிய உணர்ச்சி உரைகளை எப்படி, விபீடனைஞால் மறக்க முடியும். “துலத்து மானம் தீர்ந்திலன் சீறிதும்” என விபீடனை கூறுகின்ற குரலிலே, அவனை அறியாமலே அவனின் உள்ளத்தைக் கும்பகருணனின் தன்மான உரைகள் தாக்குகின்றன என்பதை அறிகின்றோம். “உய்திறன் உடையார்க்கு அன்றே, உள்ளாம் அறன்வழி ஒழுதும்” என்பதற்கு, கும்ப

கருணன் அறத்தின் மேன்மையை உனர்ந்தவன் என்றாலும், அவன் உயியும் வழியை நாடாமல், இராவணனுக்குத் துணையாக நின்று அழியவே முற்படுகின்றன என்பதையும் விபீடனன் இராம பிரானுக்குக் கூறுகின்றன, இராமபிரானைச் சேர்ந்து வாழ்வதே உயியும் வழி என்பது விபீடனனின் கொள்கையாகும்.

குறிபு: அடைக்கலம் கொடுத்துப் பயந்தீர்த்தவணை, ஜவகைத் தந்தையில் ஒருவனுக்க் கொள்ளப்படுதலால், “எந்தையே” என இராமபிரானை, விபீடனன் அழைத்தான். உய்திறம், பெய்திறன் - வினைத்தொகை.

171. விதியின் வெற்றி

கொய்தீரச் சடையின் கற்றைக் கொந்தளக் கோலக்கொண்டல்
நொய்தினில் துளக்கிழய நின்னதிர் நும்முன் ஞேனை
எய்துறத் துணித்து வீழ்த்தல் இனிதன்(று)என் றினையசொன்னேன்
செய்திறன் இனிவேறுண்டோ விதியையர் தீர்க்க கிற்பார்.

கொண்டுகூட்டு: கொய்தீரக் கொந்தளக் கோலக் கொண்டல், சடையின், கற்றை நொய்தினில், துளக்கி, ஜய! நும் முன்ஞேனை, நின், எதிர்செய்து, உறத் துணித்து, வீழ்த்தல், இனிது, அன்று, என்று, இனைய சொன்னேன், இனி, செய்திறன், வேறு, உண்டோ, விதியை, தீர்க்கிற பார், யார் (ஒருவரும் இல்லை என்பதாம்).

பொருள்: கொய்தீற - கொய்துவிதேற்குப் போருத்தமான, கொந்தளக் கோலக் கொண்டல் - மயிர் முடியை உடைய அழுகான மேகத்தைப் போன்றவனை இராமபிரான், சடையின் கற்றை-சடைத்தோகுதியை உடைய தலையை, நொய்தினில் துளக்கி - (விபீடனன் கூறிய செய்தியைக் கேட்டு) சீறிதாகத் தன் தலையை அசைத்து, ஜய! - ஜயனே, நும் முன்ஞேனை - உமது அண்ண ஞகீய கும்பகருணனை, நின் எதீர் - உனச்கு முன்பாக, எய்து - (அம்புகளை) விட்டு, உறத் துணித்து - (ஒவ்வொர் உறுப்பாக) மிகத் துண்டித்து, வீழ்த்தல் - (கோன்று) வீழ்த்ததலானது, இனிது அன்று என்று - இனைய (நல்ல) சேயல் ஆகாதென்று, எண்ணியே இனைய சொன்னேன் - (மேற்கூறியவாறு) உன்னைக் கும்பகருணனிடம் தூதாகப் போகும்படி கூறினேன், இனி - இதன் மேலும், செய்திறன் - செய்யத்தக்க காரியம், வேறு உண்டோ - வேறு ஏதே நும் இருக்கின்றதோ (இல்லை என்பதாம்), விதியைத் தீர்க்கிற்பார் -

(இவ்வுலகில்) விதியை விலக்க (வெல்ல) வல்லவர்கள், யார் - யாவர் (ஒருவரும் இல்லை).

பொறிப்பு: கொய்து விடுதற்குப் பொருத்தமான, மயிர் முடியை உடைய அழகான மேகத்தைப் போன்றவளை இராமபிரான், சடைத் தொகுதியை உடைய தன் தலையைச் சிறிது அசைத்து, ஐயனே! உன் அண்ணஞ்சிய கும்பகருணனை, உனக்கு முன்பாக அம்புகளால் அறுத்து வீழ்த்திக் கொல்லுதல் அழகல்ல என்று எண்ணி, உன்னைக் கும்பகருணனிடம் தூதாக விடுத்தேன். இதற்குமேலே என்னல் செய்யத்தக்க காரியம் வேறும் உண்டோ? இந்த உலகில் விதியை வெல்ல வல்லவர்கள் யார் இருக்கின்றார்கள்.

விளக்கம்: இந்தப் பாட்டிலே இராமபிரானின் அன்பும் ஆண்மையும் கலந்த குரலைக் கேட்கின்றோம். உன் உடன் பிறந்தவ ஞகிய கும்பகருணனை உன் கண்ணத்திரே வைத்து என்னுடைய அம்புகளை அறுத்து வீழ்த்துதல் நல்லதல்ல என்ற எண்ணத்தினாலேயே அவனை எமதுபக்கம் சேர்க்கும்படி உண்ணை ஏவினேன், என்று இராமபிரான் கூறுகின்ற பொருள்உரைகள், சிந்தனைக்குரியதாகும். “ஜய! நீன் எதீர் நும்புன்னேனை எய்து துணீத்து வீழ்த்தல்லீன்து அன்று என்று இனயகோன்னேன்” என இராமபிரான் கூறுகின்ற குரலிலே உடன் பிறந்தாரிடம் உண்மை அன்புகொண்ட அவரின் உள்ளத்தை உணர்கின்றோம். தம்மோடு சேர்ந்த விபீடனைனின் முன்னவைனை, அவவிபீடனை காணக்கொல்லுதல் உடன்பிறப்புரிமையை நுகர்ந்து வாழ்கின்ற தனக்குப் பொருந்தாதென்பதே இராமபிரானின் கருத்தாகும். “இன்து அன்று என்று இனய கோன்னேன்” எனவரும் இராமபிரானின் குரலிலே எழுகின்ற ஒசை, கும்பகருணனின் ஆண்மையை யான் பொருட்படுத்தவில்லை. உன்னுடைய உள்ளத்தை வருத்தப்படா தென்ற எண்ணத்தினாலேயே, கும்பகருணனை எம்முடன் சேர்க்கலாம் என எண்ணினேன், என இராமபிரான் கூறுவது போன்ற உணர்ச்சியை எமக்குத் தருகின்றது. “கேய்திறன் இனி வேறுண்டோ விதியை யார் தீர்க்கிற்பார்” என இராமபிரான் விபீடனைக் கேட்கின்றான். “விதியை யார் தீர்க்கிற்பார்” என, குரலிலே எழுகின்ற ஒசை, விதியை வெல்ல ஒருவராலும் முடியாதென்ற முடிவை, வற்புறுத்துகின்றது.

“ ஊழிற் பெருவளி யாவுள மற்கூரன்று
குழினும் தான் முந்துறும் ”

என்பது திருக்குறள்,

“ குழ்வினை நான்முகத் தொருவள் குழினும்
ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ ”

என, அயோத்தியாகாண்டத்தில் வசிட்டமுனிவரின் குரலாக வரு
கின்ற இச்செய்யுட் பகுதியையும் நேரக்குக்.

குறிப்பு: கொண்டல் - உவம ஆகுபெயர். உன்னோ, என்பதில் ஓகாரம்.
எதிர்மறை.

வித்துவான்: க. வேத்தலூர் எழுதிய
தம்பராமாயணம்—கும்பகன்னன் வதைப்படல விளக்கவுரை
முற்றுப்பேற்றுது.

தும்பகரணன் வதைப் படலச்

செய்யுள் முதற் குறிப்பகாரதி

பக்கம்	பக்கம்	பக்கம்
அ	இருஞரு சிந்தை 274	ஏற்றமொன்றில்லை 54
அலையின்றி 321	இற்றைநாள்வரை 192	ஏற்றின 265
அரக்கனவ்வுரு 219	இனிஇறை தாழ்த் 77	ஐ
அவ்வழி 194	உ	ஐயநீ அயோத்தி 267
அவயம் நீ பெற்ற 253	உடர் கிடந்துழி 130	ஓ
அறப்பெரும் 258	உடலிடைத் 290	ஒன்றல் பற்பலர் 207
அறமுனக் 162	உடனிருத்தி 142	ஓ
அறமென நின்ற 260	உதிரவாரியொடு 124	ஒத்தீர் விரிந்த 102
அண்ண காலையில் 147	உலைவன் எனினும் 63	க
அன்னது 183	உற்பத்தி அயனே 51	கட்டுறு கவனமா 107
அனுமனை வாலி 326	உறக்க மல்வழி 119	கண்ணுதல்தீமை 287
ஆ	உறங்குகின்ற 91	கணந்தரு 209
ஆகு(து) ஆகும் 338	உறுவது 177	கருத்திலாது 317
ஆங்கவன் தன்மூ 24	உன்மக்களாகி 301	கல்லலாம் 157
ஆங்கவன் தன்னை 82	ஊ	கவையுறு நெஞ்சன் 29
ஆண்டொரு 13	ஊவையர்ந்த 231	கழிந்த தீயொடு 230
ஆயவனுரைத்த 67	ஏ	கள்ளன்றீர் 345
ஆயிரம் கோளரி 204	எண்ணுறு 201	கா
ஆரியன் அனைய 222	எழுங்கதிரவ 217	பாலனைர் உயிரக் 228
ஆலங்கண் டஞ்சி 330	எய்திய நிருதர் 347	காலினில் கருங் 167
ஆழியாயிவன் 226	எயிறலைத்த 129	காக்கலாம் 293
ஆறுநாறு 120	எருமை 121	காம்புறங்கும் 134
ஆனதோ 153	எறித்தபோச் 33	கி
இ	என்றலுமே 112	கிங்கார் நால்வர் 89
இங்கிவன் தன்னை 104	என்றவனுரைத்த 243	கிட்டியதோசெருக் 155
இட்டபோ இனை 110	என்றை சொல்ல 95	கிடந்தபோர்வலியார் 6
இந்திரன் குலிச 45	என்றும் ஈறிலா 93	து
இந்திரன் 187	என்னவென்றுள 190	குடக்கதோ 53
இருந்தபோதும் 123	எனக்கவன் தந்த 276	குலத்தியல்பழிந்த 257
இருந்தவனிலங்கை 25	எ	குயினன் கு 137
இரும்பசிக்கு 125	எகுதற்குரியாச் 245	கோ
இரும்படை 198	எழுபெருங் கடலும் 15	கொடுத்தனை 166
		கொய்திறச் 350
		கொய்ம்மலர்த் 180

	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
கோ		தேவியை விடுதி	76	மறுத்த தன்முணை	239
கோடிகல்தண்டு	105	தையலை விட்டவன்	169	மனகதி வாயு	14
ச		தோமரம் சக்கரம்	205	மா	
சங்கம் வந்துற்ற	30	தோளொடு	215	மானிடர் இருவரை	177
சீ		ந		மாதிரம் எவையும்	8
சீர்த்த லீரியராய்	48	நல்லியல் கவிஞர்	40	மின்னின் ஒன்றிய	236
சு		நறைஉடைத்த	206	மு	
குலமுண்டது	234	நன்றிது	240	முந்திவந்து	251
குலமேகந்	127	நன்றி கருமம்	88	முப்புரம் ஒருங்கச்	49
சே		நன்றி யீதென்று	69	முளையமை திங்கள்	32
செம்பிட்டுச் செய்த	323	நாளொத்த நளின	10	முன்னுரைத்தேஜை	61
செருவிடை	331	நி		முன்னுரைக்கிறைவ	80
சென்ற ர் பத்து	98	நிலைகிடந்த	138	முனிவரும்கருணை	303
த		நி		மு	
தஞ்சமும்	163	நீதியும் தரும	262	மூவகை உலகு	17
தந்திரக்கடலை	249	நீர்க்கோல	313	மூவகைஉலகும்	117
தருக என்தேர்	179	ஏ		மே	
தருமமன்றிது	237	பண்ணிறை பவளச்	13	மெய்யெலாம்	144
தவநுணங்கியரும்	224	பந்தியிற்	170	மேருவைப் பிளக்க	38
தா		பாந்தனின்	211	வ	
தாங்குகொம்	229	ப		வணங்கினேன்	343
தாழ்க்கிறபாய்	335	புலத்தியன்	158	வரிசிலை நானிற்	39
தீ		பே		வருவதும்	269
திக்கடங்கலும்	132	பெறுதியே	83	வண்துளைப்	140
திண்டிறல்லீரன்	100	பே		வா	
திரிபுரம் எரிய	71	பேயிருங்கணங்க	47	வாசவன் மாயன்	58
திருமறு மரச்பன்	298	பேரவிட்ட	143	வாரணம் பொருத	2
திறங்கொள்	232	போதலோ அரிது	278	வானகும்மண்ணும்	21
தீ		போ		வானரப்பெரும்	149
தீயவை செய்வா	280	போதுநீ ஜை	337	வீ	
தீவினை ஒருவன்	284	போயினின் அவன்	36	விடம் எழுந்தது	146
து		போயினித் தெரிவ	56	வின்னனினை	115
தும்பியந்	319	ம		வீ	
தும்பியந்தெரடை	311	மக்களைக் குரவர்	283	வீலைனன்றுண	213
தோ		மந்திரச் சுற்றுத்	11	வே	
தேர்க்கொடி	200	மலரினமேல்	315	வென்றவர்	73
தேர்செலக்கரிசெல	202	மலையுறுப் பெரிய	35	வென்றிவண்	184
தேவர்க்குந்	299	மறங்களர் உலகை	296	வே	
		மறையுறுப் பெரிய	176	வேதநாயகனே	306

தேர்வு வினாக்கள்

1. போரில் தோற்ற இராவணன் போர்க்களத்தில் விட இச் சென்றவற்றைக் கூறுக,
2. நடந்துபோய் நகரம் புக்க இராவணனின் தன் மையைக் கம்பர் எங்கனம் விளக்கிக் கூறுகின்றார்.
3. பூதலம் என்னும் நங்கையை நோக்கியபடியே சென்ற இராவணன் எவற்றை நோக்காது சென்றான்? ஏன்?
4. போரில் தோற்ற கவலையுடன் இருந்த இராவண னுக்கு, வாள், வாளி என்பவற்றைப்போல் எவைகள் காட்சி அளித்தன.
5. மந்திரச் சுற்றத்தாரும், வாணுதல் சுற்றத்தாரும், இராவணனின் தோல்வியைக் கேட்டு, அடைந்த நிலை மையைக் கம்பர் எங்கனம் கூறுகின்றார்.
6. மனக்கவலையோடு மலரமளி சேர்ந்த இராவணனின் தன்மை எங்கனம் கூறப்படுகின்றது,
7. இராவணன் தன் தோல்வியைக் குறித்து நாணங் கொண்டது ஏன்?
8. “நாளொத்த நளின மன்னா” “பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்” என வரும் செய்யுட்களின் பொருட்சிறப் பைத் தருக.
9. போரில் தோற்ற இராவணனின் உள்ளத்தில், மானமும், நாணமும், மாறி மாறி எழுந்த நிலைமையைக் கம்பர் எங்கனம் காட்டுகின்றார்.
10. மாவியவானின் தன்மையைத் தருக.
11. இராவணன், மாவியவானிடம் எங்கனம் இராமனின் பேராற்றலை வியந்து மொழிகின்றான்.
12. மாவியவான் இராவணனுக்குச் சொல்லிய அறிவுரை களைக் கூறுக.

13. மகோதரனின் தன்மையைத் தருக.
14. மகோதரன் இராவணனுக்குக் கூறிய உறுதி உரைக் ஜீச் சுருக்கமாகத் தருக.
15. கும்பகருணனைத் துயில் எழுப்புவதற்காகப் பணி யாளர் மேற்கொண்ட செயல்கள் எவை.
16. துயில் எழுந்த கும்பகருணனின் தன்மை எங்ஙனம் கூறப்படுகின்றது.
17. கும்பகருணன் இராவணனுக்குக் கூறிய உறுதி மொழிகள் எவை?
18. உறுதி உரைத்த கும்பகருணனை, இராவணன் எங்ஙனம் வெறுத்து மொழிகள்ருன்.
19. போருக்குப் போகப் புறப்பட்ட கும்பகருணன் இராவணனுக்குக் கடைசியாகக் கூறிய உறுதி மொழிகள் எவை?
20. தேரில் சென்ற கும்பகருணனைக் கண்ட இராமன், எவ்வாறு சிந்தித்தான்.
21. விபீடனன் கும்பகருணனின் தன்மைகளை எங்ஙனம் இராமபிரானுக்குக் கூறுகின்றன.
22. தன் தம்பியின் ஆக்கங்கருதிய கும்பகருணன் அவனுக்குக் கூறிய உறுதி உரைகளைத் தருக.
23. விபீடனன் கும்பகருணனை இராமபிரானுடன் சேர்த்தற்காக எடுத்துக் காட்டுகின்ற காரணங்கள் எவை?
24. கும்பகருணன் இராவணனுக்காக உயிர்விடுதலே தன் கடமை என்பதை எங்ஙனம் விபீடனனுக்கு விளக்கிக் கூறுகின்றன.
25. கும்பகருணனின் தன்மையை, அல்லது விபீடனனின் தன்மையை ஆராய்ந்து கூறுக.

யாழ்ப்பாணம்

சைவ பரிபாலன சபையார்

வெளியிட்ட பாலபாடங்கள்

அரிவரிப் புத்தகங் தோடக்கம்
 ஒன்பது பாலபாடங்களுள்ளன; இலங்
 கையீலுள்ள ஆங்கில தமிழ் வித்தியாசாலைகளிற்
 பேரிதும் உபயோகிக்கப்படுவன; புதிய முறையில்
 திருத்தி அமைச்கப்பெற்றுள்ளன; சேய்யுட்பாடவரை,
 அரும்பத விளக்கம் என்னும் இவைகளோடு கூடியன;
 மாணுக்கர்க்கட்காகிய ஏனைய நூல்களும் இங்கு வெளியிடப்பெறுவன.

இந்துசாதன ஆங்கில தமிழ்ப் பிரசாரங்கள்

எழுபது வருட காலமாக விருத்தியோடு
 வெளிவருவன.

வாரம் ஒருமுறை வெள்ளிக்கழுமைமேதாறும்
 வெளிவருகின்றன.

சைவமக்கள் தமிழ்மக்கட்கு இன்றியமையாத பிரசாரங்கள்
 விபரங்களைப் பின்வரும் விளாசத்தில் அறியலரும்:

மாணேஜர்,

யாழ்ப்பாணம், சைவப்பிரகாச யந்திராலை
 வண்ணார்பண்ணை,

மாற்ப்பானம்
சைவப்பிரகாச அச்சுயந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றது.

162

